

WITHDRAWN

ILIAS.

HOMERI CARMINA.

CUM PROLEGOMENIS, NOTIS CRITICIS, COMMENTARIIS EXEGETICIS

EDIDIT

J. VAN LEEUWEN J. F.

ITT. HUM. DR., IN ACADEMIA LUGDUNO-BATAVA PROF. ORD.

ILIAS.

LUGDUNI BATAVORUM

IN AEDIBUS SOCIETATIS CUI NOMEN:

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERSMATSCHAPPIJ.

MCMXII.

ILIAS.

vol. 1

CUM PROLEGOMENIS, NOTIS CRITICIS, COMMENTARIIS EXEGETICIS

EDIDIT

J. VAN LEEUWEN J. F.

LITT. HUM. DR., IN ACADEMIA LUGDUNO-BATAVA PROF. ORD.

LUGDUNI BATAVORUM

IN AEDIBUS SOCIETATIS CUI NOMEN:

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERSMAATSCHAPPIJ.

MCMXII.

LIBRARY

DEC 14 1962

UNIVERSITY OF THE PACIFIC

114172

PROLEGOMENA.

PROLEGOMENA.

CAPUT I.

De huius editionis ratione et consilio.

§ 1. De textu et notis criticis.

Ad textum et notas criticas quod adtinet, similis est haec editio ei quam coniunctim cum amico Mendes da Costa in lucem emisi. ¹⁾

Paginarum margo dexter locos parallelos indicatos habet; distincti autem sunt loci ubi versus versuumve partes consimiles leguntur (≡) a locis qui vocabulo uno pluribusve inter se differunt (cf.). Nonnulla quae addi poterant sunt praetermissa, e. g. versiculi passim repetiti: τὸν (τὴν) δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη vel: τὸν (τὴν) δ' ἀμείβετ' ἔπειτα.

Zenodoti Aristophanis Aristarchi aliorum veterum grammaticorum observationes criticae suo loco commemoratae sunt singulae, item codicum lectiones selectae — paucissimae ex ingenti abundantia — et coniecturae quae probabiles videbantur. Quae ipse tentavi asteriscum (*) habent. Cruce (†) quae hic illic sunt notata, non nisi uno loco Homérico reperiuntur.

In textu et in commentariis exegeticis ²⁾ ionicum et illud,

¹⁾ Homeri Carmina cum prolegomenis et annotatione critica, Sijthoff a. 1887—1890, ed. tert. a. 1906—1908. — Editio minor (solum textum exhibens) a. 1906—1908.

²⁾ Non in notis criticis neque in versibus qui in paginarum calcem sunt reiecti.

cuius sonus in aliis regionibus fuit *α*, signis *η* *Η* indicatum est, e. g. *μῆνις*.

Multa quae ad orthographiam spectant in apparatus criticum non sunt recepta. Cuiusmodi quaestiones et quaestiunculas qui sibi sumit tractandas, quod operae sit pretium perficere nequit nisi, cunctis qui in censum veniant locis collectis et accurate perpensis, de omnibus unam eandemque sententiam ferat; nihil autem dein prodesse poterit singulis locis adscripsisse quid habeant codices. Quorum varietatem qui cognoscere tamen cupiunt, in editionibus Larochii Ludwichii Leafii Monroi Alleni enotatam invenient: in hac praefatione quae ad eiusmodi quaestiones spectant breviter indicabuntur ¹⁾, in notis criticis omittentur.

Littera *ϕ* excusa est ubicunque opus videbatur et per numeros licebat ²⁾,

non solum igitur *φάναξ*, *φέργα*, similia, sed etiam

ἀφένων, *ἐφάνασσε*, *ἐφάνθανε*, *ἔφραδε*, *ἀφφέρουσιν*, *ἔφρυνε*, *ἐκφερόνται*, *ἐκφερέω*, *(ἐ)φείδε*, *ἐφείκτο*, *(ἐ)φεφόλπει*, *(ἐ)φεφόργει*, *ῥοινοχόει*, *ἔδφεισε*, *δέδφια* pro traditis *ἄκων*, *ἦνασσε*, *ἦνθανε*, *εὐαδε*, *ἀνέρουσιν*, *εἴρυνε*, *ἐξερύσαι*, *ἐξερέω*, *ἦιδει*, *ἦϊκτο*, *ἑώλπει*, *ἑώργει*, *ῶινοχόει*, *ἔ(δ)δεισε*, *δείδια*, *δ' ἔφιδ'*, *τε φιδεῖν*, *-οισι φιδεῖν* pro *δ' ἴδεν*, *τ' ἰδέειν*, *-οις ἰδέειν*, *φέργα* (*κεδνὰ*, *λυγρὰ*, *πάντα*, *ταῦτα*) *φιδυῖα* pro vitiosis *ἔργ'* *εἰδυῖα* ceterisque ³⁾,

με (*σφε*, *τε*, *γε*, *πολλά*, *δοκα*, *φκμι*, *ὑφφρυνε*, *-οισι*, *-ντο*) *φέπεσσι* pro *μ' ἐπέεσσι*, *εὐφφρην' ἐπέεσσι*, *-οις ἐπέεσσι*, ceteris ⁴⁾.

Multa vitia, quorum causa fuit prisca litteratura neque sonos *ε-η-ει* neque *ο-ω-ου* distinguens neque consonas geminans, in hac editione correctae sunt nulla nota addita. Excusa igitur sunt:

κίομεν ⁵⁾, *βήω*, *μεθήω*, *κικήω*, *ἐφήω*, *μιγήημι*, *θήομεν* ⁶⁾, *τεθνῶς* ⁷⁾, *ῆται* ⁸⁾, *ἀκαχῆτος* ⁹⁾, *χρηώ*, *χρηῶς* ¹⁰⁾, *χέρη* ¹¹⁾, *ῥος*, *ῥῶς* ¹²⁾, *ἀγγελῆμι*, *παρῆναι*, *καλλιπάρημι* pro traditis *κίομεν*, *μιγελῆμι*, *χέρη*, *ῥω* (*εἴω*), *τέω* (*τεῖω*), *ἀγγεῖν*, *παρῆναι*, *καλλιπάρημι*, ceteris,

¹⁾ Singula data opera tractavi in *Enchiridio dictionis epicae*, Sijthoff 1892—1894.

²⁾ Cf. *Enchirid.* § 40—42.

³⁾ Cf. § 1607.

⁴⁾ Cf. § 60.

⁵⁾ Cf. § 177.

⁶⁾ Cf. § 122.

⁷⁾ Cf. § 160.

⁸⁾ Cf. § 220.

⁹⁾ Cf. § 240.

¹⁰⁾ Cf. § 190.

¹¹⁾ Cf. § 87.

¹²⁾ Cf. § 323.

εἴρετο ¹⁾, τελειέσσας ²⁾, θυεῖεις, κοτείεις, ὄφειλε oportebat ³⁾ pro ἤρετο, τεληγέσσας, θυήεις, κοτήεις, ὄφελλε,

et licentia metrica, qua tres syllabae breves deinceps positae pro integro pede habentur, oculis non est indicata, quoniam litteris apte fieri id nequit ⁴⁾. Excusa igitur sunt:

ἐνατέρεις, ἐνοσίγαιος, ἐνοσίφυλλος, ἐν ἀγορῇ ⁵⁾, Περίθοος, Τερσεσίης, βοτιάνειρα, Δολίχιον, δολιχόδειρος, Ὀαρίων, ὀλόμενος, Ὀρεῖθνια, πολυβότειρα, similia, quae litteris ει (vel ἐνν-) et ου vel ω solent indicari in codicibus ⁶⁾. Quamquam ne in his quidem rara sunt βοτιάνειρα, Πολυδάμας, alia eiusmodi, et recte in omnibus tradita sunt ἐπίτονος et ἀπονέσθαι.

In pronominum personalium et possessivorum formis non est servata varietas lege exemta, quam exhibent codices, sed — exceptis locis paucissimis, quibus non sinebat metrum — excusa sunt:

ἤμε, ὕμε, ἤμεσ, ὕμεσ, ἡμας, ὕμας, σφας, ἡμων, ὕμων, σφῶν, ἡμι(ν), ὕμι(ν), ἡμός, ὕμός

pro traditis ἄμμε, ὕμμε, ἡμεῖς, ὕμεῖς, ἡμέας, ὕμέας, σφέας, ἡμῶν, ὕμῶν, σφέων, ἡμῖν, ὕμῖν, ἄμμι(ν), ὕμμι(ν), ἀμός, ceteris.

Metrica ars in hoc labyrintho haerentibus praebet filum Ariadnaeum ⁷⁾.

Contractis nominum verborumque formis substitutae sunt apertae ubicunque per versuum numeros licebat ⁸⁾, et sic complura vitia metrica verborumque monstra sunt sublata. Exemplo sint quae

excusa sunt:

ἀάτη, γ' ὀράνη, ἐάουσι, στροφάουσα
θάρσεε, ἀφαιρέεται, δαινύεται, ταρβέει
οὐδὲ, ἔεν
σπέεος, δφέεος, σπέεῖ, σπέεσι, Σπεεώ,
κρεάων

pro traditis:

ἄτη, κεν ὀρᾶι, εἰῶσι, στροφῶσα ⁹⁾
θάρσει, ἀφαιρεῖται, δαινύηι, ταρβεῖ
οὐδὲ ¹⁰⁾, ἦν ¹¹⁾.
σπειουσ, δειουσ, σπηῖ, σπέεσι, Σπειώ,
κρεῖῶν ¹²⁾.

¹⁾ Cf. § 264.

²⁾ Cf. § 69.

³⁾ Cf. § 273.

⁴⁾ Poterat sane superscribi *signum metricum*: ἀπονέσθαι, ἐπίτονος, διθανέος, ὀλόμενος, sed quid rei esset ne sic quidem recte fuisset indicatum; nam in eiusmodi tribrevibus singulae syllabae ita sunt distantiae ut coniunctim quatuor moras implerent:

♪♪♪ = ♪♪

⁵⁾ Cf. § 315⁵.

⁶⁾ Cf. § 21.

⁷⁾ Cf. § 92 sq. et 95.

⁸⁾ Cf. § 7.

⁹⁾ Cf. § 191.

¹⁰⁾ Ibid.

¹¹⁾ Cf. § 302.

¹²⁾ Cf. § 71 sq.

ζαχαράες, ζαχαράων

-κλέεα, -κλέεας, -κλέεος, -κλέεϊ, -κλε-

έως, -κλέεειος, -κλέεια, ἐϋρρεέος

προέφαινε, προέχοντι, σκηπτοόχος

φιδριή, νηπιή

ζαχρηεῖς, ζαχρηεῶν ¹⁾.

-κλήα, -κλήας, -κλήος, -κλήϊ, -κλείως,

-κλήειος, -κλεία, ἐϋρρεῖος ²⁾.

προφάινει, προφύχοντι, σκηπτοῦχος.

ιδρεή, νηπιή.

Quae labe in finalibus praesertim syllabis grassata est. Quamquam nonnulla, quae corrupta videntur, revera recte tradita esse apparet litteras, quas libri manuscripti exhibent, recte interpretantibus. Nam ἔγχει ἔλασσε e. g. revera valet ἔγχει more prisco plene exaratum, quod ἔγγε' igitur est scribendum eam rationem sequentibus, qua nunc elisio solet indicari ³⁾. Itaque

excusa sunt:

ἐγγε', δέπα', πόλι'

κρέα', δυσκλέε'

μετατρέπε', γνώσε', βάλλε', ἐπεφρά-
σα', ἔσ'

Πηληϊάδα', τοῖ', ἐμεῖ' vel ἐμέ'

αἰδóa, -όος, -όϊ

τιν(ι)

pro traditis:

ἔγγει, δέπαι, πόλεις ⁴⁾.

κρέα, δυσκλέα ⁵⁾.

μετατρέπηι, γνώσηι, βάλλει, ἐπεφρά-
σω ⁶⁾, εἶς ⁷⁾.

Πηληϊάδεω ⁸⁾, τοῦ ⁹⁾, ἐμεῦ ¹⁰⁾.

αἰδώ. -οῦς, -οῖ ¹¹⁾.

τιν ¹²⁾.

Verborum figuris διεκτεταμέναις sive *distortis*, quas textus traditus multis locis praebet ¹³⁾, substitutae sunt genuinae. Poetae epici cum in sermone quotidiano tum in carminibus dicebant ἀντιόουσα (⋮⋮⋮); recentioris autem aevi rhapsodi cum carmina vetusta recitabant, in suae aetatis dictionem necopinantes delapsi proferebant ἀντι-ω-σα (⋮⋮⋮), cuiusmodi verba cum chartis mandabantur, tres moras uni syllabae tribuendas esse indicabatur litteris ἀντιώωσα. *Musicae* igitur sive *rhythmicæ* artis est illud -ω-, non *grammaticæ*: cantus, non ipsius linguae. Nam sinceris verborum Graecorum figuris nihilo magis similia sunt ἀντιώωσα, μνωόμενος, ἐδριάσθαι quam κλειεῖνός, ἀαγλαός, ὕμνων, ἐφρουρούει, quaeque plura huiuscemodi praebet

¹⁾ Cf. § 73.

²⁾ Ibid.

³⁾ Cf. § 13.

⁴⁾ Cf. § 71, 74.

⁵⁾ Ibid.

⁶⁾ Cf. § 117.

⁷⁾ Cf. § 302.

⁸⁾ Cf. § 57.

⁹⁾ Cf. § 59. Ii loci soli nunc spectantur ubi genitivi terminum -ου sequitur *vocalis*

¹⁰⁾ Cf. § 92.

¹¹⁾ Cf. § 77.

¹²⁾ Cf. § 99.

¹³⁾ Cf. § 191.

priscus paeon Delphicus lapidi incisus ¹⁾, vel Aristophaneum illud *ἐλελειειειλιλλίσσειν* ²⁾. Ista qui probat, etiam in carminibus hodiernis scribat:

Du Ring an meinem Fiinger

vel:

Allons enfants de la patriie.

Eadem autem fuit causa soni *a* geminati in verbo *ἐφάνθη* et in superlativo *φάντατος*, geminati soni *o* in nominibus *σόος*, *φώος*, *Αίνειω* ³⁾, *ἀστυβοάτης*. In hac igitur editione excusa sunt *ἐφάνθη*, *φάντατος*, *σόος*, *φάος*, *Αίνειο*, *φαστυβοάτης*.

Augmentum excusum est ubicunque numeris haud invitis fieri id poterat ⁴⁾, e. g.: *οὐδ' ἐδύναντο, πόλλ' ἔπαθον, φρέσ' ἔθηκε, ἄγχιςτ' ἐφεσολκει, διεστήτην, ὠπλίσσατο, ἥιδεσθεν, ἡῦδον* ⁵⁾, *ἔβαλ', ἐξέταμ', ἔϊμιδ'*, similia ⁶⁾.

Infinitivi terminus *-(ἐ)μεν(αι)* restitutus est ubi opus videbatur, e. g.: *χραισμέμεν', βαλέμεν, ἕμεναι* pro *χραισμεῖν, βαλέειν, ἰέναι* ⁷⁾.

Pro *ἄν* editum est *κε(ν)* ubi licebat, item *αἴ κ'* et *ἐπεὶ κ'* pro *ἣν* et *ἐπὶ ἣν*. Cuius rei mentio in notis facta non est nisi iis locis, ubi aliqua deleta est particula inutilis aliave ratione textus traditus est mutatus ut *κε(ν)* posset restitui ⁸⁾.

Adverbiis *ποῦ*, *πou*, *αὐτοῦ*, *ἀγχοῦ*, *ὕψοῦ*, *τηλοῦ* ubi per numeros licebat substituta sunt antiquiora *πόθ(ι)*, *ποθ(ι)*, *αὐτόθ(ι)* vel *αὐθι*, *ἀγχόθ(ι)*, *ὕψόθ(ι)*, *τηλόθ(ι)* vel *τῆλε* ⁹⁾.

¹⁾ Mus. Script. Graec. ed. C. Janus p. 434 sqq.

²⁾ Ar. Ran. 1314.

³⁾ Sic Zenodotus A 263, 323.

⁴⁾ Additum igitur augmentum non est ubi caesura feminina in masculinam abitura erat. Post 4um trochaeum caesura neque tolerata est (e. g. E 205 Σ 98, ubi *ἄρ' ἔμειλον* legitur in codd.) neque invecta; cf. § 3.

⁵⁾ Quae ab *eu* diphthongo ordiuntur verba, in codd. plerisque locis carent augmento, sed sono *ηυ-* favent testes qui ceteris sunt antiquiores. Sic *ἔχοντο* Γ 296 habet pap. Hibeensis 19, *ἡύρε* Δ 88 pap. Hibeensis 20, *ἡῦδον* Ω 678 pap. 114¹ et 128¹ (*εὔδον* pap. 114² et 128²), *ἔχτεο* ο 222 est in G, *ἐπηύξατο* h. Ap. 362 in omnibus. Cf. etiam Meisterhans Gramm. d. att. Inschr.² 136¹¹⁹⁴.

⁶⁾ Cf. § 180—182.

⁷⁾ Cf. § 125 sq.

⁸⁾ Cf. § 326.

⁹⁾ Cf. § 322.

In subiunctivo aoristi pro -σει -σουσι excusa sunt -σηι -σωσι ¹⁾).

Editum est *φείπεσ*, non *εἴπας* ²⁾), item *ἐβήσετο*, *ἐδύσετο*, -*σοντο*, *ἀφείλεο*, etiamsi pars codicum vel omnes haberent -*σατο*, -*σαντο*, -*λαο* ³⁾). Sed ubi *ἤρετο* vel *ἤρεο* pro -*ρα(τ)ο* est editum ⁴⁾), in annotatione res est commemorata, licet una eademque horum vitiorum sit ratio.

In thesi *μέν*, non *μήν* est excusum ⁵⁾).

Perpetua est sonorum *στεν-* et *στον-* in codicibus confusio. In hac editione excusa sunt *στένω-σενάχω*, *στόνος-στοναχή*, *στοναχίζω*, *στοναχῆσαι*, ad exemplum verborum *λέγω*, *λόγος*, *λογίζομαι*.

Pro *ὑπαί* et *παρά* edita sunt *ὑπό* et *παρά* ubi sinebant numeri ⁶⁾).

Locis dubiis *εἰς*, non *ἐς* est excusum ⁷⁾).

φερυσσ-, *μαχέσσ-*, *οἶσσ-*, *φίσσασι* sunt excusa pro *ἐρῦσ-* ⁸⁾), *μαχησ-* ⁹⁾), *οἶσ-* ¹⁰⁾), *ῖσασι* ¹¹⁾).

Disyllabum *κεῖνος* trisyllabo *ἐκεῖνος* praelatum est ubicunque licebat; lectore igitur non admonito *καὶ κεῖνος*, *καὶ κεῖθι*, *ἐμὲ κεῖνος*, *τεύχεα κεῖνοι*, similia ibi quoque sunt excusa ubi tradita sunt *καὶ ἐκεῖνος* vel *κἀκεῖνος*, *κἀκεῖθι*, *ἐμ' ἐκεῖνος*, *τεύχε' ἐκεῖνοι* ¹²⁾).

Pro *δῆπεια* excusum est *δὴ ἔπειτα* ¹³⁾), item *ἐμῆ* pro *ᾠμῆ* ¹⁴⁾).

Neglecta est varietas passim obtinens vocum: *οἷ—τοί*, *αἷ—ταί*, *ῶν—τῶν*, *οὔσ—τούς*, *ὄν—τόν*, -*οιν—οισιν*, *σοί—τοι*, *δύω—δύο*, *ὁ σφιν—ὁσ σφιν* aliaque in quibus *δ(σ)* positione est productum, *εἰ—αἰ*, *νεός—νεώς*, *Ἄρεος—Ἄρεως*, *ὄβριμος—ὄμβριμος*, *γίγνεται—γ(ε)ίνεται*, *ἐμπίμπληθι—ἐμπίπληθι*, *ποτί—προτί*, *πόλεμος—πιόλεμος*, *πόλις—πιόλις*, *ἐκέλευε—ἐκέλευσε*, *κέ τι—κ' ἔτι*, (*οὐ*)*δέ τι—οὐδ' ἔτι*.

Ephelcysticum *ν* non nisi ubi metro flagitabatur est excusum.

Spiritus asper tributus est vocibus *ἀθρόος*, *ἄμαξα*, *ἀμαξιτός*, *ἀμόθεν*, *ἰρηξ*.

Voces *κῆρυξ* et *φοῖνιξ* hodie excudi solent *κῆρυξ* et *Φοῖνιξ*, licet non sit dubium quin in genitivo ceterisque casibus longos habeant sonos *υ* et *ι* ¹⁵⁾. Ergone analogia suadet ut in nominativo hi soni

¹⁾ Cf. § 122 p. 313, 3. ²⁾ Cf. § 153. ³⁾ Cf. § 152², 3. ⁴⁾ Cf. § 284.

⁵⁾ Cf. § 18. ⁶⁾ Cf. § 315². ⁷⁾ Cf. § 315⁴. ⁸⁾ Cf. § 293.

⁹⁾ Cf. § 291. ¹⁰⁾ Cf. § 292². ¹¹⁾ Cf. § 160⁷. ¹²⁾ Cf. § 97.

¹³⁾ Cf. § 9. ¹⁴⁾ I 654.

¹⁵⁾ Eandem controversiam movit vox *πολυεῖξ* E 811.

correpti esse credantur? Minime! Nam vocabula, quorum stirpis syllaba finalis longi soni signum oculis exhibet, etiam in nominativo sonum hunc longum habent: Θώραξ, οἶς, πῆληξ, Φαίης, κώληψ, ἀπορωῶξ, Κύκλωψ, μύωψ, ... quid plura! Non enim est dictionis Graecae *minuere* nominativi syllabam finalem, sed vel *augetur* vocis ἀλωπεκ- sonus brevis: ἀλώπηξ.

Cur igitur προπερισπᾶται hodie κῆρυξ vel Aristophaneum δοῖδνξ? Quia fieri sic iussit Herodianus! Cuius grammatici sero nati voluntas si pro ratione debet stare, etiam in genitivo ceterisque casibus sonus *v* corripitur; nam id quoque ex eius auctoritate poterit fieri, quoniam Homericum κήρυκ' Ἡπυτίδην iussit κήρυκι Ἡπυτίδην proferri ¹⁾. Apparet igitur accentum eius aetate tantum valuisse ut soni syllabarum accentu carentium, etiamsi longi fuissent primitus, a brevibus vix etiam discreparent. Quae observatio utilis est de historia accentus Graeci disputantibus, sed ad Homerum vel Aristophanem non pertinet.

Cetera quae de signis prosodiacis observari poterant nunc mitimus.

Incertum est αὔδα sitne contractum an flexioni athematicae accensendum. Illa opinio si recte habet, αὔδαε est excudendum; sin haec, ut αὔδην excudatur fert ratio. Item ὄρατο an ὄροτο sit excudendum ²⁾ sub iudice lis, aliaque eiusmodi ³⁾. Qualia in hac editione silentio sunt praetermissa, ut incerta.

Pro κτεῖναι fortasse olim fuit κτάμεναι, pro ὠτειλῆς fortasse ὀατειλῆς, pro -ιν compluribus locis -ιδ'(α) videtur excudendum ⁴⁾.

Articulum in locos quales sunt ἔδγεισεν δ' ὁ γέρων, ἐνὶ μεγάροισ' ὁ γέρων, ἐπέτελλ' ὁ γέρων, τοῖς ὁ γέρων, ὅφρ' ὁ γέρων postmodo irrepsisse veri est simile. Sed cum non plane certum sit, — discrepant enim versus complures ⁵⁾, — satius videtur talia non sollicitare; in annotatione autem singula indicare inutile.

Neque satis constat quam frequentis usus in dictione epica fuerit genitivi terminus -οο ex -οιο correptione metrica natus ⁶⁾;

¹⁾ P 324. Simillimo errore Herodionus πεφύκας probavit η 114.

²⁾ Cf. A 56. ³⁾ Cf. § 195. ⁴⁾ Cf. § 66. ⁵⁾ Cf. A 645, 703 Ω 279, 326 al.

⁶⁾ Cf. § 59.

itaque licet veri simile videatur poetam e. g. *H* 235 dixisse μή τι μὲ' ἦντε παιδὸς ἀφανροῦ πειράτιζε, talia in huius editionis notis criticis non sunt commemorata aut commendata.

§ 2. De commentariis exegeticis.

De *compositione* Iliadis et Odysseae et de aliis quaestionibus compluribus disputavi in libro cui titulus: *Commentationes Homericae* ¹⁾. Quo libro quoniam huic editioni prolusi, hic non repetam quae illic protuli.

Commentarios exegeticos dum parabam, incidi in multos locos ab aliis philologis improbatos, qui aut omni labe carere mihi videbantur aut multo levioribus criminibus premi quam illi perhibuissent. Et quoniam eiusmodi criminibus solis iam fulcitur opinio eorum qui Iliadem vel Odysseam verum integrumque poema esse negantes ex variis carminibus carminumve laciniis utrumque epos consarcinatum esse perhibent, operae pretium visum est potiores certe e locis Homericis, qui ita sunt comparati, tractasse; sentiebam enim a me, qui doctrinam Wolfianam verbis apertis abdicassem, optimo iure posci posse ut quid igitur sentirem de eiusmodi criminibus, quae plurimis atque acutissimis philologis magni momenti sunt visa, non minus aperte ostenderem. Itaque in Mnemosyne de eiusmodi locis data opera disputavi ²⁾, in qua Bibliotheca aliquanto fusius disserere licebat quam in angustiis commentariorum exegeticorum. Hos vero cum componebam, hanc legem mihi scripsi et fideliter servavi, ut ea sola commemorarem, quae vera et utilia mihi viderentur, reticerem quae falsa vel inutilia, — non disputaturus igitur contra eos interpretes sive antiquiores sive recentiores, a quibus discederem, sed eam solam singulorum locorum interpretationem, quam rectam ducerem, prolaturus, simul sic operam dans ut eas quas reicerem aliorum philologorum opiniones, si possem refellerem. Non enim compendium aliquod, quo varias

¹⁾ Sijthoff 1911.

²⁾ Cf. Mnem. 1911 p. 332—368 et 412—440, 1912 p. 63—128.

variorum sententias ad quaestionem quae dicitur Homericam pertinentes complecterer, componere in animo erat, sed ipsa carmina HomERICA quam brevissime possem pro viribus illustrare. Ingentis ambitus opus conscribere haud sane fuisset difficile, materies certe non deerat, qua obruitur fere quisquis aliquantisper his rebus operam dat; sed talia aversatur mea indoles, neque spes erat me aliis hac ratione satis utilem fore. Ea autem via, quam inii, fieri potuit sane, immo necessario fere debuit, ut hic illic praetermitterem quae legentibus plus potuissent prodesse quam quae ipse annotavi, — nam omnes saepe et in multis erramus, nostras ipsorum opiniones immerito alienis praeferentes eam ipsam ob causam quod sint nostrae, mentis nostrae proles, — sed tamen hac via et hac sola assequi posse mihi videbar id quod appetebam, ut commentarium succinctum eundemque satis bene cohaerentem offerrem iis qui mea utriusque carminis editione essent usuri.

Est autem mira doctrinae Wolfianae nostra aetate condicio. Nam ea, quae ipse olim Wolf opinioni suae subiecit fundamenta, ita iam computruerunt ut ne levissima quidem suspicio iis possit inniti, nedum ingens illa structura, quae vocatur quaestio HomERICA, iis sustineri etiam queat. Wolfius poetam, qui magni ambitus poema aevo HomERICO componere vellet, assimulabat viro qui in media terra navem praegrandem fabricaretur, nullo dein mari usurus in quod navigium suum deduceret; pauperem enim illam Graeciam et in plurimas civitates discissam priscis cantoribus nullos praeuisse auditores, qui tantae molis carminibus, quantae sunt Ilias et Odyssea, inde ab initio usque ad exitum aurem praeberent. At sub Schliemanni ligone e plurimorum saeculorum oblivio surrexit iam Mycene ἡ πολύχρυσος, surrexit regia Tirynthis; alii eius exemplo instigati in Cretae solo nudarunt rudera aedium ingentium atque splendidarum, aevi Minoi quod iam vocatur testes locupletissimos, et priscum illud aevum quantum arte, quantum vario cultu valuerit, quam divites reges habuerit, quam potentes, clare nisi caecutientibus apparuit, nec iam dubitare potest quisquam quin principes, qui in illis aedibus regnarunt, et cantores suos habuerint, cenae regali ea condicione adhibitos ut carminibus exhilararent convivas, τοῦτο γὰρ δαῖτ' οὗτος ἀνάθημά ἐστι. In fine autem convivii qui carmen incidebat, quidni cras per-

geret? Sic carmen sive brevius sive longius ad finem deducere facile poterat, tot diebus usus quot carminis ambitus requireret et ipsius regis ceterorumque auditorum animus ei concederet; quo autem meliores essent cantores, eo plures deinceps dies animus convivarum iis concessurus erat. Postquam vero priscorum illorum *φανάτων* turres corruerunt, ubinam fuerunt auditoria, quae poetas ad carmina praelonga componenda pellicere possent? Ut in breviora conciderentur et plura e singulis fierent tunc ratio tulit potius quam ut varia in unum iungerentur.

At tantae molis carmina sine arte scribendi fieri potuisse Wolfius negabat. Vel maioris ambitus carmina potuisse sic fieri et alibi facta esse revera, mentem autem humanam — id quod ne ipse quidem Wolfius negabat — satis esse capacem ad multa milia versuum memoria complectenda, saepius est demonstratum, et fuit qui optimo iure perhiberet priscorum cantorum hanc facultatem nihil habere quod nos, qui nunc vivimus, miremur; nam nostra aetate quemlibet, qui modicae sit eruditionis, multo plura quam illos memoria servare et cum opus sit statim inde expromere posse, facilius autem esse recordari quae argumento coniuncta et ipso metro vincta sint, si praesertim inde a pueritia huic arti adsueveris, quam quae doctrina hodierna praebeat, ut scitu utilia, sic inter se non cohaerentia.

Mox autem apparuit hanc quidem quaestionem prorsus ad nihil rediisse, nam vetusti cantores si sola memoria carmina servare aut non potuissent aut noluissent, nihil obstitisse quominus scripto ea mandarent, quoniam in Graecia ars scribendi, ut in dies melius perspicitur, saeculis aliquot — fortasse multis — ante poetarum illorum aetatem fuit cognita ¹⁾.

¹⁾ Iocantis autem, non serio disputantis, est quod post Roussavium Wolfius perhibuit, si Ulixi ceterisque heroibus ars scribendi fuisset cognita, Odysseam exitum aliquanto celeriore fuisse habituram, vel potius, nullam unquam Odysseam prodituras fuisse (Prol. 90). Non enim propterea Ulixes Penelopen vel familiares per multos annos de sorte sua certiores facere non potuit, quod artem epistulas exarandi non calleret, sed quod non haberet qui epistolam ad eos perferret. Si habuisset, etiam sine litteris nuntium iis mittere potuisset. Id unum libenter omnes, ut opinor, Wolfio vel Rousseavio concedimus, aevo heroico inter Troadem et Ithacam vel inter Scheriam et Ogygiam *ἀγγέλαια* fuisse nullam, non ex vero igitur aevum epicum pingi in Ovidii Heroidibus

En corruerunt fundamenta, quibus confusus Wolfius negabat verum carmen esse Iliadem, verum carmen Odysseam, multorum poetarum priscorum opera iussu Pisistrati ab Atticis quibusdam poetis notae inferioris colligata carminum integrorum aliquam speciem ementiri post Aubignacum, Vicum, Mercierium, alios perhibens ¹⁾. Ex veterum videlicet notitiis quibusdam neque admodum crebris aut antiquis — nam Ciceronem aetate nulla superat — neque admodum perspicuis id efficere posse sibi videbatur. Sed *collegisse* Homeri opera Pisistratus fertur ²⁾, non *finxisse* Iliadem vel Odysseam opera aliena inter se colligando; itaque, sive multum sive aliquid sive prorsus nihil his notitiis tribuimus, ad id quod Wolfius perhibuit confirmandum nulla inde duci possunt argumenta, sed id unum quod veri vel sic simile videtur fortasse inde efficitur: tunc cum Athenis ad celebrandos ludos Panathenaicos certamina rhapsodorum sunt instituta vel restaurata, sive Solonis sive Pisistrati sive Hipparchi praecipua hac in re fuit sollertia, operam esse datam ut carminum epicorum exemplar publicum constitueretur, cuius auctoritate in posterum caveretur ne cantores in vetustis illis carminibus recitandis audacius vel neglegentius versati adulterarent quae tradita accepissent et pro Homericis venditarent quae ipsi excogitassent. Haec vero quaestio, sive e nubibus est suspensa sive proba aliqua traditione nititur, ad *textus recensionem* pertinet, non ad ipsorum *carminum compositionem*. Id quod grammatici Alexandrini fecerunt aeo Ptolemaeorum, quatuor saeculis ante facere conati sunt viri quibus Pisistratus, vel quisquis fuit, mandavit textus Homericus recensioem in usum publicum, si quidem fide satis digna sunt quae hac de re tradita accepimus. Ad *textus Atheniensis*, unde recentioris aevi exemplaria fluxerunt aut omnia aut pleraque, non ad *ipsorum carminum* originem haec quaestio pertinet.

Haec, quae paucis verbis nunc indicasse satis videtur, sunt enim certa, explorata, in vulgus nota, dum melius sensim homines

¹⁾ Cf. G. Finsler, *Homer in der Neuzeit*, Teubner 1912.

²⁾ „Homeri libros, confusos antea, sic disposuisse ut nunc habemus” (Cic. de Orat. III § 137), „Ὅμηρον ἀθροῖσαι σποράδην τὸ πρὶν ἀειδόμενον” (epigr. Anth. Pal. XI 442).

perspiciunt, interim aedes, cui Wolfius fundamenta adeo debilia substruxerat, ab aliis altius altiusque est educta et plurimis ingenii atque eruditionis inventis ornata. Splendidum autem illud aedificium, quod pyramidi inversae fuit qui lepide assimilaret, ne labasceret, omni vi et machinis obnitendum erat perpetuo; itaque si qua pars ruinam minabatur, cito advehebantur sudes quibus fulcirentur damnosa, et urgente interdum periculo quaelibet arripiebantur ligna quae ad manum essent, quin fuerunt qui studio et diligentia plus valentes quam opibus ingenii etiam putres ridicas et titiones ambustos afferrent ad opus commune sustentandum. Sed contra veritatem nihil valent hominum quamvis strenuorum audacium sagacium conamina: ut Mantineae moenia tum cum vi aquarum soluta est ima eorum pars, sic aedificium doctrinae Wolfianae novas identidem rimas ducebat, et, quo altius evehebatur, eo magis infra fatiscebatur; vi caeca divellebantur quae olim bene cohaeserant, modo haec, modo illa pars concidebat, et dum nova adstruuntur, id quod unum decorumque fuerat magis magisque eam speciem praebere coepit quam ipsa carmina Homerica praebere Wolfius perhibuerat: non iam domus erat, sed domuum plurimarum erant particulae in unius domus speciem fallacem utcunque coniunctae.

Nam tum cum *externa* eaque firmissima argumenta doctrinae suae substruxisse credebatur Wolfius, ab his profecti viri docti qui eum secuti sunt argumenta *interna* ex ipsis carminibus ducere coeperunt, sic secum reputantes: „quoniam constat neque Iliadem neque Odysseam inde ab initio integrum carmen fuisse, iis qui mentis acumine satis valent spes est naevos originem illorum operum testantes indagandi et particulas primitivas, quae Musis haud faventibus olim coaluerunt, inter se discernendi.” Quae studia plurimum profuerunt ad priscorum poetarum dictionem et artem metricam adque ipsum aevum Homericum melius cognoscenda, dum singuli versus, singula singulorum versuum verba, singulae singulorum verborum formae severa trutina pensantur et sedulo arripiuntur quaecunque ad verum inveniendum utilitatis aliquid habere videantur; iamque post quaestionem Homericam a plurimis philologis per integrum saeculum et quod excurrit versatam multo melius prisca illa carmina et ipsorum poetarum aevum nobis in-

notuerunt quam innotuerant patribus nostris ipsisve Graecis. Sed secundarium hoc fuit illorum studiorum emolumentum. Verum cum homines quaerunt mente sincera et spreto suo ipsorum comodo, fieri non potest quin et aliis et sibi ipsis prosint, etiamsi id quod quaerunt non inveniant: ad asinas inveniendas qui exierat iuvenis Hebraeus, coronam regiam invenit. Id vero, ad quod indagandum studia illa Homerica fuerant suscepta, non est inventum neque potuit inveniri, quoniam umbram vanam et fallacem persequabantur qui iis se dederant.

Quid enim? Postquam externa illa argumenta ad nihil sunt redacta, quid restabat? Non iam poterant iis inniti philologi, dum pergebant in carminibus epicis quaerere argumenta interna, quae externis superstruerentur. Ab ipsis iam carminibus proficiscendum erat: manibus tenebant duo carmina, quae quin vera essent carmina ut dubitarent, nihil eos movebat, nihil urgebat, nisi forte ipsorum carminum ea esset condicio ut hominibus, qui sobrio iudicio uterentur, credibile videri non posset talia a vero poeta in unum opus fuisse coniuncta. Graeci autem, inter quos nata sunt ea carmina, minime dubitarunt quin carmen sincerum esset Ilias, carmen sincerum Odyssea, aut quin pulcherrimum et illud esset et hoc, et post eos minime dubitarunt multa hominum genera. Ipse Wolfius vix unam alteramque commissuram hic illic detexisse sibi visus fuerat, nihil autem non bene continuatum, nihil praeposterum, nihil perturbatum in utrovis carmine inveniri profitebatur, Odysseae praesertim admirabilem compagem summis laudibus efferens et *nimis bene* potius quam *nimis male* aut illam aut Iliadem compositam esse perhibens, nimis videlicet decora esse illa carmina quam ut prisca credi possent. Alia iam rerum est facies: nostra aetate quaestio Homerica eo rediit ut dicerent critici: „mihi in utroque carmine quaedam tantopere displicent ut vero poetae ea imputare neque possim neque velim.” A regione rerum quae sciri et demonstrari ad regionem rerum quae non nisi sentiri possunt quaestio est translata: — periculosae profecto opus aleae! Nonne meminimus quid de Miltonis carmine epico Bentleius — Bentleius ille, inquam, quem omnes etiamnunc suspicimus, — demonstrare posse sibi visus sit olim? Et nihilo minus apertum critici recentioris de Scotico quodam carmine disputantis

errorem nuper contulit Andreas Lang ¹⁾. Et quoniam quot homines, tot sunt sententiae, minime est mirandum in diversissima mox criticos discessisse et vix decimum vel vigesimum quemque e versibus epicis effugisse omnium criticorum severitatem. Eo autem audaciores esse solent homines, quo obtusior iis est sentiendi facultas, et quo longius distant a poesi et a carminum pangendorum facultate, eo maiore fiducia solent decernere quid deceat verum poetam, quid non.

Mihi quid acciderit dicam: felix quem faciunt aliena pericula cautum! Anni iam sunt plus quam triginta ex quo aetatem iuvenilem egressus Homero ita ut qui sui sunt iuris operam dare coepi. A *lingua* Homerica proficiscebar. Hanc ita tractabam ut si unius aevi, unius hominis esset, et in his studiis si quid profeci quodve aliis quoque utile esse posset praestiti, in Enchiridio dictionis Epicae inveniri id potest. Mox textum Homericum edere visum est: hunc quoque ita tractavi ut si unius hominis, unius aetatis dictio, quatenus quidem fieri id posset, esset restituenda. At idem cum de carminum epicorum compositione et origine interrogabar vel me ipse interrogabam, ne dubitabam quidem quin quadamtenus certe sequendi essent acuti illi philologi, qui alius alio confidentior demonstratum ivissent non vera ea esse carmina sed strues fragmentorum epicorum rudi arte consarcinatorum, de optima ratione in partes primitivas ea solvendi dissentientes sola. Nempe his opinionibus non puer quidem — nam pater optimus, qui antiquitatis amore me imbuat et linguas veteres me docuit, talia quam maxime aversabatur, — sed inde ab aetate iuvenili fueram innutritus. Bis edidi textum Iliadis et Odysseae: etiam commentario exegetico aliquando ea carmina illustrare in votis erat, sed absolvenda prius erat fabularum Aristophanearum, quam interim susceperam, editio et in alia officia identidem avocabar; quod autem praesertim me retinebat, ad Homerum interpretandum nondum satis paratum me sentiebam. Tertium Homerus edendus erat, et nactus tandem eram quod diu desideraveram otium. Totus tum uni Homero incubui et virium periculum in eo interpretando facere

¹⁾ „Auld Maitland”. Cf. A. Lang, *The World of Homer*, 293 sq.: „The critic „was acute, ingenious, even brilliant, but he had scanty knowledge of the facts in „the case”.

mecum decrevi. Prius autem novam textus recognitionem absolvi, et notas exegeticas, quae hic illic inter criticas notas editionum priorum irrepserant, delevi cunctas. Dein commentarios scribere coepi et quaestiones nonnullas, de quibus quod operae pretium esset proferre posse me sperabam, separatim elaborare. Sic et in alia incidi et in id quod cuiusmodi aliis videatur nescio, meum animum aliquantisper veluti stupore quodam feriit, erat enim mihi novum et prorsus inexpectatum: res quae in Iliade narrantur non *nono* — ut credi solet — *belli anno* sed brevi post ipsum *belli initium* gestas esse ab Iliadis poeta sumi. Et novum hoc mihi erat et certum videbatur; sed quo ea observatio tenderet nondum intellegebam. Pergebam in commentariis componendis et quae in Iliade vel in Odyssea inter se non concinere minusve apte cohaerere videbantur sedulo enotabam, atque adeo appetebam talia. Sed multo frequentius incidebam in carminum illorum partes optime me iudice concinnatas et egregie placentes, dein mirabundus intellegebam alios philologos eos ipsos locos gravissimis criminibus petivisse iisque usos esse ad demonstrandum fieri non potuisse ut carmen tam male compositum ex unius poetae ingenio prodigineretur.

Sic sensim et inscius eo sum deductus quo vocabat Veritas, donec mihi dixi: o bone, mitte aliquantisper varia illa, quibus tam diu stipatus et tantum non obrutus fuisti, aliorum philologorum quantumvis clarorum et sagacium commenta: unum Homerum consule et tecum reputa reverane male cohaerere tibi videantur quae tradita acceperis. Fac periculum an defendere possis quae culpantur, si variis variorum opinionibus abiectis pro unius poetae opere, quod esse fertur et a patribus est habita, habeas Iliadem, habeas Odysseam. Feci periculum: didici minus credule fidem habere sententiis alienis de priscorum poetarum arte prolatis, et mox animum feriit verum. Sensi Wolfianum me revera numquam fuisse, ne tum quidem cum esse quam maxime mihi viderer, sed aliorum opiniones me protulisse cum meas ipsius proferre me putarem, in animi autem imo fundo semper vixisse persuasionem, quae aliquantisper quidem sopita fuisset, nunc vero totum animum impleret: carmina, vera carmina, carmina pulcherrima meaque laude maiora esse Iliadem et Odysseam; hanc ob causam me per

sex septemve lustra libentissime iis corrigendis et interpretandis me dedisse. Et nunc demum laetus sentiebam fundamento idoneo non carere quae de dictione poetarum epicorum olim protuleram et operam quam textui carminum recte constituendo impenderam. Absurda vero iam multa mihi videbantur quae de utriusque carminis origine et compositione olim credideram, fortasse perhibueram, nec pauca quae alii; et dum magis sensim confirmata est nova persuasio et artem illorum carminum melius perspicere coepi, magis in dies ea admirari didici et singulas eorum partes rectius interpretari.

Una haec via salutis. Non ex aliorum libris sed ex ipso Homero petenda est Homeri scientia, in uno Homero potest inveniri. Non ab Aristarcho vel Bentleio vel Wolfio aliove aliquo critico recentiore est ordiendum, sed ab ipso poeta. Haec autem non scribo ut persuadeam Wolfianis, — quo cognomine cum honoris tum brevitatis causa uti nunc liceat, — nam expertus scio ad persuadendum talia parum valere nisi apud eos quibus vel sic satis sit persuasum. Non multum sequentia prodesse poterunt iis qui pro certo atque explorato habeant opera musiva esse Iliadem et Odysseam, non vera carmina. His opto ut vitae ratio et ipsos aliquando eo ducat ut uni Homero in silvarum latebras aliumve angulum tranquillum secum ablato per multos menses deinceps toti dare se possint, eruditionis sive alienae sive suae ipsorum interim obliti: non dubito quin poeta mox et ipsos eo sit deducturus quo alios plurimos et me deduxit, frustra aliquantisper reluctatum. Minus fortasse magnifice quam antea dein sentient de sua ipsorum aliorumve philologorum doctrina et mentis acumine, sed multo magis proderunt iis priscae aevi opera immortalia. Et tunc si quis eorum inciderit in meos qualescunque commentarios Homericos, ex his quoque utilitatis aliquid fortasse ducere poterit. Qui vero recens a schola Wolfianorum ad Iliadem vel ad Odysseam accedit, is quin usque quaque vitia, errores, ampullas oratorias quaeque praeterea artis ingeniiue defectum arguere solent, deprehendere sibi videatur fieri vix potest; talia enim inventurum se expectat et quaerit sciens vel etiam inscius. Haec autem mea si quis eorum legerit, mox subridens, sat scio, e manibus seponet. Et ipse olim sprevi quae praebebant opera aliorum criticorum

similia perhibentium: iam pudet referre; rectius vero postquam de priscis carminibus iudicare didici, magna cum voluptate magnoque cum emolumento legi quae et olim et praesertim nuperime in eam quam et ipse protuli sententiam disputata sunt a viris philologis compluribus ¹⁾).

Non facile videlicet eo quis pervenit ut sinat hac de re sibi persuaderi, sed stomachari potius et fere succensere incipit obloquentibus. Nam hi si verum obtineant, quam multa erunt dediscenda quae improbo labore prius didiceris! Quam multa, quae haud exigui pretii videbantur, reicienda et e mente pellenda erunt, ut fiat spatium quo nova haec — immo vetustissima quaeque ipsorum fuit Graecorum — opinio recipiatur! Sed operae est pretium: ditior mox, quam fuit, fiet qui pauperior sic factus esse sibi videbitur: scio expertus et testimonii, ut spero, est mihi dictio: ἄλλοι πάντες σιν Ὀμηροσ. Habuerunt et aliae gentes plurimae cantores, qui strenua heroum facinora carmine celebrarent: una Graecia habuit magnum poetam, qui ex eiusmodi carminum per hominum ora volitantium materie componeret epos. Quod qui divellit, non pristinae poesi suum nitorem restituere conatur, sed ipsum carmen in carmine immortali necare.

¹⁾ Cf. G. Finsler, *Homer* 1908, *Homer in der Neuzeit* 1912; Andrew Lang, *the World of Homer*, 1910; J. W. Mackail, *Lectures on Greek Poetry*, 1910; C. Rothe, *die Ilias als Dichtung*, 1910; H. Draheim, *die Odyssee als Kunstwerk*, 1910; D. Müller, *die Ilias und ihre Quellen*, 1910; A. Shewan, *the Lay of Dolon*, 1911.

CAPUT II.

De librorum manuscriptorum fide et utilitate.

Subsidia, quibus hodie licet uti ad Iliadis Odysseaeve textum recte constituendum, in capite tertio indicabuntur.

Sed si quis putet, post plurima exemplaria vetusta recentia nostro potissimum aevo a viris doctis infinito labore excussa, textum multo praestantiores evasisse quam fuerit olim, procul a vero aberret. Propius ad verum accedat qui perhibeat traditum Iliadis Odysseaeve textum cognoscere cupientibus quodlibet exemplar satis bonum esse, etiamsi recens sit admodum mendisque oppletum. Nam si neglegimus vitia tralaticia, quae nemo non currente calamo possit corrigere si vel mediocriter artis metricae dictionisque epicae sit peritus, et interpretamenta in locum verborum genuinorum recepta, e. g. δεδιδάχθαι pro δεδάσθαι ¹⁾, iis potissimum locis libri manuscripti inter se discrepant, ubi duae pluresve voces ad rem indicandam aequae fere commodae totidemque moras explentes poetae praesto fuerunt. En exempla quaedam e plurimis selecta:

ὄξεϊ δουρί — δουρί φαεινῶι — ὄξεϊ χαλκῶι A 490 A 421.

μείλινον ἔγχος — ὄβριμον ἔγχος — χάλκεον ἔγχος Y 272, 259.

πόνον ἀλλαστον — πόνον ἀμέγαρτον B 420.

κρατερὴν ... ἐνιπὴν — χαλεπὴν ... ἐνιπὴν E 492.

ὀρνυμαγδῶι — ἀλαλητῶι Φ 256.

¹⁾ A 831.

ἐν αἰνῇ διῷοτῇ — ἐνὶ κρατερῇ ὁσμίνῃ N 207.

κατὰ δῶμα — ἐνὶ φοίκωι X 478.

μεγαθύμωι (-μου) Πηλεΐωνι (-νος) — Πηληϊάδα Ἀχιλλῆος P 214.

τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον θείοιο — τεύχεσι λαμπόμενον μεγαθύμου Πηλεΐωνος P 199.

παρὰ θῖνα θαλάσσης διὸς Ἀχιλλεύς — π. θ. ποδάρκης δ. Α. T 40.

ἀριστῆες Παναχαιῶν — εὐκνήμιδες Ἀχαιοί H 385 Ψ 236, 272.

ἵππομαχοι — ἵπποδαμοι K 431.

γέρων ἱππηλάτα — γερῆνιος ἱππότα II 196.

παρ' αἰδοίησις ἀλόχοισι — παρὰ μνηστῆσις ἄ. Z 250.

δέμας καὶ φειδος ἀγκτός — μέγας καὶ φειδος ἀγκτός — δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν Ω 376.

τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς — τὴν δ' αὖτε προσέφειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε E 764 (cf. E 814 K 168).

Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι — Ὀλυμπιάδες βαθύκολποι B 484.

ἥρχ' ἀγορεύειν — ἀντίον κῆδα H 347.

ῥέπεα πτερόεντ' ἀγόρευε — ῥέπεα πτερόεντα προσηύδα Φ 121, 427 Ψ 535.

ἀνώγει — κελεύει T 102.

δαΐζέμεναι — κατακτάμεναι Φ 33.

τετελεσμένον ἔσται — τελέεσθαι ὅτω A 204 I 310.

Praeterea passim variant γε τε δέ, δέ τι et δ' ἔτι, κεν et ἄν, γάρ et περ, ὅς et ὥς, ὅτε et ὅτι, τοί et οἱ, -σονται et -σονται, -σουσι et -σωσι, -ει et -ηι, -ωμι et -οιμι, -εῖη et -ήηι, -ηται et -οιτο, -εσθαι -σεσθαι -σασθαι, -εμεν et -ειν, -τατος et -τερος, -οιν et -οισιν, μαχέσσομαι et μαχήσομαι, ἵμεναι et ἰέναι, ἵκανον et ἵκοντο, ἔχευαν et ἔχευον, εἶλε et ἥρει, ὀρούσας et ὀρούων, ἐνάριζε et ἐνάριξε, εἶρετο et ἥρετο, ἐκέλευε et ἐκέλευσε, ἐλέησε et ἐλέαιρε, ἔρειπε et ἔρειπας, ἀΐξαντα et ἀΐσσοντα, ἐλῶν et ἔχων, ἔθηκε et ἔδωκε, ἔρψε et ἔστρψε, καὶ κείθι et κἀκείθι, στήθεσιν et στήθεσιν, πτολεμ. et πολεμ., ἀντίος (-οι) et ἀντίον, ἀσπασίος et ἀσπασίως, χειρὶ et χερσί, πρῶτα et πρῶτον, οὕτως et αὕτως, ἀγῆραος et ἀγῆρωσ, διός et θεῖος, ἐν et ἐνί, προτί et ποτί, πόνος et φόνος, alia quae sunt eiusmodi, duos modo dualis numerus modo pluralis indicat, subiecta neutr. plur. modo singularem modo pluralem verbi adsciscunt, augmentum in aliis codicibus additur in aliis omittitur.

Qualia cum pulvisculo corrasisse nihil prodest. Nam singulis

locis utra praeferenda sit lectio non ex exemplaribus manuscriptis est efficiendum, sed e dictionis epicae legibus; quarum ope si qua solvi nequit quaestio, solvendi spes est nulla, sed dubii haeremus et haerebimus, etiamsi mille explorentur volumina et codices.

Nam primitus quidem, cum Ilias et Odyssea potissimum in ore cantorum vivebant, horum carminum dictio liberrime pro re nata est mutata, concisa, adaucta, id quod etiam nunc ad oculos demonstrant fragmenta papyrorum vetustissimarum complura ¹⁾; postea vero carmina per longum temporis intervallum religiosa veneratione culta a mutandi libidine non minus tuta fuerunt quam aliarum gentium libri sacri; tum vel transversum digitum a litteris traditis discedere nefas videbatur. Quae res in dies melius perspicitur, dum ex Aegypti sepulcris protrahuntur fragmenta voluminum circa Christi natales et postea exaratorum; nam vetustis illis exemplaribus idem errores, eadem vitia passim inhaerent quae codicibus recentioribus. Textum receptum si quis cognoscere vult, vix quicquam interest XVⁱne saeculi an Xⁱ an Iⁱ exemplar adeat. A pueris cum Iliade et Odyssea consuescebant Graeci; singulos versus, singula verba et sonos recens recipiebat memoria, tam falsi pravique tenax quam pervia veris et obscurissima quaeque firmiter servans. Adulti autem ne dubitabant quidem quin integra et fide digna essent quae primis annis didicissent.

Fuere tamen Alexandriae, fuere Romae, fuerunt inter recentiores philologos qui aliis oculis vetusta illa carmina adspicerent neque caeca veneratione abrepti sacrove horrore stupentes pro sinceris verisque haberent quae sana ratione damnarentur, sed textum traditum eadem severitate qua aliorum poetarum opera examinerent. Ita nata est ars grammatica, nata est ars critica. Sed ea est huius artis natura ut infesti ei sint omnes quos tenet religio; et quoniam pauci fuere semper qui ingenii acumine praecellerent, permulti qui iurarent in verba aliena, extra scholas non multum valuerunt criticorum conamina.

Ergo quae difficilia sunt in carminibus Homericis — et sunt permulta in iis difficillima — codicum ope expediri nequeunt.

¹⁾ Cf. Capitis III initium.

Dictioni epicae quae repugnant verba verborumve figurae, in carmina vetusta maximam partem prius irrepserunt quam veluti obriquit textus receptus, quem nunc nos manibus tenemus, ante nos tenuerunt Zenodotus Aristophanes Aristarchus. Etiam si cunctae cunctorum codicum lectiones sedulo componantur, textus probabilis ad horum fidem edi non potest.

Itaque a coniecturis ne cautissimi quidem editores abstinerunt. Exemplaribus manuscriptis si semper et ubique fides esset habenda, E 101 talis excudendus esset qualis in cunctis fere extat exaratus:

ἀλλ' ἀποπιανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρμησ,

idque editores per saecula complura repetiverunt, nihil mali fortasse suspicati; unus Barnes αὐτὰρ ἀποπιανέουσιν rescribat, metri causa παραδιορθῶν. At id quod Bentleius restituit ἀπο<πα>πιανέουσιν si verum videtur, non quia in lexico Hesychiano id est repertum, neque quia in Iliadis codice L atque Platonis quodam loco ¹⁾ felici casu idem est servatum, neque quia codex A verae lectionis iustum interpretamentum „περιβλέπονται” adscriptum habet lectioni vitiosae, sed eam solam ob causam quod verbum ἀποπαπταίνειν poscitur numeris et ipsa lingua, luculento hoc exemplo constat unum certe vitium manifestum atque absurdum, quod peperit haplographia, in codices qui ad nos pervenerunt irrepsisse tantum non omnes. Neque desunt alia.

Reduplicatione a stirpe ὅπ fit ὅπωπα, a stirpe ἀχ ἀκαχμένος, a stirpe ἐχ-ὀχ ὀκωχα. Aperta haec et certa; nisi autem φέπενγα et χενώθηκα satis videntur probabilia, ab homine Graece docto ferri nequit id quod B 217 sq. de Thersita dicitur in Iliadis textu tradito:

τὼ δέ οἱ ὦμω

κυρτώ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε.

Non tulit igitur Valckenaer vel Cobet, sed ex Hesychio protulerunt id quod unum admittit lingua: συνοκωκότε, iamque ab editoribus plerisque id... in textum quidem non recipitur, sed in annotatione certe critica commemoratur inter varia variorum codicum papyrorumque vitia. Spes tamen est fore ut in ipso mox textu suum recuperet locum; apud Thucydidem certe olim legebatur quod

¹⁾ Plat. Leg. 706 e.

simili errori debetur ἀνακωχή ¹⁾, certatim id emendabant critici ἀνοκωχή scribendo ²⁾, multi aurem praebere nolebant: nunc in papyro inventam correctionem (ANAKΩXHC) in textum admisit Hude editor cautissimus.

Φ 587 multi socii Troiae sumus — Agenor ait —

οἱ κε πρόσθε φίλων τοκέων ἀλόχων τε καὶ νύων

Ἰλῖον εἰρνώμεσθα —

immo: οἱ καὶ πρόσθε, qui etiam . . . , et sic scribendum esse docuit Aristarchus. In cunctis tamen codicibus ineptum illud κε(ν) extat ³⁾.

Ξ 396 in exemplaribus manuscriptis est:

οὔτε πρὸς τόσσος γε ποτὶ βρόμος αἰθόμενοιο.

Testibusne igitur allatis demonstrandum est pro praepositione ποτὶ vitio nata requiri *verbum*? Felici casu alicubi servata est lectio sincera γε πέλει vel πέλεται.

Φ 87 Altes fertur regnasse Pedasi ὑπὸ Σατυριόεντι. Non tamen *sub fluvii* sed *ad fluvios* habitare solent mortales! At Strabo praebet id quod poscit sana mens: ἐπί.

γ 305 et 304 in omnibus paene codicibus ordine inverso leguntur, sed suo loco collocati afferuntur ad Sophoclis Electr. 267.

δ 71 sqq. in omnibus codicibus sic sunt perscripti:

φράξω, Νεστορίδην, τῶι ξυῶι κεχαρισμένε θυμῶι,

χαλκοῦ τε στεροπὴν καὶ δώματα ἡγήεντα

χρυσοῦ τ' ἡλέκτρον τε καὶ ἀργύρου ἥδ' ἐλέφαντος.

Arena sine calce videtur? Id quod poeta dederat κατὰ (vel καδ) δώματα ἡγήεντα restituit Barnes et legitur in scholiis ad Ω 323 ⁴⁾.

Hi igitur codicum nostrorum errores correcti sunt ex auctoritate testium vetustorum. Sed dubiane magis videtur res σ 354 sq., ubi Eurymachus Ulixem his verbis irridet:

ἔμπησ μοι δοκέει δαῖδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ

καὶ κεφαλήσ — ?

¹⁾ Thuc. IV 38 § 1.

²⁾ Et olim sic praecipiebant grammatici prudentiores: „ἀνοκωχὴν διὰ τοῦ ο τὴν ἀνοχὴν λέγουσι, πολὺ δέ ἐστι παρὰ Θουκυδίδῃ.” Phot. s.v. (= Anecd. B. 406 = Hesych.); in iisdem tamen lexicis etiam vitiosa ἀνακωχή et ἀνεκώχεον reperiuntur.

³⁾ Vitia similia sunt E 394 N 288 δ 546 al.

⁴⁾ Cf. etiam h. Cer. 104 et Matro in parodia Athen. 135 δ.

Immo idem vitium eodem remedio sanans Barnes scripsit *καὶ κεφαλῇ* ¹⁾).

Quid autem ζ 269? *Remi* exeunt in *palmulam* sive *πλάτην*, et recordamur τῶν πλατουμένων κωπέων, quorum apud comicum fit mentio ²⁾). Non *acuuntur* igitur, sed *levigantur*, — et tamen usque ad Bentleium in cunctis Odysseae exemplaribus, quae quidem hactenus innotuerunt, l. l. lectum est ἀποξύνουσιν ἐρετμά, neque post eum ab omnibus certatim editoribus restitutum est id quod poscit contextus: ἀποξύουσιν!

Aliquanto etiam absurdus est id quod in optimo quoque codice legitur ρ 496:

εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῆσιν τέκος ἡμετέροισι γένοιτο

pro τέλος!

Singularis numerus in verborum flexione quomodo a plurali discernatur satisne constat? Plerique tamen codices γ 438 habent κεχαροίατ' ἰδοῦσα pro -ροίτο (ϛ)ιδοῦσα.

Masculinum genus a feminino quomodo Graeci distinxerint scire nobis videmur? In optimis tamen codicibus Σ 477 est ῥαισθηρα κρατερήν, in omnibus ὁλωτάτος ὁδμή δ 442 et ἀεικελίω ἐνὶ κοίτῃ τ 341, in plurimis δεινὸς ἀήτη O 626. Quibus locis neque numeri neque linguae leges vetant scribi ῥαισθηρα κρατερόν et ὁλωτάτη ὁδμή et ἀεικελίω ἐνὶ κοίτῃ ³⁾ et δεινὸς ἀήτης vel δεινὴ ἀήτη.

Nihilo melioris notae est quod in optimos codices irrepsit T 99: ἰθὺς βέλος pro ἰθὺ βέλος (⊥⊥⊥), ad quem versum in codice A annotatum est: „ἐν ἄλλω ἰθὺ χωρὶς τοῦ σ”, quasi parum constaret utra praeferenda esset lectio!

Ψ 751 pro substantivi quod nullum fuit dativo λοισθηῖ Aristarchus recte scripsit λοισθηῖ(α): priscum tamen errorem etiam nunc servant codices omnes aut fere omnes.

Neque facile metricum aliquod vitium quamvis absurdum excogitabitur, quin in optimis codicibus alicubi ostendi id possit.

¹⁾ Duo hi loci, ubi particula καὶ locum praepositionis κατὰ occupavit, multum valent ad verum tuendum Π 106 in verbis: ῥάλλετο δ' αἰεὶ | καὶ φάλαξ' εὖ ποιητά, ubi lectio altera καὶ φάλαξ' Aristarcho quidem placuisse dicitur, sed sensu damnatur. Cf. etiam v. l. Ψ 750.

²⁾ Ar. Ach. 552.

³⁾ κοίτῃ non nisi hoc loco reperitur, ceteris est κοίτος.

Hiatus ab arte metrica alienos scimus? At μή με ἔα, ἴσα ὄρεσσι, τοιόσδε ἑών, περὶ ξείνοιο ἐρέσθαι, alia eiusmodi bene multa praebent codices omnes. Longas syllabas pro brevibus, breves pro longis habitas vitiosas ducimus? At passim et in omnibus legitur ἕως ὁ ταυθ' ὤρμαινε versuum initio, legitur ἕως ἰκοιο (ΛΛΛ) τ 367; passim et in optimo quoque legitur ὀρῶμαδος et κλυτός et νανῦμους.

Codices si sunt sequendi, legendum est Εὐρύαλον ΛΛ Π 411, μέγ' ἱάχον Δ 506 Ρ 317, μόρσιμον ΛΛ Τ 302, ἱκωμαι φίλην ΛΛΛ Ι 414, ὅστις Λ β 350 Θ 32, ἐκᾶτέρω pro ἐκαστέρω η 321, ἀχέων pro Ἀχαιῶν β 87, ubi adscriptum est scholion perineptum: „ἀχέων ἡγοῦν τῶν θλίψεων· ἡ ὀξεῖα παρὰ τῷ ποιητῇ ἐκτείνει" ¹⁾.

Scripta exemplaria omnia bellos hosce hexametros exhibent:

ἀσβέσται. οὐδ' υἱὸν λάθην Ἀτρεΐς ὀξὺ βοήσας.	P 89
ἔνθα κ' ἀπὸ ῥινούς τε δρύφθη σὺν δ' ὅστέ' ἀράχθη. ε	426
ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκίῳ ἔστασαν οὐδῶι.	η 89
ἔσθλαί τετρακκυκλοὶ ἀπ' οὐδεοσ ὀχλίσσειαν.	ι 242
τοῦνεκ' ἄρ' ἄλλοειδέα φαινέσκετο ²⁾ πάντα ἄνακτι.	ν 194

Tantum non omnia hos:

μύθων τε κλοπίων, οἳ τοι παιδόθεν ³⁾ φίλοι εἰσίν.	ν 295
ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες χλαίνας ἔχον ἡδὲ χιτῶνας.	ξ 478
ὧς ἄρα τοῦ ἔνδον ὀλάκει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα.	υ 16

Tot talibusque igitur vitiis inquinato textui si quis aut hisce locis aut similibus anxie inhaerere mallet quam suo stare iudicio, non prudentiae profecto id foret, non religionis, sed superstitionis et imperitiae, neque quisquam hodie est philologus cui istiusmodi placeat ratio.

Ergo editoris officio ut rite quis possit perfungi, semper paratissimus sit oportet ad id quod sana ratio suadeat etiam invitis omnibus papyris codicibusque in textum recipiendum. Id unum

¹⁾ Similia sunt ἱδαῖς et αἰδαῖς pro ἱδαῖ Ω 129, αἰνείσιμα pro ἐναίσιμα Ω 425 ε 190, alia multa; nec non simile est, licet diversum videatur, μύθαις pro μυθίε' (αι) β 202 Θ 180.

²⁾ Vel φαίνετο.

³⁾ Aut παιδόθεν legendum aut gravior subest mendum. Etiam in lexicon Hesychianum hoc vitium irrepsit: παιδόθεν] ἀρχῇθεν, ἐκ ῥίψεσ, ἀπὸ γενέσεως, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας. Nam prius παιδόθεν, dein παιδόθεν ibi explicatur. Scribendum erat: παιδόθεν] ἀρχῇθεν, ἐκ ῥίψεσ, ἀπὸ γενέσεως. — παιδόθεν] ἐκ παιδικῆς ἡλικίας.

singulis locis corruptis quaerendum est, litterae traditae possintne satis probabiliter corrigi. Latus autem hic patet campus variis opinionibus, neque spes est fore ut unquam de omnibus quaestionibus, quae huc in censum veniunt, idem sentiant omnes. Ne id quidem praestare poterit editor quantumvis cautus, ut semper sibi constet ipse, dum in diversa identidem trahitur dubiusque passim haeret, quid non sanum sit perspicuus, cur corruptum sit fortasse intellegens, sed certum remedium non tenens.

Aliquid tamen hac via attingi potest, multumque adeo assequimur cum sentimus quid vitium crepet, quid sincerum sit; quid antiquam linguam deceat, quid aetatem prodat recentiore. Nihil autem utilius est ad sensum pulcri acuendum, nihil plus prodest ad iuniorum praesertim effingenda ingenia criticamque facultatem confirmandam, quam carminum Homericorum studium illud, quo singula verba singulaque enuntiata sedulo exiguntur ad metri et dictionis epicae leges illas certissimas, quae multorum acumine indefessoque labore sensim sunt indagatae.

Vero autem agnito litteras vitio natas in textu tradito servare eam solam ob causam quod sint traditae, id non caute, non prudenter agentis est, non legentium commodo satis consulentis, neque hac in re probandus videtur editor talia annotans: *X* 339 „μή με ἔα] read μή μ' ἔαε", *X* 466 „ὀφθαλμῶν] ὀφθαλμῶ vLeeuwen, rightly no doubt", *Φ* 362 „ὥς δὲ λέβητος ζεῖ ἐνδον] ζεῖ read ζέει: the contracted form is not only un-Homeric but unmetrical", *H* 428 „ἐπενήνεον] Payne Knight conj. ἐπενήεον, which is doubtless right" ¹⁾, meliora igitur videns et probans, at tamen deteriora illa, quae ipse vitiosa vocat, fovens in textu, statim fortasse abiecturus si in *XV*ⁱ vel *XVI*ⁱ saeculi codice aliquo reperiantur quae nunc *XVIII*^o demum vel *XIX*^o saeculo manum emendatricem invenisse videantur. Certa et vera qui tenere sibi videtur, quidni in textum ea recipit? — At fallax editoris iudicium! — Ita est: homines sumus, omnes in multis et saepissime erramus... et tamen editoris est decernere. Lectoribus optio non est relinquenda.

Multum autem variae lectiones papyrorum et codicum, multum grammaticorum veterum observationes prosunt verum indagan-

¹⁾ Ex Gualtheri Leaf editione Iliadis haec sunt allata, London² 1900—1902.

tibus, — dummodo caute et prudenter iis utamur. Et, quod plurimum valet ad confirmandos et erigendos cum ceterorum philologorum animos tum vero eorum qui duro ingratoque labori exemplaria manu scripta perscrutandi incubuerunt: multi versus, ubi verum olim perspexit criticorum acumen, postea in optimis et vetustissimis exemplaribus tales sunt inventi quales dudum e coniectura emendati fuerant. Cuius rei luculenta quaedam exempla hic videntur afferenda ¹⁾.

Postquam vis, quā in lingua epica utitur sonus \mathcal{F} , Bentley ingenio immortalis est agnita, clarius clariusque sensim apparuit in textum epicum varias litteras et particulas passim esse insertas aliaque remedia adhibita esse ad sananda vitia metrica quae nulla essent. Sic Z 493 in codicibus legitur:

πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλῖωι ἐγγεγάασιν,

sed cum docuisset Bentley urbis nomen fuisse *Ἰλῖον*, Hoffmann collatis locis parallelis scripsit:

πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί, τοὶ Ἰλῖωι ἐγγεγάασιν,

ne \mathcal{F} neglegeretur. At meram coniecturam in textum quis reciperet! — Apud Epictetum reperitur versus ita scriptus: nunc satis certa res? Minime, maior enim codicum Homericorum erat auctoritas. — Anno 1903 reperta sunt fragmenta voluminis praestantis signisque Aristarcheis instructi, quod II° vel III° post Chr. n. saeculo est exaratum: exhibet id quod coniecerat Hoffmann ²⁾. Nunc nimiae fortasse temeritatis non fuerit versum sic emendatum edidisse.

Deorum nuntia apud Homerum *Ἰῆρις* vocatur: ergo Bentley Ψ 198 pro

ὠκέα δ' Ἰῆρις

ἀράων ἀΐουσα μετὰγγελοσ ἦλθ' ἀνέμοισι

scripsit *ὠκα δὲ Ἰῆρις*, non metro tantum sed et ipsi contextui consulens; nam sic demum hoc enuntiatur apte adiungitur proximo. Per saecula duo emendatio egregia ab editoribus nimis cautis aut

¹⁾ Mittimus nunc carmina Hesiodica, de quibus similia possunt observari.

²⁾ Felix casus tulit ut hic versus integer paene servaretur, cum vicinorum exiguae tantum partes perniciem effugerent.

omnino est spreta, aut in apparatu critico litteris exiguis est indicata: — en id, quod mentis acie olim viderat Bentley, anno 1897 oculis etiam obtusissimis ostendit fragmentum libri, qui saeculo ante natum Bentleium vigesimo exaratus est, forte fortuna servatum: ΩΚΑΔΕΙΡΙC ¹⁾. Nunc licetne? An ne nunc quidem licet?

Agnos non ἄρναις sed φάρνας vocabat Homerus: ergo οἷστε φάρν' scripsit Bentley pro traditis litteris οἷστε δ' ἄρν' Γ 103. Fortasse et antehac eius invento uti satius erat: nunc si quis non utatur, non solum summo critico sed etiam testi omnium longe vetustissimo fidem deneget; nam οἷστε ἄρν' extat in papyro IIIⁱ post Chr. n. saeculi.

B 316 τὴν δὲ φελιζάμενος pro τὴν δ' ἐλελιζάμενος legendum edixerunt Bentley Dawes Cobet, ... temere nimirum confisi ingenio? Accedat igitur testis locupletioris — si quidem libris potissimum fides habenda videtur — auctoritas; nam in ea quam modo diximus papyro legitur: ΤΗΝΔΕΔΙΞΑΜΕΝΟC, elisa — vitio pervulgato — vocula δέ.

Non ἔπος sed φέπος dixere vates: ergo Bentley B 213 pro: ὅς δ' ἔπεα e coniectura scribebat ὅς φέπεα. Nunc id ipsum praebet eadem papyrus, metrica productione ita indicata ut olim fieri solebat: ΟCCEΠΕΑ ²⁾.

Non ἔργον ῥοργα sed φέργον φέροργα fuerunt priscae linguae; itaque Φ 399 ὅσσα φέροργας pro ὅσσα μ' ῥοργας scribendum esse sensit Bentley. Octoginta annis post eius mortem innotuere fragmenta codicis Ambrosiani picti: ὅσσα ῥοργας in codice illo egregio et vetustissimo legitur, et — quod etiam utilius fortasse est veri studiosis — alia manu appictum est molestum illud με.

Domus Homero est φοῖκος, quapropter ρ 408 pro ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύκοι propositum est ἀπόπροθι: e codice U id attulit la Roche, dein in codice perantiquo G invenit Molhuysen.

¹⁾ Cf. Mnemos. 1897 p. 279.

²⁾ Cf. τεσσεναιτο = τε σέναιτο Ψ 198 in papyro IIIⁱ ante Chr. natum saeculi. Praeterea υδατιλιαροι, υπολλιπαροι, ενιμμεγαροι, similia scribi solebant olim et multa, quae sunt huiuscemodi, in priscis exemplaribus sunt inventa.

Hiatum ut expleret simulque caesuram versui redderet Barnes
π 142 pro

αὐτὰρ νῦν, ἐξ οὗ σύ γε ὤλχεο νηϊ Πύλονδε

scripserat σύ γ' ἀπώλχεο: — in G iam repertum est σύ γ' ἐπώλχεο, et sic coniectura illa Barnesiana est confirmata; nam littera.ε pro α scripta debetur errori manifesto et vulgatissimo.

Ulixis ad uxorem verba sunt ψ 361:

σοὶ δέ, γύναι, τάδ' ἐπιτέλλω πινύτῃ περ ἐούσῃ.

Ubi cuncti quia codices exhibere videbantur vitium metricum ἐπιτέλλω, a plerisque editionibus recentibus exulabat id quod olim in Florentinam et Barnesianam receptum et postea a Cobeto ¹⁾ denuo commendatum fuerat: ἐπιστέλλω. Scilicet fide carebat illud sigma: codicum quam artis metricae maior habebatur auctoritas: infinita copia locorum, ubi litteraturae minusculae signa τ et ς sunt permutata, parum valebat ad tutandam emendationem... e coniectura videlicet in textum Homericum invectam. Nunc sincera lectio ἐπιστέλλω inventa est in codicibus qui ceteris sunt antiquiores Rylandiano et G ²⁾.

Vitiosum esse versus Φ 213 exitum: βαθέης δ' ἐφθέγγατο δίνης senserunt Casaubonus et optimus quisque, certatim igitur emendantes ἐκφθέγγατο (vel ἐκ φθ.); laetus dein Leaf in recentioribus quibusdam codicibus veri vestigia invenit: mox in fragmentis Ambrosiani codicis vetustissimi lectionem sinceram traditam extare apparuit.

In versum κ 244

Εὐρύλοχος δ' αἶψ' ἦλθε θοὴν ἐπὶ νῆα μέλαιναν

particulam αἶψα invito poeta irrepsisse cum sentiret Barnes, substituit ἄψ, quae voculae passim inter se sunt permutatae: — nunc ἄψ repertum est in codice D.

Idem criticus σ 383 pro

οὕνεκα πὰρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ἀνάσσεισ

¹⁾ Misc. Crit. p. 429.

²⁾ Sic simul confirmata est emendatio, qua Brandreth correxit versum contrario vitio laborantem Δ 384: ἔνθ' αὐτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδεί τείλαν Ἀχαιοί, ubi Τυδῆ vel Τυδεῖ στείλαν est in libris manuscriptis.

coniecit καὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεισ. Audacter et temere? Immo acutissime; nam postea haec lectio reperta est in bono codice U, dein in optimo G, nec iam dubitari potest quin ipsam poetae manum Barnes restituerit.

Epitheton ἀγκυλομήτεω in Odyssea non nisi φ 415 obvium:

ὅτι ῥά οἱ τέρας ἦκε Κρόνον παῖς ἀγκυλομήτεω,

sed in Iliade saepius lectum, triplici incommodo laborare sensit Nauck: neque enim genitivi terminum -εω pro -αο dictum neque duorum sonorum synizesin -εω priscæ fuisse artis, neque a voce μῆτις sine vitio derivari potuisse adiectiva in -μήτης desinentia. Scribebat igitur ἀγκυλόμητις. Temere? En codicis G prima manus praebet lectionem ἀγκυλομητις, quae in -μήτεω postmodo est mutata.

Versum B 39, ubi tradita sunt haec:

θήσειν γὰρ ἔτ' ἐμελλεν ἐπ' ἄλγέα τε στοναχάς τε

elegantior sic refingebat Nauck:

θησέμεναι γὰρ ἐμελλεν ἔτ' ἄλγέα τε στοναχάς τε,

cum molestum ἐπὶ sic removens tum γὰρ particulam ictu tantum productam. Audacior tamen non videri non poterat coniectura. Nunc confirmat eam papyrus antiquissima id ipsum praebens loco parallelo (in ea quidem recensione parallelo) Γ 302.

In verbis Ulixis quomodo insulae interiora et Circae aedes petivisset narrantis * 274:

ὣς εἰπὼν παρὰ νηὸς ἀπήϊον ἡδὲ θαλάσσης

non *abeundi* sed *progrediendi* verbum requiri cum sensisset Payne Knight, e coniectura — vel potius e versu vicino 146 — restituit ἀΝήϊον ¹⁾: iam repertum est ἀνήϊον in praestantissimo codice P.

Hiatum immanem non ferentes in versu ω 209

ἐν τῷ ἐσιτέσκοντο καὶ Ἰζανον ἡδὲ Ἰανον

annis abhinc plus viginti invitis codicibus correximus ἡδ' ἐνίανον, — coniectura haud sane audaci neque difficili. At coniectura erat: sordebat igitur criticis. Iam testis nuper adscitus at omnium antiquissimus, codex Rylandianus, id ipsum exhibet.

¹⁾ Emendationem perfecit Nauck ἀνήϊα scribendo, non enim ferendus videtur in Homero terminus -ιον, quem peperit studium vitandi hiatus.

Nihili sunt verba ρ 231 sq.:

πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμάτων
πλευραὶ ἀποτρίψουσιν,

non enim scamna lateribus sed latera scamnis atteruntur, neque verti possunt verba ἀμφὶ κάρη et πλευραὶ ita inter se iuncta. Itaque πλευρά (τ' vel γ') est propositum: — legitur iam πλευρὰ in codice P.

η 86 χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα.

Vitiosa forma ἐληλέδατ' vel ἐληλάδατ' contaminata est e duabus lectionibus, quarum altera ἐρηρέδατ' irrepsit e versu vicino 95, altera ἐληλέατ' extat in codice P; haec recipienda est, nisi quod ἐληλέατ' duplici alpha scribere praestat. Praeterea vero in versus initio officit synizesis; quod incommodum quomodo esset removendum olim suspicari poteramus, nunc demonstrare. Nam in codice P legitur χάλκεοι γὰρ τοῖχοι, in G et F χάλκεοι μὲν τοῖχοι, apparet igitur alteram utram voculam excudendam esse, non ambas; contextui autem cum multo aptior sit particula μὲν, non est dubitandum quin poeta id dederit quod omissa littera iota ¹⁾ praebent G et F: χάλκε<ι>οι μὲν τοῖχοι.

Mirificum adiectivum νήδυμος quibus ferendum videatur hodie, postquam nomen proprium Ἀδυμος e lapide Thessalo innotuit ²⁾, pauciores fortasse sunt philologi quam fuerunt olim, sed tamen etiam hac in re auctoritas codicum apud nonnullos aliquid valet: hi igitur iam attendant ad μ 311, ubi ἐπήλυθεν ἥδυμος ὕπνος est codicum optimorum G P lectio.

ρ 345 sqq. panem carnesque Ulixi afferre Eumaeum his verbis iubet Telemachus:

δὸς τῶι ξείνῳι ταῦτα φέρων αὐτόν τε κέλευε
αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας·
αἰδῶς δ' οὐκ ἀραθῇ κεχρημένῳι ἀνδρὶ παρεῖναι.

¹⁾ Sic in papyro Heidelbergensi saeculi ante Chr. IIIⁱ — ut exemplo longe vetustissimo utamur — exitus versus Φ 393 est: [καὶ ο]νειδῶν φατο μῦθον, et εἰς δε μαντινεαν υμᾶς scripta est tetrametri pars prior in fragmentis papyraceis quae ex Eupolidis Demis sunt servata.

²⁾ Cf. Enchirid. § 41².

Ultima verba obscura, requiritur autem quod utile sit ad mendicum cohortandum: *pudor non conducit viro egeno*. Id quod inest lectioni quae anno 1896 e codice G innotuit:

αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζειν,

i. e.: οὐκ ἀγαθὴ ἐστὶν εἰς τὸ κ. ἄ. κομίζειν, *pudor non est utilis ad virum egenum nutriendum*. Idem legitur Hes. Oper. 317, ubi id quod codices fere omnes habent κομίζειν vitium crepare dudum — sed frustra — docuerat G. Hermann; in versu autem simillimo Oper. 500 verum servavit codex M:

ἐλπίς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζειν,

spes inanis nihil prodest ad sedandum stomachum ieiunum. Quo loco si scribitur quod ceteri praebent codices κομίζειν, haec nascitur sententia insulsa: *spes quae virum egenum fovet non bona est*. Odysseae autem l l. unde originem habeat lectio vitiosa non est obscurum: pepererunt eam Eumaei verba vicina mandatum Telemachi perferentis:

αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φήσ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προῖκτι.

Verbi εἶμι futurum εἴσομαι suspectissimum et ante fuit: nunc e paucis illis locis, ubi traditum esse videbatur, duo ex auctoritate optimorum codicum sunt correcti: o 213 ἴζεται G F] εἴσεται Ω, et o 504 ἐπελεύσομαι G] ἐπιείσομαι F P.

Non concinere perfectum κέχονδα cum futuro χείσομαι dudum sensere viri docti, et fuit qui χήσομαι ideo rescriberet; prudentior Fick poscebat formam κέχονδα invitis libris manu scriptis: iam Ω 192 extat ... ONΔΕΙ in papyro saeculi I: ante Chr. n.

Dudum suspectum erat εἰνί pro ἐνί dictum Θ 199 (= O 150)¹⁾: nunc in libro Heidelbergensi omnium longe vetustissimo non εἰνί θρόνῳ sed [ἐν] κλισμῷ legitur.

Genitivus praepositioni ἀμφί non nisi semel et iterum in dictione Homerica reperitur additus. Quapropter Θ 267, ubi Demodocus carmen

ἀμφ' Ἀρεος φιλόητος ἐϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης

dicatur inchoasse, propositum est φιλόητα²⁾. Id iam praebet G.

¹⁾ Cf. Enchirid. § 315⁵.

²⁾ Cf. § 316¹.

A stirpe *καῶν* ductum esse verbum *κρααίνειν*, itaque imperfecti formam sinceram esse *κρααίνε*, non *κραίαινε*, olim docebat sana ratio ¹⁾, nunc B 419 et Γ 302 docent etiam papyri.

Pro *ῥνυτο* ε 243 scribendum esse *ῥνετο* observarunt Cobet et Nauck: scripsit *ῥνετο* codicis G manus altera.

Ω 241 vulgata lectio *οὔνεσθ'*(ε) quin sit vitiosa dubitari nequit, lenis autem coniectura a Buttmanno est proposita *οὔνοσθ'*(ε) (imperf.): iam *ΟΥΝΟCΘ'* inventum est in papyro Iⁱ ante Chr. n. saeculi.

Estne vitiosum *ἄν* praesenti temporis indicativi iunctum? Ita ratus Paech — et quis obloquatur! — δ 672 pro

ὥς ἂν ἐπισμυγεῖσθαι ναυτίλλεται εἵνεκα πατρὸς

restituit subiunctivum aoristi *ναυτίλλεται* ²⁾. In codice F *ναυτίλλεται* nunc legitur.

Ξ 190 in verbis

ἦ ῥά νύ μοι τι πίθοιο;

optativum purum non ferens Nauck scripsit: *ἦ ῥά κέ μοι*, id in *ἦ ῥ' ἂν μοι*, dein in *ἦ ῥά νύ μοι* abiisse ratus. Temeraria visa est coniectura: — iam litteras *HPANMOI* praebet saeculi Iⁱ post Chr. n. liber ³⁾.

Dudum fuere qui contenderent Φ 530 X 69 Ω 681 scribenda esse *θυραουρούς* et *πυλαουρούς*, non *-αρούς*, quod praebent codices: iam ex auctoritate testis omnium antiquissimi ita scribere licet, nam *ΠΥΛΑΟΥΡΟΥC* extat Ω 681 in papyro Iⁱ ante Chr. n. saeculi.

Nomen *Ἀρκεσιάδαο* δ 755 a verbo *ἀρκέσαι* repetens Fick scripsit *Ἀρκεσιάδαο*. Quod nimiae audaciae visum est, quoniam non nisi in XVIⁱ saeculi codice q reperta erat ea lectio: nunc scimus etiam in G eam extare, et cum levi vitio (*Ἀρκεσιάδαο* vel *-σίδαο*) in D U W.

Olim λ 387 sqq. ad codicum fidem sic edebantur:

ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδου

ἀχλυνμένην περὶ δ' ἄλλαι ἀγγεράθ', ὅσσαι ἄμ' αὐτῷ

οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνατον καὶ πότμον ἐπέσπον.

¹⁾ Cf. Enchirid. § 267.

²⁾ Cf. Curtius de verbo Graeco II¹ p. 88.

³⁾ Cf. Mnemos. 1898 p. 338.

Pro ὄσσαι Bekker requirebat ὄσσοι, non enim *animas* sed ipsos *viros* ab Aegistho esse necatos. Id ipsum nunc praebet G, qui praeterea habet ἄλλοι et in fine versus ἄριστοι, fortasse recte. Loco autem parallelo ω 21 idem restitui potuit e codicibus Rylandiano F M U n.

Pronominis ἐός quin brevis esset syllaba prior dubitari nunquam potuisse dixeris, et tamen in cunctis codicibus B 832 A 330 legitur

οὐδ' ἐόνσ παῖδας ἔασκε.

Quod vitium metricum postquam complures coniecturas infelices in lucem vocavit, tandem edi coeptum est οὐδὲ (ϝ)όνσ παῖδας ἔασκε: nunc altero certe loco litteras recte ita diremtas (ΟΙΔΕΟΙΤ) ostendit testis omnium et locupletissimus et vetustissimus, papyrus Oxoniensis saeculi post Chr. n. II¹.

Dudum intellectum est genitivi terminum -εω in textum carminum epicorum postmodo irrepsisse, integrum autem terminum -αο passim ei substitui posse et debere ¹); non Πηληϊάδεω igitur sed Πηληϊάδα' Ἀχιλλῆος iram se cantaturum poetam professum esse carminis initio. Sed etiamnunc multis codicum locis extare eiusmodi genitivos ante vocalem prisco more plene perscriptos, id ultimis demum annis luculenter apparuit. Sic codex P habet Λαέρταο, Λαερτιάδαο, Πηληϊάδαο ι 505 π 104 ω 15: quis iam aequo animo illis locis ferat vulgata: υἱὸν Λαέρτεω Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα et: ἐλθὼν εἰς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος et: εὖρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος, quis similia aliis locis Homericis toleret, postquam suo pretio aestimare didicerit! Similia sunt Μενoitιάδαο Σ 93 in A aliisque, Ἄλταο Φ 86 in C, Αἰνείαο E 534 in compluribus. Sed exempla cumulare quid prodest!

Quae genitivi terminum -εω, eadem causa secundae personae terminum -εν in lucem protulit. Itaque pro πεῖθεν e. g. πεῖθε(ο) scribendum esse dudum fuere qui perhiberent ²): nunc aptissimus ad fidem faciendam est versus Ξ 235, ubi I¹ post Chr. natum saeculi liber revera πεῖθεο habet ἐκ πλήρους perscriptum, πεῖθε est in codice D, — recte, si modo litteras traditas aliter interpretati accentum mutemus et virgulam addamus, — πεῖθεν est lectio vulgata.

¹) Cf. Enchirid. § 55.

²) Cf. § 117.

Pro genitivi termino *-ou* cur multis locis Homericis scribendum sit *-oi'(o)* saepius fuse est expositum ¹⁾. Nunc Γ 428 ἐκ πλήρους scriptum extat πολέμοιο ὥς in exemplari quod ceteris quae hactenus reperta sunt novem fere saeculis est vetustius. Sic δ 537 Αἰγίσθοιο plene perscriptum habet G, ρ 296 ἀποιχομένοιο F H. Ipsam virgulam elisionis signum haud uno loco iam ostendit Bacchylidis nobile volumen ²⁾ saeculi ante Chr. n. I.

Elisio haec genitivi ne olim quidem plane inaudita erat; sed novi quid invexisse videbatur Payne Knight α 70 pro ὅον κλέος scribendo ὅο κλέος, quae licet speciem haberet correctio, cautiores tamen critici eam aversabantur: — excussus est codex P et apparuit primam manum ibi id ipsum scripsisse quod Knightiana illa temeritas in lucem protulisset.

Formis quales sunt ἐννοσίγαιος, εἰλάτινος, πονυβότειρα, ὠλεσίκαρπος substituisse genuinas ἐνοσ- ἐλ- πολ- ὄλ- non magnae fortasse audaciae erat antehac ³⁾; sed ultimis demum annis clare apparuit in optimo quoque codice ea ipsa quae critici poposcerant passim extare, immerito igitur a multis editoribus praeferri sonos productos. Cuius rei exempla nunc indicare inutile videtur.

Eadem lege qua ἐννοσίγαιος tenetur ἐν Ἰθάκῃ, reiciendum igitur est vulgatum εἰν Ἰθάκῃ: — in G² F M ἐν Ἰθάκῃ legitur ν 135.

Elisione imminutum esse illud εἶς, quod pro ἔσσι hic illic praebent carmina epica, cum sentiret Payne Knight, ad exemplum versus ρ 273, ubi traditum est ἔσσ', ceteros locos conformabat: — nunc accedit codicis G auctoritas, in quo α 107 δ 371 alibi legitur εἶς' non recte quidem scriptum, sed tamen ita ut significetur formam elisione esse imminutam.

Artis epicae non fuisse particulam ἄν multoque minus contracta illa ἦν et ἐπὴν primus sensit Brandreth et prolocutus est: nemo aurem praebuit. Editio Brandrethiana abiit in oblivionem ⁴⁾: post

¹⁾ Cf. Enchirid. § 59.

²⁾ Bacchyl. V 62 ἀπλάτοι' Ἐχίδναο, XI 120 Πριάμοι' ἱπτεῖ, XVII 42 ἀμβρότοι' ἐρανόων.

³⁾ Cf. Enchirid. § 21.

⁴⁾ Exemplar Iliadis Brandrethii (Lond. 1841), operis nobis ignoti, per humane dono misit Leaf.

saeculi partem alteram in eandem rem inciderunt Fick et vLeeuwen¹⁾. Excussi dein sunt Odysseae codices antiquissimi G F P — et multa in iis reperta sunt quae hanc ob causam e coniectura fuerant proposita²⁾.

Non ferendum esse id quod praebebant codices § 326 ἐν μεγάροις κειμήλια κείτο, demonstravit Nauck, priscos enim poetas dativis in -οισι et -ηισι, non decurtatis in -οις et -ηις usos esse; quapropter scripsit μεγάροις³⁾: nunc μεγάροι in G repertum est.

Elisionis signum dativis in -ηις et -οις a Nauckio aliisque passim additum diu visum est criticorum recentium inventum: nunc compertum habemus id et in aliis codicibus non rarum esse et in perantiquo Odysseae codice G frequens⁴⁾.

Neque elisionis signum infinitivis in -μεν additum⁵⁾ habet novi quidquam⁶⁾.

Itaque ne ii quidem, qui etiam de huiuscemodi quaestiunculis codices interrogandos censent, habent cur virgulam illam aspernentur, sed de ea quoque valet quod subridens olim dixit qui res humanas bene cognitae habebat: veri si quid proferatur primum, a multis statim „novum sed non verum” vocari, mox verum quidem videri sed non novum.

¹⁾ Cf. Mnemos. 1887 p. 75 sqq. Enchirid. § 326. Mira autem hic illic fuit editorum synemptosis. Nam quod et Brandieth et vLeeuwen compluribus locis inseruit ς(*) et similia passim proposuit, id quidem nihil miri habet; sed quod ambo aoristum ἔδριον revocarant Σ 34 Ω 358, vel quod I 304 pro νῦν γάρ χ' "Ἐτορὶ ἔλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθῃ alter coniecit ἔλοις, ἐπεὶ ἂρ... ἔλθῃ, alter ἔλοιθα, ἐπεὶ... ἔλθῃ, id notatu magis dignum.

²⁾ Pro ἦν σ 318 in F est εἴ, pro ἐπὶν δ 222 est ἐπεὶ in G, λ 119 in F P, σ 269 in F, ἐπεὶ χ' in F χ 254, pro ὅφρ' ἂν χ 377 in F est ὅφρα χ', pro οὐκ ἂν ρ 268 in G est οὐ κεν, al.

³⁾ Cf. Commentat. Hom. p. 195 et 200,8.

⁴⁾ ἀθανάτησ' ω 47, 55 (item H), αἰδοίησ' κ 11, εὐφροσύνησ' κ 465, κόλλησ' α 211 σ 181, νόμφησ' ν 355 (item T), ξεστῆσ' μ 172, παντοίησ' δ 725, προχοῆσ' λ 242, τῆσ' δ 721, τοῖσ' χ 261, ὥμοισ' ν 224, al. — In P μιλχιλοῖσ' est ι 493.

⁵⁾ Cf. Enchirid. § 125.

⁶⁾ E. g. ἔμμεν in G aliisque codicibus legitur ι 455 λ 364 § 332 π 419 τ 289 χ 210. Alia exempla G haec praebet: ἀκούεμεν' μ 49, ἀμυνόμεν' φ 195, ἀποπεμπόμεν' τ 316, δειδόμεν' κ 381, εἰπέμεν' ρ 106 τ 222 ψ 76, 265, ἐλθέμεν' ε 99 § 374 ρ 509 σ 183 τ 569 χ 432, ἔμμεν' κ 416 τ 64, ἔμμεν' ρ 365 τ 429 χ 179, 400, κατθόμεν' ω 44, ὀτρυνόμεν' π 152, πεμπόμεν' ο 15, ποιησάμεν' (-σέμεν') φ 399, διγνώσμεν' § 481, τεθνάμεν' υ 317 φ 155, τίεμεν' ο 548.

CAPUT III.

Librorum manuscriptorum recensio¹⁾.

§ 1. Ilias.

A. PAPYRI.

In priscis ad Iliadem Odysseamque scholiis hic illic fit mentio editionum ab Antimacho Rhiano Zenodoto Aristophane Aristarcho aliis viris doctis curatarum nec non vetustarum quarundam papyrorum, quae criticis Alexandrinis praesto fuerunt²⁾: **Massiliensis, Chiae, Argivae, Cypriae, Sinopicae, Cretensis, Aeolicae.** His voluminibus a patria unde Alexandriam delata fuerant nomen inditum esse apparet; praeterea commemorantur ἡ κοινὴ sive *vulgata*, ἡ πολύστιχος, quae textum passim adauctum exhibuisse videtur³⁾, ἡ ἐκ μουσείου.

¹⁾ Cf. J. la Roche die Hom. Textkritik im Alterthum 1866, P.Couvreux Revue de Philologie 1896 p. 165 sqq., C. Häberlin Centralblatt für Bibliothekswesen 1897, F. G. Kenyon Palaeography of Greek Papyri 1899; T.W.Allen The text of the Iliad, Classical Review 1899 p. 110 sqq. et in praefatione Iliadis a Monroo ipsoque editae; idem The Text of the Odyssey, Papers of the British School at Rome V London 1910 p. 1—85 et in praefatione Odysseae ab ipso editae; A. Ludwig Festschrift für C.W.F.Müller 1900 p. 31—81 et in editionis Odysseae 1889 et Iliadis 1902 praefationibus; W.Leaf in Journal of Philology 1890 et 1891 et in Iliadis² (1900) praefatione; P.C.Molhuysen de tribus Homeri Odysseae codicibus antiquissimis, Sijthoff 1896.

²⁾ Cf. Enchirid. p. XLVIII sq.

³⁾ Cuiusmodi textus ex Aeschine Plutarcho aliis nec non e compluribus papyrorum vetustissimarum fragmentis, quae statim indicabuntur, innotuit. Memoratu autem dignissima sunt quae apud Suidam s. v. Τιμόλαος et alibi sunt tradita de rhetore quodam saeculi a. Chr. n. IVⁱ, qui singulis Iliadis versibus novos adiecit ab ipso confectos. Et complures huiusmodi versus afferuntur.

Etiam nunc extant nonnulla fragmenta exemplarium his non aut vix recentiorum, III° ante Chr. n. saeculo exaratorum. Quae fragmenta textum exhibent a vulgato passim discrepantem et versibus multis inutilibus auctum:

Papyrus **Hibeensis 19** libros *B Γ* complectebatur olim ¹⁾.

Papyrus **Hibeensis 20** habuit libros *Γ Δ Ε*. Eiusdem autem papyri lacinia quaedam exigua, versuum *Δ* 109—113 media verba exhibens, in Museum Britannicum pervenit: Mus. Brit. pap. **689 b** ²⁾.

Papyrus **Hibeensis 21** librum *Θ* complexa fuit. Heidelbergae autem servatur angusta eiusdem papyri lacinia, in qua versuum *Θ* 190—202 et quatuor novorum extant verba media: pap. **Heid. 1261** ³⁾. Et Museum Britannicum habet alias huius papyri particulas, in quibus versus *Θ* 217—219 et 249—253 cum novis duobus exarati sunt, certe fuerunt: Mus. Brit. pap. **689 a** ⁴⁾.

Papyrus **Hibeensis 22** habuit libros *Φ Χ Ψ* (etiamne *Ω*?). Singulae paginae erant versuum 81. Libri *X* versum ultimum primus versus libri *Ψ* nullo spatio titulove intermisso excipit; in libros igitur quos novimus viginti quatuor haec editio diremta non fuit. Sic in fragmento Genavensi, quod mox commemorabitur, initium libri *M* subiunctum est libro *Δ*. — Alia eiusdem voluminis fragmenta in papyris **Heidelbergensibus 1262—1266** sunt servata, novos versus complures praebentia, omissis autem textus vulgati versibus septem ⁵⁾. Nec non fragmenta Oxoniensia **Bodl. gr. b 3** ex eodem volumine sunt evulsa ⁶⁾.

In fragmento pusillo bibliothecae **Rylandianae 49** extant versuum *Π* 484—489 litterae initiales ⁷⁾.

Saeculo ante Chr. n. II° potius quam III° adscribendum est fragmentum **Dublinense** ⁸⁾ sive Mus. Brit. 486 *d*, in quo super-

1) B. P. Grenfell and A. S. Hunt *The Hibeh Papyri*, I 1906.

2) Grenfell—Hunt *New Classical Fragments*, Oxford 1897.

3) G. A. Gerhard *Griechisch literarische Papyri*, Heidelberg 1911.

4) Grenfell—Hunt l. l., cf. *Mnemos.* 1897 p. 265.

5) Gerhard l. l.

6) Grenfell—Hunt l. l., cf. *Mnemos.* 1897 p. 267—280.

7) Hunt *Greek Papyri in the Rylands Library*, Manchester 1911 p. 87.

8) J. H. Mahaffy on the Flinders Petrie-Papyri, Dublin 1891, tab. III 4. Cf. *Mnemos.* 1892 p. 127 sqq., I. Menrad in *Actis Ac. Bav.* 1891 p. 539 sqq.

sunt margo dexter unius paginae, quae versuum fuit 20 (A 502—517), et margo sinister paginae sequentis, in qua scripti fuerunt versus 19 (518—537). Textus novis versibus compluribus est auctus.

Eiusdem aetatis est fragmentum **Genavense** ¹⁾, quod paginis tribus versuum 27, 28, 28 exhibet A 788—M 11, additis versibus aliunde non cognitis tredecim. Pagina secunda (A 810—834) integra fere extat, primae superest margo dexter cum singulorum versuum denis fere litteris, tertiae margo sinister cum versuum litteris initialibus. Et textus et ductus litterarum hunc librum Dublinensi cognatum testantur. Inter libros A et M neque spatium intercedit neque titulus ²⁾.

Saeculi ante Chr. n. Iⁱ papyrus **Berolinensis** 9774 ³⁾ olim habuit librum Σ; in fragmento quod superest post versum 608 inserti leguntur versus tres Hesiodi.

Quae praeterea hactenus sunt reperta papyrorum fragmenta, eum fere praebent textum qui aliunde est cognitus. Potiora indicaturi sumus.

Saeculi ante Chr. n. Iⁱ papyrus Mus. Brit. 128 ⁴⁾ olim pedum erat fere 25 et paginis 43 versuum 40 libros Ψ et Ω exhibebat. Nunc paginae complures desunt, aliarum non nisi pars potest legi. Centesimo cuique versui signum numerale est allitum ⁵⁾, vices loquentium paragrapho sunt indicatae ⁶⁾, signa Aristarchea locis compluribus reperiuntur ⁷⁾, signa prosodiaca multa adiecta sunt manu altera.

¹⁾ I.Nicole *Revue de Philologie* 1894 p. 101—111, H. Diels in *Actis Ac. Bor.* 1894 p. 349—357, I.Menrad in *Actis Ac. Bav.* 1894 p. 165—182.

²⁾ Cf. quae supra de Hib. 22 sunt observata.

³⁾ *Epische und Elegische Fragmente*, bearbeitet von W.Schubart und U.v.Wilamowitz-Moellendorf 1907 p. 18—20.

⁴⁾ F.G.Kenyon, *Classical Texts from Papyri in the British Museum*, 1891 (cum exemplis arte phototypica expressis). Contulit W.Leaf *Journal of Philology* 1892 p. 17 sqq., totum exscripsit Kenyon *Journal of Ph.* 1893 p. 296—343.

⁵⁾ Cf. infra p. XLVIII, 8.

⁶⁾ Cf. Plat. Rep. 393 a, b et infra p. XLVI de pap. 114.

⁷⁾ *Diple* appicta est versibus Ψ 486, 550, 551, 574, 680 (debebat 679), 850, 863, 872 Ω 115, 228, 232, 544, *asteriscum* habet Ψ 657. De his signis cf. infra p. L sq.

Eiusdem fere aetatis est papyrus Mus. Brit. **107**, 1 et 2¹⁾. Scriptus est hic liber a librario stolido et socordi, cuius errores correcti sunt manu aliena. Olim complectebatur librum Σ, nunc duo supersunt fragmenta, quorum alterum quinque paginis exhibet vs. 1—218²⁾, alterum est paginarum septem, quae praebent vs. 311—finem³⁾. Versus 219—310 sive paginae quatuor intercederunt; paginae quintae, in qua versus 172—218 scripti fuerunt, non nisi frustra quaedam aetatem tulerunt. Singulae paginae sunt versuum 41—45, una 49.

Item eiusdem fere aetatis sunt laciniae Bibl. Ryl. 44 et 51, versuum Α 471—506 et Ω 336—401 exiguas aliquas particulas exhibentes⁴⁾.

Saeculi post Chr. n. I papyrus Mus. Brit. **732**⁵⁾ exhibet libros Ν et Ξ, sed lacunosos admodum. Singulae paginae sunt versuum 38—40. Bonae notae hoc volumen codicibus Syriaco et Genavensi cognatum est.

In saeculi post Chr. n. Iⁱ papyro **Oxyrhynchia 21**⁶⁾ leguntur B 745—764.

In saeculi post Chr. n. Iⁱ vel IIⁱ papyro **Parisina** Louvre 3 extant frustra quaedam libri Ν litteris rotundis satis elegantibus perscripta et signis prosodiacis hic illic ornata⁷⁾, prima verba

¹⁾ Harrisianus dicitur hic liber a nomine inventoris A. C. Harris, qui annis 1849 et 1850 eum repperit in vico Aegyptiaco Manfalut. Paginam unam ostendit tabula 64 Societatis Palaeographicae, ultimas duas tabula 1 Catalogi veterum manuscriptorum Musei Brit., quem curarunt Thompson et Warner, I 1881, sed ita ut vix quicquam possit dispici.

²⁾ Omissis vs. 132 et 140 sq. (quos supplevit corrector) et vs. 200 sq. (quibus etiam codex Syr. caret).

³⁾ Omissis vs. 360, 459, 507^b sq.^a (quos supplevit corrector), 381 (item A D), 427 (item Syr.), 441, 604.

⁴⁾ Hunt Greek Papyri in the Rylands Library 1911 p. 81 sq. et 88 sqq.

⁵⁾ Hunt Journal of Philology 1898 p. 25 sqq., Kenyon Palaeography of Greek Papyri p. 97 et tab. 19.

⁶⁾ Grenfell-Hunt Oxyrhynchus Papyri 1898 p. 47.

⁷⁾ In Elephantina insula reperta haec papyrus e collectione Drovetti pervenit in Museum Parisinum. Imagines fragmentorum, in quibus ex parte supersunt Ν 6—47 (qui versus paginae est ultimus) et vs. 143—175, arte lithographica expressas exhibet tabula 12 operis: Notices et Extraits des Manuscrits de la Bibliothèque Imperiale XVIII 2, papyrus Grecs, 1865. Hinc imaginem versuum 143—175 repetivit et supplevit Silvestre Paléographie pl. 55, 2.

versuum Z 1—39 (Louvre 3 *bis*), versuum Σ 475—498 exitus, Σ 518—535 tantum non integri, Σ 544—561 (Louvre *ter*)¹⁾.

Saeculi post Chr. n. Iⁱ vel IIⁱ papyrus Mus. Brit. 136²⁾ continet Γ 317—finem Δ, sed usque ad Δ 352 frustatim est divulsa. Singulae paginae sunt 46 fere versuum.

Saeculi post Chr. n. IIⁱ papyrus **Oxoniensis** bibliothecae Bodleianae³⁾ habet librum B pulcherrime pictum. Signa prosodiaca passim sunt allita; praeterea insunt nonnulla signa critica et scholia Aristarchea. Singulae paginae fuere versuum 22, sed nulla superest integra.

Saeculi IIⁱ fere post Chr. n. papyrus Mus. Brit. 127⁴⁾ praebet librorum E, Z, Σ fragmenta nonnulla.

Saeculi post Chr. n. IIⁱ papyrus Mus. Brit. 114⁵⁾ litteris nitidis accurate est perscripta. Superest pars posterior, quae complectitur Ω 127—finem paginis 16 versuum 42—44. Loquentium nomina⁶⁾ praescripta sunt Ἀχιλλεύς, Πρίαμος, Ποσειδῶν, alia; signa prosodiaca addidit corrector, atramento usus pallidiore et calamo obtuso.

Saeculi post Chr. n. IIⁱ papyrus, quam edidit **Goodspeed**⁷⁾, habet initium libri Θ (vs. 1—68).

In saeculi post Chr. n. IIⁱ papyro **Bodl. gr. d 20**⁸⁾ extant Θ 96—110 et verba quaedam versuum 64—75 et 111—116.

¹⁾ Cf. I. 1. tabula 49.

²⁾ Kenyon Classical Texts etc. tab. 7 et Palaeography of Greek Papyri p. 96 sq.

³⁾ W. M. Flinders Petrie, Hawara, Biahmu and Arsinoe, London 1889, tab. 23 et 24. Cf. Leaf Iliad IIⁱ p. XV, Kenyon Palaeography of Greek Papyri tab. 20 et p. 101. — Praestantissimum hoc volumen in loculo corpus mulieris obilis continenti sub huius capite est repertum.

⁴⁾ Kenyon Classical Texts p. 98 et Palaeography of Greek Papyri p. 139.

⁵⁾ Bankesianus dictus est hic liber a nomine inventoris W. J. Bankes, qui anno 1821 eum emit Elephantinae. Primus contulit G. Cornwall Lewis Philological Museum 1831 p. 177 sqq., ultimus W. Leaf Iliad IIⁱ p. XIV sq.; cf. etiam la Roche Textkritik p. 439 sqq. — Paginas duas (vs. 649—735) exhibet tabula 153 Societatis Palaeographicae, ultimas duas (vs. 736—804) tabula 6 catalogi Thompsoniani, aliam paginam (vs. 516—560) depinxit Leaf in fronte Iliadis IIⁱ, versus 538—560 reddidit Wattenbach Schrifttafeln tab. 1.

⁶⁾ Quorum vices volumen antiquius 128 solis paragraphis habet notatas.

⁷⁾ E. I. Goodspeed American Journal of Archaeology 1898 p. 347 sqq.

⁸⁾ Grenfell An Alexandrian Erotic Fragment and other Greek Papyri, Oxoniae 1896.

Saeculi IIⁱ fere post Chr. n. papyrus **Oxyrh. 20**¹⁾ praebet *B* 730—828. Singulae paginae versuum sunt 23—25, litterae pulcherrimae.

Saeculi IIⁱ vel IIIⁱ post Chr. n. papyrus **Oxyrh. 445**²⁾ exhibet exiguas lacinias duas libri *Z*³⁾. Exemplar egregium et signis criticis ornatum.

Saeculi post Chr. n. IIIⁱ papyrus Mus. Brit. **126**⁴⁾, quae in codicis formam est compacta, foliis 18 continet *B* 101—*A* 40, consulto omissis *B* 494—877 sive navium recensione⁵⁾. Signis prosodiacis verba passim sunt ornata; singulae paginae tenent versus 48—50.

Saeculi post Chr. n. IIIⁱ papyrus **Oxyrh. 223**⁶⁾ exhibet *E* 1—208 et ceterorum huius rhapsodiae versuum fragmenta. Singulae paginae sunt versuum 25 vel 26.

Saeculi post Chr. n. IIIⁱ papyrus Ryl. **43**⁷⁾ exhibet *A* 121—284, partim laceros.

In IVⁱ post Chr. n. saeculi papyro Bodl. gr. e 21⁸⁾ leguntur versuum *M* 178—198 verba nonnulla.

B. CODICES.

Codicum in membrana scriptorum antiquissimus idemque formosissimus et praestantissimus est — immo fuit! — **Ambrosianus** Mediolanensis *F* 205, qui saeculo III° vel IV° litteris quadratis nitide admodum est scriptus et imaginibus haud contemnendae

¹⁾ Grenfell-Hunt *Oxyrhynchus Papyri* 1898 p. 46, tab. 5.

²⁾ Grenfell-Hunt *Oxyrhynchus Papyri* 1903 p. 84 sqq.

³⁾ In his extant singulorum versuum 173—194 et 445 sqq. aliquot litterae.

⁴⁾ Kenyon *Classical Texts* tab. 6 et *Palaeography of Greek Papyri* p. 105 sq. — Ex Harrisii hereditate a viris qui Museo Britannico praepositi sunt emta haec papyrus philologis anno demum 1888 innotuit, ex eodem loco unde papyrus 107 prodiit ab Harrisio pridem eruta et in Britanniam delata.

⁵⁾ Navium recensione carent etiam codices Laurentianus D, Townleianus, Angelicus C. I, 2 saeculi XIIIⁱ, Genavensis.

⁶⁾ Grenfell-Hunt *Oxyrhynchus Papyri* 1899 p. 96 sqq.

⁷⁾ Hunt *Papyri Rylands* p. 76 sqq.

⁸⁾ Grenfell *Erotic Fragment*.

artis ornatus. Optimae notae est textus; paragrapho indicatae sunt vices loquentium, paginae quae imagines nullas habebant fuerunt versuum 25 ¹⁾. Cuius codicis egregii vix vigesima pars superest, nam eae tantum textus particulae aetatem tulerunt, quae exaratae erant in dorso imaginum: has manus barbara exsecuit, cetera abiecit. Sic servata sunt fragmenta 51 librorum *A*, *B*, *A—P*, *Φ—Ω*, quae versus continent 810 ²⁾.

Codex VIⁱ fere saeculi Syriacus rescriptus Mus. Brit. Add. Mss. 17210 ³⁾ foliis 59 continet magnam partem libri *M* et sequentium ⁴⁾. Singulae paginae sunt versuum 33 litteris quadratis egregia cura pictorum.

Inter codices integros nullus maioris est momenti quam *A* sive Venetus Marcianus 454 saeculi Xⁱ in membranis praegrandibus singulari cura nitide et emendate scriptus ⁵⁾. Foliis 316 ⁶⁾ continet textum Iliadis cum scholiis vetustis; Aristarchi signa critica in fronte versuum sunt appicta. Singulae paginae sunt versuum 25 ⁷⁾, versus igitur centeni ⁸⁾ folium implent duplex, totidemque erant in paginis exemplaris quod exscripsit librarius. In nonnullis tamen paginis inveniuntur versus viginti sex vel plures: quibus locis margo archetypi versus aliquot habuit additos. In aliis paginis sunt ver-

¹⁾ Ut paginae codicis *A*.

²⁾ Primus publici iuris fecit A. Mai Mediolani 1819; ex cuius editione pretiosissima sed parum accurata quae notatu digna videbantur anno 1821 excerpsit Buttmann in adlegendis ad scholia ad Odysseam p. 579 sqq.; cf. la Roche Textkritik p. 450 sqq. et tabulae 39, 40, 50, 51 Societatis Palaeographicae. Anno 1906 U. Hoepli phototypice edidit Mediolani curantibus A. M. Ceriani et A. Ratti.

³⁾ In monasterio Aegyptiaco repertum edidit W. Cureton 1851. Cf. la Roche Textkritik p. 454 sqq., Thompson Catalogus p. 6, qui in tabula 9 exhibet imaginem versuum *Ξ* 224—256.

⁴⁾ Supersunt *M* 273—471 *N* 183—265, 333—398, 465—530, 663—728, 797—*Ξ* 20, 159—419 *O* 158—223, 356—421, 491—557 *Π* 199—264, 331—397, 664—731, 798—862 *Ξ* 93—358, 426—492 *T* 136—268, 335—*Υ* 172, 306—*Φ* 397, 465—*X* 113, 181—378 *Ψ* 57—323, 457—589, 656—738, 856—*Ω* 20, 285—483.

⁵⁾ Imaginem phototypam edidit A. W. Sijthoff 1901 (cod. Graec. et Lat. photographice depict. duce S. de Vries, Tom. VI), cum praefatione Dominici Comparetti. Duarum paginarum *Γ* 302—326 et *K* 327—351 imagines exhibet editio scholiorum Dindorfiana

⁶⁾ Fol. 12—327.

⁷⁾ Ut paginae codicis Ambrosiani.

⁸⁾ Cf. p. XLIV, 5.

sus viginti quatuor vel pauciores; quibus locis in archetypi textu versus aliquot fuere deleti ¹⁾).

Interciderunt folia 19, in quibus scripti fuerunt *E* 336—635, *P* 277—577, 729—761, *T* 126—326, *Ω* 405—504 ²⁾).

Scholia saeculo p. C. fere III° ab erudito aliquo viro sunt excerpta ex *Aristonici*, qui sub Augusto vixit, libro *de Aristarchi notis criticis* ³⁾, nec non e libris *Didymi*, qui Aristonici fuit aequalis, *de Aristarchi recensione* ⁴⁾, *Herodiani de prosodia Homerica* ⁵⁾, *Nicanoris de Homeri interpunctione* ⁶⁾. Herodianus filius Apollonii Dyscoli grammatici notissimi Romae floruit sub Marco Aurelio, Nicanor sub Hadriano ⁷⁾. E quatuor autem his libris excerpta scholia ad *Iliadem* et *Odysseam* postea in breviorē breviorēque formam sunt contracta, et dum intermiscentur Porphyrii verbosae annotationes aliorumque observationes futes vel etiam plane absurdae, multae vetustorum criticorum observationes aut omnino interciderunt aut ita mutilatae ad nos pervenerunt ut verum sensum vix iam possimus divinando assequi. Nuper nonnulla, quae veteres critici ad librum *Φ* annotaverant, melius innotuerunt e codice Genavensi, de quo infra dicetur, et scholia ad *Φ* Herodiano antiquiora, in quibus citantur Didymus Aristonicus Seleucus Aristarchus Aristophanes Zenodotus, reperta sunt in papyro Iⁱ vel IIⁱ post Chr. n. saeculi Mus. Brit. 221 ⁸⁾. Etiam antiquiores papyri duae ⁹⁾, quae

¹⁾ Rem ita se habere et alibi luculenter apparet et *Ψ* 622. Quae observatio cum alibi haud inutilis est tum *Z* 89. Cf. *Mnemos.* 1904 p. 447—450.

²⁾ Saeculo XV° hae textus lacunae ex alio codice sunt expletae, sed nullis additis scholiis. Quorum supplementorum recentium nulla est auctoritas.

³⁾ *περὶ σημείων τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεύς*. Alius signorum usus erat in editionibus poetarum scenicarum et melicorum, teste Hephaestione p. 133 sqq. *Gaisf.* — Veterum, etiam Romanorum, notas criticas exhibent *Reifferscheid* in ed. *Sueton.* p. 137—144 et *Gardthausen Palaeogr.* p. 288 sqq.; cf. etiam *Sengebusch Diss. Hom. I* p. 25 sq.

⁴⁾ *περὶ τῆς Ἀριστάρχου διορθώσεως*.

⁵⁾ *περὶ τῆς Ἰλιακῆς προσωιδίας*.

⁶⁾ *περὶ στιγμῆς*.

⁷⁾ In fine singularum rhapsodiarum hos fontes codex A indicatos habet: „παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεία καὶ τὰ Διδύμου περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωιδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ Νικάνορος περὶ τῆς Ὀμηρικῆς στιγμῆς.

⁸⁾ *Grenfell-Hunt Oxyrhynchus Papyri* 1899 p. 52 sqq. — Inter paginas 10 et 11 huius papyri legitur: „Ἀμμόνιος Ἀμμωνίου γραμματικὸς ἐσημειώσαμην”.

⁹⁾ *Hunt Oxyrhynchus Papyri* 1911, n°. 1086 et 1087, p. 77—110.

saeculo Io ante Chr. n. — ante Didymi igitur atque Aristonici aetatem — sunt exaratae, ubera scholia quaedam e schola Aristarchi praebent ad B 751—827 et ad H 75—83.

Signorum criticorum, quibus Aristarchus in Homeri editione usus est, exponebatur ratio ab Aristonico in operis sui praefatione; quae praefatio textui codicis A praemissa est ¹⁾, in brevius fortasse contracta et in fine decurtata. Temporis autem iniuria periit pars prior, in qua ratio reddebatur τῆς διπλῆς. Hoc enim signo (Ϸ) Aristarchus notabat versus vocabulo difficili vel lectionis varietate insignes vel ad alios versus recte constituendos utiles. E. g. A 32: „Ϸ ὅτι τὸ σωώτερον ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ”.

Deinde Aristonicus exposuit quae esset vis τῆς περιεστιγμένης διπλῆς (Ϸ÷) Quo signo Aristarchus utebatur ad notandos errores Zenodoti, e. g. B 239: „Ϸ÷ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐοῦ” (pro ξο). Et hic initium habet fragmentum quod diximus ²⁾:

< φῆ ὥς > ἦ, τὸ ἔφη. ὃ δὲ τοῦτο μὴ νοήσας ἀλλὰ λαβὼν πάλιν τὸ φῆ ἀντὶ τοῦ ὡς ὑπέταξεν ἐκ περισοῦ „πέφραδέ τε Τρώεσσι καὶ εὐχόμενος ἔπος ἦῦδα.”

σημειοῦται δὲ πρὸς τὸν αὐτὸν ἀπεριστίκται διπλῆι τὰς ὁμωνυμίας ἀπάσας, ὅτι οὐ νοήσας τὸ τοιοῦτον ἔγραψεν ὅτε μὲν Πυλαιμένεια ὅτε δὲ Κυλαιμένεια.

πρὸς μὲν δὴ Ζηνόδοτον αὐτῶι ἢ παράθεσις τῆς περιεστιγμένης διπλῆς ὥς ³⁾ πρὸς ἐκάστην γραφὴν

... „φῆ” (Ξ 499) circumflexum habet, ut ἦ, et id quod „αὐτ” significat. Quod cum non intellexeret Zenodotus, nunc quoque (ut B 144) φῆ interpretatus „quemadmodum” verba perperam sic iunxit:

„ὃ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχὼν πέφραδέ τε Τρώεσσι καὶ εὐχόμενος ἔπος ἦῦδα”.

Sed etiam diple punctis carenti ad refellendum Zenodotum usus est Aristarchus; nam quod homonyma cuncta hoc signo indicavit ³⁾, Zenodoti fecit habita ratione, qui homonymia non agnita altero loco (E 576) „Pylaeenem” scripsit, altero (N 643) „Cylaeenem” ⁴⁾.

Zenodoti igitur erroribus notandis inseruit diple periestigmene, quemadmodum singulis locis infra in ipso libro accuratius

¹⁾ Rem perspexit Cobet anno 1843 (cf. Naber Vier Tijdsenooten p. 230), ind. cav. Mnemos. 1873 p. 27.

²⁾ Cf. Mnemos. 1902 p. 179—188.

³⁾ Cf. schol. A 320 B 517, 837, 851 A 228, 295 Θ 114 A 620 al.; et omni o passim sic indicantur versus, qui utiles sunt ad refellendos errores quos *alibi* commisit Zenodotus, e. g. I 616 vel 638.

⁴⁾ Cf. v. l. Εὐρυμέδων — Εὐρυμέλων A 228 Θ 114 A 620.

⁵⁾ *ὥς] om. A.

ἀκριβέστερον θεωρεῖται. τὸν δὲ ὀβελὸν ἔλαβεν ἐκ τῆς Ζηνοδότου διορθώσεως· παρτίθει δὲ αὐτὸν τοῖς ἐκβαλλομένοις ἐκ τῆς ποιήσεως στίχοις, ὥς τοῖς νεκροῖς τῶν ἀνθρώπων.

τῆς δὲ ἀθετήσεως αὐτῷ διττὸς ὁ λόγος. ὃ μὲν γάρ ἐστι σημαίνων ὅτι οὐχ Ὀμήρου τὸ ἔπος, ὥς ἐν λ¹⁾ ἐπὶ τοῦ „τέρπεται ἐν θαλίῃ καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην“ ἀδύνατον γὰρ τὴν διηνεκῶς παρθένον παραδεδομένην γεγαμησθαι. ὃ δὲ αἰτίαν ἐπιφέρει ὥς τοῦ ποιητοῦ μὲν ὄντων²⁾, ἐν τῇ τάξει δ' ἡμαρτημένων³⁾, ὥς ὅταν⁴⁾ ὁ Ἀγαμέμνων λέγῃ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα· „αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε“, ἐνταῦθα ἡθετήσθαι φησι, χάριν τοῦ βασιλέως ὀφείλοντος, εἰ τοιοῦτος ἐστὶν ἐν πολέμῳ ὁ κατ' ἐπικουρίαν ἦκων. διόπερ ἐπὶ μὲν τοῦ λεγομένου ὑπ' Ἀγαμέμνονος ὀβελὸς παρακείμεται, καὶ πρὸς τούτῳ⁵⁾ ἀστερίσκος· δηλοῖ δὲ τοῦτο, ὅπου ἂν ἦ κείμενος σὺν τῷ ὀβελῷ, ὅτι Ὀμήρου μὲν ἐστὶ, φανλῶς δὲ ἐνταῦθα κείται.

ἔστι δὲ καὶ ἕτερος τρόπος τῆς ἀθετήσεως, ὅταν τοῖς αὐτοῖς στίχοις πολλάκις χρῆται, ὅτε μὲν οἰκείους

exponetur. Obelum vero (—) Aristarchus ex ipsius Zenodoti editione critica desumptum habet. Hic enim versibus quos e textu eiciebat obelum solebat apponere, quemadmodum hominum cadaveribus <apponuntur stelae>.

Duplex autem obeli adhibendi ratio Aristarcho fuit. Quo signo aut significatur versum non esse Homeri, exempli gratia ad versum (λ 603):

„τέρπεται ἐν θαλίῃ καὶ ἔχει καλλίσφυρον
Ἥβην“,

quod nupta esse non potuit quae perpetua virginitate frui traditur, aut versus Homeri quidem esse, sed non suo loco collocatos. Sic cum Agamemnon ad Achillem dicit:

„αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε
μάχαι τε“

isto loco versum damnat Aristarchus; talis enim si in bello sit is qui regi auxilio venerit, id gratum huic esse debere. Itaque huic versui ab Agamemnone dicto infra obelum in textu (A 177) appictum invenies, addito asterisco (✱); qui obelo adiectus significat Homeri quidem esse versum, sed loco alieno collocatum. <Ubi vero ab Iove ad Martem eadem verba dicuntur (E 891), solus asteriscus est adscriptus, versum illo loco recte habere significans, sed alibi perperam esse adhibitum.>

Aliam ob causam⁶⁾ obelo notati sunt loci quidam, ubi personae non aptae tributi sunt versus, quos aptae personae poeta

1) *ἐν λ] ἐλέγετο A. Abiit ἐν λ (λ²) in ἐλέγετο.

2) *τοῦ ποιητοῦ μὲν ὄντων] τῶν ποιημάτων A; in archetypo fuit ἔποιήσαντων. Cf. p. LII, 1.

3) *δ' ἡμαρτημένων] διημαρτημένων A.

4) *ὥς ὅταν] ὅταν δ' A.

5) τούτῳ] τοῦτο A.

6) Non tertium aliquod genus significatur, sed alterius in quo versamur generis duae distinguuntur species; alia enim ad personam parum aptam dicuntur, alia a parum apta.

περιτιθεῖς προσώποις τὰ λεγόμενα, ὅτε δὲ οὐ. ὥς ἔχει τὰ τοῦ Κύκλωπος τοῦ ἀνημερωτάτου ῥήματα ὑπὸ τοῦ συνετωτάτου Νέστορος λεγόμενα πρὸς Τηλέμαχον· „ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρα κέλευθα; ἦ τι κατὰ προῆξιν; ἦ μασιδίῳσ ἀλάλησθε, οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεῖρ ἔλα, τοί τ' ἀλόωνται ψυχὰς παρθέμενοι“¹⁾. ταῦτα γὰρ ἤρμοξεν ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος Ὀδυσσεὺς εἰρησθαι, οὐχ ὑπὸ Νέστορος Τηλεμάχῳ.

tribuit alibi. Ut cum Nestor prudentissimus mortaliū Telemachum allocutus (γ 71 sqq.) utitur verbis immanis illius Cyclopi (ι 252 sqq.):

„ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρα κέλευθα; ἦ τι κατὰ προῆξιν; ἦ μασιδίῳσ ἀλάλησθε, οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεῖρ ἔλα, τοί τ' ἀλόωνται ψυχὰς παρθέμενοι <κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες>“

Quae Polyphemo Ulixem alloquenti conveniunt optime, non vero Nestori Telemachum.

Hic finem habent quae ex Aristonici praefatione aetatem tulere. Inferior paginae pars vacat.

Nobis indicanda restant *dubitationis signa ἀντίσιγμα* (J) et *στιγμή* (.), quibus Aristarchus utebatur iis locis ubi bis deinceps idem sed aliis verbis dicitur, si dubitabat utri versus spurii essent. Prioribus tum adscribebat antisigma, posterioribus punctum. Cf. © 532—537²⁾, K 397—399.

Bonae notae et hi Iliadis sunt codices saeculi XII:

Venetus Marcianus 453 sive **B** cum scholiis amplissimis³⁾. Ex hoc codice et ex T fluxere scholia L (codicis Lipsiensis) et V (codicis Victoriani Monacensis 16, qui codex scholia sine textu continet).

Florentini Laurentiani XXXII 3 et 15 sive **C** et **D**, nitide et emendate scripti. Codex D in singulis paginis habet versus 33, sed admodum lacunosus est⁴⁾; consulto autem omissa est navium recensio B 494—877⁵⁾. Ex codicis D archetypo, quod in singulis

¹⁾ παρθένοι A; in archetypo fuit παρθέμοι.

²⁾ Quo loco erravit librarius codicis A.

³⁾ Unius paginae, quae H 395—413 continet, imaginem exhibet scholiorum editio Dindorfiana.

⁴⁾ Desunt P 28—159 (duo folia); alia folia, quae item pridem interciderunt, postmodo sunt suppleta: A—A, © 390—525, N 96—160, P 359—Σ 192, 326—393, 538—T 38, Ψ 652—719, 854—Ω 85, 219—348, 754—804.

⁵⁾ Cf. p. XLVII de papyro 126.

paginis habuit versus 22, etiam **Genavensis** 44 saeculi XIIIⁱ excriptus est ¹⁾.

Codex **Townleyanus** ²⁾ Brit. Mus. Burney Mss. 86, cum propter textum tum propter scholia notatu dignissimus. Folia habet 281, singulae paginae sunt versuum 27.

Praeterea ad Iliadis textum recte constituendum utilis est saeculi XIVⁱ codex **Vindobonensis** 5 (**L**), Iliadem Q. Smyrnaeum Odysseam complexus. Quocum arte cohaeret eiusdem saeculi codex **Lipsiensis** 1275 ³⁾, **Parisinus** autem 2766 saeculi XVⁱ exeuntis adeo conspirat ut ex eo descriptus esse videatur.

Hic illic commemorandi erunt etiam:

Parisini codices 2767 saeculi XIIIⁱ ⁴⁾ et saeculi XVⁱ codices gemelli 1805 ⁵⁾ et **Supplément Grec** 144.

Eust. = lectiones ab Eustathio in commentariis commemoratae ⁶⁾.

Vindobonensis 117 saeculi XIIIⁱ sive **H**.

Vindobonensis 39 saeculi XIVⁱ sive **G**.

Harleianus Mus. Brit. 5693 saeculi XIVⁱ ⁷⁾, codici C cognatissimus.

Cantabrigiensis 300 saeculi XVⁱ Iliadem et Odysseam complexus.

Stuttgardiensis 5 saeculi XVIⁱ sive **Z**, **Cantabrigiensis** proxime

¹⁾ Ad huius codicis fidem Henricus Stephanus Iliadem edidit anno 1566. Cf. J.Nicole les scolies Genevoises de l'Illiade 1891.

²⁾ Saeculo XIV° hunc codicem adscribebat Gardthausen, XIII° Thompson in annotatione tabulae 67 Societatis Palaeographicae subiuncta, quae tabula exhibet imaginem paginae in qua Z 206—232 sunt exarati; saeculo XI° iam tribuunt Lehmann Maass Monro Allen. Duae paginae depictae sunt in Maassii scholiorum Townl. editione.

³⁾ Cf. Leaf Journal of Philology 1890 p. 181 sqq. — Pars posterior (P 90—Ω fin.) sola aetatem tulit; prior aliunde postmodo suppleta neque notatu digna est.

⁴⁾ Caret versibus A 1—119, 202—234, Ω 674 sqq.

⁵⁾ Cf. Omont Facsimilés de Ms. Grecs des XVe et XVIe siècles tab. 21.

⁶⁾ Iliadis exemplari quod codicibus L et G cognatum esset Eustathium usum esse demonstratum ixit M. Neumann Eustathios als kritische Quelle für den Iliastext (liber separatim editus et in Fleckeisen's Jahrb. 1893, 20e Supplementband p. 143—340), sed obiocutus est Allen Text der Od. p. 62, qui Eustathium certum aliquod exemplar constanter secutum esse cum Larocho negat.

⁷⁾ Hunc olim *Wittianum* (la Roche Textkr. p. 474 n° 101) dictum esse suspicatus est Heyne Il. III p. xcviij, demonstravit Leaf Classical Review 1889 p. 295.

cognatus ¹⁾, foliis 310 Iliadem et Odysseam complexus cum versione Latina ²⁾.

Vratislavienses et **Moscovienses** apud Heynium.

Vaticanus (vel -ni) apud Heynium.

Sed multo plura Iliadis exemplaria extant. Barnesii Bentlei Heynii codicibus nonnullos addidit la Roche ³⁾, alios consuluerunt Leaf ⁴⁾ et Ludwich ⁵⁾, ingentibus denique copiis usus Thomas Guilelmus Allen codices centum et triginta non totos quidem cum pulvisculo excussit, sed tamen sedulo perscrutatus est, dein ita disposuit illam congeriem ut ordinis aliquid intercederet et familiae quaedam codicum agnoscerentur, quas litteris minusculis (a, b, al.) indicavit in apparatu critico ⁶⁾.

§ 2. Odyssea.

A. PAPHRI.

Odysseae exemplaria manu scripta rariora sunt quam Iliadis; triginta tamen fere papyrorum Odysseae maiorem minoremve aliquam partem complexarum fragmenta his annis in lucem sunt protracta. Quarum laciniarum potiores solae hoc loco videntur commemorandae.

Saeculi ante Chr. n. IIIⁱ papyrus **Hibeensis** 23 ⁷⁾ olim librum v complectebatur, nunc versuum v 41—68 superest pars altera.

Saeculi ante Chr. n. IIⁱ papyrus **Tebtuniensis** ⁸⁾ habet α 81—102.

Saeculi Iⁱ post Chr. n. papyrus Mus. Brit. 271 ⁹⁾ praebet libri γ partem alteram (vs. 267 sqq.) cum signis prosodiacis et scholiis

¹⁾ Ex ipso Cantabrigiensi Iliade n excriptam arbitratur Leaf *Journal of Philology* 1890 p. 187.

²⁾ Iliadem vertit Leontius Pilatus, Odysseam Manuel Chrysoloras; exaravit autem codicem Ioannes Sophianus.

³⁾ Ilias ed. la Roche 1873, 1876.

⁴⁾ Ilias ed. Leaf 1886, 1888, ed. altera 1900, 1902.

⁵⁾ Ilias ed. Ludwich 1902, 1907.

⁶⁾ Ilias ed. Monro et Allen 1901.

⁷⁾ Grenfell-Hunt, *The Hibeh Papyri*, I 1906.

⁸⁾ Grenfell-Hunt-Goodspeed, *The Tebtunis Papyri* III.

⁹⁾ Kenyon, *Journal of Philology* 1894 p. 238 sqq. et *Palaeography of Greek Papyri* p. 16 sqq., 83 sq., ubi in tabula 15 pars versuum γ 462—492 est depicta.

nonnullis. Singulae paginae libri litteris uncialibus pulcherrime exarati complectuntur versus 34—36. Aetatem tulerunt paginae sex, sed sola ultima est integra.

Eiusdem aetatis papyri **Fayumenses** 7, 157, 310 ¹⁾ habent ξ 201—328, κ 366—402, λ 557—610.

Saeculi post Chr. n. IIⁱ papyri **Oxyrhynchiae** 773 et 780 ²⁾ praebent β 304—410 et λ 471—545.

In IIIⁱ post Chr. n. saeculi papyro **Bodleiana** gr. g. 7 extant versuum ε 346—353 verba ultima ³⁾.

In IIIⁱ post Chr. n. saeculi papyro **Oxyrhynchia** 448 leguntur librorum χ ψ partes aliquot mutilae ⁴⁾.

Papyrus Genavensis ⁵⁾ exhibet γ 364—375 et 384—402.

In papyris **Berolinensibus** 154 a ⁶⁾ et 10568 leguntur ξ 15—441 et τ 534—599.

In IIIⁱ vel IVⁱ post Chr. n. saeculi papyro **Amherstiana** 23 ⁷⁾ leguntur ο 161—210.

In eiusdem aetatis papyro **Oxyrhynchia** 572 ⁸⁾ extant σ 1—93.

B. CODICES.

Codex membraneus saeculo III° exeunte vel IV° ineunte exaratus, Bibliothecae **Rylandianae** 53, nuper innotuit ⁹⁾. Qui codex olim totam Odysseam complexus fuit, nunc longe maior pars periit. Supersunt librorum μ ο σ τ frustula quaedam et ν ξ ν φ χ ψ ω passim laceri. Textum praebet solum, hunc autem haud indiligenter exaratum. Nullus e codicibus recentioribus ei artissime cognatus esse videtur, nisi quod hic illic mire congruit codex n ¹⁰⁾.

¹⁾ Grenfell-Hunt-Hogarth, *Fayûm Towns and their Papyri*.

²⁾ Grenfell-Hunt, *The Oxyrhynchus Papyri*.

³⁾ Grenfell, *Erotic Fragment*.

⁴⁾ Grenfell-Hunt, *Oxyrhynchus Papyri* 1903 p. 94 sqq.

⁵⁾ Nicole, *Revue de Philologie* 1894 p. 101 sqq.

⁶⁾ H. Landwehr, in *Philologo* 1885 p. 585—591.

⁷⁾ Grenfell-Hunt, *Amherst Papyri* II 23.

⁸⁾ Grenfell-Hunt, *The Oxyrhynchus Papyri*.

⁹⁾ Hunt, *Greek Papyri in the Rylands Library, Manchester* 1911 p. 91 sqq.; fragmenti cuiusdam et duarum paginarum satis integrarum (φ 287—295 χ 176—206 ψ 334—364) imago picta est in tabula 9.

¹⁰⁾ Cf. χ 447 ω 408.

Eiusdem fere aetatis sunt duo fragmenta ¹⁾, in quibus aliquot versus libri *ε* partim extant ²⁾. Quae fragmenta nihil praebent quod sit memoratu dignum ³⁾.

Minuscula litteratura exaratos Odysseae codices quadraginta anno 1866 enumeravit la Roche ⁴⁾, addens plures extare, sed quot qualesque essent nesciri. Quae commemoravit exemplaria, eorum vix tertia pars tunc temporis explorata erat, neglecta autem in bibliothecis iacebant meliora aliquot et antiquiora ⁵⁾. Anno sequenti ad fidem codicum quindecim, quorum nullus saeculo XIII° vetustior, Odysseam edidit ⁶⁾.

Melius Odysseae textus traditus innotuit postquam novam recensionem evulgavit Ludwich ⁷⁾. Qui complures codices non iisdem litteris quibus la Roche designavit, sic cavens ne alia — ut olim ⁸⁾ — esset litterarum vis cum textus, alia cum scholia afferrentur. Qua in re nos eum secuti sumus.

Etiam maioribus copiis instructus Allen, vir artis palaeographicae

¹⁾ Seymour de Ricci Comptes rendus des séances de l'Ac. des Inscr. et Belles-lettres 1905 p. 215 sq.

²⁾ *ε* 200—209, 228—234, 301—308, 324—332.

³⁾ Dolendum est versus 232 solas litteras *οὐαιδομὸν καταπαλ* superesse.

⁴⁾ Hom. Textkritik p. 474—487.

⁵⁾ L. l. p. 485 la Roche commemorat codicem G, de quo mox dicitur.

⁶⁾ Ipse la Roche contulerat Venetos M i k n, Vindobonenses X Y b l q, Monacensem U, praeterea adhibuit codices ab aliis exploratos H J O Z W.

⁷⁾ Odyssea ed. Ludwich 1889, 1891. Usus est Ludwich codicibus duodeviginti, quorum sex (F P H D T U) excussit totos cum priore parte codicis K et parte altera codicis L, duos (G X) festinanter excerpserit, quatuor (M N S Y) passim inspexit, quatuor (J O Z W) ex aliorum auctoritate attulit.

⁸⁾ Sic S Larocho est codex Stuttgardiensis, Dindorfio in scholiorum Odys. editione Parisinus. Dindorfii scholia **B** et **Q** in Ambrosianis leguntur, apud Larocho litteris **B** et **Q** indicantur codices Vindobonenses. Larochoii codex **V** est Vratislaviensis: Dindorf ea littera designat scholia „Vulgata” ab Aldo Manutio curante Asulano edita ex codice hodie deperdito, quem Bodleiano saeculi XIⁱ fuisse simillimum demonstravit Dindorf (cf. schol. Odys. praef. p. XVII sqq.). Larocho **D** est Vindobonensis 56: in scholiorum editione Dindorfiana ita audit Parisinus 2403. Littera **P** apud Dindorfium significat Palatinum, apud Larochoium Meermannianum. Nuper autem rerum novarum auctor strenuus extitit Allen, qui ut etiam recentissimum quodque exemplar manuscriptum aliquo signo posset indicare, codices tantum non omnes aliis denuo nominibus ornavit; e. g. Ludwichii codex **F** ei est **L**⁸, codex **G** autem **L**⁴.

peritissimus et his in rebus habitans, Odysseam nuper edidit ¹⁾. Nam et papyrorum fere triginta fragmenta consuluit, et codices plus septuaginta ²⁾. Quorum lectiones ea ratione, qua in Iliade edenda fuerat usus, in familias quasdam coniunctas succincte indicavit.

Codex Florentinus Laurentianus XXXII 24 sive **G** saeculi XIⁱ fere exeuntis, foliis 232 complectitur Odysseam usque ad ω 103 una manu perscriptam. Singulae paginae sunt versuum 25 aut 26 ³⁾, ultima folia perierunt. Librarii nomen ignoratur; nonnulla emendavit et glossas hic illic adscripsit Ioannes quidam monachus, multo plura correxit manus tertia, quae et multas glossas nec non scholia quaedam adiecit. Praeterea duae pluresve manus recentiores nonnulla addiderunt ⁴⁾.

Hamburgensis 15 bombycinus saeculi XIVⁱ sive **T** codici **G** similia multa habet ⁵⁾, praesertim propter scholia notabilis ⁶⁾. Huius quoque

¹⁾ Odyssea ed. Allen 1908.

²⁾ In iis tamen codicibus afferendis, qui ante ceteros notatu digni sunt, alios est secutus; nam codices **GFP** ex Molhuysenii, **HDLU** ex Ludwichii, **JKOTZ** ex aliorum auctoritate affert.

³⁾ Legitimum esse versuum numerum 25 in hoc codice, ut in Iliadis codice **A**, auctum autem hunc numerum esse identidem ob eam causam quae supra p. II, 1 indicata est, re explorata fortasse apparebit.

⁴⁾ Primus totum contulit P.C.Molhuysen De tribus Homeri Odysseae codicibus antiquissimis Lugd. Bat. 1896 (cum tabulis V). Ante quem libros α β γ ζ ceterorumque locos aliquot perlegerat Aem. Gotschlich (cf. Fleckeis. Jahrb. 1876 p. 21—27) et Ludwich totum codicem festinantius lectione transcurrrens excerpterat, temporis angustiiis prohibitus quominus accurate eum excuteret. Folii 131^r imaginem (ν 334—361) exhibent Wattenbach et vVelsen Exempl. cod. Graec. tab. 38, folii 212^v (φ 399—423) Molhuysen l. l.

⁵⁾ Codicibus **G** et **T** communes sunt e. g. hae lectiones, quae aut in his solis sunt repertae aut non nisi in recentibus codicibus (i, k, n) recurrunt: δ 212 περ, 222 ἐπει, 251 ἀνερωτεύειν, 354 περιχλύστωι, 458 sq. ordine inverso, 466 πόντωι, 519 καὶ ἐκείθεν, ε 386 ὦσ, ζ 8 δὲ (cum Ar.), η 117 ἐπιλείπει, 162 τὸν ξείνον, θ 124 δ', 154 ἐπὶ, 412 ἡμῖν βετ' ἔπειτα πολὺ τλασ δίος, 422 δόμοισι, 436 ἔχρον, 450 εἰς (pro ἐς ὅ'), 476 νῖδα (pro ὕδα), 499 ἤρξατο, 538 πω, 560 ἴσασσι, 574 πόλιας, ε 261 νεο(νισα-)όμενοι, 359 τό γ', 414 ἐξήπατησεν (metro invito), 430 ἕτερος (sine sensu), 455 ἔμμεν'. — In libris α—γ et α—μ rara sunt communis originis indicia, in his tamen quaedam satis memorabilia, e. g. β 366 ἀλλογνώτων, α 453 ἐσάντα, 528 στρέψας, λ 179 μὲν, 544 ἀφροσύνη (cum Ar.). Allen tamen re sedulo explorata negat codicem **T** aut codici **G** aut alii ulli proxime esse cognatum.

⁶⁾ Cf. Ludwich Aristarch. II p. 693 sqq.

codicis paginae singulae sunt versuum 25 vel 26 (nonnullae paulo plurium). Altera fere pars periit; supersunt folia 114 (α 1— μ 220 et ν 310— ξ 67).

Codex Florentinus Laurentianus 52¹⁾ sive **F** saeculi XIⁱ foliis 296 totam Odysseam complectitur una manu perscriptam, exceptis σ 223—392, quos a librario propter homoeoteleuton casu praetermissos addidit corrector. Singulae paginae habent versus 20—24 nitide et emendate exaratos cum nonnullis interpretamentis interlinearibus²⁾.

Saeculi XVIⁱ codex Stuttgardiensis 5 sive Ludwichii **Z**³⁾, Larochei **S**, codici **F** simillimus est et impune iam potest neglegi, item saeculi XVⁱ codex Berolinensis Phillippicus 1585, olim Meermannianus 307, Larocheio **P**, Ludwichio **O**, qui ex ipso codice **F** est excriptus⁴⁾.

Etiam saeculi XVⁱ codex in membrana scriptus Venetus Marcianus 456, Larocheio **K**, cum **F** constanter fere concinit⁵⁾. Foliis 538 Iliadem, Quinti Smyrnaei Posthomericam, Odysseam, Hymnos, Batrachomachiam complectitur pulcre et accurate scriptus⁶⁾. Exigui momenti codicem ut semel tamen et iterum afferre possemus⁷⁾, littera **k** notavimus.

Nec non codici **F** simile fuit exemplar hodie deperditum, quod Demetrius Chalcondylas potissimum est secutus cum primam quae typis impressa est Odysseae editionem paravit a. 1488.

¹⁾ Olim fuit Abbatiae Florentinae 2763. Primus eum consuluit Ludwig, de n. Molhuysen; specimen scripturae praebet Wattenbach *Schrifttafeln* II tab. 40, folii 232^r (τ 63—83) imaginem dedit Molhuysen l. l.

²⁾ Praeterea nonnullis versibus librorum λ — ω adscriptae sunt litterae α , β , γ cett. ordine alphabetico se excipientes, quae quo consilio sint additae non apparet.

³⁾ Etiam Iliadem hic codex complectitur (cf. supra pag. LIII). Ex Odyssea varias lectiones edidit J. Rieckher in *progr. schol.* Heilbronn. 1864.

⁴⁾ Varias lectiones ex eo enotaverat anonymus *Classical Journal* 1825 et 1827, unde Ludwig intellexerat codicis **F** esse umbram, ex ipso exscriptum esse utroque inspecto demonstravit Molhuysen *Mnemos.* 1897 p. 76 sqq.

⁵⁾ Hanc ob causam Ludwig nullam eius rationem habuit. Cum codicibus **O** et **Z** artissime eum cohaerere demonstraverat la Roche *Odys. Proleg.* p. XVII et XIX. In Iliade Harleiani 5693 umbra esse dicitur.

⁶⁾ Versus η 1—9 speciminis loco depingendos curavit la Roche *Odys. tab.* V.

⁷⁾ E. g. σ 409 ξ 209.

Codex Heidelbergensis Palatinus 45 sive **P** annorum 1201 sq.¹⁾ foliis 234 Odysseam et Batrachomachiam complectitur cum scholiis ad libros δ ε ζ η uberrimis, ad ceteros libros rarioribus et deterioribus²⁾. Singulae paginae sunt versuum 27—30. Scriptus est codex a quatuor librariis, quorum unus Palaganus nomine³⁾ totos fere libros α—η et π—ω et Batrachomachiam exaravit. Archetypum, quod et ipsum litteris minusculis fuit perscriptum⁴⁾, singulis paginis habuisse versus 22 testantur duae textus lacunae, quarum altera est versuum 22⁵⁾, altera versuum 88 sive duorum foliorum⁶⁾. Bonae frugis permulta habet hic codex, qui licet recentior sit quam G, utilitate tamen hunc aequat, fortasse superat.

Saeculo XV° ex P exscriptus est Vindobonensis 5, Larocho L, nobis I⁷⁾. Etiam eiusdem aetatis codex Vindobonensis 56 bombycinus Y⁸⁾, Larocho D⁹⁾, artissime cum P cohaeret.

Postquam ipse P est excussus, impune neglegi possunt ambo.

Saeculi XIIIⁱ codex membranaceus Harleianus Mus. Brit. 5674 sive **H** foliis 150 totam Odysseam cum scholiis complectitur. Paginae

¹⁾ Errabant Dindorf Schol. praef. p. XII et la Roche Textkritik p. 487 saeculo XIV adscribentes.

²⁾ Quaedam e textu attulit Buttmann anno 1821, cum scholia edidit. Totum textum primus excussit Ludwig, iterum Molhuysen l. I, qui et folii 55r (η 96—126) imaginem dedit.

³⁾ Urbis Ἰδοῦσηο civem se vocat in Olyseae subscriptione, filium Pelegrini comitis τῆς Ἰδοῦσης alius librarius dicit in calce Batrachomachiae. Cf. H. Schrader Porphyr. Quaest. Hom. ad Od. pertinentium reliq. p. 164, Molhuysen l. I. p. 9 sq. et tab. IV sq.

⁴⁾ E. g. κ 227 ἀμφιβέβηκεν habet P pro -μίμυκεν, κ 588 καταμῆναι pro -βῆναι.

⁵⁾ θ 9—31, omisso versu 27, quo etiam G alique codices carent.

⁶⁾ ζ 224—316. Nam versus 313—315, quibus caret G F alii, quin etiam in archetypo codicis P defuerint non est dubium; praeterea versus 244 sq., quos damnabat Ar., in eo omissos fuisse apparet.

⁷⁾ Cf. Mnemos. 1889 p. 206 sq., la Roche Odys. Proleg. p. XV. — Specimen codicis dedit la Roche tab. VI (α 1—8). Etiam Iliadem hic codex complectitur (Iliadis L, cf. supra p. LIII).

⁸⁾ Cf. Ludwig Indic. Lect. Aestiv. 1888 Regim. p. 1 et Odys. Praef. p. XI. Subscripta sunt haec: „εἰληφε βίβλος τέσσα πέμπτη μαίτου | ἰνδικοῦσιν τῇ δεκατρίτῃ δ' ἡμα", quibus manus recentior addidit: „ἔτει ζωῇ" sive anno mundi 6808 = 1300. Ipsius codicis aetatem his verbis indicari putabat la Roche Odys. Proleg. p. VI, sed videntur ex codicis Y archetypo esse repetita. — Specimen scripturae praebet la Roche tab. III (θ 482—491).

⁹⁾ Cf. la Roche Odys. Proleg. p. XIV sq., Ludwig Odys. Praef. p. XIV sq.

sunt versuum 41¹⁾. Unum folium (\times 316—372) amissum sed a scholiorum scriptore suppletum est.

Codicis H umbra est Venetus Marcianus 457 chartaceus saeculi XVⁱ, Larocho I, nobis i. Qui foliis 189 Odysseam sine scholiis continet²⁾.

Saeculi XIIIⁱ codex chartaceus Venetus Marcianus 613 sive M foliis 302 Odysseam et Batrachomachiam exhibet cum scholiis uberrimis. Singulae paginae sunt versuum 18, 20, 23³⁾.

Artissimis stemmatis vinculis cum codice M coniunctus est Cracoviensis 543 sive K anni 1469⁴⁾.

Nec non ei cognatus fuit codex hodie deperditus Vespasiani Gonzagae di Columna, unde Nicolaus Heinsius lectiones quasdam enotavit⁵⁾, Ludwichio J, Larocho G.

Saeculi XIIIⁱ codex bombycinus Venetus Marcianus 647, Larocho N, nobis n, foliis 95 exhibet α 541— ω fin. cum scholiis⁶⁾ et Hesiodi Opera et Scutum usque ad vs. 327. Multas habet lectiones aliunde non cognitae⁷⁾, quae coniecturarum magis minusve probabilem loco habendae esse videntur⁸⁾.

Saeculi XIIIⁱ codex bombycinus Vindobonensis 133 sive X, Larocho C, olim complectebatur totam Odysseam cum scholiis eadem manu scriptis; nunc interierunt folia 33, quae autem extant

¹⁾ Prima pagina (fol. 2^r) versus habet 39. Codicem contulere Porson Dindorf Ludwich; unius paginae (σ 390— τ 2) imaginem praebet tabula 85 Soc. Pal.

²⁾ Specimen exhibet la Roche tab. IV (φ 1—10).

³⁾ Contulere Cobet et la Roche, Ludwich obiter tantum inspexit nec nisi raro laudavit. Specimina exhibet la Roche in tab. VII sq. δ 570—572, θ 144—146, σ 353—355, φ 338—340.

⁴⁾ Scripsit Demetrius Triboles Spartanus. Cf. Ludwich Odyss. Praef. p. XV.

⁵⁾ Adscripsit Heinsius eas lectiones exemplari editionis Aldinae anni 1524, hinc edidit Villoison Epist. Vinar. Turici 1783 p. 40 sqq.; cf. la Roche Odyss. Proleg. p. XV sq.

⁶⁾ Praemissa sunt folia chartacea 47, in quibus leguntur α 1— ζ 190 saeculo XV° ex eodem apographo atque codex i exscripti. Cf. la Roche Odyss. Proleg. p. IX et XVI sq. et tab. IX (ϵ 1—12). Haec igitur codicis pars nullius est momenti.

⁷⁾ Cf. \times 84 λ 249, 364, 580, 622 ξ 324 σ 497 π 145, 437, 463 σ 64, 88 al.

⁸⁾ Nonnulla inde excerpsit Cobet, dein totum contulit la Roche, qui specimen dedit in tabula X (φ 160—171).

147 (ε 45—ω 51) madore et vermibus ita sunt peresa ut vix possint dispici. Singulae paginae sunt versuum 32 vel 34 ¹⁾).

Cum codice X passim consentit saeculi XIIIⁱ Parisinus bombycinus 2403 sive **D**. Miscellaneus hic codex foliorum 310 in fol. 177 sqq. exhibet Odysseam cum scholiis; singulae paginae sunt versuum fere 56, interciderunt γ 259—485 et ω 310 sqq. ²⁾).

Cum **D** cognationis aliquo vinculo cohaeret etiam exeuntis fere saeculi XIIIⁱ Parisinus bombycinus 2894 sive **S**; ambo enim omitunt versus λ 607 sq., cuius erroris causa fuit homoeoteleuton. Foliis 321 (196+125) complectitur Iliadem et Odysseam cum scholiis rarioribus, quae e codice M postmodo sunt excripta ³⁾. Singulae paginae habent versus 44 duobus ordinibus versuum 22 dispositos. Ultima Odysseae pars XV° demum saeculo est exarata.

Saeculi XIVⁱ codex Monacensis sive Augustanus 519^b bombycinus, Ludwichio **U**, Larocho A, foliis 253 continet Odysseam et Batrachomachiae partem priorem (vs. 1—161); singulae paginae sunt versuum 23, dein 25. Multas lectiones egregias hic codex praebet, quem ad codicis G familiam refert Allen ⁴⁾. Minoris pretii sunt quae manus altera (U²) post unum vel duo saecula allevit ⁵⁾.

Saeculi XVⁱ codex Vratislaviensis 28 sive **W** (Larocho V) Odysseam continet sine scholiis ⁶⁾.

¹⁾ Contulit la Roche et specimen (§ 199—209) dedit in tabula II, textum festinantius transcurrit Ludwich; cf. Indic. Lect. Aestiv. 1889 Regimont. p. 5 sqq. et Odys. Praef. p. XII.

²⁾ Codicem propter scholia notatu dignum consuluit Ludwich, qui cf. in Indic. Lect. Aestiv. 1889 Regimont. p. 8—10. Verum praebet hoc exemplar β 280 γ 56.

³⁾ Cf. la Roche Textkritik n° 103, Dindorf Schol. Odys. Praef. p. XIV, Ludwich Indic. Lect. Aestiv. 1889 Regimont. p. 3—5.

⁴⁾ Cf. e. g. σ 383.

⁵⁾ Cf. la Roche Odys. Proleg. p. XXI sqq. et tab. I (κ 153—163). Verum U² habet δ 646. „Tanto studio correctus est hic codex, ut textus et margines coniunctim praebeant cunctas quae traditae sunt lectiones.” Sic Allen, Text of the Od. p. 61, qui idem testatur de codicibus **B E Q X k**.

⁶⁾ Cf. la Roche Textkritik p. 486 (ubi Vratislaviensem A eum vocat). Scripsit Michael Apostolius homo Byzantinus in insula Creta „μετὰ τὴν τῆς αὐτοῦ πατρίδος ἄλυσιν πενταὶ συζῶν”, sed vetustiora quaedam et pulcrius exarata inesse: λ 147—204, 567—μ 43, ν 59—77, 129—170, ο 196—316, π 1—φ 145, inesse etiam recentiora: α 1—β 27, η 240—347, ς 78—128, ξ 142—192, ait Ernesti, qui solus eo usus est

Eundem patrem quem W ¹⁾ habuit saeculi XVⁱ codex Vindobonensis 50 sive **q**, Larocho Q, qui foliis 219 textum Odysseae sine scholiis continet ²⁾.

Denique indicati sunt:

Lectiones ab **Eustathio** in commentariis commemoratae.

Saeculi XIIIⁱ codex Florentinus Laurentianus XCI 2 sive **N** ³⁾.

Saeculi XIIIⁱ, XIVⁱ, XVⁱ codices Mediolanenses Ambrosiani 99, 89, 88 sive **B**, **E**, **Q**.

Saeculi XVⁱ codex Florentinus Laurentianus XXXII 4 sive **L**, Iliadem Odysseam Batrachomachiam Hymnos complexus foliis 434 nitidissime scriptis et optime servatis; praemissa sunt folia 42, in quibus vita Homeri et Dionis Chrysostomi de Homero oratio (LIII) sunt exaratae ⁴⁾.

Saeculi XVⁱ codex Florentinus Laurentianus LVII 32 sive **R** ⁵⁾.

Saeculi XVIⁱ codex chartaceus Vindobonensis 307 sive **b**, Larocho B, foliis 90 continens $\alpha - \zeta$.

Ceteros quos enumeravit Allen plus quadraginta numero, hic licet praetermittere.

(cf. Homeri editio Clarkiana V p. VIII—XI et Addend. p. 23 sqq.). Videtur igitur codex concinnatus esse e tribus partibus, neque una omnium fuisse origo.

¹⁾ Exceptis codicis W partibus iis quas non ipse Apostolius scripsit.

²⁾ Scripsit Antonius Damila Cretensis; cf. la Roche Odys. Proleg. p. XX sqq. et tab. XI (§ 1—8).

³⁾ Passim inspexit Ludwig.

⁴⁾ Cf. la Roche Textkritik p. 478; Odysseae partem posteriorem ($\nu - \omega$) contulit Ludwig.

⁵⁾ Cf. Dindorf Praef. Schol. Od. p. XIII.

INDEX PAPYRORUM ET CODICUM

in notis huius editionis commemoratorum.

I. = <i>Iliadis.</i>	Amh. = <i>Bibliothecae Amherstianae.</i>	Mediol. = <i>Mediolanensis.</i>
O. = <i>Odysseae.</i>	Ber. = <i>Berolinensis.</i>	Oxon. = <i>Oxonensis.</i>
p. = <i>papyrus.</i>	Brit. = <i>Musei Britannici.</i>	Oxyrh. = <i>Oxyrhynchia.</i>
c. = <i>codex.</i>	Cant. = <i>Cantabrigiensis.</i>	Par. = <i>Parisinus.</i>
s. a. C. = <i>saeculi ante Christum natum.</i>	Fayum. = <i>Fayumensis.</i>	Ryl. = <i>Bibliothecae Rylanae.</i>
s. = <i>saeculi post Christum natum.</i>	Flor. = <i>Florentinus.</i>	Tebt. = <i>Tebtuniensis.</i>
a. = <i>anni.</i>	Heid. = <i>Heidelbergensis.</i>	Ven. = <i>Venetus.</i>
	Hib. = <i>Hibeensis.</i>	Vind. = <i>Vindobonensis.</i>

A] I. c. Ven. 451 s. X.

Aeol] prisca p. Aeolica.

Ambr.] I. c. Mediol. F 205 s. III—IV.

Amh.] O. p. Amherstiana s. III—IV (o).

Arg.] prisca p. Argiva.

B] I. c. Ven. 453 s. XI.

— O. c. Mediol. 99 s. XV.

b] O. c. Vind. 307 s. XVI.

C] I. c. Flor. 32, 3 s. XI.

Cant.] I. et O. c. Cant. 300 s. XV.

Chia] prisca p. Chia.

Cret.] prisca p. Cretensis.

Cypr.] prisca p. Cypria.

D] I. c. Flor. 32, 15 s. XI.

— O. c. Par. 2403 s. XIII.

E] O. c. Mediol. 89 s. XV.

Eust.] lectiones ab Eustathio in commentariis ad I. et O. commemoratae.

F] O. c. Flor. 52 s. X—XI.

G] I. c. Vind. 39 s. XIV.

G] O. c. Flor. 32, 24 s. X.

Gen.] I. c. Genavensis 44 s. XIII.

H] I. c. Vind. 117 s. XIII.

— O. c. Brit. 5674 s. XIII.

Harl.] I. c. Brit. 5693 s. XIV.

i] O. c. Ven. 457 s. XV.

J] O. c. Columnae apud Heinsium.

K] O. c. Cracoviensis 543 a. 1469.

k] O. c. Ven. 456 s. XV.

κικλική] prisca p. sic dicta.

L] I. c. Vind. 5 s. XIV.

— O. c. Flor. 32, 4 s. XV.

l] O. c. Vind. 5 s. XIV.

Lips.] I. c. Lipsiensis 1275 s. XIV.

M] O. c. V n. 613 s. XIII.

Mass.] prisca p. Massiliensis.

Mosc.] I. codices Moscovienses apud H ynum commemorati.

N] O. c. Flor. 91, 2 s. XIII

n] O. c. Ven. 647 s. XIII.

P] O. c. Heid. 45 a. 1201 sq.

- Pap. 107]** I. p. Brit. s. a. C. I (Σ).
 — **114]** I. p. Brit. s. II (Ω 127 sqq.).
 — **126]** I. p. Brit. s. III (B 101—493 et Γ 1—A 40).
 — **127]** I. p. Brit. s. II (E Z Σ).
 — **128]** I. p. Brit. s. a. C. I (Ψ Ω).
 — **136]** I. p. Brit. s. I—II (Γ 317—finem A).
 — **271]** O. p. Brit. s. I (γ).
 — **689 a]** I. p. Brit. s. a. C. III (Θ 217 sqq.).
 — **689 b]** I. p. Brit. s. a. C. III (A 109—113).
 — **732]** I. p. Brit. s. I (N Ξ).
 — **Amh.]** O. p. Amh. 23 s. III—IV (ο).
 — **Ber.]** I. p. Ber. s. a. C. I (Σ).
 — **Ber. 154a]** O. p. Ber. s.? (ξ).
 — **Bodl. b 3]** I. p. Oxon. s. a. C. III (Φ—Ψ).
 — — **d 20]** I. p. Oxon. s. II (Θ).
 — — **e 21]** I. p. Oxon. s. IV (M 178—198).
 — — **g 7]** O. p. Oxon. s. III (ε 346—353).
 — **Dublin.]** I. p. Brit. 486 d s. a. C. II (A 502—537).
 — **Fayum. 7]** O. p. Fayum. s. I (ζ).
 — — **157]** O. p. Fayum. s. I—II (κ).
 — — **310]** O. p. Fayum. s. I—II (λ).
 — **Gen.]** I. p. Genavensis s. a. C. II (A 788—M 11).
 — — O. p. Genavensis s.? (γ).
 — **Goodspeed]** I. p. quam edidit Goodspeed s. II (Θ 1—68).
 — **Heid. 1261]** I. p. Heid. s. a. C. III (Θ).
 — — **1262—1266]** I. p. Heid. s. a. C. III (Φ—Ψ).
 — **Hib. 19]** I. p. Hib. s. a. C. III (B Γ).
 — — **20]** I. p. Hib. s. a. C. III (I—E).
 — — **21]** I. p. Hib. s. a. C. III (Θ).
 — — **22]** I. p. Hib. s. a. C. III (Φ—Ψ).
 — — **23]** O. p. Hib. s. a. C. III (υ).
 — **Oxon.]** I. p. Oxon. s. II (B).

- Pap. Oxyrh. 20]** I. p. Oxyrh. s. II (B 730—828).
 — — **21]** I. p. Oxyrh. s. I (B 745—764).
 — — **223]** I. p. Oxyrh. s. III (E).
 — — **445]** I. p. Oxyrh. s. II—III (Z).
 — — **448]** O. p. Oxyrh. s. III (χ ψ).
 — — **572]** O. p. Oxyrh. s. III—IV (σ).
 — — **773]** O. p. Oxyrh. s. II (ρ).
 — — **780]** O. p. Oxyrh. s. II (λ).
 — **Par.]** I. p. Par. Louvre 3 s. I—II (Z N Σ).
 — **Ryl. 49]** I. p. Ryl. s. a. C. III (Π 484—489).
 — **Tebt.]** O. p. Tebt. s. a. C. II (α).
Par.] I. c. Par. 2766 s. XV exeuntis.
 — **144]** I. c. Par. Suppl. Grec 144 s. XV.
 — **1805]** I. c. Par. 1805 s. XV.
 — **2767]** I. c. Par. 2767 s. XIII.
 πολλύστιχοσ] prisca p. sic dicta.
Q] O. c. Mediol. 88 s. XV.
q] O. c. Vind. 50 s. XV.
Ricci] O. c. quem ed. Ricci s. IV (ϑ).
R] O. c. Flor. 57, 32 s. XV.
Ryl. O. c. Ryl. 53 s. III—IV.
S] O. c. Par. 2894 s. XIII.
Sinop.] prisca p. Sinopica.
Syr.] I. c. Brit. Add. 17210 s. VI.
T] I. c. Brit. Burney 86 s. XI.
 — O. c. Hamburgensis s. XIV.
U] O. c. Monacensis s. XIV.
Vat] I. c. (vel codices) Vaticanus (-ni) apud Heynium commemoratus (-ti).
Vrat.] I. codices Vratislavienses apud Heynium commemorati.
W] O. c. Vratislaviensis 28 s. XV.
X] O. c. Vind. 133 s. XIII.
Y] O. c. Vind. 56 s. XV.
Z] I. et O. c. Stuttgardiensis 5 s. XVI.
 Ω] = vulgo, id est: (papyri et) codices aut omnes aut potiores.

Notarum criticarum textui subiectarum quae sit ratio
ostendunt exempla quae sequuntur:

A 123. τ' ἄρ (τάρ) A] γάρ Ω.

In codice A est τάρ, quocum partim congruens haec editio duas particulas τε et ἄρ exhibet. Ceteri codices — certe meliores — habent γάρ.

B 54. Πυλοιγενέος A] Πυληγ. C.

Alii codices, in his A, habent Πυλοιγενέος, alii, in his C, Πυληγενέος.

A 156. μσσηγύ(σ) Bekker] μεταξύ.

Traditum est μεταξύ, Bekker dedit μσσηγύσ, idem praebet haec editio, omissa tamen littera finali -σ.

A 530. ἐφέλιξεν § 41²⁴] ἐλέλιξεν.

In codicibus est ἐλέλιξεν, in hac vero editione ἐφέλιξεν est excusum ob causas quae in Enchiridii dictionis epicae § 41²⁴ sunt indicatae.

A 241. τότε Ar. A] τοῖς Ω (cf. § 60).

In codice A est τότε, idque olim legebat Aristarchus; vulgo — id est in codicibus aut cunctis aut potioribus — scribitur τοῖς, quae cur reicienda sit lectio apparet inspecta Enchiridii § 60.

A 495. *ἰφετμήσ] -μέων. Cf. § 56.

Pro tradito ἰφετμέων in hac editione excusum est ἰφετμήσ. Mutationis causa indicata est in Enchiridii § 56.

IΛΙΑΣ.

λοιμός.

A μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδα' Ἀχιλῆος

1. Apellicontis exemplar testibus Cratete et Nicanore hoc habebat exordium: Μοῦσα
ἀείδω καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον. Aliud Iliadis exordium commemorabat Aristoxenus: ἔσπετε
τῶν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι (= B 484), | ὅππῃσ' δὴ μῆνις τε χόλος θ' ἔλε
Πηλεΐωνα | Αἰτοῦ<σ' > ἀγλαὸν υἱόν· ὃ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεῖς (Anecd. Rom. p. 5, ubi pro
Ἀπελλικόντος scriptum ἀπ' ἐλικώντος, em. Nauck); sic igitur alii carmini (Cypriiis) olim
subiungebatur Ilias.

1—7. Poeta *Iram Achillis* cantaturus est, quae multis Achivis mortis causa fuit, cum Iuppiter matri Achillis promississet se aliquantisper Troianis opem esse laturum. Cuius carminis exordio poeta, cui *Olympii* sunt Iuppiter pater deorum et Apollo vatum patronus, respondet ad tres quaestiones, quas priscæ quibus utitur fabulae ipsi moverunt. Quarum prima haec fuit, cur *Achilles*, clarus ille heros, in multis fabulis, quae essent de bello Troiano, ne commemoraretur quidem. Secunda, cur *Apollo*, Latonae Iovisque filius Pythone pie cultus (I 404 sq.), qui Calchantem docuisset artem naves Achivorum per mille maris pericula in Troadem deducendi (A 70 sq., cf. etiam θ 80), Achivos tum cum in Troadem pervenissent telis statim esset adortus. Tertia haec fuit quaestio, cur *Iuppiter*, Achivorum deus, in priscis illis fabulis non

Achivis sed Troianis praesentissimam ferret operam? Respondendum erat: primo, fuisse olim multas fabulas epicas, in quibus *Achillis* vice *alii reges* fungerentur, *Ajax* praesertim et *Dio-medes*; secundo, *numen Troianum*, sive Iuppiter *Idaeus* ei nomen fuit, sive *Apollo Pergamum* Ilii arcem obtinens, telis suis — *fulmina* an *sagittae* appellentur vix quicquam refert — hostes ab urbe sua arcuisse quamdiu posset (cf. O 720), dein hostes victores odio saltem esse insectatum (cf. γ 132—135 et 279). Sed aliena erat haec cogitandi ratio ab animo poetae nostri, qui alia via inita has quaestiones solvit ut potuit, ingeniose igitur et ita ut auditoribus benevolis, singulas partes longi operis non ita curiose inter se conferentibus, facile persuaderet.

1. Πηληϊάδα'(ο)] § 55. Vitiosa quam textus traditus praebet scribendi ratio

δλομένυν, ἢ μυρί' Ἀχαιοῖσ' ἄλγε' ἔθηκε,
πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἀχιδὶ προΐαψε
ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἐλώρια ἔτευχε κύνεσσιν

3 cf. A 55

5 οἰωνοῖσιν τε πᾶσι, — Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, —

5^b = λ 297 cf.
Cyp. fr. 1

3. ψυχὰς] κεφαλὰς Apoll. Rhod.; cf. A 55 (α 343 λ 549). Vulgatam sequitur Euripides Hel. 52. || 4 sq. Zen. — || 5. πᾶσι] sic Ar. (cf. Soph. Ai. 830 Aristoph. Av. 1117), Zen. δαῖτα (ut Aesch. Suppl. 801 Eur. Ion. 504; cf. Ω 43 B 383 Soph. Philoct. 957 Eur. Hec. 1077 Aristoph. Thesm. 1028 Herodot. VI 19). — βουλῇ] βουλή Nicanor alii apud Eust.

(Πηληϊάδew) viris doctis diu ita imposuit ut Plutarchus e. g. perhibere potuerit primum statim Homeri versiculum esse ἄμετρον (cf. Mor. 80 d).

2. δλομένυν] § 21.

3. Ἀχιδὶ προΐαψε] de sedibus mortuorum cf. O 188. Locutio redit E 190 Z 487 A 55; quae significat *ad Ditem et in perniciem trudere*; cf. κατιάπτειν *perdere* sive *corrumpere* β 376 δ 749. Similis est usus verbi φέρειν *cum malo suo* (στυγερῶς vel πικρῶς, Π 723 al.) *ire* sive *in malam rem abire* (cf. Θ 239 Σ 421), etiam apud posteriores, vel verborum ἀποφθαρῆναι = ἀπελθεῖν, προσφθαρῆναι = προσελθεῖν apud comicos.

4. ἡρώων] mente add. Ἀχαιῶν: non solum militum multorum gregarium animas, sed et nobilium. Solos *Achivos* poeta nunc cogitat: hos Achivorum posterio coluerunt. — Post pugnas secundam et tertiam, cum Troiani victores campum obtinerent, multi Achivi iacuere caesi, praeda ferarum. Nam *in fugam* effusam qui coniciuntur, corpora suorum secum auferre nequeunt; quae ab hostibus non sepeliuntur, sed canibus prociuntur vel feris relinquuntur (cf. A 162, 395, 453 sq. N 233 P 127, 153 X 69—76, 347, 509 Ω 409 al.). Alia res erat cum *ex composito* pugnabatur (cf. H 79). Et post *praelium anceps* poterant iniri induciae, ut uterque

exercitus suorum corpora sepeliret; sic factum est post pugnam primam (cf. H 394 sqq.). Post cladem autem *redimi* poterant corpora caesorum, si superessent qui redimerent et tempestivi adessent.

— αὐτοὺς] ipsa eorum corpora. Vox opponitur nunc ταῖς ψυχαῖς sive *animis*, quae *umbrarum* instar sunt (cf. Ψ 65—67, 100). Item X 513. Cf. etiam P 163 Ω 108, 430.

5. πᾶσι] i. q. παντοίοις, ut E 60 ι 19, 422. Cf. e. g. atticum πάντ' ἀγαθὰ *optima quaevis* (Ar. Ran. 302 al.).

— Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή] sic Iovī fuit *placitum*; cf. T 270—274. Quicquid fit, secundum Iovis fit voluntatem; cf. B 116 N 226 Ξ 69. *Iovis consilium* illud ulciscendi Achillis, quod poeta expositurus est, intellegebant Aristophanes et Aristarchus, non sane sine specie veri (cf. Θ 8, 477 N 347—350 O 593); melior tamen est altera quam indicavimus ratio. Omnino autem hinc alienum est, quod fuere qui huc traherent, Iovis consilium numerum mortalium ingenti caede imminuendi, ne mole prolis nimis crebrae premeretur Terra. Quae fabella in Cypriis fuit commemorata (cf. etiam Eur. Or. 1642 Hel. 38—40), recentioris autem aetatis videtur fuisse quam quae fuit poetae Iliadis. Sed etiamsi nostro poetae cognita fuerit, nunc utique non respicitur.

ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διεστήτην ἐρίσαντε

Ἀτρεΐδης τε γάναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.

τίς τ' ἄρ' σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;

Ἀντοῦς καὶ Διδὸς νείος. ὃ γὰρ βασιλῆϊ χολωθείς

10 νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακὴν, — ὀλέκοντο δὲ λαοί, —

οὔνεκα τὸν Χρῦσεν ἠτίμασεν ἀρητῆρα

Ἀτρεΐδης.

ὃ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιοῶν

12 sq. cf. Ω 501 sq.

λυσόμενός τε θύγατρα φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,

13-16 = 372 sqq.

στέμμα τ' ἔχων ἐν χερσὶ φεκηβόλον Ἀπόλλωνος

15 χρυσέῳ ἄν σκῆπτρῳ, καὶ λίσσετο πάντας Ἀχαιοῦς,

6. διεστήτην ἐρίσαντε] διὰ στήτην ἐρίσαντο quidam olim, propter feminam risati sunt interpretati (!), Eust. 21, 44 Bekk. Anecd. 735, 2. Hinc fluxit nihili vox στήτα pro femina Theocr. Syring. 14 Dosiad. Ar. 1 (cf. Enchir. dict. ep. LVIII). || 8. σφωε] σφωῖ Zen. || 9. Ἀητοῦς καὶ Διδὸς] Ἀητοῦς ἀγλαῶς Nauck probabiliter (ut h. Merc. 314, 500 et l. a. A 1 α 38; cf. etiam δ 188 al. et § 77). || 11. τὸν] articulus nomini proprio additus †; δὴ vel ἄρα Heyne, τοι Knight, τοῦ Nauck. Sed cf. comment. || 14. στέμμα τ' (ε)] στέμματ' Ar.; cf. vs. 28. || 15. ἄν Lehrs] ἀνὰ Ω, item vs. 374. Cf. § 18 et 61.

6. ἐξ οὗ] verbis proximis haec subiungebat Ar.: *Iovis voluntas fiebat ex quo*...; sed aptius adiunguntur primis carminis verbis: *cane iram Achillis ab eo temporis puncto orsa quo*...; cf. α 10 θ 500.

8 sq. Musa sive memoriae dea interrogata cantoribus in aurem insur-rat quae respondeant ad quaestiones modo ab ipsis propositas; quam ob causam θεῖοι sive sacrosancti habiti sunt ipsi (cf. γ 270 sq. θ 480 sq. χ 345—348). Similia sunt B 494, 763 E 705 A 221, 301 E 511 Π 114, 694 α 11 Pind. Pyth. IV 124 sq.; cf. etiam θ 499. Sed discrepat versus spurius M 176.

11. τὸν Χρῦσεν... ἀρητῆρα] *Chrysen illum sacerdotem*. Sic Herodotus V 35 „τὸν ἐστιγμένον” dixit hominem non-dum commemoratum sed mox com-memorandum. — Verborum similis

ordo est A 340 B 275 Φ 317 ρ 10.

12 sq. Cum Achivi nuper in Troa-dem pervenissent et Thebe urbe Eetionis expugnata cum alias pluri-mas mulieres tum filiam Chrysae, qui Apollinis erat sacerdos, abduxis-sent captivas, mox pater Chryse, ubi habitabat, venit ad naves Achivorum. Hunc rerum decursum praebent quae sequuntur (vs. 37, 366 sqq., 431), Chrysae autem filia cur Thebae, non apud patrem tum degerit poeta non dixit; sed cf. vs. 366—369.

14. στέμμα... Ἀπόλλωνος] *infulam* (item vs. 28, 373) scipioni alligatam, ut ἱκετηρίαν; *vittas* Ov. Art. am. II 401 sq., cf. Aesch. Suppl. 21 sqq. Soph. Oed. R. init. — *Dei infula* h. l. et vs. 28 dicitur propterea quod ex hoc signo cognoscebatur Chrysen dei sacerdotem esse, sacrosanctum igitur (cf. vs. 366—369).

- Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν·
 „ Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ὕμιν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, ἐϋ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι,
 20 παῖδα δ' ἐμοὶ λύσαιτε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθαι
 ἄζόμενοι Διὸς νῖα φεκηβόλον Ἀπόλλωνα.“
 ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπηυφήμεσαν Ἀχαιοὶ
 αἰδεσθαί θ' ἱερῇα καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα,
 ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ᾿Γάνδανε θυμῷ,
 25 ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε·
 „ μὴ σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχήω,
 ἧ νῦν δεκθύνοντ' ἧ ὕστερον αὖτις ἰόντα,
 μὴ νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο. 28^a cf. 566
 τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω· πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισι
 30 ἡμετέρῳι ἐνὶ φοίκῳ, ἐν ᾿Αργεῖ, τηλόθι πάτρης
 ἱστὸν ἐποιχομένην καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιάουσιν.

16. Ἀτρεΐδα] sic (-είδα) Ar., alii oīim -δασ. || 18 sq. Aetatis recentioris sunt θεοὶ (cf. § 8) et οἴκαδε pro φοίκαδε dictum. || 20. λύσαιτε — δέχεσθαι] λύσαι τε φίλην καὶ ἄποινα δέχεσθαι Apio et Herodorus apud Eust., quos secutus Wolf λύσαι τε φίλην τὰ τ' ἄποινα δέχεσθαι, Bentley λύσαντε φίλην τὰδ' ἄποινα δέχεσθε. || 21. νῖα Bentley] νῖόν. || 23. αἰδεσθαι § 289] αἰδεῖσθαι. || 24. Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι] -δεω -νοσ Zen. || 29—31. Ar. — (iure oblocutus est Cobet Misc. Crit. p. 230). || 31. ἀντιάουσιν] ἀμφιέπουσαν vGent., ἐντύουσιν Naber (coll. ψ 289 Apoll. Rh. III 40). Vulgatam sequitur Soph. Ai. 491; cf. comment.

17. Sacerdos quoniam nescit filiam suam *Agamemnoni* dono esse datam, non ab hoc solo sed a cunctis Achivis petit ut redimere eam sibi liceat.

18 sq. *Achivis* amicum fuisse hunc *Apollinis* sacerdotem, ut ipsum deum, sumsit poeta. Benevolentiam autem Achivorum Chryses nunc captat optima quaevis iis apprecando: sic bene vobis cedat res, reddite mihi filiam. Item Priamus ad Achillem Ω 556 sq.: Sic felix fruaris donis quae tibi affero, filii corpus mihi reade.

20. Similis optativi usus est ρ 355.

22. ἐπηυφήμεσαν] *acclamarunt*; item vs. 376. Non vertendum esse *lingua* *faverunt* sive *conticuerunt*, quae verbi simplicis vis est ! 171 et apud poste-

ros, docet infinitivus qui subiunctus est.

24. Irascitur *Agamemnon*, quia cara ei est *Chryseis*.

25. κακῶς ἀφίει] *inhonoratum re infecta abire sinebat* sive *dimittebat*.

26. κιχήω] § 122.

30. ἡμετέρῳι] *nostro*, i. e. *nostrae gentis*. Cf. Z 414.

31. ἀντιάουσιν] § 191. — Breviter nunc dicitur ἐμὸν λέχος ἀντιάειν pro *mecum in unum cubile convenire*. Similis est locutio πορσαίνειν λέχος (καὶ εὐνήν) sive *cubile curare, obire, praebere* Γ 411 γ 408 η 347; cf. etiam φιλό-τητι καὶ εὐνῇ μιγήμεναι sive *amore et cubili* (et animo et corpore) *iungi* Γ 445 al.

ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι.“

ὥς ἔφατ', ἔδφεισεν δ' ὁ γέρον καὶ ἐπείθετο μύθῳ, 33 = Ω 571

᾿βῆ δ' ἀκίῳν παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. 33^a = Ω 689

35 πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κίων ἡρᾶθ' ὁ γεραιὸς 34 cf. I 182 v 220 h. Merc. 341

Ἀπόλλωνι γάνακτι, τὸν ἡῦκομος τέκε Λητώ· 36^b cf. T 413 v 318

„κλῦθί μοι, ἀργυρότοξ', ὅς Χρῦσην ἀμφιβέβηκας 37 sq. = 451 sq.

Κίλλαν τε ξαθέην, Τενέδοιό τε γῖφι γανάσσεις,

Σμίνθει· εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,

34. ἀκίῳν] ἀχίῳν Zen.; cf. β 311. || 37. μοι olim quidam] μεν Ar. et Ω; cf. § 92. || 39. Σμίνθει Nauck] Σμινθεῦ (cf. § 14).

34 sq. Perterritus sacerdos tacuit quamdiu ab Achivis potuit audiri. Sic poeta cavit ne prius quam ipsi commodum esset Achivi intellegere possent Apollinem ira esse incensum propter Chryseidem non solutam.

37. Χρῦσην] oppidum orae Troadis, fere exadversus Tenedum situm; cf. Strab. 604 (qui ipse tamen Chrysen Homericam potius in vicinia Adramyttii quaerebat, 605). *Navi* illuc mox mittetur puella, quia sic facilius quam per terram locus adiri poterat. Sic Achilles *Theba* iter versus castra classe fecisse (classe igitur prius illuc profectus) dicitur Ψ 829. Itaque non est cur statuamus poetam nostrum *insulam* aliquam Chrysen (Lemno vicinam) cogitasse, ut postea Sophoclem (in Lemniis fr. 349 et in Philocteta 270).

— ἀμφιβέβηκας] perfectum addito acc. significat: *ita stare ut aliquid inter utrumque pedem teneas medium*, e. g. sol culmen firmamenti, Θ 68 Π 377 δ 400 (curru igitur non vectus, qui in hymnis demum ei tribuitur Cer. 63 sqq. Merc. 69); cf. etiam Ulixes ἀμφὶ δούρατι (dat.) βαῖνων ε 371. Hinc ἀμφιβέβηκται valet *tueri*, ut miles sodalem prostratum, canis catulos, vacca vitulum corpore tegens (cf.

E 299, 623 Ξ 477 P 4 Ar. Eq. 767, 1039). Ut h. l., sic etiam A 451 v 198 Aesch. Sept. 175 transfertur (aliter Π 66). Idem dicitur περιβαίνειν τινός (E 21) vel τινί (P 6, 80, 137, 286, 313 v 14) vel sine casu (Θ 331 N 420 Ξ 424); cf. etiam ἀμφὶ τινι βεβήμεναι P 359. Translata autem vi verbi aliquem ἀμφιβαίνειν dicuntur quae eum *obruunt*: Z 355 Π 66 θ 541 μ 74. Eundem praepositionis usum ostendunt verba ἀμφιπεσεῖν θ 523, ἀμφιχυθήμεναι B 41 al., περιέχεσθαι A 393 al.; simili autem metaphora Δ 54 urbis πρόσθε ἴσασθαι dicitur numen tutelare. Praeterea cf. βεβηκέναι apud posteros *stare, collocatum esse saepe significans*, e. g. *statua* vel *domus* εὔ βεβηκυῖα (Herod. Mim. IV 36 Xen. Oec. 8 § 17), et βέβαιος *firmus*. — *Integram* igitur etiam nunc esse Chrysen urbem, non ab Achivis vastatam, poeta sumsit (cf. vs. 12 sq.); *Tenedi* vero, quae ab Achille expugnata est insula (cf. A 625), *regnare* tantum dicitur Apollo.

38. Κίλλαν] inter urbes Aeolidis commemoravit Herodotus I 149.

39. Σμίνθει] *murium deum* — qui mures, agris non minus quam sunt locustae timendos, et mittit et arcet — posteri recte interpretati esse videntur,

- 40 ἢ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πύονα μῆρ' ἔκκα
 ταύρων ἢδ' αἰγῶν, τὸ δέ μοι κρήνην ἑφέλδωρ· 40sq. cf. p 241 sq.
 τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι.“ 41* = 316
 41^b = 504
 ὥς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων, 43 = 457 II 527
 ὅβῃ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι κρήνων χωόμενος κῆρ, 44 cf. B 167
 45 τόξ' ὥμοισιν ἔχων ἀμφορεφέα τε φασέτρην.
 ἔκλαγξαν δ' ἄρ' οὔστοι ἐπ' ὤμων χωόμενοιο,
 αὐτοῦ κινήθεντοσ' ὃ δ' ἦτε νυκτὶ φεφουκῶς. 47^b cf. λ 606
 ἔξτε ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔηκε·

41. ταύρων] *φαρνῶν (item vs. 316)? Cf. vs. 66. — τὸ δέ] sic Ar., τόδε Herodianus alii. ||
 42. τίσειαν] Zen. τίσειν (? τίσειεν Wolf, τίσειαν Ludwig, Aristarcho τίσειεν tribuens coll.
 Ω 38). || 46 sq. Zen. — || 47. φεφουκῶς] ἔλυσθαι Zen.

esse enim σμίνθον *murem*; cf. Aesch. fr. 226, schol., Strab. (604 et) 613. Quacum opinione egregie concinit id quod refertur Sam. I 6 § 5: Philistaeos olim, cum *pestilentia* vexarentur, *murium* simulacra aurea obtulisse deo Israelis. Cf. Ω 532.

— εἰ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα] *si unquam* — cum sacra tibi fierent — *sedem amoenam tibi instruxi*. — Cavendum ne *aedis lapideae*, qualia delubra posterior demum aetas cognita habuit, mentionem fieri putemus cum Platone, qui sic haec reddidit: „εἰ τι πώποτε ἐν ναῶν οἰκοδομήσει. . κεχαρισμένον ἐδωρησάμην” (Rep. 394a). *Umbraculum venustum* (σκιὰδα χαρίεσσαν) e ramis floribus herbis sacerdos diebus laetis deo suo saepe struxit in eius nemore (ἐν ἁλοεῖ δενδρέοντι ι 200, cf. etiam υ 278 h. Ap. 76). Sic etiam postea lectisterniis honorati sunt Adonis et Venus et alia numina, et Magnesiae e. g. ἐπήγνυτο θόλος ἐν τῇ ἀγορᾷ πρὸς τῷ βωμῷ τῶν δώδεκα θεῶν καὶ ἐστρώννυντο στρωμαὶ τρεῖς ὡς κάλλιστα, dein sub illo umbraculo in lectis collocabantur τὰ εἰκόνα τῶν δώδεκα θεῶν ἐν ἐσθῆσιν ὡς καλλίστασ (cf. Dittenb. Syll.² 553). Eadem ratione

interpretandi sunt B 549 E 446 Z 93 H 82 sq. Z 10 μ 346 sq. h. Cer. 270; praeterea cf. I 404 sq. A 774 Z 162, 267 η 81 nec non quae de *iudicum* ἱερῶι κύκλῳ Σ 504 sunt dicta. Templā lapidea extrui postea sunt coepta quam regum διογενῶν, qui ipsorum deorum veluti locum in terris olim obtinuerant, praeteriit aevum. Tunc in priscarum regiarum Atheniensis, Mycenaeae, Tirynthiae, aliarum rudibus delubra aedificata sunt lapidea.

46. *Tela sonant humeris* Verg. Aen. IV 149.

47. αὐτοῦ κινήθεντοσ] *dum ipse movebatur*. Opposita inter se sunt αὐτός et οὔστοι.

— δ δ' ἦτε νυκτὶ φεφουκῶς] *prisca* Apollinis indoles, quae fuit dei procellarum, his verbis optime pingitur, quae comparationem compendiarum (cf. Γ 151 sq. et P 51) efficiunt: *nocti similis* = *tam ater quam est nox*, id fere quod O 308 dicitur φειμένος ὦμου νεφέλῃν. Cf. M 463 λ 606 h. Merc. 358 Eur. Or. 408.

48 ἰὸν] Apollinis (vel Dianae) telis percussi esse dicuntur qui *subita morte* absumuntur; opp. *senectus, morbus, caedes*. Cf. vs. 64 et γ 280.

ὄφειν δὲ κλαγγὴν ἔγνευ' ἀργυρέοιο βιοῖο.

- 50 οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχιστο καὶ κύνας ἀργούσ,
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἔχεπενκὲς ἐφειῖς
'βάλλ'. αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων ἑάλοντο θαμείαι.

μῆνις.

ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὦχιστο κῆλα θεοῖο,
τῆι δεκάτῃ δ' ἀγοράνδε ἑκαλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.

- 55 τῷ γὰρ ἐνὶ φρέσ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
'κῆδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὄρατο.

55. ἐνὶ Heyne] ἐπὶ. Cf. Eust. et *II* 83 *T* 121 (v. l. 154 β 414 ι 99 λ 146 μ 251 ν 398) ξ 227 (v. l. ο 234) π 282, 291. Erroris causa fuit litterarum *N* et *II* figura similis, item *Z* 213 Θ 218 Ψ 876 ε 427 σ 158 φ 1 h. Ap. 534 Ven. 15. Contrarius est error π 99. Cf. etiam *A* 747 *M* 211 *N* 485 *II* 71, 488 Σ 53, 476 *X* 115, 360 Ω 240, 359, 392, 421 π 438 et permutata ἀν- et ἄπ- *O* 29 al. Φ 2. || 56. ὄρατο] Zen. ορητο (i. e. δρητο), item vs. 198. Cf. § 5 et ξ 343.

50. οὐρῆας] *iumenta*: mulos et equos. Fuerunt olim qui *custodes* intellegerent coll. *K* 84, in his Aristot. Poet. 26. — Vox redit *K* 34 Ψ 111, 115 Ω 716, quibus locis propter contextum ἡμίονοι sive proles asinorum et equarum sunt intellegendi (cf. Ψ 266 φ 23), non tamen ita ut necessarium sit statuere ipsam vocem οὐρῆας eiusmodi *iumenta* significasse sola; dicamus igitur omnes quidem ἡμιόνους fuisse οὐρῆας, non vero omnes οὐρῆας et ἡμιόνους fuisse. Cf. quae de vocibus θρόνος et κλισμός sunt observata ad *A* 623. — Fuerunt qui ita haec nomina distinguerent ut asinae et equi prolem vocarent ὄρεα, equae vero et asini — maius igitur animal — ἡμίονον, sed Aristoteles certe de Anim. gen. 8 nullum eiusmodi discrimen admisit: ἔξ ἵππου καὶ ὄνου γίνεταί ἡμίονος, ἀμφοτέρωσ ἀρρενος καὶ θήλεος ὀπότερου ὄντος.

51. ἔχεπενκὲς] *acutum* (*cuspidem habens*). Adiectivum redit Δ 129; cf. περιπευκῆς *A* 845 et πευκεδανός *K* 8. Inest stirps πευκ-πυκ *pug* (*pungere*).

52. Similis brevitatis est Δ 99 Θ 549; cf. etiam I 546 et μ 45 sq.

53 sq. ἐννῆμαρ...τῇι δεκάτῃ δ' (ἐ)] redit locutio (vel αὐτὰρ δεκάτῃ) Ω 610—612, 664 sq. ι 82 sq. κ 28 sq.; praeterea cf. *A* 425.

53. Caesura caret versus, item Γ 205, 220 *K* 453 Σ 191 δ 544; cf. etiam l. a. Φ 82 ο 227.

54 sq. Militum concionem cur non *Agamemnon* convocaverit, — qui cul-pae sibi conscius esse nondum tunc potuit, — sed *Achilles*, praestat non rogasse: si quis tamen roget, ipse poeta ei respondit „Iunoni sic visum esse.” Conferri possunt *T* 41—45; quamquam ille locus minime consimilis est, quoniam ipsa res ibi tulit ut *Achilles* copias cogeret.

- οὐ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερχθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο, 57 cf. Ω 790
 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 „Ἀτρεΐδην, νῦν ἤμε πάλιν πλαγχθέντας ὅτω 59 sq. cf. ν 5 sq.
 60 ἄψ ἀπονοστήσειν, αἶ κεν θάνατόν γε φύγωμεν,
 εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμῆαι καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῦς.
 ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρήομεν ἢ ἱερῆα
 ἢ καὶ ὄνειροπόλον, — καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστι, —
 ὃς φεῖπμι ὃ τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 65 εἴ τ' ἄρ' ὃ γ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται εἴ θ' ἐκατόμβης, 65 cf. 93
 αἶ κεν πως φαρνῶν κνίσκῃς αἰγῶν τε τελείων 66^b = Ω 34
 βούλητ' ἀντιάσας ἥμιν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.“

60. αἶ] οι (οῦ) Zen. — φύγωμεν Naber] -οιμεν. || 61. τε δαμῆαι] *δαμάει? Cf. § 147. ||
 62. ἐρήομεν] ἐρώμεθα Nauck (ut § 133). || 63. Zen. — || 64. (φ)εῖπμι LH¹] εἴποι Eust.,
 x' εἴποι Ω. || 65. εἴ θ' Ω. || 66. κνίσκῃς] sic Ar., alii olim κνίσκῃς (cf. N 12). ||
 67. βούλητ'(αι) § 122] βούλεται. An *ἀντιάσας ἥμιν βούλητ' (cf. § 19)?

57. ἤγερχθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο] re-
 dicit haec tautologia Ω 790 β 9 θ 24
 w 421; cf. X 203.

59 sq. πάλιν... ἄψ] *retro*, ut ἄψ
 πάλιν Σ 280, αὐτίς... ἄψ Φ 535 al.,
 πάλιν ὁπίσσω λ 149. Praeterea cf. X 203.

59. ἤμε] *nos ambos*, *Agamemnonem*
 et *Achillem*.

— πλαγχθέντας] *re infecta, frustratos*.
 Cf. B 132. Ar. in unam vocem iungi
 iubebat παλιμπλαγχθέντας = *repulsos*.

61. εἰ δὴ... δαμῆαι] *siquidem iam*
domiturus est. Vehementer commoto-
 rum est hic futuri temporis usus,
 ut M 248 sq. O 168 P 418 Φ 463
 Ω 57 al.

62. ἐρήομεν] formam insolitam ab
 aoristo quodam ἐρῆαι repetit Schulze,
 A 611 scribens ἐρηον. Cf. § 264.

— ἱερῆα] utpote *sacrificandi* (non:
 divinandi, quod sacerdotum apud H.
 non est munus) *peritum*. Hic rogan-
 dus an peccatum fuerit in sacris
 Apollini ferendis (cf. vs. 65 et Θ 238—
 240 de aris *Iovis*).

63. ὄνειροπόλον] vox re-
 dicit E 149,

cf. οἰωνοπόλος A 69 Z 76, δικασπόλος
 A 238 λ 186, αἰπόλος, ἵπποπόλος, al.;
 sic dicitur *qui versatur cum somniis*
 (quae pro veris larvis habebantur,
 cf. B 6 et Ψ 62—101). Huius loci
 ratio fert ut ὄνειροπόλοι οἱ οὖν
ipsorum somniorum sive imaginum
 divinarum per noctis silentium ad
 ipsos missarum vaticinati fuerint.

64. Cf. vs. 48.

65. ἐπιμέμφεται] *succenset* propter
 votum vel sacrum *non redditum*.

— ἐκατόμβῃς] vox primum hic obvia
hostiarum aliquot *sacrificium* significat.
 Origo latet, nam neque ἐκατόν neque
 βοῦς subesse videtur vox; neque enim
boves aut solos aut potissimum signi-
 ficat neque *centum* victimas, sed
 multo minorem numerum, praesertim
 ovium vel capellarum (cf. vs. 66,
 142, 309 al.).

66. τελείων] *adultorum*, item Ω 34
 et τελείεσαι ἐκατόμβαι *hostiae adultae*
 A 315 al.

67. βούλητ'(αι)] *sati* (sibi magis
 utile) *ducat nobis parcere* — utpote

- ἦ τοι ὃ γ' ὅς φειπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο τοῖσι δ' ἀνέστη 68 = 101 B 76 al.
 Κάλχας Θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος, 69^b = Z 76
- 70 ὅς 'φείδει τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσόμενα πρό τ' ἐόντα,
 καὶ νήεσς ἠγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω
 φῆν διὰ μαντοσύνην, τίν φοι' ὅρε Φοῖβος Ἀπόλλων. 72^b = A 353 cf
 ὃ σφιν ἐὺ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέφειπε o 441
 „ὦ Ἀχιλεῦ, κέλεαί με, Διὶ φίλε, μνηθήσασθαι
- 75 μῆνιν Ἀπόλλωνος, φεκατηβελέταο γάναντος
 τοιγὰρ ἐγὼ φερέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μοι ὅμοσον 76 cf. Z 334
 ἦ μὲν μοι πρόφρων γέπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξιν.
 ἦ γὰρ ὀτομαι ἄνδρα χολωσέμεν', ὅς μέγα πάντων
 Ἀργείων κρατέει, καὶ φοι πείθονται Ἀχαιοί.
- 80 κρείσσων γὰρ βασιλεύς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρη
 εἴ περ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
 ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὅφρα τελέσῃ,
 ἐν στήθεσιν ἐφοῖσι. σὺ δὲ φράσαι εἴ με σάώσεις.“
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
- 85 „θαρήσας μάλα φειπὲ θεοπροπέων ὃ τι φοῖσθα'
 οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ὃι τε σύ, Κάλχαν,

68. κατ' ἄρ' ἔξετο] Zen. ἐκαθέξετο. Cf. A 611 O 716 (γ 402?) § 1. || 69. Κάλχας] μάντις Zen. || 73. Zen. ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα. || 80. Zen. —, pro κρείσσων autem κρείσσω (!) scribebat; cf. A 249 Γ (11), 71, 92 H 114 (K 252) Π 688 β 180. || 83. φράσαι] φράσσον Zen. || 85. θεοπροπέων Nauck] θεοπρόπιον (ut Z 438). Cf. A 109 B 322 β 184. — φοῖσθα] sic (οἶσθα), non οἶσθας, Ar.; cf. α 337. || 86. Κάλχαν] sic Ar., Κάλχα Zen.; cf. N 68, 222. Eodem vitio laborant Πολυδάμα M 231 N 751 Ξ 470 Σ 285 et Λαοδάμα Ϛ 141, 153.

cultoribus liberalibus. Cf. e. g. H 21 cum P 331.

69. οἰωνοπόλων] cf. vs. 63.

70. *Novit omnia vales | quae sint, quae fuerint, quae mox futura trahantur* Verg. Georg. IV 391 sq.; cf. similis sed minor laus Polydamantis Troiani Σ 250.

— 'φείδει] § 160'.

71 sq. Nuper Calchas annuente Apolline classem Achivorum deduxit Ἴλιον εἴσω sive viam versus *Ilium* per insulas iis indicavit. Magni quid olim visum est quodque nisi deo iuvante

perfici non potuisset, tantum maris tractum traiecisset. Quod inepte a poetis fictum non ducet qui Herodoti res anni 480 narrantis verba contulerit: τὸ προσωτέρω Δήλου πᾶν δεινὸν ἦν τοῖσι Ἕλλησι... τὴν δὲ Σάμον ἡπιστάτο (*arbitrabantur*) δόξῃ καὶ Ἡρακλέας στήλας ἴσον ἀπέχειν (VIII 182). — Adverbium εἴσω cum accusativum adsciscit, id quod εἰς valet, item Θ 549 Σ 58 Φ 125 (ubi cf. nota Aristonici) τ 182 al.; sic ἔξω στήθεος = ἐκ στήθεος K 94, ἔκτοσε χειρός = ἐκ χειρός Ξ 277, ἐνδον = ἐν Υ 13 Ψ 200.

- εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
οὐ τις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένου
σοὶ κόλῃσι παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίησε
90 συμπάντων Δαναῶν, οὐδ' αἶ κ' Ἀγαμέμνονα φεῖπῃσι,
ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.“ 91 cf. B 82
καὶ τότε δὴ θάρσησε καὶ νῦδα μάντις ἀμύμων
„οὔτ' ἄρ' ὃ γ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται οὔθ' ἐκατόμβης, 93 cf. 65
ἀλλ' ἔνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμασ' Ἀγαμέμνων,
95 οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα
τούνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκε φεικνόλος ἦδ' ἔτι δώσει.
οὐδ' ὃ γε πρὶν Δαναοῖσιν ἀφεικέα λοιγὸν ἀπάσει,
πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι φεικνῶπιδα κούρην
ἀπριάτῃν, ἀνάποινον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἐκατόμβην

88 sq. Recentioris dictionis sunt ἐμεῦ (§ 92), ζῶντος (§ 194), κολῇσι (§ 57). Coll. π 438 sq. verum ducimus: *οὐ τις σοὶ παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίησε | ζῶντος γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένου. || 91. Ἀχαιῶν Zen. Aristoph. Ar. Sosigenes] ἐνὶ στρατῷ Ω; cf. B 82. || 94. ἠτίμασ' (ε) § 144] ἠτίμασ' vel ἠτίμησ'. || 96. Ar. — || 97. Sic Ar. cum Rhiano et Mass.; λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφίξει Zen. Ω (cf. Φ 548).

89. χεῖρας ἐποίησε] cum ἐπιφέρειν manus sive inferre dicitur (item T 261 π 438), tum ἐπιφέρειν: sive immittere (A 567 α 254 ν 376 υ 29, 39, 386 ψ 37). Hoc verbo qui utitur, propriam vim, qualis canum e. g. est venaticorum, tribuit manibus, ut saepe tribuitur telis (cf. A 574); qui illo, instrumenti, quod iners est nisi impellatur, eas instar habet.

90. αἶ κ'(ε)] § 326.

92. νῦδα] § 191.

99. ἀπριάτῃν] adi. reddit ε 317 (ubi adverbii vice fungitur) h. Cer. 132. De iunctura ἀπριάτῃν ἀνάποινον cf. X 208. Nostro loco pro nomine proprio puellae, quae ceteris locis *Chrysaë filia* tantum audit (cf. vs. 366–369), perperam habebat Euphorio. Et aliis locis multis dubitatum est propriumne nomen poeta significasset necne; cf. ἀγαυοὶ ἱππημολγοί... Ἀβιοι N 5 sq., ἀγακλῆς Π 738, (Α)δρῆστη δ 123, αἶα

B 850, Ἀλακομένης Δ 8 E 908, Ἀμοπάνων Θ 276, ἀπὶν A 270 al., Ἀρέθουσα ν 408, Ἀρησ E 31, Βῆ(σ)α B 532, γερήνιος B 336 al., Γλάφυραι B 712, δέκτης δ 248, Δεξιάνην H 15, Δῖος ἀγαυός Ω 251, Δόλων K 447, δούλη δ 12, εἰν Ἀρίμοισι B 783, (ἐ)λάχεια ι 116 κ 509, ἐνήσ θ 200, ἔταιρος N 811, εὐκτιτον Αἰπύ B 592, Θοαί ο 299, ἱφθίμη δ 797 ο 364, καρός ι 378, Κελάδων H 133, κεστός Ξ 214, Κήτειοι λ 521, Κλειτός Ο 445, Κραναί Γ 445, Κράταος μ 124, λίσση γ 293, λυκηνῆς Δ 101, 119, Μάκαρ Ω 544, μέλας (?) Ω 79, Μέμνονες l. a. A 423, ναυσικλειτός ζ 22, Οἰλεύς B 527, Οἰτύλος B 585, οὐρανίονες E 898, Πολύδαμνα δ 228, Ποδάργη Π 150, Πύλος E 397, ροδανόν l. a. Σ 576, Σίντιος A 594 θ 294, Σκάνδεια K 268, Τέκτων E 59, Τηλέτυλος κ 82, Φαίδιμος δ 617, Φῆρες A 268 B 743, Ὠκυγῆς ζ 172. Etiam verba βῆ ρ' ἴσον A 101 hic afferenda sunt.

100 εἰς Χρῶσιν' τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπείθοιμεν.“

ἧ τοι ὅ γ' ὧς φειπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη 101 = 68

ῥῶος Ἀτρεΐδης εὐρὺν κρείων Ἀγαμέμνων

102 = H 322 N

ἄχρυνόμενος, μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφὶ μέλαιναι

112

᾿πλμπλαντ', ὅσσε δέ φοι πυρὶ λαμπετάοντ' ἐξερίκτων.

103sq. = δ 661 sq.

105 Κάλχαντα πρώτιστα κάκ' ὀσσόμενος προσέειπε·

„μάντι κακῶν, οὗ πῶ ποτέ μοι τὸ κρήγνυν εἶπες.

αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι,

ἔσθλὸν δ' οὔτε τί πω ῥεῖπες ῥέπος οὔτ' ἐτέλεσσας.

καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις,

110 ὥς δὴ τοῦδ' ἔνεκά σφι φεκηβόλος ἄλγεα τεύχει,

οὐνεκ' ἐγὼ κόουης Χρυσκίδος ἀγλά' ἄποινα

100. τότε] αἶ Zen. || 106. εἶπες] neglecto *ς*. || 107. τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα] φίλον ἐστὶ κακὰ Naber (ut A 541 A 372); φίλα plurale est A 345 q 15. || 108. οὔτ'(ε)] sic, non οὐδ', Aristoph. Ar.; cf. A 553. || 110. Ar. —

103. Vehementer irascitur Agamemnon; *gratis* enim reddere nunc iubetur puellam sibi caram, quam ne magno quidem pretio *vendere* voluerit (cf. vs. 24).

— φρένες ἀμφὶ μέλαιναι | ᾿πμπλαντ'(ο)] sic *animus commotus* significatur etiam P 83, 499, 573 δ 661, item κελαινὸν ἦτορ Hes. Scut. 429. Cf. κἄρ vel κραδίη πορφύρουσα Φ 551 δ 427 al. (ut πέλαγος πορφύρον Ξ 16), et posterioris aetatis verbum μελαγχολᾶν. Non *perpetuo* nigra esse dicuntur praecordia, sed *nunc* ira nigrescere. Cum composito ἀμφιπύμπλασθαι — nam sic verba videntur esse iungenda — cf. ἀμφικαλύπτεσθαι et ἀμφιχέεσθαι item ad animi motus translata (Γ 442 δ 716 al.). — Cum haec locutio tum quae I 119 leguntur memoriae Pindaro inhaerebant miram locutionem φρεσὶ λευκαῖσι πιθήσαι usurpanti Pyth. IV 193.

104. λαμπετάοντ'(ι)] § 191 et 13.

105. κάκ' ὀσσόμενος] *malis vultu*

(*adspectu*) *portendens*, *vultu torvo et male ominato eum intuitus*. Eadem verbi ὀσσεσθαι est vis Ξ 17 Ω 172 Hes. Theog. 551; quocum conferri potest Atticum βλέπειν accusativo obiecti interni (φόνον, σίναπι, similia) iunctum et Homericum δεδορκέμεναι (πῶρ al.). *Mente videre* ὀσσεσθαι valet Σ 224 α 115 κ 374 σ 154 υ 80, ut ὀφσεσθαι N 283 al.; *futuro* autem temporis ὀψεσθαι apud Homerum sola *spec-tandi* vis, ut postea, est propria. Ceterum cf. vs. 148.

106. τὸ κρήγνυν] vocem ignotae originis neque alibi apud veteres inventam, sed aëvo Alexandrino demum apud poetas dictionem epicam imitantibus denuo obviam, id fere quod *gratum* vel *utile* vel *bonum* (sic Ar.) significasse docet contextus; nam vs. 107 opponitur τὰ κακά, et vs. 108 ad priorem partem propositi reditur voce ἐσθλὸν = κρήγνυν adhibita (cf. vs. 163—167).

— εἶπες] § 153, item vs. 108.

- οὐκ ἔθελον δέξασθαι! ἐπεὶ πολὺν βούλομαι αὐτὴν
 φοῖκοι ἔχειν. καὶ γὰρ γε Κλυταιμῆστρεος προβέβουλα,
 κουριδίης ἀλόχοι', ἐπεὶ οὗ φεθὲν ἐστὶ χερεῖων,
 115 οὐ δέμας οὐδὲ φυνήν, οὐτ' ἄρ φρένας οὔτε τι φέργα. 115^a = ε 212 η 210
 ἀλλὰ καὶ ὥς γ' ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον. 115^b cf. δ 264 ρ 313
 βούλομ' ἐγὼ λαὸν σάον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι! 117 cf. θ 246
 αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσατ', ὄφρα μὴ οἶος 117^b cf. ι 230
 Ἀργεῖων ἀγέραςτος ἔω, ἐπεὶ οὐδὲ φέροικε
 120 λεύσσετε γὰρ τό γε πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ.“
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ποδάρκησ' ὅϊος Ἀχιλλεύς
 „ Ἀτρεΐδην κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων,
 πῶς τ' ἄρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
 οὐδέ τί που γίδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλὰ,
 135 ἀλλὰ τὰ μὲν πολλίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται,
 λαοὺς δ' οὐ τι φέροικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τίνδε θεῶι πρόες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 δῶσι πόλιν Τροίην ἔντευχέα ἐξαλαπάξαι.“ 128^b = Z 526 δ
 34 μ 215 χ 252
 129^b = θ 241

113. φ. Bentley] ῥα. — Κλυταιμῆστρεος] -μῆστρεος A, -μῆστρεος Ω. Nomen redit γ 266 λ 422, 439. || 116. *φ(ε) addidimus. || 117. Zen. — — σάον Apoll. de Coni. 489] σῶν Ar., σάον Ω. Cf. § 62. || 122. κύδιστε] κέρδιστε (ut Z 153) Bentley. — φιλοκτεανώτατε] -νέστατε Aristoph. || 123. τ' ἄρ (τάρ) A] γὰρ Ω. || 124. που Aristoph. Ar. Sosigenes] πω Ω. || 125. Dictioni epicae parum convenit τὰ...τὰ eo quo ἄ...τὰ sensu dictum (cf. tamen δ 349 sq.), πέρθην autem (sive ἐκπέρθην) ceteris locis de urbe, non de praedia dicitur. || 126. *οὐ τι φέροικε] οὐκ ἐπέοικε Ω, οὐδὲ φέροικε Heyne (ut vs. 119). Idem requiritur remedium B 233 Φ 379. || 129. δῶσι πόλιν] δώσι Knight (cf. vs. 137). Novicium est δῶσι (cf. § 122), quod Zoilus et Chrysippus miro errore pro plurali habebant (cf. inscriptio Chia 5653 Collitz), et insolite dictum est πόλιν Τροίην (quae λ 510, 513 redit locutio, sed utrobique suspecta est). — ἐντευχέα § 83¹⁰] -εον.

117. Cum risu amaro haec proferruntur: *malo profecto* — εἰ μὴ μαίνομαι — *salvos esse meos quam perire!*

120. δ] id quod ὅτι, non pronomen relativum ad γέρας nomen spectans.

125. De verborum structura cf. nota crit. — Urbes *viginti tres* se cepisse Achilles gloriatur l 328 sq.; e quibus nominatim indicantur urbes insularum Lesbos (l 129), Scyros (l 668), Tenedus (λ 625) et Troadis urbes Thebe

(A 366), Lyrnessus (B 691 T 296), Pedasus (Υ 92).

128. τριπλῇ τετραπλῇ τ'(ε)] formae noviciae (§ 58).

129. Τροίην] ipsam Troiam significari, non vicinam aliquam urbem Troianam (sic Ar.), cum particulae αἶ κέ ποθι et epitheton ἐντευχέος testantur, tum contextus; nam urbes circumiacentes iam sunt captae, sola urbs Troia etiam stat muris firmis et ingenti exercitu defensa.

- 130 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων
 „ μὴ δ' οὕτως, ἀγαθὸς περ ἑὼν, θεοφείκελ' Ἀχιλλεῦ, 131 = T 155
 κλέπτε νόωι, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι οὐδέ με πείσεις.
 ἢ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχησιν γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὐτῶς
 ῥῆσθαι δευόμενον, κέλει δέ με τάνδ' ἀποδοῦναι;
 135 ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,
 ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται . . . —,
 εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι 137 cf. 324
 138 ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας ἢ Ὀδυσῆος.

133 sq. Ar. — || 136. ἄρσαντες] ἄρσαντες Ar. A, item ἄρσεν Ar. II 211.

131—147. Vera et aequa dixit Achilles, at neque iniqua sunt quae respondet Agamemnon. Magna arte utrique ea verba tribuit poeta, unde quin rixa exardesceret vix et ne vix quidem potuit fieri.

131 sq. *Noli, cum virtute praeceles, etiam calliditate vincere; non enim circumvenies me neque permovere bis.* Quid significet μηδ' οὕτως proximis demum verbis prolatis intellegitur; cf. δ 100.

132. κλέπτε νόωι] *mente inique age, furtum para.* Furis est ancillam datam adimere rursus neque quod similis sit pretii donum eius loco reddere. Dativus νόωι locativi vice etiam vs. 363 sic fungitur. Cf. Hes. Theog. 613: ὡς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν et ἀπατάειν *frustrandi* sensu usurpatum | 344 al.

133 sq. *Tunc igitur, ut ipse tuum donum servare possis, me sic spoliatum sedere vis?* Ex abundanti accedit αὐτὰρ αἰ, ut Γ 290.

135—137. εἰ μὲν δώσουσι . . . , εἰ δέ κε μὴ δώωσιν] irae et animi commoti indicium est verbi tempus futurum (cf. vs. 61), quod vultu minaci profertur: *si ultro daturi mihi sunt id quod mihi debetur; dein gestu et silen-*

tio brevi sed diserto prior pars enuntiati expletur. Eadem breviloquentia post εἰ κε cum subiunctivo est A 581 φ 260, praeterea cf. Ar. Plut. 470 Xen. Anab. VII 7 § 15 Plat. Conv. 185 d al.; item post εἰ δ' ἐθέλεις κτέ. Φ 487 ο 80, et similis in sermone *deliberantium* vel *hortantium* structura est K 111 al. post εἰ κε cum subiunctivo vel post εἰ cum optativo. Cuiusmodi locis nulla est *ellipsis*, sed agnoscitur vis prisca particulae εἰ, ut in locutione εἰ δ' ἄγε = *quin* (vs. 302 al.); cf. etiam B 80 sq. et Γ 180. Rectius igitur fortasse nostro loco verba ἀλλ' εἰ (εἰ) μὲν δώσουσι sic reddideris: *sed dabunt mihi, ut arbitror*; certe primitiva haec fuit eiusmodi enuntiatorum vis.

137 sq. ἐγὼ . . . κεν . . . ἔλωμαι . . . ἰὼν] idem fere haec verba valent quod: ἐγὼ αἰρήσομαι ἰὼν, i. e. ἐγὼ εἰμι αἰρησόμενος sive id quod in versu spurio additur ἔξω ἑλὼν, *veniam abducturus*; participii praesentis autem idem usus H 303 sq. K 53 sq. α 136 τ 24 χ 103 Ar. Nub. 1212 al. Sed minarum plenum — ut saepe ἴσσω apud recentiores (cf. Ar. Nub. 1129 al.) — est κεν cum subi. pro futuro nunc dictum. Cf. A 431—433.

- 140 ἀλλ' ἣ τοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις,
 νῦν δ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα διάν,
 ἔν δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγέλομεν, εἰς δ' ἐκατόμβην
 θήομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσειῖδα καλλιπάρηιον
 βήσομεν, εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω,
 145 ἣ Αἴας ἣ Ἰδομενεὺς ἣ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἣς σύ, Πηλεΐδην, πάντων ἐκπαγλότεατ' ἀνδρῶν,
 ὅφρ' ἡμῖν φεκάφεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας.⁶
 τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα φιδῶν προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 „ὦ μοι ἀναιδεῖν ἐπιφειμένε, κερδαλεόφρον,
 150 πῶς τίς τοι πρόφρων πέπεισιν πείθεται Ἀχαιῶν
 ἣ ὁδὸν ἐλθέμεναι ἣ ἀνδράσι γῆφι μάχεσθαι!
 οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἥλυθον αἰχμητῶν
 δεῦρο μαχεσόμενος, ἐπεὶ οὐ τί μοι αἵτιοί εἰσι·
 οὐ γὰρ πῶ ποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,

[sqq.
 141-144 cf. 308
 141 cf. 9 34 π 348

146^b = Σ 170 γ
 389

149^a cf. I 372 h.
 Merc. 156

139 ἄξω ἐλὼν δ' δέ κεν κεχολώσεται, ὃν κεν ἴκωμαι.

139. Ar. —. Dispicet ἐλὼν post ἴκωμαι. — κεν] *θην? Cf. § 122. || 141. ἐρύσσομεν] neglecto γ, item 9 34 π 348; νῆα θοὴν προφερύσσομεν Fick, quod aptius est adiectivum quam epitheton ornans μέλαινα. || 142. ἐν (ἐν) Ar.] εἰς Ω; cf. vs. 309. || 143. Zen. —

140. καὶ αὖτις] *posthac, cum data fuerit occasio, tempore opportuno*. Sic loquuntur qui rem molestam in aliud tempus differunt, item Γ 440 et passim apud alios.

143. θήομεν] § 122.

148—171. Ira Achilles exardescit postquam Agamemnon minatus est se ipsius Achillis aliusve principis γέρας ablaturum esse nisi sibi satisfactum fuerit.

148. φιδῶν] *vultum* etiam B 269 significat, ut atticum βλέπειν. Cf. vs. 105.

149. ἀναιδεῖν ἐπιφειμένε] item I 372 h. Merc. 156. Similia sunt ἐπιφειμένος ἀλκὴν H 164 Θ 262 Σ 157 ι 214, 514, μένος ἀμφιβάλλειν P 742 (?), δυνάμιν περιθεῖναι γ 205, δύνειν ἀλκὴν I 231. Praeterea cf. B 234.

150. πῶς τίς τοι... πέπεισιν πείθεται] *qui potest fieri ut tuis verbis obtemperet quisquam*. Item Ψ 156 sq. σοὶ... πείσσονται μύθοισι. Cum τινα dicit Achilles, se ipsum potissimum cogitat, quippe qui praefuerit illi expeditioni, unde tantam praedam in castra reportarunt Achivi, Thebe aliisque urbibus expugnatis. Cf. vs. 289

151. ὁδὸν] *expeditionem*.

153. μαχεσόμενος] § 291.

154. οὐ... πῶ] *non sane, minime*, att. οὐ δῆτα (item Γ 306 Σ 513 al.). Apud Homerum particulae οὐ πῶ vix usquam valent *nondum*, quae particulae πῶ vis apud eum in statu nascentis est etiam (cf. e. g. infra vs. 224). In dictione epica inter πῶ et πῶς id interest quod inter οὐτῶ et οὐτως, sive prorsus nihil.

- 155 οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῳ ξριβόλακι βοτιανείρῃ
καρπὸν ἐδηλήσαντ', ἐπεὶ ἦ μάλα πολλὰ μεσηγύ,
οὔρεά τε σκυρόεντα θάλασσά τε ψυχέεσσα·
ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδές, ἄμ' ἐσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαίρησις,
τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάωι σοί τε, κυνώπα,
160 πρὸς Τρώων. τῶν οὐ τι μετατρέπε' οὐδ' ἀλεγίζεις 160 cf. M 238
καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,
ὦ ἐπὶ πόλλ' ἐμόγησα, ὅδ' οὖν μοι νῆες Ἀχαιῶν.
οὐ μὲν σοί ποτε ψῖσον ἔχω γέρας, ὅππότε Ἀχαιοὶ
Τρώων ἐκπέρσας ἐν ναϊόμενον πτολίεθρον 164 cf. B 193 A
33 @ 288 I 402
N 380 Φ 433
165 ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάγκισ πολέμοιο
χεῖρες ἐμαὶ διέπονσ', ἀτὰρ εἴ ποτε δασμὸς ἔκηται,
σοὶ τὸ γέρας πολλὸν μεῖζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
ἔρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κε κάμω πολεμίζων.
νῦν δ' εἴμι Φθίνῳ, ἐπεὶ ἦ πολὺν φέρτερόν ἐστι 169^b = μ 109 φ
154 cf. A 56, 307
@ 144 K 557 Y
170 ψοϊκάδ' ἔμην σὺν νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδέ σ' ὅτῳ
ἐνθάδ' ἄτιμος ἔων ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν. 135
τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

156. μεσηγύ(σ) Bekker] μεταξύ. Cf. μεταξύ Hes. Oper. 394 in codicibus hodiernis scriptum, ubi verum (μέταξ) e priscais grammaticis est restitutum. || 157. σκυρόεντα] σκυρόεντα Ar. (i. e. σκυρόεντα, § 191). Similis est controversia γ 290 δ 227 ζ 87 ν 435 ω 227. || 159. ἀρνύμενοι] -νός Zen. || 160. Zen. — || 163. ὅππότε(ς)] οὐδ' ὅτ' Zen. || 166. εἰ § 326] ἦν. || 168. ἐπεὶ κε κάμω Ar. A²] ἐπὶν κεκάμω Ω. Cf. H 5. || 169. Φθίνῳ(ς)] sic Zen. Ar., alii olim Φθίην. Cf. α 88 ρ 52. — φέρτερον] λώϊον Plat. Hipp. min. 370 c. || 170. ψοϊκάδ' ἔμην] *ἄψ ἔμηναι (cf. § 126)?

158 χαίρησι] subiunctivus sic tempori historico subiungitur etiam I 99, 495, 691 Σ 190 Υ 126 X 282 γ 15 δ (34), 749 Z 173 ι 102 λ 94 ν 303 π 234. Cuiusmodi locis non quid eo tempore quod praeterlapsum est acciderit rogatur, sed quid posthac sit futurum vel quid nunc ipsum possit fieri.

160. μετατρέπε(αι)] § 117.

163—167. Magna cum emphasi Achilles redit ad id quod iam prolocutus est crimen. Cf. e. g. vs 106—108 vel Ar. Plut. 92.

163. σοί] cf. P 51.

167. τε... τε] ut... sic. Item Z 208 ε 58.

169—171. Cf. I 427—429.

170. ἔμην] § 126.

— οὐδὲ... ὅτῳ] neque animus mihi est, att. οὐδὲ δοκῶ μοι. Cf. vs. 296 et δίσσατο μή τ 390.

— σ'(οί)] § 13.

171. ἀφύξειν] id quod apud recentiores ἀντλήσειν (cf. e. g. Herod. Mimiamb. IV 14), veluti e fonte vel e puteo iuvum in usum haurire. Pind. Ol. V 55 ὄλβον ἄρδεν.

172—187. Probris probra, minas minis opponens Agamemnon: „Itane

- „φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσεται· οὐδὲ σ' ἐγὼ γε
 λίσσομαι εἶνεκ' ἐμεῖο μένειν. παρ' ἐμοί γε καὶ ἄλλοι
 175 οἳ κέ με τιμῶσιν, μάλιστα δὲ μητιέτα Ζεὺς.
 176 ἔχθιστος δέ μοι ἔσσι διοτρεφέων βασιλῶν. 176 cf. E 890
 178 εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεὸς ποθὶ σοὶ τό γ' ἔδωκε. 178^a cf. 280
 φοίκαδ' ἰὼν σὺν νηυσὶ τε σῆις καὶ σοῖσ' ἐτάροισι 179 cf. γ 323
 180 Μυρμιδόνεσσι φάνασσε· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω 180^b sq.^a cf. O
 οὐδ' ὄθομαι κοτέοντοσ. ἀπειλήσω δέ τοι ᾧδε· 106 sq.
 180^b = Θ 477
 ὥς ἔμ' ἀφαιρέεται Χρυσίῃδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖσ' ἐτάροισι 183 cf. ι 173
 πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα καλλιπάρχιον
 185 αὐτὸς ἰὼν κλισίῃνδε, τεὸν γέρας, ὅφρ' ἐὺ φείδῃς 185^b sq.^a cf. Φ
 487 sq.
 ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν, στυγέηι δὲ καὶ ἄλλος

177 αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοι τε μάχαι τε

177 = E 891

175. τιμῶσιν § 122] -σουσι. || 177. Ar. — || 179. σῆις] § 57; *σῆις' ἐτάροισι τε σοῖσι? ||
 185. τεὸν Knight] τὸ σὺν. Intactum evasit τεός pronomen A 282 N 287 Φ 340 γ 368, revo-
 candum est etiam A 207 Z 407, 490 II 40 Σ 457 α 356 γ 92 δ 322 ι 266 λ 376 ξ 185, 512
 φ 350, item ἐφά pro τὰ & Θ 430 al.; cf. praeterea Θ 360 Φ 82 X 280, 286 Ψ 585
 φ 97, 403 (l. a. γ 368) π 438 τ 142.

vero? Tuum ipsius igitur γέρας ego
 mihi sumam, tu autem in patriam
 aufuge modo, puer impudenter pervi-
 cax! Ego rex sum: mihi obtemperari
 oportet.”

173. φεῦγε] hoc crimine ne iure
 petitus posset videri, Achilles mansit
 in castris, abiturum se identidem mi-
 natus (etiam I 356 sqq., 427 sqq.).

174. Cf. Γ 440.

175. Cf. I 608.

— τιμῶσιν] § 122.

178. ποθὶ] § 322.

180. Myrmidonibus istis iussa da:
 rex Mycenarum nihil te curat! Cf.
 vs. 288.

182. ὥς] quemadmodum... sic ego
 Briseidem abripiam. — Ubi id quod
 quoniam valet ὥς, apud H. praemit-
 titur id cuius causa indicatur.

— ἀφαιρέεται] § 191.

183. νηὶ... ἐμῇ] una aliqua e cen-
 tum meis navibus.

185. Nuper, eadem occasione qua
 Agamemnon filiam Chrysaë, Achilles
 Briseidem (cf. vs. 366—369) honoris
 causa (γέρας) dono accepit e praeda
 communi, quam Thebe Lyrnesso Pe-
 daso aliis urbibus expugnatis in castra
 adduxisset ipse (cf. B 690 sq.). —
 Omnes partes orationis hunc versum
 habere fuit qui olim moneret (cf. Plut.
 Mor. 1009 b).

186 sq. Infinitivum verbum στυ-
 γεῖν etiam Θ 515 sq. adsciscit; cf.
 μισῆσαι P 272. Locutioni εἶσον ἐμοὶ
 φάσθαι (item O 167, 183) inest com-
 paratio compendiaria: simile quid dicere
 (pari libertate loqui) atque ego. Cf. A 163
 et P 51. Similis autem est structura
 locutionis εἶσα θεοῖσι φρονέειν vel μεμῶ-
 μεναι E 440 sq. Φ 315.

εἶσον ἐμοὶ φάσθαι καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην.“

[O 183
187^a = O 167 cf.
187^b = γ 120

ᾧς ῥάτο Πηλεΐωνι δ' ἄχος ῥέγνετ', ἐν δέ φοι ἦτορ

στήθεσσιν λαίοισι διάνδιχα ῥμερμήριξε,

189^b = Θ 167 N
455

190 ἦ ὃ γε φάσγανον ὀξύ φερυσσάμενος παρὰ μῆροῦ

τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὃ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρξέοι,

ἦε χόλον παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν.

[106 al.
193 = A 411 P
193^a = K 507

ἥος ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,

εἶλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη

195 οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,

195 cf. 208

ἄμφω ὁμῶς θυμῶι φιλέουσά τε κηδομένη τε.

196 = 209

ῥσῃ δ' ὅπιθε, ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλεΐωνα,

οἴωι φαινομένη, τῶν δ' ἄλλων οὐ τις ὄρατο.

ῥάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω

200 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, — δφεινῶ δέ φοι ὅσσ' ἐφονθεν, —

καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

192 Ar. —. Omitti potest (non debet) si in vs. 190 scribitur *et δ γε* (§ 327). Cf. Θ 167 sq. || 195 sq. Ar. — || 197. *ξανθῆν δὲ κόμην ἔλε Πηλεΐωνος* l. a. ant. || 198. *ὄρατο* cf. vs. 56. || 200. *δφεινῶ* δφεινόν Naber; cf. T 17 (Γ 342 A 37 O 13 Ψ 477 al.).

190. δ γε] subiectum (δ γε vel δ δέ vel αὐτὰρ δ) simili modo iteratur Γ 5, 7, 18 alibi passim, item σὺ δέ K 238, σέ γε Θ 488. Non pronomen sed *nomen proprium* sic repetitur K 490, pronomini substantivum additum est Ψ 896.

191. τοὺς μὲν... δ δ' Ἀτρεΐδην κτέ.] huiusmodi locis pronomini (vel nomini), cui particula μὲν est subiuncta, videtur quidem opponi pronomen δ, sed revera opponitur vox quae sequitur, h. l. Ἀτρεΐδης, ita ut δ aperiendae tantum alteri parti enuntiati inserviat. Item Δ 491 E 148 Z 46 al.; secundae personae pronomen sic usurpatum est Z 46 M 237 X 10.

193. ἥος] § 323.

194. ἦλθε δ'(ἐ) *ecce venit*. Apodosis initio additur particula δέ (= δή), ut passim, etiam apud posteriores.

198. Di non adspiciuntur nisi a

quibus velint adspici (cf. O 247, 308—310 Υ 131 Ψ 14 π 160 sq. τ 35—43); sed aut speciem aliquam fallacem induunt, ita ut agnosci nequeant (cf. ρ 485—487), aut iis solis quos plurimi faciant se ostendunt forma plus quam terrestri conspicuos (ut h. l. vel Σ 169—182 vel ν 288 sq. vel π 157 sq.). Insoliti quid est Diomedes quoslibet caelites cernens E 127 sq., insoliti quid sunt caelites Phaeacibus regionis beatæ incolis quibuslibet conspiciendos se praeberentes η 201 sq.

199 sq. Cf. Γ 396 sq., ubi Helena agnoscit Veneris ὄμματα μαρμαίροντα. Paulo pluribus verbis de *Achille* idem dicitur T 16 sq.: ἐν δέ φοι ὅσσε | δφεινόν ὑπὸ βλεφάρων ὡς εἰ σέλας ἐφάνθεν.

200. φοι] *Minervae*.

— ἐφάνθεν] § 280.

- „τίπτ' αὐτ', αἰγιοχόιο Διδὸς τέκος, εἰλήλουθας;
 ἢ ἵνα φέρογα φίδῃς Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαι;
 ἀλλ' ἔκ τοι φερέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὄτω· 204 cf. 212 B 257
- 205 φῆι ὑπεροπλίῃ τάχα κέν ποτε θυμὸν ὀλέσσει.“
 τὸν δ' αὖτε προσέφειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „ἦλθον ἐγὼ παύσουσα τεδὸν μένος, αἶ κε πύθῃαι,
 οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 208 cf. 195
 ἄμφω ὁμῶς θυμῶι φιλέουσά τε κηδομένη τε. 209 = 196
- 210 ἀλλ' ἄγε λῆγ' ἔριδος, μηδὲ ξίφος ἔλκεο χειρὶ·
 ἀλλ' ἦ τοι φέπεσιν μὲν ὀνειδισον, ὥς ἔσεται περ.
 ὧδε γὰρ ἔκφερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται· 212 = Θ 401 Ψ
 καὶ ποτέ τοι τρις τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα 672 al. cf. Θ
 ὕβριος εἵνεκα τῆσδε· σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἥμιν.“ 286 Ψ 410
- 215 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „χρὴ μὲν σφωῖτερόν γε, θεά, φέποσ εἰρύσσασθαι,
 καὶ μάλα περ θυμῶι κεχολωμένον· ὧς γὰρ ἄμεινον.
 ὅς κε θεοῖσ' ἐπιπείθῃται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.“ 218 cf. ζ 185^b
- ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρένι κόπῃι 'σχέθε χειρὰ βαρεῖαν,
 220 ἄψ δ' εἰς κουλεὸν ὥσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθῃσε
 μύθῳ Ἀθηναίης· ἢ δ' Οὔλυμπόνδ' ἐβεβήκει
 δώματ' ἔς αἰγιοχόιο Διδὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

203. φέρογα vGent] ὕβριν Ω hiatus vitiosus et neglecta littera φ verbi φίδῃς. Cf. v. l. π 86 et Herod. Mimambi. III 48. — (φ)ίδῃς Zen.] ἰδῃ (i. e. φίδῃ, § 117) Ar. Ω. Cf. A 205 N 449 λ 94. || 204. τελέεσθαι ὄτω Ar.] τετελεσμένον ἔσται (ut vs. 212) Zen., τετελέσθαι οἶω Ω. Conferatur I 310. || 205. φῆι ὑπεροπλίῃ τάχα κέν § 326] ἦισ' ὑπεροπλίῃται τάχ' ἄν. || 207. τεδὸν] cf. vs. 185. || 208 sq. Zen. — || 212. τετελεσμένον ἔσται] τετελέσθαι (τελέεσθαι Cobet) ὄτω Zen. Cf. vs. 204. || 218. Damnat Leaf (cf. I 63 sq.). — κε] τε Monro. — τ' ἔκλυον αὐτοῦ] τοῦ κλύον αὐτοῖ vGent, τοὶ κλύον αὐτοῦ Naber. || 219 sq. ὥς εἰπὼν πάλιν ὥσε μέγα ξίφος οὐδ' ἀπίθῃσε Zen. || 222. Ar. — (?). Cf. vs. 424.

202. τίπτ' αὐτ'(ε) κτέ.] *quid tandem hoc est novi, quod tu...* — Verba indignantis.

206. γλαυκῶπις] de hoc Minervae epitheto primum nunc obvio cf. vs. 551.

211. ὥς ἔσεται περ] *quidquid in buccam venerit* (Héyue). Alii: *quid sit eventurum* (coll. φ 212 τ 312 a verbo ὀνειδισον haec suspendentes). — Ver-

sus hic multis suspectus, fortasse spurcius est.

213. καὶ... τρις τόσσα] haec iungenda; cf. Ω 686.

216. εἰρύσσασθαι] § 293.

218. Si quis dis dicto obedientem se praestat, huc vicissim aurem praebent illi. Pronomini αὐτοῦ emphasin praebet oppositio vocis θεοῖσι. Cf. ζ 185.

221. ἐβεβήκει] *abibat*.

- Πηλεΐδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖσι φέπεσσι
 Ἀτρεΐδην προσέφειπε, καὶ οὐ πῶ ἄλῃγε χόλοιο·
 225 „φοινοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο,
 οὔτε ποτ' εἰς πόλεμον ἔμα λαῶι θωρηχθῆναι
 οὔτε λόχονδ' ἵμεναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν 227 cf. N 277 (Φ
 τέτληκας θυμῶι. τὸ δέ τοι κῆρ φεῖδεται εἶναι. 35 sqq.)
 ἧ πολὺν λῳΐόν ἐστι κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν 229^b = A 484 B 439
 230 δῶρ' ἀποαίνυσθαι, ὅς τις σέθεν ἀντία φείπηι. T 196 cf. A 478
 δημοβόρος βασιλεύς! ἐπεὶ οὐτιδανοῖσι φανάσσεις· A 209 Ω 199
 ἧ γὰρ κ', Ἀτρεΐδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο. 232 = B 242
 ἀλλ' ἐκ τοι φερέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι. 232^b cf. v 119 χ 78,
 134
 ναὶ μὰ τὸδε σκῆπτρον, — τὸ μὲν οὐ ποτε φύλλα καὶ ὕζουσ 233^b = v 229

225—233. Zen. — || 230. ἀποαίνυσθαι Naber] ἀποαίρεισθαι Ω hiatus et contractione suspectis. Cf. vs. 275. — ἀντία Bentley] ἀντίον.

223. -ροῖσι φέπεσι] § 60.

227. οὔτε] *nedum*. Maioris enim hoc fortitudinis; cf. K 482—497 N 277 sq.

— ἵμεναι] § 125.

231 sq. Orationis similis est color Γ 56 sq. Indignatur Achilles a ceteris principibus se derelictum, cum pro cunctorum tamen salute verba faceret. Itaque non soli Agamemnoni sed cunctis Achivis mox succensebit.

231. ἐπεὶ particula causam reddit epitheti δημοβόρου.

— οὐτιδανοῖσι] de termino huius adi., quod A 293 Λ 390 θ 209 ι 460, 515 redit, cf. Σ 553.

232. κ'(ε)] § 326.

— λωβήσαιο] sic, non ἐλωβήσαιο, quia etiam spes est fore ut scelorum poenam Agamemnon luat: *aut nihili sunt tui milites, aut ultimum hoc erit (= fuit) tuum peccatum*. Item B 242. Cf. Δ 223.

233. ὁμοῦμαι] § 147.

234—239. Verg. Aen. XII 206—211 ita est imitatus ut aperte diceret id, quod Achilles Homericus ira aestuans

et lingua veluti titubans indicavit magis quam claris verbis expressit. Cf. Idomeneus item in verbis haesitans Ψ 469—472. — Sceptrum apud Homerum est insigne personae publicae, ut postea fuit corona capiti imposita. Ipsi reges sunt σκηπτόοχοι (cf. vs. 279), item praecones (cf. vs. 334); ceteris verba in concione facturis vel in iudicio sententiam dicturis sceptrum praebet praeco (cf. Σ 505 Ψ 567 sq. β 37 sq. et B 186 Γ 218). Haud aliter apud Arabes et hodie *qui baculum tenet* dicitur is cui data est venia loquendi. Sic *cantandi* venia cantoribus a praecone datur *citharam* praebendo (α 153 θ 256 sq.). Iurantes sceptrum caelum versus tendunt (H 412 K 328; cf. I 568 K 461); nunc vero Achilles postquam minatus est se tum demum cum Agamemnone in gratiam rediturum cum nova folia egerit quod manu iam tenet sceptrum, contemtim id proicit, ut iratus Telemachus β 80, Atridarum societate sic se abdicans.

- 235 φύσει, ἐπεὶ δὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὕρεσσι λέλοιπε,
οὐδ' ἀναθιγήσει, περὶ γάρ ῥά γε χαλκὸς ἔλεψε
φύλλα τε καὶ φλοιόν, νῦν αὐτὲ μιν νῆες Ἀχαιῶν
ἐν παλάμῃ φορέουσι δικασπόλοι, οἳ τε θέμιστας
πρὸς Διὸς εἰρύονται· ὃ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος· —
- 240 ἧ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἔξεται νῆας Ἀχαιῶν
σύμπαντας. τότε δ' οὐ τι δυνήσεται ἀχνύμενός περ 241 sq.^a cf. 588sq.
χραιομένεν', εὐτέ κε πολλοὶ ὕφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνουιο
θνήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξεις
χωόμενος, ὃ τ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐ τι ἔτισας.“ 244 cf. 412 Π 274
- 245 ὅς φάτο Πηλεΐδης, ποτὶ δὲ σκῆπτρον ἔβαλε γαίῃ 245^b = β 80
χρυσείοισ' ἥλοισι πεπαρμένον, ἔξετο δ' αὐτός· 246* = A 633
Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμάνιε. τοῖσι δὲ Νέστωρ
φθονέπῃς ἀνόρουσε, λιγὺς Πυλίων ἀγορητής,
τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ.
- 250 τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων

238. παλάμη Nauck] -μασι. Cf. § 57 Γ' 273 E 594. || 241. τότε Ar. A] τοῖς Ω (cf. § 60). ||
244. οὐ τι § 100] οὐδὲν. || 249. γλυκίων] γλυκίω Zen. (cf. vs. 80). || 250—252. Cf. comment.

235. ἐπεὶ δὴ πρῶτα] *cum semel*, item T 9.

236 sq. γε... ἔλεψε | φύλλα τε καὶ φλοιόν] sic Φ 37 sq. dicitur τάμνειν ἐρινεὸν ὄρηκας.

238. δικασπόλοι] i. q. βασιλῆες, *principes* ius dicentes; vox redit λ 186. Cf. vs. 63; similis est vocis μογος-τόκος (A 270 al.) conformatio.

— οἳ τε θέμιστας | πρὸς Διὸς εἰρύονται] *qui Iovis nomine instituta maiorum servant sive tuentur*. De verbo cf. § 164.

240. Ἀχιλλῆος] magnam vim habet *nomen proprium* ab ipso Achille sic usurpatum; cf. H 75 Θ 22, 470 T 151. Etiam *patris* (cf. E 454) vel *fili* (cf. Δ 354) *nomen* similibus locis prolatum orationi singulare pondus addit.

242. χραιομένεν'(αι)] § 125.

— εὐτέ κε] § 326.

249. Est Nestor μελίγηρς (cf. μ 187), itaque is potissimum (καί, ut Υ 165 vel X 247, 435) iam consurgit ad verba facienda, quibus sedet animos rixantium.

250—252. Sexagenarius fere est Nestor (cf. H 136—156 Ψ 630—636); qui iuvenis admodum cum rex esset factus, — nam pater in bello ceciderat (cf. A 689—695), — imperavit patris aequalibus, dein horum filiis imperavit, iamque filiorum horum filiis imperat. Quapropter ad Diomedem iuvenem *vel filiorum meorum* ait *natu minimus esse possis* (I 57 sq.). Filios suos iuvenes in bellum proficiscentes comitatus est ipse, prudentia potissimum valens; nam licet et robur ei manserit (cf. Θ 80—197 K 79, 164, 548 A 637), tarda iam senectus obrepit (Δ 314, 321 Ψ 623) ἐπὶ γήραος

ἐφθιάθ', οἳ φοι πρόσθεν ἅμ' ἔτραφον ἥδ' ἐγένοντο
ἐν Πύλῳ ἡγαθένι, μετὰ δὲ τριτάτοις ἐφάνασσε.

ὃ σφιν ἐν φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέφειπε·

„ὦ πόποι, ἧ μέγα πένθος Ἀχαιίδα γαῖαν ἱκάνει. 254 = H 124

255 ἧ κεν γηθήσαι Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες,
ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροάτο θυμῷ,
εἰ σφῶν τάδε πάντα πνυθόιατο μαρναμένοιιν,
οἷ περὶ μὲν βουλὴν Ἀναῶν, περὶ δ' ἐστὶ μάχεσθαι.
ἀλλὰ πίθεσθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο.

260 ἦδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἥε περ ἔμιν
ἀνδράσιν ὠμίησα, καὶ οὐ ποτέ μ' οἳ γ' ἀθέριζον.
οὐ γάρ πω τοίους ἶδον ἀνέρας, οὐδὲ ἶδωμαι,
οἷον Περίθοόν τε Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,

251. οἳ] αἳ Zen. (cf. Π 281). || 251 et 266. (†)τραφον § 149¹⁰³] τράφεν. || 258. βουλὴν A] sic Ar. et liber „πολύσιχοσ“, βουλή. Ω. || 260. ἔμιν Zen.] ἡμῖν Ar. A.

οὐδῶι (cf. X 60) sive in ipso *senectutis limine* versanti. Mire vero et ridicule aucta re *trisaeclesenem* et *ter aevo functum* atque adeo *bis centum annos viventem* (Ovid. *Metam.* XII 188) Nestorem finxere posterī. Sic seniores sensim facti sunt etiam *Achilles* (cf. T 326 λ 508 sqq. al.), *Agamemnon* (cf. E 85 sq.), *Ulixes* (cf. Ψ 788-791), *Priamus* (cf. Ω 487 sq.), *Peleus* (cf. ibid. et al.), *Idomeneus* (cf. N 361 Ψ 476), *Menesthius* (cf. H 136-150), alii, dum variae fabulae inter se connexae sunt et patribus succreverunt filii (*Pyrrhus* sive *Neoptolemus*, *Telemachus*, *Eurysaces*, alii); sic Helenam quadragesimum aetatis annum sub belli finem egisse fuit qui sibi persuaderet (cf. Ω 765). Nostro loco quae leguntur verbis minus aptis expressa sunt (ut γ 245) et postmodo videntur esse inserta.

251. ἔτραφον ἥδ' ἐγένοντο] cf. Ω 588.

255. γηθήσαι] singularis numerus, quia verbum ei soli subiecto, quod proximum est, assimilatur, ceterorum

nondum habita ratione. Cf. quae de *zeugmate* sunt observata ad Δ 282 nec non quae de alia loquendi negligentia Γ 268. Eadem structura est B 512, 563, 650 al. passim; aliter res habet X 234. *Dualis* numeri similis est usus T 310, *pluralem* autem verbi poeta duobus subiectis communibus interseruit E 774 κ 513 ε 216. — Cuncta subiecta cum verbo praemituntur, necessarius est numerus pluralis (cf. e. g. E 120 cum ψ 353), nisi ἐν διὰ δυοῖν efficiant (ut e 467 sq.). Vitii sic arguitur Σ 398.

258. *Qui inter Danaos cum consilio tum virtute excellitis*. Iunguntur nunc βουλὴ et μάχεσθαι, ut O 642 πόδες et μάχεσθαι.

262. οὐ ... ἶδον ... οὐδὲ ἶδωμαι] *non vidi nec facile sum visurus*. Eadem structura est ζ 201.

263 sq. [et 265]. Principes Lapitharum, patris aequales, commemorat Nestor laudator temporis se puero acti. „*Senem iuvenes audite quem iuvenem audivere senes*”.

- 264 *Καινέα τ' Ἐξάδιόν τε καὶ ἀντίθεον Πολύφημον.*
 266 *κάρτιστοι δὴ κείνοι ἐπιχθονίων ἄνδρων*
κάρτιστοι μὲν ἔσαν καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο,
Φηρσὶν ὄρεσκόλοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν.
καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον ἐκ Πύλου ἑλθὼν,
 270 *τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, — καλέσαντο γὰρ αὐτοί, —* 270^a = η 25 cf. Γ
καὶ ἄρχομν κατ' ἐμ' αὐτὸν ἐγὼ. κείνοισι δέ κ' οὐ τις 49 η 25 π 18
τῶν οἳ νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπιχθόνιοι μαχέσαιο. 272^a cf. E 304 M
καὶ μὲν μεν βουλῶν ξύνειν ἑλθόντό τε μῦθω. 383, 449 γ 287
ἀλλὰ πλῖθεσθε καὶ ὕμεσ, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.
 275 *μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθὸς περ ἑών, ἀποαίνυσσος κοῦρην,*
ἀλλ' ἕα, ὥς γοι πρῶτα ἴδωσαν γέρας ὕεσς Ἀχαιῶν,
μήτε σὺ, Πηλεΐδην, θεῖλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ 277 cf. B 247

265 *Θησεία τ' Αἰγείδην, ἐπιφεικλον ἀθανάτοισι.*

265 = Hes. Scut. 182

265. Deest in Ω; afferunt Dio Chrys. LVII § 1 et Pausanias X 29 § 10. Cf. Γ 144 λ 631. || 268. ὄρεσκόλοισι § 169] -κόλοισι. Item ι 155. Cf. ὄρεσκόου Aesch. Sept. 532. || 271. ἔμ' αὐτόν] ἐμωυτόν Zen.; cf. Ξ 162 et § 9. || 272. μαχέσαιο Platt] μαχέοιτο. Cf. vs. 344 et v. 1. γ 171. || 273. μεν βουλῶν] *μοι βουλῆσ; Cf. § 92 et 56, A 495 Γ 273. — ξύνειν Ar. A] ξύνιον Ω. || 275. ἀποαίνυσσος Nauck] ἀποαίρεισ Ω vitiose pro ἀφαιρείσ. Cf. vs. 230. || 277. Πηλεΐδην, θεῖλ'] *Πηλέος υἱέ; Verbi formam trisyllabam iure poscens Ar. crasin sumebat (πηλεΐδῃ θεῖλ' A alii; cf. § 8 sq.). Cf. ο 317 h. Ap. 46 l. a. A 554.

268. Φηρσίν] nomen, quod B 743 re-
 dit, videtur Thessalica vocis θήρ
 esse forma, *feros* igitur significans
 (cf. A 99 et H 136—156). Quae si
 vera est interpretatio, *Centauri* viden-
 tur esse intellegendi, de quibus cf.
 φ 295—304. Gentis nomen proprium
 Φῆρας cum Φῆρμος urbis nomine cohæ-
 rens (cf. H 134 sq.) quominus intelle-
 gamus obstant adiectiva ὄρεσκόλοισ et
 λαχνέοισ (B 743), quibus non urbis
 alicuius cives sed homines incultis-
 simi et vix homines significantur. —
 Pherum mentioni subesse videtur
 memoria praeliorum, quibus Achivi
 planitiem Thessalicam eriperunt
 genti indigenae (cf. B 681—684). Sed
 hominum illorum incultorum notio
 mature confluit cum fabula quae

fuit de Centauris sive Torrentium
 daemonibus.

270. ἀπίης] non esse nomen pro-
 prium (*Peloponnesi*), ut apud tragicos
 fuit Ἀπία, cuius vocis syllaba prima
 longa est (cf. Aesch. Suppl. 260), docuit
 Ar. coll. π 18. Cf. praeterea Γ 49
 η 25 et A 99. Similis est conformatio
 adiectivorum ἀντίος (ἀντί) et ξυνός
 (= ξυνίος, ξύν).

271. κατ' ἐμ' αὐτόν] *meo Marte*;
 cf. B 366. Alia facinora prima iuventute
 a se edita Nestor narrat H 151—154
 A 717.

— κείνοισι] καρτίστοισιν illis viris
 aetatis prioris.

— δέ κ'(ε) § 326.

277. *Regem* poeta nunc dicit eum qui
 ceteris principibus praeest. Cf. α 386.

- ἀντιβῖν' ἐπεὶ οὐ ποθ' ὁμοῖος ἔμμορε τιμῆς
 σκηπτόχοσ βασιλεύς, ὦι τε Ζεὺς κῦδος ἔδωκε.
 280 εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γέινατο μήτηρ,
 280^a cf. 178
 280^b cf. Φ 109
 ἀλλ' ὅδε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσι φανάσσει.
 Ἀτρεΐδην, σὺ δὲ παῦε τὸν μένος· αὐτὰρ ἐγὼ γε
 λίσσομ' Ἀχιλλῇ μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσι
 ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.“
 285 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 „ναὶ δὴ ταυτὰ γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔξεπες.
 286 = Θ 146 Ω
 379 cf. K 169 Ψ
 626 δ 266 ν 37
 286^b cf. I 59 η 227
 ν 48
 ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων·
 πάντων μὲν κρατεῖν ἐθέλει, πᾶσιν δὲ φανάσσειν,
 πᾶσι δὲ σημαίνειν, ἃ τιν' οὐ πείσεσθαι ὄτω.
 290 εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἰόντες,
 τούνεκά μοι προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι;“
 τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἡμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς·
 „ἦ γὰρ κε δφειλὸς τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην,
 εἰ σοὶ πᾶν φέρον ὑποφείζομαι, ὅτι τε φέληται.
 295 ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλω, μὴ γὰρ ἐμοὶ γε
 σῆμαιν' ! οὐ γὰρ ἐγὼ γ' ἔτι σοι πείσεσθαι ὄτω.

288. πᾶσιν δὲ Bentley] πάντεσσι δ'. || 291. προθέουσιν] verbum ignotum aut corruptum. ||
 294. εἰ... ὑποφείζομαι Knight] εἰ δὴ... ὑπείζομαι (cf. μ 117). || 296. Ar. —

278 sq. Nam inter reges, quos Iupiter laude ornavit, nullus unquam (ποτε) tanto honore polluit (quanto Agamemnon).

279. σκηπτόχοσ] -οῦχοσ Ω. Sic reges et primores, qui et ipsi βασιλῆες dicebantur (cf. α 386 et θ 41, 47), a vulgo hominum etiam B 86 ≡ 93 β 231 δ 64 ε 9 θ 41, 47 discernuntur. Cf. supra vs. 234—239 et B 101—108.

283. Ἀχιλλῇ μεθέμεν χόλον] iram tuam erga Achillem remittere; cf. O 138 α 77. Dativi usus idem est φ 378, item τοι erga te λ 102 ν 342, ἐμοὶ erga me ≡ 50 λ 554.

288. φανάσσειν] ut vs. 179.

289. τιν'(α)] aliquem dicens se ipsum significat: erit opinor qui tibi non

obtemperet! Cf. A 150 ι 318 σ 10 Soph. Ant. 751 Eur. Iph. T 548 Ar. Plut. 252 al. — Etiam secundam personam spectare potest τις sive unus aliquis ex iis qui adsunt: B 382—384 Π 209 χ 67 Soph. Ai. 1138 Ar. Ran. 552 al., vel tertiam: Θ 379 φ 374. Cf. praeterea σ 63; similis est usus locutionis οὐ πάντες Δ 29.

291. προθέουσιν] permittunt? Cf. nota crit.

292. ὑποβλήδην] interpellans, excipiens, item h. Merc. 415 Apoll. Rh. I 699 III 400. Cf. T 80 et παραβλήδην Δ 6.

293. οὐτιδανὸς] cf. vs. 231.

296. οὐ... ὄτω] οὐ δοκῶ μοι. Cf. vs. 170.

- ἄλλο δέ τοι φερέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆισι. 297 = A 39 E 259
 χερσὶ μὲν οὐ τοι ἐγὼ γε μαχέσσομαι εἵνεκα κούρης,
 οὔτε σοὶ οὔτε τιν' ἄλλωι, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθ' ἐ γέ δόντες
 300 τῶν δ' ἄλλων ἅ μοι ἔστι θεοῖσι παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
 τῶν οὐ κέν τι φέροισι ἀνελὼν ἀγέκοντος ἐμεῖο.
 εἴ δ' ἄγε μὲν, πείρηνσαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἷδε 302 cf. Θ 18
 αἰψά τοι αἶμα κελαινὸν ἐρωήσῃ περὶ δουρὶ. 302^b = Ψ 610
 303 cf. π 441
 ὣς τῷ γ' ἀντιβόλοισι μαχέσσαμένω φεπέεσσι
 305 ἀνστήτην, λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίᾳ καὶ νῆας ἐρίσας
 ἦτε σὺν τε Μενoitιάδῃ καὶ φοῖδ' ἐτάροισι,
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα θεὸν ἄλαδ' ἐπρόφρασε, 308-311 cf. 141
 ἔν δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἐφέκοσιν, εἷς δ' ἐκατόμβην sqq

299. μ' ἀφέλεσθ' ἐ γέ δόντες] ὅ' ἐθάλεισ ἀφέλεσθαι Zen. || 302. εἴ δ' (ἡ) εἴ' (α)? Item A 524 Z 376 Θ 18 I 167 Π 667 P 685 T 108 X 381 Ψ 579, 581 α 271 β 178 δ 832 ε 37 μ 112 φ 217 χ 391 ψ 35, 336, et εἴ δέ I 262 εἴα? Cf. § 328^a. || 309. ἐν (ἐν) Ar.] εἰς Ω. Cf. vs. 142.

298—301. Non concedentis haec, sed irati et magno cum contemptu loquentis; Briseidem, quae carissima ei hactenus fuit (cf. I 342 sq.), iam aspernatur, utpote donum a rege invisio ceterisque Achivis cum illo nunc facientibus sibi oblatum. Non depugnaturus sum de puella, ait (cf. T 58 sq.), neque tecum neque cum alio ququam: adimitis scilicet—sic in cunctos confert culpam iniuriae, qua ab Agamemnone ipsum affici siverint ceteri, — quam dederatis! At propria quae mihi sunt, quae non dono a vobis accepi, ea vi tuebor si quis auferre conetur! Cf. quae Achilles ἔλαχε et id quod rex ei ἔδωκεν ab ipso inter se opposita I 367. — Plures puellas nobiles ab Achille captas esse cum per se intellegitur tum diserte dicitur I 366, 664 sqq. Σ 28.

298. μαχέσσομαι] § 291.

299. τιν' (ι)] § 99.

301. οὐ κεν] § 326.

304. μαχέσσαμένω] § 291.

307. Poetam canere auditoribus quibus bellum Troianum et heroës qui illo bello inclaruerint optime sint cogniti, docet Patroclus solo patris nomine nunc indicatus, cum primum eius fit mentio. Similia observari possunt B 260, 861, 875 Z 433—439, 457 I 168 Y 147, 204 Ψ 670 β 17 δ 640 θ 75—82, 500 ι 333 λ 118—137, 291—296 ο 223—286.

309. ἐρέτας . . . ἐφέκοσιν] modica igitur dicitur navis, non bellica, sed φορτίς (cf. I 323), qualis ea fuit quam Telemacho commodavit Νοῆμον (cf. α 280 β 212), nec non ea qua Telemacho redeunti insidias struxere proci (cf. δ 669, 778). In bellum quae proficiscebantur naves, non ἐφεϊκόσοροι (cf. I 322) sed πεντηκόντοροι esse solebant (cf. B 510).

- 310 ῥῆσε θεῶι, ἀνὰ δὲ Χρυσυῖδα καλλιπάρμιον
 εἶσεν ἄγων· ἔν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 οἷ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕγρὰ κέλευθα, 312 = o 474 cf.
 λαοὺς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγε. δ 842
 οἷ δ' ἀπελυμαίνοντο καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον,
 315 ῥέρον δ' Ἀπόλλωνι τελειέσσας ἐκατόμβας 315 cf. B 306 @
 ταύρων ἥδ' αἰγῶν παρὰ θῖν' ἄλδς ἀτρυγέτοιο· 548 v 350
 316^a = 41
 κνίσκῃ δ' οὐρανὸν ἔκε φελισσομένη περὶ καπνῶι.
 ὥς οἷ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων 318^b sq. cf. v 125^b-
 ῥῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπνείλησ' Ἀχιλλῆϊ, 127^a
 320 ἄλλ' ὃ γε Ταλθύβιόν τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπε,
 τῷ φοι ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρυνῶ θεράποντε·
 „ἔρχεσθον κλισίῃν Πηληϊάδα' Ἀχιλλῆος,
 χειρὸς ἐλόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρμιον.
 εἰ δέ κε μὴ δώησις, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι 324 cf. 137
 325 ἔλθῶν σὺν πλεόνεσσι· τό φοι καὶ ὄλγιον ἔσται.“
 ὥς φειπὼν προῖει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε. 326^b = 25
 τῷ δ' ἀρέκοντ' ἐβάτην παρὰ θῖν' ἄλδς ἀτρυγέτοιο,
 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισιάς καὶ νῆας ἰκέσθην. 328 = I 185 cf.
 τὸν δ' ἡῦρον παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ I 652
 329 cf. K 74 N 267
 330 ἥμενον, οὐδ' ἄρα τῷ γε φιδὼν ῥάθησεν Ἀχιλλεύς.
 τῷ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένῳ βασιλῆα
 ῥστάτην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον οὐδ' ἔρέοντο· 332^b sq. = @ 445
 αὐτὰρ ὅς ἔγνω φῆσιν ἐνὶ φρεσὶ, ῥφώνησέν τε· 333 cf. X 296^{sq.}
 „χαίρετε κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν· 334^b = H 274

332. α.] sic Ar., τε olim alii. || 333. δσ § 15] δ.

313—317. Dum Apollinis sacerdos Chrysaë, ipse deus in littore Troiano placatur.

314. λύματ'(α)] *sordes, purgamenta*. Vox redivit = 171.

315. τελειέσσας ἐκατόμβας] -λη- Ω. De vi locutionis cf. vs. 66.

320. Ad puellam petendam cum *Talthybius* mittitur, ipsius *Agamemnonis*, cuius iussu res fit, praeeco, tum *Eurybates*, praeeco *Ulixis* (cf.

B 184 I 170 τ 247), navi qua puella altera Chrysen deducetur praefecti. Cf. Δ 228.

322. Πηληϊάδα'(ο)] § 55.

327 sq. Dextrum castrorum cornu — a parte *Troiae* habita ratione — obtinebant Achilles eiusque milites (cf. Λ 7 sq.).

334. Διὸς ἄγγελοι] sic praecones vocantur, quia, quae ipsis regibus diotρεφέεσιν, etiam horum nuntiis est

- 335 ἄσσον ἰτ' οὐ τί μοι ὕμεσ ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,
ὃ σφῶϊ προῖει Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης.
ἀλλ' ἄγε, διογενὲς Πατρόκλεες, ἔξαγε κούρην
καὶ σφῶϊν δὲσ ἄγειν. τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων
πρὸς τε θεῶν μακάρων πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων 339 cf. i 521
- 340 καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, εἴ ποτε δ' αὖτε
χρηῶ ἐμεῖο γένηται ἀφεικέα λοιγὸν ἀμῦναι
τοῖς ἄλλοις· ἧ γὰρ ὅ γ' ὀλοῖσσι φρεσὶ θυλεῖ,
οὐδὲ τι φοῖδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω, 343^b = Γ 109
ὅππως φοι παρὰ νηυσὶ σάοι μαχέονται Ἀχαιοί.“
- 345 ὦσ' ῥάτο, Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἐταίρῳ, 345 = I 205 A 616
ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδα καλλιπάρηνιον,
'δῶκε δ' ἄγειν. τῷ δ' αὖτις ἔκην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν,
ἦ δ' ἀφέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν.

αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς

δακρύσας ἐτάρων ἄφαρ ἔξετο νόσφι λιασθείς,

- 350 θῖν' ἔφ' ἄλδς πολιῆς, δράων ἐπὶ φοῖνοπα πόντον· 350^a = N 682 E 31

336. σφῶϊ] σφῶϊν Zen. Apoll. Synt. 166. || 340. ἀπηνέος] ἀναϊδέος liber „πολύστιχος“. || 342. θυλεῖ § 286¹⁰] θυλεῖ. || 344. μαχέονται Thiersch] μαχέονται. Vitiosum est -χει- pro -χοι-, epicum non est -οι- pro -οί-ατο, optativus hinc alienus, ferri nequit hiatus. Cf. vs. 272 et § 109. || 350. ἐπὶ φοῖνοπα] ἐπ' ἀπείρονα Ar.

auctoritas; item H 274. Cf. Θ 517, ubi Διὶ φίλοι dicuntur. Sunt *sacro-sancti* (θεοὶ Δ 192 K 315), *sceptro* (cf. vs. 234—239) *ideo insignes*, ut *sacerdotes* (cf. vs. 14).

335. ὕμεσ ἐπαίτιοι] omittitur *secunda* verbi ἔμεναι persona, quod raro fit.

337. Πατρόκλεες] § 73.

340. δ' (ἐ)] id quod δῆ, ut vs. 194 et saepe apud H.

— τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος] cf. vs. 11.

341. χρηῶ] § 190.

343. οὐ ... φοῖδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω] cf. Σ' 250.

344. σάοι] § 62.

347. παρὰ νῆας Ἀχαιῶν] *iuxta naves*

Achivorum (ut Θ 220 K 54 al.), non: *versus* (ut N 167 al.). Per tota castra et plurimis spectantibus ancilla Achillis in tabernaculum Agamemnonis deducitur. Sic consummatur contumelia. Cf. T 173.

349 sq. Constr.: Ἀχιλλεὺς ἄφαρ νόσφι ἐτάρων λιασθείς ἐπὶ θῖνα ἄλδς πολιῆς ἔξετο. Cf. A 80 (Apoll. Rh. II 541). Considit iuvenis in littore, quod alluunt undae spumosaе, spectans per ingens aequor ponti, quem nox ingruens late tegit umbris purpureis. De vocum ἄλδς et πόντου discrimine cf. vs. 409.

350. δράων] § 191.

- πολλὰ δὲ μὲν φιλῖνι ἠρώσατο χεῖρας ὀρεγνύς. 351^b cf. X 37
 „μῆτερ, ἐπεὶ μὲ ἔτεκός γε μινυνθάδιόν περ ἔοντα,
 τιμὴν πέρ μοι ὄφειλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι,
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισε. 354^b cf. Hes. fr. 189³
 355 ἦ γὰρ μὲ Ἀτρεΐδης εὐρὺν κρείων Ἀγαμέμνων
 ἠτίμασεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀποφράς.“ 356 = 507 B 240
 ὅς ῥα φάτο δάκρυ χέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ, cf. I 111
 ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἄλδος παρὰ πατρὶ γέροντι. 357^b cf. Σ 35
 καρπαλίμως δ' ἀνέδν πολίῃς ἄλδος ἧῦτ' ὀμίχλῃ, 358 = Σ 36
 360 καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δάκρυ χέοντος, [485 al.
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξε, πέπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε· 361 = E 372 Z
 „τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; 361^a = v 288
 ἐξάνυδα, μὴ κεῦθε νόωι, ἵνα φείδομεν ἄμφο.“ 362 sq. = Σ 73^{sq.}
 τὴν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς· 363 = II 19
 365 „φοῖσθα· τίη τοι ταῦτα φιδυίῃ πάντ' ἀγορεύω; 364 = Σ 78

351. χεῖρας ὀρεγνύς] χεῖρ' ἀναπτενάς Zen. (χεῖρας ἀναπτas A, sed prior syllaba -as signo solito, quod elisionis signo est subsimile, indicata est; correxit Cobet coll. 2 392); χεῖρας ἀνασχών (ut E 174 v 355) alii in schol. || 356. ἠτίμασεν § 144] -μῆσεν. — ἀποφράς § 150³] ἀπουράς.

352 sq. Breves annos sibi concessos esse scit Achilles. Qui nuper, cum bellum exarsisset, Troiam profectus est iuvenis admodum et belli imperitus, ut olim Nestor (cf. A 717—721; alia, quae sunt similia, ad Δ 477—479 sunt collata), ne pueriles quidem annos plane egressus (cf. Ω 540: dicamus annos duodeviginti fere natum); nam crines fluvio Spercheo nondum posuit (cf. Ψ 142). Probe tum sibi fuit conscius se in patriam non rediturum; sed nobili leto absumi quam domi vitam ut longam sic ingloriam degere maluit. Nunc igitur, quoniam spem reditus abiecit ut fama potiretur clarissima, hanc veluti debitam sibi deposcit. Cf. I 410—415 Π 709.

353. ὄφειλεν] § 273.

358. Habitat Thetis cum sororibus in Nerei dei patris aedibus subma-

rinis ἀργυφέοις, χρυσεόις, μαρμαίρουσι (Ω 83 Σ 398—400 Z 136 Bacchyl. XVII 100—108), ibique peperit olim filium Achillem, cum Peleus ei — sic di voluere — vim intulisset nolenti (Σ 432 sqq. Pind. Nem. III 360 IV 101 sqq. Soph. fr. 163, 548 Eur. fr. 1078 Herodot. VII 191). Nerei quidem nomen (h. Ap. 319 Hes. Theog. 240 sqq., 1003 sqq.) neque in Iliade neque in Odyssea occurrit (ἄλιος γέρων vocatur A 538 alibi), sed Nereides commemorantur Σ 38 sqq. — Discrepant quae dicuntur Π 574(?) Σ 85—87 Ω 60—63.

359. ἀνέδν ... ἄλδος] genitivus etiam ε 337, accusativus A 496 (et sensu subterfugendi N 225).

362—365. Cf. Σ 73 sq. et cum vs. 365 cf. ε 97 sq.

365. ταῦτα φιδυίῃ] § 160.

ὠχόμεθ' εἰς Θήβην, ἱερὰν πόλιν Ἡελίωνος,
τὴν δὲ διεπράδομέν τε καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα.

366—392. Ar. —

366—369. Chryseïdem *Thebae* captam esse cur sumserit poeta nescimus. Auditoresne poetae sciverunt? Haud incredibile hoc, Cypriorum certe carminis auctor causam rei indicavit: ad sacra Dianae ferenda eam illuc venisse (schol.; cf. vs. 307 et 12 sq.). Veri tamen videtur similis ipsam poetam *Thebae* nomen propterea elegisse quod in priscis fabulis huius praesertim urbis ab Achille captae clarum esset excidium. Sed quicquid hac de re suspicamur, id quidem patet, eiusmodi quid a nostro poeta aut fingi aut aliunde sumi necessario debuisse. Nam *Chrysen* urbem si ab Achivis *captam* esse sumsisset, — id quod *non* factum esse aperte dixit vs. 37, 390, 431, — sed si captam esse sumsisset, puellam autem tum cum caperetur illic in patris Chrysaee aedibus degisse, sumere praeterea debuisset eam non esse abductam a victoribus, sed liberam mansisse, quemadmodum ipse pater mansit liber neque bonis est exutus, utpote dei antistes sacrosanctus in dei luco habitans. Sic et alter Apollinis antistes *Maron* Ismaro urbe capta cum suis incolumis evasit (cf. 199—201). Quapropter non videtur credibile extitisse olim fabulam antiquiorem, in qua Chryseïs puella ab Achille (vel ab aliis Achivis) *Chrysaee* caperetur, sed in ipsa mente poetae *Iliadis* haec puella videtur esse nata, et solo patris — vel urbis natalis — nomine propterea esse designata quod ipsius nomen proprium nullum praerberent fabulae priscæ (cf. vs. 99).

De *Briseïde* idem dictum esto (cf. B 690 sq.). — *Theba* urbs sub monte Placo aliunde ignoto sita, cuius rex erat Eetion Hectoris socer, nuper ab Achille expugnata et vastata est, cum primum Achivi in littore Troiano appulerunt (cf. B 690 sq. Z 397, 416, 425 | 188 Π 152—154 X 479 Ψ 828 sq.). Sic certe statuit *Iliadis* poeta; in priscis vero, quibus usus est, fabulis *Thebam* illam, quam Achilles vastasset, non urbem ad sinum Adramytenum sitam Troiae vicinam fuisse illam, de qua cf. Herodot. VII 42 et Demetrius Scepsius apud Strab. 612—614, sed *Phthiotidem*, quam ideo in Catalogo non esse commemoratam, quippe dudum deletam, viri docti complures sunt suspicati coniectura ut incerta sic haud absurda. Etiam *Hectorem* sive „urbis servatorem”, quod *epitheton* fuit primitus, perinde atque Εαστυράναξ vel Ἀλέξανδρος, non *proprium nomen*, eidem fabulae olim proprium fuisse credibile reddit fortasse id quod traditum est apud Pausaniam IX 18 § 5, Hectorem *Thebae* in urbe Boeotiae fuisse sepultum; potuit enim fabula, quae in *Thessalia* nata esset, ab huius regionis incolis in Boeotiam tum cum ipsi illuc migrarunt (cf. B 494) cum ipso *Thebae* nomine deferri. Cf. etiam X 147—166 et Achivorum recensio in B a Boeotis initium capiens. Sed quam antiqua, qua auctoritate fulta fuerit illa, cuius Pausanias mentionem facit, fabula de Hectoris ossibus *Thebam* delatis scire non iam licet, nihil autem eiusmodi cogitasse poetam *Iliadis* certissimum est.

- καὶ τὰ μὲν εὖ ᾽δάσαντο μετὰ σφίσιν νῆες Ἀχαιῶν,
 ἐκ δ' ἔλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσήϊδα καλλιπάρηιον.
- 370 Χρῦσις δ' αὖθ', ἱερεὺς ρεκατηβόλου Ἀπόλλωνος,
 ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 λυσόμενός τε θύγατρα φέρων τ' ἀπερελίσ' ἄποινα,
 στέμμα τ' ἔχων ἐν χερσὶ ρεκατηβόλου Ἀπόλλωνος 872-875=13 sqq.
- 375 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύνω, κοσμήτορε λαῶν.
 ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπηυφήμεσαν Ἀχαιοὶ 876-879=22 sqq.
 αἶδεσθαί θ' ἱερῆα καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα,
 ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ᾽φάνδανε θυμῷ,
 ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε.
- 380 χωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ὤιχετο, τοῖο δ' Ἀπόλλων
 εὐξαμένοι ἥκουσεν, ἐπεὶ μάλα φοι φίλος ἦεν,
 ἦκε δ' ἐπ' Ἀργεῖοισι κακὸν βέλος· οἷ δέ νυ λαοὶ
 ᾽θνήσκον ἐπασσύτεροι, τὰ δ' ἐπώιχετο κῆλα θεοῖο
 πάντῃ ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἤμι δὲ μάντις
- 385 εὖ ρεῖδῶς ἀγόρευε θεοπροπίας ρεκάτοιο.
 ἀντίκ' ἐγὼ πρῶτος ᾽κελόμην θεὸν ἰλάσκεσθαι
 Ἀτρεΐδῃ δ' ἔπειτα χόλος ᾽λάβεν, αἶψα δ' ἀναστὰς
 ἠπέλιπεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστί.
 τὴν μὲν γὰρ σὺν νηϊ θοῇ ρελλκωπεος Ἀχαιοὶ
- 390 εἰς Χρῦσιν πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ράνακτι·
 τὴν δὲ νέον κλισίῃθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες
 κούρην Βρισηῖος, τὴν μοι ᾽δόσαν νῆες Ἀχαιῶν.
 ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαί γε, περισχέο παιδὸς ἔηος·
 ἔλθοῦς ᾽Οὔλυμπόνδε Δία λίσαι, εἴ ποτε δῆ τι
- 395 ἦ ρέπε' ὦνησας κραδίην Διὸς ἥέ τι ρέργῳι.

373 sq. Cf. vs. 14 sq. || 377. Cf. vs. 23. || 381. μάλα] ῥά νυ Theagenes Cypria Cret. ||
 388. ἠπέλιπεν μῦθον] μῦθον ἀπηπέλιπεν Nauck (ut v 127 et supra vs. 319), metri causa.
 Cf. Γ 348 O 197. || 393. ἔηος] τοιο (τοῖο) Zen. Cf. O 138 Σ 71, 138 T 342 Ω 422, 550. ||
 395. τι Bentley] καί. Cf. E 879 et supra vs. 115.

376. ἐπηυφήμεσαν] Cf. vs. 22.
 381. εὐξαμένοι(οι) § 59.
 385. Prolocutus est Calchas quae
 afflante Apolline intellexerat.

393. περισχέο] tuendi hoc verbum
 redit i 199; cf. ὑπερέχειν χεῖρα Δ 249 al.
 nec non ἀμφιβαίνειν A 37 al.
 395. ρέπε'(ι) § 71.

πολλάκι γὰρ σεο πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
 εὐχομένησ, δὲ ἔφηνσθα κελαινεφέϊ Κρονίωνι
 οἷν ἐν ἀθανάτοισιν ἀφεικέα λοιγὸν ἀμύναι,
 δπότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
 400 Ἦρον τ' ἡδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 ἀλλὰ σὺ τὸν γ' ἐλθοῦσα, θεά, ὑπελύσας δεσμῶν,
 ὅχ' ἐκατόγχεϊρα καλέσας εἰς μακρὸν Ὀλυμπον, —
 ὃν Βριάρεην καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
 Αἰγαίῶν, — ὃ γὰρ αὐτὲ βίβη φού πατὴρ ἀμείνων.

396 sq.* cf. Φ 475
 sq.

402-406 cf. Hes.
 Theog. 617 sqq.

396—406. Zen. — || 400. Παλλὰς Ἀθήνη] Φοῖβος Ἀπόλλων Zen. et pap. Florent. 106 saec. III p. C.; cf. comment. || 402. ἐκατόγχεϊρα Par. 2767] -ρον. Cf. § 83. || 403. *Βριάρεην] Βριάρεων. Cf. § 62; genitivo Βριάρεο usus est Ibycus (Etym. M. 213, 23). || 404. βίβη Zen. 52] βίην Ar.; cf. Γ 193. — φού πατὴρ ἀμείνων] πολὺ φέρτατος ἀπάντων ὁππόσοι ναίουσ' ὑπὸ Τάρταρον εὐρώεντα scripsisse Zen. corrupte traditur; ἦεν πάντων οἱ HStephanus, ἦεν | τῶν ὁππόσοι Cobet, ἔλλον | ὁππόσοι Duentzer.

396. *Saepe enim in patris Pelei aedibus audiui te gloriantem.* — Thetis, quae vivit in mari (cf. vs. 358), saepe visit filium in aedibus Pelei degentem.

399 sq. En vestigia manifesta fabulae nostro carmine antiquioris, Iunone Neptunum Minervam etiam ante Thetidis quas Iliadis poeta excogitavit preces Iovi infestos exhibentis (item A 520 sq.; cf. B 13—15): Troiae hostes deo urbis tutelari sive numina Argiva numini Idaeo. Unde patet lectionem Zenodoteam Φοῖβος Ἀπόλλων — qui deus a Troianorum semper parte stetit — errori deberi, optimo igitur iure Aristarchum censuisse eam „ἀφαιρεῖσθαι τὸ πιθανόν”, alio tamen argumento usum. — Cf. O 205—211 et Φ 469.

401. ὑπελύσας] vincula illi cum Iovi inferrent, tu avertisti instans periculum; nam hoc nunc valent verba: *a vinculis liberasti.*

403 sq. Obstitit *Briares (Robustus)* sive *Aegaeon*; hic enim patrem suum Neptunum viribus superat. Particulae

αὐτὲ sive vero vis haec est: robustus sane Neptunus dearum socius, Aegaeon vero ipso patre robustior. Etiam in alia fabula Iovis et Thetidis sortem spectanti commemoratur filius patre robustior; quam vide apud Pindarum Isthm. VIII 60—70. — Nomina duplicia, alterum e deorum sive musarum ipsiusque poetae lingua desumptum, alterum e lingua mortalium sive e fabulis vetustis, commemorantur etiam B 813 sq. ≡ 291 Y 74; cf. praeterea μ 61 et *Alexandri* sive *Paridis*, *Asty-nactis* sive *Scamandrii*, *Cleopatrae* sive *Alcyones*, *Leucotheae* sive *Inus* nomina duplicia. *Epitheta* nimirum loco nominum propriorum eorumque obsoletorum a poetis saepius sunt usurpata, et vel novi heroës inde subinde procreverunt: *Telemachus*, *Neoptolemus*, alii. A prisco more loquendi disceditur κ 305. — Quod autem Neptunus, qui poetae Iliadis est numen *marinum*, priscis vatibus fuit γαῖο-φορος sive *deus per terram curru vectus*, Terrae Matris coniux, concinit

- 405 ὅς ῥα παρὰ Κρονίῳ καθέζετο κύδεϊ γαίῳ. 405 cf. E 906
τὸν καὶ ὑπέδρευαν μάκαρες θεοί, οὐδέ ῥ' ἔδησαν. 405^b = Θ 51 A 81
- τῶν νῦν μιν μνήσασα παρεξέο καὶ λαβὲ γούνων, 407^b cf. 500, 557
αἶ' κέν πῶς ἐθέλησιν ἐπὶ Τρώεσσι ἀρῆξαι,
τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἄμφ' ἄλα φέλσαι Ἀχαιοὺς 409^b = Σ 294
- 410 κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος,
γνώμη δ' Ἀτρεΐδης εὐρὺν κρείων Ἀγαμέμνων 411 sq. = Π 273
ῥῆν ἀάτην, ὃ τ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὗ τι ἔτισε.“ 412 cf. 244^{sq.}
τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα· 413 = Σ 428 cf.
„ὦ μοι τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦσα; Σ 94
- 415 αἶθ' ὄφελος παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπῆμων
ῆσθαι, ἐπεὶ νύ τοι αἴσα μίνυνθά περ, οὗ τι μάλα δρῆν. 416^b = N 573 X
νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὄλβυρός περὶ πάντων 473
ἔπλεο· τῷ σε κακῇ αἴσῃ ἔκον ἐν μεγάροισι.
τοῦτο δέ τοι φερέουσα φέπος Διὶ τερπικεραύναι
- 420 εἰμ' αὐτὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάννιφον, αἶ' κε πίθεται.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισι
μῆνι' Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν.
Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας

406. *ῥ'(*) τ'. Cf. § 92. || 411. γνώμη δ' § 122] γνώι δὲ καὶ. Cf. Ω 688. || 412. οὗ τι § 100] οὐδέν. || 423. μετ' ἀμύμονας] μετὰ Μέμονας quidam olim.

quod Briareus Terrae et Caeli filius dicitur Hes. Theog. 149 (617, 714, 734); ubi et Neptuni gener audit vs. 817 sqq.

407. λαβὲ γούνων] cf. vs. 500.

409. ἀμφ' ἄλα φέλσαι] circa mare cogere, i. e. cogere in littoris sinum duobus promunturiis inclusum (cf. Ξ 36), ubi naves Achivi subduxerunt. Item Σ 294; ἄλλο Homero est mare terrae vicinum, non mare altum (πόντος, θάλαττα, cf. vs. 349 sq.). Quamquam haec non constanter distinguuntur; cf. Φ 59.

414. αἰνὰ τεκοῦσα] cf. Σ 54.

416. μίνυνθα] per breve tantum temporis spatium (ibi vivere, quod e contextu facile suppleri potest).

418. κακῇ αἴσῃ] in malum fatum (in vitam infelicem). Item E 209, et X 477 ἰθὺ ἐγαινόμεθ' αἴσῃ, cf. etiam H 218, 285 προκαλέσσατο χάρμῃ = εἰς χάρμην.

— ἐν μεγάροισι] Achilles ubi natus esset fortasse non rogavit poeta Iliadis, sed videtur sumsisse in Nerei aedibus natum et per primos vitae annos illic a matre nutritum esse. Dein vero Achilles in aedibus Pelei a Phoenice est educatus (I 485—495), secundum alios a Chirone (Pind. Nem. III 75—111 Eur. Iph. A. 708—710; cf. Λ 832).

423—427. Iovem non iam in Olympo adesse poeta finxit, ut fieret intervallum aliquot dierum, per quos Aga-

χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο·

425 δωδεκάτην δέ τοι αὖτις ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε,

καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἴμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,

426^b = Φ 438, 505
cf. Ξ 173 γ 321 γ 4

424. κατὰ] sic Aristoph., Ar., Callistratus, Dionysius Sidonius, Ixion, cum libris Antimachi Mass. Sinop. Cypr., item Apoll. lex. s. v. κατὰ, cf. etiam schol. Aristoph. Av. 1178; μετὰ Ω. Cf. A 484 B 163, 179 et B 143 I 54 P 149 T 346 π 419 nec non prisca controversia quae fuit de vi vocis μεταδρόμιος δ 194. — ἔποντο] ἔπονται olim quidam, perperam sic interpretati: *ceteri dei eum (hodie) sequuntur* = *post eum eunt*. Non nisi qui simul eunt dicuntur ἔπεισθαι.

memnon propter iram Achillis in littore Troadis cum copiis inutiliter desiderare cogeretur, cum urbem, ad quam expugnandam adesset, vellet petere: sic enim et ipsum et ceteros duces mox somnio fallaci aures libentissime esse praebituros. Quod autem Olympios *heri* ad Aethiopes abiisse ait Thetis, id cum vs. 194 et 222 non convenire videtur lectoribus hominibus, *eodem* enim die, cuius vs. 54 sqq. facta est mentio, ipsam cum filio esse collocutam; *omnia* autem numina dicentem nunc Thetidem non nisi *multa* cogitare nemo credet grammaticis iis quorum opinionem Aristoteles loco lacunoso (a Heynio huc relato) laudavit Poet. 26 § 17. Sed alia poetae atque nobis est dies computandi ratio; qui tempus per νυχθήμερα dirimit, a *solis occasu* (i. e. ab *ortu noctis*: ἐπέρχεται κνέφας, cf. vs. 475) usque ad sequentis diei finem, haud secus atque anni initium non ver sed hiems facit Σ 541. Cf. Θ 541 T 141, 195 (μ 105) et frequens verborum iunctura νύκτας τε καὶ ἡμέρας (vel ἡμῶν), quae nunquam sine causa certa atque aperta variatur (cf. Ψ 186). Altera autem pars proximi νυχθημέρου, cuius initio fit *lux*, vocatur αὔριον (item nos: *morgen*), quod adverbium (cret. αὔριον) cum voce ἠώς sive *aurora* cohaeret. — Per noctis igitur silen-

tium Achillem a matre opem petivisse poeta voluit, hunc rerum ordinem statuens: 1) ineunte die (cf. γ 138) Achilles convocavit milites in concionem, quae post rixam ducum sub meridiem est dimissa; 2) dein Achivi cenarunt, di autem Olympii in Aethiopiam abierunt epulatum; 3) per reliquum diem lustrati sunt Achivi et Chryseis ab Ulixē ad patrem est reducta; 4) sub noctem Agamemnon Briseidem ad se adduci iussit; 5) per silentium nocturnum Achilles in littore deserto apud matrem conquestus est sortem suam iniquam. — In ripis Oceani apud Aethiopes epulari dicuntur etiam Ψ 205—207, et solus Neptunus α 22—26; eodem Iuno se — sed alio consilio — abituram fingit Ξ 200 sq.

425. δωδεκάτην] numerale non addito substantivo ἡμέρῃ tempori indicando etiam Ω 413 β 374 δ 588 sic inservit; praeterea cf. locutio ἐννῆμαρ... τῇ δεκάτῃ δέ A 54 al. — Per dies igitur complures Aethiopes Olympiis epulas illas quas poeta dicit struxerunt. Cf. ε 282 sq.

426. χαλκοβατὲς δῶ] item Ξ 173 Φ 438, 505, aedes *Vulcani* θ 321, *A'cinoi* γ 4. Ultimus locus dehortatur ne *aeneum solum* cogitemus, quale deorum aedibus tribui sane potuit (cf. Δ 2), regiae vero terrestri non

καί μιν γονάσσομαι, καί μιν πείσεσθαι ὄτω.“

ὥς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσето, τὸν δ' ἔλιπε αὖθι 428 cf. B 35

χωόμενον κατὰ θυμὸν ἐϋζώνιοιο γυναικίος, 429^b = ψ 760

430 τήν δα βίηι ἀφέκοντα ἀπέφραον. 430 cf. δ 646

αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς

εἰς Χρῦσῃν ἵκανεν ἄγων ἱερὴν ἐκατόμβην.

οἳ δ' ὅτε δὴ λιμένοσ πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο, 432 = π 324

ἰστία μὲν ἑστεῖλάν τε ἑέσαν τ' ἐν νηϊ μελαίνῃ,

ἰστὸν δ' ἰστοδόκῃι πέλασαν προτόνοισιν ὕφέντες 434 = h. Ap. 504

430. ἀφέκοντα Ahrens] -ντος. Cf. γ 414 δ 646 θ 267 (σ 273?) χ 388, 443, 471 sq. — ἀπέφραον § 150^b] ἀπηύρων. An *ἀπέφρασαν? || 432. ἐντὸς] ἐγγὺς Ar. || 433. ἑστεῖλάν τε ἑέσαν τ' (s) Wakefield] στεῖλαντο θέσαν δ'. Medium hinc alienum (cf. comment.), simile vitium est B 410 μ 356; cf. etiam α 112. || 434. ὕφέντες Zen. Ω] ἀφέντες Ar.

item; itaque praestat intellegere aedem limine aereo instructam coll. Θ 15 η 83, 89. Cui interpretationi et forma adiectivi favet, substantivi enim, non verbi stirps in sede posteriore expectatur. Est βατήρ limen (non tamen apud H.). Utamque explicationem praebet schol. Ξ 173.

428. αὖθι] § 322.

429. ἐϋζώνιοι] cf. B 479.

430. βίηι ἀφέκοντα] bis idem dicendo poeta gravitatem rei indicat; cf. X 203.

431—487. Versus, quibus Ulixix haec expeditio enarratur, nonnulla habere Odysseae similia — id quod interpretes multi observarunt, haud pauci improbarunt, — non est quod miremur; unicum enim hoc iter navale habet Ilias, Odyssea vero complura. — Verba αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς εἰς Χρῦσῃν ἵκανεν valent: interim Ulixes Chrysen pervenerat. Poeta postquam res Achilles enarravit, redit ad eum temporis articulum unde vs. 317 profectus est.

433. Dicitur ἰστίον ἀναφερεῖν vel ἔλκειν velum cum ipsa antenna unde

suspensum est sursum trahere β 426 ι 77 μ 402 ο 291, ἰστίον (ἀνα-)πιτνόμεναι velum sursum tractum vento pandere A 480 [δ 783] ε 269 [θ 54] κ 506, ἰστίον καθιέμεναι vel καθαιρέειν velum cum ipsa antenna demittere ι 72, 149 h. Ap. 487, 503, ἰστίον στέλλειν vel μηρύεσθαι velum demissum in navi componere A 433 γ 11 μ 170 π 353, ἰστίον τιθέμεναι ἐν νηϊ h. l. velum compositum suo loco in navi seponere nunc inutile. Medium vero ἐντίθεσθαι sive suos in usus imponere usurpatur de iis qui cursum inituri navem armant (δ 578, 781 θ 52 λ 3).

434. ἰστοδόκῃι] †, ut δουροδόκῃ α 128. Significatur furca ad mali demissi caput sustentandum in puppi erecta.

— προτόνοισιν] funibus his duobus, qui prorae alligati malum erectum tenent, laxatis demittitur nunc malus, retrorsum tractus τῷ ἐπιτόνωι (cf. μ 423), qui funis a mali capite puppim versus tendebatur. Attractis vero τοῖς προτόνοις malus erigitur β 425 ο 290, ruptis retro ruit μ 409 sq.

- 435 καρπαλίμως, τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρεσαν ἔρετμῳ. 435-437 = o 497
 ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν, 436 cf. ι 137
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ ἔβαινον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, 437 = h. Ap. 505
 ἐκ δ' ἐκατόμβην βῆσαν ἐκμβόλῳ Ἀπόλλωνι, cf. ι 150, 547 μ 6
 ἐκ δὲ Χρυσῆος νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
- 440 τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμόν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεὺς
 πατρὶ φίλῳ ἐν χέρσ' ἐτίθει, καὶ μιν προσέειπε 441 cf. 585
 „ὦ Χρῦση, πρό μ' ἔπεμψε γάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 παῖδά τε σοὶ ἀγόμεν, Φοῖβωι δ' ἱερὴν ἐκατόμβην
 ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὅφρ' ἱλασόμεσθα γάνακτα,
 445 ὃς νῦν Ἀργεῖοισι πολύστονα κῆδ' ἐφῆκε.“
 ὡς φειπὼν γ' ἐν χέρσ' ἐτίθει, ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων 446 = ψ 624, 797
 παῖδα φίλῳ. τοὶ δ' ὦκα θεῶι ἱερὴν ἐκατόμβην cf. ψ 565 ο 130
 ἐξείησε ἔστησαν ἐϋ δηγτὸν περὶ βωμόν, 446^a = θ 406 ο
 120 cf. γ 51
 ῥεφνύσαντο δ' ἔπειτα καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
- 450 τοῖσιν δὲ Χρῦσης μεγάλ' ἠΰχετο, χεῖρας ἀνασχών 450^b = Γ 275

435. προέρεσαν Ar. cum Sosigene et libris Arg. et Sinop.] προέρουσσαν Ω. Cf. ι 73 ν 279 ο 497. — ἔρετμῳ Nauck] ἔρετμοῖς Ω, item ν 22 ο 497. Cf. § 60 et δ 580. || 438. ἐκμβόλῳ Ἀπόλλωνι] Ἀπόλλωνι φεκαφέρῳι vGent, γ etiam h. Ap. 177 sic neglectum est. || 444. Ar. — || 446 sq. Zen. ὡς εἶπεν (sic Wolf pro εἰπών), τοὶ δ' ὦκα θεῶι ἱερὴν ἐκατόμβην. || 445. *γ(αι) addimus. || 447. ἱερὴν Zen. Ar.] κλειτὴν Ω. Cf. vs. 99, 431, 443.

436. εὐνὰς] *lapides*, quibus pro an-
 coris utebantur ad proram stabilien-
 dam. Cf. Ξ 77 ι 137 ο 498.

439. Olim cachinno nescio quis, ut
 grammaticos artificia metrica nusquam
 non deprendentes irrideret, perhibuit
 spondeis nunc pingi puellam caute et
 pedetentim e navi procedentem, dein
 dactylo indicari ultimos eius motus
 ceteris celeriores, quibus in terram
 firmam properavit. Non admodum
 faceta haec, egregie vero inepta
 vocanda essent si pro serio dictis
 essent habenda. Nam ipsum poetam,
 qui rem simplicissimam nunc verbis
 simplicissimis et numeris haudqua-
 quam insolitis expressit, nihil eius-
 modi cogitasse nemo non sentit.

440. βωμόν] *aram* in Apollinis luco,
 ubi Chryses habitabat, erectam. In
 qua ara sacerdos deo suo sacrificare
 solebat.

443 sq. ἀγόμεν... ῥέξαι] *adducendi*
 verbi usurpatur tempus durativum,
 quia adducta puella dein remansura
 est, *sacrificandi* autem aoristus, quia
 certo tempore haec actio absolvitur.

446. ἐν χέρσ' ἐτίθει] *in brachiis*
collocavit et sic *tradidit* (*reddidit*).
 Posterior notio nunc praevallet, ut
 φ 82 ψ 597 al.

449. οὐλοχύται (item vs. 458 al.)
 sive οὐλαί (γ 445), quae postea οὐλαί
 vocabantur (Ar. Pac. 948 al.), erant
molae, frumenti grana contusa. Quae
 afferebantur in canistro (γ 442).

	„κλυθί μοι ἀργυρότοξ', ὅς Χρῦσεν ἀμφιβέβηκας	451 sq. = 37 sq.
	Κίλλαν τε ξαθέην, Τενέδοιό τε Φῖφι φανάσσεις·	
	ἡμὲν δὴ ποτ' ἐμείο πάρος κλύες εὐξαμένιοι,	453 cf. II 236
	τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἦψαο λαὸν Ἀχαιῶν,	454 sq. = II 237
455	ἣ δ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήμνον ἐφέλδωρ·	sq. 455 cf. Θ 242
	ἥδη νῦν Δαναοῖσιν ἀφεικέα λοιγὸν ἄμυνον.“	
	ὧς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.	457 = 43 [sqq. 458-461 = B 421
	αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἠϋξάντο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,	458 = γ 447
	ἄρξερυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,	458 ^a = μ 359
	μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν	459 ^b = μ 359 460 sq. = μ 360
460	δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.	sq. 460 ^b -465 = γ 457
	καί τε δ' ἐπὶ στήθεσσι δ' ἔργων, ἐπὶ δ' αἰδοπα γοῖνον	sqq. [sqq.]
	λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσὶ.	464 469 = B 427
	αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,	464 sq. = μ 364 sq.
465	μίστυλλον τ' ἄρα τ' ἄλλα καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,	465 cf. § 75, 430
	ὥπτησάν τε περιφραδέως, ἑρύσαντό τε πάντα.	[sqq.]
	αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,	466-468 = H 318
	δαίνυντ', οὐδὲ τι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς ἐρίσῃς.	466 = Ω 624 ξ 431
	αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον εἶντο,	467 cf. π 478
		468 sq. = Ψ 56 sq. π 479 sq.
		468 = 602 τ 425
		469 = H 323 I 92,
		222 Ω 628 γ 67,
		473

451. μοι l. a. ant.] μου Ar. Ω. Cf. § 92. || 453. ἡμὲν δὴ schol. Σ 75] ἥδη μὲν Ω; cf. II 236. — *ἐμείο πάρος κλύες] ἐμεῦ πάρος ἔκλυσεν. Cf. II 76 et § 92.

459. Sursum trahuntur capita pecudum (cf. A 65 sq.) dis caelestibus oblatarum, dein praeciditur iis iugulum (cf. Γ 292). Boves vero feriebantur securi (cf. P 520—522 γ 449), item porci, dein humi iacentibus his quoque iugulum esse recisum per se intellegitur.

461. δίπτυχα] acc. sing. (τὴν κνίσην). Item B 424 γ 458 μ 361. Producta adiectivi forma δίπτυχος extat v 224.

— ὠμοθέτησαν] ossibus femoralibus adipe involutis superimponuntur carnes e variis partibus corporis animalis caesi desumptae, veluti epularum primitiae; cf. ξ 427 sq. — Item B 424 γ 458 μ 361.

463. πεμπώβολα] vox (etiam γ 460

lecta) significat quinque verua uni manubrio iuncta, ut plura viscera simul torreri possint; πεμπ- non πεντ- stirpis formam praebent etiam adiectivum πέμπτος et verbum πεμπάζεσθαι.

464 sq. Dis postquam satis datum, sibi consulunt homines; nam combustis femoribus et extis gustatis assantur reliquae carnes, ut fiant epulae. Dicuntur ἄλλα quae γ 65 alibi audiunt κρέ' ὑπέρτερα. — Imitatur Verg. Aen. I 212.

469. Postquam exemta fames et amor compressus edendi Verg. Aen. VIII 184. Mentio πόσιος, quae locis parallelis nihil habet insoliti, h. l. propter vs. 470 admirationem faciat, si quis sumat heroas, ut postea Athenienses,

- 470 κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, 470 cf. I 175 α 148
 ᾠόμεσαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δέπασσι, γ 339 φ 271
 οἷ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, 471 = I 176 γ 340
 καλὸν αἰδόντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν, φ 272 cf. η 183
 μέλποντες γεκάφερον· ὃ δὲ φρένα ἔρπετ' ἀκούων. [x 185 al.
 475 ἦμος δ' ἥελιός κατέδυν καὶ ἐπὶ κνέφος ἦλθε, 475 = ι 168, 558

474. Ar. —. Post vs. 472 supervacaneus est.

inter cenandum omnino non bibisse; sed verborum πόσιος καὶ ἐδυτύος iunctura frequens docet sic potius intellegenda esse verba poetae: inter edendum singulos prouti liberet vini aliquid bibisse aut non bibisse, dein vero computationem communem ritu sollemni esse institutam. Cui interpretationi optime conveniunt verba poetae Δ 259—263, item I 175—177 coll. vs. 92.

470. ἐπεστέψαντο ποτοῖο] *ad oram usque repleverunt*; cf. adi. ἐπιστεφῆς Θ 232 β 431. Non recte Vergilius interpretatus est *vina coronant* Aen. I 724, nam coronarum apud poetam usus est nullus (cf. A 234—239).

471. πᾶσιν] cum verbo ᾠόμεσαν iungendum; cf. ν 54 σ 425.

— ἐπαρξάμενοι δέπασσι] *vini aliquid poculis e cratera haurientes*, ut fieret libatio. Convivae paucas has vini guttulas effundunt priusquam potandi faciant initium. Item locis par. et σ 418 φ 263. — Post cenam instituitur iam computatio.

472. πανημέριοι] *per reliquam diei partem*. Item P 384 et πᾶν ... ἦμαρ Σ 453, cf. παννύχιος *per reliquam partem noctis sive usque ad noctis finem* K 2 β 434 h. Cer. 393, πάννυχος K 159.

— μολπῇ] *ludo*, i. e. *saltando*, simul canentes, τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαιτός (α 152). Redit nomen N 637 Σ 572, 606 α 152 δ 19 ζ 101 φ 430 ψ 145;

cf. Σ 606 et verbum μέλπειν vs. 474.

473. καλὸν] i. e. καλῶς (schol.).

— παιήονα] *laetum canticum*, ut X 391 h. Ap. 518.

474. μέλποντες] *ludo* (cantu et saltatione) *celebrantes*. Cf. παίζειν Θ 251 ψ 147 h. Ap. 201, 206 al. — Activum verbi non redit, sed medium (non addito accusativo) H 241 Π 182 Σ 604 δ 17 ν 27; substantiva verbalia sunt μολπή *ludus* (cf. vs. 472) et μέληθρον *ludibrium* N 233 P 255 Σ 179.

— ὃ δὲ φρένα ἔρπετ' ἀκούων] voluit poeta — si genuinus hic versus — Apollinem vocatum Chrysen aliquantis peraccessisse, an apud Aethiopes dum commemoratur haec audivisse? Quaestio leviuscula, ad quam poeta animum fortasse ne advertit quidem. Potuit sane deus, dum in Aethiopia degit, preces et cantum Achivorum nihilo minus facile auribus percipere quam si in Olympi vertice sedisset vel Chrysen venisset vocatus; nam caelites etiam eminus audiunt et vident quae fiunt in terris.

475. ἐπὶ κνέφος ἦλθε] huic locutioni, quae B 413 A 194 alibi redit (cf. etiam α 423), subest imago ea, quae clarioribus verbis exprimitur Θ 486: a sole occidente fuscum noctis velum protractum superindui terrae. Cf. etiam Φ 232 et ι 69. *Supervenit caligo* sive novi νυχθημέρου initium (cf. vs. 423—427 vel κ 86).

- δὴ τότε ἔκοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.
 ἥμος δ' ἠριγένεια ῥάνη ξοδοδάκτυλος Ἥώς,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἔειξε κάρτερος Ἀπόλλων.
 480 οὐδ' ἴστων ἑστάναν, ἀνὰ θ' ἰστία λευκὰ ἐπέτασαν
 ἐν δ' ἄνεμος προῆσεν μέσον ἰστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
 στεῖρην πορφύρεον μέγ' ἐρίφαχε νηὸς ἰούσης.
 ἦ δ' ἔθενε κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἴκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,
 485 νῆα μὲν οἷ γε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροι' ἐφέρουσσαν
 ὑψόθ' ἐπὶ ψαμάθοισ', ὑπὸ δ' ἔρματα μάκρ' ἐτάνυσσαν,
 αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε.
 αὐτὰρ δ' ἔμηνε νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισι,
 διογενὴς Πηλεὺς υἱός, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
 490 οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν ἴκλινετο κυδιάνειραν
 οὔτε ποτ' εἰς πόλεμον, ἀλλ' ἐφθινύθεσκε φίλον κῆρ
 αὐτῷ μένων, ποθέεσκε δ' αὐτὴν τε πτόλεμόν τε.
 491^b cf. x 485
 492^b cf. Z 328 II 63

λιταί.

- ἀλλ' ὅτε δὴ δ' ἐκ τοῦτο δυωδεκάτη γένετ' ἡώς,
 καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλύμπον ἦσαν θεοὶ αἰὲν ἑόντες
 495 πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἤρχε. Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμήσ

482. πορφύρεον] πορφύρεον Barnes (cf. Ξ 16 Φ 551 δ 427, 572 x 309), idque Aratus Phaen. 296 videtur legisse. — μέγ' ἐρίφαχε (μέγα f.) Bentley] μεγάλ' ἴαχε Ω (item Σ 29, 228 Φ 10 β 428). || 484. κατὰ Ar.] μετὰ A. Cf. vs. 424. || 488—492. Zen. —, 491 om. || 489. Πηλεὺς] sic Ar. II 21, -ίος vel -έως Ω. Erroris causa fuit prisca litteratura, item II 21 T 216 λ 478 (Πηλεὺς), B 566 Ψ 678 (Μηκιστήος). Cf. § 17. || 495. *ἐφετμήσ] -μέων. Cf. § 56. Singularem numerum suadent Σ 216 Φ 299. Idem vitium δ 353, simile E 818; praeterea cf. A 273 et I 273.

479. ἔκμενον] participium incertae originis redit β 420 λ 7 μ 149 ο 292. Quod secundum vel simile quid significare docet contextus.

480. ἀνὰ ... ἰστία ... ἐπέτασαν] cf. vs. 433.

485. ἠπείροι' ἐφέρουσσαν] § 59.

486. ὑψόθ'(ι)] § 322.

488. Interim (hoc die et sequen-

tibus) Achilles pergebat succensere, in castris desidens.

490—495^a. Cf. vs. 423—427. Voce ἐκ τοῦτο vs. 493 reditur ad eum diem quo Achilles cum Thetide est collocutus, quemadmodum poeta vs. 488 sqq. in narratione rediit ad consilia quae tunc Achilli dedit mater. Cf. Ω 31.

- παιδὸς ἔφοι', ἀλλ' ἢ γ' ἀνεδύσετο κῦμα θαλάσσης,
 ἡερὶν δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὐλύμπόν τε. [394
 497^b cf. E 750 Θ
 498^a cf. O 152, 298
 498^b sq. = E 753
 499 = Θ 3^{sq.}
 ἦϋρεν δ' εὐρύβορπα Κρονίδην ἄτερ ἡμενον ἄλλων
 ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο,
 500 καὶ δα παρόιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ ἴλαβε γούνων 500^b cf. 407
 σκαίῃ, δεξιτερῇ δέ γ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα 501^a cf. Φ 490
 λισσομένην προσέειπε Δία Κρονίωνα γάνακτα
 „Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα
 ἢ γέπε' ἢ γέρωι, τὸ δέ μοι κρήνον ἐξέλωρ' 504^b = 41
 505 νῖόν μοι τίμησον, ὅς ὤκυμορώτατος ἄλλων
 ἔπλετ', ἀτάρ μιν νῦν γε γάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων

501. *δε γ' (ε) δ' ἄρ' (item Φ 490). || 505. νῖόν (νῖα) μοι τίμησον Nauck] τίμησόν μοι νῖόν (cf. § 14 et vs. 510). An *τίμησόν μοι παῖδα (coll. Ξ 236)?

496. ἔφοι'(o) § 59.

— κύμα] cf. vs. 359.

497—499. *Caeli* sive *firmamenti* et *Olympi* nomina iunguntur etiam E 753 sq. Π 364 sq.; cf. praeterea Θ 3—19. Illis locis cogitatur Olympi montis vertex caelo subiectus, nostro quoque poetam id voluisse consentaneum est, prothysteron igitur haec verba efficere (cf. Ω 588). Poeta rem sic sibi informavit ut Iuppiter in summo monte Olympo, cuius vertex inter nubes latitare solet, per maiorem dierum partem degat, sed supra caelum habeat aedes, ubi cum ceteris Olympiis cenet, dormiat, bigas habeat in stabulo adstantes. Cf. A 184. „Sic aborigines quidam Polynesiani patrem caelestem modo in collis alicuius cacumine modo supra firmamentum sedentem sibi fingunt” (Lang). Et omnino non potuit fieri quin fluxae essent de his rebus notiones cum ceteris hominibus tum ipsis poetis.

497. ἡερὶν] *nēbulis* (*matutinis*, vs. 493) *involuta*. Cf. verba ἦϋτ' ὀμίχλῃ vs. 359. Adiectivi vis eadem est 152.

499. πολυδειράδος] *saxosi*. Adiectivum redit E 754 Θ 3, simplex δειράος sive *saxum* legitur h. Ap. 281 Pind. Ol. VIII 62 Soph. Ai. 697 al.; cui vocem δειρήν *collum* (att. δέρην) non esse cognatam docet demi Attici nomen Δειράος (Schulze).

500. Genubus innisa (cf. I 570) Iovis sedentis barbam et genua contingit manibus. Sollemnis gestus supplicantium; item Z 45 Θ 371 al.

503 sq. Quomodo et quando de Iove bene merita fuerit Thetis disertis verbis proloqui non vult: probe id novit Iuppiter.

505. ἄλλων] *aliorum habita ratione*. Genitivus (ablativus) indicat locum ex quo comparatio instituitur. Aequae bene igitur dicitur ὤκυμορώτατος ἄλλων atque ὤκυμορώτερος ἄλλων: *aliorum si habetur ratio omnium celerrime obiturus* atque: *celerris celerius obiturus*. Item Z 295 K 434 Ξ 118(?) Ψ 532 ε 105 et saepe apud alios. Cf. ἔεοχον ἄλλων Z 199 al., ἔε ἄλλων, ἀλλάων Σ 432 Φ 370 et locutio αὐτὸς ἑαυτοῦ (Ar. Vesp. 357 al.).

- ἡτίμασσαν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπογράφ. 507 = 356
 ἀλλὰ σὺ πέρ μιν τίσον, Ὀλύμπιε μητιέτα Ζεῦ·
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρα κ' Ἀχαιοὶ
 510 νῦν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσιν τέ γε τιμῇ.
 ὧς ῥά τοι τὴν δ' οὐ τι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς, 511 cf. A 401 E
 ἀλλ' ἀκέων δρῆν ἦστο. Θέτις δ' ὡς ἤψατο γούνων, 689 al.
 512 cf. O 76
 ὧς ἔχετ' ἐμπεφυυία, καὶ εἴρετο δεύτερον αὖτις·
 „νήμερτὲς μὲν δὴ μοι ὑποσχέο καὶ κατάνευσον,
 515 ἢ ἀπόρριπ' — ἐπεὶ οὐ τοι ἐπιδρῆος, — ὄφρ' ἐὺ γέϊδω
 516 δόσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτῃ θεὸς εἰμι.“ [454
 τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς· 517 = A 30 cf. H
 „ἦ δὴ λoίγια φέργ', ὅ τέ μ' ἐχθοδοπήσαι ἐφήσεις 517^a = O 208 O
 184 ± 97
 518^a = 573
 Ἥρῃ, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθισιν ὀνειδεῖτοισι φέπεσσι.
 520 ἦ δὲ καὶ αὖτως μ' αἰὲν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
 νεικεῖ, καὶ τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖτις ἀπόστιχε, μή τι νοήσῃ
 Ἥρῃ· ἐμοὶ δέ γε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσω.
 εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποιθήσῃ·
 525 τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
 τέκνωρ' οὐ γὰρ ἐμὸν πάλιν ἀγρετὸν οὐδ' ἀπατηλὸν
 οὐδ' ἀτελεύτητον, ὃ τί κεν κεφαλῇ κατανεύσω.“
 ἦ, καὶ κυανένισιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων· 528 = P 209
 528^b cf. O 75 h.
 Cer. 467

507. ἡτίμασσαν § 144] ἡτίμησεν. — ἀπογράφ § 150^b] ἀπούρασ. || 519. Ἥρῃ] Ἥρῃ Ar. — ἂν] novicium (§ 326). || 520. αἰὲν Hermann] αἰεὶ Ω, item I 322. Cf. α 341 β 22 κ 464 μ 64 ν 255 φ 146; vitium contrarium est A 827 α 68 τ 591. || 521. νεικεῖ καὶ τέ μέ] *νεικεῖ καὶ? Cf. § 191. || 522. τι Ar. alique veterum] σε Ω. || 523. γε vHerwerden] γε. || 524—527. Postmodo additi? || 524. εἰ δ'(ὲ)] cf. vs. 302. — κατανεύσομαι sic Ar., ἐπιν. l. a. apud Athen. 66 c (cf. vs. 528).

509. ὄφρα κ'(ε)] § 326.

512 sq. *Genua amplexus manibusque volutans | haerebat.* Verg. Aen. III 607 sq.

519. -οισι φέπεσσι] § 60.

520 sq. Iuppiter (Idaeus) Troiam adversus gentes vicinas hactenus est tuitus.

520. καὶ αὖτως] cf. vs. 399 sq.

526. ἐμὸν] non accedit substantivum,

sed substantivi vicem obeunt verba ὃ τί κεν κεφαλῇ κατανεύσω sive *verbum vel consilium nutu mei capitis confirmatum.*

— πάλιν ἀγρετὸν] cf. Δ 357.

528—530. Hi versus Phidiae Iovem suum fingenti obversati esse creduntur (cf. Strab. 354). Verg. Aen. IX 106 *totum nutu tremefecit Olympum.*

528. κυανένισιν] § 21.

- ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαίται ἐπερρώσαντο γάναντος
 530 κρατὸς ἅπ' ἀθανάτοιο, μέγαν δ' ἐφέλιξεν Ὀλύμπου. 530^a cf. Ξ 177^b
 τῷ γ' ὥς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἦ μὲν ἔπειτα 530^b cf. Θ 199
 εἰς ἄλα ἄλτο βαθεῖαν ἅπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, 531 = ν 439
 Ζεὺς δ' ἔε γόν πρὸς δῶμα. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστην 532^b = Ν 248 ν
 ἐξ ἐδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτλην 534^b sq.^a cf. Χ 251
 535 μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες. sq.
 ὥς ὃ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνον· οὐδέ μιν Ἥρην 536^b sq.^a cf. ε 77
 ἠγνοίησε φιδούσ', ὅτι φοι συμφράσσατο βουλὰς sq.
 ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ αἰόλιοιο γέροντος. 538 = 556
 αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσκνύα· 538^b = Ω 562 δ
 540 „τίς δ' αὖ τοι, δολόμητι, θεῶν συμφράσσατο βουλὰς; 540 cf. δ 462
 αἰεὶ τοι φίλον ἐστίν, ξμεῖ' ἅπο νόσφιν ἐόντα 541^b cf. σ 268
 κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί πώ μοι
 πρόφρων τέτληκας φειπεῖν γέπος ὅττι νοήσῃς.“
 τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 545 „Ἥρην, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιφέλπεο μύθους
 φειδήσειν· χαλεποὶ τοι ἔσονται ἀλόχῳ περ ἐούσῃ.
 ἀλλ' ὃν μὲν σ' ἐπιφεικὲς ἀκούμεν, οὗ τις ἔπειτα
 οὔτε θεῶν πρότερος τὸν γαίεσται οὔτ' ἀνθρώπων·
 ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι νοῆσαι, 549 cf. Θ 10
 550 μὴ τι σὺ ταῦτα φέκαστα διείραιο μηδὲ μετάλλα.“

530. κρατὸς] κρατὸς Zen. — ἐφέλιξεν § 41²⁴] ἐλέλιξεν. || 531. διέτμαγεν] sic Ar., -γον G. ||
 532. ἄλα ἄλτο] ἄλαδ' ἄλτο Bentley (cf. κ 351), ἄλ' ἄλτο Knight (cf. Θ 85). || 533. δ' ἔε γόν
 Brandreth] δὲ ἐόν Ω hiatus vix tolerabili (cf. § 44) et zeugmate parum apto. || 534. ἐδέων]
 ἐδέων G, item vs. 581; cf. ν 56 et § 56. || 535. ἔσταν] ἤλαον quidam in schol. BT. ||
 540. δολόμητι § 83¹⁰] -μήτα. Cf. α 300 al. || 547. σ'(ε) Wakefield] x. Cf. E 481. ||
 548. τὸν Bentley] τόν γ'. || 549. ἐθέλωμι Par. 2767¹] -λοιμι Ω. Cf. Θ 23 et § 112.

532. ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου] *de vertice montis luce corusca laeti*, quem λευκὴ ἐπιδέδρομεν αἶγλη (Z 45, cf. infra vs. 605 sq.).

535. μεῖναι] *ad expectare mente addendum est sedens*, i. e. *non ei assurgere, in sede remanere*.

541. ξμεῖ'(ο)] § 92.

542. δικαζέμεν'(αι)] *decernere*. Item Θ 431 Ψ 574, 579 λ 547; medium

λ 545 μ 440. *De iure dicundo* Σ 506.

546. φειδήσειν] *cognituram esse*. Futuri haec forma redit Z 257 η 327 h. Ap. 484. Cf. § 212.

547. ἐπιφεικὲς] *mente add. ἐστι*. Cf. H 433.

— ἔπειτα] *ita continuatur enuntiatum ut si non a pronomine ὃν sed a particulis αἶ κε coepisset prior eius pars*.

	τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρην·	551 = A 50 P 439 Σ 360 Y 309
	„ αἰνότατε Κρονίδην, ποῖον τὸν μῦθον ἔφειπες;	552 = A 25 O 462 Σ 330 P 440 Σ 361
	καὶ λῖνν σε πάρος γ' οὔτ' εἵρομαι οὔτε μεταλλῶ, ἀλλὰ μάλ' εὐκνηλος τὰ φράζειαι ἄσθ' ἐθέλησιθθα.	
555	νῦν δ' αἰνῶς δέδδοικα κατὰ φρένα μὴ παρέφειπε ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος·	555 ^a = ω 353 cf. K 538
	ἡερίν γάρ σ' ἦ γε παρέξετο καὶ ἴλαβε γούνων.	556 = 538
	τῇι σ' ὅτῳ κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὥς Ἀχιλλῆα τιμᾶσεις, ὀλέεις δὲ πολὺς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.“	557 ^b cf. 407
560	τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·	559 cf. B 4

553. οὔτε] sic Rhianus Aristoph. Ar., οὐδὲ (οὐκ εἵρομαι οὐδὲ Brugmann) olim alii. Cf. vs. 108. || 554. ἄσθ'(α)] sic Ar., ὅτι (θέλησιθθα) Dionysius Sidonius. Cf. vs. 277. || 555. παρέφειπε Naber] σε παρείπη Ω, σε παρέλθθη Bentley (praestabat σε παρήλθε), an *παρέπεισε (σεπαρπει—παρπεισε) coll. Z 61 H 120 N 788 Ψ 606? Requiritur indicativus, subiunctivus autem in eiusmodi enuntiata etiam ε 300 ν 216 ω 491 irrepsit. || 557. σ' ἦ Bekker] σοί. Cf. § 13. || 559. τιμᾶσεις, ὀλέεις vHerwerden] -σις, -σις. Cf. § 147 et 284. — πολὺς] sic Zen. B 4 (h. l. πολείσ ei tribuitur in schol.), πολείας Ar. Ω. Cf. § 83⁹. || 560. δ' ἀπαμειβόμενος] δὲ μέγ' ὀχρήσας l. a. in A.

551. βοῶπις πότνια Ἥρην] prisca loquendi haec formula primum nunc obvia servat memoriam aevi nostro poeta antiquioris (cf. Γ 144), quo *vaccæ species* Iunoni tribuebatur. Non tamen Iliadis poeta βοῶς πρόσωπον ἔχουσαν intellexit, talem enim speciem tribuere non potuit Iovis uxori λευκωλένῳ ἑυθρόνῳ, sed aut pro nomine proprio hoc epitheton habuit aut interpretatus est eam quae bovem facie quodammodo referret, quod nisi oculis grandioribus fieri non potuit, neque his satis apte; nam βο- praefixum intensivum, quod commenti sunt recentiores, nullum fuit unquam. Sic Minervam qui γλαυκῶπιδα dixere primitus, non oculos fulgentes aut praegrandes — ut poetae Iliadis et Odysseae — hoc epitheto significabant, sed deam facie noctuam referentem et cogitabant et dicebant. Testis est noctua fida Minervae sodalis. Cf. etiam Apollo λυκηγενής Δ 101. —

Suspectam autem locutionem πότνια Ἥρην reddit hiatus. Fuitne olim πότνια μήτηρ?

552. Κρονίδην] primitus non *Croni filium* hoc epitheton significasse, sed priscum obscuraeque potestatis epitheton esse Κρονίωνα sive Κρονίδην, loci qualis hic est satis luculenter testantur. Cf. terminus adiectivorum κυλλοποδίων (Σ 371 al.), ἰθυπτίων (Φ 169), nec non Ὑπερίων sive Ὑπεριονίδης (ambobus suffixis coniunctis), οὐρανίων, al. huc faciunt. Eadem autem termini -ίων(ι) atque termini -τερος fuit sors; utraque enim primitus *attribuebat* tantum (οὐραν-ίων *caelestis*, ὀρέσ-τερος *montanus*), postea *comparando* inserviit (κακ-ίων vel κακώτερος *deterior*). Et eadem sors fuit termini -ίδης atque termini -ιος in adiectivis *possessivis* vulgatissimi, hic enim etiam ad Nelei vel Telamonis vel Capanei *filium* significandum est usurpatus (B 20 al.).

- „δαιμονίν, αἰεὶ μὲν ὄτεαι, οὐδέ σε λήθω. 561^b cf. K 279 Ψ
 πρῆξαι δ' ἔμπης οὐ τι δυνήσσαι, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ 648 562^a = β 191
 μᾶλλον ἔμοι ἔσαι· τὸ δέ τοι καὶ δίγιον ἔσται.
 εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστίν, ἔμοι μέλλει φίλον εἶναι.
 565 ἀλλ' ἀκούσα κάθησο, ἔμῳ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ,
 μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ 566^a cf. 28
 ἄσπον ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφῶ.“ 567 cf. O 105
 ὅς ἔφατ', ἔδρυσεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρην,
 καὶ ῥ' ἀκούσα καθῆστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ·
 570 ὥχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανίωνες·
 τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
 μυτρεὶ φίλῃ ἐπὶ γῆρα φέρων, λευκωλένῳ Ἥρην·
 „ἦ δὴ λοίγια φέργα τάδ' ἔσσεται οὐδ' ἔτ' ἀνεκτά, 573^a = 518
 εἰ δὴ σφῶ' ἔνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε,
 575 ἐν δὲ θεοῖσι κολαῖὸν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαίτῳ
 ἐσθλῆς ἔσσεται ἥδος, ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.
 μυτρεὶ δ' ἐγὼ παρὰφῃμι, καὶ αὐτῇ περ νοεοῦσιν, 577^b cf. Ψ 305
 πατρὶ φίλῳ ἐπὶ γῆρα φέρειν Δίε, ὄφρα μὴ αὐτὲ
 νεικείῃσι πατήρ, σὺν δ' ἡμιν δαῖτα ταραξῇ.
 580 εἴ περ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς
 ἔξ ἐδέων στρυφελῆσαι... ὃ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστι.
 ἀλλὰ σὺ τὸν γε φέπεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι·

567. ἰόνθ' (-ντα)] ἰών Bentley (ante ἄσπον interpungens). — ἀάπτους] sic Ar., ἀέπτους Aristoph. (cf. N 318). || 572. ἐπὶ γῆρα] una voce Ar., item vs. 578. Cf. Ξ 132. — λευκωλένῳ Ἥρην] περιγμένην ἦτορ mavult quidam in schol. T. || 576. ἥδος] neglecto ς (§ 41³); Bentley ἔσται γῆδος, Nauck ἔσσεται ἐσθλῆς γῆδος, alii ἐσθλῆς ἔσσετ' ἐφῆδος. || 581. στρυφελῆσαι] -ξε Bentley. Cf. A 135 Φ 556 al. — φέρτατος] -τερος Anecd. Par. III 109.

562. ἀπὸ θυμοῦ] cf. ἀποθύμιος Ξ 261, ἐκ θυμοῦ πεσεῖν Ψ 595. Praepositionis ἀπὸ eadem vis vere adverbialis est in locutionibus: ἀπ' οὐατος εἶναι, γενέσθαι Σ 272 X 454, ἀπὸ δόξης εἶναι, μυθέσθαι K 324 λ 344, ἀπὸ πραπίδων λαθεῖν X 43 Ω 514.

564. Si id quod dicis ita habet ut perhibes, mihi sic lubitum esse persuasum tibi habe.

566 sq. Ne propius accedentem me a te arcere (te a me defendere) nequeant di. Cf. H 144 Λ 120 Υ 296, de

ipsa re mox vs. 590 sq. et Θ 20—27, de locutione ἄσπον ἵμεναι *aggredi ad vim inferendam* Z 143 Ξ 247 O 105 X 92.

567. ἰόνθ'] i. e. ἰόντα. Zen. perpetram scribebat ἰόντε (cf. § 52).

— ἐφῶ] § 122. De verbi vi cf. A 88.

574. σφῶ'(ί) § 92.

576. τὰ χερεῖονα νικᾷ] *deteriora haec (mala haec iurgia) obtinent.*

581 sq. De verborum structura cf. vs. 135—137.

582. γε φέπεσσι γ' ἐπέεσσι Ω.

αὐτίκ' ἔπειθ' Ἰλαος Ὀλύμπιος ἔσεται ἡμιν.“

ὥς ἄρ' ἔφη, καὶ ἀναΐξας δέπας ἀμφικύπελλον

585 μντρὶ φίλῃ ἐν χεῖρ' ἐτίθει, καὶ μιν προσέειπε·

585 cf. 441

„τέτλαθι, μήτερ ἐμή, καὶ ἀνασχεὸ κηδομένη περ,

586 cf. E 382

586^b cf. H 110

μὴ σε φίλῃν περ ἑοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσι εἶδωμαι

θεινομένην· τότε δ' οὐ τι δυνήσομαι ἀχνύμενός περ

588 sq.^a cf. 241

sq.

χραισμέμεν'. ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.

590 ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα

590^a = Ξ 249

591 cf. O 23

ῥῶψε, ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βυλοῦ θεσπεσίοιο.

592cf.Hes.Theog.

722 sqq.

πᾶν δ' ἡμαρ ῥερόμενν, ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι

592^b = Σ 210 T

207 π 366

585. χειρ(ι) Aristoph. Ar. Sosigenes Mass. (ut vs. 596)] χειροὶ τίθει Ω (ut vs. 441). Cf. K 328 Ψ 568 β 37 γ 51, 443 λ 359 ν 57, 225 φ 59 Hes. Theog. 174. Vitium contrarium in codd. omnibus aut nonnullis est T 251 ο 120, 124, 130 Ψ 695, 761 δ 287.

587. ἐν ὀφθαλμοῖσι εἶδωμαι] item Γ 306 al., ὀφθαλμοῖσι φιδεῖν Γ 28, 169 al., ἐν ὀφθαλμοῖσι νοῆσαι Ω 294 al.; cf. οὔασι ἀκούειν M 442, ὀφθαλμοῖσι φιδεῖν ἡδ' οὔασι φόσσαν ἀκούσαι Hes. Theog. 701, καλέσασθαι φωνῇ Γ 161, ἐν τῷ στόματι λέγειν Ar. Ach. 198.

589. χραισμέμεν'(αι)] § 125.

590 sq. Res, quam spectat Vulcanus, fusius narratur Ξ 249—257 et O 18—30. Tum cum Hercules, Iovis filius mortalis ipsi carissimus (cf. Σ 118) et a Minerva saepe protectus (cf. Θ 363—369), capta Troia (cf. E 640—651) cum navibus rediit in patriam, Iuno Somni deo adiuvante Iovi soporem incussit, dein procellam civit vehementissimam; mox vero experrectus Iuppiter Herculem ab interitu servavit, Iunonem vinctam suspendit, Vulcanum ei opitulari conatum deturbavit e caelo. Heros autem vento in insulam Con delatus hanc expugnavit et regem Eurypylum (cf. λ 519 sq.) interemit. — Cognata fabula narratur T 126—131: Culpam deam a Iove e caelo deiectam esse propterea

quod eius opera a Iunone circumventus Iuppiter Herculem Eurystheo subiecisset, deteriori meliorem. Et mortem tandem Herculi Iunonis odium intulisse dicitur Σ 119. Alius fabulae, quae fuit de Vulcano propter pedum vitium statim post natales ab ipsa matre praecipitato, dein a Thetide servato, mentio fit Σ 395—397 h. Ap. 316—320. E caelo utique in terram venisse ignis, qui veteribus *animantis* instar fuit (cf. B 426), dicitur in his fabulis, quae parallelae fuerunt olim, ab Iliadis autem poeta in carmen suum receptae sunt ambae, ut et in ea fabula quae fuit de igne a Prometheo dis surrepto.

592. Quod per totum diem cecidisse dicitur Vulcanus, cum quam celsa sit deorum regia, tum quam gravis eius casus fuerit sic significatur. *Proprio vero motu* cum pro ruunt caelites, intra brevissimum temporis articulum et vel ipso dicto citius solent pervenire quo velint (cf. Δ 75 sqq. E 770—772 N 20 Ω 78 sq. al.).

- κάππεσον ἐν Λήμνῳ, ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν
 ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ 'κομίσαντο πεσόντα.“
- 595 ὥς 'φάτ', ἐμειδῆσεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 595 = Φ 434 cf.
 μειδῆσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον. Ξ 222
 αὐτὰρ ὃ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσι
 'φοινοχόει, γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.
 ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλοσ μακάρεσσι θεοῖσι, 599 = θ 326
 600 ὥς 'ῖδον Ἥφαιστον διὰ δῶματα πομπύοντα.
 ὥς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 'δαίνυντ', οὐδὲ τι θυμὸς ἐδένετο δαιτὸς ἐρίσης,
 οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἦν ἔχ' Ἀπόλλων, 601 sq. = τ 424 sq.
 601 = ι 161, 556
 × 183 al. cf. T 162
 602 = 468 [Σ 713
 603 cf. Ω 63*

593. ἐν Λήμνῳ] sic Ar., alii olim ἐς Λήμνον. Cf. Θ 485 Ο 538, 624, πεδίῳ 'πέος E 82, χάμαι 'πέος saepius. || 599. γέλοσ § 63] γέλωσ. || 600. πομπύοντα] -σαντα olim 'αι πᾶσαι' (schol. T; sic Ar.?).

593. *Lemni clarus fuit ignis e monte Mosychio surgens* (Soph. Phil. 800 al.). In hanc igitur insulam Vulcanum sive ignem olim de caelo delapsum esse fabulati sunt veteres.

594. Σίντιες] σίντιες Apio *praedones* id interpretatus (cf. vs. 99 et σίντιος Λ 481 al.). Gens haec commemoratur etiam θ 294.

596. παιδὸς] *a filio*. Genitivus ut H 400 Λ 124 Ω 305 al.; etiam δέχεσθαι τί τινι dicitur (B 186 al.).

597. ἐνδέξια] orbem convivarum circumsedentium a parte interiore obit pincerna *dextrorsum conversus*; fert enim natura ut in hanc potius partem quam in sinistram convertatur qui dextra manu aliquid afferat. Cf. H 184 ρ 365 et ἐπὶ δεξιᾷ φ 141. Omnium honoratissima fuit sedes craterae proxima, quippe a qua pincerna initium faceret pocula implendi.

598. Dicitur h. l. φοινοχοεῖν νέκταρ, item Δ 3 (Υ 234), ut ἵππους βοκολέειν Υ 221, χάλκεος κέραμος E 387, ἵπποβουκόλοι Eur. Phoen. 28, οἰκοδομεῖν γέφυραν Herodot. I 186, τεῖχος οἰκοδομήσασθαι V 125, χρύσεια λίνα

h. Ap. 104. Cf. etiam P 389. — *E cratera* autem quod nectar hauritur, apparet *aqua affusa* id a dis bibi, ut vinum a mortalibus; item ε 93 h. Ven. 207. — Videtur subesse notio *mellis aqua diluti*, — licet Iliadis poetam huius rei etiam conscium fuisse veri sit dissimile, — *mel* igitur *ambrosiae* sive cibi deorum peperisse notionem, *hydromeli* autem sive aqua melle dulcata notionem *nectaris*. Cf. Γ 385.

599 sq. Claudus deus (cf. vs. 607) pincernae munere praeter morem fungens, quod multo magis decebat Heben vel Ganymedem, virginem iuvenemve formosum, festinando risum movet. Nempe id ipsum agebat, quo iram solveret parentibus et convivas cunctos exhilararet.

603 sq. Suntne postmodo inserti? Fraudis indicium fortasse praebet οὐ μὲν particularum usus insolitus, Apollo autem cithara ludens (cf. h. Ap. 182—206 h. Merc. passim) non fuit eius artis quae cecinit Troiae patrum terrificum et Argivis infensum. In Iliade Apollo fidicen commemoratur etiam Ω 62 sq., sed ille locus,

- Μουσάων θ', αἵ ἄειδον ἀμειβόμεναι φοπὶ καλῇ.
 605 αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυν λαμπρὸν φάος ἡέλιοιο,
 οὐ μὲν κακκείοντες ἔβαν φοῖκόνδε φέκαστος,
 ἦχι φεκάσται δῶμα περικυτὸς ἀμφιγυήεις
 Ἥφαιστος ἑποίησε φιδυίνισι πραπίδεςσι,
 Ζεὺς δὲ πρὸς δὴν λέχος ἦν Ὀλύμπιος ἀστεροπητής,
 610 ἔνθα πάρος ἑκοιμᾶτο, ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἰκάνοι.
 ἔνθα καθεῖτο ἀναβάς, παρὰ δὲ χρυσόθρονος Ἥρη.
- 604 cf. ω 60 h.
 Ap. 189
 605^b = E120@485
 606 = γ 396 η 229
 v17cf. 458 α 424
 608 = ρ 12 cf.
 η 92
 610 = τ 49
 610^b cf. ι 383

ὄνειρος.

- B ἄλλοι μὲν ἦα θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι ἱπποκορυσταὶ
 ἦδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε φήδυμος ὕπνος,
 ἀλλ' οὗ γ' ἐμερμήριζε κατὰ φρένα ὥς Ἀχιλλῆα
- 1 sq. a = Ω 677 sq.
 1 sq. cf. K 1-4

606. κακκείοντες] ὁ γὰρ κείοντες olim „πᾶσαι” (schol. T; sic Ar.?). cf. τ 48. || 607. ἦχι Ar.]
 ἦχι: Ambr. A. Cf. Γ 326 A 76 γ 87. || 609. δν] Zen. δ, i. e. οὐ(λ)έχος (cf. § 10 et
 Π 231). Neglectum est φ, Bentley δὲ πρὸς λέχος (Nauck δὲ ποτὶ λέχος), alii aliter. ||
 611. ἐνθα καθεῖτο(ε) ἔνθα ἐκάθευτο Zen., item ζ 1. Cf. A 68. || 1. ἄλλοι] ὅλλοι: Zen.
 (cf. K 1 et § 9). || 2. φήδυμος § 41²] νήδυμος Ar. Ω.

ut noster, et aliam ob causam est suspectus (cf. A 358). Odysseae vero versus θ 488 non est addubitandus.

605 sq. Obscuratur mons in quo habitant di: ergo cubitum illi eunt (cf. Ξ 233 et 259), mane surrecturi, cum Aurora nuntiabit solem denuo appropinquare (B 48 sq.). Odysseae autem poeta, qui mentis oculis sedem deorum non adspexit, sed hominum famam — ut ait ipse — secutus est, perpetuamne lucem caelitibus procul a nivibus montanis (cf. vs. 420) degentibus tribuit ζ 45 (cf. Soph. Ant. 604—610)? An de diurno tantum tempore et ille est locutus? Hoc verum videtur inter se collatis A 532 et ζ 45.

606—611. Regia caelestis ad instar regiarum terrestrium est structa: in aedibus patris ἀνδρῶν τε θεῶν τε habitant ceteri di et deae; cf. B 701.

607. ἀμφιγυήεις] *claudus, utroque pede captus*, χωλεύων Σ 397, 411, 417, ῥικνὸς πόδας h. Ap. 317, κυλλοποδίων (= κυλλὸς τοῦς πόδας, cf. A 552) Σ 371 Υ 270 Φ 331. Adi. redit Ξ 239 al.; cf. Σ 411, ubi κνήμαι φαραίαι ei tribuuntur. Sic *natus* esse Vulcanus dicitur θ 308—312 h. Ap. l.l. (cf. I 503—512). — Cf. verbi γυίειν vis θ 402, 416 (Z 265), ad terminum autem -γυήεις illustrandum, pro quo expectabatur -γύης, conferri possunt βαθυδινήεις Φ 15, 603 pro -δίνης (ut Υ 73 al.) et ποτιφυνήεις ι 456.

611. καθεῖτο(ε) *cubabat sive noctem transigebat*, ἔαυε, non: *dormiebat*. Cf. θ 313 ο 5—7 I 325 υ 5 sq.

1. *Cum di — Iove excepto — dormiebant, tum duces Achivorum* (βουλῆφόροι ἀνδρες vs. 24); cf. Δ 457. Etiam ignobile vulgus, sed huius non iam habetur ratio.

- τιμήσει, ὀλέσαι δὲ πολὺς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν. 4 cf. A 559
- 5 ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φάνετο βουλή,
πέμψαι ἔπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονι οὐλὸν Ὀνειρον'
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα' 5=K 17 E 161 cf.
818, 424 λ 230
5^b=H 325 I 94
ω 52
- „βάσκη' ἴθι, οὐλὸς Ὀνειρε' θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν 8^a cf. Θ 399 A
186 O 158 Ω 144
- 10 πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευμένον ὥς ἐπιτέλλω. 10^b=I 369
- θωροῦξά μιν κέλευε κάρη κομάοντασ' Ἀχαιοὺς 11 sq. cf. 28 sq.
- πανσυνδίνῃ νῦν γὰρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυάγνυαν
- Τρώων, οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες 13-15=30 sqq.

4. τιμήσει(ε) A² et l. a. in schol.] -σηι Ω. — ὀλέσαι Voss] ὀλέσῃ. Cf. § 113 et II 650 A 158 al. — πολὺς Zen.] πολέας Ω. Cf. § 88⁹. || 8. οὐλὸς § 51] οὐλς. Cf. A 189. Nisi οὐλὸς adiectivum e vs. 6 irrepsit. — Ὀνειρε' Ὀνειρε, ... Ἀχαιῶν Nicanor. Cf. Θ 399 A 186 O 158 Ω 144. || 12. πανσυνδίνῃ sic Ar., πασσ. G. — ἔλοι sic Zen., Ar. ἔλουσ, ut vs. 29 (oratione directa, ut A 303 Ψ 855 α 40)?

6. Ὀνειρον] *speciem nocturnam*, eamque *fallacem* (cf. τ 560—567), Nestori similem. Somnia non in ipsa dormientium mente gigni sed extra eam extare poeta sumit, et revera ita ei persuasum fuisse videtur. Cf. Ψ 62—101.

8. βάσκη' ἴθι] item Θ 399 A 186 O 158 Ω 144, 336. Cf. X 203.

11. κάρη κομάοντα] hoc epitheto, in quod primum nunc incurrimus, *Achivi* distinguuntur a gentibus quae non *per totum caput*, ut illi, sed *in solo vertice* capillos aiebant, in his *Thracēs* ἀκρόκομοι Δ 533, vel *in occipite*, ut ὄπιθεν κομάοντες *Abantes* B 542. Simile est *Doriensium* epitheton τριχᾶκες τ 177. De participii κομάοντες forma cf. § 191.

12. νῦν] per dies duodecim post ducum rixam nihil est actum (cf. A 423—427), sed inertes desederunt milites in castris, ne armis quidem sumtis; nam Agamemnon Achillis Myrmidonumque auxilio destitutus ceterum exercitum post pestilentiam multo rariorem factum in hostes

Troiam versus ducere non est ausus. Et capienda tamen est urbs! Iam igitur opus aggrediendum est tandem! Sat morarum, ait species nocturna: etiam sine Achille Troia capi potest! — Ut Autolycus vel Ulixes inter homines, sic Iuppiter inter numina mente excellens etiam mendaciis cum opus est fingendis acumen ingenii sui praestat. Cf. *Iunonis* calliditas O 41—44 vel *Minervae* verba fallacia X 229 sqq.

13—15. Nullaene igitur requirebantur preces Thetidis ad Iovem Trojanis conciliandum? His enim Somnii verbis fallacibus auditis dixeris Agamemnonem hactenus ne dubitasse quidem quin urbi Iuppiter faveret, nunc vero ut alia omnia crodat permovendum esse Somnii verbis (cf. A 399 sq.). Nostro tamen poetae non est ea mens, sed quae de deorum — Iovis (Idaei) et Apollinis (Pergameni) praesertim — studiis ferebant priscae fabulae, a suis ipsius opinionibus quam maxime discrepantia, cum his utcumque conciliat nunc,

ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας

15 "Ἢρην λισσομένην, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται."

ὥς 'φάτ', ἔβη δ' ἄρ' "Ὀνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσε. 16 cf. ρ 348, 551, 574
καρπαλίμως δ' ἔκανε Θοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, 17 = 168

'βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανε
εὐδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος 'κέχυθ' ὕπνος.

20 'στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς Νηληϊῶι νῆϊ φεικνός,
Νέστορι, τὸν ἔα μάλιστα γερόντων 'τὶ' Ἀγαμέμνων·

τῷ μιν φεισάμενος προσεφώνεε θεῖος "Ὀνειρος" 22^a = Π720P326, 585 Y 82 cf. B 795 Γ389 ζ24
„εὐδεις, Ἀτρεός νῆε δαΐφρονος ἵπποδάμοιο; 23-33^a = 60 sqq. 23 cf. Δ 370 Δ450
οὐ γρὴ παννύχιον εὐδεν βουλνφόρον ἄνδρα,

25 ᾧ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλε.
νῦν δ' ἐμέθεν ξύνεσ ὄκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι, 26 cf. Ω 133 26^b sq. = Ω173 sq.
ὅς σε ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται ἥδ' ἐλαίρει.

Θωρηξαί σ' ἐκέλευσε κάρη κομάοντας Ἀχαιοὺς 28 sq. cf. 11 sq.
πανσυδίμῃ· νῦν γὰρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγνιαν

30 Τρώων, οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες 30-32 = 13 sqq.

ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας

"Ἢρην λισσομένην, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται

ἐκ Διός. ἀλλὰ σὺ σῆισιν ἔχε φρεσί, μηδέ σε λήθῃ

αἰρεέτω, ὅτε κέν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήγῃ."

15. Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται] διδόμεν (διδόμεν Hippias Thas.) δέ οἱ εὐχος ἄρεσθαι (ut Φ 297) l. a. apud Aristot. de Soph. el. 4 Poet. 26. || 22. φεισάμενος § 212³] φεισάμενος. — θεῖος] οὐλος Α². || 27. Ar. — || 34. ὅτε κέν § 326] εὖτ' ἂν.

ut passim; cf. A 1—7. — Quod factum esse Agamemnoni dicere nunc iubetur fallax species, mox in ipsa Iliade id fieri revera videbimus (cf. Δ 15—19).

20. Imitatur Verg. Aen. IV 702.

— Νηληϊῶι νῆϊ] item Τελαμῶνιος νόος N 67. Alibi pater solo adiectivo in -ιος desinenti indicatur, voce νόος non addita: Νηληϊός, Τελαμῶνιος, quae antiquior fuit ratio, ex eo aëvo servata quo mera epitheta haec erant necdum in patronymicorum notionem abierant; tunc enim neque Nestori erat pater *Neleus* neque Aiaci *Telamon*, sed *saevum* illud, *feretrium* hoc

adiectivum significasse videtur. Cf. A 552.

27. Versum ex Ω irrepsisse censebat Ar., *commiserandi* enim verbum illic aptissimum esse, hic secus; cui oblocutus alius interpres in scholiis ait iustam *commiserandi* causam nunc praebere pestilentiam et rixam. Res dubia, sed potior videtur opinio Aristarchi.

— σε'(ο)] § 92.

28. κάρη κομάοντας] cf. vs. 11 et § 191.

30—32. Cf. vs. 13—15.

34. αἰρεέτω] § 191.

— ὅτε κεν] § 326.

- 35 ὥς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσето, τὸν δ' ἔλιπ' αὖθι 35 cf. A 428
τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον.
'φῆ γὰρ ὃ γ' αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἤματι κείνῳι,
νήπιος, οὐδέ τὰ 'φείδε' ἃ ῥα Ζεὺς 'μῆδετο φέρῃα' 38^a cf. Y 466
θησέμεναι γὰρ ἔμελλον ἔτ' ἄλγεά τε στοναχὰς τε
40 Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὕσμινας.
ἤγρετο δ' ἐξ ὕπνου, θεὸν δέ μιν ἀμφέχυντ' ὄμφῃ.
ἔξετο δ' ὀρθωθείς, μαλακὸν δ' ἐνέδυνε χιτῶνα,
καλὸν νηγάτεον, περὶ δὲ μέγα 'βάλλετο φᾶρος' 42^a cf. K 21 α 437
ποσσί δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, 42^a = Ψ 235
45 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν 'βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον. 44 = K 22, 132
εἴλετο δὲ σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεὶ 44 = 186 al. cf. Ω
σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων. 340 o 550 e 2
'ὥς μὲν ῥα θεὰ προσεβήσето μακρὸν Ὀλυμπον 45 = Γ 334 II 135
Ζηνὶ φάος φερέουσα καὶ ἄλλοις' ἀθανάτοισι' T 372 cf. θ 416
50 αὐτὰρ ὃ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοις' ἐκέλευσε 45^a = E 788 A 29
46^b sq. = 186 sq. [Ψ 39 β 6
50 cf. 442 I 10

36. ἔμελλον Ar. G] -λλε(ν) Zen. Ω. || 39. θησέμεναι γὰρ ἔμελλον ἔτ' Nauck] θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλον ἐπ' Ω. Nauckii correctionem nunc confirmat pap. Hib. 19 I 302; in vulgata suspicionem movet γὰρ ictu productum, licet conferri possint A 342 A 690 (?) Ξ 30(?) P 403 (?) T 49 α 580 (cf. § 19).

35. αὖθι § 322.

38. 'φείδε'(ε) § 160.

43. νηγάτεον] *splendidum*? Vox ignotae originis et potestatis redit Ξ 185 h. Ap. 122.

45. ἀργυρόηλον] *aureis* paxillis idem ensis (i. e. ensis manubrium) ornatus dicitur A 29 sq. — Leve, immo nullius omnino momenti discrimen: nunc versibus formulariis poeta utitur, rem solitam solitis verbis referens, illic splendidus ducis ornatus lectissima oratione enarratur.

48 sq. Magni poetae versus! Olympi summi montis cacumen primum inter montes vicinos et diu ante valles luce illustratur: ecce conspicitur aurea vestis deae Aurorae montem illum adscendentis, ut Solem appropinquare nuntiet patri Olympio. Idem valet φάος φερέειν h. l. et Ψ 226 quod

φάος ἀγγελέειν v 94; cf. etiam ἀγγελῖον φερέειν Ξ 355 κ 245 o 41 π 329, ἀγγέλλειν τινὰ *alicuius adventum nuntiare* Ξ 122, nec non huc facit o 152. Nullum obiectum additum est futuro ἀγγελέειν (π 459) σ 186 χ 496 (ut Ar. Ach. 1070 vel 1084).

49. φάος] § 71.

50 sqq. Experrectus Agamemnon haud ita magnifice sentit de spe vincendi, quam ostentavit ei species nocturna. Itaque urbem quidem hodie aggredi secum decernit, somnii promissis stimulatus, prius tamen cum ceteris regibus ipsoque exercitu de ea re deliberare, ne culpa consilii male initi in ipsum solum recidere possit, si male res cesserit. — Quam qui dedit huius loci explicationem, A. Lang, suspicatur post versum 41 unum duosve versus intercidis

- κηρύσσειν ἀγορήνδε κάρη κομάοντας Ἀχαιοῦς. 51 = β 7 cf. B 443
οὐ μὲν ἐκέρυσσον, τοῖ δ' ἠγείροντο μάλ' ὄκα. 52 = 444 β 8
βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἔξε γερόντων
Νεστορέην παρὰ νηῖ Πυλοιγενέος βασιλῆος.
55 τοὺς ὃ γε συγκαλέσας πυκινὴν ἠρτύνετο βουλὴν· 55 = K 302
„κλῦτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν Ὀνειρος
ἀμβροσίην διὰ νύκτα, μάλιστα δὲ Νέστορι δίωι
ῥαῖδός τε μέγεθός τε φυνὴν τ' ἄγχιςτ' ἐφεοῖκει. 58 cf. ζ 152 [ω 374
'στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καί με πρὸς μῦθον ἔφειπε· 58^a = λ 337 σ 249
59 cf. ψ 68 al.
60 ,εὖδεις, Ἀτρεὺς νῆε δαΐφρονος ἱπποδάμοιο; 59^a = 20
60-70^a = 23 sqq.
οὐ γὰρ παννύχιον εὖδειν βουλινφόρον ἄνδρα,
ὣι λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλε.
νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὄκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
ὅς σε' ἄνευθεν ξὼν μέγα κήδεταί ῥ' ἐλαίρει.
65 θωρήξαι δ' ἐκέλευσε κάρη κομάοντας Ἀχαιοὺς
πανσυδίην· νῦν γὰρ κεν ἔλοισ πόλιν εὐρυάγρην
Τρώων, οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
ἄθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ἥρην λισσομένην, Τρώεσσι δὲ κήδ' ἐφῆπται
70 ἐκ Διὸς. ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσίν· — ὥς ὃ γε ρειπὼν
ᾤχετ' ἀποπτάμενος, ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνήκε.
ἀλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν. 72 = 83

53. βουλὴν Zen. Ω] βουλῆ Aristoph. Ar. Cf. Ω 553. || 54. Πυλοιγενέος A] Πυλῆγ. C. Cf. ψ 303 et § 48. || 55. Zen. αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἠγερέθεν ὁμηγερέος τ' ἐγένοντο, | τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων. || 56. θεῖος] θεῖον Zen. || 60—70. Zen. sic contraxit: ἠγνώγει σε πατὴρ ὑπὲρ γυροσ, αἰθέρη ναιων, | Τρωσὶ μαχῆσασθαι προτὶ Ἴλιον. ὥς ὃ μὲν εἰπὼν. || 64. Ar. — || 70. γε Bentley] μὲν.

quibus Agamemnon diceretur Somnii verba addubitasse, ex. gr. 'ὀφίξε δὲ φὼν κατὰ θυμόν, ἐπεὶ σάφα 'φείδε' ὄνειρους | οὐ πάντας πιστοὺς φοιτᾶν διὰ νύκτα μέλαιναν, — Agamemnonis et ipsius poetae mentem probabiliter sic interpretatus; vix tamen necessarium videtur sumere textus traditi hanc partem esse mutilatam.

51 et 65. κάρη κομάοντας] cf. vs. 11 et § 191.

52. μάλ' ὄκα] post longa taedia (cf.

vs. 12) copiae alacres conflunt in concionem vocatae.

54. Νεστορέην ... βασιλῆος] similis verborum structura est (Γ 180) E 741 (H 222 sq.) λ 634.

56. ἐνύπνιον] adv., ut Ar. Vesp. 1218. Non redit vox nisi vs. par.

57 sq. μάλιστα ... ἄγχιςτα] cf. X 203.

58. ἄγχιςτ' ἐφεοῖκει] -στα ἐώικει Ω.

64. Cf. vs. 27.

67—69. Cf. vs. 13—15.

71. ἀποπτάμενος] § 216.

- πρῶτα δ' ἐγὼ γέπεσιν πειρήσομαι, ἢ θέμισ ἐστί,
καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω·
- 75 ὅμως δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν γεπέεσσι “
ἦ τοι ὅ γ' ὥς φειπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, τοῖσι δ' ἀνέστη 76 = A 68
Νέστωρ, ὅς ῥα Πύλοιο γάναξ ἔεν ἡμαθύνεντος·
ὁ σφιν ἐὺ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
„ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες, 79 = I 17 K 533
80 εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνίσπε,
ψευδός κεν φαῖμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον· 81 = Ω 222
νῦν δ' ἔριδ' ὅς μὲγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὔχεται εἶναι. 82 cf. A 91
ἀλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν.“ 83 = 72
ὥς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἔξ ἦρχε νέεσθαι.
- 85 οἱ δέ τ' ἀνέστησαν 'πεῖθοντό τε ποιμένι λαῶν,
σκηπτόχοι βασιλῆες.

διάπειρα.

ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.

76—83. Ar. —, versum 84 ad Agamemnonem referens. || 82. Ἀχαιῶν] ἐνὶ στρατῷ L. Cf. A 91. || 85. δέ τ' ἀνέστησαν Cobet] δ' ἐπανεστήσαν Ω (*assurgebant*, verbum neque alibi apud H. inventum neque huic loco aptum).

73—75. His versibus poeta parat sibi viam ad sequentia, quae finxit ad exemplum praeae alicuius narrationis de Achivis eorumque duce Agamemnone fugam meditantibus, — ut I 17—28 (et vicin.) A 13 sq. E 74—81, — sed interventu Minervae prohibitis quo minus re infecta domum revertentur. Eam fabulam poeta noster Iliadi inseruit ita mutata ut Agamemnonem callido artificio ea suadere faceret quae, ab aliis ducibus fraudis consciis mox refutata, milites post pestilentiam et regum rixam animum despondentes in bellum alacriores denuo essent reddituri (D. Müller). Similis est Iovis dulus Δ 5 sqq. et feliciter aliquando Ferdinandus Cortes dux Hispanus eiusmodi dolo usus esse fertur.

73. ἢ θέμισ ἐστί] *cuiusmodi consilium ducem non dedecet.*

74. πολυκλήϊσι] cf. Π 170.

75. ὅμως] § 92.

— ἐρητύειν] mente add. Ἀχαιοῦς.

77. ἔεν] § 302.

80 sq. εἰ ... ἐνίσπε, ... κεν φαῖμεν] pro φαῖμεν expectabatur ἔφαμεν, item Ω 222; cf. Δ 223. Agnoscitur hic vis primitiva particulae εἰ, de qua cf. A 135—137; nam sic haec sunt interpretanda: *sumamus alium quempiam haec dixisse: mendacia igitur vocemus et neglegamus.*

81. μᾶλλον] *potius* (ut E 231 M 344, 357), non: *etiam magis* (ut E 208 I 585).

82. ἔριδ' (εἰ) ἴδεν Ω.

85. ποιμένι λαῶν] *Agamemnoni.*

86. σκηπτόχοι] -οῦχοι Ω. De vocis vi cf. A 279.

- ἦϋτε φέθνε' ἴασι μελισσάων ἀδινάων,
 πέτρῃς ἔκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένων,
 βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσι φεαρινοῖσι·
- 90 αἶ μὲν τ' ἔνθα φάλις πεποτῆται, αἶ δέ τε ἔνθα·
 ὥς τῶν φέθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων 91 = 464
 ἠτόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχάοντο
 φιλαδὸν εἰς ἀγορὴν μετὰ δὲ σφίσι Φόσς' ἐδεδῆκε
 ὀτρύνουσ' ἵμεναι, Διὸς ἄγγελος· οὐ δ' ἤγροντο.
- 95 'τετρήχει δ' ἀγορὴ, ὑπὸ δ' ἐστοναχίζετο γαῖα
 λαῶν ἰζόντων, ὁμαδος δ' ἔεν· ἐννέα δὲ σφας
 κήρυκες βοάοντες ἐρήτουν, εἴ ποτ' αὐτίς
 σχοιάτ', ἀκούσειαν δὲ διοτρεφέων βασιλῆων.
 σπουδῇ δ' ἔξετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἑδρασ 99^b = 211
- 100 πανσάμενοι κλαγγῆς· ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 ἔσκηπτρον ἔχων, τὸ μὲν ἥφαιστος· κάμε τεύχων.

87. φέθνε' ἴασι Bentley] ἰθνεα εἴσι. Cf. II 160. || 90. δέ τε] *δ' ἄρα τ' (cf. § 329^b)? Hiatus vitiosus. || 94. *ἤγροντο] ἀγέροντο Ω, item Σ 37, 245 & 321 λ 36 υ 277 et ἀγέρεσθαι leg. ἀγέρεσθαι β 385. Cf. § 149⁴⁴.

87—93. Milites per crebra navium intervalla in campum apertum procurrentes comparantur cum apibus relicto saxo rimoso prata florida petentibus. Apum domesticarum apud Homerum mentio fit nulla, quae primum commemorantur Hes. Theog. 594 sqq.; nostro loco ferae significantur, item M 167 v 106. Cera autem commemoratur in fabula quae est de Ulixe littus Sirenum praetervecto (cf. μ 48).

89. Hic versus aut spurius est aut graviter corruptus, talis enim qualis nunc legitur a vero poeta fingi non potuit. In quo si pro βοτρυδὸν legeretur σπερχόμεναι, non esset quod improbaretur; βοτρυδὸν apes ex arboris alicuius ramo pendent (κρέμνυνται) in novum examen coniunctae: ut uva volare nihil est. — Adverbium βοτρυδὸν †; cf. βότρως Σ 562.

— φεαρινοῖσι] § 21.

92. ἐστιχάοντο] § 191.

93. φιλαδὸν †, sed cf. Hes. Op. 287. Substantivum φίλη apud Homerum non extat.

— Φόσς' ἐδεδῆκε] item οἰμωγῇ δέδωκε υ 253 et apud alios poetas σάλπιγξ vel γόος φλέγει, βοὴ λάμπει, similia (cf. Ar. Thesm. 1041). Cognatum est etiam Homericum ρῶψ λειριόεσσα Γ 152 sive vox clara (nos: helder), a visu enim ad auditum omnes hae notiones et aliae multae sunt translatae. Fama per castra volitans milites cogit in concionem.

94. ἵμεναι] § 125.

96. ἔεν] § 302.

— σφας] § 92.

97. βοάοντες] § 191.

101—108. Sceptrum Agamemnon tenet verba factururus (cf. A 234—239). Quod sceptrum a Vulcano fabricatum

- Ἥφαιστος μὲν ἔδωκε Διὶ Κρονίωνι γάνακτι,
 αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς ὄδωκε διακτόρῳι Ἀργεῖφόντῃ,
 Ἑρμείας δὲ γάναξ ὄδωκεν Πέλοπι πληξίππῳ,
 105 αὐτὰρ ὃς αὖτε Πέλοψ ὄδωκ' Ἀτρεΐ, ποιμένι λαῶν,
 Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύφαρον Θυέστῃ,
 αὐτὰρ ὃς αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι ἔλειπε φορῆναι,
 πολλῆισιν νήσοισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ γανάσσειν.
 τῷ ὃ γ' ἐρεισάμενος γέπε' Ἀργεῖοισι μετνύδα
 110 „ὦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἀργος,
 Ζεὺς με μέγας Κρονίδης ἀάτῃ ἐνέδησε βαρεῖνι,
 σχῆτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσε
 Εἴλιον ἐκπέρσαντ' ἐυτειχέα ἀπονέεσθαι,
 νῦν δὲ κακὴν ἀπάτῃν βουλευσατο, καὶ με κελεύει
 115 δυσκλέε' Ἀργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολλὴν ὤλεσα λαόν.

109 cf. Θ 496
 110 = Z 67 O 733
 T 78 [sqq.
 111-118 = I 18
 112 cf. M 236
 112^b = δ6ω335cf.
 N 368 O 374 + 133
 113 = 288 E 716

103. διακτόρῳ] -ρι pap. 126. Cf. Φ 497 α 84 al. || 105 et 107. ὃς § 15] ὃ. ||
 107. ἔλειπε] ὄδωκε Iulian. 51 ὁ Priscian. XVII 208. || 111. μέγας Ar. Callistratus Dionysodorus Ammonius] μέγα Zen. Ω, item I 18 (ut A 78 A 340 Σ 561 al.), quod moleste praemittitur adiectivo βαρεῖνι. || 112—118. Zen. — || 113. ἐυτειχέα § 83¹⁰] -χρον.

ipsius potestatis regiae a Iove acceptae — nam reges sunt διοτρεφέες — est insigne (cf. A 279). Dedit Iuppiter Mercurio, hic Pelopi, hic Atreo, hic Thyestae, hic Agamemnoni. — *Pelops* nomen apud H. non redit, *Thyestae* non nisi ὁ 518; odii, quo Atreus et Thyestes in posterioris aetatis carminibus inter se insectati sunt, Homerus nullam mentionem fecit. *Mercurii* autem nomen in hac genealogia quid sibi velit docet epitheton Ἀργεῖφόντης; nam qui *Argi* — dei vel herois eponymi Argivorum — vocatur *occisor*, sive haec primitiva vocis vis fuit revera, sive poeta noster perperam ita interpretatus est epitheton obsoletum, is sic dicitur deus tutelarior Pelopidarum (cf. Aesch. Choeph. init.), qui regibus prioribus victis vel mortuis occuparunt Ἀργος sive paeninsulam quae Pelopis postea est dicta.

Sic Apollo Pythonis victor dictus est cum eius cultus Pythonem sive Delphos est receptus. — Cf. Ψ 665 et θ 493.

107. Θυέστ'(α)] § 54.

— ἔλειπε] non aoristo nunc utitur poeta, ut vs. 102—106, sed imperfecto, quippe de re nondum peracta, quoniam etiam inter vivos est Agamemnon. *Acceperant* olim illud sceptrum Iuppiter Mercurius Pelops Atreus Thyestes, tum *tenebat* Agamemnon. Simile est ἐτίκτε *mater erat* vel ἐποίησεν *fabricator erat*. Cf. ψ 178.

108. νήσοισι] etiam maris Aegei igitur partem (occidentalem) Agamemnoni subditam cogitat poeta. Cf. Thucyd. I 9 § 4.

113. ἀπονέεσθαι] futurum (cf. § 292). De prima syllaba ictui subiecta cf. § 21, de ipsa re vs. 299 sqq.

115. δυσκλέε'(α)] § 73.

- οὕτω που Δὴ μέλλει ὑπερμενεί φίλον εἶναι, 116 = Ξ 69 cf. N
 226
 ὅς δὲ πολλὰν πολίων κατέλυσε κάρηνα
 ἥδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον. 118^b cf. I 99 N 484
 Ω 293 α 70 ε 4
 αἰσχροὺν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσομένοισι πυνθῆσθαι, 119 cf. ω 433
 120 μᾶψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν 119^b = X 305 λ 76
 φ 255
 ἄπρηκτον πόλεμον πολεμιζέμεν' ἥδ' ἐμάχεσθαι
 ἀνδράσι παυροτέροισι τέλος δ' οὐ πῶ τι πέφανται.
 εἴ περ γὰρ τ' ἐθέλομεν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε 123^a = Θ 205
 ὄρχια πιστὰ ταμόντες ἀριθμηθῆμεναι ἄμφω,
 125 Τρῶες μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσοι ἔασι,
 ἡμεῖς δ' εἰς δεκάδας διακοσμηθῆμεν' Ἀχαιοί,
 Τρῶων δ' ἄνδρα ἑκάστοι ἐλοίμεθα φοινοχοεῦν,
 πολλάί κεν δεκάδες δευόλατο φοινοχόοιο.

119. αἰσχροὺν γὰρ τόδε] λῶρη γὰρ τόδε Zen. || 123. τ'(ε) Par. 1805] κ' Ω. Cf. B 597 H 387 O 205 β 246 (N 288); particulae γὰρ τε iunctae extant A 81 I 406 γ 147 al. || 124. Ar. — || 125. Τρῶες Ar.] Τρῶας Ω (ut λέξασθαι eligere valeat). — λέξασθαι ἐφέστιοι] λέξασθ' ἐπιφέστιοι? Etiam ceteris locis (γ 234 h. Cer. 489 et post levem mutationem η 248 ψ 55) scribi potest ἐπιφέστιος et φεστὴν (pro ἰστὴν), nusquam tamen necessarium est φ (cf. § 41⁹ et ἐπίστιον ζ 265). Hoc autem loco fortasse λέξαιατ' ἐφέστιοι et διακοσμηθεῖμεν (vs. 126) dedit poeta. || 126. διακοσμηθῆμεν' (αι) Vind. 49] -θῆμεν vel -θεῖμεν Ω. || 127. (φ)έχα-στοι Ar.] ἑκάστον Demetrius Ixion Ω.

116—118. Sic videlicet Iovi est lubi-
 tum, qui alias tamen urbes multas capi
 sivit! — Magna cum indignatione
 proferuntur που εἰ δὴ et cetera verba.
 Item N 225 sq. Ξ 69.

117. πολίων κατέλυσε κάρηνα] capita
 urbium dicuntur turres sive πύργοι,
 quapropter ἐϋστέφανος T 99 Hes.
 Theog. 978 Scut. 80 vocatur urbs
 moenibus bene cincta. Nunc autem
 καταλύειν κάρη brevius dictum id valet
 quod solvere capitis velamen, κατα-
 λύειν πολίων κρήδεμνα, cf. Π 100 ν 388
 h. Cer. 151 Hes. Scut. 105. Libera
 enim urbs et bene protecta instar
 est παρθένου ἀδμήτοσ (cf. Ξ 184 sq.),
 quapropter et Virgo nomen fuit ipsi
 deae Athenarum. Sic et vini dolium
 aperire γ 392 dicitur „solvere eius
 κρήδεμνον” sive gypsi quod operculo
 illitum est velamen candidum. Cf. ioci

Aristophanis Ach. 671 et Matronis
 Athen. 135 a.

118. τοῦ — μέγιστον] rerum cui
 prima potestas Verg. Aen. X 100.

121. πολεμιζέμεν' (αι)] § 125.

123—133. Quinquaginta milia Troia-
 norum et sociorum fuisse dicuntur
 Θ 562 sq., postquam multi sunt occisi;
 sed quotam huius numeri partem
 efficerent ipsi Troiani, quotam socii,
 poeta non addidit, neque eiusmodi
 numeri urgendi sunt in opere poetico.
 Et nostro quidem loco ut hostium
 copias iusto minores, suas maiores
 fingat Agamemnon fert ratio. — De
 Achivorum numero e navium recen-
 sione efficiendo ($\frac{120 + 50}{2} \times 1200$ sive
 ± 100000) cf. Thuc. I 10 § 4.

125. ἐφέστιοι ὅσοι ἔασι] quotquot
 in ipsa urbe habitant.

- τόσσον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι νῆας Ἀχαιῶν
 130 Τρώων, οἳ ναίουσι κατὰ πτόλιν. ἀλλ' ἐπίκουροι
 πολλέων ἐκ πολλίων ἔγχεσπάλοι ἄνδρες ἔασι,
 οἳ με μέγα πλάξουσιν καὶ οὐκ ἔαουσ' ἐθέλοντα
 Ἔλλιον ἐκπέρσαι, ἔϋ ναιόμενον πτολίεθρον. 133 cf. A 164
 ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλοι' ἐνιαυτοί,
 135 καὶ δὴ δοῦρα σέσκηπε νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται
 αἷ δέ ποθ' ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα
 ἦατ' ἐνὶ μεγάρῳ ποτιδέγμεναι· ἡμὶ δὲ φέργον
 αὐτῶς ἀκράαντον, οὗ εἵνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα. [sq. q.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς κεν ἐγὼ φείπω, πειθώμεθα πάντες· 139-141 = I 26
 139 = I 704 al.
 140 φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλιν εἰς πατρίδα γαῖαν, cf. μ 213
 οὐ γὰρ ἔτι Τροίην' ἀφρήσομεν εὐρύαγυιαν. 140 cf. H460 O499
 141^b = 329
 ὧς ᾠφάτο, τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ὄρινε 142 cf. Γ 395 A
 πᾶσι κατὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν. 208 al.
 'κινήθη δ' ἄγορῃ φη κύματα μακρὰ θαλάσσης,

130—133. Ar. — || 131. ἔασι] ἐννοεῖ Callistratus et Ar. in ed. altera (cf. E 477 Φ 586). ||
 133. (F)ίλιον Ar.] ἴλιον Ω (cf. B 538 A 33 E 642 H 345 Φ 128 α 2 ο 193 al.). Accu-
 satus extat B 501 et passim. || 134 sq. Postmodo inserti aut mutati, item ceteri
 Iliadis versus quibus bellum dicitur sumiturve diutius iam esse gestum; cf. B 295 sq.,
 313, 325, 327—329 Γ 157 Z 124, 417—420 M 15 Σ 434 sq. T 326—337 Ω 467, 765 sq. ||
 137. μεγάρῳ Nauck] -ροισ Ω, item Ω 664 ζ 62 η 190 ϑ 42 (l. a. ϑ 432) κ 5 (l. a. λ 374
 ζ 326), ο 77, 94 (231? π 33? ρ 391?) φ 100 χ 218 (l. a. 370), 417. Cf. § 60. || 141. Olim
 in quibusdam libris deerat. || 143. Ar. — *κατὰ] μετὰ. Cf. A 424. || 144. φῇ Zen.]
 ὧς Ar. Ω. Cf. Σ 499 et h. Merc. 241 (?).

129. πλέας] § 87.
 130—133. Abesse malebat Ar., et
 quis nolit! Infirmant enim argumen-
 tum atque adeo tollunt, quod oratori
 praeibit numerus Achivorum multo
 maior quam hostium. Non possunt
 tamen deleri hi versus nisi et vicina
 mutantur, ne desit aptus transitus
 ad vs. 134.

131. πολλέων] § 56.
 132. ἔαουσ'(ι)] § 191.
 134 sq. Cf. vs. 313—329.
 134. Διὸς ... ἐνιαυτοί] cf. ω 344
 Διὸς ὦραι et similia μ 399 ε 93 ο 477
 Plat. Prot. 321 α nec non B 397.
 — μεγάλοι(ο)] § 59.
 135. σπάρτα] rudentes (e sparto con-

fecti; cf. Hehn Culturpfl.⁴ 483 Ar.
 Pac. 1247 Av. 815 sq. al.).

136. ποθ'(ι)] § 322.

137. ἦαται] § 220.

— ἐνὶ μεγάρῳ] ibi enim aeo Ho-
 merico et feminae degebant; cf. α 333.

— ἡμὶ] § 92.

139. κεν] § 326.

140. φεύγωμεν] turpi hoc verbo
 Agamemnon utitur ut facilius mox
 militibus persuadere possit is qui ad
 redarguendum se sit surrecturus.

144—154. Turpiter concidit Aga-
 memnonis callidum quod ille puta-
 bat consilium et a suis derelictus
 incipit sentire quid sit sine Achille
 bellum gerere. Per multitudinis enim

- 145 πόντου Φικαρίοιο, τὰ μὲν τ' Εὐρώς τε Νότος τε
 ὦρορ' ἐπαῖξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων.
 ὥς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθῶν,
 λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῦν ἀσταχύεσσι,
 ὥς τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη. τοὶ δ' ἀλαλητῶι
- 150 νῆας ἔπ' ἐσσεύοντο, ποδῶν δ' ὑπένερχε κονίη
 ἴστατ' ἀειρομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισ' ἐκέλευον
 ἄπτεσθαι νηῶν ἡδ' ἐλκέμεν' εἰς ἄλα δῖαν,
 οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον· αὐτὰ δ' οὐρανὸν ἴκε
 φοίκαδε ριμένων· ὑπὸ δ' ἦιρεον ἔρματα νηῶν.
- 155 ἔνθα κεν Ἀργεῖοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη,
 εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρην πρὸς μῦθον ἔρειπε·
 „ὦ πόποι, αἰγίόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτάνη,
 οὕτω δὴ ροῖκόνδε, φίλῃν εἰς πατρίδα ραΐαν,
 Ἀργεῖοι φεύζονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
- 160 καὶ δέ κεν εὐχολῶν Πριάμωι καὶ Τρωσὶ λίποιεν
- 151^a = ψ 366 cf
 Φ 327
 [Ξ 60
 153^b = M 338 cf.
 154^a cf. γ 160 ι
 261 [sq.
 156 sq. cf. Θ 426
 157 = E 714 Φ 420
 cf. Θ 352 [ζ 324
 157^b = E 115 δ 762
 158 = 174 ε 204
 159^b = Θ 511 γ
 228 γ 142 al.
 160 sq.^a cf. Δ 173
 160 cf. 176 sq.

148. ἐπαιγίζων] ἐπαῖσων Aristoph., item ο 293. — ἡμῦν] -ει Ω (cf. Θ 340), Cauer δ' ἡμῦν (cf. Δ 156). || 156. Zen. εἰ μὴ Ἀθηναίη λαοσσόος ἦλθ' ἀπ' Ὀλύμπου, om. vs. 157—168. || 160—162 et 164. Ar. —

celerrime discurrentis strepitum Nestori vel Ulixi non fuit opportunitas Agamemnoni ex composito obloquendi. — Ceterum duplicis recensionis exemplum hic locus habet, sed inepte coniunctim proferruntur vs. 144—146 et vs. 147 sq. — Similia sunt B 467—473 Π 752—761 Υ 244—255 (X 159—166? 262 sq.?) δ 244—249, 280—288 ε 327—330 ζ 209 bis ν 200—216 (χ 22 sq.?) ψ 156—162. Etiam magis apertares est h. Ap. 136—139.

144. φῆ] *ceυ*, i. q. ὥς. Item Ξ 499 h. Merc. 241 (?).

145. Εὐρώς τε Νότος τε] sic designatur *Euronotus*; cf. I 5 et A 255.

149. ἀλαλητῶι] *cum clangore*, att. μετ' ἀλαλητοῦ. Item M 138 Ξ 393 Π 78 Σ 149 Φ 10 ω 463. Praeter vulgata σιγῇ et σιωπῇ cf. κλαγγῇ

τ' ἐνοπῇ τε Γ 295, ὀλογοῇ Ζ 301, μολπῇ τ' ἱγμῶι τε Σ 572, μυκημῶι Σ 575, φθόγγωι σ 99, μυκῶι ω 416, μεγάλωι πατάγωι Φ 9, 387, μεγάλωι ὀρυμαγδῶι Φ 256, et paullo aliter (non enim inest *soni* notio) ἐφελκομένοισι πόδεσσι Ψ 696, πέτρῃσι προχυτῇσι h. Ap. 386, κύμασι M 28, πνοῇσι M 207. Praeterea huc facit pronominiis αὐτῶι -οῖσι cet. usus I 542 al.

153. οὐρούς] †. Veteres intellexerunt *fossas*, per quas naves, quae nunc in littore stant subductae, in mare sunt protrahendae (cf. Apoll. Rh. I 371 sq.).

155. ὑπέρμορα] cf. P 327.

158 et 174. οὕτω δὴ...;] *siccine...*? Verba indignantis. Item Ξ 88 O 201, 553 ε 204, cf. etiam ὥς ἄρα Λ 817.

160. εὐχολῶν] *causam gloriandi* nunc significat, non ipsam gloriam. Item Δ 173 X 433.

- Ἀργεῖν* Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν 161 sq. = 177 sq.
 ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλῃς ἀπὸ πατρίδος αἴης.
 163 ἀλλ' ἔθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, 163 cf. 179
 165 μῆδ' ἔαε νῆας ἄλαδ' ἐλκέμεν' ἀμφιφελίσσας. 165 = 181
 ὥς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ γλανκῶπισ Ἀθήνη 166 = E 719 H 43
 167 'βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρύνων ἀτξασα. 167 = A 74 X 187
 169 ἠῦρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Αἰὲ μῆτιν ἀτάλαντον, 169 = A 44 H 19
 170 ἑσταότ' οὐδ' ὃ γε νηὶς ἐϋστέλοιο μελαίνῃς 169 = 407
 ἥπτει, ἐπεὶ μιν ἄχος καρδίην καὶ θυμὸν ἴκανε. 169^b = K 137
 ἀγχόθι δ' ἱσταμένη προσέφη γλανκῶπισ Ἀθήνη 172 = o 9
 „διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ, 173 sq. = e 203 sq.
 οὕτω δὴ φοικόνδε, φίλῃν εἰς πατρίδα γαῖαν, 174 = 158
 175 φεύξεσθ' ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες; 175 cf. N 742
 καὶ δὲ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρῳσὶ λίποιτε 176 cf. 160
Ἀργεῖν Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν 177 sq. = 161 sq.
 ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλῃς ἀπὸ πατρίδος αἴης.
 ἀλλ' ἔθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν. μῆδ' εἴ ἐρώει 179 cf. 163
 180 σοῖς' ἀγανοῖσι γέπεσσιν ἐρήνυε φῶτα γέκαστον, 180 sq. = 164 sq.
 μῆδ' ἔαε νῆας ἄλαδ' ἐλκέμεν' ἀμφιφελίσσας. 180 sq. = 164 sq.
 ὥς 'φάθ', ὃ δὲ ξυνέηκε θεῶς γόπα φωνησάσῃς, 182 = K 512
 'βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν 'βάλε' τὴν δ' ἐκόμισσε 182^a = O 442
 κέρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακῆσις, ὅς φοι ὀπῆδει. 182^b = ω 535 cf. Y 380
 185 αὐτὸς δ' Ἀτρεΐδ᾽ Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἔλθων 186^b sq. = 46 sq.
 'δέξατό φοι σκῆπτρον πατρῷον, ἄφθιτον αἰεὶ
 σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

164 σοῖς' ἀγανοῖσι γέπεσσιν ἐρήνυε φῶτα γέκαστον,

164 = 180

168 καρπαλίμως δ' ἴκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

164^a = Ω 772^b
 168 = 17

161. *Ἀργεῖν*] *Ἀργεῖν* 9' Zen. || 163 et 179. κατὰ Ar. A] μετὰ pap. 126. Cf. A 424. ||
 164 et 180. σοῖς(') Aristoph. Ar.] σοῖς δ' Ω; cf. § 60. || 168. Om. pap. 126 Oxon. A C T. ||
 172. ἀγχόθι δ'(ε)] *ἄγχι δὲ f'(oi)? Item B 790 Γ 129 A 92, 203 E 123 A 199 N 462, 768
 Ξ 356 O 178, 243 Π 537 P 684 Σ 169 X 215, 228 Ω 87 δ 25 ε 159 o 9 ρ 349, 552
 χ 100 h. Cer. 347. Cf. § 318. || 187. ἔβη] sic Ar., βῶς Zen.

164, 180, 189. -νοῖσι γέπεσσιν] § 60.

165 et 181. μῆδ' ἔαε] μῆδὲ ἔα Ω
 (μῆδεα pap. 126² vs. 181). Cf. vs. 346
 et § 191.

175. Cf. I 234 sq.

— πολυκλήϊσι] cf. Π 170.

183. Cf. Θ 221 et ε 500.

184. De *Eurybate* cf. A 320.

185. Ἀτρεΐδ᾽(ο)] § 55.

186. 'δέξατό φοι σκῆπτρον] *summae potestatis insigne*; cf. vs. 101—108
 et A 234—239. De dativo φοι cf. A 596.

- ὃν τινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη,
 τὸν δ' ἄγανοῖσι φέπεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς·
 190 „δαιμονί, οὐ σὲ φέροι κε κακὸν ὥς δεδφίσσεσθαι,
 ἀλλ' αὐτόσ τε κάθησο καὶ ἄλλους ἰδρνε λαούς.
 οὐ γάρ πω σάφα φοῖσθ' οἷος νόος Ἀτρεΐωνος·
 νῦν μὲν πειράεται, τάχα δ' ἵψεται νῆας Ἀχαιῶν.
 ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἶον ἔφειπε;
 195 μῆ τι χολωσάμενός ῥέξῃ κακὸν νῆας Ἀχαιῶν.
 θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος·
 τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστι, φιλεῖ δέ γε μητιέτα Ζεύς.“ 197^b cf. h. Merc.
 469
 ὃν δ' αὖ δῆμοι' ἄνδρα φίδοι βοάοντά τ' ἐφεύροι,
 τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ·
 200 „δαιμονί, ἀτρέμας ἦσο καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε
 οἷ σέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἀνακλις,
 οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.
 οὐ μὲν πῶς πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί.
 οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἕστω,
 205 εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδῳκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλόμητις.“
 207 ὥς ὃ γε κοιρανέων δέπε στρατόν· οἷ δ' ἀγορήνδε
 αὖτις ἐπεσσεύοντο νεῶν ἅπο καὶ κλισιάων 208^b = 91
 φηγῇ, ὥς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης 209^b = Z 347

206 σκήπτρόν τ' ἡδὲ θάμιστας, ἵνα σφίσι βουλεύησι.

206 cf. I 99

192—197. Om. Xenoph. Comment. I 2 § 56; vs. 193—197 Ar. — et 203—205 malebat post 192 collocatos. || 192. Ἀτρεΐωνος Aristoph. Ar. Dionysius Sidonius Demetrius Ixion L] Ἀτρεΐδης Ω. || 194. ἔφειπε;] sunt qui puncto versum claudant (cf. comment. ad vs. 188); utramque interpungendi rationem novit schol. || 196. διοτρεφέος βασιλῆος Ar.] -φείων -λήων Arist. Rhet. II 2 Zen. A (cf. δ 691). || 198. ἄνδρα A²] τ' ἄνδρα Ω. || 204. ἀγαθόν] ἀγαθὴ pap. Hib. 19. || 205. ἀγκυλόμητις § 55 et 83¹⁰] -μήτεω. || 206. Om. pap. 126 Oxon. A D T, habet Dio Chr. I. || 209. φηγῇ, ὥς] vitium metricum (cf. § 14).

188. βασιλῆα] unum τῶν γερόντων, qui τῇ βουλῇ modo (vs. 53—86) interfuerunt. Qui versum 194 non interrogandi signo sed puncto claudunt, intellegunt *navis alicuius ducem*.

190. δεδφίσσεσθαι] intransitivum esse (= εὐλαβεῖσθαι) ait schol.; sed quidni *terrere* interpretemur, ut locis ceteris: *non decet* (= *nolim*) *minis te terrere, veluti de plebe aliquem*. Cf.

Δ 286 O 196 et Lucian. LXXVI § 5. 193. πειράεται] § 191.

196. βασιλῆος] non in universum loquitur Ulixes, sed solum *Agamemnonem* cogitat.

197. φιλεῖ] § 191.

198. δῆμοι'(ο)] § 59. Genitivus ita est adhibitus ut A 328 (= M 447); cf. etiam M 213.

— βοάοντα] § 191.

- 210 αἰγιαλῶι μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος.
 ἄλλοι μὲν ῥ' ἔζοντο, ἐράντυθεν δὲ καθ' ἔδρασ' 211^b = 99
 Θεοσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετρογεπῆς ἐκολῶια,
 ὃς ἴεπεα φρεσὶ ἴῃσις ἄκοσμά τε πολλά τ' ἐφείδει, 214^a = E 759 γ 138
 μᾶψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεῦσι,
 215 ἀλλ' ὃ τί σοι φείσαιτο γελοῖον Ἀργεῖοις
 ἔμμεναι. αἰσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Φίλιον ἦλθε·
 φολκὸς ἔεν, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, τὸ δέ σοι ὦμω
 κυρτῶ, ἐπὶ στῆθος συνοκωχότε· αὐτὰρ ὑπερθε
 φοξὸς ἔεν κεφαλῇν, ψεδνὴ δ' ἐπανήνοθε λάχνη. 219^b = K 134
 220 ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἔεν ἡδ' Ὀδυσῆϊ·
 τὸ γὰρ ἐνεικεσκε. τότ' αὖτ' Ἀγαμέμνονι δῖωι
 ὀξέα κεκληγὼς ἔλεγ' ὀνειδεα· τῶι δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ 222^a = P 88 cf.
 ἐκπάγλως ἵκοτέοντο, ἑμέσσοι δὲ ἐνὶ θυμῶι. M 125
 αὐτὰρ ὃ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα ἑνέκεε μῦθωι·
 225 „Ἄτρεϊδην, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφει ἡδὲ χαλίζεις;
 πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναικες 226^a cf. I 71

210. μεγάλῳ] -λα Bentley. || 213. ὃς ἴεπεα Bentley] οοσεπεα pap. 126, ὃς ῥ' ἔπεα Ω. || 216. δέ] ὃη (ut A 266 Z 185 H 155 μ 258) Ahrens. || 218. συνοκωχότε Valckenaer ex Hesychio] συνοκωχότε Ω; cf. § 135. || 219. *ἐπανήνοθε] ἐπενήνοθε Ω, item K 134 γ 365. Cf. A 266 v. l. ρ 270 § 135 et 149. || 220—223. Zen. — || 221. τῶ] sic Ar., τοὺς pap. 126. || 225. δ'(*) sic Ar., ὃη Zen. || 226. πολλαὶ δὲ γυναικες] πλεῖαι δὲ γυναικῶν Zen. omittis vs. 227 sq.

210. σμαραγεῖ] § 191.

212. Θεοσίτης] nomen disertum, ut Οὐκαλέων Γ 148, a voce θάρσος (Aeol. θέρσος) ductum. Cf. χ 287 et Θεοσίλοχος nomen P 216, Ἀλιθέρος β 157 al.

213. τ' ἐφείδει § 160] τε ἦιδη.

217. φολκός] †; *strabum* interpretantur veteres, Buttman *valgum*, de capite enim vs. 219 demum sermonem fieri; (ἐ)φολκόν a verbo ἐφ-έλκειν ducit Pott *tardum* interpretatus (cf. Ar. Vesp. 268).

— ἔεν] § 302. Item vs. 219 sq.

219. φοξός] †, capite *in acutum ex-eunti* (si recte sic interpretantur scholia). Redit in nominibus propriis (att. al.) Φόξος Φοξίας Φοξίνος Φόξων.

— ψεδνὴ δ' ἐπανήνοθε λάχνη] con-

textus cogit ut mente suppleamus: τῇ κεφαλῇ, *capillos* igitur cogitantes, non *barbam*, ut fecit Lombroso, hominis „ad delinquendum nati” indicium unum e multis ducens *barbam* raram idque a poeta nunc commemorari ratus. — Quo loco vox λάχνη revera *lanuginem malarum* significat, λ 320, ibi addita est vox γένυες.

220. μάλιστ'(α)] superlativo etiam Ω 234 θ 582 additur. Item apud tragicos.

222. ἔλεγ'(ε)] *recensebat, enumerabat*.

— τῶι] *Agamemnoni*.

225. αὐτ'(ε)] concione modo habitas copias nunc revocari indignatur: *numquid novi nunc habes quod improbes vel requiras?*

226. Cf. I 70—73.

- εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃσ' ἐξαίρετοι, ἅς τοι Ἀχαιοὶ
 πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτε πολλέεθρον ἔλωμεν.
 ἧ ἔτι καὶ χρυσοὶ' ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἶσῃ
- 230 Τρώων ἱπποδάμων ἐκ Φίλλου νῆος ἄποινα,
 ὃν κεν ἐγὼ δῆσας ἀράγῳ ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν,
 ἧε γυναιῖκα νέην, ἵνα μίσγεται ἐν φιλότῳ,
 ἦν τ' αὐτὸς ἀπὸ νόσφι κατίσχει; οὐ τι φέροικε
 ἄρχον ἐόντα κακῶν ἐπιβασκόμεν' νῆας Ἀχαιῶν.
- 235 ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιίδες, οὐκίτ' Ἀχαιοί!
 φοίκαδ' περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα, τὸν δ' ἐάωμεν 235^b = H 96
 αὐτόθ' ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν', ὅφρα γιγθῇται 236^a = II 205
 ἧ δ' αὖ τί σοι χῆμεις προσαμύνομεν ἧε καὶ οὐκί.
 ὅς καὶ νῦν Ἀχιλῆα, γέο μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
 240 ἠτίμασσαν· ἔλῳν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀποφράς. 240 = A 356
 ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσίν, ἀλλὰ μετήμων'
 ἧ γὰρ κ', Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο. 242 = A 232
 ὥς φάτο νεικείων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θερσίπης· τῷ δ' ὥκα παρίστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
 245 καὶ μιν ὑπόδρα γιγθῶν χαλεπῶι ἠνίπαπε μῦθῳ· 245^b = P 141
 „Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής, 246^b = T 82 cf.
 υ 274

228. εὖτε § 108 et 326] εὖτ' ἄν. || 229. οἶσῃ G] οἶσει Ω. || 231—234. Zen. — ||
 232 sq. μίσγεται ... κατίσχει cf. § 17. || 233. οὐ τι Christ] οὐ μὲν Ω, οὐ σε Bentley,
 οὐδ' Heyne. Cf. A 126. || 236. τὸν δ' ἐάωμεν Knight] τόνδε δ' ἐάωμεν. Cf. § 191. || 238. χῆμεις
 *ἦμος vel *λαοί? Cf. § 9 et 14. — οὐκί sic Ar., οὐχί olim alii. || 239. γέο] ἐοῦ Zen.,
 item T 384 η 217 et οὐ Y 261 Ω 293 (ε 459?). Vitium peperit prisca litteratura. ||
 240. ἠτίμασσαν § 144] -μῆσεν. — ἀποφράς § 150^b] ἀπούρας.

229. χρυσοῖ(ο) § 59.

232. Ad γυναιῖκα non ipsum ver-
 bum φέρειν sed cognatum adducendi
 verbum (vel potius: *iubes adduci*)
 mente supplendum est e contextu.
 Cf. de zeugmate quae observata sunt
 ad Δ 282.

234. κακῶν ἐπιβασκόμεν(αι)] causa-
 tivum nunc (†) est βάσκειν. Quod trans-
 fertur h. l., ut Θ 285 ψ 13 aoristus:
 ἐὺκλεῖσθ, σαοφροσύνησ' ἐπιβῆσαι, item
 intransitivum ἐπιβαίνειν χ 424 ψ 52 (?)
 h. Merc. 166, 173, 465 h. Cer. 211.
 Cognata sunt ὀδύνῃσι πελάζειν E 766

et alia, nec non similes sunt locuti-
 ones qualis est ἐπιφειμένους ἀλκῶν (cf.
 A 149). — Cf. παραβαίνειν transl. *delin-*
quere (non apud H.).

235. *O vere Phrygiae, neque enim*
Phryges! Verg. Aen. IX 617.

237. αὐτόθ(ι) § 322.

— γέρα πεσσέμεν(αι)] *dona fovere,*
satiare se opibus et honoribus. Similia
 sunt πέσσειν βέλος et κῆδος Θ 513
 Ω 617, 639.

239—242. Cf. I 106—111.

242. κ'(ε) § 326.

— λωβήσαιο] cf. A 232.

- ἴσχεο, μηδ' ἔθειλ' οἶος ἐριζέμεναι βασιλεῦσι. 247 cf. A 277
- οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημί χειριότερον βροτὸν ἄλλον
ἔμμεναι, ὅσσοι ἅμ' Ἀτρεΐδῃσι ὑπὸ Φίλιον ἤλθον.
- 250 τῶι οὐ κεν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύουσ
καὶ σφιν ὀνειδέα τε προφέροισ νόστον τε φυλάσσοισ.
οὐδέ τί πω σάφα φίδμεν ὅπως ἔσται τάδε φέργα, 252^b = A 14 Ξ 3,
61 P 116 q 78, 274
ἢ ἐὺ ἢ κακῶς νοστήσομεν νῆες Ἀχαιῶν.
τῶι νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
255 ἦσαι ὀνειδίζων, ὅτι σοι μάλα πολλὰ διδοῦσι
ἦρωες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.
ἀλλ' ἔκ τοι φερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται 257 = β 187 q 229
σ 82 cf. A 204,
εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κηχέσσομαι, ὥς νύ περ ᾤδε, 212
μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὥμοισιν ἐπέλη,
260 μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένους εἶνυ,
εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα φείματα δύσω,
χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδόα ἀμφικαλύπτει,
αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω
πεπληγὼς ἀγορῆθεν ἀφεικέσσι πληγῆσι.“
265 ὥς ἄρ' ἔφην, σκῆπτρῳ δὲ μετάφρενον ἦδὲ καὶ ὦμον
'πλήξεν· ὃ δ' ἰδυνώθη, θαλερὸν δὲ σοι ἔκπεσε δάκρυ. 266^b = π 16

249. Ἀτρεΐδῃσι(ι) -δη pap. 126¹. || 252—256. Ar. — || 258. κ'(ε) δ' Zen.(?). — κηχέ-
σομαι κηχέσσομαι Ptolemaeus. — ὥς νύ περ ᾤδε] ὥς τὸ πάρος περ Sinop., ὕστερον αὐτίς
Mass., ἐν Δαναοῖσιν Philemon. || 262. αἰδόα] αἰδοί' Knight. || 264. πεπληγὼς] -γών l. a.
ant. || 266. ἔκπεσε] ἔκφυγε Ar.; cf. A 493.

250. οὐ κεν] § 326.

251. προφέροισ] *adversus eos profere-
ras, iis obicias*. Idem verbi usus
est Γ 64.

253. ἢ ἐὺ ἢ κακῶς] *rectene an secus*;
sitne prudens hoc consilium an per-
niciosum. Hiatus similis est Ξ 162
Π 191 Ω 269.

255. ἦσαι] *de stante* dicitur, ut
Γ 134 al.; non enim sedentes loquun-
tur (cf. vs. 211 sq.).

260. Singulos heroes et horum
familiares cum poetae tum audito-
ribus dudum bene cognitos esse nunc
quoque apparet; cf. A 307. Filioli
autem Ulixes ita facit mentionem ut

saepe qui detestantur vel imprecantur;
e. g. πρόρριζος αὐτόσ, ἢ γυνή, τὰ
παιδία, | κάκιστ' ἀπολοίμην, εἰ μὴ κτέ.—
Item Δ 353 sq. Ulixis verba: *Tele-
machi patrem fortiter pugnantem vide-
bis id valent quod: fortiter pugnabo,
sic superstes mihi sit filiolus* (οὔτως
ὀναίμην τοῦ τέκνου). Cf. praeterea
A 240.

262. τὰ τ'(ε)] *quae, non et quae*. Non
significatur *subligar* vel *mitra* (cf.
Δ 137); quae pudenda non tegebat.
— αἰδόα] § 77.

266. ἰδυνώθη] *incurvabatur*. Aoris-
tus redit M 205 (= θ 375) N 618
χ 85.

- σμοῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένον ἐξυπανέστη
 σκήπτρον ὑπο χρυσοί· ὃ δ' ἄρ' ἔξετο τάρβησέν τε,
 ἀλγήσας δ', ἀχρεῖον ἰδών, ἀπομόρξατο δάκρυ. 269^b cf. ρ 304
- 270 οἷ δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ ἐπ' αὐτῷ ψιδὸν γέλασσαν,
 ὧδε δέ τις φείπεσκε ψιδὸν εἰς πλησίον ἄλλον 271 = 281 X 372
 „ὦ πόποι, ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ φέροργε,
 βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς πόλεμόν τε κορύσσων·
 νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργεῖοισιν ἔρξε,
 275 ὅς τὸν λωβητῆρα φεπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων.
 οὗ θῆν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγάνωρ
 νεικείειν βασιλῆας ὀνειδεῖτοισι φέπεσσι.“ 277 cf. Φ 480
- ὥς ἔφασαν πληθύν· ἀνὰ δὲ πολίπορθος Ὀδυσσεὺς
 ἔστη σκήπτρον ἔχων, παρὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 280 φειδομένη κήρυκι σιωπᾶν λαὸν ἄνωγε,
 ὥς ἅμα φοι πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι νῆες Ἀχαιῶν
 μῦθον ἀκούσειαν καὶ ἐπιφρασσάτα βουλῇν.

269. ἰδών] neglecto ψ. Philetas ἰδών (!). || 278. ἔφασαν Nauck] φάσαν ἦ. — δὲ pap. 126¹] δ' ὁ Ar. Ω2; cf. K 363. || 280. ἄνωγε § 225] ἀνώγει. || 281. (ψ)οι Nauck] ψ' οἱ.

268. χρυσοί(οι) § 59 et de sono u correpto § 61.

269. [ψ]ιδών cf. A 148.

275. τὸν λωβητῆρα φεπεσβόλον] cf. A 11.

276. πάλιν αὖτις] *huc (in concionem) reversum*; item E 257 P 533 Ψ 229 ε 356 ο 431 h. Cer 308. Transitus hic paratur ad recentiore vocis πάλιν usum (*rursus, denuo*), non tamen merae tautologiae (cf. X 203) est πάλιν αὖτις. De alio vocis πάλιν usu cf. Δ 357.

277. -οἱσι φέπεσσι] § 60.

278. πολίπορθος] Ulixes, qui Τροίης ἱερὸν πολίεθρον ἔπερσε, hoc epitheto in Odyssea frequenti, quod ei meruit Troia callido dolo capta (cf. χ 230), in Iliade ornatur etiam K 363; utrobique igitur aut negligentius adhibitum est propterea quod Ulixis nomini in poesi epica veluti accre-

visset, aut non Troiam sed alias urbes (quas autem?) cogitabat Iliadis poeta. Achilles vero, qui plus viginti urbes cepit (cf. ι 328 sq.), quod πολίπορθος audit Θ 372 al., id nihil miri habet; etiam belli numina *Enyo* et *Mars*, prisci reges *Oileus* et *Otrynteus* hoc epitheto ornantur. Sed Ὀδυσσεύς πολίπορθον primitus Arcadum et Laconum *Neptunum* σεισίχθονα (terrestrem deum) fuisse suspicatus est Ed. Meyer, perantiquam igitur hanc locutionem ratus, Iliade vel Odyssea multo antiquiorem. Non tamen πέρθεῖν, quod *expugnare urbem* valet, etiam de urbibus terrae motu vastatis dici potuisse videtur, nusquam certe eiusmodi aliquid legitur, Neptunus autem *murorum* potius vel *parietum* vel *aedium* quam *urbium* vastator dicendus fuisset.

280. ἄνωγε] § 225.

- ὅ σφιν ἐϋ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
 „ Ἀτρεΐδην, νῦν δὴ σε, γάναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
 285 πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσι,
 οὐδὲ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἦν περ ὑπέσταν 286^b cf. x 483
 ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' ἐϋτειχέα ἀπονέεσθαι 288 = 113
 ἧῦτε γὰρ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες
 290 ἀλλήλοισιν ὀδύρονται φοῖκόνδε νέεσθαι.
 ἧ μὲν καὶ πόνοσ' ἐστὶν ἀνὴρ τ' ἐνθ' ἀνέχεσθαι!
 καὶ γὰρ τίς θ' ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ γῆς ἀλόχοιο
 ἀσχαλάει σὺν νηϊ πολυζύγῳ, ὃν περ ἄλλα
 χεῖμέρια γέλλωσιν ὀρινομένη τε θάλασσα·
 295 ἥμιν δ' εἴνατόσ' ἐστι περιτροπᾶων ἐνιαυτός
 ἐνθάδε μιμνόντεσσι. τῷ οὐ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς
 ἀσχαλάειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 αἰσχρόν τοι δεικρόν τε μένειν κενεόν τε νέεσθαι.
 τλήτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα γίδωμεν
 300 ἧ ἔτεδὸν Κάλχας μαντεύεται ἧῆ καὶ οὐκί.

284. δῆ] γάρ Ar. || 288. ἐϋτειχέα § 83¹⁰ -χεον. || 289. ἧῦτε γὰρ Nauck] ὥς τε γὰρ ἧ. || 291. ἧ μὲν] νῦν γὰρ l. a. ant. Cf. I 57. — ἀνὴρ τ' ἐνθ' (α) Freytag] ἀνιηθέντα. Adverbium ἐνθα oppositum voci φοῖκόνδε, nomen ἀνὴρ ita adhibitum ut η 192 v 52. — ἀνέχεσθαι Spengel] νέεσθαι. || 293. ὃν A] ἦν C. || 294. γέλλωσιν § 265] εἰλέωσιν. || 295 sq. Cf. vs. 184 sq. || 297. παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν] μίμνοντ' ἐπὶ νῆ>εσσ' Zen. duali perperam usus. || 299. ἐπὶ Zen. — γίδωμεν Brandreth] δαῶμεν (cf. § 122). || 300. ἧ Ar. A T] εἰ 52 (cf. § 327).

285. μερόπεσσι βροτοῖσι] vocabula synonyma, hoc uno loco coniuncta, ut θνητοὶ βροτοὶ γ 3 al.; cf. X 203.

287. ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες] cum etiam huc iter faciebant, cum nondum huc pervenerant (ἐνθάδε = δεῦρο, ut passim).

288. ἀπονέεσθαι] cf. vs. 113.

290. ὀδύρονται φοῖκόνδε νέεσθαι] infinitivum h. l. (et ε 142?) adsciscit ὀδύρεσθαι, accusativum ε 153 v 219, 379, id quod ὀδυρόμενον δεῖσθαι igitur valens, rem desideratam deflere sive flebili voce optare, ut δλοφύρεσθαι Ψ 75. Cf. etiam χ 232 et ἐπείγεσθαι impraetienter expectare v 30.

291. μὲν] § 18.

— ἀνέχεσθαι] absolute nunc usurpatum, ut in locutione τέτλαθι καὶ ἀνασχείο.

293. ἀσχαλάει] § 191.

295 sq. Cf. vs. 313—329.

295. περιτροπᾶων] § 251.

297. ἀσχαλάειν] § 191.

298. κενεόν] σὺν κενεῇ νηϊ, sine praeda; cf. Δ 181.

299—330. Vertit Cic. de Divinat. II § 63 sq. — Paucis verbis loco simili I 49 idem dicitur: σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλυθμεν. De Troiae excidio in Iliade non enarrato quidem sed passim praedicto cf. X 61.

- εὔ γὰρ δὴ τότε γίδμεν ἐνὶ φρεσίν, ἐστὲ δὲ πάντες
 μάρτυροι, οὐς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι 302^b = ξ 207
 χθιδά τε καὶ πρωῒζ'. οἷ' ἐς Αὐλίδᾳ νῆες Ἀχαιῶν
 ἡγερέθοντο κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι,
 305 ἤμεσ δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς
 ' γέρδομεν ἀθανάτοισι τελειέσσας ἑκατόμβας, 306 cf. A 315
 καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἄγλαδ' ὕδωρ,
 ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ νῶτα δαφνοίνος,
 σμερδαλέος, τὸν ᾧ αὐτὸς Ὀλύμπιος ἦκε φάσδε,
 310 βωμοῦ ὑπαῖξας πρὸς ἃ πλατανίστον ὄρουσε.
 ἐνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα,
 ὅζωι ἔπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοισ' ὑπο πεπτηκότες,

302. μάρτυροι] -ρισ Zen. (cf. § 63).

302. οὐς μὴ] i. q. οὐς τινὰς μὴ vel ei μὴ. Cf. N 100.

303. χθιδά τε καὶ πρωῒζ' (πρωῒζά)] *nuper, paucis diebus abhinc*; cf. πρώην E 832 Ω 500, item Herodot. II 53 πρώην τε καὶ χθές, Ar. Ran. 726 χθές τε καὶ πρώην. Milites proximis diebus (cf. A 423—427) pestilentia absumptos Ulixes cogitat potissimum; nam in bello vix ulli hactenus ceciderunt, et expeditione quam Achilles nuper fecit cf. A 125) si qui interfecti sunt, *Myrmidones* hi erant aut omnes aut plerique, *Myrmidones* autem non ad-sunt iam in concione.

— ἐς Αὐλίδᾳ] multas naves portus Aulidis perexiguus nunquam potuit capere. Superestne igitur hoc nomen ex ea aetate qua in priscis carminibus celebrabantur heroes Achivi non magna classi sed paucis navibus — fortasse una navi sive „equo marino” (cf. δ 708), ut Argonautae, — orientem versus profecti? Iliadis autem poetae Aulidem nomine tantum cognitam fuisse veri est simillimum; et fortasse hoc nomen aut ab ipso aut

ab eo quem sequebatur electum est propterea quod *castra* significaret (cf. *Lecti* mentio in fabula quae est de Iovis cum Iunone concubitu ≡ 284). In *Odyssea* hic illic (τ 187 ω 118) agnoscitur fabula simplicior et vetustior, qua heroes Peloponnesii e Peloponneso, non e Boeotia, Troiam petivisse ferebantur. Cf. etiam H 467—475.

305. ἤμεσ] § 92.

306. τελειέσσας ἑκατόμβας] -λη- Ω. De vi locutionis cf. A 66.

307 et 310. *Platani* arboris in oris maris Mediterranei laetae crescentis apud H. alibi non fit mentio. Hoc loco *Iovi Olympio* sacra fuisse dicitur, ut et *Iovi Cario* postea sacra fuit (Herodot. V 119), item *Iovi Gortynio*. *Dodonaeo* vero *Iovi* sacra erat *quer-cus*, — frigoris quam illa magis patiens, — item *Iovi Idaeo* (cf. E 693). *Pinus*, cuius mentio fit ≡ 287 sq., ad cultum Magnae Matris pertinet, *caprificus* sepulcrum *Ili* herois eponymi inumbrabat (cf. A 167).

309. φάσδε] § 71.

- ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἔεν, ἢ 'τέκε τέκνα. 313 = 327
 ἔνθ' ὃ γε τοὺς ἔλεινὰ κατήσθιε τετριγῶτασ.
 315 μήτηρ δ' ἀμφοποῦτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα·
 τὴν δὲ φελιζάμενος πτέρυγος 'λάβεν ἀρφεραχυῖαν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν, 317^a = 326
 318 τὸν μὲν αἰζήλον 'θῆκεν θεός, ὅς περ ἔφηνε,
 320 ἤμεσ δ' ἑσταότες 'θανυμάζομεν οἶον ἐτύχθη. 320^a = Ω 394
 ὥς οὖν δφεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἐκατόμβας.
 Κάλχας δ' αὐτὴν' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευε·

319 λαὸν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλόμητις.

319 cf. M 450

319^a cf. v 163

313—329. Cf. vs. 134 sq. et comment. || 314. τετριγῶτασ] τιτίζοντασ Zen. || 316. δὲ φελιζάμενος § 41²⁴] δελιζάμενος pap. 126, δ' ἐλειζάμενος Ω. — ἀρφεραχυῖαν Ahrens] ἀμφιαχοῦσαν Ambr. (quae aoristi foret forma; cf. § 229), ἀμφιαχυῖαν Ω. || 318. αἰζήλον Ar. Ambr. Apoll. lex.] ἀρίηλον Ω, ἀρίδηλον Zen., αἰδηλον Etym. M. (cf. Hesiod. fr. 112.) || 319. Ar. — ἀγκυλόμητις § 55 et 83¹⁰] -μήτω.

313—329. „Quae tandem ista auguratio est? et: „quid simile passer habet annis!” suo iure exclamavit Cicero de Divin. II § 65. Nempe a prisca fabula, quae erat de ostento Aulidensi, aliena fuit mentio belli per annos complures protracti (cf. vs. 73—75 et 134 sq.); id quod optime sensit Aeschylus, magnus et ipse poeta, qui ita hac fabula est usus ut ipsa victoria illo ostento Achivis portenderetur (Aesch. Ag. 108—130) et temporis ei nullum inesset indicium. Debebant igitur haec fere esse Calchantis verba: *ut iste coluber vim intulit in nidum, ubi aviculae veluti in firmo aliquo praesidio latitabant, sic nos urbi quam petimus vim inferemus quantumvis firmae et remotae, sive Graece: ὡς ἡμεσ Τροίην αἰρήσομεν εὐρύαγυιαν* (= vs. 141). Exemtis autem e textu tradito versibus 295 sq.^a, 313, 325, 327, 328^b sq.^a hic sensus restituitur; deletis dein vs. 134 sq. nihil restat quod in hac carminis parte vituperetur. Ea vero quae nunc dicit Calchas absurda fere sunt, certe

ad animos militibus addendos minime utilia: quemadmodum . . . , sic vos per novem annos urbem illam non capietis! Et non statim tunc ὠλοφύροντο Ἀχαιοὶ φοικόνδε νέεσθαι?

313. ἔεν] § 302.

318. αἰζήλον] haec si sincera est lectio (adi. †, nam alienum hinc est αἰδηλος = perniciosus), i. q. ἀφανῆ valet: *qui luci ediderat genitor Saturnius, idem | abdidit* Cic. l. l. (sic pergens: *et duro firmavit tegmina saxo*, etiam versum 319 igitur legens).

319. Aristonici verba: „Zenόδοτος hunc versum προσέθηκε” quid significent non liquet. Confictumne a Zenodoto Aristarchus perhibuit? An προσέθηκε = non delevit? Hoc verum videtur, quia Zenodoti lectio et hodie vulgata est. Genuinus si est versus, non *abditus* sed *in signum sempiternum mutatus* dicitur anguis (cf. v 156 sq.) et recte Ovidius reddidit mentem poetae: *fit lapis et servat serpentis imagine saxum* (Met. XII 23). Sic autem ἀρίηλος (vel αἰηήλος) *semper conspicuus* est reddendum.

- , τίπτ' ἄνεω ἐγένεσθε, κάρη κομόοντες Ἀχαιοί;
 ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητιέτα Ζεὺς,
 325 ὄψιμον ὀπιτέλεστον, ὅο κλέος οὐ ποτ' ὀλεῖται.
 ὥς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτὴν,
 ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ξεν, ἣ 'τέκε τέκνα,
 ὥς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίζομεν αὐθι,
 τῶι δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρυάγνιαν.^c
 330 κείνους τῶς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 ἀλλ' ἄγε μίμνετε πάντες, ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
 αὐτόθι, εἰς ὃ κε φάσιν μέγα Πριάμοιο φιλῶνι.“
 ὥς ἔφατ', Ἀργεῖοι δὲ ἐξέφραγον, — ἀμφὶ δὲ νῆες
 σμερδαλέον 'κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν, —
 335 μῦθον ἐπαινέσαντες Ὀδυσσεῆος θεῖοιο.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέφειπε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 „ὦ πόποι, ἦ δὴ παισὶ φεικότες ἀγοράεσθε
 νηπιάρχους, οἷς οὐ τι μέλει πολεμῆϊα φέργα.
 πῆι δὴ συνθεσάι τε καὶ ὄρκια βήσεται ἡμῖν;
 340 ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ' ἀνδρῶν

325^b = h. Ap. 156

cf. H 91 α 196

326^b = 317

327 = 313

329^b = 141

330 = Ξ 48 σ 271

333^a = 394

334 = II 277

334^a cf. B 466 N

498 O 648 Φ 593

ε 542

325. ὅο § 59] ὅον. || 328. ἔτεα] neglecto *ς*. || 330. τῶς (τῶς) Ar.] *ς* ὡς Herodian. et Ω (item σ 271 et l. a. Ξ 48), τόσσ' Aristarcho tribuitur Anecd. Ox. I 234. Litteras τος alii aliter olim sunt interpretati. Cf. Γ 415. || 332. φιλῶνι Bentley] ἔλωμεν. || 333. *ἐξέφραγον] μέγ' ἔφαγον. || 335. ἐπαινέ(σ)αντες pap. Oxon. L] -νήσαντες Ω. Cf. § 295. || 340 sq. Ordine inverso collocat Nauck.

323. κάρη κομόοντες] cf. vs. 11 et § 191.

325. ὀλεῖται] forma recens in versu recenti (cf. § 147). Redit H 91 α 196.

327. ξεν] § 302.

328. ἡμεῖς] § 92.

332. αὐτόθι] § 322.

336. γερήνιος] Nestoris epitheton priscum et potestatis incertae. Estne a proprio nomine ductum? Sed quae conferri sic possent Νηληϊός et Τελαμῶνιος, ne ipsa quidem patronymica fuerunt olim (cf. vs. 20). An a nomine loci? An id valet quod γέρων? Cf. schol. Hesych. Apoll. lex. et Π 196.

An γερ-ἦνιος est interpretandum (= *x* + ἦνία), id quod fortasse suadet adiunctum ἱππότα? Pro nomine gentili habentes posteriores (cf. A 99) apud *Gerenios* incolas loci ignoti educatum Nestorem fingebant; cf. Hes. fr. 15 sq. Strab. 340.

337—368. *Dis credendum esse dixit Ulixes: fidem erga homines servandam iam ait Nestor.*

337. ἀγοράεσθε] § 191.

339. Promissa et iurairuranda dicit ea quae vs. 286.

340—343. *Pereant consilia et foedera inita! Nam nullius pretii ea esse apparet.*

- σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ἦισ' ἐπέπιθμεν' 341 = A 159
 αὐτῶς γὰρ φεπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος 342^b sq.^a cf. μ 392
 εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες. sq.
 Ἀτρεΐδην, σὺ δ' ἔθ' ὥς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν
 345 ἄρχεν' Ἀργεῖοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας, 345 cf. E 200
 τοὺς δ' ἔαε φθινύθειν, ἓνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν
 νόσφιν βουλεύωσ' — ἄνυσισ δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν —
 πρὶν Ἀργοσὶ ἵμεναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγίοχοιο
 γνῶμεναι εἴ τε ψεῦδος ὑπόσχεσις εἴ τε καὶ οὐκί.
 350 φημι γὰρ οὐδ' οὐκ κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
 ἥματι τῷ ὅτε νηυσὶν ἐν ὠκυπόροισιν ἔβαινον
 352 Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες. 352 cf. δ 273 + 513
 354 τῷ μὴ τις πρὶν ἐπειγέσθω φοῖκόνδε νέεσθαι,
 355 πρὶν τινα παρ Τρώων ἐλόχῳ κατακοιμηθῆναι,
 τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχὰς τε. 356 cf. 590

353 ἀστράπτων ἐπὶ δεξι', ἐναίσιαμα σήματα φαίνων.

353^b cf. I 236

342. γὰρ D] γὰρ ῥ' A. || 346. τοὺς δ' ἔαε Bentley] τοὺςδε δ' ἔα. Cf. vs. 165 et § 191. ||
 353. Del. Heyne; ex I 236 conflictum arguit anacoluthia. || 355. τινα] τινι Bentley. —
 παρ] περ Ar. (quae sensu carebat lectio nisi et παρακοιμηθῆναι scriptum fuit). — Τρώων]
 Τρωίη. Naber.

341. ἄκρητοι] *meri*. Paciscentium libamina ἄκρατα erant, aqua enim non admiscebatur. Non tamen erant ἄμικτα, nam utrique *meri* aliquid in crateram infundebant (cf. Γ 270).

343. ἐνθάδ'(ε)] *in concione*.

344 sq. *At, o Agamemnon, tu certe ostende te etiam nunc scire quid velis.*

346 sq. *Achillem autem et si qui cum illo faciunt duces* (Patroclus et Phoenix et qui Myrmidonum copiis praepositi sunt, cf. Π 171 sq.) *noli curare, sed desid-re sine*. De particula καὶ = ἤ cf. Γ 40.

350—352. Assensus Ulixi Nestor et ipse ait Iovem Achivis Aulide eo die, quo in bellum profecti sunt, victoriam promisisse, a dextra enim iis fulgurasse cum classis solvisset.

356. *Helenaē vi abreptae dolorem et clamores ulcisci*, ἐλκεθμόν καὶ βοήν, ut poeta alibi loquitur (cf. Z 465). Optime olim sic οἱ χωρίζοντες, qui parum tamen recte hoc argumento utebantur ad Odysseam poetae Iliadis abiudicandam; non enim, quod putabant illi, Helena in Odyssea fingitur Paridem sponte sua et libens comitata, sed et Odysseae poeta vi raptam sumsit. Aristarchus autem ut uni poetae utrumque carmen vindicare posset, contraria via inita „ὀρμήματα καὶ στοναχὰς περὶ Ἑλένης” sive labores et luctum quorum causa Helena extitit infeliciter admodum et artificiose nostrum versum est interpretatus, plectus locis qualis est vs. 397; qui tamen haudquaquam sunt similes.

- εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει φοῖκόνδε νέεσθαι,
 ἀπτόσθω γ᾽ οὖν νηὸς ἑυσσέλμοιο μελαίνης,
 ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ
 360 ἄλλὰ, γάναξ, αὐτός τ' εἴ μῆδεο πείθεό τ' ἄλλωι·
 οὐ τοι ἀπόβλητον γέπος ἔσσεται, ὅτι κε γείπω.
 κρῖν' ἄνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φράτρας, Ἀγάμεμνον,
 ὥς φράτρη φράτρηφιν ἀρήγηι, φύλα δὲ φύλοισ.
 εἰ δέ κεν ὧς φέρξῃς καὶ τοι πείθωνται Ἀχαιοί,
 365 γνῶσέ' ἔπειθ' ὅς θ' ἡγεμόνων κακὸς ὅς τέ νυ λαῶν
 ἦδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔῃσι· κατὰ σφὰς γὰρ μαχέονται·
 γνῶσσαι δ', εἰ καὶ θεσπεσίηι πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις

359^b = O 495 γ
 337 cf. ω 31

363. *Spurius? Cf. comment.; Naber coniecit ὡς φρήτη φρήτη, φύλον δὲ τε φύλοι ἀρήγηι. || 367. δ'(b) del. Barnes; cf. § 117.

Quod Nestor dicit hoc est: „uxoribus „Troianorum vis est inferenda, quem „admodum Helenae vim intulit Paris; „illas cum frustra obnixas et eiulantes „stuprabitis, ulciscemini reginae La- „caenae clamores irritos.” — Dura verba, sed illi aetati prorsus convenientia.

357. ἐκπάγλως] *mire*, δεινῶς (nos: *ontzettend*). Contemptus et irrisionis aliquid habet adverbium nimis vehemens; item [f]ίεται αἰνῶς β 327, simile autem est ὑπερφιάλως ἀνιάζειν Σ 300. Cf. praeterea δαιμονίως, ὑπερφύῳς, ἀργαλέως ὥς, similia in sermone familiari ab Atheniensibus saepe sic usurpata (Ar. Plut. 675 Nub. 76 al.).

359. Particula ὄφρα ita nunc usurpatur a minante ut ἵνα v 151; conferri potest e. g. Ar. Lys. 365: ἀπτοῦ μόνον Στρατυλλίδος...! Et πρόσθ' ἄλλων valet: *ante oculos ceterorum*, — a me nimirum ceterisque ducibus confossus. — Non dicere Ulixem: „*ut ante alios in mari pereat*” cum contextus docet — cur enim procella aut illum hominem aut ceteros correptum iri perhibeat orator? — tum πρόσθε particula *genitivo iuncta*, quae loci,

non temporis notionem habet ceteris locis cunctis.

362. Parat poeta recensioem copiarum. — Ineunte iam bello consilium hoc dat Nestor, idem Δ 298—309 suos prudenter ordinat et instituit; cum nostro loco cf. Tacit. Germ. 7 Hist. IV 23.

363. Non id esse debuit Nestoris consilium ut curiae et tribus inter se opem ferrent, sed ut φρητέρες φρητέρεςσι καὶ φυλέται φυλέτησιν ἀρήγοιεν. Praeterea insolitum est φρήτρηφιν dativi vice fungens (cf. § 46) et recentis dictionis est φύλοισ pro -οισι (cf. § 60 et nota crit.).

366. κατὰ σφὰς] *non permixti ceteris, sed suo Marte, suo periculo*. Cf. A 271 et de pronominis forma § 92. Singuli duces cum praeerunt suis ipsorum civibus, quid singuli milites ipsis cogniti in praelio valeant facile cernent, tu autem quid ipsi duces.

367 sq. Brevius et minus accurate haec sunt enuntiata; dicere vult Nestor: *et si fors ferat ut urbem non capias, id saltem scies sitne voluntati deorum infelix ille eventus tribuendus an militum tuorum ignaviae et imperitiae*.

ἢ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο “

- τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 370 „ἦ μὲν αὖτ' ἀγορήϊ νικῶς, γέρον, νῆας Ἀχαιῶν.
 αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων, 371 = Δ 288 H
 τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν! 182 al.
 τῶι κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἑάνακτος, 373 sq. = Δ 290
 374 = N 816 sq.
 375 ἀλλὰ μοι αἰγλόχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε, 375^b = Σ 431 Ω
 241
 ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει.
 καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε 'μαχεσσάμεθ' εἵνεκα κούρης
 ἀντιβίοισι ῥέπεσσι, ἐγὼ δ' ἥρχον χαλεπαίωνων
 εἰ δέ ποτ' εἶς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκέτ' ἔπειτα
 380 Τρῶσιν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσsetαι, οὐδ' ἦ βαιόν.
 νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα. 381 = T 275
 εἴ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εἴ δ' ἀσπίδα θέσθω,
 εἴ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσι,
 εἴ δέ τις ἄρματος ἀμφὶ ῥιδὼν πολέμοιο μεδέσθω,
 385 ὥς κε πανημέριοι στυγερώϊ κρινώμεθ' Ἄρηϊ. 385 cf. Σ 209
 οὐ γὰρ πανσολή γε μετ' ἔσsetαι οὐδ' ἦ βαιόν,
 εἰ μὴ νῦν ἔλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν.

370. ἀγορήϊ] ἀρετῇ schol. B ad vs. 350. || 375. ἔδωκε] ἔθηκε pap. 126¹ Dion. Hal. Eust. ||
 384. ἄρματος] -τι? Cf. § 316¹. — ἀμφὶ § 316¹] ἀμφίος.

374. φαλοῦσά τε περθομένη τε] *cupita* (uno temporis articulo: aoristus) et *expugnata* = *vastata* (in perpetuum: praesens).

375 sq. Cf. T 86—136.

377. 'μαχεσσάμεθ'(α)] § 291.

378. -οισι ῥέπεσσι] § 60.

379. εἰς μίαν... βουλεύσομεν] mente add. βουλάν, quae vox inest verbo βουλεύειν. Cf. E 435.

380 et 386. ἦ βαιόν § 2] ἡβαιόν Ω.

381. ξυνάγωμεν Ἄρηα] *in bellum nos paremus*. Item vs. par.; similes locutiones usurpatae sunt E 861 (= E 149) E 448 (= T 764) h. Cer. 267 sq., cf. etiam Γ 7 M 181, nec non cognatum est ἔριδι ξυνελαύνειν

X 129. Praeterea hic laudandae sunt locutiones: μένος Ἄρηος κρίνειν, δατέεσθαι, Ἄρηϊ κρίνεσθαι (cf. Σ 264), nec non quae ad B 426 sunt observata.

382—384. τις] *aliquis vestrum* = *quilibet, vos omnes*. Item Π 209; cf. etiam Π 629 χ 67 et A 289.

382. εὖ... θέσθω] *parato*. Item Xen. Cyr. IV 5 § 3 (id fere quod λαμπρυνέσθω Xen. Hell. VII 5 § 20; cf. Ar. Ach. 1122—1128). Cf. τίθεσθαι δόρυ sive *cenam vespertinam sibi parare* I 88. Aliter apud posteros θέσθαι τὰ ὅπλα (non addita particula εὖ!) = *consistere*.

385. στυγερώϊ κρινώμεθ' Ἄρηϊ] cf. Σ 264.

- 388 cf. *M* 401
 ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχει χεῖρα καμείται.
 390 389^a = *M* 402 *Y*
 281
 390^b cf. *M* 58
 391 cf. *Θ* 10 0348
 392^a = *K* 549
 394^a = 333
 395
 400
 402 sq. cf. *H* 314
 sq.
 405

388. *στήθεσφι* -οισιν pap. 126 et l. a. in schol.; similis varietas est *M* 401 π 174, cf. etiam *E* 594. Ubi non transfertur vox *στήθος*, scribendum esse *στήθεσφι* (*B* 416, 544 *Γ* 332 *Δ* 420 *E* 317 *M* 401 al.; cf. *K* 95), Dronckii opinio est probabilis. || 391. *ἐθέλοντα* πώσσοντα Aristot. *Eth. Nic.* III 11. || 394. **ἐρίφαχον* μέγ' ἄαχον. || 397. *γένονται* sic Ar., γένηται l. a. ant. || 398. ὤροντο § 284] ὀρέοντο (ὀρέοντο, ὀρώοντο). || 401. *τε φυγεῖν καὶ γε φυγεῖν* (an *φυγόμεν*?) κατὰ Meineke. || 403. *πενταέτηρον*] *πενταέτηρον Ω*.

388. *τευ*] § 99.
 389. ἀσπίδος ἀμφιβρότης] cf. *Λ* 32 sq.
 — καμείται] § 147.
 390. *τε'(ο)]* § 92.
 — ἵππος] cf. *X* 22 sq.
 391. δέ κ'(ε)] § 326.
 393. ἄρκιον] i. q. ἐτοῖμον sive *praesto* (cf. *Ξ* 53), item *K* 304 *O* 502 σ 358.
 — ἐσσεῖται] § 302.
 — φυγέμεν] § 126.
 394. ὥς ὅτε] verbo non addito hae particulae id quod ἦντε valent etiam *Δ* 462 *M* 132 *N* 471, 571 *O* 362, 679 *Π* 406 *Σ* 219 *Ψ* 712 ε 281 λ 368 τ 494. Consimile est nostrum *zoo als*. Cuiusmodi locis mente repetitur verbum proximum (h. l. *φιάχειν*). Trans-

itus autem ad hanc structuram paratur *O* 624: ἐν δ' ἔπεσ' ὥς ὅτε κύμα πέσησι λάβρον = ἐν δ' ἔπεσ' ὥς κύμα λάβρον. Item *O* 605.

396 sq. κύματα ... ἀνέμων] *fluctus quos civerunt venti*. Item ν 99 ἀνέμων κύμα, *Λ* 305 νέφεα ... Νότοιο, ι 411 νοῦσος Διός, ο 275 τῶν ... θάνατος. Praeterea cf. *B* 134 et *Γ* 100.

— ὅτε κ'(ε)] § 326.

400. Singuli numini suae gentis, Argivi igitur Iunoni, alii aliis.

401. μῶλον] *certamen*. Redit vox *P* 397 *Σ* 188 σ 233 et addito, ut hic, genitivo Ἄρῃος *H* 147 *Π* 245 *Σ* 134. Cf. *μωλεῖν litigandi* verbum cum compositis in lege Gortynia frequens.

- αὐτὰρ ἔπειτ' Ἀλάντε δύω καὶ Τυδέος υἱόν,
 ἕκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον. 407^b = 169
 αὐτόματοσ δέ φοι ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 'φείδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὥς ἐπονείτω.
 410 βοὴν δὲ περιστῆσάν τε καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο. 410^a cf. μ 356
 τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 „Ζεῦ κύντιστε μέγιστε, κελαινεφέες, αἰθέρι ναίων,
 μὴ πρὶν ἥλιον δύναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἔλθειν,
 πρὶν με κατὰ πρηνέες βαλέμεν Πριάμοιο μέλαθρον
 415 αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηϊόιο θύρετρα,
 Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσφι δαΐξαι 416^b = Π 841
 χαλκῶι φωγαλέον· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι 417^b = Θ 537
 πρηνέες ἐν κονίεσιν ὁδᾶς λαζοίλοτο γαῖαν.“
 ὧς ἔφατ', οὐδ' ἄρα πῶ φοι ἐπεκράαινε Κρονίων, 419 cf. Γ 302
 420 ἀλλ' ὅ γ' ἔδεκτο μὲν ἱρά, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλε.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἠϋξάντο καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο, 421-424 = Α 458
 ἀφφέρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν, 89q.
 μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 425 καὶ τὰ μὲν ἄρ' σχίζουσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον,
 σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπεύραντες ὑπείρεχον Ἐφραίστοιο.

409. Quidam olim damnabant teste Athen. 177c. || 410. περιστῆσάν τε Bekker] -σαντο Ω, item μ 356. Cf. Α 532 et Α 433. || 412. Sic Ar., alii olim Ζεῦ πάτερ Ἰδῆθεν μεδέων (κύντιστε μέγιστε), ut Γ 320. || 413. πρὶν Duentzer] πρὶν ἐπ'. Cf. § 18. || 415. πρῆσαι] πλησαι Ar. et olim alii; cf. Γ 242 γ 471. || 416. στήθεσφι schol. Bad Σ 538] -σαι Ω (cf. vs. 388). || 419. ἐπεκράαινε pap. Oxon.] -κράαινε pap. 126, -κράαινε Ω. Cf. Γ 302 et § 267. || 420. ἀμέγαρτον] ἀλλαστον Ar. „διὰ τοῦ (ἐν τῷ?) α τῶν ὑπόμνημάτων”. || 423. κνίσῃ] κνίση (= κνίσσα) Porphyrius in schol. (cf. Φ 363).

409. φείδεε] § 160.
 410 et 421. οὐλοχύτας] cf. A 449.
 413. δύναι] § 125.
 — ἐπὶ κνέφας ἔλθειν] cf. A 475.
 414. βαλέμεν] § 126.
 415. δηϊόιο] § 17.
 420. ἀμέγαρτον] non invidendum, non optabilem. Est haec litotes, valet enim miserum. Cf. οὐκ ὄνοστος I 164 e 379 al. — De rebus ἀμέγαρτος dicitur etiam I 400, 407, de hominibus ρ 219, (375?) φ 362 h. Merc. 542.

422. ἀφφέρυσαν] § 40.
 424. δίπτυχα et ὠμοθέτησαν] cf. A 461.
 425. ἀφύλλοισιν] adi. †, cf. πανάφυλλος h. Cer. 452. Poeta non dicit ligna unde folia modo fuerint detracta, sed ligna arborum mortuarum, bene siccarum (αὔα πάλαι, περίκῃλα, cf. ε 240).
 426. ὑπείρεχον Ἐφραίστοιο] brevius dictum = ὑπ. φλογὸς Ἐφραίστοιο (ut I 468 Ψ 32, cf. etiam P 88 w 71). Aut unicum in Homeri carminibus

- αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκὰν καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο, 427-432 = A 464
 'μίστυλλον τ' ἄρα τ' ἄλλα καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν, sqq.
 ὠπτησάν τε περιφραδέως 'φερύσαντό τε πάντα.
 430 αὐτὰρ ἐπεὶ 'παύσαντο πόνου 'τειύκοντό τε δαῖτα,
 'δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐρίης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον εἶντο,
 τοῖς' ἄρα μύθων ἦρχε γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 „ Ἀτρεΐδην κύδιστε, γάναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον, 434 = I 96, 163,
 435 μηκέτι νῦν δρῆθ' αὖτις λεγώμεθα, μηδ' ἔτι δηρὸν 677 al.
 435^a cf. N 292
 ἀμβαλλώμεθα φέρον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει.
 ἀλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας,
 ἤμεσ δ' ἄθροοι ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν 439^b = A 229
 440 ἴομεν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.“
 ὧς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε γάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων. 441 = Ψ 895
 αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυρθόγοις' ἐκέλευσε 442 cf. 50
 κηρύσσειν πόλεμόνδε κάρη κομάοντασ' Ἀχαιοῦς. 443 cf. 51 T 69
 οἳ μὲν ἐκέρυσσον, τοῖ δ' ἠγείροντο μάλ' ὄκα. 444 = 52

435. νῦν δρῆθ' αὖτις] sic (δρῆθ') Ar., δὴ νῦν αὖτις Callistratus, νῦν δὴ ταῦτα Zen. (cf. N 292 γ 244 ν 296), ... δηθαιτα pap. 126¹. || 436. ἐγγυαλίζει Apoll. Rh. Aristoph. Ar.] -ξει Ω. Praesens et futurum permutata sunt etiam N 374, 644 O 179 Π 830 γ 85 Φ 463, 477 X 310 ν 204 ξ 251 ρ 387 σ 15 (ξ-ξ), I 683 (κ-ξ), Θ 503 (ξ-σ), N 9 ζ 241 (γ-ξ), O 72 β 170 γ 84 κ 516 μ 290 ο 309 (-ω -ομαι, -σω -σομαι), Θ 246 I 506 K 38 O 270 T 120 γ 370 Φ 262, 530 ν 94 π 459 ψ 16 (verba liquid.).

hoc est exemplum generis loquendi recentioribus poetis usitati, quo nomini rei substituitur nomen numinis cui ea res sacra est, aut solus χ 445 potest conferri. Nam multo minus insolite dictum est μοῦσα = *cantus* w 62; nec nisi eminens accedit ἀγαστονος Ἀμφιτρίτη = *mare aestuans* μ 97, ubi epitheton non deae ipsi convenit, sed mari cui illa imperat. Cognati vero sunt loci ubi Ἄρης id fere quod *pugnam* (B 381 al.), Ζεὺς id fere quod *aithera* valet (N 837 T 357 et in adiectivo δυπετήρ). Nostrum autem locum ut bene intellegamus, tenendum est poetae flammam esse *animal*, a deo ignis vix distinguen-

dum (θεσπιδᾶς πῦρ M 177 al.). Cf. Π 124 ε 490 et A 590 sq. — Locutio δέμας πυρός (A 596 N 673 Σ 1) non discedit igitur ab usu Homérico, quo *viventibus* tantum tribuitur δέμας, mortuis σῶμα. — De ὑπείρεχον verbi forma cf. § 315.

428. Cf. A 465.

433. γερήνιος] cf. vs. 336.

435. λεγώμεθα] *congregemur*. Recte sic schol. (cf. § 306). — *Ne diu etiam hic in castris remaneamus, sed quamprimum petamus hostem.*

439. ἤμεσ] § 92.

440. ἴομεν] § 22.

443. κάρη κομάοντασ] cf. vs. 11 et § 191.

- 445 οὐ δ' ἄμφ' Ἀτρεΐωνα διοτρεφέες βασιλῆες
 'θῆνον κλίνοντες, μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 αἰγλὶδ' ἔχονσ' ἐρίτιμον ἀγῆραον ἀθανάτην τε· 447^a cf. O 361
 τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσειοι ἡερέθονται, 447^b cf. M 323 P
 πάντες εὐπλεκέες, ἑκατόμβοιοι δὲ γέκαστος. 444
- 450 σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν
 ὀτρύνουσ' ἵμεναι· ἐν δὲ σθένος ὥρσε γεκάσται 451 cf. A 11
 καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμιζέμεν' ἥδ' ἐμάχεσθαι. [sqq.
 τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων 'γένετ' ἥ ἐνέεσθαι 452-454 = A 12
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην εἰς πατρίδα γαίαν. 452 = E 152
- 455 ἧῦτε πῦρ αἰδῆλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην

448. ἡερέθονται Ar. A] -vzo Zen. T (cf. E 724—739).

447. ἀγῆραον] § 62.

447—449. *Aegis* fuit *vellus*; cf. Ω 20. Qua notione significatur *nubes* fulmine gravida, cuius margines fimbriati inaurantur solis post eam latentis radiis (cf. E 738—742 O 229 sq. P 593 sq. et κ 1—4); nam veri hoc videtur similis quam ipsa fulmina emicantia fimbrias aureas esse dicta. A Vulcano autem cum dicitur esse fabricata, O 308—310, *clipeus* intelligendus videri posset, nisi ἀμφιδάσεια adiectivum, quod illic subiungitur, mentem poetae aperiret; qui vellus cogitavit non *laneum*, qualia sunt veliera vulgaria, quibus mortales utuntur, sed a fabro caelesti *ex auri filis tenuissimis* factum (cf. Ω 21 Θ 43). Recordamur vellerum aureorum quae in Phrixi et Atrei fabulis commemorantur, neque aliena hinc est aurea iuba equorum divinorum Θ 42 Ν 24 vel aurea crista galeae Achillis Σ 611 Τ 383. Tam *tenuis* autem et *flexile* fuit aureum illud vellus quam fuere *laquei*, quibus Martem adulterum Vulcanus irretivit (cf. Θ 280 et vicini); idem tam firmum ut ne fulmine quidem posset perfringi (Φ 401). Cf. etiam *restes* aureae, quarum Θ 20-27

et O 12—20 fit mentio, et Achilles clipeus Τ 386. — Aegidem tenet *Iuppiter*, sed nonnunquam ea utuntur *Apollo* (cf. O 308—311) et *Minerva*; haec vivi Achillis humeris eam circumdat Σ 203, mortui Hectoris *Apollo* Ω 20.

448. ἡερέθονται] § 21.

449. ἑκατόμβοιοσ] cf. Z 236.

450. παιφάσσουσα] § 280.

451. ἵμεναι] § 125.

452. πολεμιζέμεν'(αι)] § 125.

453 sq. Belli initium nunc demum fieri aperte dicit poeta.

455—473. Prius pingitur *splendor* armorum late conspicuorum (cf. Xen. Anab. I 8 § 8 et B 780 A 596), dein copiarum confluentium *mobilitas* et *strepitus*, tandem congregatorum militum *numerus* tam infinitus dicitur quam est foliorum et florum vere novo (cf. Bacchyl. V 65). Praeterea nubibus muscarum circa ovilia volitantium Achivi assimilantur (cf. Π 641—644). Quae comparatio licet et ipsa novi quid afferat, *ardor* enim martius militum et acris pervicacia sic significatur (cf. P 570), non tamen eo consilio ut coniunctim cum vs. 467 sq. proferretur videtur instituta esse primitus (cf. B 144—148).

οὐρεος ἐν κορυφῇ, *φέκαθεν* δέ τε φαίνεται αὐγή,
ὥς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο
αἶγλη παμφανόουσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἴκε.

- τῶν δ', ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν *φέθνεα* πολλά,
480 χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δολιχοδείρων, 460 = O 692
Ἀσίῳ ἐν *λειμῶνι* Καῦστρίου ἀμφὶ *δέεθρα*
ἐνθα καὶ ἐνθα πέτονται ἀγαλλόμενα περὺργεσι,
κλαγγηδὸν προκαθίζοντων, σμαραγεῖ δέ τε *λειμών*,
ὥς τῶν *φέθνεα* πολλά νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων 464 = 91
465 εἰς πεδίον προχέοντο *Σκαμάνδριον*· αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν
σμερδαλέον *κονάβιζε* ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων. 466* = N 498 cf.
B 334 O 648
ἔσταν δ' ἐν *λειμῶνι* *Σκαμανδρίῳ* ἀνθεμόεντι
μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρη. 468 cf. ι 51
ἥυτε μυιάων ἀδινάων *φέθνεα* πολλά,
470 αἶ τε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἡλάσκουσι
ὥρη *φεαρινῇ*, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει, 471 = II 643
τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι κάρη κομάοντες *Ἀχαιοὶ* 471* = σ 367 χ 301
ἐν πεδίῳ ἴσταντο, διαρραῖσαι μεμαῶτες. 473^b = A 713 P 727
τοὺς δ', ὥς τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
475 *ρεῖα* διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῶι *μιγέωσι*,
ὥς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἐνθα καὶ ἐνθα
ὕσμινκνδ' ἵμεναι, μετὰ δὲ κρείων *Ἀγαμέμνων*,

456. κορυφῇ G] -φῆσι Ω. Cf. ξ 57 et N 179 II 634. Nauck κορυφῆσι, ἐκάς (cf. E 791 N 107). Certum est *φέκαθεν* ρ 25. || 461. *Ἀσίῳ* CG] sic legit Verg. (Georg. I 383 sq. Aen. VII 702 sq.), *Ἀσίῳ* (genit.) Ar. Ptolem. Asc. Herodian. (cf. Herodot. IV 45). || 462. *πέτονται] πέτονται Pseudoplat. vit. Hom. 45 (cf. vs. 89), ποτῶνται Ω. — ἀγαλλόμενα Ar. A] -ναι C. || 463. *λειμών*] γαῖα olim quidam (Zen.? In papyro Oxon. versum 464 habet diplen periestigmenen, quod signum ad versum 463 videtur esse referendum). || 470. ἡλάσκουσι] ιλασκονται pap. 126. Cf. N 104. || 471. ὥρη Bentley] ὥρη ἐν Ω, item II 643 σ 367 χ 301. Cf. σ 485 Hes. Oper. 494, 524.

461. Ἀσίῳ] *Asius* nomen †, quod poetae nostri tempore exiguum satis terrarum tractum significasse contextus docet; postea, ut Ἑλλάδος, per latiore multo orbem productum est.
— πέτονται] subiunctivo utitur poeta, ut solet cum loquitur de rebus quae licet haud rarae sint, non certo

tamen aliquo tempore certisve anni vicibus accidere solent; item vs. 475 vel Δ 434 al.

471. *φεαρινῇ*] § 21.

472. κάρη κομάοντες] cf. vs. 11 et § 191.

475. *μιγέωσι*] § 122.

477. ἵμεναι] § 125.

ῥυματα καὶ κεφαλὴν φίελοσ Διὶ τερπικεραύνωι,
Ἄρει δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.

- 480 ἦύτε βοῦσ ἀγέλῃφι μέγ' ἔσοχος ἔπλετο πάντων,
ταῦρος, ὃ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσι, 481^b cf. § 172
τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην ἔθηκε Ζεὺς ἥματι κείνῳι,
ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔσοχον ἡρώεσσι.

κατάλογος τῶν νεῶν.

- ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι, — 484 = A 218 F
508 II 112
485 ὕμεσ γὰρ θεαὶ ἐστε πάρεστε τε φίστε τε πάντα,
ἡμεσ δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν οὐδέ τι φίδμεν, — 486 = h. Merc.
277
οἳ τινεσ ἡγεμόνεσ Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν. 487^b = 760^b
πληθὺν δ' οὐ κεν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω, 488^b = δ 240 λ
οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν, 328, 517
489 cf. μ 78
490 φωνὴ δ' ἄρρηκτος, χάλκειον δ' ἦτορ ἐνείη.
493 ἀρχοὺς αὖ νηῶν φερέω νῆάσ τε προπάσας.

491 εἰ μὴ Ὀλυμπιάδεσ Μοῦσαι, Διὸσ αἰγιόχοιο
θυγατέρεσ, μνησαίαθ' ὅσοι ὑπὸ Φίλιον ἤλθον.

481. ἀγρομένῃσι A] -νοισι C. || 484. Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι] sic Ar., Ὀλυμπιάδεσ βαθύ-
κολποι Zen. (ut Pind. Pyth. I 23; cf. v. l. E 424 et comment. ad Z 442). || 485. πάρεστε
παρήστε quidam (Zen.?) olim. || 488—493. Olim quidam (non Ar.) damnabant. ||
490. *χάλκειον δ' (t)] χάλκειον δέ μοι. Cf. § 61 et Hes. Theog. 764. || 491 sq. Del. Heyne. ||
493. αὖ] *δι?

478 sq. *Oculis et toto capite* Agamemnon similis est deo qui consilio praevalet, *lumbis* (roboris sede, cf. σ 74) deo Belli, *pectore* deo εὐρυ-
σθενεί (H 455 al.), Terrae εὐρυστέρνου marito.

479. ζώνην] *mediam corporis partem*. Eadem vocis vis est A 234 et in adiectivis ἐϋζωνος (I 667 al.) et καλλί-
ζωνος (H 139 al.), *formosarum mulie-
rum epithetis*, quibus non *vestitus* sed
ipsius corporis decus laudatur. Mani-
festa res est I 667, quoniam in cubili
nudae sunt mulieres. Alibi ζώνη *cin-
gulum* (femineum) significat (Ξ 181 al.).

— δὲ Ποσειδάωνι] cf. § 3; item A 728.

480 sq. βοῦσ... ταῦρος] cf. X 203.

485 sq. Imitatur Verg. Aen. VII
645 sq.

485. ὕμεσ] § 92.

— πάρεστε] mente add. πᾶσι, *cunctis
rebus, quicquid agitur in terris*.

486. ἡμεσ] § 92. Nos = ego et ceteri
δοῖδοι. Cf. Z 414 et α 10.

— κλέος] *rumorem, id quod dicitur
inter homines*, ut A 227 N 364 α 283
β 217 γ 83 ν 415 π 461 al.

488. οὐ κεν] § 326.

489 sq. Imitatur (et imitando auget)
Verg. Georg. II 43 sq. Aen. VI 625. —
Similis hyperbola est μ 78; praeterea
cf. Σ 222 et Υ 102.

493. *Duces recensebo, sed et navium
cunctarum numerum dicam*. Particula

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεος καὶ Λήϊτος ἤρχον

495 Ἀρκεσίλαός τε Προθοῖνῳρ τε Κλονίος τε,
οἷ δ' Ἐγρίνῃ ἐνέμοντο καὶ Ἀβλίδα πετρήεσαν

494—877. Om. pap. 126 E (rec.) T Gen. || 494. Πηνέλεος § 62] -ωσ Ω (item Ξ 496 II 335, 340 P 597). Cf. N 92 Ξ 489. Simili errore littera ω irrepsit in genitivum Πετεοῖο (cf. B 552). || 496. δ' Ἐγρίνῃ olim quidam Θυρίην. Hyria nomen certum est Hes. fr. 132 et 143.

αὐ nisi in δὲ est mutanda, *iterum id dico* sive *ut iam dixi* interpretanda videtur coll. Ar. Pac. 1070 sq.: εἰ γὰρ μὴ Νύμφαι γε θεαὶ Βάκιν ἔξαπάτασκον, | μηδὲ Βάκισ θνητούς, μηδ' αὐ Νύμφαι Βάκιν αὐτόν. Cf. etiam Av. 1415 μάλ' αὐθις = *iterum dico*. Similis verborum structura est e. g. vs. 528 sq.: μείων, οὗ τι τόσος γε ... ἀλλὰ πολὺ μείων. Cuiusmodi locis id quod maximi est momenti et initio enuntiati collocatur et in fine iteratur.

494—779. Copiarum, ducum, navium mille centum octoginta sex quae sequitur recensio, Βοιωτῖα veteribus est dicta, quia primi commemorantur Boeotii. Quam ad pingendam *classem in bellum profecturam* olim fuisse compositam ostendunt versus ubi *navium* fit mentio: νέες ἕκιν, ἐν ... ἔβαινον, ἔστιχάνοντο, ἔποντο (vs. 509 sq., 516, 524 al.; cf. etiam vs. 493), non enim naves in littore subductae sic indicantur, sed moventes potius et militibus impletæ. Idem efficitur e ratione qua Achilles Proteilai Philoctetae fit mentio (cf. vs. 685, 698 sqq., 718 sqq.). Quam recensio-nem cum Iliadis poeta e carmine antiquiore in suum recepit, inseruit quaedam, ut ad *aciem* Achivorum in *Troiae planitie instructam* haec omnia utcumque possent referri (cf. Bergk Gr. Litt. I 558), — multo ille felicius in arte sua versatus ubi sua suis verbis enarravit, quam hoc loco et alibi, ubi consiliis suis adaptavit carmina antiquiora. Errores autem

si qui in hanc Iliadis partem nominibus propriis refertam postmodo irrepererunt culpa recitantium vel excribentium, non est quod miremur, neque si ab ipso poeta opus alienum usurpanti fuere commissi; nam cunctas illas Graeciae partes et particulas ei fuisse cognitatas nemo putaverit, et miraculi instar foret si cum situ locorum haec omnia congruerent. Thes-saliam praesertim minus cognitam sibi esse ostendit poeta noster aut is quem secutus est.

494. Respondendi initium facit Musa. Cf. A 8 sq. — Tum cum natae sunt fabulae antiquissimae, unde Iliadis materies est ducta, Boeotii habitabant in regione, quae Thessalia postea dicta est. Inde eos tertia aetate post Troiam captam sive una aetate ante reditum Heraclidarum, pulsos a Thessalis illuc (e Thesprotia, cf. Herodot. VII 176) immigrantibus, in regionem Cadmeidem pervenisse, quae regio exinde ab iis Boeotiam nomen habuerit, Thucydides ait I 12 § 3, dein quae nostro loco leguntur cum ea opinione conciliare frustra conatur. Nam manifestum est poetam nostrum non parvam aliquam Boeotiorum partem — quod Thucydides l. l. perhibet — sed cunctos in ipsa Boeotia collocasse, quippe qui illic habitare eos sciret ipse. — Nunc qui in ducum recensione primus commemoratur *Peneleüs*, is P 597 omnium primus fugam capessivisse dicitur. — Cf. vs. 679 et A 366—369 Δ 8 | 447 sq.

- Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε πολύνημόν τ' Ἐτεωνόν,
 Θέσπειαν Γραϊάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσόν,
 οἳ τ' ἀμφ' Ἀρμ' ἐνέμοντο καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐρύθρας,
 500 οἳ τ' Ἐλεῶν εἶχον ἥδ' Ἴλυν καὶ Πετεῶνα,
 Ὠκαλέην Μεδεῶνά τ', ἐὺ κτίμενον πτολίεθρον,
 Κώπας Εὐτρησίην τε πολυτρήρωνά τε Θίσβην,
 οἳ τε Κορώνειαν καὶ ποιμένθ' Ἀλῖαρον,
 οἳ τε Πλάταιαν ἔχον ἥδ' οἳ Γλίσαντ' ἐνέμοντο,
 505 οἳ θ' Ὑποθάβας εἶχον, ἐὺ κτίμενον πτολίεθρον,
 Ὀρχηστὸν θ' ἱερὸν, Ποσιδῆϊον ἀγλὰν ἄλσος, 506 cf. h. Ap. 230
 οἳ τε πολυστάφυλον Ἀρνην ἔχον, οἳ τε Μίδειαν
 Νῆσάν τε ζαθέην Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατάουσαν
 τῶν μὲν πεντήκοντα νέες ἴκον, ἐν δὲ γεκάσται
 510 κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ γείκοσ' ἔβαινον.
 οἳ δ' Ἀσπληδὸν ἔναιον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,
 τῶν ἥρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, νῆες Ἀρηος, 512 cf. I 82
 οὓς τέκε Φαστυόχη δόμῳ Ἀκτορος Ἀξειῖδαο,
 παρθένος αἰδοίη, ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα, 514^b = q 101 r 594
 515 Ἀρηϊ κρατερῶϊ ὃ δὲ γοι παρελέξατο λάθρῃ. 515^b cf. II 184
 τῶν δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχάοντο. 516 = 680, 733

502. *Θίσβην*] sic Ar., *Μίσσην* Zen. (cf. vs. 582). || 507. *Ἀρνην*] *Ἀσκηρην* Zen. (H 9 vero *Ἀρνη*), alii olim *Τάρνην* (i. e. *Φάρνην*?), cf. Strab. 413. || 508. *Νίσαν*] *Ἴσον*, *Κρεῦσαν*, *Φαράς*, *Νύσαν* l. a. apud Strab. 405. || 516. *τῶν Α*] *τοῖς* Ar. (cf. vs. 680, 733 et § 60).

505. Ὑποθάβας] *Thebas urbem inferiorem sive novam*. Nam *arcem Cadmeam* ante paucos annos diruerunt Diomedes et ceteri „epigoni” (cf. Δ 406).

506. ἄλσος] *nemus*, τέμενος deo sacrum. Nemoris huius Neptuno sacri mentio fit etiam loco admodum obscuro hymni Apoll. 230 sqq.

507. Ἀρνην] *Arnen* posterius in Boeotia non habuerunt cognitam, sed habuerunt in Thessalia. Cf. vs. 494.

508. Νίσαν] haec quoque urbs ubi sita fuerit posteros latuit.

510. Numerus militum in singu-

las Boeotiorum naves receptorum solito maior, ut illis temporibus. Nam πεντηκόντοροι erant naves bellicae *Philoctetae* (cf. B 719 sq.), *Achillis* (cf. Π 169 sq.), *Ulixis* (cf. κ 208), *Alcinoi* (cf. θ 35, 48), item navis *Argonautarum*. Cf. etiam Ψ 147 et γ 7 sq. — *Minoris* mensurae navis commemoratur A 309, ubi cf. quae annotata sunt; *maioris* — sed per hyperbolam — Υ 247.

512. ἥρχ'(ε)] singularis ut A 255.

514. ὑπερώϊον] *suum cubiculum*; cf. α 328.

516. ἐστιχάοντο] § 191.

- αὐτὰρ Φωκίων Σχεδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἥρχον,
 νῆε Φιφίτοο μεγαθύμου Ναυβολίδαο,
 οἷ Κυπάρισσον ἔχον Πυθῶνά τε πετρῆεσσαν
 520 Κριῖσάν τε ζαθέην καὶ Δανλίδα καὶ Πανοπῆα,
 οἷ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Ἰάμπολιν ἀμφενέμοντο,
 οἷ τ' ἄρα παρ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον,
 οἷ τε Αἰλαιαν ἔχον πηγῆς' ἐπὶ Κηφισοῖο·
 τοῖς' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 525 οἷ μὲν Φωκίων στήλας ἴστασαν ἀμφιέποντες,
 Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ ἠθροῦσσαντο.
 Λοκρῶν δ' ἠγεμόνευεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας,
 μείων, οὔ τι τόσος γε, ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
 ἀλλὰ πολὺ μείων. ὀλίγος μὲν ἔεν, λινοθῶρηξ,
 530 ἐγγεῖνι δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοῦς.

524=747 cf. 584,
 545 al.

517. Φωκίων] sic et -κίων Ar. (cf. O 516). || 518. νῆε Bentley] νῆες. Cf. M 128.
 — Φιφίτοο § 59] -του. || 520. Πανοπῆα] Πανόπτειον Zen. dedisse dicitur (pro molosso
 igitur nomen habens?). || 521. Ἀνεμώρειαν] -λειαν l. a. apud Strab. 424. || 524. τοῖς(ι) L]
 τοῖς δ' Ω (cf. § 60). || 527. Οἰλῆος] sic Ar., δ' Ἰλῆος Zen. (cf. M 365 N 203, 712 O 333
 Ψ 759). Nominis formam (F)ιλία adhibuit et ab adiectivo Ἰλῆος repetivit Hesiodus fr. 116;
 cf. etiam Pind. Ol. IX 167 et αἰασιλιαδε(σ) in VIⁱ saeculi quodam vase (Uhlig ad Dion.
 Thrac. p. 152 a). || 528. Zen. —, Ar. vero vs. 529 sq.

525 sq. A prisca navium recensione
 alieni fuerunt (cf. vs. 494—779).

526. Βοιωτῶν... ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ]
 haeciungenda: *proximi Boeotii a parte*
sinistra. Adv. ἔμπλην †, i. q. πλησίον.

529. ἔεν] § 302.

— λινοθῶρηξ] redivox vs. 830;
 cf. etiam v. l. vs. 568. Quo epitheto
 Aiacei filium minus bene arma-
 tum significari quam alios duces, qui
 thoracibus firmioribus fuerint muniti
 (cf. vs. 544), docet contextus. Loricis
 linteis postea utebantur Chalybes
 (Xen. Anab. IV 7 § 15); cf. etiam
 Alcaei fr. 15 et linteia lorica, quam
 ex Aegypto Spartam misit Amasis
 (Herodot. II 182 III 47).

530. Laudis, quae Aiaci minori hic
 tribuitur, apud Homerum nusquam
 apparet causa (cf. tamen ≡ 442—446,
 520—522), et λινοθῶρηξ epitheton

graviori armaturae oppositum aptius
 videtur *veliti*, qui *arcu* pugnet, clipeo
 galeave non munitus (cf. N 714—718).
 Quae cum ita sint, apparet maioris
 Aiacei virtutem (cf. H 289 O 678 sq.)
 in *minorem* nunc transferri, hunc
 verum igitur inter eos esse recen-
 sendum ubi agnoscantur vestigia
 aevi prisca non *duos* celebrantis Aia-
 ces, sed unum, qui Achillis instar
 esset, ceteris heroibus cum robustior
 tum celerior. *Maiores* ille Ajax, qui
 heros in Iliade est clarissimus, in
 catalogo nostro uno tantum versu
 et veluti in transitu mox cum suis
 commemoratur (vs. 557). Cf. N 198-202,
 701 sq. P 256 sq. al. et lectionis
 varietas K 53 al.

— Πανέλληνας] *cunctos Hellenes*, gen-
 tem Thessaliae partem meridiocalem
 (vs. 684) et regiones vicinas incolentem.

- οὐ Κύνον τ' ἐνέμοντ' Ὀπέντά τε Καλλιάρων τε
 Βῆσσαν τε Σκάροφην τε καὶ Αὐγειαὶς ἐρατεινὰς
 Τάρφην τε Θρόνιον τε Βοαργίου ἀμφὶ ῥέεθρα
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο 534 = 545 al. cf. 524
- 535 Λοκῶν, οὐ ναίουσι πέρην ἱερῆς Ἐυβοίης.
 οὐ δ' Ἐυβοίαν ἔχον μένεα πνείοντες Ἀβαντες, 536^b cf. Γ 8 A 508
 Χαλκίδα τ' Ἐρετρίαν τε πολυστάφυλόν θ' Ἰστίαίαν
 Κήρινθόν τ' ἔφαλον Δίου τ' αἰπὺν πολίεθρον,
 οἳ τε Κάρυστον ἔχον ἥδ' οὐ Στύρα νηϊεάεσκον,
 540 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφάνωρ, ὅζος Ἀρηος,
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων. 541 = Δ 464
 τῷ δ' ἅμ' Ἀβαντες ἔποντο θοοί, ὅπιθεν κομάοντες,
 αἰχμηταί, μεμαῶτες ὀρεκτῆσιςιν μελίησι
 θώρηκας ῥῆξαι διτῶν ἀμφὶ στήθεσφι
 545 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο. 545 = 534
 οὐ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, ἐὺ κτίμενον πολίεθρον,
 δῆμον Ἐρεχθίδος μεγαλήτορος, ὅν ποτ' Ἀθήνη
 ἔθρεψε Διὸς θυγάτηρ, — τέκε δὲ ξείδωρος ἄρουρα, —

532. Βῆσσαν] sic Ar., Βῆσαν Zen. || 536 sq. Sic contractos affert Strabo 40 et 453: οὐ δ' Ἐυβοίαν ἔχον καὶ Χαλκίδα τ' Ἐρετρίαν τε. || 538. Δίου] Δίων Bekker (coll. vs. 501, 505, 546, 569, 584). Cf. vs. 133. || 544. ῥῆξαι (ῥῆξε) schol. Dion. Thr. 836] ῥῆξιν Ω, ῥήσσειν Strab. 449. Infinitivus *futuri* etiam H 36 (M 198) Ξ 89 O 105 Φ 482 (X 195) o 522 ω 395 verbo *cupiendi* μέμονα perperam iungitur, item verbo *μενιαινω* v. l. Φ 176 φ 125, verbo *λιλαίομαι* Hes. Scut. 114, verbo *φράζω* v. l. K 127. Cum *sperandi* nimirum verbis sunt confusa. — στήθεσφι schol. Dion. Thr. l. l. L] -σαι Ω (cf. vs. 388). || 548 sq. In papyro Oxon. prior obelo notatus, alter omissus.

535. πέρην ἱερῆς Ἐυβοίης] poeta viam sibi parat ad sequentia, mente in illa insula iam nunc versatus (cf. vs. 626). Itaque non multum haec verba valent ad probandum eum Asianum vel insulanum fuisse. Utilior esset I 5, nisi spurius hic videretur. Praeterea cf. Ψ 227 (et Ω 13?). De Odysseae vero poeta eiusmodi quid neque aliunde potest effici neque ex γ 1.

537. Ἐρετρίαν] § 21.

— Ἰστίαίαν] § 28.

539. νηϊεάεσκον] § 191.

542. δπιθεν κομάοντες] ut *Libyae* gentes quaedam (Herodot. IV 180). Cf. vs. 11 et de participii forma § 191.

543. ὀρεκτῆσιςιν] †. Distinguuntur sic Abantes a *Locrensibus* maris oram oppositam tenentibus, qui sagittarii et funditores erant (cf. N 713—717). Congruit autem pactio quae postea — tempore belli Lelantii — inter Eretriae et Chalcidis cives viguit: τηλεβόλοισι μὴ χρῆσθαι, Strab. 448. Cf. etiam Archil. fr. 4.

544. διτῶν] cf. 2 et 17.

547. δῆμον] cf. P 330.

548 sq. Ex ipso gremio feraci terrae matris natus Erechtheus (cf. Herodot. VIII 55), Atheniensium τῶν αὐτοχθόνων genitor, a Minerva est educatus; cf. Phaëthon a Venere in

καὶ δ' ἐν Ἀθήνῃσι' εἴσεν, ξρῶι ἐνὶ πλόνι νηῶι·

550 ἔνθα δέ μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς' ἱλάονται

κοῦροι Ἀθηναίων περιτελλομένων ἐνιαυτῶν·

551^b cf. Θ 404^b,

τῶν αὖθ' ἡγεμόνευεν νῆος Πετεοῖο Μενεσθεύς.

418^b 2295^a 5294^a

τῶι δ' οὐ πῶ τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος 'γένετ' ἀνὴρ

553 cf. Ψ 632

κοσμηῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.

554 cf. II 167

555 Νέστωρ οἷος ἔριξεν· ὃ γὰρ προγενέστερος ἦεν.

τῶι δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δύο καὶ δέκα νῆας,

'στῆσε δ' ἄγων Ἴν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες.

552. ἡγεμόνευεν Nauck] -νευ'. Cf. § 17. — Πετεοῖο § 62] -ῶιο Ar., -ῶο Ω (item Δ 327, 338 M 331, 355 N 690). Cf. vs. 494. || 553—555. Zen. — || 557 sq. Megarenses quidam sic afferebant: Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν νῆος ἐκ τε Πολίχνης | ἐκ τ' Αἰγυιούσης Νισαίης τε Τριπόδων τε (Strab. 394). || 558. Soloni tribuebat Diogenidas scriptor Megarensis saeculi IV (etiamne vs. 547—551 et 553—555?) teste Diogene Laertio in vita Solon. (2 et) 9; cf. Plutarchus Solon. 10, Porphyrius in schol. ad vs. 494 et 557. Genuinum vero duxit Aristoteles Rhet. I 15: „Ἀθηναῖοι Ὁμήρῳ μάρτυρι ἐχρήσαντο περὶ Σαλαμῖνος”, sed Aristarchus omittebat, ut cum Δ 273 sqq. N 681 sqq. non congruentem. Olim in quibusdam lectum esse — in multis igitur defuisse — scribit Aristonicus ad Γ 230, nunc omittunt pap. Oxon. A. Poetae hymni Cereris notum fuisse censet Platt (cf. h. Cer. 385); et aliquid quin ipse poeta de Aiaee dixerit post vs. 557, id vix videtur dubium.

suo delubro collocatus Hes. Theog. 990 sq. — Eodem tendunt fabulae apud Homerum non obviae, quae sunt de Cecrope anguipede et de sacro serpente arcis Athenarum custode. Cf. η 81 et de νηοῦ vocis vi A 39.

550 sq. Dierum festorum rara apud H. est mentio; in Iliade nulla nisi h. l. et I 534, in Odysseu v 156 φ 258. Hic qui dicitur dies festus quotannis celebratus, videtur is esse qui *Panathenaea* vocabatur postea. — Pronomen μιν spectat *Erechtheum*, non *Minervam*; nam *deabus* non mascula animalia sacrificabantur, sed *vaccas* et *oves* (cf. Γ 103 sq.).

552. Thesei igitur filios Acamantem et Demophontem — ut ipsum Theseum (cf. not. crit. ad Γ 144) — poeta noster ignoravit.

553—555. Mirae nimiaeque laudes hae videntur Iliadem spectantibus, quod unum e carminibus bellum

Troianum celebrantibus ad nos pervenit; in quo carmine vix ullas partes agunt Menestheus et eius copiae. Hinc videtur effici in honorem Atheniensium hos versus postmodo esse additos, de quibus testimonium memoratu digna praebent epigramma anni 470 (apud Aeschin. III § 183—185) et Herodot. VII 161; cf. Plut. Cim. 7. Fortasse ab alio Menestheo vel Menesthio — sive *Boeotio* sive *Myrmidone* — hae laudes a posteris in ducem Atheniensium cognominem sunt translatae. — Verba ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας, quae II 167 redeunt, significant *currus et pedites*.

557. *Salaminis* non nisi h. l. et H 199 fit mentio; alibi non liquet e qua regione poeta Iliadis oriundum fecerit Aiacem Telamonium, cf. autem ad vs. 558 et ad H 220 sq.

558. In acie Ajax alium locum obtinet Δ 273 (+ 327) Θ 224—226

οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
 560 Ἐρμιόνην Ἀσίνην τε βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
 Τροίξῃν Ἠϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,
 οἳ τ' ἔχον Αἴγιον Μάσητά τε κοῦροι Ἀχαιῶν,
 τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
 καὶ Σθέnelος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός·
 565 τοῖσι δ' αἶμ' Εὐρύαλος τρίτατος ἦκε, ρισόθεος φῶς,
 Μηκιστῆος υἱὸς Ταλαῖονίδαο γένακτος.
 συμπάντων δ' ἠγείτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 τοῖσι δ' αἶμ' ὀρδῶκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

566 = Ψ 678

568 = 652

562. οἳ τ' ἔχον] νησὶν τ' Cert. Hom. et Hes. et v. l. apud Strab. 376. || 563. In Cert. subiungitur versus: Τυδείδης οὗ πατρός ἔχων μένος Οἰνείδαο. || 565. Εὐρύαλος] Εὐρύπυλος Cert. || 566. Μηκιστῆος] cf. A 489. || 567. συμπάντων] ἐκ πάντων Cert. || 568. In Cert. subiunguntur versus: ἐν δ' ἄνδρες πολέμοιο δαήμονες ἐστιχῶντο | Ἀργεῖοι λινοθήρηκες, κέντρα πολέμοιο. Posterior versus = Orac. Hendess. 178, 6; λινοθήρηξ cf. vs. 529, 830, κέντρα ita non dicitur alibi.

(= A 7—9), cf. etiam N 681; cum nostro vero loco congruunt M 331—337. Damnavit Ar. (cf. nota crit.), cui fortasse adstipulandum, ut non solum a prisca navium recensione hic versus alienus habeatur (cf. vs. 494—779), sed etiam Iliadis poetae abiudicetur; non admodum certe concinne dicta sunt: *naves ducebat . . . , quas collocavit ubi stabant Atheniensium copiae*. Ceterum exigui momenti haec est quaestio; nam si versu 557 servato versum 558 solum delemus, ipsum tamen *Salaminis* nomen hoc recensione loco commemoratum Aiace[m] Atheniensibus sociabit.

559. Ἄργος] ipsa *urbs*, quae post Mycenarum demum interitum inclauit, nunc intellegenda est, item Δ 52 γ 180 φ 108. Alibi poetae nostro *Agamemnonis* regnum vel tota *Peloponnesus* sic audit, addito autem adiectivo Πελασγικῇ pars regni *Pelei* (cf. vs. 681) hoc nomine designatur. Et haec videtur primitiva nominis fuisse vis, *Iuno* igitur *Argiva* hoc epi-

theto Achilli potissimum favere primitus esse dicta (cf. Δ 8 et 52). Et *Dio-medem* certe eiusque patrem *Tydeum* carmina Iliade antiquiora non in Peloponneso sed in Aetolia collocarunt. Cuius aevi tenuia quaedam vestigia apparent E 706, 842 sq.; sed postmodo Diomedem in Peloponnesum migrare fecerunt fabulae, et suum patrem illuc migrasse ipse ait E 119, quemadmodum poeta *Odysseae*, ut fabulas incongruas inter se conciliaret, *Phaeaces* e *Cyclopm* regione occidentali *Scheriam* in insulam orientalem migrare iussit (Z 4—8 η 56—66). — Cf. Δ 399 | 535 sqq. Ψ 471.

— τειχιόεσσαν] adi. non nisi vs. 646 reddit. Cui epitheto inest admiratio moenium illorum, quorum rudera etiam stupent viatores hodierni.

560. κατὰ . . . ἐχούσας] *includentes*.

563. ἠγεμόνευε] numerus singularis ut A 255.

564. ἀγακλειτοῦ] cuius nomen clarum fuit inter septem Thebarum oppugnatores.

- οὐ δὲ Μυκῆνας εἶχον, ἐὺ κτίμενον ποτλίεθρον,
 570 ἄφνειόν τε Κόρινθον ἐὺ κτιμένας τε Κλεωνάας,
 Ὀρνεϊὰς τ' ἐνέμοντο Φαραιθυρέην τ' ἐρατεινὴν
 καὶ Σικυῶν, ὅθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευε,
 οἷ θ' Ὑπερσείην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν
 Πελλήνην τ' εἶχον ἥδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο
 575 Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα καὶ ἄμφ' Ἑλίκην εὐρεΐαν,
 τῶν ἑκατὸν νηῶν ἥρχε κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης. ἅμα τῷ γε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι 577^b = 817
 λαοὶ ἔποντ'· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσετο νόρῳπα χαλκόν, 578^b = A 16
 κυδιάων ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσι,
 580 οὐνεκ' ἄριστος ἔεν, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαοῦς.
 οἷ δ' εἶχον κοίλῃν Λακεδαίμονα καιετάεσσαν 581 cf. δ 1
 Φᾶρίν τε Σπάρτην τε πολυτρήρωνά τε Μέσσην,
 Βρυσειὰς τ' ἐνέμοντο καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς,
 οἷ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον Ἑλος τ' ἔφαλον ποτλίεθρον, 584^b = h. Ap. 410
 585 οἷ τε Λάαν εἶχον ἥδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο,
 τῶν φοι ἀδελφεὸς ἥρχε, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ρεξήκοντα νεῶν· ἀπάτερθε δὲ ὠρωήσσοντο.
 ἐν δ' αὐτὸς κίε ρῆφι προθυμίῃφι πεποιθῶς,
 ὀτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ ῥέετο θυμῷ 589^a = P 383 cf.
 590 τίσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχὰς τε. T 69
 590 cf. 356
 οὐ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινὴν

571. Φαραιθυρέην] Παραιθυρέην Zen. (littera Π e F nata? cf. Z 203). || 573. Γονόεσσαν] olim („ante Pisistratum“) Δονόεσσαν scriptum fuisse perhibet Pausanias VII 26 § 13. || 579 sq. Zen. — || 579. ὅτι πᾶσι] καὶ πᾶσι H, πᾶσιν δὲ Zen. et Ar. in altera ed. || 581. καιετάεσσαν Zen.] κητώεσσαν Ar. Ω (item δ 1). || 582. Μέσσην] Θίωρην Max. Tyrinus XVI § 7 (e vs. 502). || 585. Οἴτυλον] οἱ Τύλον Tyrannio. || 588. ρῆφι προθυμίῃφι § 46] ἤισι -ήισι.

572. πρῶτ'(α)] olim, priusquam Argos abiit vel rediit.

577—580. A prisca navium recensione alieni (cf. vs. 494—779).

578. νόρῳπα χαλκόν] aeris hoc epitheton aliunde ignotum (fulvus? fulgens?) redit H 206 A 16 N 406 E 383 Π 130 ω 467, 500.

579. κυδιάων] § 191.

580. ἔεν] § 302.

581. καιετάεσσαν] saltuosam, voraginosam, item δ 1. Cf. Strab. 233,

367, καίατα ὀρύγματα ἢ τὰ ὑπὸ σεισμῶν καταρραγέντα χωρία Hesych.

587^b—589^a. A prisca navium recensione alieni (cf. vs. 494—779). In qua fortasse fuit — certe esse potuit — νηῶν ρεξήκοντα· μάλιστα δὲ κτέ.

590. Cf. vs. 356.

591. Pylus Triphyliae urbs fuit caput regni Nestoris; cf. E 545 Strab. 337, 344, 350—353. Etiam Odysseae poeta in Triphylia illam urbem collocavit; cf. H 134 sq.

- καὶ Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἔϋ κριτὸν Αἰπύ, 592 = h. Ap. 423
καὶ Κυπαρισσάκεντα καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον
καὶ Πτελεδὸν καὶ Ἔλος καὶ Δάριον, ἔνθα τε Μοῦσαι
595 ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θράικα παῦσαν ἀοιδῆς,
Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος
'στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν', εἴ περ ἂν αὐταὶ
Μοῦσαι αἰείδοιεν, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο
αἷ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὸν
600 θεσπεσίην ἀφέλονται καὶ ἐκκλέαθον κιθαριστύν.
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε γερήνιος ἱππότης Νέστωρ
τῷ δ' ἐνενήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχάοντο.
οἷ δ' ἔχον Ἀρκαδίην ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἔν' ἄνδρες ἀρχιμαχῆται,

597. περ ἂν? τέ περ? Male abundat particula ἂν. Cf. § 326.

592. Pherecydes Ἐϋκριτον habebat urbis nomen, αἰπύ adiectivum. Cf. A 99.

594—596. *Thamyris Thrax* haud procul ab Olympo monte et Pieria Musarum sede degisse censendus est, et in Thessaliae campo *Dotio* eum collocabat Hesiodus; qui sitne poetarum aliquo errore *Dorium* in urbem Peloponnesi (Messeniae) translatus, quod perhibetur a Stephano Byzantio s. v. Δώτιον (cf. *Pylaemenes-Cyl.* N 643, *Icarius-Icad.* Aristot. Poet. 26 § 25) et propter mentionem *Oechaliae* regionis Thessalicae (cf. vs. 730) veri videtur simile, an ipsa haec fabula cum Olympi nomine in Olympiae urbis Peloponnesiae viciniam revera demigrarit ante aetatem poetae Iliadis, perinde atque ea quae fuit de *Euryto* Oechaliae rege (cf. φ 13 sqq. cum B 730), id pro certo dici iam nequit.

599. πηρόν] †, *mutilum* (cf. Ar. Ran. 623 al.). Quod ὄμμασι πηρόν sive *caecum* multi sunt interpretati (et sic saepe recentiores), Ar. vero *mutilum* (cf. vs. 595), id quod sequentibus demum verbis dicitur. Cum caecum

(cf. θ 64 h. Ap. 172) tum mutum deae eum reddidisse videntur.

600. καὶ ἐκκλέαθον κιθαριστύν] *et artem ei ademerunt, ut artis cithara ludendi oblivisceretur effecerunt*. Verbi ἐκκλεαθεῖν -θέσθαι similis usus est γ 224 χ 444.

601. γερήνιος] cf. B 336.

602. Hoc navium numero usus est qui fecit Odysseae versus γ 7 sq.

— ἐστιχάοντο] § 191.

603—614. *Arcadum* in cetera Iliade mentio nulla fit, nisi a Nestore iuvenile quoddam facinus narranti, de quo cf. H 136—156. In bello Troiano quomodo iis uteretur poeta non habuit, quia nulla eorum facinora praebebant priscae fabulae. Et veri est dissimillimum, revera e saltibus Arcadicis olim prodiisse bellatores, qui oras Asianas peterent. Sed tota Graecia in Troiam aliquando coniurasse postquam est credita, res ferebat ut etiam Arcades in bellum commune tunc cum ceteris coisisset perhiberentur.

604. *Aepyti tumulum* vidit Pausanias et descripsit VIII 16 § 3: γῆς

- 605 οἱ Φενεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον
 Ῥήτην τε Στρατίνην τε καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην,
 καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινὴν,
 Στύμφηλόν τ' εἶχον καὶ Παρρασίην ἐνέμοντο,
 τῶν ἥρχ' Ἀγκαῖοιο πάϊς, κρείων Ἀγαπήνωρ,
 610 φεξήκοντα νεῶν· πολέες δ' ἐν νηϊ φεκάστῃ
 Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον, ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.
 αὐτὸς γάρ σφιν ἔδωκε φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 νῆας ἐυσσέλμους περάειν ἐπὶ φοῖνοπα πόντον,
 Ἀτρεΐδης, ἐπεὶ οὐ σφι θαλάσσια φέργ' ἔμεμῆλει.
 615 οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἥλιδα δῖαν ἔναιον,
 ὄσσον ἔφ' Ὑρμίνην καὶ Μύρσινος ἐσχατάουσα
 πέτρην τ' Ὠλενίην καὶ Ἀλῆσιον ἐντὸς ἐφέργει, 617* cf. A 757
 τῶν αὖ τέσσαρες ἄρχοι ἔσαν, δέκα δ' ἀνδρὶ φεκάστῳ
 νῆες ἔποντο θοαί, πολέες δ' ἐνέβαινον Ἐπειοί.
 620 τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἠγησάσθην,
 νῆες δ' μὲν Κτεάτοιο, δ' δ' Εὐρύτου, Ἀκτορίωνε· 620 cf. 870
 τῶν δ' Ἀμαρυγκεΐδης ἥρχε κρατερὸς Διῶρησ·
 τῶν δὲ τετάρτων ἥρχε Πολύξεινος θεοφειδής,
 νῆος Ἀγασθένεος Αὐγυιᾶδαο φάνακτος.
 625 οἱ δ' ἐκ Δολιχίου Ἐχινάων θ' ἱεράων

609. Fuisse qui versus aliquot hoc loco insererent, in quibus *Stentoris* fieret mentio, ait schol. E 785. || 612—614. Zen. — || 616. Ὑρμίνην] -νη Zen., ... νεσ pap. Oxon. || 617. Ἀλῆσιον Steph. Byz. apud Eust.] Ἀλ(ε)ίσιον Ar. Ω, sed civium nomen Ἀλαουῆς extat in inscript. Collitz. 1167. Urbis nomen A 757 redit. || 621. Κτεάτοιο Barnes] -του. — δ' (ι) C et schol. ad N 185] δ' ἔφ' Ω. — Ἀκτορίωνε Ar. Α] -νος Ω. || 622. ἥρχε κρατερὸς Διῶρησ] [Διῶρησ ἥρχεν ἅ] μύμων pap. Hib. 19.

χῶμα οὐ μέγα, λίθου κρηπίδι ἐν κύκλῳ περιεχόμενον. Qui et *Areithoi* (de quo cf. H 136 sqq.) similem tumultum vidit in vicinia Mantineae (VIII 11 § 3).

606. ἠνεμόεσσαν] § 21.

613. περάειν ἐπὶ ... πόντον] eadem structura est δ 709 ε 175 sq.

616. ἐσχατάουσα] § 191.

617. Ἀλῆσιον] cf. A 757.

625 sq. *Dulichium* insula cum *Echinis* sive *Echinadibus* (quo nomine postea vocatae sunt) hic ita coniun-

gitur ut et ipsa, perinde atque illae, πέρην ὀλός sive *ultra mare Eliacum* — nam in Elide modo cum poeta versabamur (cf. vs. 535) — et *exad-versus Elidem* a poeta collocari videatur, Acarnaniae igitur oraē vicina. Congruit locus N 686—692, ubi is, qui Dulichii regnasse nunc dicitur, *Meges*, vocatur dux *Epeorum*. Poeta igitur aut in situ locorum describendo erravit, aut Dulichium post eius aevum vi aquarum vel terrae motu est deleta; illic enim nulla iam com-

- νῆσων, αἱ ναίουσι πέτρην ἄλσος, "Ἡλιδος ἄντα,
 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μέγας, ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 Φυλείδης, ὃν ἔτικτε Διὶ φίλος ἱππία Φυλεύς,
 ὃς ποτε Δολιχίονδ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθεῖς. 629^b = o 254
- 630 τῶι δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο. 630 = 534
- αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους,
 οἳ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον ἐνοσίφυλλον, 632^b = ι 22^a
 καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τροχέϊαν,
 οἳ τε Ζάκυνθον ἔχον ἥδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο,
 635 οἳ τ' ἥπειρον ἔχον ἥδ' ἀντιπέραί' ἐνέμοντο
 τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος,
 τῶι δ' ἅμα νῆες ἔποντο δυνάδεκα μυτοπάριοι.
 Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὀλλεον ἥδ' Πυλῆνυν

626. αἶ] οἱ Zen. || 634. Σάμον] Σάμην („metro invito") Zen. teste Aristonico. Cf. α 246 π 249 al.

paret insula satis magna. Strabo 458 Δολίχαν unam ex Echinadibus insulam pro Dulichio habebat. — Aliquot annis post bellum Troianum non *Meges* sed *Acastus* quidam, qui aliunde non est cognitus, Dulichi regnasse dicitur ε 336.

628. ἔτικτε] cf. ψ 178.

631—635. *Cephalienes* igitur non tantum *Samum* insulam, quae *Cephalenia* dicta est postea, sed et vicinas insulas atque oram Peloponnesi incolebant. Cf. ε 100—102 υ 210 (et 220).

632. Duo loci dicuntur: *Ithaca* et *Neritus* vel *-um*, sive poeta noster — eumque secutus Verg. Aen. III 271 — *Neriti montis* Ithacensis nomen perperam habuit pro nomine *insulae*, sive erravit poeta Odysseae; cf. α 186. Priorem opinionem fortasse commendat epitheton ἐνοσίφυλλος (de quo cf. § 21), posteriorem veram ducit v Wilamowitz, *Neritum* et *Nericum* pro uno eodemque nomine habens, *Neritum* igitur censens nunc dici urbem regionis quae postea *Leucas* dicta est.

633. *Crocylea* et *Aegilipem* (cf. ι 15) ubi collocaverit poeta non liquet; insulasne aliquas dicit? Heracleo quidam (apud Steph. Byz. s. v. Κροκύλειον) Ithacae quatuor tractus vs. 632 sq. dici statuebat; in Leucade vel in Acarnania *Crocylea* et *Aegilipem* quaesiverunt alii. Aetoliae urbem *Crocyleum* commemorat Thuc. III 96 § 2.

634. Σάμον] sic vocatur *Cephalenia*, item δ 671, 845 ο 29. Σάμν eadem audit α 246 alibi, et tribus Σαμαῖοι postea in illa insula habitavit (cf. Thuc. II 30 § 2). *Samothrace* Σάμοος vocatur N 12.

635. ἀντιπέραι(α)] †. Cf. δ 635—637, ubi mentio fit insulani in ora Peloponnesi armenta pascentis.

637. νῆες ... δυνάδεκα μυτοπάριοι] hoc numero usus est poeta Odysseae (cf. ι 159). Epitheton redit ι 125; cf. φοινικοπάριος λ 124 ψ 271, μυτληφῆς Herodot. III 58. Rubro colore ornata sunt τὰ παρῆια τῶν ἄλσος ἱππων, ut equorum terrestrium (cf. Δ 141 sq. et δ 708).

640 Χαλκίδα τ' ἀρχίαλον Καλυδῶνά τε πετρῆεσαν.
οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος νῆες ἦσαν,
οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔεν, 'θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος,
τῶι δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο φανασσέμεν' Αἰτωλοῖσι.
τῶι δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο. 644 = 534

645 Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρὶ κλυτὸς ἡγεμόνευε,
οἱ Κνωσὸν τ' εἶχον Γόρτυνά τε τειχιόεσαν,
Λύκτον Μίλκτον τε καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον
Φαιστόν τε Ῥύτιόν τε, πόλις ἐὺ ναιεταούσας,
ἄλλοι θ' οἱ Κρήτην ἐκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.
650 τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρὶ κλυτὸς ἡγεμόνευε
Μηριόνης τ' ἀτάλαντος Ἐνναλίῳ ἀνδροφόντη· 651 cf. H 166 Θ
τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο. 652 = 588

Τληπόλεμος δ' Ἡρακλεΐδης ἡῦς τε μέγας τε
ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγε Ῥοδίῳ ἀγερῶχων,
655 οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες,
Αἰνύδον Ἰηλυσὸν τε καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον.
τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρὶ κλυτὸς ἡγεμόνευε,
ὃν τέκε Φαστυόχεια βίβη Ἡρακλεεΐνι,
τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῖ' ἄπο Σελλήεντος, 659^b = O 531

641 sq. Zen. — || 641. Οἰνῆος] neglecto f. || 651. ἀνδροφόντη] § 28] ἀνδρ(ε)φόντη. || 659. τὴν ἄγετ'(ο)] τηλόθεν Strab. 328, 339.

641—643. Clarae igitur inter auditores, quibus poeta cecinit, erant fabulae de apro Erymanthio (cf. I 529 sqq.) et de septem regibus Thebas oppugnantibus (cf. Δ 378 al.). Nisi postmodo sunt inserti, quod credibile reddit f nominis Φοινῆος neglectum.

642. ἔεν] § 302.

646. τειχιόεσαν] cf. vs. 559.

648. ναιεταούσας] § 191.

649. *Centum urbes habitant magnas*, Verg. Aen. III 106. Rotundum numerum poeta usurpavit epitheton finis; cf. Thebae ἐκατόμυλοι I 383. *Novaginta urbes Cretae tribuuntur* τ 174.

650. ἡγεμόνευε] singularis ut A 255.

651. Ἐνναλίῳ] cf. P 210.

653—670. Coloniae *Doriensium* ab

Herculis filio Tlepolemo Rhodum deductae, de qua cf. Pind. Ol. VII 36 sqq., hoc uno loco apud poetam fit mentio, ipsius *Tlepolemi* etiam E 627—662. Nullum autem Doriensium in Homericis nisi h. l. et τ 177 est vestigium, ut et *Iones* non nisi uno loco (N 685) commemorantur.

654. ἀγερῶχων] vox ignotae originis, quae *ferocem* valere videtur, redit Γ 36 E 623 H 343 K 430 Π 708 Φ 584 λ 286 Hes. fr. 33.

655. τρίχα κοσμηθέντες] cf. vs. 668.

658. Ἡρακλεεΐνι] § 73.

659. ἐξ Ἐφύρης] ex urbe *Thesprotiae*, item N 301 (?) O 531 α 259 β 328; alius *Ephyrae* mentio fit Z 152, 210.

— ποταμοῖ'(ο)] § 59.

- 660 πέρσας φάστεα πολλὰ διοτρεφῶν αἰζηῶν. 660^b = A 280
 Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν ῥάφ' ἐνὶ μεγάρῳ ἐν πικτῶϊ,
 αὐτίκα πατὴρ ἐφοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα,
 ἤδη γηράσκοντα Δικύμνιον, ὅζον Ἄρηος.
 αἶψα δὲ νῆας ἔπνεξε, πολλὴν δ' ὃ γε λαὸν ἀγείρας
- 665 ῥῆ φεύγων ἐπὶ πόντον ἀπείλησαν γὰρ οἱ ἄλλοι
 υἱέες υἱωνοὶ τε βίης Ἡρακλεείης.
 αὐτὰρ ὃ γ' εἰς Ῥόδον ἔξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων
 τριχθὰ δ' ἐφοίκηθεν καταφυλαδόν, ἥδ' ἐφίληθεν
 ἐκ Διός, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισι φανάσσει.
- 670 καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.
 Νιρεὺς αὖ Σύμνηεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐρίσας,
 Νιρεὺς, Ἀγλαῖης υἱὸς Χάροπος τε φάνακτος,
 Νιρεὺς, ὅς κἀλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Φίλιον ἦλθε
 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα' 674 = P 280 2470,
 551 18
- 675 ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔεν, παῦρος δὲ φοι εἶπετο λαός.
 οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον Κράπαθόν τε Κάσον τε
 καὶ Κόον, Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας,
 τῶν αὖ Φείδιππός τε καὶ Ἀντιφός ἠγησάσθην,
 Θεσσαλοῦ υἱὲ δῶτα Ἡρακλεΐδαο φάνακτος
- 680 τῶν δὲ τριάκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχάοντο. 680 = 516

665. φεύγων] sic Ar., -γεν par. Oxon. in marg. — γὰρ] γάρ Ar. Ω. || 667. αὐτὰρ] sic Ar., αἶψα δ' Zen. || 669. Ar. — (vs. 670 secundum schol. Pind. Ol. VII 62). || 672. Νιρεὺς] *νύμφη? Cf. e. g. § 444. Molestum est nomen ter usurpatum, et plus quam mulierem fuisse matrem apparet; simile vitium est vs. 865. — Χάροπος τε Brandreth] -ποιό τ' Ω, -που τε Bentley. Cf. A 426. || 673 et 675. Zen. —, vs. 674 om. || 675. εἶπετο] ἔσπε[ετο] par. Hib. 19. || 677. Κόον Nauck] Κόν. Cf. § 255 O 28 Hes. Theog. 983. || 680. τῶν par. Oxon. A] τοῖς CT (cf. vs. 516).

660. διοτρεφῶν αἰζηῶν] *regum robustiorum et Iovi carorum*. Item Δ 280. Est διοτρεφής *regum* epitheton constans, et ε 378 sic vocantur *Phaeaces* gens beata καὶ ἀγχιθεός.

666. Ἡρακλεείης] § 73.

668. Rhodii in tres tribus divisi habitabant. Cf. vs. 655 et τ 177.

670. Nihil insoliti dicit poeta (cf. Ψ 408 θ 19 al.); sed *imbrem aureum* in Rhodios delapsus ex eius verbis effecit Pindarus Ol. VII 62, 89 sq.

671—673. Epanalepsi poeta Iliadis

utitur etiam B 838, 850, 871 Z 154, 397 H 138 M 96 Σ 399 Υ 372 Φ 86, 158 X 128 Ψ 642, poeta Odysseae nusquam; nam spurius est α 23. Cognata sunt asyndeta explicativa: K 437 α 51 (κ 515 μ 102).

673 sq. Imitatur Verg. Aen. VII 649 sq.

675. ἔεν] § 302.

677. Κόον Εὐρυπύλοιο πόλιν] cf. λ 519.

679. Neque *Thessali* herois neque gentis Thessalae alibi apud H. fit mentio. Cf. vs. 494.

νῦν αὖ τοὺς ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,
 οἷ τ' Ἄλον οἷ τ' Ἀλόπην οἷ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο,
 οἷ τ' εἶχον Φθίην ἥδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
 Μυρμιδόνες δ' ἐκαλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί,
 685 τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἔεν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
 ἄλλ' οἷ γ' οὐ πολέμοιο δυσχεὲς ἐμνάοντο,
 οὐ γάρ ἔεν ὅς τις σφιν ἐπὶ στίχας ἀγῆσαιτο·
 'κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἡϊκόμοιο,
 690 τὴν ἐκ Λυρνησσοῖ' ἐξείλετο πολλὰ μογήσας,

681. Zen. οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον τὸ Πελασγικόν, οὐθαρ ἑρούρησ (cf. I 141). || 682. Ἀλόπην] Ἀλιούνη I. a. apud Strab. 432. || 686—694. Zen. — || 686. πολέμοιο δυσχεὲς] -μον δυσχ. Knight, item (πολέμου aut θανάτου) H 376, 395 A 524, 590 N 535 Π 442 Σ 207, 464 X 180. Sed caesura feminina potius servanda. || 690. ἐκ Λυρνησσοῖ'(ο)] ἐν Λυρνησσῶ Zen.

681—684. *Pelasgicum* quod poeta dicit *Argos*, non a Pelasgis iam incolitur, sed a Myrmidonibus, Hellenibus, Achivis; et Achilles Achivus etsi gentis suae deum tutelarem *Iovem Pelasgicum* vocat Π 233—235, non a Pelasgis tamen coli ait, sed a *Sellis*, quorum nomen quin cum *Hellenum* nomine artissime cohaereat non videtur dubium. *Pelasgos* vero hostibus Achivorum sociatos poeta novit (K 429 al.). Quae cum ita sint, apparet ad eum venisse memoriam gentis Pelasgicae, indigenae, ab Achivis olim devictae et ex Epiro atque e planitie Thessalica pulsae (cf. A 268).

681. τοῖς] poeta verbum φέρω, quod in mente habet, in fine enuntiati addere neglexit.

684. ἐκαλεῦντο] § 191.

685. Cf. Π 168.

— ἔεν] § 302. Item vs. 687.

686—694. A prisca navium recensione alieni (cf. vs. 494—779).

687. *Non enim erat qui in aciem eos duceret* (ἐπὶ στίχας ut Γ 113 Υ 353).

688. 'κεῖτο] *desidebat* (= παρῆσθαι A 488). Item vs. 772 H 230 I 556; cf. Γ 134 sq.

690 sq. *Lyrnessus* urbs, ubi regnabat tunc *Mynes* (Briseidis maritus? cf. T 291—296), ab Achille capta commemoratur et (Π 57) T 60, 291—296 Υ 92, 191. Etiam *Thebae* urbis, cuius rex fuit *Eetion* (cf. A 366—369), poeta nunc mentionem facit, quia sumit Achillem hanc urbem eadem expeditione qua Lyrnessum cepisse. Agamemnonis et Achillis γέρας Chryseidem et Briseidem poeta noster inde a carminis initio ita inter se opposuit ut appareret ex eadem praeda utramque fuisse electam. Ante poetae autem nostri aetatem inter se coniunctas et permixtas esse fabulas quae ad Lyrnessum Thebas Pedasum spectarent, apparet collatis nostris versibus cum Π 152 sq. et cum Υ 92. Id quod testatur et ipsum nomen *Briseidis* = filiae *Brisei* vel mulieris *Brise oriundae*; nam *Briseum* vel *Brisen* fuere qui *Pedasi* facerent regem. Cf. Eust. 77, 30, qui cum Aristarchi (in schol. A) observatione congruit.

690. ἐκ Λυρνησσοῖ' ἐξείλετο] *e praeda Lyrnessia sibi selegit*. De -οῖ'(ο) eliso cf. § 59.

- Λυρνησὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης,
 καὶ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγγεσιμώρους,
 υἷας Εὐρνηοῖο Σεληπιάδαο γάναντος.
 τῆς ὃ γ' ἔκειτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλε.
 695 οἱ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα,
 Δάμντρος τέμενος, Ἰωάνᾳ τε, μνῆρα μῆλων,
 ἀγχιάλῳ τ' Ἀντρώνα ἰδὲ Πτελεὸν λεχεποῖον,
 τῶν αὖ Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος ἡγεμόνευε
 ζωῖος ἰών· τότε δ' ἤδη ἔχεν κατά γαῖα μέλαινα.
 700 τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφῆς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο
 καὶ δόμος ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνήρ
 νηὸς ἀποθρῶσκοντα πολὺν πρώτιστον Ἀχαιῶν.
 οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν· 703 = 726
 ἀλλὰ σφας ἡκόσμησε Ποδάρκῃς, ὅζος Ἀρης,
 705 Φιφίκοι' υἷος πολυμήλου Φυλακίδαο,
 αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου
 ὀπλότερος γενεῇ, ὃ δ' ἔμα πρότερος καὶ ἀρείων 707 = τ 184
 ἦρως Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος. οὐδέ τι λαοὶ 707^b cf. ψ 588

694. ἀνστήσεσθαι] sic Ar., ἀστήσεσθαι Zen.? (ἀνατάσασθαι A). Cf. II 231 et § 10. ||
 697. ἀγχιάλῳ] -λήν Zen. (cf. vs. 640). || 701. Δάρδανος ἀνὴρ] φαίδιμος Ἐκτωρ Demetrius
 Scaepsius apud Tzetzam ad Lycophr. 531, cum Cypriis et Sophocle (fr. 443 Dind.) con-
 sentiens. Cf. II 807. || 707. ἔμα Ar.] ἔρα Ω.

692. ἐγγεσιμώρους] adi. rediv B 840
 H 134 γ 188, cuius terminus -μωρος
 ignotae est originis et potestatis.
 Eodem termino utuntur ἰόμωρος Δ 242
 Ξ 479 et ὕλακόμωρος Ξ 29 π 4.

694. Cf. similis mentio rerum futu-
 rarum vs. 724 et II 47.

696. μνῆρα μῆλων] cf. I 141.

699—709. A prisca navium recen-
 sione alieni (cf. vs. 494—779).

700. ἀμφιδρυφῆς] cf. A 393.

701. ἡμιτελής] †. Nuper uxore ducta
 suum sibi thalamum in aula aedium
 paternarum struere coeperat Protesila-
 us; hic enim ævo heroico vige-
 bat mos (cf. Z 245 sq., 421 I 147, 582
 A 227 P 36 Ω 538 Z 63 κ 5—12
 ψ 189 sqq. Eur. Herc. 11 sq., nec

non quæ de regia caelesti narrantur
 A 606—611 θ 277), et sic natae sunt
 regiae illae multiplices, quarum rudera
 Mycenis Tirynthe Arnae sunt detecta.
 Sed bello coorto Protesilaus in Asiam
 prius abiit quam thalamus ille est
 perfectus. Cf. E 480. — In prisca
 fabulis Protesilai partes haud exiguae
 fuisse testatur crebra quæ eius navis
 fit mentio: N 681 O 705 Π 286. In
 littus Troianum primus omnium e
 navi desiluit, prima autem in Iliade
 eius navis a Troianis igne petitur.

703. Neque duce carebant ne hi qui-
 dem. Negatio etiam E 22 Z 130 sic
 iteratur.

704. σφας] § 92.

705. Φιφίκοι'(ο)] § 59.

- 'δεύονθ' ἡγεμόνοσ, 'πόθεόν γε μὲν ἐσθλὸν ἐόντα.
 710 τῷ δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆεσ ἔποντο. 710 = 534
 οἱ δὲ Φεράσ ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηίδα λίμνῃν,
 Βοίβην καὶ Γλαφύρας καὶ ἐὺ κτιμένην Ἴαολκόν,
 τῶν ἥρχ' Ἀδμήτοιο φίλος πάῖσ' ἐνδεκα νηῶν,
 Εὐμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ 'τέκε δῖα γυναικῶν
 715 Ἀλκηστις, Πελίαο θυγατρῶν φειδος ἀρίστη. 715^b cf. Γ 124 Z
 252 N 365, 378
 οἱ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακλίν ἐνέμοντο
 καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν,
 τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἥρχεν, τόξων ἐὺ φειδώσ,
 718^b = A 196, 206
 ἐπτα νεῶν· ἐρέτοι δὲ φεκάστῃ πεντήκοντα E 245 M 350, 363
 cf. B 720
 720 ἐμβέβασαν, τόξων ἐὺ φειδότες ἴφι μάχεσθαι. 720 cf. 718^b
 ἀλλ' ὃ μὲν ἐν νήσῳ 'κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, 721 cf. • 13, 395
 Αἰμῳι ἐν ἡγαθέῃ, ὅθι μιν ἄλιπον νῆεσ Ἀχαιῶν 722^a cf. Φ 58, 79
 ἔλκεῖ μοχθίζοντα κακῶι ὀλοόφρονος ὕδρου.
 ἐνθ' ὃ γ' ἔκειτ' ἀχέων, τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον
 725 Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτῆταο γάναντοσ.
 οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, 'πόθεόν γε μὲν ἀρχόν· 726 = 703
 ἀλλὰ Μέδων 'κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθοσ υἱός,
 τόν ρ' ἔτεκε Ῥήνῃ ὑπ' Ὀϊλῆϊ πτολιπόρθῳι.
 οἱ δ' εἶχον Τρίκκην καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν,
 730 οἳ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος,
 τῶν αὖθ' ἡγείσθην Ἀσκληπιόο δύο παῖδε,
 ἰκτῆρ' ἀγαθῶ, Ποδαλείριος ἥδὲ Μαχάων·

711. παραὶ Βοιβηίδα λίμνῃν] ἰδὲ κρήνην Ὑπέρειαν l. a. in schol. Pind. Pyth. IV 221 (cf. vs. 734). Vulgatam sequitur Eur. Alc. 590. || 712. καὶ Γλαφύρας] τε γλαφυράν Steph. Byz. s. v. Βοίβη. — Ἴαολκόν] Ἰαωλκόν Ω; cf. λ 256. || 716. ἐνέμοντο] ἐρατεινὴν pap. Hib. 19. || 717. Μελίβοιαν] Πιτύιαν Steph. Byz. s. v. Ὀλιζών. || 718. Zen. τῶν αὐ<Φ> ἡγεμόνευε Φιλοκτήτησ ἀγὸσ ἀνδρῶν. || 719. δὲ Heyne] δ' ἐν. || 720. ἴφι] neglecto f; Bentley ἡδὲ. || 724 sq. Zen. — || 727. ἀλλὰ] τοὺσ δὲ Zen. || 729. κλωμακόεσσαν] κλιμ. A Pausan. IV 9 § 2 Etym. M. 470, 9, κλιμ. G. Vox ignota. || 731. Ἀσκληπιόο § 59] -πιού. Sed neque -ο suspicione caret (cf. § 19); sine vitio dici potuit e. g. δοῖω Ἀσκληπιού υἱς.

712. Γλαφύρας] an urbis non esset nomen dubitatum esse testatur v. l.; cf. A 99.

719 sq. Cf. vs. 510.

721—728. A prisca navium recensione sunt alieni (cf. vs. 494—779).

724. τάχα] bellum per annos aliquot protractum Iliadis poetam non cogi-

tasse etiam hoc adverbium testatur. Nuper Achivi Philocteten gravi vulnere afflictum Lemni reliquere, mox mortuo Achille eius recordaturi sunt. Cf. vs. 694.

727. De Medonte cf. M 371.

729. κλωμακόεσσαν] vox † ignotae potestatis.

- τῶν δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχάοντο. 733 = 516
- οἳ δ' ἔχον Ὀρμένιον οἳ τε κρήνην Ὑπέρειαν,
- 735 οἳ τ' ἔχον Ἀστέριον Τιτάνιοί τε λευκὰ κάρηνα,
τῶν ἥρχ' Εὐρύπυλος, Ἐυαίμονος ἀγλαὸς νείσ' 736^b = H 167
τῶι δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο. 737 = 534
- οἳ δ' Ἀργισσαν ἔχον καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
Ὀρθην Ἠλώνην τε πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκὴν,
- 740 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
νείσ Περιθόιοι, τὸν ἀθάνατος ἔτεκετο Ζεὺς 741^b cf. Ξ 434 Φ 2
τόν ῥ' ὑπὸ Περιθόωι ἔτεκετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια Ω 693
ἡματι τῶι ὅτε Φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας,
τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὥσε καὶ Αἰθίκεσσ' ἐπέλασσε
- 745 οὐκ οἶος, ἅμα τῶι γε Λεοντεύς, ὅζος Ἀρηος, 745^a = 822 Ω 573
νείσ ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινείδαο β 11 cf. Γ 143
τοῖς ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο. 747 = 524 ο 100
- Γουνεύς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ ψείκοσι νῆας·
- τῶι δ' Ἐνιῆνες ἔποντο μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί,
- 750 οἳ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο,
οἳ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιτάρησσον φέργ' ἐνέμοντο,
ὅς ῥ' εἰς Πηνειὸν προῖεῖ καλλίρροον ὕδαρ,
οὐδ' ὅ γε Πηνειῶι συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ,
ἀλλὰ τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει ἡνὺν ἔλαιον
- 755 ὄρκου γὰρ δφεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ. 755^b = κ 514

733. τῶν] τοῖς Ar. Ω; cf. vs. 516 et § 60. || 741. ἀθάνατος] -τον Zen. (item Φ 2). || 744. Αἰθίκεσσ'(ι)] Αἰθίοπεσσ'(ι) Democritus quidam (absurde). || 747. τοῖς] τοῖς δ' Ω; cf. § 60 et vs. 524. || 749. Ἐνιῆνες] ἄρ' Ἰωλοὶ Steph. Byz. s. v. Ἰωλοὶ. Αἰνιῆνες pap. Oxon., et apud posteros Αἰνιῆνες est gentis nomen, quapropter sunt qui Αἰνιῆνες per synizesin poetam dixisse putent, coll. Αἰγυπτίη sim.; redit quaestio h. Ap. 217 (a Matthiaeo correcto). || 750. οἰκί'(α)] neglecto ψ. Bentley δυσχείμερα φοικί'. || 751. Τιτάρησσον Bentley] Τιταρήσιον. Cf. Lucan. VI 376 et E 706. || 753. ἀργυροδίνῃ] -νῃ Bergk.

733. ἐστιχάοντο] § 191.

735 et 739. λευκὰ -κῆν] propter rupes cretaceas. Cf. Hes. Scut. 141 Strab. 440.

743. Φῆρας] cf. A 268.

744. Αἰθίκεσσ'(ι)] genti montes in Thessaliae finibus occidentalibus incolenti.

751. φέργ'(α)] cf. T 131.

755. Τίταρессυ amnis quoniam Sty-

gis dicitur pars, Stygem Homericam prope Olympum montem, unde Τίταρессυ profluit, quaerendam esse patet. Quam in Arcadia collocarunt posteri prope Nonacridem (Herodot. VI 74). Cf. H 136—150. — Vox ἀπορρώξ sive *pars avulsa* (obiectu saxorum cuneiformium undas secantium) redit κ 514, vocis notio i 359 transfertur, v 98 adiectivi vice fungitur.

Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος, Τενθρηδόνοσ υἱός,
οἱ περὶ Πηνειὸν καὶ Πάκιον ἐνοσίφυλλον

'ναῖεσκον' τῶν μὲν Πρόθοος θυὸς ἡγεμόνευε,

τῶι δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆεσ ἔποντο. 759 = 534

760 οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνεσ Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν. 760^υ = 487

τίσ τ' ἄρ τῶν ὅχ' ἄριστος ἔεν, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
αὐτῶν ἡδ' ἵππων, οἱ ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἔποντο.

Ἴπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,

τὰσ 'Εὐμηλοσ ἔλανε ποδάκεασ ὄρνιθασ ὥσ,

763 ὄτριχασ ὀφέτεασ, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐξίσασ

τὰσ ἐν Πηρεΐνι 'θρέψ' ἀργυρότοξοσ Ἀπόλλων,

ἄμφω θηλείασ, φόβον 'Αρηοσ φορεούσασ.

ἀνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστοσ ἔεν Τελαμώνιοσ Αἴασ,

765. ὀφέτεασ Bentley] οἰέτεασ. Cf. § 21. || 766. Πηρηι(ι) pap. Oxon.] Πηρεΐνι A, Πιερίνι S2 (quibuscum conceinit h. Merc. 70), Φηρ(ε)ιη Valckenaer cum Macrob. I 17, 44 aliis (cf. Φηρητιάδῃσ vs. 763 Ψ 336).

757. ἐνοσίφυλλον] § 21.

761—763. Cf. A 8 sq.

761 et 768. ἔεν] § 302.

763—770. Longe optimi erant equi immortales *Achillis*, Peleo olim a dis dati, de quibus cf. Π 148—151 T 400 Ψ 276—278. Post hos excellabant *Eumeli* equae, non immortales quidem, sed a deo pastae certe; nam fabulam quae erat de Apolline Admeto aliquantisper servientis cognitam poeta videtur habuisse. Quas a patre *Admeto* habuit *Eumelus*, ut *Achilles* suos equos a Peleo (cf. etiam A 597). Ceterum his versibus videtur inesse echo carminum Iliade antiquiorum et *Achillis* mentionem nullam habentium, in quibus *Ajax* heroum omnium longe fortissimus, *Eumeli* bigae omnium celerrimae dicerentur (cf. Ψ 376). Primitus autem *Admetus* fuit *Dis* deus infernus *invictus* (ἀδάμαστος I 158) ἄδρηστοσ κλυτόπωλοσ (E 654 al.; cf. Ψ 346), a *Neptuno* (deo eo qui γαιήφοροσ vocatus est) vix diversus, equis

invictis igitur et ipse, ut ille, pollens. Et *Neleus* Nestoris pater quoniam item primitus fuit deus infernus (cf. E 397 A 691), sequitur ut etiam equi *Nηλήϊοι* (A 597) et equi Ἀδμήτου olim eidem fuerint. Sed nihil haec ad poetam Iliadis, cui *reges* sunt illi, non *di* bigis immortalibus vecti.

765. *Pares colore, aetate, statura*. Disparibus equis iugum imponi ne poterat quidem, hae vero vel *ad amussim* (σταφύλῃ †) exactae prorsus eiusdem staturae apparebant.

766. ἐν Πηρεΐνι] *Thessaliae* haec urbs fuisse dicitur apud Steph. Byz. et Hesych., collato autem patronymico Φηρητιάδῃσ (vs. 763) videtur illic significari ea urbs quae Φεραι audit vs. 711 et apud posteriores. Nam Φέρησ apud posteros Admeti pater est dictus, et regem hunc urbis eponymum fuisse clamat ratio, urgendum igitur non est discrimen quantitatis, quod inter Πηρ- sive Φηρ- et Φερ- intercedit.

- ὄφρ' Ἀχιλεὺς ῥ' ἄνιεν· ὃ γὰρ πολὺ φέριτος ἦεν,
 770 ἔπποι θ' οἳ ῥορέεσκον ἀμύμονα Πηλεΐωνα. 770 cf. K 323
 ἀλλ' ὃ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσιν ποντοπόροισι 771 sq. = H 229
 'κεῖτ' ἀπομνήσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν, 771 cf. τ 182 [sq.
 Ἀτρεΐδην· λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης
 δίσκοισιν ἔρποντο καὶ αἰγανέουσιν ἴντες 774 = δ 626 q 168
 775 τόξοισιν θ', ἔπποι δὲ παρ' ἄρμασι φοῖσι γέκαστος 775^b = @ 544
 λατὼν ἐρεπτόμενοι ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον 776^a = ι 97
 ἕστασαν, ἄρματα δ' εὖ πεπυκασμένα 'κεῖτο φανάκτων
 ἐν κλισίῃσι'. οἳ δ' ἀρχὸν Ἀρηΐ φίλον ποθέοντες
 'φοῖταον ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατὸν οὐδ' ἐμάχοντο.
 780 οἳ δ' ἄρ' ἴσαν ὥς εἴτε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο·
 γαῖα δ' ὑπεστονάχιζε Διὶ ὥς τερπικεραύνωι
 782 χωομένωι, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσηι.

777. φανάκτων] ἀνακτος pap. Oxon. || 782. χωομένωι] sic Ar., -νοσ l. a. in pap. Oxon. — Τυφωεῖ] Τυφωία pap. Oxon.

769—779. A prisca navium recensione fuerunt alieni (cf. vs. 494—779). Sed neque equorum per mare transvectorum in ea recensione mentionem ullam factam esse veri est simile, quae in versu igitur 760 finem habuisse videtur.

772. 'κεῖτ' ἀπομνήσας] *procul a ceteris irae indulgens desidebat*. Praepositio ἀπό in hoc composito — si quidem compositum est vocandum, nam nihil obstat quominus ἀπό μνήσας scribatur, — servavit vim adverbialem, = ἄτερ ἡμενος ἄλλων, ut in verbo ἀποσκυδμαίνειν Ω 65; cf. Διὸς ἀμφὶς Θ 444. Redit ἀπομνήσαι H 230 l 426 T 62 π 378; de verbo κείσθαι cf. vs. 688 et Γ 134 sq.

773—775. Cf. l 186—189.

777. Currus non stabant parati, sed capsi a rotis seiuncti (cf. E 722 Θ 441 Ω 266) ἐλτοῖσι sive *vestibus stragulis* tecti in tabernaculis seponebantur (cf. E 194 Θ l. l.).

— φανάκτων] opp. λαοί.

779. 'φοῖταον] § 191.

780 sq. Veluti *igne* flagrare videbatur tota planities, per quam coruscabant militum arma, et fragor cum multo clipeorum strepitu incedentium *tonitru*i similis erat. Cf. vs. 455 et loci ubi ipsa *pugna* igni assimilatur (Λ 596 al.), de verbo νέμεσθαι autem cf. Ψ 177.

781. Διὶ] dativus a praepositione ὑπο- suspensus, ut in verbo ὑπάδειν sive *alicui succinere* (cf. Σ 570).

782. ἱμάσσηι] *fulminibus verberet*; cf. O 17 et Hes. Theog. 857: *Iuppiter Typhoëum* ἰδάμασε πληγῆσιν ἱμάσσας. Fulmen etiam Θ 12, 455 al. indicatur voce πληγῆι et verbo πληγῆμεναι, et Iovis μάστιγι commemoratur M 37 N 812 Aesch. Sept. 608. Quamquam Iliadis poeta duobus his locis *Iovis flagrum* per metaphoram potius dixit *cladem a Iove immissam* (cf. O 463—465), et sic vox μάστιγι a recentioribus saepius est translata, item πληγῆ Διὸς Soph. Ai. 137 et sim.; cf. Διὸς

784 ὥς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγ' ἐστοναχίζετο γαῖα

785 ἐρχομένων· μάλα δ' ὥκα διέπρυσσον πεδίοιο.

785 = Γ 14 cf.
Ψ 364

Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδάνεμος ὥκέα *Fīris*

πὰρ Διὸς αἰγιοόχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ·

οἷ δ' ἀγοράς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θυρήνισι

πάντες δμνηγέρες, ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες.

790 ἀγχόθι δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὥκέα *Fīris*,

ῥεῖσατο δὲ φθογγὴν νῆι Πριάμοιο Πολίτῃ,

ὅς Τρώων σκοπὸς ἔξε, ποδωκεῖνφι πεποιθώς,

789^a = H 415

789^b = I 36

790 = Γ 129 A
199 Ω 87

783 ἐν Ἀρίμοισ', ὅθι φασὶ Τυφώϊος ἔμμεναι εὐνάς.

783 cf. Ω 615

783. *Delevimus, cf. comment.; olim fuisse qui insuper insererent verum: *χῶραι δ' ἐν δρυόνετι, Ὑδρᾷ ἐν πτόνι δῆμαι* (cf. Γ 385) docet Strabo 626. || 790. ἀγχόθι δ' (εἰ) cf. vs. 172. || 791—795. Ar. —. Nempe in contextum parum quadrant, si iam dudum bellatum essee creditur; sed cf. comment. et vs. 134 sq. || 792. ποδωκεῖνφι § 46] -ησι. Cf. A 303.

μάκελλα sive *ligo* Aesch. Ag. 526
Soph. fr. 767 Ar. Av. 1240.

783. ἐν Ἀρίμοισ'(ι) § 315. Typhoëus ubi degeret quaesivere posterī: Iliadis poetæ est ubicumque terram telis suis ferit Iuppiter. *Arimen* vel *Arima* vel *Arimos*, ubi et *Echidna* habitare dicitur Hes. Theog. 304, in *Cilicia* quidam postea quaerebant, alii alibi. In *Boeotia* Typhaonium quoddam nomen poeta Clipei Hes. 32, in *Phocide* poeta hymni Ap. 305 sq., et ratio fert ut haud uno loco monstrata fuerint *Typhoëi* monstri inferni a patre caelesti telis oppressi *cubilia* sive *voringes*; in *Siciliam* autem Typhoëus aliquot post Homerum aetatibus migravit cum Graecorum colonis (cf. Pind. Pyth. I 31—55 Aesch. Prom. 351—372), perinde atque officina Vulcani. *Inarimen* denique loci nomen e carminum epicorum litteris traditis EINAPIMOIS effinxerunt poetæ Latini: Vergilius Aen. IX 716 Lucanus Phars. V 101.

— ὅθι φασὶ] ita loqui non est poetæ

Iliadis, cui Musa omniscia in aurem insusurrat quaecumque sunt dicenda (cf. A 8 sq. et B 485 sq.). Redit locutio Ω 615, sed in versu item spurio, et Z 42, ubi suspicionem non movet, utpote a mente poetæ Odysseae haud aliena (cf. ε 79 sq.). Aliter res habet T 96.

784. *Pulsuque pedum contrerrita telus*, Verg. Aen. VII 722.

785. πεδίοιο] sic genitivo indicatur spatium per cuius aliquam partem fit motus. Item B 801 Γ 14 Δ 244 al., ὁδοῖο Δ 382 al., νεοῖο K 353.

788. Ante aedes regias γέροντες et ceteri cives convenire solebant ad deliberandum vel ad ius dicendum; cf. Σ 504. Et tunc ipsum in Troiae arce habebatur concio.

792—794. Ex quo Achivi bello coorto in littus Troadis nuper pervenerunt, rex Troianorum speculatorem fidum et velocem in loco edito ante urbem collocavit. Quae specula etiam X 145 commemoratur, nostro autem loco dicitur *Aesyetæ tumulus*.

- τύμβωι ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυνήταο γέροντος,
 δέγμενος ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί·
- 795 τῷ μιν φεισαμένην προσέφη πόδας ὠκέα Εἰρις· 795^a cf. B 22
 „ὦ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσι,
 ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνησ' πόλεμος δ' ἀλίαςτος ὄρωρε. 797^b cf. r 31
 ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν,
 ἀλλ' οὐ πῶ τοιόνδε τοςόνδε τε λαὸν ὕπωπα·
- 800 λίην γὰρ φύλλοισι φεικότες ἢ ψαμάθοισι 802^a cf. μ 217
 ἔρχονται πεδίῳ μαχεσόμενοι προτὶ φάστν.
 Ἔκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι, ὧδε δὲ ῥέξαι,
 πολλοὶ γὰρ κατὰ φάστν μέγα Πριάμοι' ἐπικούροι,
 ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων· 804^a = τ 175
- 805 τοῖσι φέκαστος ἀνήρ σημαίνεται οἷσι περ ἄρχει,

793. Αἰσυνήταο] Αἰσυνήταο pap. Oxon. — γέροντος] ἄνακτος pap. Oxyrh. 20. || 794. In pap. Hib. 19 subiungitur versus: εἰς πεδίον Τρώεσσι φόνον κα[ὶ κῆρα φέροντες] (cf. vs. 352). || 795. μιν] σφιν pap. Oxyrh. 20. — (φ)εισαμένη pap. Oxon.] ἄρ' εἰδομένη pap. Hib. 19, εἰσαμένη Ω. Cf. § 212³. — προσέφη A C] μετέφη pap. Oxon. D. || 797. ποτ' ἐπ' εἰρήνης] τέ ποτ' -νης pap. Oxon., [τέ πο]τε εἰρήνη pap. Hib. 19, τε ποτ' ἐπ' -νης pap. Oxyrh. 20. || 798. ἦ μὲν δὴ] ἦδη μὲν Ar. — In pap. Oxyrh. 20 sequitur: ἐνθα ἴδον π[λειστούς Φρύγας ἀ]νέρας αἰο[λοπώλους] (= Γ 185). || 801. προτὶ Zen. Aristoph. Ar.] περὶ Ω. || 803. κατὰ] pap. Oxyrh. 20 π[ερὶ? an ριάμου turbato verborum ordine?].

Idem fuit *tumulus Ili* (cf. K 415) in carminibus Iliade antiquioribus, Iliadis vero poeta nomen duplex pro duorum locorum ut vicinorum sic spatio aliquo disiunctorum nominibus videtur habuisse. Alius σκοπιῆς mentio fit Υ 137. Proxima autem fuit *Callicolone* (cf. Υ 53, 151). *Ilus* fuit heros eponymus urbis *Ilii* in planitie conditae, olim autem populus in montibus obtinuerat *Darīaniam*, cuius urbis heros eponymus fuit *Dardanus* (cf. Υ 216—218). Α 372 *Ilus* vocatur δημογέρων παλαιός, idem autem valet αἰσυνήτης nomen, quae nominis αἰσυνήτης (cf. θ 258) vel -τήρ (cf. Ω 347) forma altera dignitatem primitus indicavit, dein in proprium nomen abiit, ut Κρέων vel Μέδων (cf. Υ 215—241) vel Φαστυφάνοξ vel quod hoc loco legitur speculatoris no-

men Πολίτης. Redit Αἰσυνήτης nomen N 427.

794. δέγμενος ὁππότε ... ἀφορμηθεῖεν] *expectans quando a littore urbem versus essent progressuri*. Structura similis est I 191 K 189 Σ 524. — Quin ipsam urbem mox petituri essent hostes, non dubitarunt Troiani, et rem per plures dies quam putabant protractam — nuper enim plane inertes Achiivi desederunt — sunt mirati.

797. ὄρωρε] *coortum est, coepit, instat*.

801. πεδίῳ] cf. vs. 785.

803. Πριάμοι'(ο)] § 59.

804. Etiam Δ 437 sq. horum sociorum undique convocatorum γλῶσσα μεμῖχθαι dicitur. Adiectivum πολυσπερέες sive *per orbem terrarum sparsi* redit λ 365.

805. *Singuli duces milites suos ad arma vocant acutum* (ἐπὶ τεύχεα σενόντων, vs. 808).

τῶν δ' ἐξηγεῖσθω, κοσμησάμενος πολιίτας.“

ὥς ἔφαθ', Ἔκτωρ δ' οὐ τι θεῶς ἴεος ἠγνόησε,

αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο,

πᾶσαι δ' ὤλυνντο πύλαι, ἐκ δ' ἔδυστο λαός,

810 πεζοὶ θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρρυμαγδὸς ὀρώρει.

ἔστι δέ τις πόλιος προπάροιθ' ἀλπεῖα κολώνη,

ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περὶδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα,

τὴν ἧ τοι ἄνδρες Βαττίειαν κικλήσκουσι,

ἄθανάτοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρλίνης·

815 ἔνθα τότε Τρῳῆς τε διέκριθεν ἡδ' ἐπικούροι.

Τρῳαὶ μὲν ἠγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ

808^b cf. ω 466

809 sq. = @ 58 sq.

810 = ω 70

811 cf. A 711

811. πόλιος προπάροιθ' (εν) Apoll. lex.] προπάροιθε πόλιος (πολις παρ. OXON.) Ω. Δν πρόσθεν πόλιος (ut X 464)? Cf. Φ 567.

806. πολιίτας] *suos ipsius cives*. Vox † pro πολιίτας.

807. *Deam esse quae loqueretur non latuit Hectorem*.

808. ἐπὶ τεύχεα] *ad arma pelenda*. Idem praepositionis usus est M 342 γ 421 ω 466; alibi apud Homerum sic usurpatur μετά (α 184 al.).

809. πᾶσαι] *omnes*. Ar. interpretabatur *totas* (item Θ 58 M 340), *unam* enim portam *Scaeam* significari. Sed etiam portae *Dardaniae* in Iliade fit mentio (E 789 X 194, 413), et *plures* portas poetam cogitasse, licet nominatim eas non indicaverit, quominus sumamus nihil obstat: *septem* portas in fabulis habuit *Thebae* urbs, et absurdum foret urbem ita construere ut non nisi ab una parte aditum vel exitum haberet. Quid quod ipsa portarum nomina propria testantur plures fuisse; et *Laeva* porta — si Σκαίαι recte sic redditur, neque *gentile* aliquod nomen vetustum subest, — ne cogitari quidem potuit nisi et *Dextera* aliqua porta extaret. Nunc igitur, dum hostes etiam absunt, copiae per cunctas portas, quotquot fuere, foras in planitiem prodire tutae

potuerunt, multo citius sic illuc per-venturae quam si per unius portae angustias egredi voluissent omnes. Mox vero, cum hostes planitiem obtinebunt, ut eius tantum portae, quae iis obversa fuit, in carmine fiat mentio, ipsa feret res. Langueret autem atque adeo absurdum esset πᾶσαι, si *totas* valeret, quoniam *pars* portae aperiri nequit et porta non nisi *partim* aperta sic indicari vix potuit.

810. Ingens fit turba et strepitus, ut Achivorum e castris suis proruentium B 95 sq., 465 sq.

813 sq. Nomen duplex, ut A 403 sq.; in ea lingua, quae a poeta eiusque auditoribus intellegi potest, collis ille dictus est *tumulus Myrinae* Amazonis *saltatricis*. Quae illic igitur sepulta fuit, bellone victa? Cf. Γ 189. Epitheto πολυσκάρθμῳ fortasse Martis μολπή designatur (cf. H 241).

815. διέκριθεν] ceteris locis Home-ricis dicitur (-)ἐκρίνθην.

816—877. Sequitur recensio Troia-
norum et sociorum. Primi comme-
morantur incolae regni Priami (vs. 816—827), cuius regni fines Ω 544 sq. circumscribuntur. Hi saepius vocati

Πριαμίδης· ἅμα τῷ γε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι 817^b = 577

λαοὶ ἐθωρήσσοντο, μεμαότες ἐγχεῖναι.

Δαρδανίων αὐτ' ἤρχεν εὖς πάϊς Ἀγχίσιο,

820 Αἰνείας, τὸν ὑπ' Ἀγχίσινι 'τέκε δι' Ἀφροδίτη,

"Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῶι εὐνυθεῖσα,

821^a = A 105

οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε δῶα Ἀντήνορος νῆε,

822^a = 745 [sq.

Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης ἐὺ φειδότε πάσης.

822^b sq. = M 99

823^b = E 11, 549

οἷ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον "Ἴδης,

825 ἀφνειοί, πίνοντες ὕδαρ μέλαν Αἰσίοπιοι,

Τρῶες, τῶν αὐτ' ἤρχε Λυκάονος ἀγλαὸς νῆος

Πάνδαρος, ὧι καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκε.

823. τ'(*) om. pap. Oxyrh. 20. || 826. Τρῶες, τῶν αὐτ' ἤρχε* [τῶν] αὐθ' ἡγεμόνευε pap. Hib. 19.

sunt Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί (Θ 173 al.); etiam O 424 cum Troianis artissime coniunguntur Lycii. Trifariam igitur divisi cogitantur Priami milites, et tres fabularum rivulos sic fere in unam poetae nostri narrationem confluisse videmus:

<i>Tribus:</i>	Troes	Lycii	Dardani.
<i>Numen:</i>	Idaeus	Apollo	Venus.
<i>Conditor:</i>	Tros	(Ilus?)	Dardanus.
<i>Rex:</i>	Priamus	Lycæon	Anchises.
<i>Dux:</i>	Hector	Pandarus	Aeneas.
<i>Flumen:</i>	Scamander	Xanthus	Simois.
<i>Urbs:</i>	Troia	Pergamum	Dardania.
<i>Hostes:</i>	{ Argivi	Danaï	Achivi.
	{ Iuno	Neptunus	Minerva.

Milites, quos Pandarus Lycaonius filius Zelea e regione vicina adduxit (cf. vs. 824), e Lycia venisse dicuntur E 105, 173 (cf. Δ 88 sqq.); Lycios igitur aliquos in illa regione habitasse poeta sumsit. Quos communi tamen Troum nomine h.l. designavit vs. 826. A Priami autem civibus distinguit τηλεκλητούς ἐπικούρους sive socios undique convocatos (H 348 l 233 al.); quibus et Lycios accenset, non prope Troiam sed in meridionali Asiae parte habitare hos dicens (cf. vs. 876 sq.), duas igitur easque diversas sedes Lyciis assignans. — Nostro loco inter socios

non commemorantur *Leleges* et *Caucones* (cf. K 428 sq.), quorum alteros tamen fuit qui in catalogum reciperet; cf. v. l. vs. 855. De *Cilicibus* autem nunc tacetur, quia horum urbs Thebe (Z 397, 415) iam expugnata fuit ab Achivis. Neque *Ceteis* a Telephi filio Eurypylo ductis, quorum in Odyssea fit mentio (cf. λ 519 sq.), in Iliade locus fuit.

820. Imitatur Verg. Aen. l 617 sq.

821^b. Cf. Π 176 γυνὴ θεῶι εὐνυθεῖσα.

824. Zelea paullo plus quam tres horas ab ostio Aesepi, qui influit in Propontidem, dissita fuit (Strab. 587a). Urbs etiam Δ 103, 121 commemoratur.

826. Troes nunc est nomen commune, ut Γ 2 al.; nam Lycii proprio nomine hi milites erant dicendi, tribus populi Troiani (cf. vs. 816—877). Item E 200, 211 de copiis Pandari, qui e Lycia tamen venisse dicitur ibid. vs. 173. Sed nostro loco peculiare potius nomen aliquod expectabatur post illa: Τρώων μὲν ... et: Δαρδανίων αὐτε.

827. Ab Apolline deo arcitenenti et urbis tutelari *arcum* accepit Pan-

- οἱ δ' Ἀδρήστεϊάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ
καὶ Πιτύειαν ἔχον καὶ Τηρεῖος ὄρος αἰπύ,
880 τῶν ἥρχ' Ἀδρηστός τε καὶ Ἀμφίος λινοθώρηξ,
νῆε δ'ὲν Μέρωπος Περκασίου, ὃς περὶ πάντων 831-834 = A 329
ῥεῖδεε μαντοσύνας, οὐδὲ ροῦς παῖδας ἔασκε sqq.
στειχέμεν' εἰς πόλεμον φθισήνορα. τῷ δέ φοι οὐ τι
ῥεῖδεσθην· κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
835 οἱ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοντο
καὶ Σηστὸν καὶ Ἀβυδὸν ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσβην,
τῶν αὖθ' Ἰρτακίδης ἥρχ' Ἀσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν, 837 cf. M 110
Ἀσιος Ἰρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν ῥέρον ἵπποι 838 sq. = M 96sq.
αἰθῶνες μεγάλοι, ποταμοὶ ἄπο Σελλήεντος.
840 Ἰππόθοος δ' ἄγε φῦλα Πελασγῶν ἐγγεσιμῶρων,

828. Ἀδρήστεϊαν] ἄρ' Ἀδρ. pap. Hib. 19 et A. — τ' εἶχον] να[ρον] pap. Hib. 19. ||
829. Πιτύειαν ἔχον] Πιτύαν εἶχον Strab. 587. || 832. οὐδὲ ροῦς] οὐδὲ δ'ὲν recte pap. Oxon.,
οὐδ' εἰός (vitio metrico) Ω, item versu parall.

darus sagittarius egregius, Hector autem ὁ κορυθαίολος *galeam* (A 353). Etiam *Teucro* (O 441; cf. H 141) et *Euryto* (cf. φ 13—41) Apollo arcum dono dedisse fertur. *Artem*, non ipsum arcum quidam olim intellegebant propter Δ 105 sqq. (et E 215 sq.?), alii *phures arcus* Pandaro fuisse sumebant (cf. schol.), sed neutra interpretandi ratio tolerabilis; quarum posterior in mentem nobis revocat Herodoti verba lepida, — an inepta sunt dicenda? — qui, Philoctetæ videlicet memor, sic scipsit IV 10: „arcum Hercules reliquit Scythæ filio, duos nimirum arcus habebat.” Talia enim peperit studium quæ in priscis carminibus legebantur parum congruentia inter se conciliandi! Fatendum autem est inter se discrepare quæ nostro loco et quæ libri Δ l. l. prae-bet Ilias. Quod neque grave neque molestum est discrimen; sed fortasse Δ 105^b—116^a non ipsi Iliadis poetae debentur.

830—832. *Adrastus et vatis filius Amphius* — quæ nominis *Amphiarai* videtur forma brevior — mire congruunt cum nominibus e bello *Thebano* notissimis. *Alius* Amphius E 612 (*A*)*paeso* oriundus dicitur et *Selagi* filius audit.

830. ἥρχ'(ε)] singularis ita est usurpatus ut A 255.

— λινοθώρηξ] cf. quæ de Aiace Οἰλεῖ filio vs. 529 sunt dicta.

832—834. Bello nuper coorto sacerdos Merops filios frustra admonuit ne illuc proficiscerentur.

832. ῥεῖδεε] § 160.

— οὐδὲ ... ἔασκε] *vetabat, retinere (frustra) conatus est.*

833. στειχέμεν'(αι)] § 125.

834. Cf. A 328—334.

838. De epanalepsi conferantur vs. 671—673.

839. ποταμοὶ'(ο)] § 59.

840—843. Pelasgica haec urbs Larisa ubi esset quaerenda veteres dubitarunt, compluribus enim locis orae

- τῶν οἳ Ἀάρισαν ἐριβώλακα 'ναιετάεσκον' 841 cf. P 172
 τῶν ἥρχ' Ἰππόθοός τε Πύλαιός τ', ὅξος Ἀρηος,
 νῆε δ'ὡς Ἀθήσιοι Πελασγοῦ Τευταμίδαο.
 αὐτὰρ Θρήϊκας ἦν' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἦρωσ,
 845 ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἐξέργει.
 Εὐφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἔεν αἰχμητῶν,
 νῆος Τροϊζήνοιο διοτρεφέος Κεάδαο.
 αὐτὰρ Πυρραῖχμος ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους, 848^b cf. K 428
 τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺν ῥέοντος, [sq.
 849^b sq. = Φ 157
 850 Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδνεται αἶαν. 849^b = Π 288

848. In E(uripidis?) aliisque recensioibus olim subiungebatur versus: Πηλέγονός θ' υἱὸς περιόξιος Ἀστροπαῖος (cf. schol. pap. Oxyrh. ad Φ 156. schol. T ad Φ 140, Eust. 1228, 37). || 849. Ἀμυδῶνος] Ἀρβυδῶνος Steph. Byz. s. v. || 850. αἶαν] αἶη l. a. apud Eust., Αἶα (rivulus) Eudoxus (Porphy. ad λ 239), ὅι κ. ὕ. ἐ. Αἶησ olim alii apud Strab. 330. turbidum enim esse Axium.

Asianae vetustum hoc nomen (= *arx*) proprium fuit; sed locum ad Hellespontum situm nunc dici contextus docet. Cf. P 301—303.

840. ἐγχεσιμῶρων] cf. vs. 692.

841. 'ναιετάεσκον] § 191.

842 et 844. ἥρχ'(ε) et ἦρ'(ε)] singularis ut A 255.

844 sq. *Thracēs* Chersonnesum incolentes poeta dicit, quos *mare Hellespontium* circumluens — nam Hellesponti nomen apud Homerum latius tendit quam postea — *secernit* a reliqua Thracia.

846 sq. *Cicones* habitaverunt Thraciae oram circa urbem *Ismarum*, quam post Troiam vastatam cepit Ulixes. Cf. 1 40 sqq., 198 et Herodot. VII 59, 108, 110.

846. ἔεν] § 302.

848—850. Etiam longius a Troade remoti fuerunt *Paeones*, prope Axium amnem habitantes, Emathiae vicini; et est quod miremur Priamo etiam e tam longinqua regione auxilia venisse. Quapropter veri videtur simile poe-

tam nostrum illa loca non satis habuisse cognita, a Troade multo minore terrarum tractu remota sibi finxisse quam revera interiacebat, *Axii* autem nomen — de cuius fluminis aqua veris contraria dixit — perperam usurpasse, cum aliud aliquod flumen vellet dicere. Desideratur vero nostro loco nomen *Asteropaei*, de quo cf. Φ 144 sq. et 155; quapropter fuerunt olim qui versum quandam insererent. Cf. nota crit.

848. ἀγκυλοτόξους] cf. Φ 155.

850. De epanalepsi cf. vs. 671—673. Quod autem *Axii* aqua pulcherrima vocatur h. l. et parallelis, interpretes pridem sunt mirati, lutulentum enim admodum esse illud flumen. Qua re confirmari videtur suspicio aliunde nata, *Paeones* illos, quos dixit poeta, in carminibus antiquioribus non fuisse incolas Macedoniae, sed ad flumen aliquod Troiae vicinum fuisse collocatos. Cf. quae ad Φ 144 sq. et quae ad K 435 sunt adnotata.

— αἶαν] cum v. l. cf. A 99.

Παφλαγόνων δ' ἤγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ
 ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀργοτεράων,
 οἳ δα Κύτωρον ἔχον καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο
 ἀμφὶ τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον,
 855 Κρωμνάν τ' Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.
 αὐτὰρ Ἀλιζάνων Ὀδίοσ καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον
 τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενεθλήν.

Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἐννομος οἰωνιστής· 558 cf. P 218

ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν,
 860 ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χειρὶ ποδώκεος Αἰακίδαο 860 sq.* = 874 sq.
 ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεράζε καὶ ἄλλους.
 Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκανίος θεοφειδής
 τῇλ' ἐξ Ἀσκανίης μέμασαν δ' ὕσμῃνι μάχεσθαι.

852. Ἐνετῶν] Ἐνετῆς Zen. || 854. δώματ' ἔναιον] ἔργ' ἐνέμοντο Strab. 590. || 855. τ' Αἰγιαλόν] Κωβιάλον l. a. apud Strab. 545 et Steph. Byz. s. v. Αἰγιαλός, Apoll. Rh. II 942 Κρωβιάλον Κρωμνάν τε, ubi schol. ait Κρωβιάλον in Homero scripsisse quosdam. — Post hunc versum Callisthenes adiebat: Καύκκασα δ' αὐτ' ἦγε Πολυκλῆος υἱὸς ἀμύμων (Ἀμειβος schol. r 329), | οἳ περὶ Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον. Cf. Strab. 542. || 856. Ἀλιζάνων] l. a. Αλαζάνων (cf. Herodot. IV 17) et Αμαζάνων apud Strab. 550. Hoc legebat Ephorus, versum 857 sic mutans: ἔλθοντ' ἐξ Ἀλόπησ, 39' Αμαζονιδων γένος ἐστὶ (Strab. l. l., Steph. Byz. s. v. Ἀλόπη). || 857. Ἀλύβησ] Ἀλόπησ, Ἀλόβησ, Χαλύβησ l. a. apud Strab. 549 sq., Ἀλύβων vel Χαλύβων apud Eust. || 859. ἐρύσατο pap. Oxon.] ἐρύσσατο A. Cf. § 164. || 860 sq. Ar. —, cf. comment.; in pap. Oxon. etiam vs. 859 habet obelum.

851. Ab oris ponti Euxini venerunt Paphlagonες quos ducebat Pylaemenes. *Enetorum* gentis postea illic non inventae nomen Paphlagonibus nunc adiunctum obscurat enuntiatum.

852. ἡμιόνων] non *muli feri* significantur, qui nulli unquam fuerunt neque esse potuerunt, sed *equi feri* asinis similes, ἀπὸ τινος ὁμοιότητος sic vocati (ut loquitur Aristoteles Anim. Hist. VI 36). Cf. Eur. Hipp. 231.

— ἀργοτεράων] § 88.

856 sq. *Halizones* et *Alybe* nomina aliunde non sunt cognita. Argentum fodiebatur in *Armenia*: eam igitur regionem poeta aut cogitavit aut debuit cogitare. *Chalybium* — non *Alybum* — metalla postea fuerunt clara (cf. Xen. Anab. V 5 § 1), sed fer-

rum, non argentum haec praebebant.

858. Μυσῶν] in Troadis viciniam iam redimus. Ceterum cf. N 5.

— ἦρχε] singularis ut A 255.

859. *At non augurio potuit depellere pestem*, Verg. Aen. IX 327.

861 et 875. Spectatur clades, quam poeta Φ 1 sqq. enarravit. Quamquam neque *Ennomus* neque *Nastes* nominatim ibi commemoratur. Nisi igitur spuria haec, horum in flumine mors alibi fuit narrata et praelium παραποτάμιον etiam in carminibus Iliade antiquioribus fuisse celebratum noster locus testatur. Cf. A 307.

862. ἦγε] singularis ut A 255.

— Ἀσκανίος] aliquot demum diebus post Priamo auxilio venisse hic dux dicitur N 792.

- Μήσιον αὖ Μέσθλιος τε καὶ Ἀντιφος ἡγησάσθην,
 865 νῆε Τάλαιμένεος, τὸ Γυγαίη 'τέκε λίμνη,
 οὐ καὶ Μάκονας ἦγον ὑπὸ Τρώλοι γεγαῶτας.
 Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
 οὐ Μίλντον ἔχον Φθιωδὸν τ' ὄρος ἀκριτοφύλλον
 869 Μαϊάνδρου τε ῥοῶς Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα· 869^b = h. Ap. 41
 872 ὅς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' Ἴεν ἦύτε κούρη,
 νήπιος, οὐδέ τί μοι τό γ' ἐπάρκεσε λυγρὸν ὀλεθρον, 873^b cf. Z 16 γ
 289 δ 292
 ἀλλ' ἐδάμῃ ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο 874 sq. ^a = 860 sq.
 875 ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
 Σαρπηδὼν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων 876 cf. Ξ 426

870 τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης ἡγησάσθην,
 Νάστης Ἀμφίμαχος τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα.

870 cf. 620

864. *Μέσθλιος*] l. a. *Μέστρης* apud Eust. || 865. *Γυγαίη*] *Γυγαίη* Mass. et l. a. in margin pap. Oxon. — *λίμνη*] sic Ar. *λίμνη* (*ad lacum*) Chaeris et Diodorus Aristophanis discipulus, *lacum* enim matrem vix apte dici. Verum videtur **νύμφη*. Cf. vs. 672 et γ 384—391. || 866. In Euripidis libro addebatur: *Τρώλοι ὑπο νυφόντι Ἰδῆς ἐν πλοῖν δῆμωι* (γ 385), teste Eust.; cf. Strab. 626. || 867. *Νάστης*] *Μάσθλιος* Strab. 661. — *Καρῶν*] *Καίρων* Lugebil (coll. feminino *Καίρα*, item κ 428). || 870 sq. Post vs. 867 molestos del. LMueller, Simonidem eos non legisse ratus, nam teste Aristonico ad vs. 872 pronomen ὅς ab Aristarcho ad Amphimachum esse relatum, a Simonide vero ad Nasten. || 874 sq. Ar. —; cf. comment. ad vs. 861. In pap. Oxon. vs. 875 sq. habent obelum.

867. βαρβαροφώνων] *balbo ore loquentium*, παλιγγλώσσων, ut ait Pindarus Isthm. VI 35. Eodem redit ἀγρίοφωνος, gentis non Achivae epitheton θ 294. Linguam sibi obscuram, certe ingratos et insolitos sonos habentem, poeta contentim sic designat, stirpe βαρβαρο- alibi non usus. Recte autem Thucydides I 3 § 3 observavit neque *Graecorum* neque *barbarorum* sive non *Graecorum* nomen commune Homero cognitum fuisse; immerito autem Thucydidem vituperabat Ar., hoc versu eum refutari ratus. Nam aliud est βάρβαρος sive *duram, impuram, turpem* dicere linguam gentis cuiusdam peregrinae, aliud βαρβάρους vocare cunctos qui non sint Graeci et veluti substantivo gentili ea voce uti.

868. Epitheto ἀκριτοφύλλωι (†) pulcre pingitur mons densis pinetis ita

obsitus ut singulae arbores arborumve partes eminens non distinguantur. *Griumne* an *Latmum* montem qui postea vocati sunt — uterque enim Mileto vicinus — poeta cogitasset, dubitarunt posteri.

871. De epanalepsi cf. vs. 671—673.

872. *Etiam auro ornatus erat Nastes veluti puella*. Virginum Atticarum χρυσία cum aliunde tum e comoedia, praesertim e Menandrea, sunt notissima; Nastes, ut Euphorbus (cf. P 52), fortasse capillos auro vinctos habebat, aut monilibus erat ornatus.

875. Cf. vs. 861.

876 sq. Cum *Sarpedonem* Iovis ex Laodamia virgine Lycia filium (Z 198 sq.), tum *Glaucum* ex illa quam novimus Lycia, Rhodo insulae vicina, Troianis auxilio venisse ait poeta; cf. E 471—479 Z 119—236 M 101 sq.

τῆλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθοι' ἄπο δινέντοσ.

877 cf. F 479

ὄρκοι.

Γ αὐτὰρ ἐπεὶ 'κόσμηθεν ἄμ' ἡγεμόνεσσι γέκαστοι,
Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὄσ,

Π 538—550. In qua Asiae parte et *Xanthus* fuit flumen. Sed etiam in proxima vicinia Troiae commemorantur Lycii, quibus praeest *Pandarus*, et fluvius *Xanthus* sive *Scamander*. Quae antiquior videtur fuisse fama, recentior vero gentem, quae in poesi vetustiore effecisset tribum ipsorum Troianorum (cf. vs. 816—877), in oras longinquas transtulisse. Et in longinqua illa Lycia suus locus fuit *Glaucō* (cf. Z 172 cum vicinis et Π 328 sq.), *Sarpedonem* vero Iovis (Idaei) filium quin in ipsa Troade collocatum habuerint poemata Iliade antiquiora non est cur dubitemus. Recte igitur *Sarpedonem* Homericum ἐπιχώριον ibi fuisse dixit Strabo 573, quam opinionem fortasse confirmat Tertull. de anima 46 *Sarpedonis in Troade oraculum* commemorans. Cf. Π 558 et similis de *Asteropaeo* observatio Φ 144 sq.; *Cretensem* vero, Iovis ex Europa filium, *Sarpedonem* fecerunt Hesiodus et poetae tragici. *Xanthus* denique *Scamandri* nomen alterum fortasse debetur huic de qua disputamus Lyciae cum Troade permutationi; sed non minus est credibile et veri fortasse similis *flavum* sive *lutulentum* a priscis poetis dictum esse flumen Troianum, nulla amnis Lycii habita ratione, postea in nomen proprium abiisse quod merum epitheton fuisset primitus, et tum turbas dedisse ambigua Lyciorum et *Xanthi* nomina. Simplex utique fabulae olim haec fuit forma ut *unus* amnis — sive

Scamander hic dictus est, sive alio nomine designatus — in urbis vicinia fluere diceretur, neque *Simoentis* (cf. E 773 sq.) — quod flumen in ipsa Troade non potest ostendi — aliusve fluminis praeterea mentio fieret ulla. Sed ad eam poeseos epicae aetatem adscendere nobis non est datum. — Cum *Lyciis* Troiae vicinis cf. *Cilices* item illic habitantes Z 397, 415.

876. ἄρχεν] singularis ut A 255.

877. Ξάνθοι(ο)] § 59.

1. Olim fuerunt qui coll. l 180 pro-nomen γέκαστοι h. l. perperam interpretarentur *utrique*. Intellegendae sunt *singulorum ducum copiae*.

2—9. Troianorum horumque socio-rum clamoribus silentium Achivorum opponitur etiam Δ 429—438. Facilem nimirum victoriam Achivi confiderenter sperant, Troiani vero hostium subito adventu sunt commoti. Nullum autem eiusmodi discrimen permansisse post rem varie gestam, quivis intellegit; itaque in reliquo carmine modo Achivos clamare poeta dixit (Λ 50 P 755—759), modo tacere Troianos (N 39—41). — *Grues* clamantes et veluti acie instructa in regiones meridionales festinantes fabula popularis in bellum *proficisci* finxit adversus homines illos staturae perexiguae, qui in Africae regionibus interioribus etiamnunc vivunt, vero autem multo etiam minores eos crediderunt qui *pygmaeos* vocarunt, unius pedis mensuram eos vix superare sic dicentes, et plurima de illorum pumilionum cum gruibz

- ἤντε περ κλαγγὴ γεράνων πέλετ' οὐρανόθι πρό,
αἶ τ' ἐπεὶ οὖν χειμῶν' ἔφυγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
5 κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο βοάων
ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι·
ἡέριαι δ' ἄρα ταί γε κακὴν ξριδα προφέρονται. 7^b cf. A 529 ζ 92
οἷ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνεύοντες Ἀχαιοί,
ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν' ἀλλήλοισι. 8^b = A 508 cf. B 536 Ω 364
- 10 ἡντ' ὄρεος κορυφαῖσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλιν,
ποιμέσιν οὐ τι φίλιν, — κλέπτει δέ τε νυκτὸς ἀμείνων·
τόσσον τις τ' ἐπὶ λεύσσει ὄσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἦσι, — 12^b cf. ν 114
ᾧς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσσαλος ὥρνυτ' ἀφολλῆς
ἐρχομένων· μάλα δ' ὥκα διέπρησσαν πεδίοιο. 14 = B 785

3. πέλετ'(αι) § 275] πέλει. — οὐρανόθι] -θεν l. a. apud Apollonium Adverb. 608. || 1°. ἡντ' ὄρεος] εὐτ' ὄρεος Ar. Ω, ἤντε ὄρεος Chia Mass., ὥς τ' ὄρεος G (ut Aristoph. T 386). Priscæ linguae neque ὄρεος est (cf. § 71) neque ἡντε (vel εὐτε) pro trisyllabo ἤντε dictum (cf. § 324^b et T 386). Id quod ὁπότε hic valere εὐτε (ut A 735 ν 93) olim sumebant quidam, sic vero non decurrit oratio. || 11. ἀμείνων l. a. in schol.] ἀμείνω Ω. Cf. A 400 Σ 106 A 80 et § 85. || 13. κονίσσαλος] -σάλου (... ἄελλα?) Aristoph. — ἀφολλῆς] ἀελλῆς Ω. Singularis †, sed cf. plur. ἀφολλῆες (E 498 al.).

pugnis commentī sunt posterī (cf. Hecataeus in schol., Strab. 821, Iuven. XIII 167 sq., Plin. VII 2, al.). Hiemis instantis nuntii grues sunt etiam Hesiodo Oper. 448 sq.; vs. 3—5 imitatur Verg. Aen. VI 311 sq. et X 264—266.

2. κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τε] cf. B 149. Item vs. 5 κλαγγῇ.

3. οὐρανόθι πρό] ante firmamentum, dum alte volant aves ipsi caelo proximae. Sic Θ 561 ante Ilium dicitur Φιλίῳθι πρό. Cf. E 504 Π 364 sq.

5 et 7. ταί γε] cf. A 190.

— ἐπ' Ὠκεανοῖο βοάων] versus *flumen Oceanum*. Structura verborum eadem est E 700 A 546 γ 171 al. — In ultimis igitur terrae oris, quas alluit Oceanus, gentem illam fabulosam degere sumsit poeta. Grues in „Scythia” nidificant, in Africa hiemant (cf. Herodot. II 22).

7. ἡέριαι] *per nubes, aëre tectae*, tam alte volantes ut audiantur tantum, non cernantur (*aëriae* Vergilius l. l.). Fuerunt qui interpretarentur ὀρθριναί (schol.).

— ξριδα προφέρονται] *bellum (Pygmaeis) inferunt*. Locutio redit Θ 210, activum autem ξριδα προφέρειν legitur ζ 92 = προβάλλειν A 529; cf. προφέρειν μένος K 479, μένος χειρῶν ἰθὺς φέρειν E 506, nec non συμβάλλειν πόλεμον M 181 et ξυνάγειν Ἄρηα B 381.

11. Novum enuntiatum particulae δέ τε hic et Δ 400 Σ 106 adiungunt vicinis. Pastoribus nebula invisā, sedum gratissimum: Θ 559.

12. ὄσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἦσι] similia sunt: ὄσσα δίσκοι' οὐρα πέλονται Ψ 431, ὄσον τε γέγωνε βοήσας ε 400 al., ὄσον τ' ἐπὶ οὐρα πέλονται ἡμιόνων K 351, ὄσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή O 358 al.

14. πεδίοιο] cf. B 785.

- 15 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, 15 = E14, 630 al.
 Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοφειδῆς,
 17 παρδαλένῳ ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα.
 21 τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀρηῖ φίλος Μενέλαος 21^a = 30 A 581 o
 ἐρχόμενον προπάροισεν ὀμίλου, μακρὰ βιβάντα, 59 cf. I 396 E 95,
 ὥς τε λέων ἐχάρη μεγάλοι ἐπὶ σώματι κύρσας, 711 H 17 A 575
 εὐρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα Φ 418
 25 πεινῶν μᾶλα γὰρ γε κατεσθίει, αἶ κέ περ αὐτὸν 25 cf. Φ 24
 σεύωνται ταχέες τε κύνες θαλεροὶ τ' αἰζηοί. 26 cf. A 414 sq.^a
 ὥς ἐχάρη Μενέλαος Ἀλέξανδρον θεοφειδέα
 ὀφθαλμοῖσι ριδῶν, ῥάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην. 26^b cf. v 121
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀρέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε. 29 = E 494 al.
 30 τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοφειδῆς cf. A 419
 ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ. 30 = A 581
 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς γέθνοσ ἐχάζετο κῆρ' ἀλείνων. 30^a = 21 [566 al.
 32 = A 585 N
 32^a = N 533 cf. N 165

18 καὶ ξίφος· αὐτὰρ δ' δοῦρα δῖος κεκορυθμένα χαλκῷ 18 cf. A 43 χ 125
 πάλλων Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους
 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊότητι. 20 = H 40, 51

18—20. Zen. —, Ar. solos versus 19 sq., versum 18 autem servabat deletio pronome δ, quod omiserunt etiam Aristoph. Callistratus Demetrius Ixion. || 18. δοῦρα] δοῦρε Ω, item A 43, cf. etiam E 495 N 435, 617 Φ 116 λ 211 π 15 (Π 139 χ 125). || 22. βιβάντα] -ώντα Ω. Cf. H 213 M 277 N 371, 807 O 307, 686 Π 609 λ 539 o 555 v 14. || 25. *φε] τε. || 28. τίσεσθαι A] -σασθαι Ω. Cf. Γ 112, 366 β 373 ϑ 565 ν 173 v 121. — ἀλείτην] sic Ar., ἀλείτας Zen. (ut v 121).

16 sqq. Expectabatur iam pugna, at poeta etiam fallit expectationem. „In hac narratione multum est dramaticae artis” (Heyne).

17. Similis fuit species *Dolonis*, item velitis (K 333 sq.). *Scuto* neque ille usus est neque nunc utitur Paris, quippe *arcum* tenens uterque; cf. Θ 267 K 260 sq. — Sagittandi peritus et propter sagittas quam maxime timendus Paris ostenditur A 369 sqq.; cf. etiam X 359.

18—20. Zenodotum tres hos versus iure damnasse apparet coll. vs. 334 et 338.

18. αὐτὰρ δ] cf. A 190.

23—26. Imitatur Verg. Aen. X 723—726.

23. σώματι] *corpori animalis* a venatoribus modo interfecti; cf. A 475—481 et Σ 161 sq. — Quemadmodum leo rabida fame stimulatus neque venatorum neque canum in praedam prostratam procurrentium ullam rationem habet, sic Menelaus densa Troianorum acie neglecta irrui in Paridem, velutsi hunc unum sibi haberet oppositum.

25. πεινῶν] § 190.

— αἶ κέ περ] § 326.

26. σεύωνται] medium = activum etiam h. VII 12, item aor. σεύασθαι A 549 O 272 Υ 148.

27. θεοφειδέα] § 73.

32—37. Imitatur Verg. Aen. II 379—382.

- ὥς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα φιδὼν παλίνροσος ἀπέστη [487 Π684, 766
 οὔρεος ἐν βήσσησι, ὑπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα, — 34^a = Ξ 397 cf.
 34^b cf. Ξ 506 Ω
 35 ἀψ δ' ἀνεχώρησεν, ὥχρος τέ μιν εἶλε παρηιάς, — 170 σ 88 ω 49
 ὥς αὖτις καθ' ὅμιλον ἔδν Τρώων ἀγερώχων
 δφείσας Ἀτρέος υἱὸν Ἀλέξανδρος θεοφειδής.
 τὸν δ' Ἐκτωρ ὑέικεσσε φιδὼν αἰσχροῖσι γέπεσσι 38 = Z 325
 „Δύσπαρι, φειδὸς ἄριστε, γυναιμανές, ἡπεροπευτά, 39 = N 769
 40 αἴθ' ὄφελος ἄγονός τ' ἔμεναι ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι.
 καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολλὸν κέρδιον ἦεν 41 cf. 2 358 ν 316
 ἢ οὕτω λῶβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.
 ἢ ποθὶ καρχαλάουσι κάρη κομάοντες Ἀχαιοί,
 φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, οὔνεκα καλὸν

35. παρηιάς] παρηιά Herodianus (Ar.?), item Demetrius Ixion, pro duali fem. id habens; παρηιά Dionysius Sidonius. Cf. X 491 Ω 794 σ 200. || 40. Dionysius Scytobrachion subiungebat: μηδὲ τι γούνασι οἷσι ἐφίσσασθαι φίλον υἱόν (cf. I 455), male intellectis verbis poetæ. || 42. ὑπόψιον] ἐπόψιον (*conspicuum*) Aristoph.

35. ὥχρος] subst. † (ὥχραίν λ 529).
 Neutrius generis esse videtur, ut
 μάκρος Ar. Av. 1131.

— παρηιάς] cf. Δ 142.

36. ἀγερώχων] cf. B 654.

38. -οῖσι γέπεσσι] § 60.

39. Similibus probris Paridem petit
 Diomedes A 385: τοῖςτα, λωβήτηρ,
 κέρα' ἀγλαέ, παρθενοπίπα.

— Δύσπαρι] i. e. Πάρις ὁ ἐπὶ κακῶι
 τῶν φίλων ζῶν. Vox redivit N 769; cf.
 δυσμήτηρ ψ 97, Κακοφίλιος τ 260, 597
 ψ 19, Ἄφιρος σ 73, nec non δυσαριστο-
 τόκεια Σ 54 et κακόξεινος υ 376.

— φειδὸς ἄριστε] *specie sola prae-*
stans, item N 769 P 142; cf. vs. 55
 et φειδὸς ἀηττός E 787 Θ 228. Mulieris
 haec est laus (vs. 124 al.), non viri.

40. ἄγονός τ' ἔμεναι ἄγαμός τ' ἀπο-
 λέσθαι] *neque natus esse* (cf. Eur. Phoen.
 1597) *neque uxorem duxisse*. Uxor
 Paridis passim dicitur Helena; nempe
 „uxorem ducere” ea aetate valebat
 id quod „muliere potiri”, sive emta
 sive vi rapta. Helenae πόσις iam est
 Paris (Ω 763 al.), ut olim fuit Mene-

laus; cf. Γ 122, 172 Z 344 al. —
 Particulæ τε . . . τε *vel . . . vel* nunc
 valent, ut vs. 220 δ 588 alibi pas-
 sim, item καί, e. g. B 346: ἕνα καὶ
 δύο, nec non τε καί, e. g. τριχθά τε
 καὶ τετραχθά Γ 363 ι 71. Nempe quæ
 is qui loquitur aliquando fieri potuisse
simul sibi fingit, ea ita profert ut si
simul fieri aliquando potuerint, sive,
 ut barbare sed magis fortasse per-
 spicue dicamus: quæ simul videntur
 possibilia, ea ut simul possibilia pro-
 feruntur, non disiuncta igitur sed
 copulata. Cf. particularum ἢ . . . ἢ usus
 cognatus Θ 488, particularum μὲν . . . δέ
 ο 70 sq.

42. ὑπόψιον] †, *despectum*. Cf. πανό-
 ψιος Φ 397.

43. ποθὶ] § 322.

— καρχαλάουσι . . . κάρη κομάοντες]
 cf. B 11 et § 191.

44. *Probe intellegentes te esse prin-*
cipem, cum tam formosum te cernant.
 Tu igitur quod hoste adspecto statim
 recessisti, impense gaudent illi, firmato
 iam magis animo nos aggressuri.

- 45 *φειδος ἔπ', ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν οὐδέ τις ἀλκή.*
ἦ τοῖός περ ἐὼν ἐν ποντοπόροις νέεσσι
πόντον ἐπιπλώσας, ἐτάρους ἐρέτρηας ἀγέλας,
μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι γυναικ' ἐϋφειδ' ἀνῆγες
ἐξ ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶν, 49^a cf. A 270
- 50 *πατρὶ τε σῶι μέγα πῆμα πόλῃ τε παντὶ τε δῆμῳ,* 50^b = Ω 706
δυσμενέσιν μὲν χάσμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῶι; 51 cf. Ψ 342
οὐ κεν δὴ μείνειας Ἀρηῖ φίλον Μενέλαον;
γνοίης χ' οἴου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν. 53^a cf. v 237 φ 202
οὐ κέν τοι χραίσμηι κίθαρις τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης, 54^a cf. A 387
- 55 *ἦ τε κόμη τό τε φειδος, οὔτ' ἐν κονίεσσι μιγῆης.*
ἀλλὰ μάλα Τρῶες αἰδήμονες· ἦ τέ κεν ἤδη
λαῖνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἐνεχ' ὅσσα φέρορας."

46. τοῖός περ Bentley] τοῖόσδε. Vitii indicia sunt hiatus et τοῖόσδε ad 2^{am} personam relatum; similis error est Ω 375. Cf. vs. 159 et § 97. || 51. κατηφείην] sic (-είην) Aristoph. Ar. Sosigenes Arg., κατηφείη Zen. || 54. κίθαρις] sic Ar., alii olim κίθαρις (*puleus*, cf. Poll. VII 58). || 55. μιγῆης § 122] μιγείης. || 56. αἰδήμονες Kaibel] δειδήμονες Ar. Ω, ἐλεήμονες Zen., δειλήμονες T, γε μεθήμονες Nauck (cf. B 241 § 25), δὴ δειμόνες Fick. Cf. Hesych. δειλήμονες, εἰδήμονες. || 57. ἔσσο] sic Zen. Aristoph. Ar., εἶσο pap. 126. Neglectum est *ς*.

46 sqq. *Etiarne tum, cum in longinquis regionibus circumvagatus es praedo, tam pallidus et tam anxius eras? sive: tune, homo miselle, nuper ausus es peregre versari et mulierem abripere?*

49. ἀπίης] cf. A 270.

— νυὸν] *feminam affinem* vox indicat, sive *fratris uxorem* (ut h. l.) sive *filii* (*nurum*, ut X 65 Ω 166 γ 451). Cf. voces γαμβρός et κηδεστής (attic., Ar. Th. 74 al.) *affines masculos* i. u. significantes (γαμβρός *levir* E 474 N 464, 466, alibi *gener*, e. g. N 428).

50 sq. πῆμα, ... χάσμα, κατηφείην] non ad unum substantivum γυναῖκα, sed ad totum quod antecedit enuntiatum hi accusativi pertinent: quod mulierem abduxit Paris, id eius patri, urbi, populo, ipsi denique est malum ingens. Cuiusmodi structura et apud Homerum et apud alios est frequens;

cf. Δ 28, 155, 207 X 513 Ω 735 Hes. Op. 56 Soph. Ai. 559 Eur. Alc. 7 Andr. 292 Herc. 59 al. et nominativi usus consimilis ζ 184 sq.

51. κατηφείην] *prudorem* (*causam pudoris*), item Π 498 P 556. Cf. X 293.

52 et 54. οὐ κεν] § 326.

54 sq. τά... ἦ... τό] *ista*: Veneris dona (cf. vs. 64) dicuntur luxurians caesaries et forma corporis.

56 sq. Cf. A 231 sq.

56. αἰδήμονες] †, *qui facile flectantur, placabiles, mites*. Contrarium est ἀναιδής sive *flecti nescius*, e. g. λᾶς vel πέτρῃ ἀναιδής Δ 521 N 139 al., πόντος ἀναιδής Inscr. Collitz 3114 (cf. Π 34 sq.), πόρδαλις ἀναιδής Ar. Lys. 1015; cf. κάπρος ἀναιδομάχας Bacchyl. V 105, Αἰδώς *placabilitatis dea* Soph. O. C. 1268, ἀναιδείας λίθος *sedes implacabilium* in Areopago (Pausan. I 28 § 5).

57. λαῖνον ... χιτῶνα] cf. χθονός

- τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοφειδής· 58 sq. = Z 332sq.
 „Ἔκτορ, ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνέλκεσας οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν —
 60 αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής,
 ὅς τ' εἰσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνῃ
 νήϊον ἐκτάμνησιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν·
 ὥς σοι ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστί. 63 cf. x 329
 μῆ μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης·
 65 οὗ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
 ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσι, φεκὼν δ' οὐ κέν τίς ἔλοιτο.
 νῦν αὖτ' εἴ μ' ἐθέλεις πολεμιζέμεν' ἡδὲ μάχεσθαι,
 ἄλλους μὲν κάθεςον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοῦς, 68 = H 49
 αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσωι καὶ Ἄρῃ φίλον Μενέλαον 69 sq. cf. 90 sq.
 70 συμβάλετ' ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι.
 ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται, 71 = 92 σ 46 cf.
 κτήμαθ' ἑλὼν ἐὺ πάντα γυναῖκά τε φοίκαδ' ἀγέσθω· 72 = 93 σ 83

66. δῶσι pro δώσωσι novicium (cf. § 122); Brandreth δῶσι αὐτοὶ δώσωσι. Versum del. Knight. || 68. κάθεςον § 220² κάθισον. || 71 et 92. κρείσσων] κρείσσω Zen.; cf. quae ad A 80 sunt adnotata.

χλαῖνα Aesch. Ag. 872, φαίνειν εἰς φοινικίδα Ar. Ach. 319. *Sceleris impii* haec erat poena publica (cf. Herodot. IX 5 Soph. Ai. 253 Plat. Leg. 873 b, Hirzel Abh. sächs. Ges. d. Wiss. 1909). *Pietatem* laesit Paris uxorem hospitis abripiendo; cf. vs. 354 et π 422.

59. Ut hoc loco, sic et (Z 333) N 68, 775 γ 103, 211 δ 204 ζ 187 θ 236 ε 149 [ν 227] vocativo subiungitur enuntiatum ab ἐπεὶ incipiens, cuius apodosis gestu vocisque sono quodammodo suppletur. Item ο 545 enuntiatum a particulis εἰ γάρ incipiens, κ 190 τ 350 ab οὐ γάρ, δ 236 a particula adversativa ἀτάρ.

60. *Tu quidem terroris expers es.*

63. ἀτάρβητος†, i. q. ἀταρβής N 299. Cf. ἀτρόμητος et adiectivum lyricum ἀτάρβακτος (Pind. Bacchyl.).

64. δῶρ'(α) ... Ἀφροδίτης cf. vs. 54.

— πρόφερε] cf. B 251.

66. φεκὼν] *sua sponte, ad libitum*. Accipiunt talia mortales a caelitibus, non ipsi sibi parant aut non parant prouti sit libitum. Sed Agar interrogandi signo versum claudit, sic interpretatus eius exitum: „*et quidni lubens quispiam ea accipiat?*” (ut ὕπνου δῶπον ἐλέσθαι).

— οὐ κεν] § 326.

67. πολεμιζέμεν'(αι)] § 125.

70. Non de sola Helena sed etiam de ceteris Menelai opibus, quas Paris simul cum ea abripuit, dimicandum erit; nam et ipsa Helena Menelai κτήμα est, idque longe omnium pretiosissimum. Et nunc demum datur facultas dimicandi, quoniam nuper in Troadem pervenerunt Achivi et ad ipsam iam urbem oppugnandam ad-sunt.

72. ἐὺ πάντα] i. q. σύμπαντα.

- οἱ δ' ἄλλοι φιλόττητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες 73 = 256 cf. 94
 ναίετε Τροίην ξριβόλακα, τοὶ δὲ νεέσθων 74 cf. 257
- 75 Ἄργος ἔς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιίδα καλλιγύναικα.“ 75 = 258
 ὧς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' αὖτε ἡράρη μέγα μῦθον ἀκούσας, 76-78 = H 54
 καὶ ῥ' εἰς μέσσον ἰὼν Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας, 84q.
 μέσσου δουρὸς ἑλὼν τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
 τῷ δ' ἐπετοξάζοντο κάρη κομάοντες Ἀχαιοί,
 80 ἰοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσι τ' ἔβαλλον.
 αὐτὰρ ὁ μακρὸν ἄυσε φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 „Ἵχαισθ', Ἀργεῖοι μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν 82 cf. ω 54
 στεῦται γάρ τι φέπος φερέειν κορυθαίολος Ἔκτωρ.“
 ὧς ἔφαθ', οἱ δ' ἔσχοντο μάχης ἄνεῳ τ' ἐγένοντο 84^a = ω 57
- 85 ἐσσυμένως· Ἔκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔφειπε· 85^b sq. = H 66 sq.
 „κέκλυτέ μοι, Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
 μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νείκος ὄρωρε. 86 = 304
 ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
 τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ, 87 = H 374, 388
- 90 αὐτὸν δ' ἐν μέσσοι καὶ Ἀργεῖ φίλον Μενέλαον 90 sq. cf. 69 sq.
 οἴους ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι.
 ὀπότερος δὲ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται, 92 sq. = 71 sq.
 κτήμαθ' ἑλὼν ἐϋ πάντα γυναικὰ τε φοῖκαδ' ἀγέσθω·

74. ναίετε] sic Ar., ναίομεν Zen. pap. 126¹. || 78. Om. A (item eius archetypum), propter homoeoteleuton (ἀλαγγας—ἅπαντες)? — ἰδρύνθησαν pap. 126 H] ἰδρύνθησαν Ω. Cf. H 56. || 86. μοι § 92] μεν. — In CT additur versus: ὄφρ' εἴπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει (= H 349).

73 sq. Liberior structura pro: τῶν δ' ἄλλων ... ὅμοι μὲν ναίετε ..., τοὶ δὲ νεέσθων cet.; cf. A 171 sq. nec non H 418. Sic apud Aristophanem e. g. est: *equi fortiter conscenderunt naves* πρὶάμενοι κῶθυνας, οἱ δὲ σκόροδ' ἐλάας κρόμμυα (Eq. 600) vel: *Iuppiter fulmine* καταφρῦγει βάλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλεῦει (Nub. 396). — Participio ταμόντες per zeugma etiam φιλόττητα obiectum adiungitur; cf. Δ 282.

79 sq. Hectorem sagittis et lapidibus petere coeperunt (vel voluerunt)

Achivorum milites gregarii; nondum enim tam prope accesserant ut *hastis* eum possent assequi. De verbis κάρη κομάοντες cf. B 11 et § 191.

80. Participio τιτυσκόμενοι *verbum finitum* ἔβαλλον adiungitur ἐκ παραλήλου positum. Quae frequens apud Homerum est verborum structura; conferantur E 145—147, 593 sq. Θ 346 sq. M 203, 266—268 O 368 sq. Σ 175, 536 sq. ι 339 λ 82 sq.

89. τεύχεα] *clipeos*, ut passim; cf. vs. 114 et 135.

— πολυβοτείρῃ] § 21.

- οὐ δ' ἄλλοι φιλότῃτα καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.“ 94 cf. 73
- 95 ὅς ἔφαθ', οὐ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ· 95 = H 92, 398 al.
τοῖσι δὲ καὶ μετέφειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος 95 sq.^a = K 218 sq.
- „κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἰκάνει
θυμὸν ἐμόν· φρονέω δὲ διακρινθήμεναι ἥδη
Ἀργεῖους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπασθε [465
99^b = ψ 53 cf. x
- 100 εἵνεκ' ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδροι' ἔνεκ' ἀρχῆς. 100 cf. Z 356
ἡμῶν δ' ὀπποτέρῳι θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται, 100^b = Ω 28
τεθναίῃ· ἄλλοι δὲ διακρίνθητε τάχιστα.
οἴσετε γάρν', ἕτερον λευκόν, ἕτερον δὲ μέλαιναν,
Γῆν τε καὶ Ἥελίῳι Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
- 105 ἄξετε δὲ Πριάμοιο βῖνν, ὄφρ' ὄρκια τάμνηι
αὐτός, ἐπεὶ φοι παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι,
μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὄρκια δηλήσῃται.
αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες κερέθονται

99. Ἀργεῖους καὶ Τρῶας] -οι καὶ Τρῶες Zen. — πέπασθε Ar.] πέπασθε Ω. Cf. § 160¹⁰. ||
100. ἀρχῆς Zen.] ἄτης Ω, sed epicum foret ἀάτης, Paridis autem culpam elevanti id con-
veniret. Cf. Z 356 Ω 28. || 102. διακρίνθητε Gen.] διακρι(ν)θῆτε vel -ῆτε Ω. Cf. K 444 ω 532. ||
103. οἴσετε pap. 126] οἴσετε δ' Ω. || 104. *Γαίῃ τ' Ἥελίῳι Σ' ἡμεῖς δὲ Δι' ? Dictionis
recentioris suut Γῆ pro Γαίᾳ (§ 58) et ἡμεῖς pro ἡμεῖς (§ 92). || 108—110. Ar.(?) —

94. ὄρκια] quod foedus hoc quoque ha-
bebit: Troianos Achivis multam solutu-
ros ad compensandum damnum, quod
iis fecit bellum susceptum: vs. 286.

95. Imitatur Verg. Aen. XI 120.

98. φρονέω] *est mihi propositum*.
Acc. cum inf. non nisi h. l. accedit
(cf. att. γινώσκω = γινώμη μοί ἐστι
sive δοκεῖ μοι), solus inf. I 608 P 287.
Cf. voléw X 235 Ω 561.

99 sq. Quoniam mala multa perpeSSI
estis (in bellum evocati, dein pesti-
lencia laborantes), bello mea causa
suscepto, cuius initium fecit Paris. Item
Z 356 Ω 28; cf. Herodot. VIII 142:
περὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς ὁ ἀγὼν ἐγέ-
νετο(?). Cum genitivo Ἀλεξάνδροιο
cf. Διὸς νοῦσοσ al. (B 397) nec non
πατρός κλέος al.; in cuiusmodi locu-
tionibus genitivus id indicat unde
nomen regens originem cepit (cf.
Λ 227). — De eliso -οι'(ο) cf. § 59.

101. Solam *victoriam* commemo-
ravit Hector (vs. 92), ipsam vero
mortem alteri utri instare sumit Mene-
laus, quippe qui ira flagret (cf. vs. 28)
et ad interfectionem usque sit depug-
naturus.

103 sq. *Agnum* album *Soli*, numini
masculo et caelesti, *agnam* autem
nigram *Telluri*, deae terrestri. Cf.
B 550 sq. γ 5 sq. κ 524 sq., 527,
572 λ 33.

105. τάμνηι] transfertur verbum, ut
vs. 94 al.; nam oves mactaturus est
ipse Agamemnon (cf. vs. 273).

108. *Nam iuniores non satis con-
stantes sunt*, αἰεὶ ἀφραδέουσι (η 294),
φρένες iis οὐκ ἐμπεδοί εἰσι (Z 352, cf.
κ 493 σ 215 Υ 183). Ipse igitur senex
necessario requiritur ad foedus ferien-
dum et iure iurando (quod γερούσιον
dicitur X 119) confirmandum.

— κερέθονται] § 21.

- οἷς δ' ὁ γέρον μετέησιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
 110 λεύσσει, ὅπως ὅχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.“
 ὡς ἔφαθ', οὐ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῳῆς τε, 111^a = T 74
 ψελλόμενοι παύσεσθαι οἷζυροῦ πολέμοιο.
 καὶ ῥ' ἔπποις μὲν ἔρυσαν ἐπὶ στήχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
 τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ
 115 πηλυσίον ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἔεν ἀμφὶς ἄρουρα.
 Ἐκτωρ δὲ προτὶ φάστυ δῶμα κήρυκας ἔπεμπε
 καρπαλίμως φάρνας τε φέρειν Πριάμῳ τε καλέσσαι.
 αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων
 νῆας ἔπι γλαφυράς ἵμεναι, καὶ φάρν' ἐκέλευε
 120 οἰσέμεναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησ' Ἀγαμέμνονι δίδωι.

τειχοσκοπία.

- Ἐῖς δ' αὖθ' Ἑλένη λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθε,
 ψειδομένη γαλόωι, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι,
 τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Φελικῶν,
 Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν ψεῖδος ἀρίστην. [365 sq.
 124 cf. Z 252 N
 124^b = N 378 cf.
 125 τὴν δ' ἡῦρ' ἐν μεγάροισι ἦ δὲ μέγαν ἰστὸν ὕφαινε, B 715

109. οἷς δ' ὁ] ὅς δὲ Nauck, εἰ δὲ vChrist; cf. § 60. || 112. παύσεσθαι] -ασθαι Ω. Cf. vs. 28. || 119. καὶ Knight] ἡδ'. Cf. vs. 103.

109 sq. ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω | λεύσσει] cf. Σ 250.

114. ἐξεδύοντο... κατέθεντ'(ο) *coeperunt clipeos* (clipeorum balteos) *exuere*, *dein demiserunt in terram* (cum exuissent), et sic adstiterunt, margini superiori innisi.

115. ἀλλήλων] poeta dicit *Troianos* et *Achivos*.

— ἔεν ἀμφὶς] *in utramque partem* (ἀμφί-σε = ἀμφοτέρωσε) *patebat*. Cf. H 342 Θ 481. Medius inter utramque aciem (ἐν τῷ μεταίχμῳ) stare sibi videtur poeta ita loquens. De ἔεν forma cf. § 302.

119. ἵμεναι] § 125.

121. Interim Iris nuntia caelestis postquam adiit Priamum (cf. B 786), venit etiam ad Helenam in Paridis aedibus regiae Priami vicinis (cf. Z 317) habitantem. Salutem speratam adesse; ante urbem eius amicos armatos constituisse ipsam reposcentes; Menelaum cum Paride pugna singulari decertaturum. Ipsam iam mulierem, propter quam bellum ingens exarsit, poeta oculis nostris admirantibus est exhibiturus.

— δ' αὖθ' (-τε)] dea modo ad Priamum venit (cf. B 786 sqq.), nunc Helenam adit.

122. γαλόωι] cf. Z 378.

- δίπλακα πορφυρέην, πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους 126 cf. X 441
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, 127 = 131, 251 Θ 71
 οὓς φέθεν εἴνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἀρηος παλαμάνων.
 ἀγγόθι δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Εἵρις 129 = B 790
 130 „δεῦρ' ἔθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα φέργα φέδῃαι
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, 131 = 127
 οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι ἔφερον πολύδακρυον Ἀρηά
 ἐν πεδίῳ, ὄλοοιτο λιλαιόμενοι πολέμοιο·
 οἳ δὴ νῦν ἔσται σιγῇ — πόλεμος δὲ πέπνυται —
 135 ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔρχεα μακρὰ πέπνυε.
 αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηὶ φίλος Μενέλαος 136 = 253
 137 μακροῦς' ἐρχεῖνισι μαχέσσονται περὶ σεῖο.“ 137 sq. cf. 254 sq.
 139 ὥς φειποῦσα θεὰ γλυκὺν ἕμερον ἔμβαλε θυμῷ

138 τῷ δέ κε νικήσαντι φίλην κεκλήσε' ἄκοιτις.

138^a cf. Ψ 702

126. πορφυρέην Zen. Aristoph. Ar. L] μαρμαρίην Ω (ut Σ 480). Cf. X 441. || 129. ἀγγόθι δ'(ε)] cf. B 172. || 138. Del. Köchly (cum vs. 136 sq.). Imitatorem prodit molesta particula κε.

126—128. Troiam Achivi nondum oppugnarunt, sed per campos vicinos dudum saevit bellum et complures urbes vicinae sunt dirutae (cf. A 366—369).

126. δίπλακα] redit vox (K 134) X 441 τ (226), 241; idem valet δίπτυχος v 224. Cf. *adept* δίπλαΞ Ψ 243, 253, quae alibi dicitur δίπτυχος (A 461), et τρίπλαΞ Σ 480—τρίπτυχος Λ 353. Opponitur ἀπλοῖς sive *vestis simplex* (non duplicata) Ω 230 ω 276.

— ἐνέπασσεν] compositum apud Homerum non nisi vs. parall. redit; cf. χρυσῷ πάττειν = *ornare* (ποικίλλειν) et χρυσόπαστος apud posteros (Ar. Nub. 912 al.).

128. ὑπ' Ἀρηος παλαμάνων] cf. E 840—842.

130. νύμφα φίλη] *cara puella*. Ad nuptam dicitur etiam δ 743, ibi ab anu, hic a sodali. Cf. Ψ 223.

132. πρὶν] *modo* (ut saepe atticum τότε).

134 sq. οἳ δὴ νῦν ἔσται ... ἀσπίσι κεκλιμένοι] *ecce iam constiterunt* (sive *quietem agunt*) *clipeis innisi*. Opp. ἀναίσ- σειν Δ 114 (cf. etiam H 106) vel ἀνίστασθαι (cf. H 94, 161 Σ 410): *excus- lire* vel *erigere se*. Verg.: *defigunt tellure hastas et* (minus apte:) *scuta reclinant* (Aen. XII 130). Verbum ἦσθαι non *standi* sed *movendi* notionem sibi habet oppositam. Cf. ε. g. v 106, ubi *res*, non *animans* dicitur ἦσθαι, vel Herodot. IX 56, 72. Item B 255 Δ 412 H 61, 65, 100 al.; cf. etiam ἵζειν ἵζεσθαι vs. 326 Υ 320 al. et στήμεναι E 309 al. ita usurpata et κείσθαι non *iacere* valens sed *desidere* (cf. B 688) vel *locum obtinere* (ε. g. θ 255 de *ciuhara* suspensa dictum vel de *ianua* Herod. Mim. III 8). Loco simili idem sic significatur: στίχες ἦατο πυκναί, | ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔρχεσι πεφρικυῖαι (H 61 sq.).

137. μαχέσσονται] § 291.

138. κεκλήσε'(αι)] § 117.

- 140 ἀνδρός τε προτέραιοι καὶ ἄστεος ἡδὲ τοκήων.
 αὐτίκα δ' ἄργεννήσι καλυψαμένη ὀθόνις
 ὠρμάει ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα,
 οὐκ οἶν, ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δὺ' ἔποντο,
 Αἴθρη, Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.
 145 αἶψα δ' ἔπειθ' ἱκανον ὄθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.
 οἷ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον ἡδὲ Θυμοίτην

[cf. § 84 τ 601
 143 = α 331 σ 207
 143^a cf. B 745

140. ἄσπεος] neglecto *ς*, *Ἀργεος* Brandreth (coll. Verg. Aen. X 782). || 144. Ar. —, cf. comment.

140. τοκήων] *Ledae et Tyndarei* (cf. Γ 238 λ 298 sqq.). *Iovis* filia Helena dicitur vs. 199, 426 al.; *duos* sic patres — verum et eum quem iusta connubia monstrarent — ei, ut Herculi (cf. E 396) et aliis, poetae tribuerunt postquam fabulae diversae in unum sunt conflatae.

141. ὀθόνις] *lintheis*. Dicit poeta τὸ κρήδεμνον; cf. Ξ 184 sq. — Vox peregre adscita (*ethun* hebr. = *filium*) redit Σ 595 η 107.

142. ὠρμάει(ο)] § 191.

144. *Aethra* Thesei fuit mater (cf. Pausan. V 19 et X 25 sqq.). *Thesei* autem apud Homerum praeterea non fit mentio nisi [A 265] λ 322, 631, et de eius filiis tacetur B 552. Nomina ministrarum commemorantur etiam δ 123—125 (*Helenae*) et σ 182 (*Pene-
lopes*).

— βοῶπις] *Iunonis* hoc epitheton, quod huic soli deae aptum fuit (cf. A 551), aliis, ut h. l., etiam H 10 Σ 40 tribuitur. Nempe Iliadis poetae non id valet quod vatibus antiquioribus (*vaccae vultum* sive *speciem gerens*), sed *magnis vel pulcris oculis ornatam*, plerisque autem locis ei nominis proprii fere instar fuit.

146—149. Stant *Priamus* et eius fratres *Lampus*, *Clytius*, *Hicetaon* (cf. Υ 238) in turri supra portam Scaeam. Adsunt etiam *Panthous* et *Thymoetes*,

sive et hos Priami fratres fuisse poeta sumsit, sive proximos tantum ei genere. Nec non adstant *Ucalegon* et *Antenor*, primores *populi*. Antenor, filiorum multorum et fortium pater, cuius uxor fuit deae urbanae sacerdos (cf. Z 298—300), ipse fuit dux eorum civium qui bellum fieri noluerunt; tunc igitur, cum ante bellum initum legati Troiam venerunt Menelaus et Ulixes ad res repetendas, Antenor obtemperari iussit iusta poscentibus et reddita Helena belli praecidere causam (Hor. Ep. I 2, 9, cf. Γ 205—208 H 348—352 Λ 123—125, 138—141). Adstipulatus ei est Hector (cf. Δ 163—165); contrariam vero partem obtinuisse alterum illum δῆμογέροντα, qui e nostro tantum loco (et Verg. Aen. II 311 Graecum exemplum secuto) nobis innotuit, ipsum eius nomen testatur; quo significatur „Cleon” quidam Troianus, οὐκ ἀλέγων sive *temerarius*, quid sit futurum neque quaerens neque curans (cf. e. g. Hes. Oper. 251 et I 504). Hunc igitur cum Paride fecisse intellegimus. Sed epitheton hoc in nomen proprium mutatum esse, — ut Πυριφλεγέθοντα κ 513, — id admodum est mirum, et e comica aliqua fabula quam ex epico carmine desumptum id potius dixerit quispiam; irridentis enim, carpentis, contemnentis sunt talia, — quasi hodie

Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἰκετάονά τ', ὅζον Ἀρηος,	147 = r 238
Ὀυκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,	148 cf. H 276 σ 65
ἦατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῆσι πύλινσι,	148 ^b = I 689
150 γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ	
ἔσθλοί, τεττίγεσσι φεφοικότες, οἳ τε καθ' ὄλην	
152 δένδρε' ἐφεζόμενοι ρόπα λειριόεσαν ἰεῖσι.	152 cf. Hes. Scut. 394 Oper. 583
154 οἱ δ' ὥς οὖν ἐφίδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν,	154 ^a = Θ 251
155 ἦκα πρὸς ἀλλήλους φέπεα περόεντ' ἀγόρευον·	155 cf. Ω 142
,,οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐκνήμιδας Ἀχαιοὺς	

153 τοῖσι ἄρα Τρῶων ἡγήτορας ἦν' ἐπὶ πύργῳ.

148. Οὐκαλέγων] cf. comment. || 152. δένδρε(ι) Zen.] δεινδρέω Ar. Ω. Cf. § 71. Recte haberet etiam ὅζωι (quod legitur loco simili Hes. Scut. 394). || 153. Del. vHerwerden; noviciū est ἦντο pro ἦατο (ut vs. 149; cf. § 119), neque aptum est τοῖσι. || 154. ἐφίδονθ' (-ντο)] (ε)ῖδον pap. 126. || 155. ἦκα] ὥκα Zen. Crates.

vocetur aliquis *Sir Nevermind* vel *Monsieur Jemenmoque*, — non gravibus verbis rem ornate enarrantis. Cf. Alcman. fr. 22: Πολλαλέων ὄνομ' ἀνδρῖ, γυναικὶ δὲ Πασιχάρη. Fuitne in carminibus antiquioribus Ἀντίμαχος οὐκ ἀλέγων? Simillima certe de Antimacho — quod et ipsum disertum est nomen, τὸν τοῖς Ἀχαιοῖς ἀντιμάχεσθαι βουλόμενον significans, — A l. l. narratur. Nostro autem loco epitheton prisco aliquo rhapsodorum vel excribentium errore in nomen proprium abiisse, id facilius est ad credendum quam ipsius poetae hunc fuisse errorem. Itaque libenter Ἀντίμαχος τε καὶ Ἀντήνωρ h. l. legerit quispiam.

151 sq. Senes diserti in turri stantes comparantur cum *cicadis* in arbore canentibus; quae bestiolae item sola voce valent. Sed indicatur tantum, non perficitur haec comparatio, quae *compendiaria* dici potest optimo iure; non enim *cicadis* poeta assimulat *senes*, sed *senum vocem voci* cicadarum (cf. A 47 et P 51). Participii φεφοικότεος usus similis est locis compluribus, ubi deus vel dea *avi similis*

proruere dicitur quidem, non tamen in avem mutatum numen cogitat poeta, sed eius *impetum* assimulat *celeritati avis* (cf. N 62 O 237 T 350 ε 51, 353 et Δ 78 E 778 O 80—83). Alibi tamen revera in aves mutatos cogitat Apollinem Somnum Minervam (H 59? Ξ 290? γ 372 χ 240; cf. etiam α 320), et cum nostro loco conferri potest fabula recentiorum, quae est de Tithone tum cum annis plane esset confectus in cicadam mutato.

152. λειριόεσαν] *claram* (nos: *heller*), φαῖδράν. Item Hes. Theog. 41. Ut Nestor (A 248), sic et hi senes sunt λιγύφωνοι. — Ad *auditum* nunc transfertur id quod proprie ad *visum* pertinet adi.; cf. B 93 et N 830, ubi sic dicitur *cutis sole non usta* (= λευκὴ A 573; cf. etiam Δ 141). Breviorem adiectivi formam praebent nomen proprium Ποδα-λείριος et Bacchyl. XVII 95, ubi oculi fulgidi vocantur ὀμματα λείρια, item Apoll. Rhod. IV 903 ὀπα λείριον. De termino -εις cf. M 269.

156. οὐ νέμεσις] item Ξ 80 α 350 υ 330, = οὐ νεμεσσητόν (ut Γ 410 al.). Cf. A 648.

- τοιῆιδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
αἰνῶς ἀθανάτισι θεῆσι εἰς ὧπα φέροικε.
ἀλλὰ καὶ ὧς, τοίη περ ἐοῦς', ἐν νηυσὶ νεέσθω,
160 μηδ' ἥμιν τεκέεσσι τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο.“
ὧς ἄρ' ἔφην, Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ·
„δεῦρο πάροιθ' ἔλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζε' ἐμεῖο,
ὄφρα ξίδησι πρότερόν τε πόσιν πηούς τε φίλους τε.
οὐ τί μοι αἰτὶν ἐσσί· θεοὶ νύ μοι αἰτιοὶ εἰσι,
165 οἳ μοι ἐφώρμυσαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν.
ὧς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἑξονομήνης,
ὅς τις ὁδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἧῦς τε μέγας τε. 167^b = 226 ψ 664
ἧ τοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἕασι, 508
καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὐ πῶ ξίδον ὀφθαλμοῖσι,
170 οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ φέροικε.“ 170^b cf. α 253
τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, δῖα γυναικῶν 171 cf. 228
„αἰδοῖός τε μοὶ ἐσσι, φίλε ξευκέ, δφεινός τε.
ὧς μ' ὄφελεν θάνατος φαδέμεν κακός, ὅππότε δεῦρο
νίέει σῶι ἐπόμεν, θάλαμον γυναικῶν τε λιποῦσα
175 παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὀμηλικὴν ἑρατεινήν.

157. πολὺν χρόνον ἄλγεα] *πόνον καὶ πῆματα? Cf. B 134 sq. || 163. (φ)ίδησι Zen. pap. 126] ἴδη Ar. A (cf. § 117). || 165. Ἀχαιῶν] Ἀργῶσ pap. 126¹. || 173. ὧς μ' ὄφελεν θάνατος] φαδέμεν (-ειν) Monro] ὧς ὄφελεν θάνατός μοι ἄδειν. Vitii indicia sunt pronomen loco insolito collocatum (cf. § 329) et verbi φαδεῖν neglectum f.

160. λίποιτο] *hic remaneat, relinquitur*; passivum est (sic semper λιπέσθαι, e. g. I 437).

161. ἐκαλέσσατο φωνῇ] cf. A 587.

162—190. Et quae Priamus ait et quae ei respondet Helena et quae huic Priamus, novenis versibus poeta est complexus; quod consultone fecerit nunc non liquet. Cf. vs. 298—301 et Ω 748—759.

162. ἵζε'(ο)] § 117.

164. Insontem esse Helenam, quippe vi raptam, palam proloquitur Priamus. De verborum structura cf. N 486.

166. *Ut etiam (= exempli causa, att. αὐτίκα) ingentis illius viri nomen mihi dicas.* Particula ὧς a verbis πάροιθε ἐμεῖο ἵζω suspensa est.

169. οὕτω] de syllaba -τω correpta cf. § 29.

172. αἰδοῖός τε... δφεινός τε] "cf. Λ 649.

173. *Utinam mors mihi placuisset, cum a filio tuo huc sum abducta!* Utinam morte voluntaria contumeliae me eripuissem! Valet nunc θάνατος id quod βουλὴ θανάτοιο (sic φανδάνει βουλὴ Π 45¹ al.). Cf. Z 345—348 „utinam statim natam mors me abripuisset!" Helena exclamans.

175. παῖδα] *Hermionen*. Cf. δ 14.

— τηλυγέτην] vox ignota: *caram?* an *parvam natu?* an *tenellam?* Redit vox E 153 I 143, 285, 482 N 470 δ 11 π 19.

— ὀμηλικήν] i. q. ὀμήλικος (vel, cum

- ἀλλὰ τά γ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτῃκα.
 τοῦτο δέ τοι φερέω, ὃ μ' ἀνείρεαι ἥδ' ἐ μεταλλάϊσ' 177 = η 243 ο 402
 οὗτός γ' Ἀτρεΐδης, εὐρὺν κρείων Ἀγαμέμνων,
 ἀμφοτέρων, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερὸς τ' αἰχμητής.
 180 δαήρ αὖτ' ἐμὸς ἦσκε κυνώπιδος, εἴ ποτ' ἔεν γε.
 ὥς φάτο, τὸν δ' ὁ γέρων ἀγασσάτο φώνησέν τε
 „ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδην, μοιρῆγενέσ, ὀλβιόδαιμον,
 ἧ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμῆατο κοῦροι Ἀχαιῶν.
 ἦδη καὶ Φρυγίην εἰσῆλυθον ἀμπελόεσσαν,
 185 ἔνθ' ἔριδον πλείστους Φρύγας ἀνέρας αἰολοπώλους, 185^b cf. h. Ven. 138
 λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μυγδόνος ἀντιθέιο,
 οἳ ῥα τότε ἔστρατόντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο, — 187^a = Δ 378

187. ἐστρατόντο § 191] -ώντο. Cf. Aesch. Agam. 132. Idem error est Δ 378 Δ 713, cf. etiam E 417 Δ 153 N 675 δ 226 ι 108.

de uno homine dicitur, id quod ὁμῶς] valet etiam E 326 N 431, 485 β 158 τ 49, 364 ζ 23 χ 209, item ἡλικίη Π 808; cf. παναφῶλιε cui nulli sunt sodales X 490. Aetatis aequalitatem ὁμῆλικίη non nisi Υ 465 significat, ipsam aetatem (senectutem) ἡλικίη X 419. Cf. δῆμος = homo de plebe M 213.

176. κλαίουσα τέτῃκα] luctu confecta sum, meos desiderans captiva.

180. Aut totus versus aut probrosum certe vocabulum κυνώπιδος recentioris aevi videtur. Nam ab Iliade et ab Odyssea aliena sunt quae Helenam non insontem fuisse significant. Cf. Γ 404 Ζ 344, 356 δ 144—146, 260 sq. ψ 220—224.

— ἐμὸς... κυνώπιδος] cf. B 54.

— εἴ ποτ' ἔεν γε] in hac formula servata est primitiva vis particulae εἰ, de qua cf. A 135—137. Huiusmodi locis εἰ scripsisse satius fortasse fuerit, valet enim id fere quod atticum vai: olim sane erat. Creditu nunc id videtur difficile, attamen sic aliquando res se habuit. Redit locutio Α 762 Ω 426

ο 268 τ 315 ω 289. De forma ἔεν cf. § 302.

182. μοιρῆγενέσ] †, *felici fato natus*. Sic μοῖρα vox, quae plerisque locis i. q. *mortem* valet, etiam υ 76 usurpata est. Opponitur igitur nunc ὁ μοῖρῃ γενόμενος εἰ qui κακῇ αἰσῇ sit natus (A 418). Cf. posterorum vox ambigua συμφορά.

183. *Multi igitur profecto iuvenes Achivi (ut nunc primum video) tibi erant subiecti! Sive: quam magnae tibi sunt copiae!* — Frequens est hic usus temporis praeteriti post ἄρα (cf. Θ 163 ι 316 al.), etiam apud posteros (Ar. Vesp. 183 al.), et praesertim in locutione ἐμελλον (-λεος etc.) ἄρα... *in fatis igitur erat ut...*! (B 36 al.). Praeterea huc faciunt Δ 243 et quae ibi sunt laudata. Cf. etiam K 71 ι 349 sq.

184—190. Phrygibus opem tulit Priamus regis Phrygiae gener. Ad Sangarium enim Phrygiae flumen erat regnum *Dymantis*, cuius filiam Hecubam Priamus uxorem duxit; cf. Π 719.

- καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην
ἡματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι, —
190 ἄλλ' οὐδ' οὐ τόσοι ἦσαν ὅσοι φελίκωπεσ Ἀχαιοί.“
δεύτερον αὐτ' Ὀδυσῆα φιδῶν ἐρέειν' ὁ γεραίος
„φείπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅς τις ὁδ' ἐστί,
μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
εὐρύτερος δ' ὅμοισιν ἰδὲ στέρνοισι φιδεσθαι.
195 τεύχεα μὲν φοι κεῖται ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ,
αὐτὸς δὲ κτίλος ὥς ἐπιπωλέεται στίχας ἀνδρῶν. 196^b cf. A 231
ἀρνεῖσθαι μιν ἐγὼ γε φελίσκω πυγασιμάλλωι,
ὅς τ' οἶων μέγα πῶν διέρχεται ἀργεννῶν.“
τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειθ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα
200 „οὔτος δ' αὖ Λαερτιάδης πολύμητις Ὀδυσσεύς,
ὅς τ' ἔραφεν ἐν δῆμῳ Ἰθάκῃσ κραναῆς περ ἐούσης,
φειδῶς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά.“
τὴν δ' αὐτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον νῦδα' 203 cf. A 822
„ὦ γύναι, ἥ μάλα τοῦτο φέπος νημερτὲς ἔχειπες. 204 cf. π 69 ψ 183
205 ἦδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεὺς
σεῖ' ἔνεκ' ἀγγελίην σὺν Ἀργεῖ φίλῳ Μενελάῳ·

188. ἐλέγμην Strab. 552 et 681] ἐλέχθην. Cf. § 232 et δ 453. || 193. κεφαλῇ] -λήν Ar. (cf. A 404). || 201. ἔραφεν § 149¹⁰³] τράφη. || 205. ποτ'(ε)] *τότ'? Vulgatae numeri sunt suspecti (cf. A 53). Eadem correctio requiritur Θ 108, cf. autem I 131 et v. l. II 810. || 206. σετ'(ο) § 92] σεῖ Ar. Ω, σῆς Zen. (cf. T 336). — ἀγγελίην Bentley] ἀγγελίης Ω, quod Zen. alique interpretabantur genitivum (cf. Γ 100 x 245 § 70 π 334), Ar. nominativum masculini. Vitium simile est N 252 O 640; cf. etiam Ar. Av. 1340.

188. ἐλέγμην] cum recensebar (§ 306) tum in insidiis collocatus fui (§ 232) intellegi sinit lingua (cf. δ 451 et 453). Hoc verum videtur.

189. Amazonum feminarum bellicosarum etiam Z 186 fit mentio, et Penthesileam Amazonum reginam Priamo opem ferentem ab Achille esse interemtam ferebat Aethiopis carmen epicum. Cf. etiam B 814.

193. κεφαλῇ] dativus mensurae (discrimen) indicans) ut Ar. Nub. 640 (παρεκόπην τριχονίκωι) vel Eq. 318.

195. Clipeum Ulixes nunc posuit, ut ceteri milites; cf. vs. 134 sq.

— πολυβοτείρῃ] § 21.

196. κτίλος] aries. Et vox et ipsa comparatio redivit N 492. De syllaba posteriore ante ὥς non producta cf. § 101.

— ἐπιπωλέεται] § 191.

197. πυγασιμάλλωι] densum vellus gerenti Adi. †; cf. πηρόσ I 124 al.

201. κραναῆς περ ἐούσης] cf. δ 605 i 27 κ 417, 463 v 242 φ 346.

205—208. Cf. vs. 146—149.

205 sq. ἤλυθε ... ἀγγελίην] obiit legationem. Accusativus est obiecti interni, ut ἐξείσιν ἐλθεῖν Ω 235 φ 20, ἀγγελίην προιάλλειν Hes. fr. 94²⁶, 37. Item Λ 140 (N 252) O 640 Hes. Theog. 781; cf. ὁδὸν ἐλθεῖν (e. g. Eur. Troad. 235), similia.

- τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα καὶ ἐν μεγάροισ' ἐφίλησα,
 ἀμφοτέρων δὲ φνὴν ἐδάην καὶ μῆδεα πυκνά.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἐμίχθεν, 209 cf. K 180
 210 στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρχετο εὐρέας ὤμους,
 ἄμφω δ' ἐξομένω γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.
 ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πᾶσιν ὕφαινον,
 ἦ τοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε,
 παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγύως, ἐπεὶ οὐ πολὺμυθος
 215 οὐδ' ἀφαμαρτοφepής, εἰ καὶ γένε' ὕστερος ἦεν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ πολὺμητις ἀναΐξειεν Ὀδυσσεύς,
 'στάσκεν, ὕπαι δ' ἐβίδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας,
 σκῆπτρον δ' οὐτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
 ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, ἀβίδρι φωτὶ φεικιάσ'
 220 φαίησ κε ζάκοτόν τε τιν' ἔμμεναι ἄφρονά τ' αὐτῶς.

210. στάντων] στάντες Bentley. || 211. ἐξομένω] sic Ar., -ων Zen. (cf. v. l. K 224), ἄμφω igitur ratur nomen indeclinabile (ut δύω sive δύο K 253 N 407 x 515; cf. Σ 329). || 212. ὕφαινον] ἔφαινον Casaubonus (cf. Σ 295 & 499). || 215. εἰ] ἦ Nicanor (ut H 393 Π 61 X 280), ἦ pap. 126¹ A.

207. ἐξείνισσα καὶ ... ἐφίλησα] cf. X 203.

210. στάντων] genitivus non est absolutus, quae rarior apud H. est structura neque omisso pronomine usurpatur (cf. A 458), sed *partitivus*.

211. Structura eadem vel similis est H 306 sq. K 224 A 833—836 M 400 N 584 sq. Π 264 sq., 317 θ 361 sq. ι 462 sq. μ 73 σ 95 sq. τ 230 ω 483.

212. μύθους καὶ μῆδεα ... ὕφαινον] cf. Σ 367.

213. ἐπιτροχάδην] *volubiliter*, *nihil cunctatus*; *redit adverbium* σ 26, cf. *προτροπάδην*, *ἐπιστροφάδην*, al.

214 sq. *Pauca quidem, sed admodum clara voce*, — *nam non multorum verborum neque tamen infacundus est*, — *licet natu esset minor*. Menelaus ἀσφαλῆως ἀγόρευε, ut dicitur θ 171. Adiectivum πολὺμυθος *redit* β 200, ἀφαμαρτοφepής *vero* †, quocum cf.

λ 511 et ἀμαρτίνοος Hes. Theog. 511. Vox γένος id quod γενεή nunc valet, contra γενεή id quod γένος A 786: γενεήν ὑπέρτερος *stirpe nobilior* (non: *natu maior*). Cf. etiam γενέθλη *sobolem* significans E 270.

215. γένε' (ι) § 71.

216 et 221. Optativus si sincerus (cf. nota crit.), actionem iteratam indicat (ut P 733 Y 228 Ω 14 al.), plus semel igitur Ulixes verba fecit.

217. *Adstitit atque oculos paulum tellure moratos sustulit* Ovid. Met. XIII 125.

218 sq. Sceptrum, quod tenet utpote orator publicus (cf. A 234—239), non movet Ulixes, sed quietus et tacitus aliquantisper adstat. Sic postea Pericles ἐντὸς τὴν χεῖρα ἔχων verba facere solebat.

220. Cf. A 53.

— φαίησ] *dixeris*. Ut de re praesenti — praesens videlicet ei ante

- ἀλλ' ὅτε δὴ φόπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος εἶη
καὶ φέπεα ὑφάδεσσι γεφαιότα χειμερίνισι,
223 οὐ κεν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
225 τὸ τρίτον αὖτ' Αἴαντα φιδὼν ἐρέειν ὁ γεραιός
„τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀνὴρ ἧῶς τε μέγας τε, 226^b = 167
ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἧδ' εὐρέας ὤμους;“
τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν 228 cf. 171
„οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν
230 Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὥς
ἔστιν, ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἡγερέθονται.
πολλάκι μιν ἔεινισσεν Ἀργεὶ φίλος Μενέλαος
φοίκωι ἔν ἡμετέρωι, ὅποτε Κρήτηθεν ἵκοιτο.
νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντα δρῶ φελίκωπας Ἀχαιοῦς,
235 οὗς κεν ἐϋ γνολὴν καὶ τ' οὐνομα μυθησάμην
δοιῶ δ' οὐ δύναμαι φιδέμεν κοσμήτορε λαῶν,
Κάστορά θ' ἐπποδάμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, 237 = λ 300

224 οὐ τότε γ' ὅδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

221. εἶη] ἴα C Apoll. lex. (cf. v. l. N 118), quo recepto in vs. 216 scribendum videtur *ἀνγίζασκεν. || 224. Del. Bentley. Interpolatorem arguit φ bis neglectum (εἶδος ἰδόντες). || 227. ἧδ' (εἰ) τε καὶ Aristoph. Ar. (ut P 719; cf. § 3). || 235. Om. pap. 126 (in margine addidit manus alia), del. Knight. || 237. Πολυδεύκεα] -κην C (cf. § 73).

oculos versatur — loquitur Antenor sive ipse poeta, item vs. 223. Cf. vs. 392 et Δ 223.

— Ζάκοτόν τε ... ἄφρονά τ'(ε)] *ira abreptum et (= vel) stupidum*. Cf. vs. 40.

221 sq. Cf. loci comicorum, ubi Pericles tonare dicitur vel ubi Cleonis facundia assimilatur torrenti lutulentō. Praeterea huc faciunt A 462, 491.

230. θεὸς ὥς] i. q. θεοφειδής (ut vs. 16).

231. ἡγερέθονται] cf. § 21.

232. Ut Idomeneus a Menelao, sic Menelaus ab Idomeneo hospitio ante aliquod tempus est exceptus, cum in Cretam iter faceret; interim Helena a Paride est rapta. Res in Cypriis carmine narrata fuit.

234. *Diomedis* herois in paucis clari

nomen h. l. omissum mirati sunt multi lectores. Immerito; nam poeta, cui necessarium visum est explicare quomodo Idomeneus rex Cretensis Helenae cognitus esse potuisset, veriparum simile duxit etiam principem Aetolum illum aut Argivum (cf. E 119) in reginae Lacaeenae conspectum unquam venisse.

235. κεν ... γνολὴν] brevius dictum pro: *novi et nominare possim si roges*. Cf. futuri temporis similis usus K 88 al.

— τ'(οι)] § 13.

236. φιδέμεν] § 126.

237—244. *Castor et Pollux*, qui mortui nunc dicuntur, ab H. non nisi h. l. et λ 300—304 commemorantur, utrobique *Tyndarei* ex *Leda filii* vocati, non *Dioscuri*. Illic immortalitate

- αὐτοκασιγνήτω, τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ. 238 cf. Γ 293
 ἢ οὐχ ἐσπείσθην Λακεδαιμόνιος ἔξ ἐρατεινῆς,
 240 ἢ δεῦρο μὲν ἔποντο νέεσσ' ἐνι ποντοπόροις,
 νῦν αὖτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
 αἵσχεα δεδριότες καὶ ὀνειδέα, πόλλ' ἂ μοί ἐστι.
 ὥς φάτο, τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα 243 cf. λ 301

240. δεῦρο] δεύρω Herodianus A.

dimidiata frui dicuntur, alternis diebus morientes et reviviscentes. Nunc Helena quoniam eos non cernit, aut in castris latitare aut in patria remansisse putat. Bello absumptos non potest suspicari, quoniam bellum nunc demum instat. At tamen iam (vs. 243) — intra paucorum mensium illud spatium, quod post raptam Helenam elapsum est — in patria sunt mortui et sepulti. In Cyprii carmine — si revera ibi legebantur haec et cetera quae Proclus illi carmini tribuit; nam de ea certe Cypriorum parte, in qua narrabatur Paridis Helenaeque iter, Proclum falsa perhibuisse constat ex Herodoto! — in Cypriis igitur Dioscuri hunc vitae finem habuisse referebantur: brevi postquam eorum soror Menelao absente in Asiam est abducta, cum Menelaus nondum ex itinere revertisset, Aphareï armenta rapere conati cum huius filiis Ida et Lynceo conflixerunt; a quibus cum Castor interemtus esset, Pollux, qui immortalis erat, ambos necavit, dein Iuppiter cum Castorem tum Pollucem semimortalem fecit. Eandemne fabulam poeta noster spectaverit incertum; non congruit autem haec ratio temporum cum l 558, ubi Phoenix ait Idæ filiam olim Meleagro nupsisse, qui tamen propter formam suspectus est versus. Hac quoque in re Cypria carmen a nostris versibus discrepabat, quod Castor quidem mortalis,

Pollux vero immortalis fuisse in illo carmine narrabatur.

238. μοι μία] *eadem quae me*, μία = ἡ αὐτή. Item vs. par. et l 319 Ω 66; cf. οἴη H 42. — Nomina κασίγνητος -τη et αὐτοκασίγνητος -τη, ut ἀδελφεός -ή, eos qui *ex eadem matre nati* sunt significant; bis igitur nunc dicitur idem (cf. X 203). Qui quoniam etiam eundem patrem habere solent, id mente addi solet, ut et nostro loco (cf. vs. 140). Sic propria vocum ἀδελφεός -ή vis (*eiusdem uteri*) sensim evanuit, et Θ 318 N 695 O 334 ei quoque dicti sunt ἀδελφοί qui patre eodem sed non eadem matre sunt nati, item κασίγνητοι O 545 Υ 419.

242. δεδριότες] id fere, quod *vitantes: veriti ne multa probrose de me dicta audiant*. Non dubitabat Helena quin Thersitae illi, qui aerumnas bellicas aegre ferrent, de se quamvis immerenti iactarent verba criminosa.

— Ante πολλά ἐνuntiatum incidi iussit Nicanor; cf. λ 74.

243. φυσίζοος] *terrae epitheton* redit Φ 63 λ 301 h. Ven. 125. Veteres interpretati sunt φερέσβιον. Quae si recte habet interpretatio, -ζοος pro -ζωος est dictum; cf. § 17 et Herodoteum ζόνη *vita*. Inter recentiores fuit qui ad vocem Ζεῖός referret, id quod Ζεῖωπον valere ratus. Sed ο pro e in nominis (non verbi) stirpe dictum aliis exemplis collatis probari posse non videtur, et eos certe quos novimus poetas

ἐν Λακεδαιμόνι αὐθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.

Ἀλεξάνδρου καὶ Μενέλαου μονομαχία.

- 245 κήρυκες δ' ἀνὰ φάστῳ θεῶν ῥέρον ὄρνια πιστά,
 φάρον δ'ὺν καὶ φοῖνον ἐϋφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
 ἀσκηὶ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν 247^a = ζ 78
 κήρυξ Ἰδαῖος ἥδ' ἐ χρύσεια κύπελλα,
 ὠτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος γεπέσσει·
- 250 „ὄρσεο, Λαομεδοντιάδῃ, καλέουσιν ἄριστοι
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων 251 = 127
 εἰς πεδλὸν καταβήμεν', ἐν' ὄρνια πιστὰ τάμητε·
 αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀργὶ φίλος Μενέλαος 253 = 136
 μακροῖς ἐγγεῖνισι μαχέσσοντ' ἀμφὶ γυναικί, 254 sq. cf. 137 sq.
- 255 τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἔποιτο,
 οἷ δ' ἄλλοι φιλότῃ καὶ ὄρνια πιστὰ ταμόντες 256 = 73
 ναίειμεν Τροίην ἐριβόλακα, τοὶ δὲ νέονται 257 cf. 74
 Ἄργος ἔσ' ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιίδα καλλιγύναικα.“ 258 = 75
 ὧς φάτο, ῥίγησεν δ' ὁ γέρον ἐκέλευσε δ' ἐταίρους 259^a = 034 e 116, 171
- 260 ἵππους ξενγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτρυνέως ἐπίθοντο.
 ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἡνία ῥεῖνεν ὀπίσσω· 261 cf. 311
 261^b cf. T 394

244. φίλῃ] ἐπὶ Zen. (cf. § 95). || 252. τάμητε] τάμηαι D, *τάμησθα (cf. vs. 105)? ||
 257. νέονται] νέεσθων pap. 126¹. || 259. ἐταίρους pap. 126] -ροισ Zen. Ar. A¹C (cf. § 60).

epicos non *farris* sed *vitae* notionem huic composito tribuisse satis apparet; iis enim potissimum locis usurpant ubi de vita functis fit sermo, qui in gremium terrae, matris communis, redierint. Id quod in scholiis immerito vituperatur: οὐ καλὸν ἐπὶ νεκρῶν καὶ τύμβων ταττόμενον. Ex Ven. l. l. nihil certi efficitur, minus tamen apta et illic est *frumenti* notio.

245. πιστά] quae requiruntur ad foedus fidum sive: ad foedus iure iurando confirmandum.

246. ἐϋφρονα] vinum, quod homines εὐφραίνει, ipsum εὐφρον nunc dicitur, quemadmodum oleum, quo artus ὑγροί

sive mobiles fiunt, ipsum dicitur ὑγρόν. Similia sunt κωφὸς λιμήν, *caeca nox*, alia, nec non cognata sunt quae A 574 tetigimus.

— καρπὸν ἀρούρης] etiam Σ 568 *uvae* vox καρπός designat, alibi *fruges*, *frumentum*, ut et apud posteros (Thuc. III 15 § 2 Ar. Plut. 515 al.).

252. καταβήμεν'(αι)] § 125.

254. μαχέσσοντ'(αι)] § 291.

256 sq. Cf. vs. 73 sq.

261. *Habenas* a ministro sibi traditas (non: e currus margine solutas, nulla enim nunc fuit causa huic eas alligandi, ut E 262 alibi) *senex intendit*, quibus bigas regeret. Cf. A 521 sq.

- παρ δέ σοι Ἀντάνωρ περικαλλέα ῥήσεται δίφρον. 262 = 312
 τὰ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους. 263^b cf. A 760
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοῦς, 264^a = π 335 cf.
 285 ἔξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πολυβότειραν A 210 o 101
 εἰς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχάνοντο. 265 cf. A 619
 ὦρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα γάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγανοὶ
 ὄρκα πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ γοῖνον
 270 ῥίσιον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν. 270^b = I 174a 146
 Ἀτρεΐδης δὲ φερυσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν, γ 388 φ 270
 ἦ σοι παρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄορτο, 271 sq. = T 252 sq.
 φαρῶν ἐκ κεφαλῆς ῥάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα
 κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ῥεῖμαν ἀρίστοις.
 275 τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' ἠΰχετο χεῖρας ἀνασχάων· 275^b = A 450

263. Σκαιῶν] contractio novicia (item Z 307; cf. § 56) et desideratur πινῶν. || 270. ἔχευαν A] -ον Ar. (cf. α 146). || 272. Om. pap. 126 (in ora superiore addidit alia manus). — ἄορτο § 256] ἄωρτο. || 273. φαρῶν] ἀρνείων Zen., cuius mendi causa fuit accentus circumflexus; similia vitia sunt βαλεῖν pro βαλεῖν (βαλέμεν) sim. (§ 126), εἰρεῦσαι pro φείρουσαι Hes. Theog. 38, πυρέων χειρέων πιεῦσα pro πυρῶν, χειρῶν, πιοῦσα Herod. Mimiamb. II 80 VI 11, 90 VII 3. — *κεφαλῆς] κεφαλῶν. Cf. § 56. Pluralis in locum singularis irrepsit etiam I 441 τ 539 χ 245, 444, 471 sq.; praeterea cf. A 238, 273, 495 et frequens vocum μεγάρων—μεγάρων similitumque confusio. || 274. ἀρίστοις] ἀγοῖσι Nauck (cf. § 60).

262. Comitem itineris sibi assumpsit *Antenorem*, quippe qui paci faveret et Menelao iure hospitii esset iunctus (cf. vs. 146—149, 203—208).

265. πολυβότειραν] § 21.

266. ἐστιχάνοντο] § 191.

268. ἄν δ' (ἐ) enuntiatum ita continuatur ut si non ὦρνυτο sed ἀνὰ μὲν ὦρνυτο antecessisset. Cf. E 481 H 168 Ψ 755. Similis est structura qua singulari verbi numero plura subiecta iunguntur: A 255.

270. ῥίσιον] non ἔκριναν. Vino non affunditur aqua (cf. B 341 Δ 159), sed utrorumque vinum infunditur in unam crateram, quo significetur foederis communio.

273. Πίλις e fronte recisis, quod (τρίχας) ἀπαρχεσθαι dicitur T 254 γ 446 ε 422, victimae *dedicantur morti*; item

Eur. Electr. 811 sq. Iph. Taur. 617 sqq. Ar. Av. 959 Pac. 1017 Verg. Aen. VI 245 XII 173 sq. — Cf. Eur. Alc. 74 Verg. Aen. IV 698 sqq., nec non hinc repetendus mos τοῦ κείρεσθαι κόμας ad significandum *luctum* (Ψ 46, 135, 141—152 δ 197 sq. ω 46 Aesch. Choëph. 6 Eur. Alc. 101 al.), offeruntur enim mortuo crines lugentium pro ipsa horum vita (cf. Ψ 175 sq. et 805 sq.). Tum cum victimae carnes dis *vescendae* offeruntur, ut haec, sic et pili recisi *cremantur* (cf. γ 446); nostro vero loco ignis usus nullus est.

274. ῥεῖμαν] ut sacrificii et ipsius iuris iurandi participes eos facerent. Cf. vs. 310.

275—301. Dignus qui conferatur est Livius I 24, priscum foederis ferendi ritum qualis apud Romanos

- „Ζεῦ πάτερ, Ἴδνθεν μεδέων, κύδιστε μέγιστε,
 Ἡέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις,
 καὶ ποταμοὶ καὶ γαῖα, καὶ οἱ ὑπένερθε καμόντας
 ἀνθρώπους τίνυσθε, ὃ τις κ' ἐπιρροὴν ὁμόσσηι,
 280 ὕμεις μάρτυροί ἐστε, φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστά!
 εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνηι,
 αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα,
 ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα ποντοπόροις·
 εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
 285 Τρῶας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι,
 τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν ἥν τε ῥέξοικε,
 ἥ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέλῃται.
 287 εἰ δέ κ' ἐμοὶ τιμὴν Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 τινέμεν οὐκ ἐθέλωσιν Ἀλεξάνδροιο πεσόντος,

278. καμόντας] -ντες pap. 126, Heracl. Alleg., Iulius Afr. in pap. Oxyrh. 442 (a manu¹, -ντας²), ut scelestos ulcisci dicantur *manes*. Loco parall. non legitur participium καμόντας. Facilius intellexeretur: *ὑπένερθ' ὄντες (cf. I 571 sq.). || 279. τίνυσθε H² Rhetor. VIII 659, 17 (-σθαι)] -σθον Zen. Ar. 52. Dualem numerum id quod pluralem valere putabat Zen. (cf. § 52), *Plutonem* et *Proserpinam* intellegebat Ar. coll. I 456 sq. et 569; sed imprimis *Erinyas* intellegendas esse apparet collato loco parallelo T 260. Quapropter Duentzer in versu 278 dubitanter proposuit αἱ (ut T 259). || 280. μάρτυροί sic Ar., -ρες Zen. pap. Hib. 19 (cf. § 63). || 283. ποντοπόροις] κοῦροι Ἀχαιῶν pap. Hib. 19, in quo additus est versus: Ἀργὸς ἐς ἱπποπότον καὶ Ἀχαιῖδα καλλιγύναικα (=vs. 258), versus autem 284 sic est scriptus: [εἰ δέ κ' τοι Μενέλαος Ἀλέξανδρον κατ[απέφνηι]. || 286. τε Bentley] τις¹.

vigebat describens. Illic mactatur *porcus*, ut Homeri loco qui nostro est similis, T 251—254, Liv. XXI 45 vero *agnus*, ut nostro loco. Versus 277—280 imitatur Verg. Aen. XII 176—182, versum 277 Aen. IV 607.

278. De sede mortuorum cf. O 188. Vox καμόντες *vita functos*, qui vitae laboribus exhausti occubuerunt, etiam Ψ 72 λ 476 ω 14 significat. Alio euphemismo mortui saepe οἱ πλείους sunt dicti, *plures* (*pleores* in carmine Arvali), et mori abire in *communem locum*; cf. Ar. Eccl. 1073. Sed nostro loco expectabatur potius: *et vos, numina inferna, quae homines sotes ulciscimini*. Non enim post mortem sed per vitam mortales improbos

puniri sumsit Homerus. Cf. † 456 sq. et not. crit. Verba οἱ ὑπένερθε... τίνυσθε utique vertenda sunt: *qui sub terra* (ὑπὸ γαῖαν T 259) *degentes*... *ulciscimini*.

280. ὕμεις] § 92.

283. ἡμεῖς] § 92.

285 sq. De hoc accusativi cum inf. usu cf. § 124.

287. *Cuius memoria etiam apud posteros permaneat*. Cf. σ 225 H 87 et N 237.

288. δέ κ'(ε)] § 326.

289. τινέμεν(αι)] § 125.

— οὐκ] post ei usurpatum est etiam Δ 55 Υ 139 (οὐκ ἔαω), Δ 160 (οὐ τελέω), O 162, 178 Υ 129 Ω 296 β 274 μ 382 τ 85.

- 290 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχέσσομαι εἵνεκα ποινῆς
αὐθι μένων, ἥος κε τέλος πολέμοιο κινήω.“
- ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχου φαρῶν ἴαμε νηλεί χαλκῶν 292 cf. T 266
καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
θυμοῦ δευομένου, ἀπὸ γὰρ μένος εἴλετο χαλκός.
- 295 φοῖνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσόμενοι δεπάεσσι
ἔκχεον ἦδ' ἠϋχοντο θεοῖς αἰειγενέτῃσι.
ὧδε δέ τις ῥεῖπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε 297 = 319
- „Ζεῦ κύδιστε μέγιστε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
ὀπότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημύνειαν,
300 ὧδε σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις θέοι ὥς ὧδε φοῖνος,
αὐτῶν καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμῖεν!“
- ὧς ἔφαν, οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκράαινε Κρονίῳν. 302 cf. B 419
τοῖσι δὲ Δαρδανίδῃσι Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔρειπε·
- „κέκλυτέ μοι, Τρῶες καὶ ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί· 304 = 86
- 305 ἦ τοι ἐγὼν εἴμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
ἄψ, ἐπεὶ οὐ πῶ τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὀρέσθαι

292. ἀπὸ] sic Ar., ἐπὶ l. a. ant. || 295. ἀφυσσόμενοι] sic Ar., -σάμενοι A¹ (cf. K 579 v² 220). || 301. δαμῖεν A] μιγεῖεν C. || 302. Pap. Hib. 19: [ὧς ἔφαν εὐχόμενοι, μέγα δ' ἔκτυπε μητιέτα Ζεὺς|[ἐξ Ἰδῆος βροντ]ῶν, ἐπὶ δὲ στερεοπῆν ἐφῆκεν,|[ῥησέμεναι γ]ὰρ ἔμελλεν ἔρ' ἄλγεα τε στοναχὰς τε|[Τρωσὶ τε καὶ] Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας,|[αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὀ]μοσέν τε τελευτήσῃν τε τὸν ὄρκον. Cf. B 39 sq. — ἐπεκράαινε § 267] -κράαινε pap. 126, -κράαινε Ω. Cf. B 419. || 303. μετὰ] πρόσ pap. Hib. 19. || 304. μοι § 92] μεν. — καὶ ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί] καὶ Δαρδάνοι ἦδ' ἐπικούροι pap. Hib. 19 (ut vs. 456 al.), addito versu: [ὄφρ' εἴπω] τὰ μ[ε θυ]μός ἐνὶ στήθεσιν ἀνώγει. Cf. H 68 al. et I 703. || 306. ἄψ, ἐπεὶ οὐ πῶ τλήσομ'(αι)] οὐ γὰρ κεν τλαίην [ποτ'] pap. Hib. 19.

290. μαχέσσομαι] § 291.

291. ἥος] § 323.

— κινήω] § 122.

292. Cf. A 459.

298—301. Quaternis versibus praecedentes conceptae sunt etiam vs. 320—323, 351—354, 365—368. Cf. vs. 162—190.

299. ὀπότεροι . . . πημύνειαν] i. q. εἰ δὲ ἕτεροι πημύνειαν (add. adversarios coll. Δ 66 sq., 236). Indicativo significatur id quod certum ducitur (e. g. Γ 101), subiunctivo id quod expectatur, optativo — ut h. l. — id quod vero parum simile videtur. Cf. Φ 609 sq. Ψ 494 p 539 v 42, 225. Aptissima exempla praebet praesertim lex Gor-

tynia; praeterea cf. e. g. Ar. Lys. 235.

301. αὐτῶν] genitivus dativo pronominis iungitur etiam K 187 = 26 Z 157 i 257, 459 ε 527 p 232 χ 18; cf. etiam v. l. Δ 175 i 635 sq. = 141 v 205. Etiam Λ 458 et λ 76 p 555 huc faciunt.

— ἄλλοισι] cf. Z 456 i 594.

305. ἠνεμόεσσαν] § 21.

306 sq. Non parum sibi constitisse poetam, qui Priamum nunc haec dicere fecerit, X 25 sqq. autem ex urbis muro spectare Hectoris cum Achille pugnam, in scholiis fuse demonstratur. Facile credimus, sed vel sic credituri eramus. Poeta Priamum prudenter

- μαρνάμενον φίλον υἷον Ἀρηϊ φίλῳ Μενελάῳ·
 Ζεὺς μὲν που τό γε φοῖδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι, 308 cf. § 119
 ὅπποτέρῳι θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστί.“
- 310 ἧ ῥα, καὶ εἰς δίφρον φάρνασ' ἔθετο φιδόθεος φῶς,
 ἄν δ' ἄρ' ἔβαν' αὐτόσ, κατὰ δ' ἠνία' τεῦεν ὀπίσσω· 311 cf. 261
 311^b cf. T 394
 παρ δέ φοι Ἀντήνωρ περικαλλέα' βήσετο δίφρον. 312 = 262
 τὼ μὲν ἄρ' ἄψορροι προτὶ Φίλιον ἀπενέοντο· 313 cf. Ω 330
 Ἐκτωρ δὲ Πριάμοιο πάϊς καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
- 315 ἡῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
 κλῆρουσ' ἐν κυνέμῃ χαλκήρεϊ' πάλλον ἐλόντες, 316 = Ψ 861 cf.
 206
 ὅπποτέρος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
 λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον· 318 sq.^a = H 177
 ὧδε δέ τις' φείπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε· 319 = 297^{sq.}
- 320 „Ζεῦ πάτερ, Ἴδνθεν μεδέων, κύνιδιστε μέγιστε,
 ὅπποτέρος τάδε φέργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε,
 τὸν δὸς ἀποφθίμενον δύναι δόμον Ἀχιδὸς εἶσω,
 ἡμῖν δ' αὖ φιλότικα καὶ ὄρκια πιστὰ γενέσθαι!“ 322^b cf. A 263
- ὧς ἄρ' ἔφαν, ἠπάλλεν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ 324 cf. H 181
- 325 ἄψ ὀράων· Πάριος δὲ Θῳῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσε.

318. θεοῖσι δέ] θεοῖς, ἰδὲ Nicanor (item H 177); cf. § 325¹. || 325. ἄψ ὀράων] εἰσο-
 ρῶν pap. Hib. 19.

et probabiliter iam reducit in urbem, ea arte usus qua poetae scenici personas supervacuas a proscenio remove solent.

306. -μοῖς' ὀράεσθαι] § 191.

310. Loco parallelo libri T corpus porci ab Achivis caesi abicitur in mare. Nostro loco Priamus hostias quas attulit in urbem absportat, ut sic omnes cives induciarum et iuris iurandi faciat participes, quemadmodum Agamemnon vs. 274 pilos recisos inter duces Achivorum distribuendo socios hos fecit iuris iurandi. Cf. Ar. Plut. 227 al.; non tamen comedentur carnes a civibus, — nam ne dis quidem pars victimarum oblata est vescenda, — itaque apparet vera esse quae dicuntur

in scholiis: „ἔθοσ ἦν τὰ ἐπὶ τοῖς ὄρκοις γιγνόμενα ἱερεῖα τοὺς μὲν ἐγχωρίουσ γῆι περιστέλλειν, τοὺς δὲ ἐπὶ ἡλύδασ εἰς τὴν θάλασσαν ῥίπτειν“, licet ex ipsis his Iliadis locis duobus interpretes haec effecisse videantur.

313. ἀπενέοντο] § 21.

315. In intervallo, quod fuit inter utramque aciem (cf. vs. 115), certum quoddam spatium circumscribitur, intra quod pugna singularis erit habenda; inde qui recesserit adversarii ictus vitans, pro victo erit. Cf. vs. 370—373.

316. ἐν κυνέμῃ] cf. H 176 Ψ 352, 861 κ 206.

322. δύναι] § 125.

325. ὀράων] § 191.

- οἱ μὲν ἔπειθ' ἵζοντο κατὰ στήχας, ἤχι φεκάστωι
 ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο·
 αὐτὰρ ὃ γ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσσετο τεύχεα καλὰ
 δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠνικόμοιο.
 330 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
 331 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις' ἀραρυίας,
 334 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν ἔβαλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 335 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κνήμεν ἐϋτυκτον ἔθηκε
 ἵππουριν· δφεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευε.
 εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ φοι παλάμῃσιν ἀρήρει.
 ὦς δ' αὐτῶς Μενέλαος ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνε.
 340 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν φεκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
 εἰς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχάοντο
 δφεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσοράοντας
 Τρῳάας θ' ἱπποδάμους καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 καὶ ῥ' ἐγγὺς ὀσάτην διαμετρητῶι ἐνὶ χώρῳ
 345 σείοντ' ἐγχεῖας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε.

332 δεύτερον αὐ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνε
 φοῖο κασιγνήτοιο Ἀνκάνου, ἤρμοσε δ' αὐτῶι.

332 = A 19 Π 133
 T 371

326. ἤχι] sic Ar.; cf. A 607. — φεκάστωι] ἐκάστου Ar. || 332 sq. et 358. His resectis inter se respondent, ut assolet, πρῶτα μὲν ... αὐτὰρ ἔπειτα. Loricæ plerisque heroibus poeta non tribuit; quod autem notatu dignum est, in textu auctiore vs. 339 Menelai commemorantur arma cetera, de thorace tacetur. Et loco parallelo (A 436) idem versus propter verbum vicinum 457 ferri ne potest quidem. Cf. A 132 sq., 136, 448 sq. Z 322 H 252 A 436 Π 133 sq., 804 Σ 459 sq., 610 sq. T 361, 371 P 415 X 111 Ψ 819. || 334 sq. Zen. —, post versum 338 autem addebat: ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν ἔβαλετο ξίφος ἀργυρόηλον. τερσανόεσσαν (*τερμίδεσσαν? θυσανόεσσαν Villoison). || 338. ἄλκιμον — ἀρήρει] pap. Hib. 19 [ἄλκιμα] δοῦρε δύ[ω κεκορυθμένα χαλκῶι] (cf. Γ 18), ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον δξέει χαλκῶι l. a. in A (= K 135). || 339. Pro verbis Μενέλαος ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνε in pap. Hib. 19 hæc sunt: [Μενέ]λαος ἀρήϊα [τεύχε' ἔδυνεν.] | ἀσπίδα κα[ὶ πῆλ]κα φαειν[ὴν καὶ δύο δοῦρε] | καὶ καλὰ[ς κνη]μίδας ἐπισφ[υρίοις] ἀραρυίας, | ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν ἔβαλετο ξί[φος ἀργυρόηλον]. Cf. vs. 331, 334 α 256. || 345. σείοντ' (α) ... κοτέοντε] σείον δ' ... κοτέοντε pap. 126.

326. ἵζοντο] cf. vs. 134 sq.

— φεκάστωι] *singulis ducibus*. Vulgi non habetur ratio.

327. ἔκειτο] posteriori nomini verbum soli convenit. Cf. E 356 et Δ 282.

333. ἤρμοσε] intransitivum est etiam P 210 T 383.

336 sq. Pantheræ pelle humeros (et ipsum caput) tectos habebat hac-

tenus; cf. vs. 17. — Ultimam induit galeam (item alii locis par.), ne crista laedatur dum humeris circumcicitur balteus ensis vel clipei. Aliter posteriori, qui clipeo laevum tantum brachium inserebant.

340. ὁμίλου] § 59.

341 sq. ἐστιχάοντο et εἰσοράοντας] § 191.

πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προῖτι δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ ῥάλεν Ἀτρεΐδαν κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐρίσων·
οὐδ' ἔρρηξεν χαλκός, ἀνεγνάμφθη δέ μοι αἰχμὴ
ἀσπίδ' ἐνι κρατερῇ. ὃ δὲ δεύτερος ὄρνυτο χαλκῷ

[r 274
347 cf. 356 P 517
347^b-350 = P 43
348 = H 259 [sq. q.
348^a = Hes. Scut.
415

350 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἔπενξάμενος Διὶ πατρί·

„Ζεῦ γάνα, δὸς τίσασθαι ὃ με πρότερος κἀκ' ἔρξε,
δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον,
ὄφρα τις ἐροίγησι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων
ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, ὃ κεν φιλόττητα παράσχη.“

354 cf. o 55
355 = E 280 H
244 A 349 al.
355^b-360 = H 249
sq. q.
356^b-358 = A 434
356 cf. 347 [sq. q.

355 ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖτι δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ ῥάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐρίσων.

357 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,

359 ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμυνσε χιτῶνα

360 ἔγχος· ὃ δ' ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.

360^b = A 360 Ξ
361 = N 610 [462
361 sq. cf. N 338
sq.

Ἀτρεΐδης δὲ φερυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον

ῥ' πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῇ

358 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἡγήρεστο·

358 = A 136

348. χαλκός Ar. A] χαλκόν pap. 126 (cf. H 259 P 44). *Telum*, non *clipeum* significare solet χαλκός (vs. sq. A 528 E 282 al.); cf. tamen H 267. || 349. ἀσπίδ' ἐνι] ἀσπίδι ἐν pap. 126 A. Eadem varietas P 45, cf. etiam H 272. || 351. ἔρξε Bentley] ἔργε neglecto f. Propter πρότερος aptius est tempus historicum (versu 57 recte habet perfectum). || 352. Ar. —, pro δάμασσον autem dedit δαμῆναι. || 354. κεν] τις pap. Hib. 19. || 358. Del. Reichel. Cf. vs. 332 sq. || 361. Pap. Hib. 19 Ἀτρεΐδης δ' ἔχον δὲ φερυσσάμενος [παρὰ μηροῦ]. Cf. Φ 173. || 362. ἀνασχόμενος] ἐπαΐξας pap. Hib. 19. Cf. vs. 369. — φάλον ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῇ] φάλ[ον ἰπποδαμείης] | χαλκείης, δεινόν [δὲ κόρυς λάκεν ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῇ] pap. Hib. 19. — αὐτῇ Ar.] αὐτῷ Ω.

346. δολιχόσκιον] frequens hoc hastae epitheton, quod h. l. primum invenitur, quam habeat originem non constat, quid non significet certum est; nam ab *umbra* voce duci non potuit, sed *longo hastili* aut *longa cuspidis munitum* valere debet.

348. οὐδ' ἔρρηξεν χαλκός] sed *hastae cuspidis non fecit fissuram*, non perrupit scutum. Absolute h. l. et l. par. dicitur ῥῆξαι, ut βαλεῖν vs. 347 et passim.

353 sq. Infinitivum, ut hic, ἔρριγα sive *horreo* (*vereor*) adsciscit etiam H 114 β 52.

357. διὰ μὲν ἀσπίδος] § 22.

362. ἀνασχόμενος] mente add. χεῖρα (cf. Ψ 660 σ 100) vel ξίφος, *brachio* vel *telo alte sublato*, id quod κατωμαδόν dicitur O 352 Ψ 500, κατ' ὤμου Herod. Mim. III 3; cf. adi. κατωμάδιος Ψ 431 (Callim. h. Cer. 45 Arat. Phaen. 29 Mosch. epigr.), *catomidiare* Petron. 132 Spart. Hadrian. 18. Participium ἀνασχόμενος ita ut h. l. usurpatum est etiam X 34 Ψ 660, 686 ξ 425 σ 95 (obiectum additur A 594 M 138 τ 448 al.), item ἄρας (mente add. τὴν χεῖρα) Ar. Eq. 1130 Soph. Oed. R. 1270, ἀνατείνας (mente add. τὸ σκέλος) Ar. Lys. 799. Cf. ἐπισχόμενος

- τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός. 363^a = ι 71
 Ἀτρεΐδης δ' ὥμωξε ριδὸν εἰς οὐρανὸν εὐρύν· 364 cf. Φ 272
 365 „Ζεῦ πάτερ, οὐ τις σεῖο θεῶν ὀλωότερος ἄλλος! 364^b = H 178, 201
 ἦ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος· T 257
 νῦν δέ μοι ἐν χεῖρεσσι γάγῃ ξίφος, ἐκ δέ μοι ἔγχοσ 365 = υ 201 cf.
 κτήχθῃ παλάμῃν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν.“ υ 439
 ἦ, καὶ ἐπαῖξας κόρυθος λάβεν ἵπποδασεινσ,
 370 εἶλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοῦς·
 ἤγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμάς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρῇν,
 ὅς φοι ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης.
 καὶ νύ κέ ς' ἔφρυσέν τε καὶ ἄσπετον ἦρετο κῦδος, 373 = Σ 165
 εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη, 374 = E 312
 375 ἦ φοι ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ςῖφι κταμένοιο· 374^a = E 680 O
 κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἄμ' ἔσπετο χειρὶ παχείῃ. 91 al.
 τὴν μὲν ἔπειθ' ἦρας μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοῦς
 ῥεῖψ' ἐπιδιδήσας, κόμισαν δ' ἐρίφῃρες ἐταῖροι, 378^a = T 268

364. εὐρύν] sic Ar., αἰπύν Zen. (item O 192; quod *rupium*, *moenium*, *Olympi* montis epitheton est aptum et frequens, non *caeli*). || 366. τίσεσθαι Gen.] τίσασθαι Ω (cf. vs. 28). — In pap. Hib. 19 additur versus: διὸν Ἀλέξανδρον, Ἑλένησ πάριν ἡϋκόμοιο]. Cf. vs. 329. || 368. ἔβαλόν μιν] ἐδάμασσα Ammonius (ex altera Ar. ed.?); sic scripsit qui cum versu 356 vulgatam non bene concinere putabat. || 373. *κέ ς'(ε) κεν (item Σ 165). Cf. φ 128. — ἔφρυσάν τε] ἐξείρυσσε (ἐξεφύρυσσε) Aristoph., quod hic quidem aptum est, sed in versu parall. ἐξ- praepositio molesta foret. — ἦρετο § 149^{ab}] ἦρατο.

(mente add. βίον vel ἰόν) χ 15, ἐπορεξάμενος (mente add. ἔγχοσ) E 335, σπῆσάμενος (mente add. ἵππους) Σ 533 ι 54, ἀμφιβαλὼν (mente add. χεῖρε) ψ 97.

— φάλον] cf. E 743 sq.

363. τε καὶ] cf. Γ 40.

365 sq. Inique de se actum queritur Menelaüs, nam poenam sibi dare oportuisse praedonem scelestum, qui ius hospitii violasset. Similes sunt Menelai querelae N 631 sq., Asii M 164—166; cf. etiam X 15.

368. οὐδ' ἔβαλον] eius clipeum feriit (cf. vs. 356), sed ipsum non vulneravit; non ἐτύχησε βαλὼν (ut dicitur O 581). Cf. aenigma quo iocose indicatur vir nevir lapide nec tamen lapide

avem nec tamen avem in ramo nec tamen in ramo sedentem βαλὼν τε κοῦ βαλὼν (Plat. Rep. 479c): frustra nimirum vespertilionem arundini adhaerentem pumice petierat eunuchus.

370—373. Occidere quoniam Menelaüs adversarium non potuit, extra spatium intra quod certamen fieri debuit (τὴν διαμετρημένην χώραν, cf. vs. 315) eum protrahere est conatus; quod si ei contigisset, victus erat Paris.

375. ςῖφι κταμένοιο] item Hes. Oper. 541. Firmius est corium tauri mactati quam morbo absumti (cf. Ar. Eq. 816, Plut. Mor. 642e).

376. κεινὴ] cf. § 38.

- αὐτὰρ ὃς ἄψ ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων 379 cf. E 436 γ 442
 380 ἔγχεϊ χαλκείῳ· τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη 379^a = Φ 33
 ῥεῖα μάλ', ὥς τε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῷ, 380^b cf. γ 443
 καὶ δ' εἶς' ἐν θαλάμῳ ἐϋώδεϊ κηῶντι. 381 = γ 444
 αὐτὰ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέουσ' ἔε. 381^b = Φ 597 cf. A 752

- τὴν δ' ἐκίχανε
 πύργῳ ἔφ' ὕψηλῳ, περὶ δὲ Τρώϊαι γάλισ ἦσαν.
 385 χειρὶ δὲ νεκταρέου φεανοῖ' ἐτίναξε λαβοῦσα,
 γρηῖ δέ μιν φεφικυῖα παλαιγενεῖ προσέειπε
 εἰροκόμῳ, ἦ φοι Λακεδαῖμονι ναιεταοῦσκι
 ἥσκεεν εἴρια καλὰ, μάλιστα δέ μιν 'φιλέεσκε· 388^b = η 171
 τῇ μιν φεισαμένην προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτη· 389^a cf. B 22, 795
 390 „δεῦρ' ἴθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ φοῖκόνδε νέεσθαι· 5 24
 κεῖνος δ' γ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι,

379. ὃς § 15] ὃ. || 388. 'φιλέεσκε] καλέεσκεν pap. 126¹. || 389. Om. pap. Hib. 20. — φεισαμένη § 212³] εἰσαμένη.

379 sq. Dum Menelaus retro conversus Paridis hastam humi iacentem corripit, Venus Paridem subducit periculo; *denuo tum heros proruit, at illum abripuerat Venus.* — Binis hastis (ut K 76 A 43 M 298, 465 α 256 al.) muniti conflixisse perperam dicti sunt in vs. spurio 18; cf. vs. 367 (H 255 T 49 α 104 al.).

382. καὶ δ' εἶς(ε) *demisit autem, sublimem abreptum demisit in terram.*

— κηῶντι] adi. ignotum: *fragrans* (cf. X 203)? An *firmum* sive *bene clausum* significavit? Redit Z 288 Ω 191 O 99. Cognatumne est κηώδης Z 483? Suspectus autem est sonus -w- (conferatur § 69); Fick coniecit καεῶντι et καεῶδεϊ.

384. Τρώϊαι] § 17.

385. νεκταρέου] *odore divino fragrantis.* Adiectivum, quod ad analogiam adiectivi ἀμβροσίου (cf. E 338 ≡ 178 Φ 507 Ω 341 α 97 ε 45) sive ἀμβρότου

(cf. Π 670 η 260 al.) est formatum, redit Σ 25. Illic Achillis tunica (quam a Thetide accepit, cf. Π 223) sic vocatur, nostro loco palla Helenae Διὸς ἐκγεγαυῖσθ. Cf. A 598.

386. γρηῖ . . . παλαιγενεῖ] cf. χ 395 sq.

388. ἥσκεεν] § 191. *Lanam facere solebat* — tum cum in Lacedaemone vivebat ipsa Helena.

— 'φιλέεσκε] subiectum est *Helena*. Cf. vs. parall.; similis structura est η 171.

391. κείνοσ] i. q. *illic nunc valet*, item E 604 T 344 Ω 412 σ 239. Cf. ὅδε = *hoc loco* α 185 δ 26 κ 282 χ 367 ω 308, ὅ item T 324, κείνοσ . . . ὅδε α 321, apud posteros saepe ὅδ' ἐκείνοσ.

— δινωτοῖσι] adiectivum redit N 407 τ 56; quo fortasse indicantur quae *ornamentis rotundis (vel tortis) insignia* sunt. Cf. ἀμφιδεδινήσθαι Ψ 562 θ 405.

κάλλει τε στίλβων καὶ φείμασιν· οὐδέ κε φαίησ
 ἀνδρὶ μαχεσσάμενον τόν γ' ἐλθέμεν', ἀλλὰ χορόνδε
 ἔρχεσθ' ἥε χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.“

395 ὧς ᾠφάτο, τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρине.
 καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρὴν
 στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
 ᾠθάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα γέπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε·

[B 142
395 = c 150 cf.396 sq. cf. h. Ven.
396*cf.21 [182sq.

„δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαιέαι ἡπεροπεύειν;

400 ἦ πᾶν με προτέρω πολλῶν ἐὺ ναιομενῶν

ἄξις ἢ Φρυγίης ἢ Μυιονίης ἐρατεινῆς, —

401 cf. Σ 291

εἴ τίς τοι καὶ κείδι φίλος μερόπων ἀνθρώπων, —

οὐνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος

νικήσας ἐθέλει στρυγερὴν ἐμὲ φοίκαδ' ἄγεσθαι;

405 τούνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης;

396—418. Ar. — (cf. comment. ad. vs. 395). || 402—405. Nicanor alterum scripsit signum interrogandi post vs. 402, post vs. 404 autem virgulam; Lehrs vero puncto clausit versum 405, puncto superiore versum 404. || 404. στρυγερὴν ἐμὲ φοίκαδ' ἄγεσθαι] με πάλιν φοίκαδ' ἀνάγεσθαι? Cf. comment. ad vs. 180. || 405. In paginae ora superiore additum habet pap. 126.

392. Cf. Z 235 κάλλει καὶ χάριτι στίλβων. Corporis nitidi decus augment φείματα νεόπλута (Z 64) quibus indutus est; pugnae autem modo exantlatæ vestigia nulla remanere sivit dea. Verbum στίλβειν zeugmatis quæ dicitur figura grammatica (cf. Δ 282) etiam ad φείματα h. l. est relatum.

393. μαχεσσάμενον] § 291.

— ἐλθέμεν'(αι)] § 125.

395. θυμὸν ... δρине] *animum* ... commovit. De locutione absolute sic usurpata cf. Σ 361. Percellitur Helena anu (nutrice? cf. ψ 226—229), quam in patria reliquit, subito conspecta — nam revera Troiæ illam anum adfuisse poeta haudquaquam voluit significare — et eius verba indignata. Mox deam esse intellexit. Aristarchus verbum δρине interpretabatur παρώμῃσε *permovit* sive amoris stimulo

incitavit, versus sequentes damnans; sed alibi non ea est vis verbi, quod ἐπάραξε valet constanter (e. g. E 29 Π 509), Helena autem *odit* Paridem, non amat

396 sq. Ita igitur dea nunc φέφοικεν (vs. 386) ancillæ, ut propius intuenti vera tamen pateat dea. Habitu, gressu, veste assimilavit se aniculae et caput velavit, ne agnosceretur a circumstantibus, sed manent fulgor oculorum (cf. A 199 sq.) et pectoris candor.

398. ᾠθάμβησεν] *obstupuit* cum deam agnovit.

400—405. Nuper huc me deduxisti marito ereptam: iam ille adest ad me reposcendam, e muro eum vidi certamen cum Paride ineuntem, vidi victorem (δὴ vs. 403), — nunc longius etiam a meis in Phrygiæ vel Mæoniæ aliquem angulum me abreptura es?

ἦσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, θεῶν δ' ἀπόφειπε κελεύθουσ,
μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὀλυμπον,
ἀλλ' αἰεὶ περὶ κείνον ὀϊζυε καὶ ς φύλασσε,
εἰς δ' κέ σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὃ γε δούλην.

410 κείσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι — νεμεσσητὸν δέ κεν εἶη! — 410^b = Ξ 336 Ω
κείνου πορσυνέουσα λέχος· Τρώϊα δέ μ' ὀπίσσω 463 χ 489

παῖσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄχ' ἄκριτα θυμῶι.“ 412^b = Ω 91

τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτη·

„μὴ μ' ἔρεθες, σχετλὴν, μὴ χωσαμένη σε μεθῆω,

415 τῷσ' δέ σ' ἀπεχθάρω ὥς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα, 415^b cf. E 423

μέσσωι δ' ἀμφοτέρων μητίσσομαι ἔχθρα λυγρά, 416^a = H 277

406. ἀπόφειπε κελεύθουσ] ἀπόειπε κελεύθου Ar. || 411. κείνου] κείνου Grashof (cf. γ 403).
— πορσυνέουσα] πορσανέουσα A T (sic Ar.? cf. η 347), ut a praesenti πορσαίνω (h. Cer. 156
et saepius apud Apoll. Rh.). || 416. ἔχθρα] ἔχθρα Ar. in altera ed., ἄλγος l. a. ant.

406. κελεύθουσ] cf. vox πάτοσ Z 202
ita adhibita et A 504.

408. ὀϊζυε] i. q. κάμνε, *labora, operam da*. Cf. Ξ 89 al.

409. Pellucere videtur antiquior fabulae forma, quae ipsam Venerem Paridis, ut Anchisae (cf. h. Ven. 127), faceret uxorem; cf. Ω 29 sq. — Cum Paridi tum Anchisae regis Troiani filio in montibus pecus pascenti Venus formam revelavit, illi admirandam tantum, — in recentioribus certe, quas solas novimus, fabulis, — huic et fruendam. Quod tam exiguum est discrimen — ἅμα γάρ τῷι χιτῶνι καὶ τὴν αἰδῶ συνεκδύεται γυνή — ut satis appareat nomine tantum mutato bis eandem fabulam narrari, cuius tertia quaedam forma agnoscitur Z 21—26. Cf. etiam *Oenone* dea montana a Paride in fabulis posteriorum amata.

— δ γε] cf. A 190.

— δούλην] vox non nisi δ 12 redit, ceteris locis est δμωή. Cf. δούλειος ω 252, δούλιος Z 463 E 340 ρ 323, δουλοσύνη χ 423 et ἀνδράποδα H 475.

411. πορσυνέουσα λέχοσ] cf. A 31.

412. ἔχω δ'(ἐ)] *et vel sic habeo*,

etiamsi non in contemtum veniam mulieribus Troianis ob pactionem qua victorem secutura eram violatam.

413—420. Si quis poeta, qui deos rebus humanis non immisceret, haec narraret, diceret: Helenam maluisse quidem ad Paridem non redire, rediisse tamen, veritam ne alioquin periret a suis seclusa et Troianis invisā.

414. σχετλῆν] numeri insoliti, sive υυυ (cf. § 25) sive υυ (σχετλην) vox pronuntiata fuit.

— μεθῆω] § 122.

415. ἀπεχθάρω] *oderim?* An *invisam reddam?* Sic δ 105; neque alibi apud H. legitur, sed simplex ἐχθαίρειν intransitivum est semper (l 452 al.).

416 sq. *Inter utrosque collocatam malo afficiam*. Nunc et Achivis cara es et Troianis: illi data opera te repetunt, hi comites exceperunt (cf. vs. 164); at utrisque si fecero invisam, miserrime peribis. — Nisi bello nuper suscepto, apte dici haec non potuerunt. „The phrase seems week after ten years of war” (Leaf): ita! At pugna instante gravis et minarum plena!

Τρώων καὶ Δαναῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄλῃαι.“

ὥς ἔφατ', ἔδρευεν δ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 420 σιγῇ, πάσας δὲ Τρώϊας ἔλαθ'. ἥρχε δὲ δαίμων.

αἱ δ' ὅτ' Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἵκοντο,
 ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θεῶς ἐπὶ φέργ' ἐτράποντο,
 ἥ δ' εἰς ὑψόροφον θάλαμον ἦκε διὰ γυναικῶν.

τῇ δ' ἄρα δίδρον ἐλοῦσα φιλομειδῆς Ἀφροδίτη
 425 ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα·
 ἔνθα καθίζ' Ἑλένη, κόρυη Διὸς αἰγίοχοιο,
 ὅσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνέπαπε μύθῳ·

„ἦλυθεσ ἐκ πολέμοι'; ὥς ὤφελεσ αὐτόθ' ὀλέσθαι
 ἀνδρὶ δαμείσ κρατερῶι, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν!
 430 ἦ μὲν δὴ πρὶν γ' ἠϋχέ' Ἀρηϊ φίλου Μενελάου
 σῆι τε βίῃ καὶ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ φέρετερος εἶναι!
 ἀλλ' ἴθι νῦν προκαλέσσαι Ἀρηϊ φίλον Μενέλαον

423—426. Pro his Zen. scribebat: αὐτὴ δ' ἀντίον ἵζεν Ἀλεξάνδροιο ἀνακτοσ, servile ministerium dea indignum ratus (cf. schol. Dion. Thr. 737). || 432—436. Ar. —; cf. comment.

417. οἶτον] proprie *iter* (a stirpe i-ει-οι, lat. *-itus*; cf. οἶμα *impetus* Π 752 al.), sed *vitae* tantum curriculum sic dicitur, = *sors*, *fatum*, in malam autem partem solet accipi, ut μόρος et latina *obitus interitus*; cf. tamen θ 489. Redit vox Θ 34 al.; *narrationis curriculum* designat femininum οἶμν θ 74, 481 χ 347 (cf. ὁδὸς λόγων et similia Pind. Ol. I 110 IX 51 Herodot. I 95 Ar. Eq. 1015 al.), thoracis autem multicoloris *lineas* sive *strias* (proprie *semitas*, nos: *banen*) valet οἶμος Λ 24 (h. Merc. 451 = οἶμν?).

419. κατασχομένη] i. q. καλυψαμένη vs. 141. Idem verbi usus est τ 361.

420. Τρώϊας] § 17.

— δαίμων] non nisi h. l. apud Homerum certum aliquod numen (Venerem) indicat (cf. δ 275 ρ 243 φ 201 al.).

421. Alexandri aedes etiam Z 314 sqq. commemorantur.

422. ἀμφίπολοι] quae Helenam sunt comitatae (vs. 143).

424. Dea, quae ancillae personam induit, etiam ancillari officio nunc fungitur. Cf. Minerva Ulixi et Telemacho lucernam praeferens τ 33 sq.

425. ἀντί' Ἀλεξάνδροιο] *ex adversus Paridem* in lecto cubantem (vs. 391).

426. κόρυη Διὸς αἰγίοχοιο] non nisi h. l. sic vocatur *Helena* (quae Διὸς ἐκγεγαυῖα audit Γ 199 al.), ceteris locis *Minerva* (E 733 al.), cui et melius convenit locutio, quia *aegis* Minervae cum Iove est communis.

430. ἠϋχε'(ο)] § 117.

432—436. Non temere consilium mutat Helena, quid velit nescia, — quod ratus Ar. hos versus damnat, — nedum Paridis vitae revera metuens non ex animi sententia ei mortem modo fuerit apprecata. Sed cum risu amaro haec profert: „quin iterum Menelaum in certamen provo-

- ἔξαυτις μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλὰ σ' ἐγὼ γε
 παύσασθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῶι Μενελάωι
 435 ἀντίβιον πόλεμον πολεμιζέμεν' ἥδ' ἐμάχεσθαι
 ἀφραδέως, μή πως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμήησις.
 τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέφηπε·
 „μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνειδέσι θυμὸν ἔνισσε.
 νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 440 κείνον δ' αὖτις ἐγὼ· παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμιν.
 ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότῃσι τραπήομεν εὐνῆθέντε·
 οὐ γάρ πώ ποτέ μ' ὦδε ἔρος φρένας ἀμφεκάλυψε,
 οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἔξ ἑρατεινῆς
 ἔπλεον ἀρπάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσι,
 445 νήσωι δ' ἐν Κρανάει ξίγηρην φιλότῃσι καὶ εὐνῇ,
 ὣς σεο νῦν ἔραμαι καὶ με γλυκὺς ἡμερος αἰρεῖ.“
 ἦ ῥα, καὶ ἦρχε λέχοσδε κίων' ἅμα δ' εἶπετ' ἄκοιτις.
 τὼ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατηύνασθεν λεχέεσσι,

[sq.
 441 sq. cf. Ξ 314
 441^b = 9 292

446 = Ξ 328

434. παύσασθαι] -σεσθαι Ar. (cf. π 278, 433). || 436. δαμήησις Ar.] δαμάσθησις pap. 126 A (cf. § 122). || 438. *ἔνισσε] ἔνισπε (pap. 126) vel ἔνιπτε (A) est in Ω. Cf. ω 161 v. l. Ω 768 λ 148 et § 243. || 442. ὦδε] ὦδέ γ' A. — ἔρος dubitanter Eust.] ἔρωσ. Cf. § 63.

cas? Sed me si audis, abicies illud consilium, ne misere pereas!" Cf. Soph. Philoct. 1259 sq. et loci similes H 195—199 λ 441—446 ρ 397—404 σ 357—364.

435. πολεμιζέμεν'(αι)] § 125.

436. Haec praesertim aperte irridentis sunt: ne forte sub ipsius hasta cadas (cf. Δ 479 E 653 Λ 821). Magna pronominiis αὐτοῦ est emphasis.

440. αὖτις] posthac (vincam). Cf. A 140 et ipsius Paridis ad Hectorem verba Z 339: νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρασ.

— παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμιν] nobis adsunt Apollo et Venus et alia numina. De forma orationis cf. A 174; ἡμασ dicit Troianos (cf. Z 414).

441. τραπήομεν] § 120 et 250.

443—445. Insonitem et invitam abreptam esse Helenam nusquam clarius patet quam hic. Non in regia

est plectta, dein adulterum secuta, ut Cypriorum poeta et alii multi sumserunt, sed vi a praedone in insulam desertam est abrepta.

445. Κρανάει] quidam olim κραναῖ (cf. A 99), fortasse recte. Non constat quae significetur insula, et fortasse certam insulam poeta ne cogitavit quidem.

447. Interim Paris surrexerat a lecto, ubi modo cubabat post praelium requiescens (cf. vs. 391, 425). — Etiam victi igitur Paridis erit Helena: violatur sic a Paride pactio ante pugnam singulariter inita: mox a Pandaro cunctisque Troianis violabuntur ipsae induciae.

448. τρητοῖσι] perforatis. Cf. ψ 198—201. Redit cubilium hoc epitheton Ω 720 α 440 γ 399 η 345 κ 12, lapis sic vocatur ν 77.

- Ἀτρεΐδης δ' ἂν' ὄμιλον ἐφοίταε θηρὶ φοικῶς, 449^a = E 528
 450 εἴ ποθ' ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοφειδέα 449^b cf. A 546
 ἀλλ' οὐ τις ἔδυνατο Τρώων κλητῶν τ' ἐπικούρων
 δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότε Ἄρηϊ φίλῳ Μενελάῳ.
 οὐ γάρ κεν φιλότῃ ἐκύνθανον, εἴ μ' ἐρίδοντο
 γῶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ.
 455 τοῖσι δὲ καὶ μετέφειπε γᾶναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 „κέκλυτέ μοι, Τρῶες καὶ Ἀάρδαοι ἥδ' ἐπικούροι 456 = H 348, 368
 νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἄρηϊ φίλῳ Μενελάου 497
 ὅμως δ' Ἀργεῖν Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ 458^b = H 350 X
 ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτίνετε, ἦν τε φέροικε, 459^b cf. 286
 460 ἦ τε καὶ ἐσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.“ 460 = 287
 ὧς ἔφατ' Ἀτρεΐδης, ἐπὶ δ' ἦινεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

δρκίων σύγχυσις.

- Δ οἱ δὲ θεοὶ παρὰ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγοράοντο 1^a = H 443
 χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δὲ σφισι πότνια Ἥβη

450. ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοφειδέα * Ἀλέξανδρον θεοφειδέα ἀθρήσειε? Cf. § 73 (compositum ἐσαθρ. †). || 451. κλητῶν] κλειτῶν Ω aut meliores h. l. et A 379 Z 227 A 220 P 14, 212 Σ 229 ζ 54 (κλειτοὶ ἐπικούροι, βασιλῆες). Cf. E 491. || 453. * γάρ κεν] μὲν γάρ. — φιλότῃ pap. 126] -τί γ' Ω. — ἐκύνθανον (-ven pap. 126) Ω, quod lingua invita fictum est verbum (cf. tamen η 221), ἔκυνθαν ἂν Heyne (cf. § 326). — μ' ἐρίδοντο vHerwerden] τις ἴδοιτο Ω neglecto μ', molestus autem optativus (cf. P 681). || 456. μοι § 92] μὲν. || 459. ἀποτίνετε Ahrens] -τίνετον Zen. (cf. § 52), -τίνέμεν Ar. Ω. Cf. E 606 O 347. — τε Bentley] τιν'.

449. ἐφοίταε] § 191.

— θηρὶ φοικῶς] *leoni similis*, cui ex ipsis unguibus praeda sit erepta; cf. vs. 23 sqq.

450. ποθ'(ι) § 322.

451. κλητῶν] sociorum epitheton hoc loco primum obvium. Vocati dicuntur = *undique convocati* vel *peregre arcessiti* (cf. Δ 438 E 491 al.); sic τυκτόν vocatur solum quod *affabre* structum est, πικτόν aratrum quod *firmiter* est compactum, al.; cf. K 353.

454. Cf. I 372 = E 156.

457. φαίνετ'(αι) i. q. φανερώς ἐστι. — Vicit sane Menelaus (cf. Δ 13), non

tamen eum eventum habuit certamen quem expectabant omnes, fore ut victus alter heros a victore *interficere*-*tur* (cf. vs. 92 cum 281—284). Itaque causas interserere poterant Troiani et ipsi di de bello sive componendo sive producendo disceptare.

458. ὅμως § 92.

460. Cf. vs. 287.

1. ἡγοράοντο] § 191.

2. χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ] *in aureo pavimento aedium caelestium*. Quod pavementum distinxerit poeta ab ipso caelo sive *firramento*, non liquet. Certe rem non conficit adiectivum

νέκταρ ἔφαινοχόει· τοὶ δὲ χρυσεόισι δέπασσι
 'δεδφέχατ' ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσοράοντες.

5 αὐτὶκ' ἐπειράετο Κρονίδης ἐρεθίζεμεν' Ἥρην
 κερτομίοισι γέπεσσι, παραβλήδην ἀγορεύων
 „δοιαὶ μὲν Μενελάω ἀρηγόνες εἰσὶ θεῶων,
 Ἥρην τ' Ἀργεῖν καὶ Ἀλαλκομεννήν Ἀθήνη,

8 = E 908

3. ἔφαινοχόει] ἐφαινοχόει l. a. ant. — χρυσεόισι δέπασσι § 60] -οις δέπασσι.

aureus, licet firmamentum *aeneum* (cf. E 504) vel *ferreum* (cf. o 329 = p 565) dici soleat. Aureum poeta vocat ubi *splendoris* praevallet notio, *aeneum* ubi *firmitatis*, *ferreum* ubi *duritatis* (cf. P 424).

— πότνια Ἥρῃ hiatus notabilis, e prisca locutione βοῶπις πότνια Ἥρῃ (de qua cf. A 551) desumptus. — *Iuventas* virgo ministra deorum etiam E 722, 905 commemoratur, *Odysseae* vero loco spurio λ 603 *Herculis* dicitur uxor. Ipsius *Iovis* pincerna *Ganymedes* fuit (E 266) Υ 234.

3. νέκταρ ἔφαινοχόει] cf. A 598.

— χρυσεόισι] § 18.

4. 'δεδφέχατ'(o)] § 139.

— εἰσοράοντες] § 191.

5. Si foedus permanebit et Helena reddetur, belli erit finis, Achillem igitur Iuppiter non poterit ulcisci; quapropter coram Iunone et Minerva pater deorum id suadet quod aegre laturas probe novit ipse, haud invitus dein concessurus bellum reintegrari iubentibus. — Simile igitur Iovi poeta tribuit consilium atque supra Agamemnoni (cf. B 73—75).

— ἐπειράετο] § 191.

6. -οις γέπεσι] § 60.

— παραβλήδην] *petulanter, lacessendo*, fallaci videlicet consilio. Adv. †, sed cf. παραιβόλος adi. h. Merc. 56 et nostrum *voor de voeten werpen*, item germ. *vorwerfen*. Cognatum est ὑποβλήδην A 292. — Sperat Iuppiter fore,

id quod et factum est, ut irascantur deae et violenter obloquantur.

8. Cur Menelao hae deae faveant, indicant epitheta: *Iuno* Argivis opem fert, utpote dea *Argiva* (cf. etiam Σ 358 sq. T 115), *Minerva* Hellenibus, utpote *Alalcomeneis*, quod Thessalicum videtur primitus fuisse nomen et postea in Boeotiam esse delatum, cum ipsi Boeotii *Arne* e regione Thessalica illuc demigrassent (cf. B 494); tunc enim *Alalcomenis* in Boeotiae pago colebantur *Minerva* dea et *Alalcomeneus* heros, mensem autem Decembrem Boeotii *Alalcomenium* vocabant. *Achivum* igitur numen fuisse videtur *Minerva*, *Achilli* praesertim favens, ut et *Diomedei* et *Ulixi*. Dearum autem haec epitheta e prisco aevo ducta nec nisi in versu parall. praeterea obvia parum conveniunt *Iovis uxori* et *filiae*, quas Iliadis poeta h. l. et alibi pinxit cum cetera *deorum familia* in Olympo degentes. Optime vero cum iis congruunt quae in aliorum poetarum carminibus narrantur de Iunone ut Iovem ulcisceretur taetra monstra enixa *Typhonem* (h. Ap. 305—355; cf. praesertim vs. 325^a) et *Hydram* (Hes. Theog. 314), *Chimaeram* autem et *Sphingem* et *leonem* ingentem foveanti, cum odio flagraret in *Herculem* *Iovis* filium (ibid. vs. 319—328), quaeque praeterea de rixis *Iovis* et *Iunonis* in priscis fabulis sunt narrata.

- ἀλλ' ἣ τοι ταὶ νόσφι καθήμεναι εἰσοράουσαι
 10 τέρεπσθον· τῷ δ' αὖτε φιλομειδῆς Ἀφροδίτη
 αἰεὶ παρμέμβλωκε καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει,
 καὶ νῦν \mathfrak{f} ἐξεσάσεν οἰόμενον θανέσθαι.
 ἀλλ' ἣ τοι νίκη μὲν Ἄρηι φίλου Μενελάου·
 ἡμεσ δὲ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 15 ἣ αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
 ὄροσμεν, ἣ φιλόττητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
 εἰ δ' αὖ τῷσ' τόδε πᾶσι φίλον καὶ \mathfrak{f} νδὺ γένοιτο,
 ἣ τοι μὲν φοικέοιτο πόλις Πριάμοιο φάνакτος,
 αὖτις δ' Ἀργεῖην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.“
 20 ὧς ἔφαθ', αὖ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναῖη τε καὶ Ἥρη·
 πλησίαι αἶ γ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσ' ἐμεδέσθην.
 ἣ τοι Ἀθηναῖη ἀκῶν ξεν οὐδέ τι \mathfrak{f} εῖπε,
 σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει·
 Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσνύδα·
 25 „αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔφειπες;
 πῶς ἐθέλεις ἄλιον θέμεναι πόνον ἥδ' ἀτέλεστον,
 \mathfrak{f} ιδρόα θ' ὃν \mathfrak{f} ιδρώσα μόγῳ, \mathfrak{f} καμέτην δέ μοι ἔππω
 λαὸν ἀγειροῦσιν, Πριάμῳ κακὰ τοῖό τε παισὶ.
 \mathfrak{f} έρδ' ἀτὰρ οὗ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.“
 30 τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 „δαιμονίη, τί νύ σε Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 τόσσα κακὰ δέξουσιν, ὃ \mathfrak{f} ἀσπερχὲς μενεαίνεις
 \mathfrak{f} ιλίου ἐξαλαπάξαι ἐὺ κτήμενον πτολίεθρον;
 εἰ δὲ σύ γ' εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρὰ

11^a cf. Ω 73

[e 274

14 = Ξ 61 cf. Ξ 3

14^b = B 252

15 cf. 82

17 cf. H 387

20-25 = Θ 457
sqq.23^b = ϑ 304

25 = A 552

26^b cf. 57

29 = Π 443 X 181

30 = A 517

32^b cf. X 10 α 2033 = Θ 288 cf. A
164

12. * \mathfrak{f} (e)] addidimus. || 15. ἣ pap. 136] ἣ δ' Ω. || 17. αὖ τῷσ] sic vel αὖτως (αὖτως)
 Aristoph. Ω, αὖ πως Ar. — γένοιτο] πείλοιο Ar. (?). || 18. μὲν] κεν L. — φοικέοιτο] ναίειτο
 Nauck. Cf. § 8 et (B 668) Ξ 116 γ 218 (ζ 204) ε 200, 400 μ 135. || 22. ἀκῶν] ἀκῆουσ'
 Brandreth, an *μὲν ἀκῆν? Item Θ 459; cf. etiam φ 89. || 27. ἔππω] ἔπποι A C D T.

9. εἰσοράουσαι] § 191.

11. παρμέμβλωκε] *praesens adest*, id
 fere quod ἀμφιβέβηκε (cf. A 37) vel
 πρόσθε ἴσταιται (cf. vs. 54) vel χεῖρας
 ὑπερέχει (cf. vs. 29).

14. ἡμεσ] § 92.

20. ἐπέμυξαν] *non nisi loco parall.*
 e dit hoc *mussandi*, *muttiendi*, *mus-*
sitandi verbum; *praesens* μύζειν

(= μυμῶ λέγειν) est Ar. Thesm. 231
 Aesch. Eum. 118, 189. Cf. etiam
 -μυκεῖν sive *mugire* γ 260.

22. ξεν] § 302.

26. θέμεναι] § 125.

27. \mathfrak{f} ιδρόα] § 77.

28. κακὰ] de accusativo cf. Γ 50 sq.

29. οὐ ... πάντεσ] i. q. alibi τις οὐ, =
ego certe non; cf. A 289.

- 35 ὦμὸν βεβρώθοις Πριάμον Πριάμοιό τε παῖδας
ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο.
φέρξον ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω 37* = ν 145 π 67
σοὶ καὶ ἔμοι μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται. ω 481
ἄλλο δέ τοι φερέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆισι' 39 = Δ 297
- 40 ὅππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι
τὴν ἐθέλω ὅθι τοι φίλοι ἄνδρες ἐγγεγάσσι,
μή τι διατρίβειν τότ' ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' ἔᾶσαι.
καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ ἔδωκα φρεσὶν ἀφροντί γε θυμῶι.
αἶ γὰρ ὑπ' ἡέλωι τε καὶ οὐρανῶι ἀστερόεντι
- 45 ναιετάουσι πόλῃς ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
τάων μοι περὶ κῆρι ἵέσκετο Φίλιος ἱρὸς
καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἑὺμμελὶς Πριάμοιο. 47 = 165 Z 449
οὐ γὰρ μοὶ ποτε βωμὸς ἐδέυετο δαιτὸς ἐφίσκ, Θ 552
λοιβῆς τε κνίσκς τε· τὸ γὰρ ἴαχόμεν γέρας ἤμεσ'. 48 sq. = Ω 69 sq.
- 50 τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη· 50 = Δ 551
„ἦ τοι ἔμοι τρεῖς μὲν πολὺ φίλταται εἰσι πόλῃς,
Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγνια Μυκῆνη·

42. *τότ(ε) τὸν. || 47. *ἑὺμμελὶς] -λίω Ω. Cf. § 55. Forma contracta rediv Δ 165 Z 449 Θ 552.

35. *Crudum manduces Priamum Priamique pisinnos* admodum ridicule vertit Attius Labeo (schol. Pers. I 4), „ad litteram” videlicet ut redderet operam dans magis quam ut verbis poeticis includeret quae cecinisset poeta. Similibus verbis odium immane indicatur X 346 sq. Ω 212 sq. Xen. Anab. IV 8 § 14 Hellen. III 3 § 6 Ar. Eq. 698; cf. etiam Mars sanguinem sitiens E 289 Υ 78 X 267.

— βεβρώθοις] § 307.

43. *Non coactus quidem — nam cogi nequeo — sed tamen invitatus tibi dedi.* Summa quaedam theologiae Homericæ his verbis inest et id ipsum quod in priscis fabulis enarrandis poetae nostro saepe incommodum fuit. Nam deus Troianus quin a dea Argiva vel Achiva vinci aliquando potuisset, poe-

tae antiquissimi ne dubitarunt quidem: Iuppiter vero Homericus ceteros caelites cunctos superat consilio robore auctoritate.

44—49. *Iuppiter Idaeus* sive gentis Troianae deus tutelarior a Troianis pie colebatur in *Gargaro* Idae montis cacumine et in ipsa urbe. Cf. Γ 276 Θ 48 O 379 X 171 sq. Ω 68—70, 287—291 al.

49. ἤμεσ] § 92.

52. *Urbem Argos* nunc dicit poeta, ipsum deae cognomen Ἀργεῖνν fortasse inde repetens, prisca nimirum cum recentioribus permiscens. Nam primitus Iuno Argiva (vs. 8) fuit dea gentis ἐν τῷ Ἀχαϊκῷ Ἀργεῖ sive in parte meridionali regionis quae postea Thessalia vocata est degentis (cf. B 494). Quae gens postquam in Pelo-

τὰς διαπέρσαι δὲ ἂν τοι ἀπέχθωνται περὶ κῆρι.
τῶν οὐ τοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι οὐδὲ μεγαίρω.

- 55 εἴ περ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ ἔάω διαπέρσαι,
οὐκ ἀνύω φθονέουσ'· ἐπεὶ ἡ πολὺν φέρτερός ἐσσι. 56^b cf. Δ 169
ἀλλὰ χρὴ καὶ ἔμῳ θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον 57^b cf. 26
καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δέ μοι ἔνθεν ὄθεν σοί,
καὶ με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλόμητις,
60 ἀμφοτέρων, γενεῇ τε καὶ οὖνεκα σὴ παρὰ κοιτίσιν 60 sq. = Σ 365 sq.
κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι φανάσσεις.
ἀλλ' ἡ τοι μὲν ταῦθ' ὑποφείξομεν ἀλλήλοισι,
σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοί· ἐπὶ δ' ἔφονται θεοὶ ἄλλοι 63^b cf. μ 349
ἀθάνατοι. σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίην ἐπιτείλει
65 ἐλθέμεν' εἰς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνὴν, 65 cf. E 379 II 256.
πειρᾶν δ' ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς 66^a cf. Φ 459
ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι. 66 sq. = 71 sq.
ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπὸ θῆσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. 68 = II 458

53. διαπέρσαι δὲ ἂν *διάπερθ' ὅτε κεν? Cf. § 326. || 55 sq. Ar. — quod τὴν χάριν ἀναλύουσιν. || 59. ἀγκυλόμητις § 55 et § 83¹⁰ — μήτης. || 60 sq. Fortasse his deletis, utpote e Σ 365 sq. huc invectis, πρεσβυτάτην vs. 59 vertendum est *natu maximam*. Cf. Δ 787 et Hes. Theog. 454, quem verum e nostro male intellecto ductum esse Ar. parum probabiliter contendit. Similia est controversia v 142.

ponnesum descendit et Sparta Mycenisque regnarunt reges Achivi, illic quoque culta est Iuno Argiva; *urbs* vero Argos ea aetate aut nulladum ibi fuit aut exigui momenti. Cf. B 559. Ceterum ex hoc versu clare apparet Argorum Sparta Mycenarum urbium splendorem ante poetae nostri aetatem interiisse. Nam alienum a nostro loco est id quod apud Diodorum XI 65 et Strabonem 377 est traditum, Mycenae anno demum 468 ab Argivis esse dirutas.

54. πρόσθ' ἵσταμαι] transfertur nunc verbum (cf. vs. 11), ut in nostra locutione *zich voor iemand in de bres stellen*. Cf. ἀμφιβεβήμεναι A 37.

55 sq. Immerito damnavit Aristarchus. Nam invitam se concedere non est cur Iuno celet maritum, et versus 57 sq. aptiores sunt post verba *nam*

tu multo fortior es, quam si nulla huius rei facta fuerit mentio.

55. οὐκ] cf. Γ 289.

— ἔάω] § 191.

59—61. Si sinceri omnes, πρεσβυτάτη valet i. q. *omnium maxime honorata* (cf. πρόσβα E 721 al., πρεσβήϊον Θ 289); sed cf. nota crit.

65. ἐλθέμεν'(αι)] § 125.

68. Nunc igitur in conventu deorum decernitur fore ut bellum, quod nuper coortum est, non foedere pacto ante finiatur quam ad manus sit ventum, sed usque ad Troiae excidium continetur. Iuppiter id quod volebat est assecutus (cf. vs. 5 et 6), fiet enim id quod fieri iubere ipse sine dedecore non poterat, ut caelitibus instigantibus violarentur induciae modo initae et sanctissimis iuramentis confirmatae.

- αὐτὴν Ἀθηναίην γέπεα πτερόεντα προσηύδα· 69 = E 713 Φ 419
 70 „αἶψα μάλ' εἰς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς, 70^a = Ω 112
 πειρᾶν δ' ὣς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς 71 sq. = 66 sq.
 ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.“ [ω 487 sq.
 ὣς φειπὼν ὠτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην, 73 sq. = X 186 sq.
 'βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων ἄλξασα. 73 = T 349
 75 οἶον δ' ἀστέρ' ἔηκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλόμητις, 74 = B 167
 ἢ ναύτισι τέρας ἢ ἐστρατῶι εὐρέϊ λαῶν, 77 cf. h. Ap. 441^b
 λαμπρόν, — τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρος ἵενται, — sq.^a
 τῶι φεμυῖ' ἦτξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη, 79^b sq. = Γ 342
 καὶ δ' ἔθορ' εἰς μέσσον θάμβος δ' ἔχεν εἰσοράοντας sq.
 80 Τρῶας θ' ἱπποδάμοις καὶ ἐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 ὦδε δέ τις 'λείπεσκε φιδῶν εἰς πηλὸν ἄλλον· 81 = B 271
 „ἢ ῥ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ 82 sq. cf. ω 475 sq.
 ἔσεται; ἢ φιλότῃ μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι 82 cf. 15
 Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται;“ 84 = T 224
 85 ὦς ἄρα τις 'λείπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρῶων τε.
 ἦ δ' ἀνδρὶ φικέλη Τρῶων κατεδύσεθ' ὄμιλον,
 Λαοδόκῳ Ἀντινορίδῃ, κρατερῶι αἰχμητῇ,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμεν, εἴ ποθ' ἐφεύροι. 88 cf. E 168
 88^b cf. N 760

69. In pap. Hib. 20 subiungitur versus: [δρσ' Ἀθηναίη κ]υό[ιστη Τριτ]ογένεια (cf. vs. 515). || 71. πειρᾶν] πείρα (πείρας) Bentley. || 75. ἀστέρ' ἔηκε Barnes] ἀστέρα ἔκε. — ἀγκυλόμητις § 55 et 83¹⁰ -μήτεω. || 88. εἴ ποθ' ἐφεύροι] εὐρε δὲ τόνδε Zen. omisso vs. 89, et sic nunc legitur in pap. Hib. 20.

73. πάρος] *vel sic*, eo quo att. πάλαϊ sensu nunc adhibitum.

75—79. Similis est comparatio P 547—552, cf. etiam N 242—245 T 350 Ω 80—82 ε 50. Loco parallelo hymni Apollinis revera *speciem* stellae caducae *induisse* dicitur ille deus, noster vero poeta hoc tantum voluit dicere, milites lumen rapido cursu de caelo lapsum adspexisse cum dea in terram properaret (cf. Γ 151 sq.). Subest tamen notio primitiva, cui Minerva fuit *fulmen* e capite patris sive e nube turgida desiliens.—Anxii rogarunt spectantes quid portenderet hoc ostentum, bellumne an pacem.

79. εἰσοράοντας] § 191.

82. αὖτις] *denuo* = *tamen*. „Initae quidem sunt induciae, sed bellum ne mox tamen redintegretur vereor.”

84. Unam notionem efficiunt verba ταμίης πολέμοιο, hinc suspensus est alter genitivus ἀνθρώπων. Item vs. par.

87. *Antenor* strenue semper *pacem* commendavit (cf. Γ 148); sed eius *filium*, cuius *speciem* iam sumit *Minerva*, *bellum* magis appetivisse credibile est, utpote iuvenem; et ὀπλοτέρων ἀνδρῶν αἰεὶ φρένας ἡερέθονται (Γ 108).

88 sqq. *Pandarus Lycaonis* filius, *Apollinis* λυκαηγένεος alumnus, est dux *Lyciorum* Zeleam prope Aesepum flumen in Idae radicibus habitantium

- ἦρε Λυκάονος υἷὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
 90 ἑσταότ', ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰί στίχες ἀσπιστῶν,
 λαῶν οἳ φοι ἔποντο ἀπ' Αἰσήποιο βοάων.
 ἀγρόθι δ' ἰσταμένην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „ἦ ῥά κέ μοι τι πῖθόιο, Λυκάονος υἷὲ δαΐφρον;
 τλαίῃς κεν Μενελάω ἔπι προέμεν ταχὺν ἰόν,
 95 πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
 ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ.
 τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
 αἳ κε εἶδμι Μενέλαον ἀρήϊον Ἀτρεΐος υἷον
 σῶι βέλει δμκθέντα πυρᾷς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς.
 100 ἀλλ' ἄγ' ὅσ τευσσον Μενελάου κυδαλίμοιο,
 εὖχεο δ' Ἀπόλλωνι λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ
- 89 = E 169
 89^b = Σ 55 Φ 546
 90 sq.^a = 201 sq.
 92 = E 123 Σ 169
 al. cf. Δ 203
 93^a = H 48 Σ 190
 98^b = 115 cf. P 79
 99^b cf. I 546
 [sqq.
 101^b. 103 = 119

92. ἀγρόθι δ' (ἐ) cf. B 172. || 93. κέ Nauck] νύ. Cf. σ 357 (et I' 52 K 204 χ 132, ubi addita est negatio). Abiit ῥά κε in ῥ' ἄν, ut passim (cf. § 326), hoc in ῥά νυ, item H 48 Σ 190 (ubi cf. v. 1.) O 349. || 94. ἐπι προέμεν Ar.] ἐπιπροέμεν Ω.

sive unius e tribus gentibus (Troibus Lyciis Dardaniis) quae Priami populum efficiunt (cf. B 816—877 et 824—827). Hunc Minerva petit, utpote sagittandi peritissimum; ab ipso enim Apolline Pergami deo tutelari acceperat arcum (B 827).

88. εἰ] *dubii* vix quicquam nunc habet particula; cf. loci creberrimi ubi εἰ τι(σ) i. q. *quisquis*, *quicquid* valet. — ποθ'(ι) § 322.

94. Cf. χ 8: ἐπ' Ἀντινόωι ἰθύνετο πικρὸν ὀϊστόν.

95. Interemtum ducem hostium cunctis Troianis laudi fore perhibet dea, Pandarum ad scelus pelliciens. Locutio similis est I 303.

99. Cf. A 52.

100. Genitivum nunc adsciscit verbum ὀϊστεύειν, ut ἰέμεναι N 650, ὀρμαίνειν vel ὀρμαέσθαι Δ 335 al.

101. εὖχεο] *vovendi* vim hoc verbum habet etiam vs. 119, item ρ 50, 59; alibi *precandi*, *glorandi* et in univsum *proloquendi*. Cf. Θ 150.

— λυκηγενεῖ] epitheton etiam vs. 119

obvium quomodo accipi poeta voluerit non liquet. Fortasse *proprium* nomen ei fuit, ut βοῶπις vel γλαυκῶπις vel ἀργεῖφόντις, fortasse *e Lycia oriundum* interpretatus est. A Λυκίος tamē nomine Λυκηγενής quidem potuit duci (cf. αἰθηργενής), fortasse etiam Λυκηγενής—Λῦκηγενής (cf. § 6), non potuit Λυκηγενής. Scholiasta et Macrobius I 17 interpretati sunt *e* (vel *in*) *luce originem habentem*; cui explicationi linguam quidem non ob stare docent voces ἀμφιλύκη H 433, λυκάβας E 161 τ 306, ἡριγένεια Aurorae epitheton, sed ipsi Apollinis indoli, quem νυκτὶ potius φερόμεντα poeta noster dixit A 47, eiusmodi epitheton parum convenit. Itaque *a lupo* (*lupa*?) *genitum* deum dictum esse apparet, — sive et ipse Iliadis poeta id sensit, sive aliter est interpretatus, — quemadmodum *bovis* speciem olim habuit Iuno, *noctuae* Minerva (cf. A 551). Postea autem lupo Apollini sacer, ut Minervae noctua, et Λυκαῖος huius dei epitheton prisci aevi vestigia osten-

φαρῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην 102 = Ψ 864, 873

φοῖκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς γάστρῳ Ζελεῖνσ.“

ὡς ᾿φάτ᾿ Ἀθηναῖν, τῷ δὲ φρένας ἄφρον᾿ ἔπειθε. 104^b cf. II 842

105 αὐτίκ᾿ ἐσύλαε τόξον ἐϋξοον ἱξάλου αἰγὸς

ἀργίου, ὃν ῥά ποτ᾿ αὐτὸς ὑπὸ στέρονοιο τυχήσας

πέτρῃσ ἐκβαλίνοντα, δεδεγμένους ἐν προδοκῆσι,

᾿βεβλήκει πρὸς στῆθος· ὃ δ᾿ ὕπτιος ἔμπεσε πέτρῃ.

τοῦ κέρα᾿ ἐκ κεφαλῆσ φεγκκαιδεκάδωρ᾿ ἔπεφύκει·

derunt, et Romulus lupae ubera su-
gens veram epitheti potestatem veluti
ad oculos demonstrat. Cf. praeterea
Aristot. Hist. An. VI 35: „Latona in
lupam est mutata.“

102. Deo lupo, lupis imperanti et
a gregibus eos si velit avertenti, sa-
crificium agnorum tenellorum, horni
pecoris primitiae, non potuit non esse
gratissimum.

103 et 121. Ζελεῖνσ] cf. B 824.

104. ἄφρον᾿(ι)] nam Paridi dum gra-
tum facturum se putat, foedere sce-
leste rupto fidem et pietatem est
jaesurus et sic Troiae cunctisque
Troianis perniciem illaturus.

105—116. Molesti quid hic locus
habet. Nam duo cornua πήχει (quae
dicitur A 375) iuncta arcum ingentem
effecisse quin poeta putaverit non
videtur dubium, sed monuerunt viri
qui harum rerum sunt periti arcum,
qui quidem alicuius utilitatis futurus
esset, ita fieri non potuisse: *laminas*
potius *corneas* lento ligno fuisse agglu-
tinandas; sic hodie arcus artificio
difficili et diuturno revera fabricari
inter gentes Asiaticas (cf. φ 395).
Nempe poeta cecinit auditoribus sagit-
tandi minus curiosis, arcus fama magis
quam usu cognitos habens ipse, quia
aetate a principibus spernebatur, ut
postea (cf. e. g. Soph. Ai. 1120).
Similia Ψ 850 sq. possunt observari; cf.

etiam τ 573—579. Sed fortasse nostri
versus (τόξον — αὐτὰρ δ) postmodo
sunt inserti, non ipsi Iliadis poetae
debentur. Certe parum concinunt quae
de arcu ab ipso deo accepto dicta
sunt B 827, et Pandarum etiam tunc,
cum in acie adstaret, arcum involuero
tectum habuisse est quod miremur.

105. ἐσύλαε] § 191. Proprie *spoliabat*,
nudabat; valet nunc *expromere* e theca
vel ex involuero, quod γωρυτός voca-
tur φ 54. Mox vero (vs. 116) ἐσύλαε
πῶμα φαρέτρῃσ valet: *demebat oper-
culum a pharetra*.

— ἱξάλου αἰγὸς [ἀργίου] *ibex*ne
dicatur an *capra aegagrus* (*paseng*),
montium Asiae minoris etiam nunc
incola, ambigunt viri harum rerum
curiosi. Quae fortasse decerni posset
controversia — fortasse, inquit, in-
quis, nam in carmine vetusto versamur,
non in hodierni scriptoris enchiridio
zoologico, — si et ἰονθάσ ε 50 quid
significet sciremus et idem quod
nostro loco genus animalium illic dici
constaret. Incertum est ἱξαλος (†) pro-
priumne nomen huius generis ani-
malium fuerit an — quod addita αἰγὸς
ἀργίου testari videntur — adiectivum
pernicem valens (sic prisci interpretes,
et cf. λ 134). Apud Hippocratem vero
ἱξαλὴ αἰγὸς significat *pellem caprinam*
(III 112 K., item Poll. IV 118).

109. ἐκκαιδεκάδωρα] adi. †; *sedecim*
palmorum (παλαιστῶν) sive *quatuor*

- 110 καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων,
 πᾶν δ' εὖ λειάνας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην.
 καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος ποτὶ γαίην,
 ἀγκλίνας· πρόσθεν δὲ σάκεα ἔσχεθον ἐσθλοὶ ἐταῖροι,
 μὴ πρὶν ἀναΐξειαν ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν,
- 115 πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον ἀρήϊον Ἀτρεὺς υἱόν. 115^b = 98
 αὐτὰρ ὃ ὅσ' ὕλας πῶμα φασέτοισ, ἐκ δ' ἔλετ' ἰὼν
 ἄβλητα περόεντα, μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων·
 αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμεε πικρὸν οἰστόν, [sqq.]
 ἦϋχετο δ' Ἀπόλλωνι λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ 119^b-121 = 101

113. δὲ σάκεα ἔσχεθον] δ' ἔσχον (malimus δὲ ἔχον) σάκε' Fick (cf. § 71). || 115. Ἀτρεὺς υἱόν] ἀρχὸν Ἀχαιῶν C (cf. vs. 195). || 117. Ar. —

pedum (schol.); cf. Hes. Op. 426. Quae ingens est singulorum cornuum (ἐκ κεφαλῆς usque ad acumen) mensura et fidem superans; sed praedae laudes in maius augere venatoribus semper fuit mos.

110. ἀσκήσας] *sedula cura elaborans, data opera*. Cf. α 439 γ 438.

111. Alteri arcus acumini adaptavit τὴν κορώνην sive *uncum* aureum; huic unco laqueum, in quem complexa erat pars extrema nervi alteri arcus acumini alligati, circumiciebat is qui arcum tendebat. Cf. Bacchyl. V 73.

— χρυσέην] cf. § 18 et 61.

112 sq. Pandarus arcum τάνυσται ἀγκλίνας ποτὶ γαίην, quod φ 125 dicitur φέρυσσασθαι μενεαίνων, dein κατατίθῃσι. *Arcum postquam solo fullum (incurvavit et sic) tetendit, etiam solo inniti fecit* (cf. φ 82). E poetae verbis si recte effecimus eum cogitasse arcum *pedum* sex — quantos arcus *Aethiopum* fuisse scribit Herodotus VII 69 — vel etiam maiorem (cf. φ 138 et μέγας adiectivum Δ 124 φ 74), sequitur ut Pandarum *stantem*, non alteri genu innisum sibi finxerit. Etiam Teucer stans mittebat, nam Θ 323—329 cum arcum intenderet, interim per-

cussus γνῦε ἤριπε. Nunc sodalium clipeis ita absconditur Pandarus, ut per exiguum aliquod horum interstitium sagittam possit transmittere.

114. ἀναΐξειαν] *clipeis resumtis se tegerent et tela in hostem intenderent*. Stabant enim clipeis innixi. Cf. Γ 134 sq.

116. ὕλας] § 191.

117. ἄβλητ'(α) ... ἔρμ'(α)] utraque vox †, posterior obscura; nam aliena hinc sunt ἔρματα *fulcra* et ἔρματα *inaures*. Ad priorem quod attinet, sagittas multas *plus semel* inserviisse, cum post praelium a victoribus essent sublectae, ex nostro loco apparet et vel sic facile intellegitur. Satis tamen erant utiles si ad *unum* ictum infligendum sufficerent; et sic fieri potuit ut sagitta *ferrata*, cuiusmodi cuspides magis quidem acutae erant quam aeneae, sed facilius obtundebantur, apud nostrum hoc loco commemoraretur (cf. vs. 123). *Hastarum* vero ferratarum nullus tunc temporis erat usus (cf. Ψ 826—835), his enim saepius deinceps in praeliis utendum erat.

— μελαινέων] novicium pro -άων (ut Δ 191 O 394); cf. § 56.

118. κατεκόσμεε] § 191.

119. ἦϋχετο et λυκηγενεῖ] cf. vs. 101.

- 120 φαρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην
 φοῖκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς γάστρῳ Ζελεῖνσ.
 εἶλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβῶν καὶ νεῦρα βόεια. 122 cf. φ 419^b
 νευρὴν μὲν μαζῶι 'πέλασεν, τόξωι δὲ σίδηρον·
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε,
 125 'λῆγξε βλός, νευρὰ δὲ ἐλῖφαχεν, ἄλτο δ' οὔστος
 ὄξυβελῆς καθ' ὁμίλον, ἐπιπτέσθαι μενεαίνων.
 οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες 'λελάθοντο
 ἀθάνατοι, πρῶτη δὲ Διὸς θυγάτηρ Ἀγελήνη,
 ἥ τοι πρόσθεν σταῖσα βέλος ἔχεπευκὸς ἄμυνε.
 180 ἥ δὲ τόσον μὲν ἔφεργεν ἀπὸ χροός, ὥς ὅτε μήτηρ
 131 παιδὸς ἐφέργη μυῖαν, ὃ γυνδὲ λέξεται ὕπνῳι,

132 αὐτὴ δ' αὐτ' ἔθουνεν θοῖ ζωστήρος ὀχῆσ
 132^b sq. = γ 414
 χροῦσιν οὐνεχον καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ. sq.

123. Versui 124 postponebat Zen., del. Naber (cf. v. l. vs. 139). || 125. ἐ(φ)ι(φ)αχεν Nauck] μέγ' ἔαχεν. || 126. ἐπιπτέσθαι] -πτέσθαι? Cf. § 150¹⁴. || 129. τοι] sic Ar., oi Par. 2767. || 131. ἐ(φ)έργη A T] -γῆ C D. — δ Bentley] θοῖ. || 132 sq. Cf. comment.

122 sq. Ingenti virium intentione Pandarus arcum usque adeo incurvat ut sola cuspis sagittae arcui etiam innitatur: si paulo etiam magis nervum attraxisset, sagitta excidisset. De ferrea sagittae *cuspe* cf. vs. 117. Γλυφίδες sunt *crenae* utrinque extremae arundini incisae, quibus cavebatur ne sagitta inter digitos attrahentis citius aequo elaberetur; redit vox φ 419 Herodot. VIII 128 Eur. Or. 274. Plurale νεῦρα vs. 122 si integrum est, poeta cogitavit fibras contortas; sed loco simili φ 419 singularis νευρή est adhibitus: εἶλεν νευρὴν γλυφίδας τε, et nostro loco fortasse legendum est νευρὴν τε βοείην (cf. vs. 123). — Aliud νεῦρον significatur vs. 151. De duplici vocis forma cf. vs. 468.

125 sq. Poeta telis studia humana solet tribuere; cf. A 574. Verbum 'λῆγξε †; pluribus exquisitisque verbis eadem res significatur φ 411.

128. πρῶτη δὲ] sc. *recordabatur*.

129. ἔχεπευκός] cf. A 51.

130—134. Facile quidem Minerva sagittam a Menelai corpore pellere potuit (cf. E 853 sq. γ 439 sq.), ut mater muscam a puerulo fugans, sed noluit prorsus innocuam reddere; vulnus enim heroi infligi necesse fuit, ut inducias violatas esse clare appareret. Leviter igitur feriri heroem sivit. Adiectivum τόσον μὲν *eatenus* significat, et quousque igitur valeat docent verba sequentia; nam cum verbis αὐτὴ δὲ ἔθουνεν — aut, si haec spuria, cum verbis ἐν δ' ἔπεσε — iungendum est. Cf. Σ 378 X 322 ψ 454 et de adiectivi τοῖον usu simili ψ 246; nec non cognatum est τότε ibi usurpatum ubi certum tempus in vicinia nullum indicatur (e. g. φ 99). In vs. 130 ὥς valet *tam facile quam*.

133. σύνεχον] intrans., ut γ 415, 478; praeterea cf. K 263 sq.

— διπλόος ἦντετο θώρηξ] *duplex thorax* — i. e. thoracis laminae duae,

- 134 ἐν δ' ἔπεσε ζωστήρι ἀρκρότι πικρὸς διστόσ'
 135 διὰ μὲν ἄρ ζωστήρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο
 137 μίτρῃσ' θ', ἢν ἐφόρει ἔρυμα χρόος, ἔρκος ἀκόντων,
 ἢ σοι πλεῖστον ἔρυτο· διὰ πρὸ δὲ ᾿ῤίσατο καὶ τῆς, 138 cf. E 538
 ἀκρότατον δ' ἄρ' οἷστος ἐπέγραψε χροῖα φωτός.
 140 αὐτίκα δ' ἔρρεν αἷμα κελαινεφές ἐξ ὠτειλῆς
 ὥς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μίανῃ
 Μυιονίς ἢ Κάειρα, παρκίον ἔμμεναι ἔππων, —
 κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο
 ἱππῆες φορέειν, βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα,
 145 ἀμφοτέρων κόσμος θ' ἔπποι ἐλατῆρί τε κῦδος, —
 τοῖοι τοι, Μενέλαε, ᾿μιάνθην αἵματι μηροῖ
 εὐφυνέες κνήμαί τε ἰδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθε.
 ᾿ρίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα γάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, 148 = Δ 254
 ὥς ἔριδεν μέλαν αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς
 150 ᾿ρίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς ᾿Αρηϊ φίλος Μενέλαος.

136 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἡρῆρειστο

136 = Γ 358

136. Del. Reichel (cf. Γ 332 sq.). || 138. ᾿ῤίσατο § 201] εἶσατο. || 139. ἄρ' οἷστος] ἄρα χαλκός Zen. (cf. vs. 123). || 140 et 149. Ar. —, voce ὠτειλῇ sola vulnera quae *ictu* fiant apte significari potuisse ratus. || 142. ἔππων] ἔπποι Aristoph. (cf. vs. 145), Ar. utrumque. || 146. ᾿μιάνθην] *᾿μιαίνονθ' (-νοντο)? Inauditum apud Hom. est -νθην pro -νθεν. Cf. § 116; contrarius quorundam fuit error @ 74. || 148. δ'] sic Ar., τ' Gen.

altera alteri superimpositae — *retinebat* sagittam (cf. Α 237). Sed aut spuria haec aut corrupta. Nam thorax infra (vs. 136 sq. et 213—216) non commemoratur; quo indutus si fingitur Menelaus, quae de eius vulnere narrantur intellegi nequeunt. Fortasse pro θώρηξ legendum est χαλκός (item vs. par.) et aes *cinguli* est intellegendum.

134. *Clipei* mentio non fit, quia posuit hunc Menelaus aut ministrorum alicui tradidit; sunt enim induciae.

135. διὰ μὲν ἄρ] § 22.

141. μίανῃ] non *tingere* sive totum *imbuere*, βάπτειν, sed *rubris lineis* aliisve

ornamentis *distinguere* valet nunc verbum. Sanguine inficitur χρῶς λευκός, λειριόεις (cf. Γ 152) ut ebur veneno purpureo. Imitatur Verg. Aen. XII 67 sq.

142. παρκίον] vox Π 159 Ψ 690 τ 208 χ 404 reddit, παρκίον trisyllabum est Ω 794 al., παρκίαι Σ 123 α 334 al. (-εῖαι Ω), et eandem contractionem passa sunt composita καλλι- μιλτο- φοινικο- χαλκοπαρκίος. Cf. § 56 et πλευρά- πλευραῖ Δ 468. — H. l. παρκίον significat *genae ornamentum*, ceteris *ipsam genam*, ut παρκίῃ.

143. ἐν θαλάμῳ] *in gaza*, ubi res pretiosae asservantur bene reclusae; cf. Z 288.

ὥς δ' ἔριδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἰόντας,
ἄψορρόν γ' οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρεθη.
τοῖς δὲ βαρὺ στενάχων μετέφν κρείων Ἀγαμέμνων,
χειρὸς ἔχων Μενέλαον — ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι —

- 155 „φίλε κασίγνητε, θάνατόν νύ τοι ὄρκι' ἔταμνον, 155^a = E 359 Φ
οἷον προστίσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι 308
ὥς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πίστ' ἐπάτησαν.
οὐ μὲν πῶς ἄλιον πέλεθ' ὄρκιον αἶμά τε φαρνὼν
σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ἧς' ἐπέπιθμεν. 159 = B 341
160 εἵ περ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσε,
ἔκ τε καὶ ὅψ' ἐτελεῖ σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν
σὺν σφῆσι κεφαλῆσι γυναιξὶ τε καὶ τεκέεσσι. [sq.
εἴ γὰρ ἐγὼ τότε γοῖδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν· 163-165 = Z 447
ἔστ' ἡμᾶρ ὅτε κέν ποτ' ὀλώλῃ Εἰλιος ἱρή 163 = o 211
165 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἑὺμμελὶς Πριάμοιο, 165 = 47

151 sq. Cf. vs. 214. || 153. τοῖς ... μετέφν Δ] τὸν G ... προσέφν C, quod fortasse recipiendum deleto vs. 154. Cf. § 60. || 155. κασίγνητε] -τος Barnes (cf. vs. 189 et § 51). || 161. τελεῖ] τελέσει Zen. (legebatne an interpretabatur? cf. ann. sequens); quem ὅψ' καὶ ἐκτελέσει legisse coniecit Knight, fortasse ὅψ' καὶ ἐκτελεί (praes.) dedit poeta. — ἀπέτισαν] τίσους Zen.; cf. comment. || 164. *ἔστ' ἡμᾶρ ὅτε κέν] ἔσσεται ἡμᾶρ ὅτ' ἂν Ω, item Z 448. Cf. § 326; elisam syllabam finalem habet ἔσσεται Δ 235, 271 ω 201 (et ἔσται I 250?). || 165. ἑὺμμελὶς] cf. Δ 47.

151. νεῦρον] *ligamentum* capiti arundinis, cui infixa est sagittae cuspis, aliquoties circumvolutum, ne fissa arundine cuspis excidere possit.

— ὄγκους] *hamos sagittae*, sive duo fuere sive tres; nam licet iis locis, ubi hamorum numerus indicatur, τριγλῶχινος sagittarum cuspides commemorantur solae (E 393 A 507), ipsum hoc epitheton testatur *non omnibus* sagittis ternos hamos fuisse, idemque ad oculos demonstrant tumuli Mycenaei cuspidum διγλῶχινον feraces.

— ἐκτὸς] *extra cingulum* (cf. vs. 215). Non profundum igitur vulnus infixit sagitta, sed solum cuspidis caput ilia Menelai ita vulneravit ut retrahi posset. Cf. vs. 213.

154. χειρὸς ἔχων] cf. A 488.

155. φίλε κασίγνητε] § 22.

— θάνατον] de huiusmodi accusativis cf. Γ 50 sq.

156. πρὸ Ἀχαιῶν] cf. vs. 382.

158. πέλεθ'(-ται)] § 275.

159. ἄκρητοι] cf. B 341.

160. οὐκ] cf. Γ 289. Arte cohaeret οὐκ cum verbo ἐτέλεσσε = *irrita manere sivit*.

161. τελεῖ ... ἀπέτισαν] praesens aoristo gnomico iungitur etiam Π 689 P 177.

164 sq. Troiam deletum iri scit Agamemnon, vaticiniis edoctus (cf. X 61). „Delebitur aliquando”, exclamat, „at” animi despondens addit „non a nobis delebitur! Nos te mortuo re infecta domum redibimus.”

- Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
 αὐτὸς ἐπισσεύησιν ἑρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι
 τῆσδ' ἀπάτης κοτέων. τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα.
 ἀλλὰ μοι αἰνὸν ἄγος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε,
 170 αἶ' κε θάνησιν καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃσι βίότιοι.
 καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἰκοίμην·
 αὐτίκα γὰρ μνήσκονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης,
 καὶ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμωι καὶ Τρώσιν λίποιμεν 173 sq.* cf. B 160
 Ἀργεῖον Ἑλένην· σέο δ' ὅστέα πύσει ἄρουρα sq.
 175 κειμένον ἐν Τροίῃ ἀτελευτήται ἐπὶ φέρῳι. 175^b cf. π 111
 καὶ κέ τις ὧς φεῖπῃ Τρώων ὑπερμνηροέντων
 τύμβωι ἐπιθρώϊσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
 ,αἶδ' οὐτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων,
 ὧς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν,
 180 καὶ δὴ ἔβη ροϊκόνδε φίλῃν εἰς πατρίδα γαῖαν
 σὺν κενεῇσι νέεσσι, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον. —

170. μοῖραν] πότμον Ar. (neque hac sede versus neque hoc sensu alibi adhibitum reperitur πότμος). — βίότιο] cf. H 104. || 171. ἐλέγχιστος] sic et -τον Ar. — πολυδίψιον] πολὺ (δ') ὕψιον litteras traditas mire interpretabantur quidam (cf. Strab. 370 Apoll. lex. δίψιον βλαβερόν, Soph. fr. 279). || 173. λίποιμεν A] λίποιεν C. || 175. κειμένον] -ναι pap. 136 (cf. Γ 301). || 176. ὧς (ὡς) Grashof] ὧδ'. — *φεῖπῃ] ἔρεει Ω, non recte post κε. Confusae sunt duae locutiones: κέ τις ὧς φεῖπῃ et ποτέ τις φερέει. || 181. κενεῇσι § 38] κεινῇσι(ν). — νέεσσι L] νηυσὶ (ναυσὶ) Ω.

166. ὑψίζυγος] Iovis hoc epitheton, quo poeta etiam H 69 A 544 Σ 185 usus est, Aeschylus Ag. 183 reddidit σέλμα σεμνὸν ἤμενον (cf. ibid. 1618), gubernatorem igitur cogitans altiore quam remiges loco in puppi sedentem; cf. etiam Eur. Phoen. 74. Sed artificiosissima haec est explicatio; cur enim Iuppiter navis duci in epitheto hoc vetusto fuerit assimilatus? Recentioris profecto artis sunt comparatio civitatis cum navi et quae sunt similia. Quapropter praeferenda videtur altera quam veteres inierunt interpretandi ratio: dici Iovem ζυγιστατοῦντα sive *in caelo bilancem tenentem*, = ὑπὲρ ἅλαντον (quod nōn extat adiectivum). Cf. Θ 69 Π 658 X 209. Cui interpretationi non obstat quod ζυγόν apud

Homerum nusquam significat *iugum librae*, ut apud recentiores; nam quidni sumamus tamen vocem id quoque valuisse in eius lingua? Si versus 187 intercidisset aut aliis verbis a poeta esset expressus, neque *citharae* eum „*iugum*” tribuisse hodie posset probari.

167. αὐτὸς ἐπισσεύησιν ... αἰγίδα] cf. O 229 sq. χ 297 et B 447—449. Pronomen αὐτός valet: *ipse ille quo confidunt Iuppiter*, — nam numen Idaeum nunc est cogitandum.

171. πολυδίψιον Ἄργος] Ἄργουσι διψίαν χθόνα Eur. Alc. 560, *aridum Peloponnesi solum*. Quae paeninsula fluviis perennibus fere caret.

173. εὐχολὴν] cf. B 160.

181. σὺν κενεῇσι νέεσσι] *sine praeda*, re infecta reversus; cf. B 298.

- ὥς ποτέ τις φερέει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών.“ 182^b = Θ 150
 τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 „θάρσσε, μηδὲ τί πω δεδρίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν.
 185 οὐκ ἐν καιρῷ οἰζὺν πάγῃ βέλος, ἀλλὰ παρόιθε
 ἐρρύατο ζωστήρ τε παναίολος ἥδ' ὑπένερθε 186 sq. cf. 215 sq.
 ζῶμά τε καὶ μίτρον, τὴν χαλκῆς ἑκάμον ἄνδρες.“
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 „αἶ γὰρ δὴ οὔτως εἶη, φίλος ὦ Μενέλαε!
 190 ἔλκος δ' ἱητὴρ ἐπιμάσσεται ἥδ' ἐπιθήσει
 φάρμακ', ὅ κεν παύσῃ σε μελαινάων ὀδυνάων.“
 ἦ, καὶ Ταλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προσκυδα·
 „Ταλθύβι, ὅτι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον,
 194 φῶτ' Ἀσκληπιοῦ υἱόν, ἀμύμονος ἱητῆρος.“ 194 cf. Φ 546
 198 ὥς ἔφατ', οὐδ' ἄρα φοι κήρυξ ἀπίθῃσεν ἀκούσας, 194^b = Δ 518
 'βῆ δ' ἔμηναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, 198 = M 351
 200 παπταίνων ἥρωα Μαχάονα. τὸν δ' ἐνόησε 199 cf. K 136
 ἑσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων, 201 sq.^a = 90 sq.

- 195 ὅρα φίδην Μενέλαον ἀρήϊον Ἀτρεΐος υἱόν, 195 cf. 205
 ὃν τις οἶστεύσας ἔβαλεν, τόξων ἐὺ φειδώσ, 196 sq. = 206 sq.
 Τρώων ἢ Λυκίων, τῷ μὲν κλέος, ἡμὶ δὲ πένθος. 196^b = B 718

184. πω] sic Ar., alii olim πού. || 186. *ἐρρύατο] εἰρύατο. Cf. § 164 et 17. Idem vitium O 274. || 191. παύσῃ σε G] παύσῃσι Ω. || 194. ἀμύμονος ἱητῆρος] -νος, -ρα Koeppen, -να -ρα vWilamowitz. || 195—197. Ar. — || 195. Ἀτρεΐος υἱόν A T] ἀρχὸν Ἀχαιῶν Ω (n^o vs. 205; cf. vs. 115).

182. τότε — χθών] cf. Verg. Aen. IV 24.

184. θάρσσε] § 191.

185. ἐν καιρῷ] *loco fatali*, eo loco qui vulneratus mortis causa esse soleat. Item Θ 84, 326 Λ 439 (εἰς καιρὸν τυπεῖς Eur. Andr. 1120). Cf. καιρός Thuc. I 36 § 1 IV 90 § 2 et ἐπικαίριος 68 § 4 rem vel locum qui longe maximi sit momenti significantia. In lingua Homerica substantivum καιρός non extat, post aevum autem epicum a loci ad temporis potissimum notionem translatus est.

187. ζῶμα] *subligar*. Redit vox Δ 216 Ψ 683 ε 482.

192. θεῖον κήρυκα] *sacrosancti sunt praecones* (cf. A 334).

194. φῶτ'(α)] id quod τις etiam P 98 Φ 546 δ 247 φ 26 valet φώς, item ἀνὴρ E 649 Λ 92 T 103 (non Ψ 470), ἀνθρωπος v 400 (etiam Π 263 v 123 huc faciunt). Cf. φωτός = αὐτοῦ Λ 462 al. (att. τοῦ ἀνδρός).

— *Aesculapius* non *deus* est nostro poetae, sed id quod nunc dicitur: *medicus* egregius, quippe qui a Chirone edoctus fuerit (vs. 219), ut Achilles (Λ 832). Cf. E 401.

197. Cf. vs. 207.

— et 207. ἤμι] § 92.

199 et 209. ἔμηναι] § 125.

- λαῶν οἷ φοι ἔποντο Τρίκῃς ἔξ ἱπποβότοιο.
 ἀγχόθι δ' ἰστάμενος φέπεα περόεντα προσκῦδα' 203=N 462 F 356
 „ὄρσ', Ἀσκληπιάδην, καλέει κρείων Ἀγαμέμνων, al. cf. A 92 c 349
- 205 ὄφρα γίδησι Μενέλαον ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν, 205 cf. 195
 ὃν τις οἰστεύσας ἔβαλεν, τόξων ἐϋ φειδώσ,
 Τρώων ἢ Λυκίων, τῷ μὲν κλέος, ἥμι δὲ πένθος.“ 206 sq. = 196 sq.
- ᾧ σ' φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε· 208=A 804 N 468
 'βὰν δ' ἔμεναι καθ' ὁμίλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. cf. B 142
 209^b cf. A 229
- 210 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἔκανον ὄθι ξανθὸς Μενέλαος 210^a = E 780 cf.
 βλήμενος ἦν, περὶ δ' αὐτὸν ἀγκυγέραθ' ὅσσοι ἄριστοι Γ 264 K 526 Σ
 κυκλός', ὃ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο γισόθεος φῶς, 520 o 101
- 213 αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀρηρότος εἵλκεν οἰστόν.
- 215 'λῦσε δέ φοι ζωστήρα παναίολον ἥδ' ὑπένερθε 215 sq. cf. 186 sq.
 ζῶμα τε καὶ μίτρον, τὴν χαλκῆς 'κάμον ἄνδρες.
 αὐτὰρ ἐπεὶ 'ρίδεν ἔλκος, ὃθ' ἔμπεσε πικρὸς οἰστός,
 αἶμ' ἐκμυζήσας ἐπ' ἄρ' ἦπια φάρμακα φειδῶς
 'πάσσε, τά φοί ποτε πατρὶ φίλα φρονέων 'πόρε Χίρων.
- 220 ὄφρα τοι ἀμφεπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίγες ἤλυθον ἀσπιστάων· 221 = A 412
 οἷ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, 'μνήσαντο δὲ χάρμης. 221^a = P 107

Ἀγαμέμνονος ἐπιπώλησις.

ἐνθ' οὗ κε βρίζοντα γίδοις Ἀγαμέμνονα δῖον,

214 τοῦ δ' ἐξελκομένου πάλιν 'φάγεν ὀξέος ὄγκοι.

203. ἀγχόθι δ' (ε)] cf. B 172. || 205. (φ)ίδησι G] ἔδη Ar. A (cf. A 203 et § 117). || 212. κυκλός (ε)] κύκλος Ar. h. l. et P 392 (coll. Y 166). || 214. Versum cum vs. 151 pugnātem, qui simul cum thoracis mentione (cf. vs. 133 et 136) videtur irrepsisse, del. Heyne. Nisi vs. 151 sq. suet damnandi. || 219. φοί] φῶι Bentley. || 221. Del. Heyne.

207. κλέος ... πένθος] de accusativi hoc usu cf. Γ 50 sq.

212. δ δ' (έ)] *Machaon*. Apodosin aperit δ δέ, ut saepe; cf. A 190.

213. Altius quae penetrarunt sagittae, retrahi nequeunt, sed aut cultro exciduntur (A 583 sq., 844) aut, si perforatum fuerit membrum, a parte opposita extrahuntur (E 112).

216. ζῶμα] cf. vs. 187.

218 sq. Cf. Ψ 290.

219. φοι] dativus ut P 195.

— *Chiron* Centaurus, silvarum incola, qui Peleo praebuit hastam ingentem (Π 143 T 390), herbarum peritissimus fuisse dicitur etiam A 832.

222. Clipeos positos resumunt; cf. Γ 114. Item H 103 Menelaus, ibidem vs. 206 sq. *Ajax*.

223. οὗ κε] § 326.

— γίδοις] *videas* (cernas Verg. Aen. IV 401). Est hic praesentis historici

- οὐδὲ καταπτώσσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,
 225 ἄλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην εἰς κνυδιάνειραν. 225^b = M 325 cf.
 ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῶι, N 270 Σ 155
 καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιδιόνας 227^a cf. Δ 341
 Εὐρυμέδων, νῖδς Πτολεμαίου Πειραΐδαο·
 τῶι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχήμεν', ὁππότε κέν μιν 229^a cf. Z 207^b Φ
 230 γυῖα λάβηι κάματος πολέας διὰ κοιρανέοντα· 230^b μ 268^b, 273^b
 αὐτὰρ ὃ πεζὸς ἐὼν ἐπεπωλέετο στίχας ἀνδρῶν. 231^b = 250 Δ 264,
 καὶ ῥ' ὃν μὲν σπεύδοντα γίδοι Δαναῶν ταχυπώλων, 540 cf. Γ 196
 τοὺς μάλ' ἐθαρσύνεσκε παριστάμενος ρεπέεσσι·
 „Ἀργεῖοι, μή πῶ τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς. 234^b = M 409 N
 235 οὐ γὰρ ἐπὶ ψεύδεσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσειτ' ἄρωγός, 116
 ἄλλ' οἷ περ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια ἔδηλῆσαντο, 236 cf. 271
 τῶν ἧ τοι αὐτῶν τέρενα χροά γυῖπες ἔδονται,
 ἥμεσ δ' αὐτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
 ἄζομεν ἐν νήεσσιν, ἐπεὶ πτολίεθρον ἔλωμεν.“
 240 ὃν τινα δ' αὖ μεθιέντα γίδοι στυγεροῦ πολέμοιο, 240 cf. Z 330
 τοὺς μάλ' ἐνεικείεσκε χολωτοῖσιν ρεπέεσσι· 241 cf. O 210 χ 26,
 „Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλέγχεα, οὗ νυ σέβεσθε; 255

λ

228. Εὐρυμέδων] -μέδων A. Cf. Θ 114. || 229. παρισχήμεν'(αι) Δ] παρασχήμεν C (requiritur durativum). || 232. ὃν . . . -ντα Wakefield] οὐσ -ντας. Cf. M 268 N 229. Redit error vs. 240. || 235. ψεύδεσσι Hermappias] ψευδέσαι Ar. Ω. Adiectivo ψευδῆς Homerus non utitur alibi (cf. § 73; composita φιλοψευδῆς M 164 et Ἀψευδῆς Σ 46 ab hac quaestione sunt aliena). || 238. δ' (ἐ) om. Ar. || 240. ὃν τινα δ' αὖ μεθιέντα Wakefield] οὐσ τινας αὖ μεθιέντας. Cf. vs. 232. || 242. ἐλέγχεα Ahrens] ἐλεγγέας. Idem error Ω 239, similis E 787. Cf. § 73 et B 235 Ω 260.

quod dicitur modus potentialis. Ita poeta loquitur ὡς αὐτὸς παρεὼν (cf. Θ 491), *praesens* enim ei ante mentis oculos versatur pugna quam verbis pingit; non *tunc* igitur sed *ibi* valet εἶνθα. Idem dictum esto de Γ 220, 223 Δ 429, 539 E 85, 311, 388 M 58 sq. (465?) N 127, 343 sq. O 697 P 70, 366, 399 ε 74 η 293 ι 242 ν 87 l. a. φ 128 χ 12. Ad quod genus loquendi illustrandum utiles sunt inter se collati E 85 et Ξ 58. Res *praeterlapsas* ubi refert poeta, modo *irreali* qui vocari solet suo loco utitur, perinde atque posterī (e. g. E 679 Z 74 M 465

ν 206). Cf. tamen B 81 (α 236) Ω 222.

227. φυσιδιόνας] § 191.

228. *Eurymedon* auriga *Nestoris* dicitur Θ 114 Λ 620; nostro loco *Agamemnoni* ministrat, ut *Ulixis* praeco *Eurybates* A 320.

229. παρισχήμεν'(αι)] obiectum (ἵππους) mente est supplendum.

231. ἐπεπωλέετο] § 191.

238. ἥμεσ] § 92.

239. ἐπε] § 326.

242. ἰόμωροι] vox ignota, cui altera pars cum adiectivis ἐγγεσῖμωρος (cf. B 692) et ὑλακόμωρος (cf. Ξ 29) communis est, redit Ξ 479; *iactatores*?

- τίφθ' οὕτως ἔσθιτε τεθνηπότες ἤντε νεβροί,
 αἶ τ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέουσai,
 245 ἔστᾱσ' οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή·
 ὥς ὕμεος ἔσθιτε τεθνηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.
 ἦ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν', ἐνθα τε νῆες
 φερούατ' εὐπρυμνοί, πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης, 248^b = λ 75
 ὄφρα εἰδῇτ' αἶ χ' ὕμιν ὑπέροσχη χεῖρα Κρονίων·
 250 ὥς ὃ γε κοίρανέων ἐπεπωλέετο στίχας ἀνδρῶν· 250^b = 231
 ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι κίων ἀνὰ βουλαμὸν ἀνδρῶν. 251 cf. 273
 οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα δαΐφρονα ἴθωρῆσσοντο·
 Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, ὅτ' εἰκελὸς ἀλκῆν, 253^b cf. P 281
 Μηριόνης δ' ἄρα φοι πνύματασ' ὠτρυνε φάλαγγας.
 255 τοὺς δὲ βιδῶν γάθησε βᾶναξ ἀνδρῶν Χαγιάμενων, 255 cf. Θ 278
 αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσκύνδα μελιχλοῖσι·
 „Ἰδομενεῦ, περὶ μὲν σε τίω Δαναῶν ταχυπόλων 257 cf. Θ 161
 ἡμὲν ἐνὶ πολέμῳ ἡδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ γέρωι
 ἡδ' ἐν δαίθ', ὅτε πέρ τε γερούσιον αἶθοπα φοῖνον 259^c = ν 8
 260 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρι κερῶνται.
 εἴ περ γάρ τ' ἄλλοι γε κάρη κομάοντες Χαγιάοι

243 et 246. ἔσθιτε] sic Ptolemaeus, ἔστ. Herodianus, quae nihili est forma. Cf. comment. || 245. τίς] sic Ar., τί T. || 253. ὅτ' Nauck] συ. Cf. § 60. || 260. κρητῆρι Ar. L] κρητῆρι Ω

243 et 246. ἔσθιτε] similis temporis praeteriti vis est in locutionibus qualis est: τοῦτ' τί ἦν; *quid erat hoc?* (quod nunc demum animadverto) = *quid hoc est?* vel: ἦν ἄρα... *erat igitur* (ut nunc demum intellego) = *est igitur*... (cf. Γ 183). Etiam Υ 179 ἔσθιτε, ἔσθις ita sunt usurpata; cf. praeterea B 323 τίπτ' ἄνευ ἐγένεσθε; κ 378 τίφθ' οὕτως... κατ' ἄρ' ἔλθο; Π 29 σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλεο, vel Ar. Av. 680 ἦλθεσ; *venistine* = *adesne?* ἦσθην = ἦδομαι Ar. Nub. 174.

244. πολέος πεδίοιο] cf. B 785.

246. Sic et vos pedibus satis valetis, — nam huc dum processistis a littore, alacres vos praestitistis, — *animo nihil valetis*.

— ὕμεος] § 92.

248. φερούατ'(αι) § 293.

249. ὑπέροσχη χεῖρα] locutio reddit E 433 l 420 (= 687) Ω 374 ε 184. Cf. περισχέσθαι A 393.

250. ἐπεπωλέετο] § 191.

253 sq. *Zeugma* haec efficiunt (cf. vs. 282). Nam Idomeneo non convenit verbum ὀτρύνειν, sed θύνειν vel κορύσσεσθαι. Idomeneus ante ceteros furit vel festinat, Meriones milites tardiores a tergo adurget.

256. προσκύνδα] § 191.

259. γερούσιον] vinum quod τοῖς γέροισι (*principibus, senatoribus*) praebetur (cf. vs. 344), interioris notae (ἔξαιτος μελιρῆδης M 320). Item ν 8 cf. Θ 162 (= M 311) M 320 P 250. *Iusiurandum* γερούσιον dicitur X 119.

261. κάρη κομάοντες] cf. B 11 et § 191.

- δαιτρον πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεῖ 263 cf. ϑ 70
 ἔστηχ', ὥς περ ἐμοί, πιέμεν ὅτε θυμὸς ἀνώγη. 264^a = T 139
 ἀλλ' ὄρσο πτόλεμόνδε, οἷος πάρος εὐχεται εἶναι. 265 = N 221, 259 al.
 265 τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγρός, ἀντίον κῦδα·
 „Ἀτρεΐδην, μάλα μὲν τοι ἐγὼν ἐρίψηρος ἐταῖρος
 ἔσσομαι, ὥς τὸ πρῶτον ὑπέστιν καὶ κατένευσα·
 ἀλλ' ἄλλους ὄτρυνε κάρη κομάοντας Ἀχαιοὺς,
 ὄφρα τάχιστα μαχώμεθ', ἐπεὶ σὺν γ' ὄρκῳ ἔχευαν
 270 Τρῶες· τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κῆδε' ὀπίσσω 270^b cf. X 488
 ἔσσειτ', ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια ἔδηλσαντο.“ 271 cf. 236
 ὥς ἔφατ', Ἀτρεΐδης δὲ παρώχητο γηθόσυνος κῆρ. 272 = 326
 ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι κίων ἀνὰ βουλαμὸν ἀνδρῶν· 273 cf. 251
 τῷ δ' ἐκορυσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν. 274^b cf. ψ 133
 275 ὥς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς ἔμιδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ
 ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο βιαῖς·
 τῷ δέ τ' ἄνενθεν ἐόντι μελάντερον ἦέ τε πίσσα
 φαίνεται ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δὲ τε λαίλαπα πολλήν· —
 ῥίγησέν τε βιδῶν ὑπὸ τε σπέος ἦλασε μῆλα· —
 280 τοῖαι ἅμ' Αἰάντεσσι διοτρεφέων αἰζιῶν 280^b = B 660
 δάκτον εἰς πόλεμον πυκιναὶ κίνυντο φάλαγγες
 κυάνεαι, σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι. 282^b = H 62

262 sq. σὸν... ἐμοί] σοὶ... ἐμοὶ aut σὸν... ἐμὸν Bentley. || 263. ἀνώγη Bekker] -γοι. ||
 264. ὄρσο πτόλεμόνδε] Nauck] ὄρσει πόλεμόνδ'. Cf. § 117. || 277. ἐόντι] sic Ar., ἰόντι Zen.;
 eadem varietas est Δ 426 Δ 230 M 264 N 415 X 85 Ψ 452 δ 527 η 204 ϑ 445 λ 58,
 159 μ 264, 351 π 463, praeterea cf. κίων ἰών inter se permixta Ξ 440 alibi.
 — ἦέ τε Brandreth] ἦτε. Cf. π 216 et K 437. || 280. Αἰάντεσσι διοτρεφείων] -σιν ἀρηθρόων
 H L. || 282. κυάνεαι] sic Ar., ἡρώων Zen. — πεφρικυῖαι] βεβριθυῖαι Ar. in altera ed.;
 cf. comment.

262 sq. Cf. Θ 161 sq. M 310 sq.
 263. πιέμεν] § 126.
 264. οἷος] § 17.
 268. κάρη κομάοντας] cf. B 11 et § 191.
 273. De Aiacibus coniunctim pugnantibus cf. N 198—202.
 274. *Insequitur nimbus peditum.*
 Verg. Aen. VII 793.
 275—279. Imitatur Verg. Aen. XII 451—455.
 277. *Pice nigrius*; cf. K 437 *nive candidior*.

280. διοτρεφείων αἰζιῶν] cf. B 660.
 282. κυάνεαι] interpretis instar est Xenophon Anab. I 8 § 8 exercitus eminus conspecti adventum sic describens: ἐφάνη... ὥσπερ μελανία τις ἐν τῷ πεδίῳ. Cf. Π 66 Τρῶων κυάνεον νέφος. De prima adiectivi syllaba cf. § 21.
 — σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι] *zeugma* hoc est; nam participium πεφρικυῖαι solis *hastis* convenit (cf. N 339); item H 62. Contra π 474 βεβρίθει δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν ἀμφι-

- καὶ τοὺς μὲν ῥάθησε φιδὼν κρείων Ἀγαμέμνων, 283 sq. cf. 311 sq.
καὶ σφας φωνήσας ῥέπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 285 „ Ἄλαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων, 285 = M 354
σφῶϊ μὲν οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν', οὐ τι κελεύω· 285* = P508, 669
αὐτὰ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον Ἴφι μάχεσθαι.
οἷ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον, 288 = B 371
τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο!
- 290 τῶι κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο φάνακτος, 290 sq. = B 273
χερσὶν ὕφ' ἡμετέρημις φαιδύσῃ τε περδομένη τε.“ sq.
ὥς φειπὼν τοὺς μὲν ᾤπεν αὐτόθι, ᾧ δέ μετ' ἄλλους.
ἐνθ' ὃ γε Νέστορ' ἔειπε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητήν, 292 = 364
φῶς ἐτάρους στέλλοντα καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι, 292* = e 254 cf. Σ 468
- 295 ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα Ἀλάστορά τε Χρομίον τε
Ἀἴμονά τε κρείοντα Βιαντά τε, ποιμένα λαῶν.
ἱππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχρεσσι,
πεζοὺς δ' ἐξόπιθε ἑστῆσεν πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς,
ἔρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' εἰς μέσσον ἔλασσε,
300 ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκάει πολεμίζοι.
ἱππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἄνωγε

286 sq. ἔοικ' (e) et Ἴφι] neglecto φ, οὐ τι φέροιμ' ὁ. οὐδὲ (Nauck) et ἀνώγετε φειμ (Bentley)? ||
296. Βιαντά τε, ποιμένα λαῶν] Θωῶνά τε Διήπυρόν τε (e N 92) Apoll. lex. || 299. ἔλασσε]
sic Ar., alii olim ἔεργε. || 301. ἄνωγε § 225] ἀνώγει.

γύοισι verbum convenit solis *clipeis*, cui nomini proximum est. Utraque autem ratio adhibita est v 237: οἷν ἐμῇ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται pro: οἷν (ἐστὶν) ἐμῇ δύναμις καὶ (οἷαι) χεῖρες (μοι) ἔπονται. Similia sunt Γ 73, 327, 392 Δ 253 sq. E 356 Θ 190 | 342 sq. Λ 477 M 121 Π 640 P 65 sq., 385—387 T 357 Ψ 259—261, 263 sq. Ω 7 sq. (= Θ 183 v 91, 264) ι 166 sq. μ 235 sq. h. Ap. 264 sq.; cf. etiam B 232 N 267 P 476 Ξ 498 τ 444 v 259. Cognatum autem est genus loquendi illud, apud H. frequens, quo singulari verbi numero plura subiecta adiunguntur (cf. A 255); nam tum quoque *proximo* tantum nomini, ut in zeugmatis figura, convenit verbum.

284. σφας] § 92.

292. αὐτόθι] § 322.

298—309. Cf. B 362 sq.

298. ἐξόπιθε] *a tergo*. Qui laborantibus succurrant, si opus sit; aufugere autem si qui velint, hos in hostem denuo propellant.

299. ἔμεν] § 126.

301. μὲν] Nestoris *ad pedites* verba in animo habebat poeta haec canens, dein vero non adiecit. Nempe οἱ ἱππῆες sunt *principes*, qui vero pedibus in aciem procedunt, minoris sunt momenti, certe inter Nestoris τοῦ ἱππότου copias fuerunt. Nam de cunctis pedibus — de Aiaee praesertim vel de Ulixee — hoc haudquaquam valet.

— ἄνωγε] § 225.

- σφοῦς ἵππους ἐχέμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ,
 „μηδὲ τις ἵπποσύνην τε καὶ ἄνορένῃ πεποιθὼς
 οἶος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθαι,
 305 μηδ' ἀναχωρεῖτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε.
 ὃς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ γῶν ὀχέων ἔτερ' ἄρμαθ' ἴκηται,
 ἔγχε' ὀρεξάσθω, ἐπεὶ ἡ πολὺ φέρτερον οὕτως. 307^b cf. Δ 169
 ὧδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχε' ἔπερθον,
 τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες.“
 310 ὧς ὁ γέρον ὠτρυνε πάλας πολέμων ἐὺ φειδῶς.
 καὶ τὸν μὲν ἡγήθησε γιγνὼν κρείων Ἀγαμέμνων, 311 sq. cf. 283 sq.
 καὶ μιν φωνήσας φέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „ὦ γέρον, εἴθ' ὥς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι,
 ὧς τοι γούναθ' ἔποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη! 314 cf. Η 157

303. ἵπποσύνην τε] -νησι pap. 136 (pluralis extat II 776 ῥ 307 ω 40). Cf. B 792. ||
 308. πόλιας] πόλεις Ar. A (cf. § 74). — ἔπερθον § 191] ἐπόρθεον (vel -ουν).

303—309. Ab oratione indirecta ad directam transitus sic fit etiam Ψ 855—858 α 40—43 h. Merc. 526 Ar. Eq. 668 Lys. 519 al.

303 - 305. *Peditibus* ab Aiace simile praeceptum datur P 357—359. De locutione ἵπποσύνην τε καὶ ἄνορένῃ cf. A 503.

305. ἀναχωρεῖτω] § 191.

306. In brevius sic contracta sunt haec: *qui tam prope ad alium currum pervenerit, ut hostem in eo stantem ex suo curru assequi possit. Dicit ἔτερ' ἄρματα currum hostilem, τὰ ἄρματα τῶν ἐτέρων.* Quoniam autem de curru desilire solent heroës Homerici, antequam cum hoste congrediantur (cf. Δ 419 Π 426 sq. al.), hic versus torsit veteres interpretes (cf. Eust. et Plut. Mor. 28 b, c). Nam ex Achivis unus Diomedes cum uno Marte curru est congressus (E 835 sqq.; etiamne cum Hectore Θ 118?); de Troianis vero cf. E 144. — Nempe nostro loco id iubentur facere heroës Achivi quod fert ratio, ut curru revera utantur in pugna, quemadmodum Troiani ἵππο-

δάμοι et αἰολόπῳλοι inde sunt vocati; et verissimum est quod ait Nestor, sic „τοὺς προτέρους“ curribus fuisse usos, sive hunc currum bellicorum cum in ipsa vita tum in antiquissimis carminibus fuisse usum. Sed plurimis aliis locis poeta Iliadis ita coniunxit quae diversa in fabulis variis invenerat tradita, ut pedibus quidem pugnare faceret heroës, sed curru in aciem vehi. Hoc autem loco de solis Nestoris copiis est locutus. — Alieni hinc sunt loci ubi in curru qui stant, occupantur *fugientes* (E 160 A 109, 143).

307. ἔγχε' (i) § 71.

-- ὀρεξάσθω] *ictu ex ipso curru adversarium petat.* Cum e curru *desilire* tum hastam in hostem *conicere* vetantur *essedarii*, quia proiectam hastam repetere vix poterunt; cominus igitur pugnare (*chargeeren*) iubentur. De verborum structura cf. Π 314.

314. ἔποιτο] τῷ θυμῷ. Cf. υ 237. — Optativus (= ὦφελε ἔπεσθαι) ut H 133, 157 et passim; *praeteritos referat si Iuppiter annos!* Verg. Aen. VIII 560. Cf. § 109.

- 315 ἀλλὰ σε γῆρας τείρει ὁμοίον· ὥς \mathcal{F} ὄφελέν τις
 ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι.“
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ·
 „Ἀτρεΐδην, μάλα κέν τοι ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτόσ
 ὥς ἔμεν' ὥς ὅτε δῖον Ἑρηνθαλίωνα κατέκταν.
 320 ἀλλ' οὐ πῶς ἅμα πάντα θεοὶ ὀδύσαν ἀνθρώποισι. 320^a = N 729
 ἧ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὐτὲ με γῆρας ἱκάνει. 321^b cf. Θ 103 Ψ
 623
 ἀλλὰ καὶ ὥς ἱππεῦσι μετέσσομαι ἧδὲ κελεύσω
 βουλῇ καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἔστι γερόντων. 323^b = I 422 cf.
 αἰχμὰς δ' αἰχμᾶσσουσιν νεώτεροι, οἳ περ ἔμεῖο II 457 Ψ 9 ω 190,
 296
 325 ὀπλότεροι γεγάσι πεποιθασίν τε βίβρι.“
 ὥς ἔφατ', Ἀτρεΐδης δὲ παρώχιστο γυνόσυνος κῆρ. 326 = 272
 ἧρ' υἱὸν Πετσειοῦ Μενεσθῆα πλῆξιππον
 ἔστασάν, ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι, μῆστωρες αὐτῆς.
 αὐτὰρ ὃ πησσίον εἰστάνει πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 330 πᾶρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ
 ἔστασαν· οὐ γάρ πῶ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς,
 ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες
 Τρώων ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἳ δὲ μένοντες
 ἔστασαν, ὀππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν

315. * \mathcal{F} (ϵ) addidimus (= αὐτό, item A 437 P 58 Y 346 e 349 φ 41, 128; cf. μιν A 143 al.). || 318. *κέν τοι μέν κεν (pap. 136) aut μέν τοι (A). || 319. κατέκταν] sic Ar., -τον C. || 320. Ar. — (coll. N 729). || 321. ἧ Par. 1095] εἰ Ω. — ἱκάνει] ὀπάξει Ar. (ut Θ 103). Cf. λ 196 (A 29) et A 250—252. || 327. ἧρ'(ϵ) ἧρην vel ἧρε δ' ? Cf. A 197 O 239 et § 17. || 327 et 338. Πετσειο] cf. B 552. || 333. Τρώων Ar. T] Τρώων S' Ω. || 334 sq. πύργος Ἀχαιῶν ... ἄρξειαν] sic Ar., κέν τις ἐναντίον ... ἄρξειεν ἢ ἡ πολύστιχος".

315. ὁμοίον] adi., quod etiam cum vocibus *pugna*, *contentione*, *morte* (τ 236) coniungitur, glossographi κακὸν probabiliter sunt interpretati. Certe adiectivo ὁμοίωσι sive *simili*, licet simile sit ipsum, cognatum non fuit, neque quidquam prodest collatum ξυνὸς Ἐυνάλιος sive *sors belli omnibus communis*. Cf. K 394.

317. γερῆνιος] cf. B 336.

319. De *Ereuthalionē* a Nestore victo cf. H 136—156.

320 sq. *Non omnia simul habere licet; tunc iuvenis eram, sed belli rudior: nunc peritus sum, sed tarda senectus*

appropinquat. Cf. I 37—39. — Lectio- nem alteram ὀπάξει peperit recentioris aevi opinio, Nestorem admodum grandaeum in bellum Troianum esse profectum (cf. A 250—252).

334. πύργος] *turma militum* (proprie *turris*), dux cum suis (suae civitatis) militibus, τέλος (H 380 al.); item vs. 347. Cf. πυργῆδόν *catervatim* M 43 N 152 O 618, πύργοι = δῆμοι in inscriptione Teia CIG. 3064 et σταρτός (= στρατός) item partem civitatis significans in prisca lingua Cretae (cf. leg. Gortyn. V⁵ al.). Fortasse etiam εἶραι Σ 531 est conferendum.

- 335 Τρώων ὁρμήσειε καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.
τοὺς δὲ φιδῶν 'νείκεσσε γάναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων, 336 cf. 368
καὶ σφας φωνήσας γέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„ὦ νῆδς Πετσοῖο, διοτρεφέος βασιλῆος, 338 cf. E 464
καὶ σύ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένη, κερδαλέοφρον,
340 τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μέμνετε δ' ἄλλους;
σφῶν μὲν τε γέβοικε μετὰ πρώτοισιν ἰόντας 341^b sq. = M 315
ἐστάμεν' ἡδὲ μάχης καυστεῖρης ἀντιβολῆσαι.
πρώτῳ γὰρ καλέοντος ἀκουάζεσθον ἐμεῖο,
ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζωμεν Ἀχαιοί.
345 ἔνθα φίλ' ὀπιταλέα κρέα' ἔδμεναι ἡδὲ κύπελλα
φοίνου πινέμεναι μελιμηδέος, ὅφρ' ἐθέλητον·
νῦν δὲ φίλως χ' ὀράοιτε καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
ὑμείων προπάροιθε μαχοίατο νηλεῖ χαλκῷ.“
τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα φιδῶν προσέφη πολὺμήτησ' Ὀδυσσεύς· 349 sq. = Ξ 82 sq.
850 „Ἀτρεΐδην, ποῖόν σε γέπος' φύγεν ἔρκος ὁδόντων!
πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθιέμεν'! — ὁππότε' Ἀχαιοὶ 350^b = α 64 γ
Τρῶσιν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν' Ἄρην, 230 al.
ὅψαι, αἶ κ' ἐθέλησθα καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμῆλη, 352 = T 237
Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα 353 = I 359
353^a = Θ 471 ω
355 Τρώων ἵπποδάμων' σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμῶλια βάζεις.“ 511
τὸν δ' ἐπιμειδῆσας προσέφη κρείων Αγαμέμνων, [χ 371
ὥς γνῶ χωρόμενιο, πάλιν δ' ὃ γε ἔλαζτο μῦθον· 356 cf. Θ 38 K 400
357^b = ν 254

338. νῆδς § 51] νῆς. || 339. κερδαλέοφρον] φαιδίμ' Ὀδυσσεύ Zen. || 341. τε γέβοικε Knight] τ' ἐπέοικε. || 343. καλέοντος Nauck] καὶ δαίτῳ Ω, quod καὶ περὶ δαίτῳ interpretabantur Ar. alii.

335. Τρώων ὁρμήσειε] genitivum etiam Ξ 488 Φ 595 adsciscit ὁρμαίνειν -εσθαι. Cf. vs. 100.

336—418. Cf. M 248 sq.

337. σφας] § 92.

341. μὲν] respondetur vs. 347 par-ticulis νῦν δέ.

345. κρέα'(α)] § 72.

350. ἔρκος ὁδόντων] *septum dentium* i. e. *ipsi dentes stochidón collocati*; qui quamdiu oris exitum occludunt, γέπεα πτερόεντα (A 201 al., cf. etiam O 80—83) *foras evadere sive edi ne-*

queunt, sed ἄπτερος manet μῦθος: *ver-bis cogitatum non enuntiatur* (p 57 al.). Item vss. par. et I 409 κ 328.

351. μεθιέμεν'(αι)] mente add. ἡμας.

353. αἶ κ'(ε)] § 326.

354. Cf. A 240 et B 260.

357. χωρόμενιο] non nisi h. l. γινώ-σκειν genitivum adsciscit (ut αἰσθά-νεσθαι vel ἀκούειν); cf. tamen v. l. φ 36 ψ 109 et verbo φοῖδα iunctus genitivus Λ 657 sq. M 229.

— πάλιν δ' ὃ γε ἔλαζτο μῦθον] translatum πάλιν λάζεσθαι h. l. et

- „διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὔτε σε νεικείω περιώσιον οὔτε κελεύω.
- 360 φοῖδα γὰρ ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
ῥῆπια δάνεια φοῖδ'· τὰ γὰρ φρονέεις ἅ τ' ἐγὼ περ.
ἀλλ' ἔθι' ταῦτα δ' ὀπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν 362^a cf. Z 526
φέρεται, τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶνιαι θεῖν.“
ὥς φειπὼν τοὺς μὲν ἴπεν αὐτόθι, βῆ δὲ μετ' ἄλλους. 364 = 292
- 365 ἠῦρε δὲ Τυδέος υἱόν, ὑπέρθυμον Διομήδεα, 365 cf. E 376
ἑσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσι· 366 = A 198
πὰρ δέ φοι εἰσίσκει Σθένελοσ, Καπανήϊος υἱός.
καὶ τὸν μὲν νείκεσσε φιδὼν κρείων Ἀγαμέμνων, 368 cf. 336
καὶ μιν φωνήσας λέπεα πτερόεντα προσνύδα·
- 370 „ὦ μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο, 370 cf. B 23 & 152
τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπύεις πολέμοιο γεφύρας; 371^b cf. Θ 378, 553
οὐ μὲν Τυδεί' γ' ὥδε φίλον πτωσκαζέμεν' ἦεν, A 160 Y 427
ἀλλὰ πολὺν πρὸ φίλων ἐτάρων δῖοις μάχεσθαι,
ὥς φάσαν οἱ γ' ἐξίδοντο πονεύμενον. οὐ γὰρ ἐγὼ γε 374^b sq. = δ 200
sq.
- 375 ἦντησ' οὐδ' ἔφιδον. περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.
ἦ τοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμοι' εἰσῆλθε Μυκήνας

363. μεταμῶνιαι A T] -λια Ω. Eadem varietas est ceteris locis (ρ 98 σ 332, 392 τ 143 ω 133); quam varietatem peperit simile adi. ἀνεμῶνιαις (Δ 355 al.). || 371. ὀπιπύεις A C] -πτύεις Ω. || 374. ς(*) Bentley] μιν.

v 254 *dicla* veluti e fuga *retrahere* (cf. vs. 350) i. e. *retractare* valet, ut nostrum *terugnemen*. Cf. A 526, ubi οὐ πάλιν ἀγρετόν dicitur verbum *irrevocabile*. Praeterea πάλιν transfertur in locutionibus πάλιν φείρειν I 56, πάλιν τιτός α 379 β 144 (= ἀντίτοσ Ω 231 ρ 51, 60), πάλιν ἐποίησε γέροντα π 456.

361. δάνεια] incertae originis vox fedit κ 289 ψ 82; quam *consilia* significare docet contextus.

362 sq. Cf. verba Euryali ad Ulixem θ 408 sq.: φέπος δ' εἰ πέρ τι βέβακται | δφεινόν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι. Item Hector Z 526—529; cf. B 276 et ἔμπαλιν Herodot. I 207 Soph. Trach. 358.

363. φέρηται] § 306.

364. αὐτόθι] § 322.

365. Διομήδεα] § 73.

370—400. Respiciuntur haec I 34—36.

371. ὀπιπύεις] *intentissima oculorum acie spectas*. Verbum redit H 243 τ 67; cf. παρθενοπίησ Λ 385.

— πολέμοιο γεφύρας] sic interval- lum, quod est inter utramque aciem, vocatur etiam Θ 378, 553 Λ 160 Y 427, quasi sit agger alteram fluminis ripam cum altera coniungens. De locutionis vi dubitari non sinit versus Θ 553.

373. δῖοις] § 17.

374. πονεύμενον] § 7 et 191.

376. πολέμοι(ο)] § 59.

- ξείνος ἄμ' ἀντιθέωι Πολυνείκει, λαὸν ἀγείρων·
οἷ δὲ τότ' ἐστρατόονθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θῆβης. 378* = Γ 187
καὶ ῥα μάλα ᾿λίσσοντο δόμεν κλητοὺς ἐπικούρους,
380 οἷ δ' ἔθελον δόμεναι καὶ ἐπίνυνον ὥς ἐκέλευον·
ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε παραίσια σήματα φαίνων.
οἷ δ' ἐπεὶ οὖν ὤιχοντο ἰδὲ πρὸ ὁδοῖ' ἐγένοντο,
Ἀσώπῳ δ' ἔκοντο βαθύσχοινον λεχεποῖνον,
ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδεΐ' τεῖλαν Ἀχαιοί.
385 αὐτὰρ ὃ βῆ, πολέας δὲ ᾿κιχήσατο Καδμείωνας
δαινυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἑτεοκλεεΐης.
ἔνθ' οὐδὲ ξείνός περ ἐὼν ἱππηλάτῃ Τυδεὺς
᾿τάρβει, μῶνος ἐὼν πολέσιν μετὰ Καδμείοισι,
ἀλλ' ὃ γ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα [sq. 389 sq. cf. E 807
390 ῥηϊδίως τοίη ς' ἐπιτάρροθος ἦεν Ἀθήνη. 390 cf. Φ 289
οἷ δὲ χολασάμενοι Καδμεῖοι, κέντορες ἵππων,
ἄψ ςοι ἀνερχομένωι πυκινὸν λόχον εἶσαν ἄγοντες, 392 cf. Z 187
κούρους πεντήκοντα· δύω δ' ἡγήτορες ἦσαν,
Μαίαν Αἰμονίδησ', ἐπιφεικέλος ἀθανάτοισι,
395 υἱὸς τ' Αὐτοφρόνιοι, μενεπτόλεμος Πολυφρόντης.

377. ξείνος] κείνος l. a. in A T. — ἀγείρων] sic Ar., -ρασ l. a. ant. || 378. δὲ pap. 136 A] ῥα Ω, quo servato versum ante 376 collocat Naber. — ἐστρατόονθ' (-το)] cf. Γ 187. || 379. καὶ ῥα ... δόμεν] *καὶ ... δόμεναι? Cf. vs. 380 et § 126. — κλητοὺς] cf. Γ 451. || 384. Τυδεΐ (-εῖ) L] Τυδῆ A. — (')τεῖλαν Brandreth] στείλαν Ω; contrarius error est ψ 361. Cf. E 320 Δ 840. || 390. ς' (οἱ) ἐπιτάρροθος B²] οἱ ἐπιρροθος Ω. Cf. E 808 et § 13. Redit error Ψ 770 Hes. Oper. 560 et passim apud poetas recentiores (Apollonius Rh., Q. Smyrnaeum, alios); nempe syllaba *ταρ* abundare visa est (cf. schol. A 223 Δ 366 M 180 al.). Adiectivum ἐπιρροθος = ἐπιρρογος (Aesch. Sept. 368 Soph. Ant. 413 fr. 517) hinc alienum est. || 392. ἄψ (ς)οι ἀνερχομένωι Barnes] ἄψ ἄν(α)ερχομένωι Ω, ἄψ ἄρ' ἀνερχομένωι Bentley (cf. Z 187), αὐτῖς ἀνερχομένωι Spitzner (cf. α 317). || 395. Πολυφρόντης A] Λυκοφρόντης Ω.

378. *Tunc enim Tydeus et Diomedes bellum adversus Thebas parabant socios petendo.*

382. πρὸ ὁδοῖ'(ο)] et hiatus notabilis est (qualis etiam Δ 156 K 224, 286 reperitur) et ipsa formula (= *in via progressi erant*), in qua πρὸ est adverbium, ὁδοῖο genitivus localis; cf. B 785 et de eliso termino -οῖ'(ο) § 59. Adiectivum posthomicum φροῦδος hinc est natum. Omisso geni-

tivo ὁδοῖο Σ 525 dicitur προγενέσθαι.

383. Cum usque ad ripas Asopi in Thebarum viciniam pervenissent, Tydeum legatum illuc miserunt.

384—398. Etiam E 803—808 et K 285—290 hoc Tydei facinus respicitur. Similia Z 187—190 narrantur de Bellerophonte.

386. Ἑτεοκλεεΐης] § 73.

388. ᾿τάρβει] § 191.

393. Cf. B 510.

- Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἄφεικέα πότμον ἔφῃκε. 396^b = δ 339 ρ
 πάντας ἔπεφν', ἓνα δ' οἷον ἔει φοῖνόνδε νέεσθαι 130
- Μαίον' ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας. 398^b = Z 183
- τοῖος ἔεν Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱὸν
- 400 ' γείνατο φεῖο χέρηρα μάχῃ· ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνων. "
 ὥς ' φάτο, τὸν δ' οὐ τι προσέφη κρατερός Διομήδης, 401 cf. A 511
- αἰδεσθεῖς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο.
- τὸν δ' υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο κυδαλίμοιο·
- „ Ἀτρεΐδην, μὴ ψεύδε' ἐπιστάμενος σάφα φειπεῖν.
- 405 ἡμέσ τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι.
 ἡμεσ καὶ Θήβης ἔδος εἵλομεν ἑπταπύλοιο, 406 cf. λ 263
- πανυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος ἄρειον,
- πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ·
- κεῖνοι δὲ σφετέρησιν ἀτασθαλίησιν ὄλοντο. 409 cf. α 7 x 437
- 410 τῷ μὴ μοι πατέρασ ποθ' ὁμοίη ἐνθεο τιμῇ. "
 τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα φιδὼν προσέφη κρατερός Διομήδης·
- „ τέττα, σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθωι.
- οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,

399. τὸν] Ω, τοι Heyne, fόν Brugmann. || 400. ἀμείνων Ar. Δ] -τω Ω. Cf. § 85 et I' 11. || 407—409. Ar. — || 410 et 412. ὁμοίη ἐνθεο et σιωπῇ ἦσο] numeri vitiosi (cf. § 14). || 412. τέττα] τέττα quidam apud Helladium (Phot. Bibl. 531^b, 12; cf. schol.), τέττα σιγῇ ἦσο O, hinc Bentley τέτταθι σιγῇ θ'.

396. καὶ — ἐφῃκε] brevis dicta pro: *hos quoque* (ut eos quos in certamine superaverat) *vicit, cunctos autem morte affecit.*

399. ἔεν] § 302.

400. Cf. Achilles de se ipso verba Σ 105 sq.: *in bello nullus Achivorum mihi par est, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνων* εἰσι καὶ ἄλλοι.

404. ψεύδε'(ο)] § 117.

405 sq. ἡμεσ] § 92.

406. καὶ ... εἵλομεν] haec iungenda: *non oppugnavimus tantum, ut patres, sed et expugnāvimus.*

407. *Et pauciores tunc milites, quam qui nunc te duce Troiam oppugnant, sub moenia validiora duximus* (quam sunt Troiae). Nos etiam maiorem laborem, quam tu nunc suscepisti, feliciter

olim exantlavimus; patres vero nostri sua ipsorum vecordia misere perierunt. — Dualis ἀγαγόντε spectat *Dio-medem et Sthenelum.*

410. μὴ ... ἐνθεο] rarissima apud posteros poetas haec est verborum structura (pro μὴ ... ἐνθήεαι) et a dictione pedestri omnino aliena. Redit (I 33?) Π 200 Σ 134 π 301 ω 248; praeterea cf. Ar. Thesm. 870 et μὴ νόμισον apud lexicographos allatum.

412. τέττα] vox ignota sitne vocativus (o bone) an mera interiectio incertum.

413. Non stomachatur Agamemnoni Diomedes, neque tamen facile obliturus est criminis immeritissimi, quod cras in ipsum Agamemnonem est retorturus (cf. I 34 sqq.).

δοτρύνοντι μάχεσθαι ἐυκνήμιδας Ἀχαιοῦς·

415 τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἄμ' ἔσται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ

Τρῶας δειώσωσιν ἔλωσί τε Φίλιον ἱρήν,

τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος Ἀχαιῶν δειωθέντων.

ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.⁴⁴

ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.

420 δφεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι γάνακτος

ὀρνυμένοι· ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δφείος εἶλε.

ὥς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυμηχεῖ κῦμα θαλάσσης

ὀρνυτ' ἐπασσύτερον Ζεφύροισι ὑποκινήσαντος· —

πόντῳ μὲν τε πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα

425 χέρσῳι δηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας

κυρτὸν ἰὸν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἄλδος ἄχνην· —

ὥς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κύνυντο φάλαγγες

νωλεμέως πόλεμόνδε. ἔκλευε δὲ φοῖσι γέλαστος

ἡγεμόνων· οἳ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν, οὐδέ κε φαίης

430 τόσσον λαὸν ἔπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδὴν,

σιγῇ δεδριότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσι

τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ φειμένοι ἐστιχάοντο.

Τρῶες δ', ὥς τ' οἷος πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ

μυρίαὶ ἐστίκωσιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν,

418 = E 718

418^a = Ω 618

419 = Π 426 cf.

I' 29

424. τε Δ] τὰ Ω. || 425. βρέμει] βρέμετ' Knight (cf. P 739; media forma legitur B 210 Ξ 399 O 627). || 426. ἰὸν Ar.] ἰὸν Ω. Cf. vs. 277. || 427. κύνυντο] ὠρνυντο pap. 136. || 434. ἐστίκωσιν pap. 136 T] -κωσιν (in -κωσιν mutatum) A. De subiunctivo perfecti cf. Δ 483 Π 633 P 264, 435 δ 400 et § 159.

421. ὀρνυμένοι(οι) § 59.
— ὑπὸ — εἶλε] hoc etiam sic poterat dici: ὑπετρόμεε κεν ταλασίφρων περ (cf. K 95 Y 28). *Causam* indicat praepositio ὑπὸ.

422—426. Imitatur Verg. Georg. III 237—241.

423. Ζεφύροισι(οι) § 59.

426. κορυφοῦται] *attollitur, turgescit*; verbum †. Praeter κορύσσεσθαι verbum vicinum (vs. 424) cf. κορθύεσθαι I 7 et φαληριάειν N 799. Eiusmodi fluctus ε 367 vocatur κατηρεφής, praeterea cf. A 307.

429—438. Cf. Γ 2—9.

429. οὐδέ κε φαίης] *non dixeris (dicas)*. Cf. Γ 220 Δ 223.

432. ἐστιχάοντο] § 191.

433—436. Τρῶες δ', ὥς τ'... ὥς Τρώων κτέ.] mutatur structura verborum, item v 81 sqq.: ἢ δ', ὥς τ'... ὥς ἄρα τῆς κτέ.

433. πολυπάμονος] *divitis*. Idem valet πολυκτῆμων E 613; cf. πολὺκλῆρος E 211. A stirpe πα ε dialectis doricis notissima neque aliunde ignota ducta sunt etiam Πάμμων Ω 250 et Πολυπμηονίδης ω 305; dictioni epicae magis congruum est -πμη- quam -πᾶμ- vel -παμμ-.

434 sq. Cf. ι 439.

- 435 ἄζηχ'ος μεμακνῖαι ἀκούουσαι γόπα φαρνῶν,
 ὥς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.
 οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρου,
 ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο, πολὺκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες.
 ὥρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρησ, τοὺς δὲ γλανκῶπις Ἀθήνη,
 440 Ἀγεῖμός τ' ἡδὲ Φόβος καὶ Ἔρις, ἄμοτον μεμανῖα, 440^b cf. E 518.
 Ἄρεος ἀνδροφόνιοι κασιγνήτη ἑτάρῃ τε,
 ἢ τ' ὀλίγῃ μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 οὐρανῶι ἐσθήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.
 ἢ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἔμβαλε μέσσωι
 445 ἐρχομένη καθ' ὁμίλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.
 οἷ δ' ὅτε δὴ ῥ' εἰς χῶρον ἔνα ξυνιόντες ἴκοντο, 446-451 = Θ 60
 447 σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούσ, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μέν' ἀνδρῶν. sqq.
 450 ἔνθα δ' αἴμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλετ' ἀνδρῶν
 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 ὥς δ' ὅτε χειμαρὼ ποταμῶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντε
 εἰς μισγαγκέϊαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδαρ
 κρουῶν ἐκ μεγάλων, κοίλῃς ἔντοσθε χαράδρῃς,

448 χαλκοθωρήκων, ἀτὰρ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσαι
 ἐπληντ' ἀλλήλησι, πολλὸς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

448 sq. Spuri, item Θ 62 sq.; nam ῥινοί = ἀσπίδες (cf. II 636). Ad. χαλκοθωρήξ i on nisi his locis legitur; pro ἐπληντο expectabatur ἐπλήματο (§ 119). || 450. πέλετ' (ο) § 275] πέλεν. || 452. χειμαρὼς ποταμῶ ... ῥέοντε] χεῖμαρροι ποταμοὶ ... ῥέοντες (-τε C) Ω. De termino -ῥῶ cf. § 61.

437 sq. Cf. B 804.

439. Achivos ducit *Minerva*, Troianos *Mars* deus Thracius et Achivis infestus (cf. P 398 sq.). Quae numina coniunctim exercitui cuidam praeesse dicuntur Σ 516.

440. *Terror* et *Fuga* et *Laudis amor* utrosque incitant. Martis comites *Terror* et *Fuga* dicuntur etiam O 119 Hes. Scut. 195, 463; solus *Terror* eius minister et filius audit N 299, ambos e *Venere* genuisse eum ait Hes. Theog. 934. Ἔρις autem non *Discordia* est, sed *Laudis* ille amor, quem celebravit Hesiodus (Op. 11—24; cf. Σ 107), sive studium generosum, quod prohibet quominus *metui* indul-

gentes milites *fugam* capessant (nos: *eergevoel*). Haec dea initio libri Ἀ Achivos incitat ad strenue dimicandum; ἐξ vel περὶ ἔριδος μάχεσθαι est *honoris causa pugnare*; cf. H 111 nec non I 257.

442 sq. Cf. I 503—512. Imitatur Verg. Aen. IV 176 sq.

443. καὶ] = *dum, etsi, etiamen*. Parataxis hoc est exemplum notatu dignum. Cf. Z 148 K 454 sq. Ψ 693 ε 502.

444. ὁμοῖον] cf. Δ 315.

447 sq. Comicus memoriter sic attulit brevitati studens: σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούσ τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας (Ar. Pac. 1274).

453. μισγαγκέϊαν] *convallē*; cf. ἄγχεα Σ 321 al.

- 455 τῶν δέ τε τήλοσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
ὥς τῶν μισγομένων ἔγενετο *μίσχῃ* τε πόνοσ τε. [396 Π 366
456^b cf. M 144 O
πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστὴν 457^b = Θ 256 Π
603
ἔσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον. 458^a = P 590
τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης, 459-461 = Z9sq. q.
459 cf. N 614
460 ἐν δὲ μετώπῳ ἔπνευσε, ἔπεισε δ' ἄρ' ὅστέον εἶσω
αἰχμὴν χαλκείην. τὸν δὲ σκότος ὅσ' ἐκάλυψε,
ἤριπε δ', ὡς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφῆνωρ
Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων. 464 = B 541
465 εἶλκε δ' ὑπ' ἐκ βελῶν λελημμένος, ὄφρα τάχιστα 465^b = E 690
τεύχεα συλῆσειε. μίνυνθα δέ μοι ἔγενεθ' ὀρμή·
νεκρὸν γὰρ φερόντα φιδὼν μεγάρθυμος Ἀγῆνωρ
πλευρά, τά μοι κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαένθη,
οὔτασσε ξυστῶι χαλκήρεϊ, ἔλυσε δὲ γυνῖα. 469 = Δ 260
470 ὥς τὸν μὲν ἔλιπε θυμός, ἐπ' αὐτῶι δ' ἔργον ἐτύχθη
ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἳ δὲ λύκοι ὥς
ἀλλήλοισ' ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζε.
ἐνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας,
ἡϊθεὸν θαλερὸν Σιμοείσιον, ὃν ποτε μήτηρ
475 Ἰδομένη κατιοῦσα παρ' ὄχθινισιν Σιμόεντος
ἔγειναι, ἐπεὶ ἔα τοκεῦσιν ἅμ' ἔσπετο μῆλα φιδέσθαι.

455. τήλοσε] τηλόθι (Ar. i) L. Cl. v. l. K 465, 505 μ 249. || 456. πόνοσ Ar. L.] φόρος Ω (item locis parall.). || 467. γάρ] γάρ ῥ' A. || 469. οὔτασσε § 150^b) οὔτησε. || 470. ἔργον] neglecto *ς*.

455. τήλοσε... ἔκλυε] duae notiones permiscuntur: *late longaeque panditur sonus* et: *eminus sonum audit pastor*. Similia sunt Π 515 πάντος' ἀκούειν et Λ 21 Κύπρονδε πύθεσθαι, cf. etiam Π 634 φέκαθεν... γίγνεται' ἀκούῃ.

457. ἄνδρα κορυστὴν] *virum galeatum*. Redit vox Θ 256 N 201 Π 603 Σ 163, cf. etiam B 1; qua designantur *principes*, horum enim insigne hoc fuit (cf. E 182), quemadmodum postea taxiarchi Athenienses triplici crista distinguebantur a vulgo militum (cf. Ar. Pac. 1173 Ach. 575 al.).

458. Θαλυσιάδην] cf. I 534.

459. φάλον] cf. E 743 sq.

462. ὡς ὅτε] cf. B 394.

468. πλευρά] neutrum etiam Λ 437 ρ 232, πλευραί vero Υ 170 Ψ 716 Ω 10 h. Merc. 157. Cf. παρήϊον—πάρμιον—παρμιή (vs 142), νεῦρα—νευρή (vs. 122). — ἐξεφαένθη] § 280.

472. Cf. Verg. Aen. XI 632.

— ἐδνοπάλιζε] verbum aliunde ignotum redit E 512. Valetne *quatere*? An *capere*, *corripere*?

474 sq. Cf. I 534.

475. Σιμόεντος] cf. E 773 sq.

- τοῦνεκά μιν ἵκλεον Σιμοείσιον οὐδὲ τοκεῦσι 477^b-479 = P 301
 899.
 θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ φοι αἰὼν
 ἔπλεθ' ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 480 πρῶτον γάρ μιν ἰόντα ῥάλε στήθεος παρὰ μαζὸν 480^b = O 121, 313
 O 377 cf. q 606
 δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος χ 82
 ἦλθεν. ὃ δ' ἐν κονίνισι χαμαὶ πέσεν, αἷγειρος ὥς.
 ἦ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μέγαλοιο πεφύκη 483 cf. O 631
 λείη, ἀτάρ τέ φοι ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι
 485 τὴν μὲν θ' ἄρματοπῆγος ἀνὴρ αἰθῶνι σιδήρῳι
 ἐξέταμ', ὄφρα γίγνυ κάμψῃ περικαλλεῖ δίφρῳι.
 ἦ μὲν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας.
 τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάριξε
 Αἴας διογενής. τοῦ δ' Ἄντιφος αἰολοθάρηξ
 490 Πριαμίδης καθ' ὅμιλον ἀκόντισεν ὀξείῃ δουρί.
 τοῦ μὲν ἄμαρθ', ὃ δὲ Λεῦκον, Ὀδυσσεὺς ἐσθλὸν ἐταῖρον,
 ῥεβλήκει βουβῶνα νέκυν ἐτέρωσ' ἐρύοντα
 ἥριπε δ' ἄμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δέ φοι ἔκπεσε χειρός.
 τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοι' ἐχολώθη,
 495 ῥῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένους αἰθῶπι χαλκῶι,
 ὅτῃ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαιινῶι
 ἀμφὶ γέ παπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κ' ἐκάδοντο 496 = E 611 P 347
 cf. A 577
 ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος. ὃ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἦκε, 496^a = A 429 M
 457 [sq. q.
 ἀλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον ῥάλε Δημοκῶντο, 496^b-498 = O 573

478. θρέπτρα Ar. A] θρέπτα (θρέπτα) Z.n. || 483. πεφύκη Hermann] -κει (cf. vs. 434). ||
 490. ὀξείῃ δουρί] ὀξεί χαλκῶι D, δουρὶ φαιινῶι (ut vs. 496) Par. 2767 et l. a. in A. ||
 492. ἐρύοντα] neglecto γ; *φερόνθ' ἐτέρωσε? Bentley coniecit ἔταρον φερόντα.

477—479. Iuvenis admodum Simoisius nuper bello coorto arma cepit, ut Achilles (cf. A 352 sq.), Euphorbus (Π 811), Hippothoüs (P 302 sq.), et olim Nestor (cf. A 717—721); iamque morte immatura abripitur.

479. Sub hasta Aiacis caeso. Verba sic construenda: δαμέντι ὑπὸ δουρί Αἴαντος μεγαθύμου. Cf. Γ 436.

480. πρῶτον] i. q. ἐν πρώτοις sive ἐν προμάχοις.

483. εἰαμενῇ] vox ignota nec nisi vs. parall. praeterea obvia; pratum videtur significari.

— ἔλεος] aquae appetentes sunt populi. Cf. ι 140 sq. κ 510 ρ 208.

485. σιδήρῳι securi. Cf. Ψ 826—835.

491. ὃ δὲ] Cf. A 191.

— Λεῦκον] congruit Leucadis regionis Ulixi subiectae (cf. ω 377) nomen (apud Homerum non obvium). Penelope frater Leucadius commemorabatur in carmine quodam vetusto (cf. Strab. 452), et Leuci cuiusdam viri Penelopae molesti in alia fabula fiebat mentio (cf. δ 797 + Lycophr. 1218; locos composuit vWilamowitz).

494. ἀποκταμένοι(ο)] § 59.

- 500 ὅς φει Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' ἵππων ὠκείων.
τόν δ' Ὀδυσσεὺς ἐτάροιο χολωσάμενος ἔβαλε δουρὶ
κόρσῃν, ἥ δ' ἐτέροιο διὰ κροτάφοι' ἐπέρυσσε
αἶχμῃ χαλκείῃ, τὸν δὲ σκότος ὅσ' ἐκάλυψε 503 = 461
'δοῦπῃσεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. 504 = E 42, 540 al.
505 'χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ, 505 sq. = P 316 sq.
Ἀργεῖοι δὲ μέγα ῥίψαχον, ῥερούσαντο δὲ νεκρούς, 505 = Π 588
ἔθυσαν δὲ πολὺ προτέρω.

νεμέσῃσεν δ' Ἀπόλλων

- Περγάμου ἐκκατιδών, Τρώεσσι δὲ ἔκκελετ' αὖσας 508* = H 21
,, ὄρνυσθ', ἱπποδάμοι Τρῶες· μὴ φείκετε χάρμης 509* = M 440
510 Ἀργείοισ', ἐπεὶ οὐ σφι λίθος χρῶς οὐδὲ σίδηρος
χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμείχροα βαλλομένοισι.
οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺς Θέτιδος πάϊς ἡὔκόμοιο 512^b = Π 860
μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει. 513 cf. I 565
ὥς ῥάτ' ἀπὸ πτόλιος δφεινὸς θεός. αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
515 ὥρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια,
ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὅθι μεθιέντα ρίδοιτο. 515 cf. γ 378
ἐνθ' Ἀμαρυνκεῖδην Διώρεα μοῖρ' ἐπέδῃσε. 516^b cf. N 229
χερμαδίω γὰρ βλήτο παρὰ σφυρὸν ὀκρίεντι
κνήμην δεξιτερήν· ἔβαλε δὲ Θρηϊκῶν ἀγρὸς ἀνδρῶν,
520 Πείροος Ἰμβρασίδης, ὅς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει.
ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὁστέα λᾶας ἀναιδῆς
ἄχρῃς ἀπκλόινυσεν· ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίεσσιν 522^b sq. = N 548
κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσας, 522^b sq. = Π 289
522^b = O 434 [sq.]

506. μέγα A²] μέγ' Ω (item P 317). || 508. ἐκκατιδών] neglecto ρ. || 509. μὴ Bentley] μὴ δ'. || 516. μεθιέντα N] -ντας Ω. || 520 et 525. Πείροος] Πείρω Ω. Cf. B 844. || 520. ἄρ'(α)] *ἄπ' (coll. Θ 865 Ω 492 al.)?

500. Cf. *Melanippus Priami dubus* dum pax erat praepositus O 547—551. Etiam Υ 91 huc facit. Regis Troiani equi celebrantur etiam E 222 sq., 265—270, 640 Υ 220—230.

502. κροτάφοι'(ο)] § 59.

508. *Pergami arcis* etiam E 446, 460 H 21 *Apollinis* ratione habita fit mentio; alia est ratio versuum Z 512 et Ω 699 sq.

510. Cf. Υ 102 de Achille: οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὐχεται εἶναι.

513. χόλον... πέσσει] cf. I 517 et B 237.

515. Τριτογένεια] ignotae originis epitheton — sed cohaerere videntur (Τρίτων et) Ἀμφιτρίτη — redivit Θ 39 X 183 γ 378.

519. Θρηϊκῶν] § 17.

521. ἀναιδῆς] cf. Δ 521.

- θυμὸν ἀποπνεῖων. ὃ δ' ἐπέδραμεν ὅς ς' ἔβαλέν περ,
 525 Πείροος· οὐτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι 525^b sq. = Φ 180
 'χύντο χαμαὶ χολάδες, τὸν δὲ σκότος ὅς' ἐκάλυψε. 526^b = 461^{sq.}
 τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσυμένος βάλε δουρὶ
 στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός. 528^b cf. γ 486
 ἀγχίμολον δέ φοι ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄβριμον ἔγχος
 530 ἐσπάσατο στέρνοιο, φερούσατο δὲ ξίφος ὀξύ,
 τῷ ὅ γε γαστέρ' ἔτυψε μέσσην, ἐκ δ' ἦινυτο θυμόν.
 τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυνσε, περίστισαν γὰρ ἐταῖροι
 Θρηκίεσ ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
 οἳ γε μέγαν περ ἔοντα καὶ Ἰφθιμον καὶ Ἄγαυόν 534 sq. = Ε 625
 535 ὥσαν ἀπὸ σφειών· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμύχθη. 535 = Ν 148
 ὥς τῷ γ' ἐν κονίνισι παρ' ἀλλήλοισ' ἐτετάσθην,
 ἦ τοι ὃ μὲν Θρηκίων, ὃ δ' Ἐπειὼν χαλκοχιτώνων
 ἡγεμόνες· πολλοὶ δὲ περὶ κτείνοντο καὶ ἄλλοι.
 ἔνθα κεν οὐκέτι φέρον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών, 539^b cf. Ν 127
 540 ὅς τις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξεί χαλκῷ
 δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δέ γε Παλλὰς Ἀθήνη
 χειρὸς ἐλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν· 542^b cf. Ρ 562
 πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἥματι κείνῳ
 πρηνέες ἐν κονίνισι παρ' ἀλλήλοισ' ἐτέταντο.

Διομήδους ἀριστεία.

Ε ἔνθ' αὖ Τυδεΐδην Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη
 ὀδῶκε μένος καὶ θάρσος, ἵν' ἐκδέελοσ μετὰ πᾶσι

524. ἐπέδραμεν] ὅπ. pap. 136. — *ς(ε)] δ'. Cf. Ρ 600. || 527. Om. pap. Hib. 20. — ἐπεσσυμένος (-σσύμενος) Ar. in altera ed.] ἐπεσσύμενον (pap. 136 A) vel ἀπεσσύμενον Ω. Hoc Ar. in ed. altera (cf. ἀπύοντα Ν 567 Ξ 409 Ν 516, 650 Ξ 461). || 542. Postmodo additus? Insolitum in thesi est αὐτὰρ pro ἀτὰρ dictum (cf. § 18), nisi quis -σα, ἀτὰρ (ut Κ 99 -ται, ἀτὰρ) scribere malit, non invitato add., sed cum iatu vitioso et caesura duriore. Bentley del. vs. 543 sq., Knight 540—544. || 2. ἐκδέελοσ] ἐκδηλοσ Ω. Cf. Κ 466.

524. θυμὸν ἀποπνεῖων] *animi defectum passus*; cf. Α 241.

533. ἀκρόκομοι] cf. Β 11.

537. Θρηκίων] § 17.

539. κεν οὐκέτι ... ὀνόσαιτο] *optativus* ut vs. 223. Verbum *vilipendere* significat, hinc h. l. et Ω 241 ε 379 ρ 378 *non satis grave (miserum) ducere*,

ut (ἐπι-)μέμψεσθαι Herodot. VIII 106 Xen. Hell. VI 2 § 34 al.; contrarium est ἀγαπάειν sive *satis magnum ducere* φ 289. Cf. et ἐπαυρέσθαι in malam partem adhibitum Ο 17 al. et οὐ φάλοσ ὅττι sim. | 376.

2. ἐκδέελοσ] ἐκδηλοσ Ω. Cf. δέελοσ (δηλοσ) Κ 466 υ 333 et ἐυδήελοσ (-δεΐε-

- Ἀργεῖοις γένοιτο ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο. 3^b = v 422 cf. Σ
 ὁ δ' αἶε δέ γ' ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀνάματον πῦρ, 121
 5 ἄστέρ' ὀπωρινῶι ἐναλγχιον, ὅς τε μάλιστα 5 sq. cf. A 62 sq.
 λαμπρὸν παμφαίνησι λελουμένος Ὠκεανοῖο. X 26 sq.
 τοῖόν γοι πῦρ δαΐεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων, 7^b = P 205
 ὥρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο. 8^b = Π 285
 ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης ἀφνειὸς ἀμύμων, 9^a = K 314 cf.
 10 ἱρεὺς Ἑφαίστοιο· δῶα δέ γοι νῆες ἦσθιν, v 287
 Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχης ἐὺ φειδότε πάσῃς. 11^b = B 823
 τῷ γοι ἀποκρινθέντε ἐναντίῳ ὠρμηθήτην·
 τῷ μὲν ἀφ' ἵπποιιν, ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὠρνυτο πεζός.
 οἷ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, 14 = Γ' 15
 15 Φηγεὺς ῥα πρότερος προῖει δολιχόσκιον ἔγχος· 16 cf. Π 478
 Τυδεΐδew δ' ὑπὲρ ὅμον ἀριστερὸν ἤλυθ' ἀκωνὴ 17 = Π 479
 ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν. ὃ δ' ὕστερος ὠρνυτο χαλκῶι [sq.
 Τυδεΐδης τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός, 18 sq.^a cf. Π 480
 ἀλλ' ἔβαλε στήθος μεταμάζιον, ὥς δ' ἀφ' ἵππων. 18^v = A 376

4. δέ γ' (δέ οἱ) l. a. apud Eust.] οἱ (om. δέ) Ω (etiam Ambr.). Cf. § 13. || 9. ἦν δέ τις ἐν] ἴσχε (ἦσχε) δ' ἐν Nauck (ut P 575, ubi cf. v. l.). Item K 314 v 287 (et N 668 coll. i 508). Cf. § 302. || 16. Τυδεΐδew δ' (ἐ) Τυδεΐδα? Cf. § 55. || 17. ἔβαλ' αὐτόν] ἔβαλιν μιν Nauck. Cf. comment.

λος Ω) *Ithacae* epitheton obscurius β 167 i 21 v 212, 234, 325 ε 344 τ 132, *Crisae* h. Ap. 438: *apertus* (non silva virgultisve obsitus)?

4—8. Sic Achillis capiti Minerva Σ 205—214 circumdat nubem fulgidam; cf. etiam A 62—64 X 26—32, 134 sq., 317—319 Verg. Aen. VIII 620 et φλόγεος epitheton currus Iunonis E 745 Θ 389. Praeterea hic indicandi sunt loci ubi *fulmini* (cf. N 242—245) vel *igni* (cf. A 596) assimilantur heroës. In cuiusmodi comparationibus coniunguntur notiones *splendoris* τῶν ἀστραπτόντων ὄπλων (cf. ε 268), *mobilitatis*, *incendii* vastantis.

6. *Sirius* sive *Canicula* — nam hanc dici stellam aestivam apparet coll. X 26 sqq. — cum denuo conspicitur,

non amplius in solis lumine latens, dicitur *ex Oceano produisse* lavacro refectus. Sic etiam Σ 489 *occidere* dicitur *Oceano lavari*. Ut h. l. λούεσθαι Ὠκεανοῖο sive *ex Oceano* (i. e. sumta inde aqua), sic Z 508 O 265 φ 560 h. XXXII 7 dicitur λούεσθαι ποταμοῖο, β 261 νίζεσθαι ἁλόος.

10. ἦσθιν] § 302.

12 sq. Ex ipso curru pugnant hi heroës Troiani; cf. vs. 144 et Δ 306.

17. αὐτόν] *ipsum*, item vs. par.; praetervolavit telum, non ad ipsum eius corpus pervenit.

19. μεταμάζιον] *medio inter mammas loco pectoris*. Eiusdem conformationis sunt μέτωπον vel -ιον (Δ 460 al.), μεταδήμιος (cf. Θ 293), et apud posteros μεταίχιμος, μετόρχιον, μεταπύργιον, *inter-*

- 20 Ἴδαϊος δ' ἀπόρουσε λιπὼν περικαλλέα δίφρον,
οὐδ' ἔτλη περιβήμεν' ἀδελφεόοι καμένιοι·
οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν,
ἀλλ' ἴθρ' αἰστος ἔρυτο, ὅσ' αἶψα δὲ νυκτὶ καλύψας,
ὥς δὴ φοι μὴ πάγχυ γέρον ἀκαχημένους εἶη.
- 25 Ἴππους δ' ἐξέλασας μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς
ἔδωκεν ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας. 26 cf. Φ 32
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἔλιδον υἱὲς Ἀάρητος 27 cf. Α 459
τὸν μὲν ἀλευόμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὅχεσφι, 27^a = N 737
πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἠθήνη 29^a = Π 280 Σ 223
- 30 χειρὸς ἐλοῦσα φέπεσσι προσνήδα θοῦρον Ἄρηα·
„Ἄρεσ, Ἄρεσ βροτολογιέ, μαιφόνε, τειχεσιπλῆτα, 31 = 455
οὐ κεν δὴ Τρῶας μὲν ἐάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
μάρνασθ', ὅπποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ;
νῶϊ δὲ χαζώμεσθα, Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν.“
- 35 ὥς φειπούσα μάχης ἐξήγαγε θοῦρον Ἄρηα.
τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖδεν ἐπ' ἧϊόντι Σκαμάνδρῳ,
Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί· ἔλε δ' ἄνδρα φέκαστος
ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ γάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
ἀρχὸν Ἀλιζάνων, Ὀδίων μέγαν, ἔκβαλε δίφρον·
- 40 πρῶτοι γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ ᾗξες 40^b-42^a = Α 447
41 ὥμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε. 40^b sq. = © 258 sq.
41 sq. = γ 93 sq.
41 = 57

21. ἀδελφεόοι § 59] -φειοῦ. || 31. τειχεσιπλῆτα] -βλήτα Zen. et l. a. in pap. Oxyrh. 223. ||
36. ἐπ' ἧϊόντι] ἐπὶ φιδόντι Brandreth, καθεῖτο ἐπὶ ποιήντι Naber.

vallum, interlunium, alia; cf. etiam
μετάγγελοσ O 144 Ψ 199. Alienum
hinc est μεταδόρπιος δ 194.

21. περιβήμεν(αι) cf. A 37 et § 125.

— ἀδελφεόοι § 59.

22. *Neque enim mortem effugisset,*
ne ipse quidem. Cf. B 703.

24. φοι... γέρον] *sacerdos eius senex.*

29 sq. Ἀθήνη... Ἄρηα] cf. Δ 439.

30. ἐλοῦσα φέπεσσι] -σ' ἐπέεσσι Ω.

— προσνήδα § 191.

31. Ἄρεσ, Ἄρεσ] non nisi h. l. bis
deinceps eadem voce usus est poeta,
quapropter Ἄρεσ ἀρέος (= βλαπτικέ!)
scribebat Ixion (cf. A 99).

— τειχεσιπλῆτα] vox, quae non nisi
vs. parall. reddit, eum significat *qui*
ad moenia accedit, qui ipsa moenia
petit (ut Thebarum moenia Capaneus).
Ducta est a stirpe verbi πελάζειν
(πέλας).

32. οὐ κεν] § 326.

33. μάρνασθ', ὅπποτέροισι κτέ.] *dimi-*
care ut (= donec) appareat utrisq.

36. ἧϊόντι] adi. alibi non obvium
herbosum interpretantur veteres; for-
tasse ad ἡϊόνα vocem est referendum,
ut ripae acclives Scamandri significen-
tur. Sed vox ἡϊών *littus maritimum*
apud H. valet.

- 43 Ἴδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνῆρατο, Μήιονος υἱὸν
Βώρου, ὃς ἐκ Τάρηος ἐριβόλακος εἰληλούθει. 44 cf. P 350 r 485
- 45 τὸν μὲν ἄρ' Ἴδομενεὺς δουρὶ κλυτὸς ἔγχεϊ μακρῶι
'νύξ' ἵππων ἐπιβησόμενον κατὰ δεξιὸν ὄμον· 46sq. = P 348sq.
ἦριπε δ' ἐξ ὀρέων, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλε. 47^b = N 672 Π
τὸν μὲν ἄρ' Ἴδομενεὺς ἐσύλενον θεράποντες· 607
- 50 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἔλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
ἐσθλὸν θηροτῆρα· δίδαξε γάρ Ἀρτεμις αὐτὴ
βαλλέμεν' ἄγρια πάντα, τὰ τε τρέφει οὖρεσιν ὕλη.
ἀλλ' οὐ φοι τότε γε 'χραῖσμ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα
οὐδὲ γενηβολίαι, ἥισιν τὸ πρὶν γ' ἐκέκαστο·
- 55 ἀλλὰ μιν Ἀτρεΐδης δουρὶ κλειτὸς Μενέλαος
- 56 πρόσθε φέθεν φεύγοντα μετάφρενον οὐτάσε δουρί. 56 = r 402
- 58 ἦριπε δὲ πρηνῆς, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῶι. 58 cf. 294
Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνῆρατο, Τέκτονος υἱὸν 58^a = x 296
- 60 Ἀρμονίδα', ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα
τευχέμεν' ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳι τεκτάνατο νῆας ἐρίσας

42 δούπησεν δὲ πεισών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῶι.

42 = A 504

57 ὦμων μεσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε.

57 = 41

42. Om. pap. Oxyrh. 228 A C T. || 46. ἐπιβησόμενον] ἀποβησόμενον Naber (cf. v. l. E 227 P 480), item loco parall.; sed illic obstat participium κηχεῖσ. || 49. αἵμονα] ἰδομενα Naber. || 53. 'χραῖσμ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα] χραῖσμεν θανάτοιο πέλωρα Zen. (cf. B 321). || 57. Om. pap. Oxyrh. 228 A C D. || 60. πάντα] πολλὰ Ar. in ed. altera.

43 sq. *Tarne* ex urbe *Maconiae* oriundus et *Troum* socius dicitur *Phaestus* heros, quem devincit nunc *Idomeneus* rex *Cretensis*. Sed videtur desumptum esse hoc nomen e carmine antiquiore et a bello *Troiano* alieno, quod inter *Cretenses* olim cantatum fuerit, *Phaestus* autem heros urbis *Cretensis* fuisse eponymus.

46 sq. *Fugiens* et iam currum consensurus telo percussus e curru excidit. Vocat igitur poeta ἐπιβησόμενον eum qui alterum pedem currui iam imposuit. *Fugae* mentio apertis verbis fit loco parallelo Π 342—344.

49. αἵμονα] vox †, quae etiam in proprium nomen abiit (Δ 296 et apud posteros), *prudenter* significat et cum adiectivo αἰμόλιος α 56 cohaeret. Cf. Hes. Th. 377.

50. ὀξυόεντι] *acuto*, § 69. Erant qui ad δέυνην substantivum (= *fagum*) referrent, in his *Archilochus* apud *Porphyrium* ad Z 201: δέυη ποτῆτο et *Euripides* *Heracl.* 727: χειρὶ δ' ἐνθὲς δέυνην.

60. πάντα] cf. A 5.

61. *Minerva* et aliis artibus praeest et arti naves fabricandi; cf. O 412 et γ 72—74.

- ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσ' ἐγένοντο
 φοί τ' αὐτῶι, ἐπεὶ οὐ τι θεῶν ἐκ θέσφατ' ἐφαίδει.
- 65 τὸν μὲν Μηριόνης, ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων, 65^b cf. Π 598
 'βεβλήκει γλουτὸν κάτω δεξιὸν' ἢ δὲ διὰ πρὸ
 ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυνθ' ἄκωκῇ. 67^a = N 652
 γνῦξ δ' ἔριπ' οἰμῶξας, θάνατος δέ μιν ἀμφεκάλυψε. 68 cf. γ 417
- Πήδαιον δ' ἄρ' ἔπεφνε Μῆγος, Ἀντίνορος υἱόν,
 70 ὃς ῥα νόθος μὲν ἔεν, πύκα δ' ἔτρεφε διὰ Θεανῶ
 γῆσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσι γῶι.
 τὸν μὲν Φυλεΐδης δουρὶ κλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν 72^b = A 396 E 446
 'βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ γινίον ὀξέϊ δουρὶ.
 ἀντικρὺ δ' ἄν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν 'τάμε χαλκός.
 75 ἤριπε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὁδοῦσι. 75^a cf. A 713 X 330
- Εὐρύπυλος δ' 'Εὐαιμονίδης 'Υψάνορα δῖον,
 υἱὸν ὑπερθύμου Δολοπλόνος, ὅς ῥα Σκαμάνδρου
 ἀρητῆρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς 'τίετο δῆμωι,
 τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, 'Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός, 78 cf. Π 605
 78^b = K 33 N 218
 cf. A 58 E 205
- 80 πρόσθε γέθεν φεύγοντα μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον
 φασγάνωι ἀΐξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν. 81^a = K 456 γ 98
 cf. Θ 88
 αἱματόεσσα δὲ χεὶρ πεδίωι 'πέσε· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
 ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. 83 = Π 334 γ 477
- ῶς οἱ μὲν 'πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. 84 = 627
 84^a = H 442

64. Ar. — || 75. Om. pap. Oxyrh. 228 (in margine addidit corrector post vs. 83 in-
 rendum). — ἐν κονίῃ B C] ἐν κονίῃς Ω, ἐξ ὀχέων l. a. in A.

63 sq. „Naves Troiae excidio fore”
 cecinerat oraculum, a navigatione
 cives dehortatum. Recte sic Hella-
 nicus poetae verba interpretatur in
 scholio. Cf. X 116. Et attulerunt naves
 Troiae perniciem. Qui autem „ἄλός
 ἱππος” fuerat primitus (cf. δ 708),
 is in carminibus epicis quae ad nos
 pervenerunt verus „equus ligneus”
 est factus (cf. θ 492 sq.). — *Phereclo*
 mortis iam causa fit classis quam
 pridem struxit eius pater. Nisi δσ
 vs. 60 non ad Τέκτονα sed ad ipsum
 Φέρεκλον referendum est (cf. vs. 44);

quod veri tamen est dissimile, quo-
 niam etiam avi additum est nomen.
 Et diserta sunt haec nomina. Non
iuvenis Paridi naves aedificavit, sed
vir maturus, cui nomen erat *Faber*
Artificis filius.

64. θέσφατ' ἐφαίδει] § 160.

70. ἔεν] § 302.

71. πόσι] § 74.

73 sq. Fugientis cervicibus hasta
 transfixis linguam succidit Meges.
 Cf. vs. 292.

77. δσ] ad Δολοπλόνον referendum;
 cf. vs. 60 et de Scamandri cultu Φ 131.

- 85 Τυδεΐδην δ' οὐ κε γνολῆς ποτέροισι μετείη,
 ἥε μετὰ Τρώεσσιν ὀμιλέοι ἢ μετ' Ἀχαιοῖς.
 'Θνυν γὰρ ἄμ πεδίον ποταμῶι πλήθοντι φεφοικῶς
 χειμαρόωι, ὅς τ' ὄκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας.
 τὸν δ' οὐτ' ἄρ τι γέφυραι ἐερμέναι ἰσχανάουσι,
 90 οὐτ' ἄρα ς ἴσχους ἔρκε' ἀλωιάων ἐριθηλέων,
 ἐλθόντ' ἐξαπίνης, ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος
 πολλὰ δ' ὕπ' αὐτοῦ φέρρα κατήριπε κάλ' αἰξήων.
 ὅς ὑπὸ Τυδεΐδῃ πυκινὰι 'κλονέοντο φάλαγγες
 Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν ἰμῖνον πολέες περ ἰόντες.
 95 τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς νῆδς
 θύνοντ' ἄμ πεδίον, πρὸ φέθεν κλονέοντα φάλαγγας,
 αἰψ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα,
 καὶ 'βάλ' ἐπαΐσσοντα, τυχῶν κατὰ δεξιὸν ὄμον,
 θῶρηκος γύalon διὰ δ' ἔπτато πικρὸς διστός,
 100 ἀντικρὺ δὲ διέσχε, 'παλάσσετο δ' αἵματι θῶρηξ.
 91^b = M 286 cf.
 ω 344
 95^a = A 248 Φ 49
 cf. Γ 21
 97 cf. A 370
 98^b = τ 452
 99 cf. N 587
 100^a = A 253 γ
 416cf. Ψ 876τ 453

86. μετ' Ἀχαιοῖς] Ἀναοῖσι Nauck (cf. § 60). Nisi versus postmo^o e-t additus. ||
 88. χειμαρόωι § 61] χειμάρρῳι. — ἐκέδασσε] ἐκίασσε Naber (cf. v. l. II 347 η 250), sed
 participio quod sequitur ἐερμένως melius convenit vulgata. || 89. τι Etym. M. 478, 42] τε Ω.
 — ἐερμέναι Ar.] ἐεργμέναι Ω. || 90. ς(ς)] addidit Brandreth (sed ante ἴσχει; cf. § 329⁵).
 — *ἴσχους ἔρκε'(α)] ἔρκεα ἴσχει.

85 sq. De victis Achivis simile quid
 dicitur Ξ 58 sq. Procul nunc absu-
 mus ab ea quam Nestor suis copiis
 commendavit arte strategica (cf. Δ 301
 sq.).

85. οὐ κε] § 326.

— γνολῆς] cf. Δ 223.

87 sq. Cf. Verg. Aen. II 496 sq. et
 simillima *Aiacis* cum torrente com-
 paratur A 492—496.

89. γέφυραι ἐερμέναι] *aggeres serie
 sublicarum* ab aquarum impetu *pro-*
tecti.

90. ἔρκε'(α) ... ἀλωιάων] *arbustorum
 maceriae*, quae postea, in Attica certe,
 vocabantur κύκλοι (cf. torrentis Attici
 nomen Κυκλοβόρος, Ar. Eq. 137 al.)
 vel γύροι (Theophr. Caus. Plant. III 4
 § 1, 12 § 1). Cf. Σ 564 (Φ 257).

— ἐριθηλέων] § 8 et 73.

92. φέρρα] *arva* (vel *arbusta*). Cf.
 T 131.

99 sq. Diomedis lorica etiam E 189
 Θ 194 sq. Ψ 819 commemoratur.
 Loricarum autem (coriacearum vel
 lintearum) cum fit mentio, etiam γύαλα
 loricarum interdum, ut h. l., comme-
 morantur, *laminae* aliquot *aeræae*, quae
 loricis insuebantur ad corporis partes
 ictibus hostium praesertim expositas
 melius protegendas. Cuiusmodi lori-
 cam gerit e. g. vir qui depictus est in
 vetustissimo quodam vase Tirynthe
 reperto (Schliemann Tiryns 17).

— ἔπτато] § 216.

100. ἀντικρὺ ... διέσχε] *tota* — aut
 fere *tota* — *cuspis* (cf. A 253) per vul-
 nus transacta a tergi parte *eminuit*.
 Item *hastæ* *cuspis* N 519. De verbi
 usu cf. K 263 sq.

- τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς·
 „ὄρνυσθε, Τρῶες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων·
 βέβληται γὰρ ἄριστος Αἰχιδῶν, οὐδέ γ' ἐφ' ἡμῖν
 δυνάθ' ἀνσχέσασθαι κρατερὸν βέλος, εἰ ἑτόν με
 105 ὄρσε γ' ἀνάξ Διὸς υἱὸς ἀπορνύμενον Λυκίηνθεν.“
 ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὦκ' ὀδύρσασε,
 ἀλλ' ἀναχωρήσας πρόσθ' ἵπποιν καὶ ὄχεσφι
 ἔσθι, καὶ Σθένελον προσέφη, Καπανήϊον υἱόν·
 „ὄρσο, πέπον Καπανηϊάδην, καταβήσσο δίφρου,
 110 ὄφρα μοι ἐξ ὅμοιο φέρύσσης πικρὸν οἶστόν.“
 ὣς ἄρ' ἔφη, Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ἔλτο χαμᾶζε,
 πὰρ δὲ στάς βέλος ὦκ' διαμπερὲς ἐκφέρουσ' ὦμον·
 αἶμα δ' ἀνγκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.
 δὴ τότ' ἔπειτ' ἠρώτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 115 „κλυθί μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀρτυτώνη.
 εἴ ποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέσθις
 δῆλω ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη·
 117^b sq.^a cf. K 280 sq.
 δὸς δέ τέ μ' ἀνέρ' ἐλεῖν καὶ ἐς ὀρυμνὴν ἔρχεσθαι ἐλθεῖν,
 ὅς μ' ἔβριχε φθάμενος καὶ ἐπεύχεται, οὐδέ μ' ἐφείσκει
 120 δεινὸν ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἡέλιό.“ 120^b = A 605

104. δ(φ)ήθ' ἀνσχέσασθαι] sic Ar., δῆθ' ἀσχέσασθαι pap. Oxyrh. 223 = δ(σ)σχέσασθαι? Cf. Π 231 et § 10. — βέλος] sic Ar., μένος pap. Oxyrh. 223 et cod. Gen. || 118. δός] τὸν pap. Oxyrh. 223. — ἀνέρ'(α) Bentley] ἄνδρα Ω, ἄνδρ' ἐλεῖν (ἐλέμεν) Brandreth, δός δέ μοι ἀντίσαι Nanck.

104. βέλος] telum quo percussus est, *iactum* sive *dolorem vulneris*. Cf. E 439.

105. Λυκίηνθεν] cf. Δ 88 sqq.

112. διαμπερὲς] *per ipsum vulnus*. Correpta cuspide, quae ἀντικρὺ per brachii partem summam διέσχε, Sthenelus sagittam protraxit a parte opposita (prius recisa sagittae cauda? (cf. vs. 665—667). Quominus retraheret obstabant hami; cf. Δ 151, 213 A 844 sq.

113. ἀνγκόντιζε] compositum †, translatum: *eiacu' abitur*. Item Herodot. IV 181. Simili metaphora χ 18 sanguinis

scaturigo e naribus emicans dicitur αὐλός sive *fistula*.

— στρεπτοῖο] epitheton Φ 31 reedit; tunica e *filis tortis texta* videtur significari. Aristarchus intellegebat *loricam squamatam*, cui et hodie sunt qui assentiantur.

118. καὶ... ἐλθεῖν] *et eum... venire*; subiectum mutatur (ut vs. 140 et passim). — Hendiadyn potius efficiunt ἐλεῖν καὶ... ἐλθεῖν quam *prothysteron*. Nam ἐλεῖν *profligare* quidem significat, proprie tamen valet *prehendere, capere, occupare*. Item Ω 206: εἰ γάρ σ' αἰρήσει καὶ ἐσώπεται ὀφθαλμοῖσι.

- ὥς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
 γυνῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθε,
 ἀρχόθι δ' ἵσταμένη γέπεα περόεντα προσκνύα·
 „θαρσῶν νῦν, Διομήδεις, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·
 125 ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρῷον ἦκα
 ἄτρομον, οἷον ἔχεσκε σακεσπάλος ἱππότης Τυδεύς·
 ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ πρὶν ἐπῆεν,
 ὄφρ' ἐὺ γιγνώσκῃς ἡμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
 τῷ νῦν, αἴ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,
 130 μῆ τι σύ γ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἔλθῃς· εἰς πόλεμον, τίν γ' οὐτάμεν' ὀξέϊ χαλκῷ.“
 ἢ μὲν ἄρ' ὥς φειποῦς' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Τυδεΐδης δ' ἐξαὔτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη,
 135 καὶ πρὶν περ θυμῷ μεμαῶς Τρώεσσι μάχεσθαι.
 δὴ τότε μιν τοῖς τόσσον ἔλεν μένος, ὥς τελέοντα,
 ὃν βῶα τε ποιμὴν ἀργαῖι ἐπ' εἰροπόκοις· ὅτεσσι
 χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον οὐδὲ δαμάσῃ·
 τοῦ μὲν τε σθένος ὥρσεν, ἔπειτα δέ γ' οὐ προσαμύνει,
 140 ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύεται, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται.
 αἶ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυνται,
 αὐτὰρ ὅς ἐμμεμαῶς βαθείης ἐξάλλεται αὐλῆς·
 ὥς μεμαῶς Τρώεσσι μίγῃ κρατερὸς Διομήδης.
 ἐνθ' ἔλε Φαστύνοον καὶ Ἰπείρονα, ποιμένα λαῶν,

123. ἀρχόθι δ' (ἐ) cf. B 172. || 126. Om. pap. Oxyrh. 223 (in margine add.). || 127. δ' (ἐ) om. pap. Oxyrh. 223. || 128. γιγνώσκῃς] -κοις pap. Oxyrh. 223 A. — ἠδὲ καὶ ἄνδρα] ἠδ' ἄνθρωπον Zen. || 132. γ' οὐτάμεν(αι)] sic et οὐτάμεν Ar., οὐτάσαι Zen. — χαλκῷ] δουρί pap. Oxyrh. 223¹. || 136. ἔλεν] ἔχεν Ptolemaeus Orosandae f. || 139. *γ' (ε)] γ'. || 140. δ' ἐρῆμα] δὲ μῆλα Naber (coll. K 485). || 141. κέχυνται] τίτανται pap. Oxyrh. 223. || 142. ὅς § 15] δ' — ἐμμεμαῶς] ἐμμεπίως Bentley (coll. vs. 836).

124. ἐπὶ Τρώεσσι] cf. P 98.
 126. σακεσπάλος] †, cf. H 238 sq.
 127 sq. Cf. A 198.
 138. χραύσῃ] § 179.
 — αὐλῆς] breviter dictum pro: τειχίου vel ἔρκεος αὐλῆς. Cf. v 5 sq., ubi aula dicitur ὑψηλὴ δεδμησθαι.
 140. δύεται] leo.
 — τὰ] structura negligentior, quasi antecesserit μῆλα. Cf. Π 353.

141. κέχυνται] cf. χ 387.
 142. βαθείης] § 75.
 144, 148, 152, 159. Binos identidem cur trucidet Diomedes claris verbis dicitur vs. 160: *currus* enim hostium complures aggreditur. Cf. etiam E 12 sq., 275—294, 541, 608 sq. Z 17, 21 A 102, 126 sq., 320—322, 328 sq., 335, 422, 748 M 112 O 386 et Δ 306.

- 145 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκήρεϊ δουρί,
 τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλοι κληῖδα παρ' ὦμον
 'πλῆξ', ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐξέργαθεν ἡδ' ἀπὸ νώτου.
 τοὺς μὲν ἕας, ὃ δ' Ἄβαντα μεταίχετο καὶ Πολύμηδον, 148^a = A 148, 426
 νῆας Εὐρυδάμαντος, ὀνειροπόλοιο γέροντος,
 150 τοῖς' οὐκ ἐρχομένοις' ὃ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους,
 ἀλλὰ σφας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξε.
 'βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε Θωονά τε, Φαίνοπος νῆε,
 ἄμφω τηλυγέτω' ὃ δ' ἐτείρετο γήραϊ λυγρῶι,
 νιδὸν δ' οὐ 'τέκετ' ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.
 155 ἐνθ' ὃ γε τοὺς ἐνάριξε, φίλον δ' ἐξήκυντο θυμὸν
 ἀμφοτέρω, πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ
 'λείπ', ἐπεὶ οὐ ζῶοντε μάχης' ἐκ νοστήσαντε
 'δέξατο' χηρωσται δὲ διὰ κτῆσιν 'δατέοντο.
 ἐνθ' νῆε Πριάμοιο δῶμα λάβε Δαρδανίδαο
 160 ἐν ἐνὶ δίφρῳι ἔοντε, Ἐχέμμονά τε Χρομίον τε.
 ὥς δὲ λέων ἐν βουσί θορῶν ἐξ αὐχένα γάξῃ
 πόρτισ ἡδὲ βοός, ξύλοχον κάτα βοσκομενάων,
 ὥς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος νιδὸς
 'βῆσε κακῶς ἀρέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα.
 165 ἵππους δ' οἷσ' ἐτάροισι 'δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.
 τὸν δ' ἔριδ' Αἰνείας ἀλαπάξοντα στήλας ἀνδρῶν,
 'βῆ δ' ἵμεν' ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχεΐάων 167 cf. γ 319
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἴ ποθ' ἐφρεύροι. 168 cf. A 88
 ἡῖρε Λυκάονος νιδὸν ἀμύμονά τε κρατερὸν τε, 169 = A 89
 170 'στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο γέπος τέ μιν ἀντίον κῦδα'

146. τὸν δ' ἕτερον] τοῦ δ' ἑτέρου Zen. || 151. σφας] σφε (cf. § 92)? || 156. ἀμφοτέρω] -ρων Zen. (cf. vs. 659). || 159 sq. νῆε ... ἔοντε Ahrens] νῆας ... ἔοντας. Cf. vs. 608 sq. || 162. πόρτισ] βουκόλου Zen. — ἡδὲ Bentley] ἡδ. Idem vitium est γ 348 δ 371; cf. v. l. © 349 N 39 Ω 179 δ 45 π 198, 273 ρ 37 τ 54, 530. || 165. οἷσ' (ι)] neglecto ς, αὐ Heyne.

145—147. βαλὼν ... 'πλῆξ'(ε)] cf. Γ 80.
 148. δ δ'(ε)] cf. A 191.
 149. ὀνειροπόλοιο] cf. A 63.
 150. ἐρχομένοις'(ι)] *cum Troiam in bellum nuper proficiscerentur*. Cf. vs. 198.

153. τηλυγέτω] cf. Γ 175.
 158. χηρωσται] †, *heredes eius cui proprii non sint liberi*. Vox etiam

apud Hesiodum Theog. 607 occurrit.

160. ἐν] § 315.

162. πόρτισ ἡδὲ βοός] *matris et filiae*. Cf. κ 410.

166. Cf. Verg. Aen. X 721.

168. ποθ'(ι)] § 322.

170. μιν ... κῦδα] *dicendi verbum accusativum adsciscit etiam* M 60, 210 N 725 P 237, 334, 651 Y 375

- „Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες οἷστοι
καὶ κλέος; ὧι οὐ τίς τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνὴρ,
οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέο γ' εὐχεται ἔμμεν' ἀμείνων.
ἀλλ' ἄγε τῷιδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Αἰὲ χεῖρας ἀνασχών,
175 ὅς τις ὁδε κρατεῖ καὶ δὴ κακὰ πολλὰ γέφοργε
Τρῶας, ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσε·
εἰ μὴ τις θεός ἐστι κοτεσσάμενος Τρώεσσι,
ἱρῶν μνήσας. χαλεπὴ δὲ θεοῖ' ἔπι μῆνις.“
τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
180 „Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Τυδεΐδῃ μιν ἐγὼ γε δαΐφρονι πάντα φερίσκω,
ἀσπίδι γιγνώσκων αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ
ἵππους τ' εἰσοράων· σάφα δ' οὐ φοῖδ' εἰ θεός ἐστι.
εἰ δ' ὃ γ' ἀνὴρ, ὃν φημι, δαΐφρων Τυδέος υἱός,
185 οὐχ ὃ γ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μάλνεται, ἀλλὰ τις ἄγχι
ἔστι καὶ ἀθανάτων, νεφέλῃ φεγλυμένος ὦμος,

171 cf. O 440^b sq.^a

[sq.

175 sq. = Π 424

175^b = Θ 356176 cf. N 360^b ξ

236

180 = P 485

180^a = N 463 r83

178. ἐπι μῆνις] επιμῆνις una voce Ar. (cf. K 19). || 180. Cf. comment. || 181. μιν] μὲν Ar. in altera ed. (cf. H 183 δ 500 λ 545 π 79, 147). || 183. Ar. —

Ω 333 ε 28 χ 313 ψ 91. Praeterea cf. A 403 Π 207 Ψ 155 θ 334.

171. Cf. O 440: ποῦ νύ τοι τοῖς;

173. ἐν Λυκίῃ] cf. Δ 88 sqq. et B 816—877.

— ἔμμεν'(αι)] § 125.

178. χαλεπὴ δὲ θεοῖ' ἔπι μῆνις] *dei ira gravis est*, χαλεπὴ ἐστὶ θεοῦ μῆνις ἐποῦσα. Cf. A 801.

180. Epitheton χαλκοχιτών, quod *Achivis* est proprium (cf. e. g. Γ 131), h. l. et vs. par. tribuitur *Troianis*. Fortasse poeta dederat καρτεροθύμων (cf. v. l. O 330) vel θωρηκτάων. Nisi utrobique postmodo additus est hic versus; potest enim sine damno omitti.

182. αὐλώπιδι] galearum hoc epitheton redit A 353 N 530 Π 795. Quod *fistulatam*, cuius facies *fistulam* (vel -as) habeat, significare docet lingua; sed cuiusmodi igitur hae galeae fuerint nescimus. *Cornua* illa significari,

quae milites in vase quodam Mycenaeano depicti in fronte galearum gerunt, multi sunt suspicati, ipsa autem illa cornua φάλους nomen habuisse. Sed αὐλός vox quid sibi velit sic non satis explicatur, *cornu* enim non est *fistula*. Id quod poeta dicit quin et *cavum* et *rectum* fuerit non est dubium, quapropter probanda videtur opinio eorum qui statuerunt significari galeam veluti fistulatim ante os protentam ad faciem protegendam. Sic Hesych.: εἶδος περικεφαλαιῆς... εἰς δὲ ληγούσης. Alienus hinc videtur P 297.

183. εἰσοράων] § 191.

— σάφα δ' οὐ φοῖδ' εἰ...] *non certo quidem scio, sed fere puto*. Nam fieri non potest quin is, qui talia facinora edat, aut ipse sit deus aut a deo adiuvetur. Cf. Π 860 sq.; aliter Z 367.

186. φεγλυμένος] § 265.

- ὅς τούτου βέλος ὦκ' ἐκίχμενον ἔτραπεν ἄλλῃ.
 ἦδη γάρ ς' ἐφείκα βέλος, καὶ μιν 'βάλον ὦμον
 δεξιόν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλιοι,
 190 καὶ μιν ἐγὼ γ' ἐφάμην Ἀχιδωνῆϊ προϊάψειν,
 ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα. θεός νύ τίς ἐστι κοτείεισ.
 ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαλῆν. 192 cf. E 299
 ἀλλὰ ποθ' ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἔνδεκα δίφροι
 καλοὶ πρωτοπαγεῖς νεοτευχέες, ἀμφὶ δὲ πέπλοι
 195 πέπτανται, παρὰ δέ σφι ςεκάσται δίζυγες ἵπποι 195^b = K 473
 ἐστᾶσι, καὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας. 196^b = Θ 564
 ἦ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων
 ἐρχομένωι ἐπέτελλε δόμοισ' ἐνὶ ποιητοῖσι·
 ἵπποισιν μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῶτα
 200 ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὕσμινας· 200 cf. B 345
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ 'πιθόμην, — ἦ κεν πολὺν κέρδιον ἦεν! — 201 = X 103 : 228
 ἵππων φειδόμενος, μή μοι δευοίατο φορβῆς

187. Zen. — || 188. ς' ἐφείκα] οἱ ἐφείκα Ω. || 190. προϊάψειν] -ψαι la Roche. ||
 194. Zen. hunc versum mutabat, sed periit eius lectio.

187. ἔτραπεν ἄλλῃ] breviter dictum pro: *in aliam corporis partem <quam quo tendebat> vertit* telum a sagittario peritissimo missum; οὐκ εἰς καίριον. Cf. ἄλλως *aliter <quam quis velit> = frustra.*

189. θώρηκος γυάλιοι] cf. vs. 99.

190. Ἀχιδωνῆϊ προϊάψειν] cf. A 3 et O 188.

191. κοτείεισ] § 69.

193. ποθ'(ι) § 322.

— ἔνδεκα] idem numerus „rotundus” (= 10 + 1) est Z 319 (= Θ 494); cf. etiam O 678 Ψ 264 ι 241 Ar. Eq. 546. Item τρεῖς καὶ δέκα (= 12 + 1) E 387 K 495, 561 ω 340 Pind. Ol. I 79 Bacchyl. XI 92 Ar. Plut. 846 al., ἐν καὶ ἐφείκοσι (= 20 + 1) N 260. — De Hectoris statura cf. N 754. Hastas *quindecim cubitum* Chalybibus tribuit Xen. Anab. IV 7 § 16.

194. πρωτοπαγεῖσ] § 73; cf. Ω 267.

De tautologia, quae adiectivis πρωτοπαγῆς νεοτευχῆς coniunctim prolatis inest, cf. X 203.

— ἀμφὶ δὲ πέπλοι | πέπτανται] stant igitur illic currus (curruum caps) εὖ πεπυκασμένοι (cf. B 777). Vox πέπλοι *vestes stragulas* etiam η 96 significat, nec non Z 289 Ω 229 alibi ita potest intellegi. Quae et λίτα (Θ 441), ῥήγεια (κ 352 al.), τάπητες (I 200 al.) dicuntur.

198. ἐρχομένωι] *cum Troiam in bellum sum profectus*. Cf. vs. 204 et 150. 200 et 211. Τρώεσσι] cf. B 826.

201. κεν] § 326.

202—205. Causam haud improbabilem poeta finxit; in antiquissimis tamen fabulis Lycaonis filium non hanc sed aliam ob causam curru non esse usum intellegimus. Cui Apollo arcum dedisse dicitur B 827, et primitus ipse Lycaon quin Apollinis λυκηνέος (cf. Δ 101) arcitenentis instar

- ἀνδρῶν φελλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδην.
 ὧς ᾿λίπον, αὐτὰρ πεξὸς ἔς ᾿Ιλιον εἰλήλουθα,
 205 τόξοισιν πίσυνοσ' τὰ δέ μ' οὐκ ἄρα ᾿μέλλον ὀνύσειν.
 ἤδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσ' ἐφέηκα,
 Τυδεΐδῃ τε καὶ Ἀτρεΐδῃ, ἐκ δ' ἀμφοτέροιν
 ἀτρεκὲς αἶμ' ἔσσευα βαλὼν, ἥγρια δὲ μάλλον.
 τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
 210 ἤματι τῷ ἐλόμην, ὅτε Φίλιον εἰς ἐρατεινὴν
 ἠγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἑκτορι δίδωι.
 εἰ δέ κε νοστήσω καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσι
 πατρίδ' ἐμὴν ἄλοχόν τε καὶ ὑπερφερὲς μέγα δῶμα,
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
 215 εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαινώι ἐν πυρὶ θεῖην
 χερσὶ διακλάσας· ἀνεμώλια γάρ μοι ὀπνδεῖ.
 τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας, Τρώων ἀγός, ἀντίον κῦδα·
 „μὴ δ' οὕτως ἀγόρευε· πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
 πρὶν γ' ἐπὶ νῶϊ τῷ ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι
 220 ἀντιβῖν ἐλθόντε σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
 ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ϋίδηαι
 οἴοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο

203. φελλομένων § 265] εἰλομένων. — ἄδην Ar.] ἄδην Ω. || 204. ᾿Ιλιον] neglecto ϋ, Brandreth ἐὼν εἰς Φίλιον ἦλθον (coll. A 231 A 230). || 211. Ἑκτορι δίδωι] sic Ar., ἱπποδάμοισι olim alii. || 215. φαινώι ἐν] vitium metricum (§ 14). || 219. νῶϊ τῷ § 92] νῶ τῷ D, νῶ τῶιδ' Ω

fuerit vix videtur dubium, deus, non heros.

207. Τυδεΐδῃ τε καὶ Ἀτρεΐδῃ] *Dio-medi et ante eum Menelao*. A re proxima in mente haerenti ad remotiorem pergit. Cf. Ω 588.

209. κακῇ αἴσῃ] cf. A 418.

212. ἐσόψομαι] § 152.

215 sq. Non iam credit Pandarus donum divinum esse suum arcum (cf. B 827), ira abreptus et „οὐκ ἄρ' ἔν θεῖον τό γε δῶρον!” secum mus-sitans. Nisi ipse poeta huius rei non iam recordatur.

215. θεῖην] optativus enuntiatio pri-mario assimilatus, item in *Odyssea* vs. parall.; cf. etiam ε 178 κ 343

Ar. Eq. 694 sq. al. — Etiam θήσω (ut B 258, 261) dici poterat.

218. ἄλλως] *melius*. Cf. A 391.

222. Τρώϊοι ἵπποι] sintne *equi Troiani* intellegendi h. l. et Θ 106 Ψ 291, 378, — id quod verum videtur, opponi igitur nunc equos *Zelee* natos, — an potius *e Trois armento oriundi*, dubitari potest coll. vs. 265—270 et adiectivo *Νηληϊοι* A 597; cf. etiam *Καπηνήϊος, Τελαμώνιος*. Ceterum eodem fere res redit; nam, ut *Tros* populi Troiani est eponymus, sic et *equi Troum* — id est *principum* Troiano-rum, vulgus enim militum non ute-batur curribus, — omnes ab equis regis eponymi originem traxisse credi

- κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεν' ἡδὲ φέβεσθαι
τὼ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσεται, αἶ' κέ περ αὔτε
- 225 Ζεὺς ἐπὶ Τυδεΐδῃ Λιομήδῃ κῦδος ὀρέξῃ.
ἀλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα 226 cf. P 479
δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι. 226^b = ζ 81
ἦε σὺ τόνδε δέδεξο, μελήσουσιν δ' ἔμοι ἵπποι.“ 227 = P 480
τὸν δ' αὔτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός 228^b = K 481
- 230 „Αἰνεία, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία καὶ τεῶ ἵππῳ
μᾶλλον ὅφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἄρμα
οἴσεται, αἶ' κέ περ αὔτε φεβώμεθα Τυδέος υἱόν.
μὴ τὼ μὲν δρῶσαντε ματήσεται οὐδ' ἐθέλῃτον
ἐκφερέμεν πολέμοιο, τεὸν φθόγγον ποθέοντε,
- 235 νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδέος υἱός
αὐτῷ τε κτελνῇ καὶ ἐλάσσει μώνυχας ἵππους. 236 cf. P 496
ἀλλὰ σύ γ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἄρματα καὶ τεῶ ἵππῳ,
τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξείῃ δουρί.“
ὣς ἄρα φωνήσαντε, ἔσ' ἄρματα ποικίλα βάντε,
- 240 ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἔχον ὤκέας ἵππους.
τοὺς δ' ἔριδε Σθένελος, Καπανήϊος ἀγλαὸς υἱός,

227. ἀποβήσομαι] sic Ar., επιβ. Zen. pap. Oxyrh. 223¹ C non recte (nam currum conscensurus est uterque; cf. vs. 239). || 231. εἰωθότι] sic Ar., -τε L. || 234. ποθέοντε A] -ντες pap. Oxyrh. 223. || 239. φωνήσαντε ... βάντε L] -ντες ... -ντες A.

potuerunt. Potuerunt? immo debuerunt. Nam Tros, cui tria milia equarum fuerunt (Υ 221), quid his fecit, nisi bellatorum suorum curribus eas iunxit? Agros enim iis arasse eum nemo potuit perhibere. — At non nisi duodecim illarum equarum conceperunt ex Aquilone (Υ 223—225), quarum prole iam utitur Aeneas? Non urgenda haec res, cum praesertim aliter alibi fuerit narrata (cf. infra vs. 265 sq.).

— πεδίοιο] cf. B 785.

224. αἶ' κέ περ] § 326.

226—228. Pandarus si curam equorum in se recipere velit, Aeneas tum cum ad Diomedem perventum erit de curru est descensurus, ut more

inter Homericos heroës solito (cf. Δ 306) in solo firmo cum eo congregiatur; sin pugnare malit Pandarus, Aeneas interim habenas tenebit. Hoc postquam placuit, mox Pandarus in curru stans Diomedem petiit hasta Aeneae, arcui minus iam confisus (cf. vs. 209 sqq., 278 sq.); non de curru descendit (ut Automedon loco parallelo P 483), quippe qui solo arcu instructus, clipeo igitur carens, pugnam iniisset. Etiam clipeum Aeneae (cf. vs. 297) sumsisset libenter, sed ipse Aeneas inter tela undique volitantia clipeo aliquantisper destituit noluit.

230—232. Cf. Λ 521 sq.

234. ἐκφερέμεν] cf. Ψ 376 sq.

αἴψα δὲ Τυδεΐδην φέπεα πτερόεντα προσηύδα·

„Τυδεΐδη Διομήδεσ, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,

243 = 826 K 234

ἄνδρ' ὁράω κρατερῷ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,

cf. A 608 T 287

δ 71

245 γῆν' ἀπέλεθρον ἔχοντε· ὃ μὲν τόξων ἐϋ φειδώσ,

245^b = B 718

Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὖτε Λυκάονος εὔχεται εἶναι,

[sq.

Αἰνείας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχίσαι

247 sq. cf. Y 208

247 cf. 468

εὔχεται ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἐστ' Ἀφροδίτη

ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδέ μοι οὕτως

249 cf. Ω 356

250 θῦνε διὰ προμάχων, μὴ πωσ φίλον ἦτορ ὀλέσσης.“

250^a cf. A 342 Y

412

τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα φιδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

„μὴ τι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν' οἶω.

οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι

οὐδὲ καταπτώσσειν· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστι.

254^b = φ 426

255 ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν', ἀλλὰ καὶ αὐτῶς

ἀντίον εἴμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ εἴαι Παλλὰς Ἀθήνη.

τούτῳ δ' οὐ πάλιν αὐτίς ἀποισέτον ὠκέες ἵπποι

ἄμφω ἀφ' ἡμελίων, εἴ κ' οὖν ἕτερός γε φύγησι.

ἄλλο δέ τοι φερέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆισι·

259 = A 297

260 αἴ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ

ἀμφοτέρω κτεῖναι, σὺ δὲ τοῦσδε μὲν ὠκέας ἵππους

αὐτόθ' ἐρυκακέμεν, ἐξ ἄντυγος ἥνθα τείνας,

262^b = 322

245. ἔχοντε] -ντας Ω. || 247. μὲν ἀμύμονος] μεγαλήτορος Δ. || 249 sq. Zen. „δοκεῖ ἡθετη-
κῆναι“. || 252. οὐδέ σε πεισέμεν' οἶω] *οὐ πείσεσθαι οἶω? Cf. § 292*. || 256. τρεῖν μ' οὐκ
εἴαι Παλλὰς] τρεῖσιν (τρεῖμεν Nauck) μ' οὐκ εἴα(ι) Ahrens, τρεῖν μ' οὐκ εἴασεν Brandreth, ἀντίον
εἴμι· τρεῖσιν μ' οὐκ εἴαι (immo εἴαε) Παλλὰς Ἀθήνη Menrad. Correctio incerta; verbi praesens
tempus (ἴαει) requiri videtur. || 258. κ'(ε) Heyne] γ' Ω (cf. Π 30), sic Ar. (alii olim κ'?).

243. ἐμῷ κεχ. θυμῷ] *animo gra-
tissime nostro*, Verg. Aen. XII 142.

244. ὁράω] § 191.

— ἐπὶ σοὶ] cf. P 98.

245. ἀπέλεθρον] cf. A 354.

247 sq. *Clari herois et deae filius*.
Cf. φ 335 πατρός δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένεος
εὔχεται ἔμμεναι υἱός.

249. ἐφ' ἵππων] *fuere qui currum
versus interpretarentur* (ἐπί ut Γ 5 al.),
sed prope currum iam stabat Sthene-
lus Diomedis auriga (cf. vs. 261);
vertendum igitur est *curru conscenso*,
ut Ω 356.

252. φόβονδ' ἀγόρευ'(ε)] cf. Π 697
φύγος· ἐμνάοντο. Brevius dictum est *in
fugam* = *in fugam se convertere iubens*.

253. γενναῖον] *generi meo conveniens*
(= rec. ἑγγενές). Adi. †, transitus
autem ad usum aevi recentioris
(= *generosum*) cernitur Pind. Pyth.
VIII 63.

257. πάλιν αὐτίς] cf. B 276.

261. Cf. vs. 249.

262. αὐτόθ'(ι)] § 322.

— ἐρυκακέμεν] § 126.

— τείνας] ἐντεταμένα ἀναδήσας. Item
vs. 322.

- Αἰνείαιο δ' ἐπαῖξαι μεμνημένος ἵππων,* 263 sq. cf. 323 sq.
ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
 265 *τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἥς Τρωῖ περ εὐρύζοπα Ζεὺς*
'δῶχ' υἱὸς ποινὴν Γανυμήδεος, οὐνεκ' ἄριστοι
ἵππων ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἰόα τ' ἡέλιόν τε.
τῆς γενεῆς ἔκλεψε γάναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσις,
λάθρην Λαομέδοντος ὀποσχῶν θήλεας ἵππους.
 270 *τῶν φοι γὰρ ἐξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη'*
τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτνῃ, 271 cf. Ω 280
τῷ δὲ δὴ' Αἰνείαι' ὀδῶκεν, μῆστρε φόβοιο.
εἰ τοῦτω γε λάβοιμεν, ἀροίμεθα κε κλέος ἐσθλόν." 273^a = Θ 196
ὥς οὐ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 275 *τῷ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἦλθον ἐλαύνοντ' ὠκέας ἵππους.*
τὸν πρότερος προσέφειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός'
„καρτερόνδυμε, δαΐφρον, ἀγανοῦ Τυδέος υἱέ,
ἧ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο, πικρὸς οἷστός'
νῦν αὖτ' ἐγχεῖναι πειρήσομαι, αἶ' κε τύχωμι."
 280 *ἧ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖτι δολιχόσκιον ἔγχος,* 280 = Γ 355
καὶ ῥάλε Τυδεΐδαο κατ' ἀσπίδα' τῆς δὲ διὰ πρό

263 et 323. *Alveiao*] -wo Zen. (cf. § 191). || 272. *μῆστρε*] sic Ar., -ρι Plato Lach. 191b et T. Eadem lectionis est varietas Θ 108. || 273. *γε* Voss] κε Ω. || 279. *τύχωμι* A] -οιμι Ω. || 281. *τῆς*] ἡ la Roche (coll. E 66 H 260 r 276).

263. In *Aeneam* autem *irrue equorum* memor (cf. vs. 323). Genitivum adsciscit ἐπαῖξαι, ut N 687.

265—270. Cf. Δ 500.

265. ἥς] genitivus non attractioni debetur, — quae orationis figura neque apud Homerum neque apud Hesiodum vel Pindarum invenitur, — sed unde valet. Non *genus equorum* Troi dedit deus, sed *de stirpe divina* equos aliquot (duos?). Idem genitivi usus est vs. 268.

266. *Ganymedes* ob corporis decus in caelum assumptus Iovis (Idaei) pinerna commemoratur etiam Υ 231—235, Δ 2 vero vel A 597 sqq. similibusve locis nulla eius fit mentio. Ut ille a Iove vel Iove iubente, sic ab

Aurora *Tithonus*, qui item princeps Troianus apud Homerum vocatur (cf. Λ 1 sq. Υ 237), est raptus, id est inter deos receptus (cf. ε 333—335), Iovis (Idaei primitus) assessor.

267. Cf. H 451, 458. Ad *orientem* significandum ἡώς usurpatur M 239 al. — ἰόα] § 77.

269. *θήλεας*] adiectivi forma masculina, ut in *θήλυς* ἐφέρσῃ.

270. *γενέθλη*] non *stirpem* sed *sobolem* hoc uno loco valet; cf. Γ 215.

271. *τέσσαρας*] cf. A 699.

272. *μῆστρε φόβοιο*] sic *Aeneas* equi et Θ 108 vocantur, utpote φόβον Ἀρηος φορέοντες, ut dixit poeta B 767, sive celerissimi διωκόμεν' ἥδ' ἐφέρεσθαι.

- αἶχμῃ χαλκείῃ πταμένη θώρηκ' ἐπελάσθη.
 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε Δυκάονος ἀγλαὸς νείσ· 283 = 101
 „βέβλησαι κενεῶνα διαμπερές, οὐδέ σ' ὅτω
 285 δ-κρὸν ἔτ' ἀνσχήσεσθαι· ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκας.“ 285^b cf. A 288
 τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης· 286 = A 384 cf.
 „ἥμβροτες, οὐδ' ἔτυχες. ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶτ' γ' ὅτω 1^r 430
 πρὶν ἀποπαύσεσθαι, πρὶν ἢ ἕτερόν γε πεσόντα 288^b sq. = X 266
 αἵματος ἄσαι Ἀρηα ταλαύρινον πολεμιστῆν.“ 289 = 1^r 78^{sq.}
 290 ὥς φάμενος προέηκε· βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη
 εἶνα παρ' ὀφθαλμόν, λευκοῦς δ' ἐπέρυσεν ὀδόντας.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρής,
 αἶχμῃ δ' ἐξήλθεν παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα.
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ 294 = Θ 260 cf.
 295 αἰόλα παμφανόοντα, παρέτρесσαν δέ φοι ἵπποι 1^r 58
 ὠκύποδες· τοῦ δ' αὐθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε. 296 = Θ 123, 315
 Αἰνείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρὶ τε μακρῷ,
 δφείσας μὴ πῶς φοι φερυσάατο νεκρὸν Ἀχαιοί.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ ἔβαινε λέων ὥς ἀλκὴ πεποιθώς, 299 cf. P 4
 300 πρὸςθε δέ φοι δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἐμίσην, 300 sq. = P 7 sq.
 τὸν κτάμεναι μεμῶσ ὅς τις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι,
 σμερδαλέα φράχων. ὃ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ 302 = Θ 321 r 285

284. βέβλησαι § 117] βέβληται. || 288. πρὶν ... πρὶν § 18] πρὶν γ' ... πρὶν γ'. Quater deinceps particula γε adhiberi apte non potuit. || 293. ἐξήλθεν Ahrens] ἐξελεύθη (sic Ar.) vel ἐξεύθη (sic Zeil.) Ω (συτο T). Lectio ἐξελεύθη e litteris ἐξελεύθη sive ἐξελεύθη(ν) est nata. Cf. vs. 658. || 301. τοῦ γ'(ε)] (f)io Leaf.

282. πταμένη] § 216.

289. ἄσαι] post enuntiatum negativum infinitivus particulae πρὶν non nisi h. l. et loco par. subicitur. De ipsa re cf. Δ 35 nec non Λ 574.

291—293. Pandarus dum caput demittit ad hastam vitandam, feritur (Brandreth). Interpretes vetustos hi versus multum torserunt; quorum alii putabant Diomedem ex edito loco pugnare, alii miraculum fieri, — quod eodem redit ac si poetam nunc desipuisse dicas, — alii Pandarum metu percussam consedissee, alii hastam arcuatim volasse, alii — cum Brand-

rethio fere consentientes — eum προσεπινεῦσαι ut videret graviterne vulneratus esset Diomedes.

292. γλῶσσαν πρυμνὴν] cf. vs. 74.

295. παμφανόοντα] § 191.

297. ἀπόρουσε] *desiluit de curru*.

— σὺν ἀσπίδι δουρὶ τε] *clipeum suum Aeneas servaverat* (cf. vs. 225—227), *hastam vero dederat Pandaro*. Interim igitur aliam ei praebeuit aliquis e comitibus.

299. ἀμφὶ ... ἔβαινε] cf. A 37.

301. τοῦ γ'(ε)] *corporis Pandari*.

302^b—304^a. Imitatur Verg. Aen. XII 897—900.

- Τυδεΐδης, μέγα φέρων, ὃ γ' οὐ κε δύ' ἄνδρε φέροιεν, 303 cf. Y 286
οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δέ μιν ῥέα' πάλλε καὶ οἷος. [287
304 = M 449 Y
304^a = M 383 cf.
A 272
- 305 τῶι βάλεν Αἰνείαιο κατ' ἰσχύον, ἔνθα τε μηρὸς
ἰσχύῳ ἐνστρέφεται, κοτύλῃν δέ τέ μιν καλέουσι
'θλάσσε δέ φοι κοτύλῃν, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε,
ᾧσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος. αὐτὰρ ὃ γ' ἦρωσ
ἔστι γυνὴ ἔριπὼν καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ 309 cf. A 355
- 310 γαῖνσ' ἄμφι δέ γ' ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυψε. 310 = A 356
καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο γάναξ ἀνδρῶν Αἰνείας,
εἰ μὴ ἄρ' ὅξυν' ὀνόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη, 311^a = 388
μήτηρ, ἥ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι 312 = Γ 374
ἄμφι δέ γ' ὄν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκῷ,
315 πρόσθε δέ φοι πέπλοιο φαεινοῦ πτόγμ' ἐκάλυψε,
ἔρκος ἔμεν βελῶν, μὴ τις Δαναῶν ταχυπόλων 316^b sq. = 345 sq.
χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλοιτο. 317 cf. v 62
ἥ μὲν ἔρὸν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο. 318 cf. 377
οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλάθετο συνθεσιῶν
- 320 τῶν, ἅς γ' ἐπέτειλε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης,
ἀλλ' ὃ γε τοὺς μὲν ἔφους ἡρύκακε μώνυχας ἵππους 322^a cf. K 416
νόσφιν ἀπὸ φλοίσβοι, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας, 322^b = 262
Αἰνείαιο δ' ἐπαῖξας καλλίτριχας ἵππους 323 sq. cf. 263 sq.
ἔξέλασε Τρώων μετ' εὐνὴν ἡμιδας Ἀχαιοὺς. 324 = N 401
325 ὅδωκε δέ Διὶ πύλῳι, ἐτάρωι φίλῳι, ὃν περὶ πάσης
ἵππῃν ὀμηλικίης, ὅτι φοι φρεσὶν ἄρτι ἐρεΐδει, 326^b = τ 248

303. δ γ' οὐ κε δύ(ο)] δ οὐ δύο γ' Ω, item Y 286; δ κ' οὐ δύο γ' Knight. || 304. μιν ῥέα] ῥεῖα γε? Cf. M 381 et § 88¹. || 310. δέ γ'(*) Braudreth] δέ. Cf. A 356, 417. || 317. ἔλοιτο] quod adscriptum habet A „ἀρίσταρ' ἔλοιτο” aut e nota ad vs. 311 fluxit aut alii errori debetur. || 320. *γ(οι)] addidimus. — ἐπέτειλε Nauck] ἐπέταλλε.

303. μέγα φέρων] non ipse lapis sic vocatur (= χρῆμα apud posteros), sed τὸ λαβεῖν τὸ χερμάδιον *magnum facinus* dicitur. De quo accusativi usu dictum ad Γ 50 sq.

309. ἔστι γυνὴ ἔριπὼν] verbo ἵστασθαι non *sedendi* vel *iacendi* verbum est oppositum, sed *movendi*; item Θ 329 A 355, 609 h. Cer. 452. Cf. πρόχῃν καθεζομένην I 470 et quae de ἡσθαι et κείσθαι verbis observata sunt ad

Γ 134 sq.; etiam T 79 Ω 478 hic laudandi.

311. ἀπόλοιτο] de optativi hoc usu cf. Δ 223.

315. πτόγμ' ἐκάλυψε] *praetendere* verbum καλύψαι valet etiam P 132. Φ 321 X 313.

316. ἔμεν] § 126.

322. φλοίσβοι(ο)] § 59.

— τείνας] cf. vs. 262.

326. ὀμηλικίης] cf. Γ 175.

- νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῆσιν ἐλαυνέμεν'. αὐτὰρ ὁ γ' ἦρωσ 327^a = A 274, 400
 ἔων ἵππων ἐπιβάς ἔλαβ' ἡνία σιγαλόεντα,
 αἶψα δὲ Τυδεΐδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους
 330 ἐμμεμαώς. ὃ δὲ Κύπριδ' ἐπώιχετο νηλέϊ χαλκῶι,
 γιγνώσκων ὃ τ' ἀναλκισ ἔεν θεός, οὐδὲ θεῶων
 τᾶων, αἶ τ' ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιρανέουσι,
 οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίη οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ς' ἐκίχανε πολλὴν καθ' ὅμιλον ὀπάζων, 334^b = P 462
 335 ἔνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς
 ἄκρην οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξέϊ δουρὶ 336^b cf. A 421
 ἀβληχρὴν· εἶθαρ δὲ δόρυ χροά ἀντετόρρησε,
 ἀμβροσίον διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάρитеς ἵκμον αὐταί,
 πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος. ῥέε δ' ἀμβροτον αἶμα θεοῖο,
 340 ἰχώρ, οἷός περ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι.
 οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἶθοπα φοῖνον·
 τοῦνεκ' ἀναίμονέσ εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται.
 ἦ δὲ μέγα φράχουσα ἀπὸ φέο κάββαλεν υἷον. 343^a = x 323

329. Τυδεΐδην μέθεπε] -δηι ἔπεχε Nauck (ut II 721, 732). — κρατερώνυχας ἵππους] sic Ar., -νύχεσ' (ἵπποις) Zen. (cf. § 60 et 64). || 330. Κύπριδ' (α) § 66] Κύπριν. || 334. ς' (s) Brandreth] ῥ'. || 336. δουρὶ] χαλκῶι H. || 337. *χροά] χροός. Cf. K 267 et v. l. A 437. || 338. οἷ] neglecto ς, Brandreth ἄρ (coll. vs. 735). Versum del. Bentley. || 340—342. Cf. comment. || 340. οἷος] οἷον Bentley (cf. vs. 416).

329. Verbo μεθέπειν duo accusativi non nisi h. l. adiunguntur. Simile est διατρίβειν τινὰς γάμον β 204 sq., sed noster locus vix integer videtur (cf. nota crit.). Est μεθέπειν τινὰ *aliquem petere*: Θ 126 K 516.

330. *Cypridis* nomen in Iliade non nisi hoc loco usurpatur (cf. vs. 422, 458, 760, 883); in Odyssea *Cyprum* Venus petere dicitur θ 362.

331. γιγνώσκων] cf. vs. 128.

— ἔεν] § 302.

332. ἀνδρῶν πόλεμον] ut θ 183 al.

335. ἐπορεξάμενος] cf. Γ 362.

337. ἀβληχρὴν] incertae originis hoc adiectivum λ 135 (= ψ 282) *mollem* vel *lenem* significare docet contextus, qui et nostro loco optime convenit sensus (opp. *durus*); Θ 178 vero valet

debilem (ubi oppositum est *firmus*). — χροά] iungendum cum adi. πρυμνόν vs. 339.

338. Cf. Ξ 178 et Cypriorum fr.: φεῖματα μέν χροῖ ῥέστο τά φοι Χάριτέσ τε καὶ ὤραι | ποίησαν.

— ἀμβροσίον] cf. Γ 385.

339. θέναρος] †. Quod infra vs. 458 dicitur χειρὸς καρπός.

340—342. Cf. Z 142 et ε 197—199. Sed Iliadis poetae hi versus esse non videntur (cf. ε 79 sq.); qui si omituntur, vs. 416 voci ἰχώρ is potest tribui sensus quem habuit postea. Similis interpolatio est θ 365.

343. κάββαλεν] non *deiecit* est verendum sed *e manibus misit* (invita). Cf. ἐκβάλλειν Ξ 419 Σ 324 β 396 ε 277 Ar. Lys. 156 Thesm. 401 al.

- καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶ ῥεύσασατο Φοῖβος Ἀπόλλων 344^b cf. A 363 Y
450
345 κυανέην νεφέλῃν, μὴ τις Δαναῶν ταχυπώλων 345^bsq. = 316sq.
χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλοιτο·
τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης· 347^a cf. 101
„φεῖκε, Διὸς θύγατερ, πολέμου καὶ δικτοῦτος·
οὐ γάλῃς ὅτι γυναικῆς ἀνάγκιδας ἡγεροπεύεις;
350 εἰ δὲ σύ γ' εἰς πόλεμον πωλήσῃς, ἥ τέ σ' ὅτω
ῥιγῇσιν πόλεμόν γε, καὶ εἴ χ' ἐτέρωθι πύθῃται.“
ὥς ἔφαθ', ἥ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσето, τείρετο δ' αἰνῶς.
τὴν ἄρα Ἴρις ἔλοῦσα ποδάνεμος ἔξαγ' ὀμίλου
ἄχθομένην ὀδύνῃσι· ῥελαίνετο δὲ χροά καλόν.
355 ἠῶρεν ἔπειτα μάχῃς ἐπ' ἀριστερὰ θοῦρον Ἄρηα
ἥμενον· ἥρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππῳ.
ἥ δὲ γυνὴ ἔριποῦσα κασιγνήτοιο φίλοιο
πολλὰ λισσομένη χρυσάμπνυκας ἥτεεν ἵππους·
„φίλε κασίγνητε, κόμισαί τέ με δὸς τέ μοι ἵππους, 359^a = A 155
360 ὅφρ' ἐς Ὀλύμπον ἴκωμαι, ἔν' ἀθανάτων ἔδος ἐστί. 360 cf. © 456

349. οὐ § 8] ἡ οὐχ. || 350. σύ γ' (ε) καὶ l. a. ant.; Hartman coniecit οὐ σύ γ' ἔτ' ... πωλήσῃς· ἡ κατέ, Leaf ἥε σύ γ' ... πωλήσῃς; || 353. ἄρα Thiersch] μὲν ἄρ'. || 356. Versum multis suspectum om. Leontius Pilatus in versione latina codicis Z; sed cf. comment. || 359. κασίγνητε] cf. A 155. — τέ μοι O] δέ μοι Ω.

350 sq. Tu si bellum inieris, ipsum nomen belli mox opinor abhorrebis.

354. ῥελαίνετο] cruore.

355. μάχῃς ἐπ' ἀριστερὰ] *sinistram pugnae partem* poeta dicit *Troiae habilia ratione*. Venus enim urbem a tergo habens petit Martem, quem repperit prope flumen Scamandrum (cf. vs. 36). Eadem ratio valet A 498 M 118 N 675, 765, ubi de heroibus Troianis sermo fit, et P 116, 682, ubi naves versus Menelaus respicit, nec non N 308 sq. et 326, ubi Meriones et Idomeneus de exercitu hostili sibi opposito loquuntur. Cf. etiam K 428 sq. Y 328 sq. — Alieni ab hac quaestione sunt M 201, 219, 239. A dextra autem parte Troianis est castrorum cornu sinistrum; id obtinet Achilles cum Myrmidonibus, qui pugna iam abstinēt.

356. ἥρι ... ἐκέκλιτο] *nubi acclinata erant*; solidae enim nubes esse creduntur (cf. vs. 749—751). Qua re non perspecta et hoc versu in errorem pellecti posterius verbum Homericum κλίειν perabsurde interpretati sunt *abdere* (cf. Γ 135 A 371 Φ 18, 549 δ 608 al.). Ceterum poeta verbum subiecto propiori ἔρχεῖ adaptavit; cf. Γ 327 et Δ 282. Equi enim nube non *fulciuntur*, sed *proximi* huic *fuisse* dicuntur. Dum ipse deus quiescit, equi prope flumen sunt pasti, ut mox equi Iunonis (vs. 774—777).

357. γυνὴ ἔριποῦσα] deficientibus viribus; item vs. 370.

358. πολλὰ] item Φ 368 (l. a. Φ 492 ?) X 91 et πυκνὰ v 438 (= ρ 198 σ 109). Cf. § 26.

359. φίλε κασίγνητε] § 22.

- λίην ἄχθομαι ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὔτασεν ἀνὴρ,
 Τυδεΐδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο.“ 362 cf. 457
- ὥς 'φάτο, τῇ δ' ἄρ' Ἄρησ' ὄδωκε χρυσάμπυκας ἵππους.
 ἦ δ' εἰς δίφρον ἔβαινε ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.
- 365 πᾶρ δέ τε Εἵρις ἔβαινε καὶ ἡνία' ἰάζετο χερσὶ,
 'μάστιξεν δ' ἐλάειν· τῷ δ' οὐκ ἀφέκοντ' ἐπετέσθην.
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἕδος, αἰπὺν Ὀλυμπον.
 ἔνθ' ἵππους ἔσθινε ποδῆνεμος ὠκέα Εἵρις 365^bsq. = γ 483sq.
 λύσας' ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον 'βάλεν εἶδαρ. 365^b = F 482, 441
 366 = Θ 45 γ 494
 ο 192 cf. E 768
 K 530, 4519 X 400
 366^b = A 281 [409
 367^b = 868 h. Ap.
 368^a = 755 Θ 49
 369 cf. N 35 [N 34
 369^a = 776 cf. Θ 50
- 370 ἦ δ' ἐν γούνασ' ἐπιπτε Διώνης δι' Ἀφροδίτην,
 μυτρὸς ἐξῆς· ἦ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα γῆν,
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξε γέπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζε· 372 = A 361
 „τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, οὐραγιῶνων 373 sq. = Φ 509
 μαψιδίως, ὥς εἴ τι κακὸν ῥέζουσιν ἐνωπῆι;“ sq.
- 375 τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη·
 „οὐτά με Τυδεὸς υἱός, ὑπέρθυμος Διομήδης, 376 cf. A 365
 οὐνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο, 377 cf. 318
 Αἰνείαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστι.
 οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνῆ, 379 cf. A 65
- 380 ἀλλ' ἦδη Δαναοὶ γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.“
 τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διώνη, δῖα θεάων·
 „τέτλαθι, τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνασχέο κηδομένη περ. 382 cf. A 586
 πολλοὶ γὰρ δὴ 'τλήμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες 383 sq. cf. 873 sq.
 ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.
- 385 'τλή μὲν Ἄρης, ὅτε μιν Ὀϊτος κρατερὸς τ' Ἐπιάλτεος,
 παῖδες Ἀλκῆος, ὀῆσαν κρατερῶι ἐνὶ δεσμῶι.

362. γε καὶ ἂν] καὶ κεν Braudreth, item vs. 457. Cf. § 326. || 364. ἔβαινε ἀκηχεμένη φιλον] *ἔβαινε θεὰ ἀκαχημένη (ἀκαχημένη T)? Cf. § 240. Adiectivum φίλον in hac locutione omitti solet. || 365. τε Heyne] οἱ Ω, γε Cœbet (ut χ 233, sed cf. ι' 262 A 367). || 385. Ἐπιάλτεος pap. mag. Par.] Ἐφ. Ω (cf. λ 308).

361. ἄχθομαι ἔλκος ὃ με . . . οὔτασεν] de verbi ἄχθεσθαι structura cf. Θ 378, de usu nominis ἔλκος A 269.

366. ἐλάειν] § 191.

370 et 381. Dione dea, quae non nisi h. l. ab Homero commemoratur et a deorum familia Olympia, cui praesunt Iuppiter et Iuno, quam

maxime aliena fuit, in cultu Dodonaeo (cf. Π 233) fuit Terrae dea, Iovis uxoris; similia autem sunt nomina Dianae et Dionysi. Cf. etiam h. Ap. 93 Hes. Theog. 353.

385 sq. De Oto et Ephialte ingentis staturae iuvenibus cf. quae λ 308 sqq. narrantur.

- χαλκίῳ ἐν κεράμῳι δέδετο τρεῖς καὶ δέκα μῆνας.
καὶ νῦ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἄατος πολέμοιο, 388^a = 311
εἰ μὴ μυτρινὴ περικαλλῆς Ἡερίβοια
- 390 Ἑρμείαι ἤγγειλεν ὃ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα
ἥδη τειρόμενον, χαλεπὸς δέ γε δεσμός ἐδάμνα.
ἑλῆ δ' Ἦρη, ὅτε μιν κρατερὸς πάϊς Ἀμφιτρυῶνος
δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν οἷσται τριγλώχινι 393 cf. A 507
βεβλήκει τότε καὶ μιν ἀνάνεστον ἴλαβεν ἄλγος.
- 395 ἑλῆ δ' Ἀΐδης ἐν τοῖσι πελώριοις ὠκύν οἰστόν,
εὐτέ μιν αὐτὸς ἀνῆρ, υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
ἐν Πύλῳι ἐν νεκύεσσι βαλὼν ὀδύνησιν ἔδωκε. 397^b = ε 567

387. χαλκίῳ Vind. 49] χαλκίῳ δ' Ω (cf. § 61). || 390. Ἑρμείαι (A²) C] -μέαι Ω. Cf. N 541 et § 8, 58. — ἤγγειλεν Brandreth] ἐξήγγειλεν (comp. apud postam non redit). || 394. καὶ Ar. in altera editione B C] κεν D T (cf. N 288 Φ 587 X 110, 435 δ 546 μ 157). || 396. αὐτὸς § 9 et 98] αὐτὸς.

387. χαλκίῳ ... κεράμῳι] cf. A 598. Significatur *dolium* ingens (πίθος, cf. I 469). Qualia vasa *fictilia* esse solebant, hoc vero fuit *aeneum*. Ut olim Mars, sic et Eurystheus in *dolium* se abdidit, ut effugeret canem infernum ab Hercule allatum (cf. Apollodor. II 5 § 7), et postea in *doliis* aliquantisper degerunt fugitivi non nulli Attici (cf. Ar. Eq. 792) omniumque notissimus Diogenes philosophus.

— τρεῖς καὶ δέκα] numerus „rotundus”; cf. vs. 193. Nunc sic designatur annus integer isque praelongus, mensis intercalaris videlicet habita ratione.

388. ἀπόλοιτο] cf. Δ 223. — Non *obiisset* Mars, quippe qui immortalis esset, sed *captivus et languore confectus iacuisset* (cf. infra vs. 885 sq. vel Hes. Theog. 795—798).

389. μυτρινῇ] *Aloidarum*.

391. ἐδάμνα] § 195.

395—397. Cf. A 691.

395. ἐν τοῖσι] *inter ceteros*, haud secus atque alii di, quantumvis magnus.

396. Hercules Iovis nunc dicitur

filius, modo (vs. 392) *Amphitryonis* dictus. Utrumque igitur *priscæ fabulæ* tulerunt; quæ ita dein in unum sunt conglutinatae ut *adullerio* Hercules procreatus diceretur, Iovis verus filius, Amphitryonis spurius. Cf. N 207 λ 237—257 et Γ 140.

— ἀνῆρ] mortuus nunc est Hercules. Cf. Σ 117—119.

397. Hercules adiit mortuorum regionem ad *canem Ditis* petendum (Θ 367 λ 623); quæ hic spectari videtur fabula, tunc igitur ipse rex mortuorum ab eo vulneratus esse ἐν νεκύεσσι sive in mortuorum illa regione. *Pyli* autem mentio quid nunc sibi velit dubitatur. Aristarchus πύλον id quod πύλην valere suspicatus est (cf. A 99), *Ditis* igitur atram *ianuam* nunc dici. Quem partem certe veri vidisse testatur vox Ἀΐδαο πύλαι E 646 I 312 et πυλάρηος Ditis epitheton, nec non fabula quæ fuit de Neleo Pyli rege ab Hercule armis petito (cf. A 689—695). Quoniam tamen neque πύλος appellativum neque singulare πύλη apud Homerum alibi ostendi potest,

- αὐτὰρ ὃ 'βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον
 κῆρ ἔχων, ὀδύνῃσι πεπαρμένος, αὐτὰρ δῖστ' οὖτος
 400 ὦμαι ἐνι στιβαρῶι ἡλήλατο, 'κῆδε δὲ θυμόν· 400^b = A 458
 τῶι δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνάφατα φάρμακα πάσσων 401 cf. 900
 402 ἠκέσατ', οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο. 402 = 901
 405 σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 νῆπιος, οὐδὲ τὸ φοῖδε κατὰ φρένα Τυδέος νίος,
 ὅτι μάλ' οὐ δῆμναιδ' οὐδ' ἀθανάτοισι μάχεται,
 οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσι
 ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δνλοτῆτος. 409 cf. H 119, 174
 410 τῶι νῦν Τυδεΐδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστι, 410^b = N 316 cf.
 φραζέσθω μὴ τίς φοι ἀμείνων σεῖο μάχεται, 9 139 x 13
 μὴ δῆν Αἰγιάλεια, περίφρων Ἀδρηστίνη,
 415 ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἱπποδάμοιο,
 413 ἐξ ὕπνου γοάουσα φίλους φοικῆας ἐγείρει,
 414 κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν."

403 σχέτλιοι, ὀβριμοφροσύνη, οὐδ' οὐκ ὅθεν αἰσὺλα ῥέζων, 403^b cf. Φ 214 β 232 α 10
 οὐδ' ἀλυσίαν ἐκνῆδε θεοῦσ' αἱ Ὀλυμπον ἔχουσι. 404^b cf. μ 337 ξ 394 σ 180

403 sq. Del. Bekker, ante vs. 398 collocat vChrist (recentes tamen ratus et ipse). ||
 403. ὀβριμοφροσύνη] αἰσολοφροσύνη Ar. || 408. τι] sic et τε Ar. || 415. Ante vs. 413 collocavit
 Cobet, del. vChrist.

sic potius statuendum est: nostrum poetam voluisse nunc urbem *Pylum* et νέκος cogitasse *acervos caesorum* (cf. vs. 886), primitus vero „Pyli regem” fuisse deum infernum, *Neptunum* sive *Ditem*. Apte igitur potest conferri *Hercules Mortis deum* in *Euripidis Alceste* superans.

— ὀδύνῃσιν ἔδωκε] tunc igitur *Martem* εἶχον ὀδύναι (cf. I 609). Item ρ 567; cf. vs. 766.

401. *Paeeon* deus medicus etiam E 899 δ 232 commemoratur. Cf. Δ 194. — Ab hoc ut opem peteret deus infernus, praeter morem adiit *Olympum*. Quo etiam *Neptunus* interdum adscendit (cf. ad H 445).

— ὀδυνάφατα] adi. redit E 900 A 846. *Dolor*, cui *vita* quaedam tribuitur, ut

telis (cf. A 574), *necatur* herbae vi arcana (angl. *painkilling*); plerorumque nimirum dolorum daemonem aliquem vel vermiculum aliudve animalculum causam esse homines inculti persuasum habere solent. Similis est stirpis φεν vis in composito μολύφατος β 355: granum, cui vis inerat vitalis, *necatur* mula contritum. Nec non congruit locutio αἰὼν ἐκπέφαται *vita excussa est* T 27. Praeterea cf. *necandi* verbum ἐναίρειν ρ 263 translatum.

407. Cf. Z 130—140.

408. Cf. I 455 sq. et μ 42 sq.

— παππάζουσι] *paterculum* vocant. Verbum †, a voce πάππα Z 57 ductum; cf. πατερίζειν Ar. Vesp. 609 et similia multa, praesertim apud comicos.

413. γοάουσα] § 191.

- 416 ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρησιν ἀπ' ἰχῶρ χειρὸς ὁμόρηνν·
 ἦλθετο χεῖρ, ὁδύναι δὲ κατηπιόοντο βαρεῖαι.
 αἶ δ' αὖτ' εἰσοράουσαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
 κερτομόλοισι γέπεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον,
 420 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη· [sq. 420 sq.^a cf. H 445
 „Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεται, ὅττι κε γέλω; 421 cf. α 158, 389
 ἦ μάλα δὴ τινα Κύπρις Ἀχαιιάδων ἀνείδα 421^a = 762
 Τρῳσὶν ἄμ' ἐσπέσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαρλ' ἐφίλησε, 423^b cf. Γ 415
 τῶν τινα καρρέζουσα Ἀχαιιάδων ἐυπέπλων
 425 πρὸς χρυσέην περόνῃ καταμύξατο χεῖρα φαιαίν·
 ὣς' φάτ', ἐμείδουσεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, 426 = O 47
 καὶ ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσέην Ἀφροδίτην·
 „οὐ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμῆϊα φέργα,
 ἀλλὰ σύ γ' ἡμερόντα μετέρχεο φέργα γάμοιο,
 430 ταῦτα δ' Ἀρηϊ θοῶι καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.“ 430 cf. P 515^b ψ
 724^b
 ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 Αἰνείαι δ' ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 γιγνώσκων ὅ φοι αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων·
 ἀλλ' ὅ γ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἦξετο, ἔλετο δ' αἶει
 435 Αἰνείαν κτεῖναι καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
 436 cf. Γ 379 γ 442
 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων, 436^a = II 784 γ
 445

416. ἰχῶρ] ἰχῶ Ambr. (masculinum et apud posteros est et supra vs. 340), Barnes -ρησ' ἰχῶρ' ἀπό. — χειρὸς] sic Ar., χερσὶν Zen. || 417. κατηπιόοντο § 191] -όοντο. Cf. Γ 187. || 422. ἀνείδα] ἐνείδα Ambr. (cf. I 700 Σ 131 II 691). || 423. ἄμ' ἐσπέσθαι Ambr.] ἄμα σπέσθαι Ω. Cf. § 247. || 424. ἐυπέπλων] βαθυκόλων Plut. Mor. 739 c (cf. v. l. B 484 et comment. ad Z 442). || 425. καταμύξατο Ar. T] κατεμύξατο Ω. Cf. ἀμύσσειν A 243 T 284.

416. ἰχῶρ] cf. vs. 340—342.

418. εἰσοράουσαι] § 191.

419. -οισι γέπεσσι] § 60.

423. νῦν] Iovis Olympii — sive quis mavult Dodonaei (cf. Π 233) — et Diones filia Venus illa, quam novit noster poeta, cur Troianos perpetuo amore complecteretur non erat. At ea quae Paridis et Aeneae fuit dea tutularis, ex Asia fuit oriunda.

424. τῶν] novicium pro τῶν (§ 56).

— καρρέζουσα] contingens — hume-

rum; illo enim corporis loco vestis iungebatur fibula.

425 et 427. χρυσέην et χρυσέην] § 18 et 61.

— περόνῃ] cf. Σ 401.

432—442. Non neglegit nunc Diomedes Minervae verba (cf. vs. 130); non enim deum petit, sed heroem a deo protectum.

433. γιγνώσκων] licet videret. Cf. vs. 128.

— ὑπείρεχε χεῖρας] cf. Δ 249.

- τρίς δέ [φοι ἐστυφέλιξε φαινήν ἀσπίδ' Ἀπόλλων. 437 cf. II 703 sq.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι γῖσος, 438 sq.^a = II 705
 δφεινά ς' ὁμοκλήσας προσέφη φειάφεργος Ἀπόλλων. sq. γ' 447 sq.
 440 „φράξο, Τυδεΐδην, καὶ χάξο, μηδὲ θεοῖσι 438 = II 786
 γῖσ' ἔθελε φρονέειν, ἐπεὶ οὐ ποτε φῦλον ὁμοῖον 438^b = 459, 884
 ἀθανάτων τε θεῶν χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.“ Φ 227
 ὧς 'φάτο, Τυδεΐδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω, 443 cf. II 710
 μῆνιν ἀλευάμενος φεακτιβόλον Ἀπόλλωνος. 444 = II 711
 445 Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου 'θῆκεν Ἀπόλλων
 Περγάμῳ ἔν ἱερῷ, ὅθι φοι νηὸς γ' ἐτένυκτο
 ἥ τοι τὸν Λητώ τε καὶ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα 447 cf. h. Ap. 159
 ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκρόντ' ἐκύνειον τε.
 αὐτὰρ ὁ φειδῶλον 'τεῦξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 450 αὐτῷ τ' Αἰνείῃ φέκελον καὶ τέχεσι τοῖον,
 ἀμφὶ δὲ φειδῶλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
 'δῆιον ἀλλήλων ἀμφὶ στηθεσσι βοείας, 452 sq. = M 425
 ἀσπίδας ἐκύνκλους λαισῆϊά τε περόντα. sq.

439. ς'(ε) Brandreth] δ'. || 443. τυτθὸν sic Ar., alii olim πολλὸν (ut II 710). ||
 444. ἀλευάμενος] -όμενος Ar. T. Cf. § 180. || 446. γ'(ε) del. Heyne. || 451. δὲ Bentley] δ' ἄρ'.

437. Diomedis in Aeneam irruentis clipeum manu retudit Apollo.

440 sq. θεοῖσι | γῖσα ... φρονέειν] cf. A 186 sq.

442. χαμαὶ ἐρχομένων] item γαῖαν ἐπὶ ἔρπειν P 447 σ 131 hominum esse dicitur; opponitur quod deorum est αἰθέρι ναίειν B 412 al.

446. Περγάμῳ] cf. Δ 508.

— ἐν] § 315.

— νηὸς] locus sub arbore sacra, cui proximum fuit ἀδύτον sive *antrum* in rupe arcis (vs. 448, 512), quale Apollinis fuit in rupe Delphica vel in rupe arcis Athenarum. Ibi Latona eiusque filia Diana cum ipso Apolline habitarunt. Cf. A 39 et η 81. *Aedem* ut vocem νηὸν nunc interpretemur nihil cogit, immo vis vocis ἀδύτου et verbi δύνειν sive *mergi* ei quam dedimus interpretationi quam maxime favet. Recte igitur Vergilius: *lucis*

in arce fuit summa (Aen. IX 86).

448. 'κύνειον] *vires ei augebant*. Auctum *honorem vel dignitatem* significare solet hoc verbum, sed cf. A 405 ε 438 al.

449—452. Species inanis a numine fingi dicitur etiam δ 796; praeterea cf. infra vs. 749—751. Noster locus aut similis aliqui videtur menti Stesichori inhaesisse, cum non ipsam Helenam sed eius imaginem a Paride Troiam abductam esse finxit (cf. Plat. Phaedr. 243a et Euripides in Helena).

452. 'δῆιον] § 191.

453. λαισῆϊα ... περόντα] *scuta e pellibus non maceratis facta*, λάσια (cf. B 447—449), ἐξ ὤμοβόης (Herodot. VII 19), arma non *ducum* sed *militum vulgaria*. Vox redivit in vs. parall. et apud Herodotum l. l. Adi. περόεις sive *alatus* quoniam opponitur ἀσπίδων epitheto ἐκύνκλῳ vel

- Αἰνείας, νῆος μεγαλήτορος Ἀγχίσαο. 468 cf. 247
 ἀλλ' ἄγετ', ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν ἐσθλὸν ἑταῖρον.“
 470 ὧς φειπὼν ὥτρυνε μένος θυμόν τε φρεσέσσης. 470 = 792 Z 72
 ἔνθ' αὖ Σαρπηδὼν μάλ' ἐνείκεσεν Ἑκτορα δῖον al.
 „Ἑκτορ, πῆι δὴ τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες;
 'φῆς ποθ' ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν' ἦδ' ἐπικούρων
 οἶος σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσι.
 475 τῶν νῦν οὐ τιν' ἐγὼ φιδέμεν δύναμ' οὐδὲ νοῆσαι,
 ἀλλὰ καταπτώσσουσι, κύνες ὧς ἀμφὶ λέοντα·
 ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οἳ πέρ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν.
 καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μάλα τηλόθεν ἴκω·
 τηλόθι γὰρ Λυκίῃ Ξάνθῳ ἐπι δινύεντι. 479 cf. B 877
 480 ἔνθ' ἄλοχόν τε φίλῃν ἔλιπον καὶ νάπιον υἱόν, "
 καὶ δὲ κτήματα πολλὰ, τὰ φέλδεται ὅς τ' ἐπιδεύης.
 ἀλλὰ καὶ ὧς Λυκίους ὀτρύνω καὶ μέμον' αὐτοὺς
 ἀνδρὶ μαχέσσεσθαι· ἀτὰρ οὐ τί μοι ἐνθάδε τοῖον
 οἶον κ' ἢ φέροιεν Ἀχαιοὶ ἢ κεν ἔγοιεν.
 485 τύνῃ δ' ἔστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις
 λαοῖσιν μενέμεν καὶ ἀμυνέμεναι ὀάρεσσι.
 μή πωσ, ὥς ἀψῖσι λίνου πανάγροιο φιλόντες,
 ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένησθε, 488^b cf. P 151 γ
 271 = 473

470. *θυμόν τε* Bentley] καὶ *θυμόν*. || 478. *ἴκω* Bekker] *ἴκω*. Cf. v 325 et v. l. β 28 i 10. ||
 481. *τὰ* Bekker] *τὰ* v'. — τ'(s) C] κ' Ω. Cf. A 547. || 484. *Ἀχαιοὶ ἢ*] vitium metricum
 (item v 166; cf. § 14). || 486. *ὀάρεσσι*] ὥρεσσι Ω. Cf. I 327. || 487. *πανάγροιο φιλόντες*
 Bentley] *ἄλόντες πανάγρου* Ω duplici vitio, neque enim dualis numerus neque ἄλ- defendi
 potest. Minus tamen certam Bentlei correctionem reddit -ἄγρ- praeter necessitatem cor-
 reptionem (cf. § 25).

- 471—479. Cf. B 876 sq.
 473. ποθ'(ι)] § 322.
 — ἐξέμεν'(αι)] cf. P 330.
 474. Irridentis verba: „etiam sine
 civium vel sociorum opera, opinor,
 οἶος ρύσσεσθαι Φίλιον tibi videbaris, solis
 fratribus et sororum maritis comi-
 tantibus“ (cf. Z 244—250).
 — γαμβροῖσι] cf. Γ 49.
 475. φιδέμεν] § 126.
 477. ἡμεῖς] § 92.
 479. τηλόθι] § 322.
 480. Nuper bello coorto Sarpedon

domi reliquit uxorem et filiolum
 recens natum (cf. vs. 688), ut Ulixes.
 Etiam Hectori est filius tenerrimae
 aetatis (cf. Z 400), Protesilaus autem
 novus maritus in bellum est profectus
 (B 701), item Iphidamas (Λ 227—243),
 Othryoneus nuptiis instantibus sed
 nondum initis occisus est (N 363 sqq.).

481. καὶ δὲ] ita continuatur enun-
 tiatum, ut si non ἔλιπον antecessisset
 sed κατὰ μὲν ἔλιπον. Cf. Γ 268.

484. *Ἐν* nascitur locutio posthome-
 rica φέρειν καὶ ἄγειν = *populari*.

- οὐ δὲ τάχ' ἐκπέρωσος' ἐϋ ναιομένην πόλιν ὕμν.
 490 σοὶ δὲ χορὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ, 490^b = X432.Ω73
 ἀρχοὺς λισσομένωι τηλεκλητῶν ἐπικούρων
 νωλεμέως ἐχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπὴν.“
 ὥς ῥά τοι Σαρπηδῶν, ὅδε δὲ φρένας Ἑκτορι μῦθος, [sqq.
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε, 494-497 = Z 103
 495 πᾶλλων δ' ὀξέε δοῦρε κατὰ στρατὸν ὠιχετο πάντι, 494 = Γ 29
 494^b-497 = A211
 ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνὴν. sqq.
 οὐ δ' ἐφελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν 497 = P 343
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀφολλέεσ οὐδ' ἐφόβηθεν. 498 cf. O 312
 ὥς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἁλῶϊας
 500 ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Διμήκτηρ
 κρίνῃ ἐπειγομένων ἀνέμων καρπὸν τε καὶ ἄχνας,
 αἱ δ' ὑπὸ λευκαίνονται ἀχρυσιαί· ὥς τότ' Ἀχαιοὶ
 λευκοὶ ὑπερθ' ἐγένοντο κονισάλοι, ὅν ῥα δι' αὐτῶν
 οὐρανὸν εἰς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων 504^a = γ 2
 505 ἅψ ἐπιμισγομένων, — ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἥνιοχῆς, —
 οὐ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς ἔφερον. ἀμφὶ δὲ νύκτα 506^a cf. II 602^b
 θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγων,
 πάντοσ' ἐποιχόμενος, τοῦ δ' ἐκράαιεν ἐφετμὰς
 Φοῖβον Ἀπόλλωνος χρυσάορος, ὅς μιν ἄνωγε

491. τηλεκλητῶν] -κλητῶν plerique. Item Z 111 I 233 M 108. Eidem πολὺκλητοὶ vocantur A 438 al., κλητοὶ Γ 451 al. || 492. κρατερὴν] χαλεπὴν L. — ἀποθέσθαι] ἐπιθέσθαι Naber (coll. M 409—414), ὑποδέχθαι Nauck. || 495. ὀξέε δοῦρε] ὀξέα δοῦρα Ω (item Z 104 A 212); cf. Γ 18. || 497. ἐφελίχθησαν § 41²⁴] ἐλελίχθησαν. || 500. ὅτε τε] εὐτ' ἂν Ptolemaeus Ascal. || 508. ἐκράαιεν L] ἐκράαιεν Ω. Cf. § 267. || 509. χρυσάορος § 83¹⁰] χρυσάορου Ω, item -ρον pro -ρα O 256; praeterea cf. h. Ap. 123 Cer. 4(?) Hes. Oper. 771. — ἄνωγε § 225] ἀνάγει.

492. ἀποθέσθαι ἐνιπὴν] *crimen a se depellere*, item φήμην... ἀργαλέην ἀποθέσθαι Hes. Op. 762. Opp. ἀνάψαι β 86, ἀναθέμεναι X 100.

499—503. Similis est comparatio N 588—592. — *Flava* dicitur dea τοῦ μῆλοπος καρποῦ (η 104), item h. Cer. 279. Cum frumenta ventilantur, ipsa dea paleas a granis discernere dicitur.

503. ὑπερθ'(ε) *crura* Achivorum pulvere obtegi, id non est mirum et per se intellegitur; sed tantas nubes

civerunt pedes equorum ut etiam capita atque humeri militum pulvere canescerent.

504. οὐρανὸν... πολύχαλκον] τὸ χαλκοῦν στερέωμα, *firmamentum aeneum*. Cf. P 425 Φ 388 α 54 γ 2 al. et Δ 2.

505. ἥνιοχῆς] *Troianorum*, qui etiam vs. 506 pronomine οἱ indicantur.

506. μένος χειρῶν ἰθὺς ἔφερον] cf. Γ 7.

508 sq. Cf. vs. 454—457, et de caligine Achivis molesta cf. P 243.

509. χρυσάορος] Apollinis hoc epitheton redit O 256 h. Ap. 123, 395

- 510 Τρωσὶν θυμὸν ἐγείραι, ἐπεὶ ᾿ρίδῃ Παλλὰδ' Ἀθήνην
οἰχομένην, — ἢ γὰρ ῥα ᾿πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγῶν, —
αὐτὸς δ' Αἰνείαν μάλα πῖονος ἐξ ἀδύτοιο
ῆκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος ᾿βάλε ποιμένι λαῶν.
Αἰνείας δ' ἐτάροισι μεθίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν, 514^b sq. = H 307
sq.
- 515 ὥς ῥ' ἔριδον ζωῖόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα
καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα ᾿μετάλλησάν γε μὲν οὐ τι,
οὐ γὰρ ἔα πόνοσ' ἄλλος, ὃν ἀργυρότοξος ἔγριρε
᾿Αρης τε βροτολοιγὸς Ἴρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα. 518^b cf. A 440
- τοὺς δ' Αἴαντε δύω καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
- 520 ὄτρυνον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
οὔτε βίας Τρώων ὑπεδέδρισαν οὔτε ριπῆας,
ἀλλ' ἔμενον νεφέλῃσι ρεφοικόεσσ', ἃς τε Κρονίων 522^b = A 27
ννεμήης ἔστῃσεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσι 523^b cf. τ 205
- ἀτρέμας, ὅφρ' εὐδησι μένος Βορέας καὶ ἄλλων
- 525 ζαχραέων ἀνέμων, οἳ τε νέφεα σκιάοντα
πνοῖῃσιν λιγυρῇσι διασκιδνάσιν ἀέντες.
ἃς Δαναοὶ Τρώας ᾿μένον ἔμπεδον οὐδ' ἐφέβοντο. 527 = O 622
- Ἄτρεΐδης δ' ἀν' ὄμιλον ἐφοίταε πολλὰ κελεύων 528^a = Γ 449
- „ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλεσθε, 529^a = O 561

511. ῥα ᾿πέλεν Δαναοῖσιν] **πέλετ' Ἀργεῖοισιν? Cf. § 275. — ἀρηγῶν] sic Ar., -γός C. ||
515. ῥ'(ε)] addidit Brandreth. || 517. ἄλλος] αἰλύος Heyne, αἰνός Haubertsma.

Hes. Oper. 771 fr. 227, *Cereris autem* epitheton est h. Cer. 4 (?); cf. etiam proprium nomen Χρυσάωρ Hes. Theog. 281, 287, 979 (e Gorgonis sanguine natus) sive *Ensis aureus*, i. e. ἄορ ϕεικὲλδον ἀστεροπῇ (Ξ 385 sq.), *fulmen. Aureo igitur ense et arcu argenteo*, cuius multo frequentior est mentio, Apollinem instructum finxerunt poetae epici.

512. ἀδύτοιο] cf. vs. 446.

517. ἄλλος] singularis non nisi h. l. apud Homerum significat *ceterum*. Cf. αὐτός = att. ὁ αὐτός vs. 396 al.

523. ννεμήης] genitivi usus insolitus. Nam ceteris locis, ubi genitivus temporis apud Homerum participio non addito usurpatur, certa anni vel

diei pars indicatur: ἡοὺς (?) Θ 470, 525 *mane*, ὁπῶρμος X 27 *auctumno*, νυκτός v 278 (v. l. νυκτί, ut o 34, alibi διὰ vel ἀνὰ νύκτα), χεῖματος et θέρεος e 118, item apud posteros ἡμέρας, νυκτός, alia. Cf. etiam locutiones τῶν προτέρων ϕετέων A 691, τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος E 161 τ 306. — Nostro loco simile est αἰθρίας (?) Ar. Nub. 371 vel ἀπηλιώτου Thuc. III 23 § 5.

— ἀκροπόλοισιν ὄρεσσι] locutio et ipsum adiectivum non nisi τ 205 h. Ven. 54 redeunt: *in summis montibus*. Cf. οἰόπολος N 473 al.

525. Ζαχραέων] § 73.

528. ἐφοίταε] § 191.

529—532. Eadem sententia legitur apud Tyrtaeum fr. 11¹¹⁻¹⁴.

- 530 ἀλλήλους τ' αἰδέσθε κατὰ κρατερὰς ὕσμινας. 530-532 = O 562
 αἰδομένων ἀνδρῶν πλέονες σάοι ἤε πέφονται,
 φευγόντων δ' οὐτ' ἄρ κλέος ὄρνυται οὔτε τις ἀλκή.“
 ἦ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς, βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα,
 Αἰνεία' ἔταρον μεγαθύμον, Διϊκόωντα
- 535 Περγασίδην, ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσι
 'τίον, ἐπεὶ θοὸς ἤσκε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι.
 τὸν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων·
 ἢ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ 'ρίσατο χαλκός, 538 sq. = P 518
 νειαίρην δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήηρος ἔλασσε. 538 = ω 524 cf.
 539^a = 616 [A 138
 540 = A 504
- 540 'δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 ἐνθ' αὖτ' Αἰνείας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρα σ' ἀρίστου,
 νῆε Διοκλέεος, Κρήθωνά τε 'Ορσίλοχόν τε,
 τῶν ῥα πατήρ μὲν ἔναϊεν ἐὺ κτιμέννι ἐνὶ Φηρεῖ
 ἀφνειὸς βιότοιο, γένος δ' ἔεν ἐκ ποταμοῖο
- 545 Ἀλφειοῖ', ὅς τ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαῖης·
 ὅς 'τέκετ' 'Ορσίλοχον πολέεσσ' ἄνδρεςσι γ' ἀνάκτα,
 'Ορσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλέα μεγαθύμον,
 ἐκ δὲ Διοκλέεος διδυμάονε παιδ' ἔγενεσθην,
 Κρήθων 'Ορσίλοχός τε, μάχης ἐὺ φειδότε πάσης. 549^b = B 823
- 550 τὼ μὲν ἄρ' ἠβήσαντε μελαινάων ἐπὶ νηῶν
 Φίλιον εἰς ἐὺπωλον ἄμ' Ἀργεῖοισιν ἐπέσθην
 τιμὴν Ἀτρεΐδης' Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάω [P 249
 552^b = H 373, 470

530. αἰδέσθε § 289] αἰδεῖσθε. — κρατερὰς ὕσμινας] [-ρῆς ὕσμι]νησ pap. Hib. 20 (cf. N 383). || 531. αἰδομένων Ar. L] -ων δ' Ω (item O 563). || 538. 'ρίσατο § 201] εἴσατο. — χαλκός T] καὶ τῆς Ω. Cf. A 138 P 518. || 542 et 549. 'Ορσίλοχον (-ς)] sic Ar., 'Ορε. Zen. || 546 sq. 'Ορσίλοχον (-ς)] 'Ορε. Ar.; cf. γ 489.

531. σάοι] § 62.

534. Αἰνεία'(ο)] § 55.

539. νειαίρην... γαστρὶ] *imo ventre*. Item E 616 Π 465 P 519. Cf. νεάτος sive νεάτος *imus*, νεῖδεν -θι *ex in imo*...

541—560. Iuvenes gemini nuper cum Atridis in bellum profecti et nunc primum cum hostibus congressi ab Aenea interficiuntur, ut duo leones, quos dum prima praeda potiri conantur pastores conficiunt. Duo simul,

ut vs. 144. — De Aeneae vulnere gravissimo (cf. vs. 305—308) arte divina intra temporis spatium brevissimum sanato cf. Ψ 290.

542 et 547 sq. Διοκλέεος et -έας] § 73.

543. ἐνὶ Φηρεῖ] cf. H 134 sq.

544. ἔεν] § 302.

545. Pylus Homeric ubi sita fuerit nisi aliunde effici posset, hic versus vel solus doceret.

— Ἀλφειοῖ'(ο)] § 59.

547. ἔτικτε] cf. ψ 178.

- ἀρνημένω· τὼ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο' ἐκάλυψε. 553^b = π 502
οἷω τῷ γε λέοντε δῦα ὄρεος κορυφῇσι
555 ἔτραφετν ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλῃς, — 555^b = ρ 316 cf.
τὼ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βόας καὶ φίλια μῆλα O 606
σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραῖζτον, ὄφρα καὶ αὐτὼ
ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξείῃ χαλκῷ, —
τοίω τὼ χεῖρεσιν ὑπ' Αἰνείας δαμέντε
560 καππεσέτην, ἐλάτῃσι γεινοκότε ὑψηλῇσι.
τῷ δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηϊ φίλος Μενέλαος, 561 cf. P 346
'βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ, 561^a cf. 610
σειῶν ἐγχεῖν· τοῦ δ' ὤτρυνεν μένος Ἀρης, 562 = Δ 495
τὰ φρονέων ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείας δαμείη.
565 τὸν δ' ἔειδ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός, 565^b = N 400 ψ
'βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ ὄρει ποιμένι λαῶν, 541 cf. P 653
μή τι πάθοι, μέγα δέ σφας ἀποσφάλλει πόνοιο. 566^a = Δ 495
τὼ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα
ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην μεμαῶτε μάχεσθαι·
570 Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν.
Αἰνείας δ' οὐ μείνει, θοός περ ἐὼν πολεμιστής, 571 cf. O 585
ὥς ἔειδεν δῦο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
οἷ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔφρουσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
τὼ μὲν ἄρα δειλῶ βαλέτην ἐν χερσὶν ἐταίρων,
575 αὐτῷ δὲ στρεφθέντε μετὰ πρῶτοισ' ἐμαχέσθην.
ἐνθα Πυλαιμένεα ἐλέτην ἀτάλαντον Ἀρηϊ,
ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων ἀσπιστάων.
τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης δουρὶ κλειτὸς Μενέλαος
ἔσταότ' ἔγχε' ἐνυξε κατὰ κληῖδα τυχήσας,
580 Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ', ἡνίοχον θεράποντα,

554. οἷω τῷ γε] οἷω τ' αὐτῷ Heyne, οἷω θῆρῃ Nauck, τῷ οἷω τε Foerstemann. || 560. (ρ)(ρ)οι-
κότε Ar. L] -τες Ω. || 567. πάθοι L] πάθῃ Ω. || 578. κλειτὸς] κλυτὸς Ω (metro invito). ||
579. κατὰ] παρὰ D T L.

553. θανάτοιο] § 59.

567. σφας] § 92.

576—579. Necatur Pylæmenes dux
Paphlagonum; qui N 658 etiam inter
vivos commemoratur. Itaque, nisi
postmodo inserti sunt N 658 sq., illic
memoria lapsus est poeta. Cf. p 68.

„Thackeray makes similar errors”
(Lang), et e Shakespearii Goethii
Schilleri aliorum poetarum operibus
errores plurimi eique nihilo leviores
sunt prolati (a C.Rothio O.Jaegero
aliis).

579. ἔγχε'(v)] § 71.

- ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην, — ὃ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους, —
 χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχῶν μέσον' ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 ἡνία λευκ' ἐλέφαντι χαμαὶ ἔπεσον ἐν κονίνισι.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐξας ξίφε' ἤλασε κόρην. 584^b cf. N 576
 585 αὐτὰρ ὃ γ' ἀσθμαίνων ἐυφρογέος ἔκπεσε δίφρον 585 = N 399
 κύμβαχος ἐν κονίνισιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους. 585 sq. cf. Π 742 sq.
 δρῆθ' ἀλ' εἰστίκει, ἔτχε γὰρ ψαμάθοιο βαθείης,
 ὄφρ' ἵπτω πλῆξαντε χαμαὶ ἔβαλον ἐν κονίνισι.
 τοὺς ἵμας Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλας Ἀχαιῶν.
 590 τοὺς δ' Ἐκτωρ ἐνόησε κατὰ στήλῃ, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς 590^b sq. = A 343 sq.
 κεκληγῶς, ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες
 καρτερά· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι Ἑννώ, 592 cf. Σ 516
 ἥ μὲν ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος,
 Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα,
 595 ῥοίταις δ' ἄλλοις μὲν πρόσθ' Ἐκτορος, ἄλλοι' ὀπίσθι.
 τὸν δὲ φιδῶν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης. 596 = A 345
 ὥς δ' οὔτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
 στήνῃ ἐπ' ὠκυρόωι ποταμῷ ἄλαδ' προρέοντι,
 ἀφρῶι μορμύροντα φιδῶν, ἀνὰ τ' ἔδραμ' ὀπίσσω, 599^a cf. Σ 403 Φ 325
 600 ὥς τότε Τυδεΐδης ἀνεχάξετο, ῥεῖπέ τε λαῶι
 „ὦ φίλοι, οἷον δὴ ἑαυμάζομεν Ἐκτορα δῖον
 αἰχμητὴν τ' ἔμειναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν! 602 = Π 493 χ 269
 τῷ δ' αἰεὶ πάρα τίς γε θεῶν, ὃς λοιγρὸν ἀμύνει 603 cf. Υ 98

587. ψαμάθοιο H L] ῥ' ἀμάθοιο Ω. Diserimen, quod h. l. et h. Ap. 439 grammatici statuerunt inter ψάμαθον arenam littoralem et ἄμαθον pulverem, ab ipsis fictum videtur. || 594. παλάμῃσι] -μηφι? Cf. I 338, 368 Π 139 ρ 4 A 238 B 388 et § 46. Etiam @ 111 Π 74 -μηφι videtur legendum; cf. tamen O 677. Recte habet pluralis O 411, 677 = 234. || 603. τίς Bentley] εἷς (item Υ 98). Cf. vs. 185.

582. ἀγκῶνα] verbi βαλεῖν (non τυχεῖν) obiectum.

584. ξίφε'(ῖ)] § 71.

586. *Involvitur ... in caput inque humeros*, Verg. Aen. XII 293. Alia vocis κυμβάχου vis est O 536; cf. ἀνακυμβαλιάζειν verbum Π 379. — Inter currum et equos suos pronus delapsus in densum pulverem incidit Mydon, et sic eius corpus exanime aliquantisper constitit fronte currus atque equorum clunibus fultum.

593 sq. ἔχουσα ... ἐνώμα] cf. Γ 80.

593. Cf. A 4.

— ἀναιδέα] cf. Γ 56.

595. ῥοίταις] § 191.

596. φιδῶν] cf. vs. 127 sq.

597. ἀπάλαμνος] †, *imperitus*, item Hes. Op. 20 al.; cf. ἀμύχανος. Ita collocatum est adiectivum ut ad subiectum pertinere videatur; ad praedicatum tamen trahendum est potius: ἀπάλαμνος ἔστιν *constitit consilii inops*. — πολέος πεδίοιο] cf. B 785.

- καὶ νῦν φοι πάρα κείνοσ' Ἀρησ. βροτῶι ἀνδρὶ γεφονικός.
 605 ἀλλὰ ποτὶ Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω
 φαίετε, μηδὲ θεῶι μενεαίνετε γίφρι μάχεσθαι.“
 ὧσ' ἄρ' ἔφη, Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν.
 ἔνθ' Ἐκτωρ δύο πῶτε κατέκτανε φειδότε χάρις,
 ἐν ἐνὶ δίφρῳι ἔοντε, Μενεσθῆ' Ἀγχιάλόν τε. 609^a = 160
 610 τὼ δὲ πεσόντ' ἔλέησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 610^a cf. 561
 'στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαιινῶι, 611 = A 496
 καὶ βάλεν Ἀμφιον, Σελάγοι' υἱόν, ὅς ῥ' ἐν Ἀπαισῶι
 'ναῖτε πολυκτῆμων πολυκλήϊος· ἀλλὰ γε μοῖρα
 ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πριάμόν τε καὶ υἱάσ.
 615 τόν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας, 615 cf. P 578
 νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγῃ δολιχόσκιον ἔγχος. 616^a = 539
 'δούπησεν δὲ πεσών, ὃ δ' ἐπέδραμε φαιίδιμος Αἴας,
 τεύχεα συλήσων· Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχεναν
 ὀξέα παμφανάοντα, σάκος δ' ἀνδρέξατο πολλά.
 620 αὐτὰρ ὃ λὰξ προσβάς ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος
 ἐσπασάτ'· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα 'δυνήσατο τεύχεα καλὰ 621 sq. = N 510
 ὁμοῖον ἀφελέσθαι, ἐπείγετο γὰρ βελέεσσι. sq.
 'δρεῖσε δ' ὃ γ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων,
 οἳ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχοντες,
 625 οἷ γε μέγαν περ ἔοντα καὶ ἰφθιμον καὶ ἀγανὸν 625 sq. = A 534
 ὥσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμίσθη. sq.
- ὧσ' οἱ μὲν 'πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὕσμίνην· 627 = 84

605. ποτὶ πρὸς Ω. Cf. § 25 et 315. || 606. θεῶι Nauck] θεοῖα. Cf. § 60. — μενεαίνετε Bentley] μεναιαίνετον. Cf. I' 459. || 609. Μενεσθῆ'(α) § 76] Μενέσθην Ω, Μενεσθῆν Ar., alii olim Μενίστην. || 612. ἐν Ἀπαισῶι Heyne] ἐν Παισῶι Herodian. Steph. Byz. Strab. Et. M. Ω. Cf. B 828.

604. κείνοσ] illic; cf. Γ 391.
 608 sq. Cf. vs. 144.
 609. ἐν] § 315.
 612. Cf. B 830—832.
 — Σελάγοι'(ο) § 59.
 613. Habebat nullas opes (κτῆματα)
 et nulla arma (λῆϊα). Cf. I 125—127.
 616. νειαίρῃ ... γαστρὶ] cf. E 539.
 619. παμφανάοντα] § 191.
 621. ἄλλα] i. q. praeterea valet (item

vs. par.). Ajax postquam suam hastam retraxit, non potuit et alteram rei quam agebat partem perficere; nam hostis caesi arma auferre non siverunt eum ceteri Troiani.

623. ἀμφίβασιν ... Τρώων] Τρῶας caesi corpus ἀμφιβεκκότας. Cf. A 37.
 — ἀγερώχων] cf. B 654.

627—693. Tlepolemus Rhodius (cf. B 653—670) profligatur a Sarpedone

- Τληπόλεμον δ' Ἡρακλεΐδην, ἥϊν τε μέγαν τε, 628 cf. B 653
 ὄρσεν ἔπ' ἀντιθῆαι Σαρπηδόνι μοῖρα κραταιή.
 630 οἷ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, 630 = Γ 15
 νῆος θ' υἱωνός τε Διὸς νεφεληγερέταο, 631^a cf. ω 515
 τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔφειπε· 632 cf. N 306 π
 460 q 74
 „Σαρπηδὸν, Λυκίων βουλευφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
 πτωσέμεν' ἐνθάδ' ἐόντι, μάχης ἀδαήμονι φωτί;
 635 ψευδόμενοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
 ἔμμεν', ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν,
 οἷ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων. 637^a cf. Υ 305
 ἄλλοιόν τινά φασι βῖνν' Ἡρακλεεῖν
 ἔμμεν', ἔμδν πατέρα θρασυμένονα θυμολέοντα· 639^b = λ 267
 640 ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἔνεχ' ἵππων Λαομέδοντος
 ῥέξ οἷος σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισι
 Φίλιον ἐξαλάπαξε πόλιν, ᾗ ἤρως δ' ἀγνιάς.

630. ἰόντες] ἰόντε Ar. in ed. alt. (cf. Z 121). || 638. ἀλλοῖον Tyrannio] ἀλλ' οἷον Aristoph. Ar. Ω (ut δ 242 λ 519), ἀλλ' οἷον Nicias Parmeniscus. Cf. π 181. || 641. οἷος Fick] οἷησ. Cf. § 57 et P 145.

Lycio (cf. B 876 sq.). Subest memoria belli inter gentes vicinas olim gesti, quae fortasse ducta fuit e carmine antiquiore in honorem regis alicuius Lycii cantato (cf. Z 119—236). Hanc igitur fabulam — cum aliis multis — Iliadis poeta inseruit suo de Achillis Ira carmini.

634. πτωσέμεν'(αι)] § 125.

636 et 639. ἔμμεν'(αι)] § 125.

638. ἀλλοῖόν τινα ... βῖνν' Ἡρακλεε-
 εῖνν] similis constructio ad sensum est A 690 Σ 117 sq.; cf. λ 90 sq. ψυχῇ Τειρεσίῳ ... ἔχων, X 87 φίλον θάλασ ... ὄν, X 84 β 363 γ 184 ο 125, 509 φίλε τέκνον, ν 20 sq. μένος Ἄλκινόοιο ... ἰών, Σ 411 πέλῳρ ... χωλεύων. Praeterea cf. Z 225 Λυκίην ... τῶν, Π 280 sq. φάλαγγος φελομένοι, 353 μήλων ... αἶ, similia P 286 Σ 515, 604 sq. Ω 546 ε 438 (κ' 212?) et de hoc adiectivi ἀλλοίου usu A 391.

— Ἡρακλεεῖν] § 73.

640—651. Capta igitur est Troia ab Hercule priusquam ab Atridis est oppugnata. Expeditionum et bellorum complurium memoriam in unam quae est de bello Troiano fabulam confluisse cum alibi tum hoc loco apparet; et congruit fabula haec multiplex cum urbis vetustae ruderibus nostra aetate a Schliemann in Troade effossis, quae urbem illam prisco aevo plus semel vastatam testantur. Hercules cum Troianos belua liberasset (cf. Υ 146—148), sed equis regis (cf. Δ 500), quam mercedem pactus fuerat, destitutus esset, urbem expugnavit. Troiam etiam paucissimis navibus potuisse vinci hic locus testatur; et fortasse non nisi *unam* navem (ἀλὸς ἵππον, cf. vs. 63 sq. et δ 708) habuit fabula antiquissima, ut ea quae fuit de itinere Argonautarum. De Herculis in Troiam expeditione cf. A 590 sq.

- σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμός, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.
οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὀτομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι
- 645 ἔλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι,
ἀλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Ἀφιδας περὶσειν.“ 646^b cf. 4^a 71
τὸν δ' αὖ Σαρπηδῶν, Λυκίων ἀγός, ἀντίον κῦδα
„Τληπόλεμ', ἧ τοι κείνιος ἀπώλεσε Εἰλιον ἱρὸν
ἀνέρος ἀφραδίφιν ἀγανοῦ Λαομέδοντος,
650 ὅς ῥά μιν εὖ φέρξαντα κακῶι ἠνίπαπε μύθῳ,
οὐδ' ἀπέδωχ' ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθε.
σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημι φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν 652 = A 443
ἔξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, ἐμῶι δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα 653^bsq. = A 444sq.
εὗχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἀφιδι κλυτοπώλῳι.“ 653^b cf. A 749 B 449
655 ὥς φάτο Σαρπηδῶν, ὃ δ' ἀνέσχετο μέλινον ἔγχος 654 cf. II 625
Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ὁμαρτῆι δούρατα μακρὰ
ἐκ χειρῶν ἦϊξαν· ὃ μὲν ἔβαλεν αὐχένα μέσσον
Σαρπηδῶν, αἶχμῃ δὲ διαμπερὲς ἦλθ' ἀλεγεινὴ, [X 466
τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶ ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψε. 659 = N 580 cf.
660 Τληπόλεμος δ' ἄρα μῆρὸν ἀριστερὸν ἔγχετ μακρῶι 659^b cf. N 425
ἔβεβλήκειν, αἶχμῃ δὲ διέσσυτο μαιμάουσα,
ὅστέωι ἐγχριμφθεῖσα, πατήρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνε.
οἷ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδῶνα δίοι ἑταῖροι 663 = 692
ἔξεφερον πολέμοιο· ἔβαρυνε δέ μιν δόρυ μακρὸν
665 ἐλκόμενον· τὸ μὲν οὐ τίς ἐπεφράσατ' οὐδ' ἐνόησε

649. ἀφραδίφιν § 46] -ησιν. || 656. ὁμαρτῆι D] ἄμ. Ar. Ω. Cf. § 319. || 657. ἦϊξαν] sic Ar., ἦϊζεν Ambr. || 659. *ὀφθαλμῶ] -μῶν Ω, item N 580 X 466. Cf. Ξ 438 Π 325, 503; erroris causa aut hiatus fuit aut locutio similis κατ' ὀφθαλμῶν ἔκχυντ' ἀγλῦς (vs. 696 alibi) Similia vitia praebet v. l. E 156 I 503 3 64 φ 33 ψ 53, 109. || 663. δίοι] *ἑσθλοὶ (item vs. 692)? *Militum* epitheton inauditum et molestum est δίοις.

649. ἀνέρος] cf. Δ 194.

653. τεύξεσθαι] pass. †; cf. § 236.

654. κλυτοπώλῳι] cum Ditis hoc epitheto, quod non nisi locis parall. reddit, cf. *Neptuni* cognomentum γαιή-(φ)οχος. E fabula, quae est de raptu Proserpinae (cf. h. Cer. 18), notissimus est Ditis currus; praeterea cf. quae ad B 763—770 sunt annotata.

661 sq. Hastae cuspis femur osse stricto traiecit et sub tergo eminuit.

661. μαιμάουσα] cf. Λ 574 et de verbi forma § 191.

662. ἔτι] paucis vero diebus post Patroclus mortem ei illaturus erat (Π 481). Cf. vs. 674.

664—667. In pugnae turba ingenti sodalibus Sarpedonis non tantum fuit otii neque mens tam sedata ut reciso hastili cuspidem, quae retrahi non potuit, a tergo extrahere possent; cf. vs. 112 et 694—696.

- 667 σπευδόντων, τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.
 Τληπόλεμον δ' ἐτέρωθεν ἐυκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 ἐξέφερον πολέμοιο. ὀνόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς
 668 cf. H 311
 669^b = I 223 π 5, 164
- 670 τλήμονα θυμὸν ἔχων, μάλμισε δέ φοι φίλον ἦτορ.
 μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἣ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι,
 671 = δ 117 ω 235
 cf. Θ 169 κ 151
 υ 10
- ἣ ὅ γ' ἔτι πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 673 cf. K 506
- οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν
- 675 ἴφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν' ὀξεῖ χαλκῶν
 τῶι ῥα κατὰ πληθὺν Λυκίων ἑράπε θυμὸν Ἀθήνη.
 ἔνθ' ὅ γε Κοῖραν ἐῖλεν Ἀλάστορά τε Χρομίον τε
 Ἀλκανδρόν θ' Ἀλιόν τε Νοήμονά τε Πρύτανιν τε.
 καὶ νύ κ' ἔτι πλεόνας Λυκίων ἑκάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
 679 cf. Φ 211
- 680 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ ὀνόησε μέγας κορυθαῖολος Ἔκτωρ.
 680^a = Γ 374
- ῥῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἶθροπι χαλκῶι,
 681 = Δ 495
- δφείμα φέρων Λαναοῖσι. χάρη δ' ἄρα φοι προσιόντι
 Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔξειπε.
 683^b = Ψ 102 τ 362
- „Πριαμίδη, μὴ δὴ με ἔλωρ Λαναοῖσιν ἐάσῃς
- 685 κείσθαι, ἀτάρ μ' ἐπάμυννον. ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν
 ἐν πόλῃ ὑμετέρῃ, ἐπεὶ οὐκ ἄρα μέλλον ἐγὼ γε
 νοστήσας φοῖκόνδε φίλῃν εἰς πατρίδα γαῖαν
 εὐφρανέειν ἄλογόν τε φίλῃν καὶ νήπιον υἱόν.“
 688 cf. P 28
- ὣς φάτο, τὸν δ' οὗ τι προσέφη κορυθαῖολος Ἔκτωρ,
 689 = Z 342 cf. A 511
- 690 ἀλλὰ παρήϊξεν λελιμμένος, ὄφρα τάχιστα
 690^b = Δ 465
- ᾤσαιτ' Ἀργεῖους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 691 cf. Π 655
- οἷ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδὼνα δίοι ἐταῖροι
 692 = 663
- εἶσαν ὑπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλεῖ φηγῶι.

666 μῆροϊ ἀκφερύσαι δόρυ μιλινον, ὄφρ' ἐπιβραῖη,

666. Del. vHerwerden (coll. § 94, 533). || 673. γ' ἔτι Nauck] γε τῶν. Cf. vs. 679 et K 506. || 683. ἔπος] neglecto *ς*, Bentley Διὸς υἱός] Σαρπηδῶν προσιόντι, *ῥέπος*. || 685. *ἀτάρ μ' (οἰ)] ἀλλ' Ω vitio metrico (cf. § 14 et E 848 Θ 126 A 836 O 118, 473 P 300 T 9), Brandreth *καίμενον*, ἀλλ'. Similis est error § 41.

673. ὅ γ'(ε)] cf. A 191.
 674. Non *Ulixi* sed *Patroclo* (cf. vs. 662).

678. Cf. Verg. Aen. IX 767 Ον. Met. XIII 258.

685. καὶ] concessivum: si fieri id

necesse sit. Item P 647 Φ 274 η 224.

686. πόλῃ(ι)] § 74.

688. Cf. vs. 480.

693. Significatur *quercus Iovi sacra*, quae portae Scaevae fuit vicina; cf. Z 237 H 22, 60 | 354 A 170 Φ 549

- ἐκ δ' ἄρα φοι μῆροῦ δόρου μέλινον ὥσε θύραζε
 695 ἵφθιμος Πελάγων, ὅς φοι φίλος ἦεν ἑταῖρος.
 τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν ἄχλυς· 696^b = Π 344 cf.
 αὐτίς δ' ἀμπνύθη, περὶ δὲ πνοιῇ Βορέαο γ 321^b, 421^a γ 88^b
 ᾿ζώγρε' ἐπιπνέουσα κακῶς κεκαφῆóta θυμόν. 698^b = ε 468

- Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἀρηΐ καὶ Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ
 700 οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν
 οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω
 ᾿χάζονθ', ὥς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἀρηά. [692
 ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριζαν 703 cf. Α 299 Π
 Ἑκτωρ τε Πριάμοιο πάϊς καὶ χάλκεος Ἀρηΐ; 703^a = Θ 273
 705 ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλῆξιππον Ὀρέστιν,
 Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτωλὸν Φοινόμεον τε,
 Φοινοπίδην δ' Ἑλενον καὶ Ὀρέσιον αἰολομίτρην,

695. Πελάγων] Σελάγων Ptolemaeus Oroandae f. || 697. ἀμπνύθη Δ¹] ἀμπνύνθη Ω, ἐμπνύνθη Ar., item X 475 s 458; cf. Α 359 Σ 436 et § 186. || 700. προτρέποντο et ἐπὶ sic Ar., alii olim προτρέποντο et ἀπὸ. || 703. δ' ὕστατον] δεύτατον Naber (item Α 299 Π 692). — ἐξενάριζαν Ar. A] -ζεν pap. Oxyrh. 223. || 706. Αἰτωλὸν Bentley] Αἰτώλιον. Cf. B 751. || 707. Φοινοπίδην] Fgn.? Cf. φ 144.

et B 307. Aliquanto longius ab ea porta et a moenibus aberat altera arbor (sacra) *caprificus* (cf. Z 433). — Procul a pugna Sarpedon Iovis (Idaei) filius a sodalibus deponitur sub umbra arboris quae ipsius patri sacra fuit.

694—696. Pelagon hastile — eam quidem eius partem quae in Sarpedonis femur penetraverat, nam caudam ut prius resecaret ferebat ratio — per carnes protrusit (cf. vs. 665—667). Quod dum fit, heros multo sanguine amisso et vehementi dolore victus animi defectum est perpessus. Animam revera in tempus e corpore secedere posse putabant poeta et eius aequales, si quis autem „ad se rediret”, qui prostratus aliquamdiu iacuisset, animam corpus denuo intrare. Cf. A 241.

698. ᾿ζώγρε'(ε)] § 191. Verbi stirps ex ζω- et ἔγρε- (ἐγείρειν) est composita.

Aliud est ζωγρέειν illud, quod legitur Z 46 K 378 A 131, ex ζω- et ἄγρε- (ἄγρέειν) compositum, quocum cf. ζωιάγρια substantivum Σ 407 θ 462.

— κακῶς κεκαφῆóta θυμόν] *qui animam misere efflaverat*, qui ut mortuus iacebat, spiritum non iam ducens; item ε 468. Cf. ἀποκαπύσσαι X 467, et de sonorum duritie (κακωσκεα) δ 754. Dein poeta tacite sumsit Sarpedonem Iovis filium, quamvis gravissime vulneratum, opera divina in integrum mox esse restitutum; nam proximis diebus strenue denuo pugnantem fecit (M 290 sqq.). Cf. Ψ 290.

700. ἐπὶ νηῶν] cf. Γ 5.

704. χάλκεος Ἀρηΐ] hoc epitheto, quod E 859, 866 H 146 Π 543 redit, Mars aere armatus significatur, addita *invictae duritiae* notione (ut γ 102 al.).

Cf. χρυσέην Ἀφροδίτην Γ 64 al.

705. Cf. A 8 sq.

ὅς ῥ' ἐν Ἰλνι νείεσκε μέγα πλούτοιο μεμηλώσ,
 λίμνῃ κεκλιμένονσ Κηφισίδι· πὰρ δέ σφι ἄλλοι
 710 νᾶϊον Βοιωτοί, μάλα πύονα δῆμον ἔχοντες.

τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
 Ἀργεῖουσ ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὕσμίνῃ,
 αὐτίκ' Ἀθηναίην φέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „ὦ πόποι, αἰγυόχοιο Διὸς τέκος, ἀγρυπνῶν,
 715 ἦ ῥ' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάωι,
 Εἴλιον ἐκπέρσαντ' ἐυτείχεα ἀπονέεσθαι,
 εἰ οὕτω μαινέσθαι ἐάσομεν οὐλον Ἀργα.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος Ἀλκῆς.“
 ὧς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 720 ἦ μὲν ἐποιχομένην χρυσάμπυκας ἦντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μεγάλιο Κρόνιοι·
 Ἦβη δ' ἄμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα,
 χάλκεα, ὀκτώκνημα, σιδηρεῶι ἄξονι ἄμφι.
 τῶν ἧ τοι χρυσῆν ῥίγυς ἄφθιτος, αὐτὰρ ὕπερθε
 725 χάλκῃ ἐπίσσωτρα προσασκηρότα, θαῦμα φιδέσθαι·
 πλήμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περιδρομοὶ ἀμφοτέρωθε.
 δίφρος δὲ χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμάσι
 ἐντέταται, δοιαὶ δὲ περιδρομοὶ ἄντυγες εἰσι.

711 cf. Φ 418
 711* = H 17 cf. Γ
 712 = H 18 [21
 713 sq. = Φ 419
 713 = Δ 69 [sq.
 714 = B 157

716 = B 113

718 = Δ 418

719 = B 166 cf.
 Θ 381

720sq. = Θ 382sq.

721 cf. Ξ 194

708. Ἰλνι] sic Ar., Ἰδνι Z-n.; cf. H 221. || 716. ἐυτείχεα § 83¹⁰ εὐτείχεον. || 722. ὀχέεσσι C] ὀχέεσφι Ω (vitiose pro ὀχέεσφι). || 723. χάλκεα] χάλκει Bentley. Cf. § 15. — ὀκτώκνημα] ὀκτάνκημα Ω. — ἄμφι § 316¹ ἄμφισ. || 725. ἐπίσσωτρα] ὀπ. l. a. ant.; cf. Δ 537 r 394, 502 ψ 505, 519 et ἐπισσωτρος (?) Ω 578.

709. κεκλιμένονσ] ipsa quam habitabat urbs paludi Cephisidi acclinis erat, lacum illum adiacebat.

715 sq. Achivis in Asiam profecturis di promiserunt victoriam (cf. B 299 sqq.). Quod promissum pro re nata aut Agamemnoni, utpote summo duci, datum esse potuit dici (sic B 113), aut Menelao, cuius res agebatur (sic h. l.). Dubitari autem potest utrum verbi ὑπέστημεν subiectum nos caelites intellegi voluerit poeta, an tu et ego, ut promissum illud ab iis potissimum deabus Menelao datum esse

diceretur, quae prae ceteris numinibus ei faverent et ἀρηγόνες essent (Δ 7).

716. ἀπονέεσθαι] § 21.

718. καὶ νῶϊ] ut Mars.

722. Cf. B 777. Hebe (de qua cf. Δ 2) Iunoni nunc ministerium simile praestat atque Iovi Neptunus Θ 440.

724 et 727. χρυσῆν et -οισι] § 18 et 61.

725. ἐπίσσωτρα] canthi. Vox redivit A 537 Υ 394, 502 ψ 505, 519.

726. πλήμναι] rotarum modiolī axem ambeuntes. Vox non nisi ψ 339 redivit. 727. Cf. K 501.

- τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ὄνυμος πέλετ'· αὐτὰρ ἐπ' ἄκραι
 730 ὀδῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπαθνα
 κάλ' ἔβαλε χρύσει', ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη
 ἵππους ὠκύποδας, μεμανι' ἔριδος καὶ αὐτῆς.
 αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 πέπλον μὲν κατέχευε γεανὸν πατρὸς ἐπ' οὐδῶι,
 735 ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴν ἵποίησάτο καὶ ἄμε χερσίν·
 ἥ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο
 τεύχεσιν εἰς πόλεμον ὀθωρήσσετο δακρυόεντα.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν ἔβαλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,
 δφεινὴν, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται,
 740 ἔν δ' Ἔρις, ἔν δ' Ἀλκή, ἔν δὲ κρυόεσσα Φιωκή,
 ἔν δέ τε Γοργεῖν κεφαλὴν δφεινοῖο πελώρου,
 δφεινή τε σμερδνὴ τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.

733-737 = O 384
89q.

737 cf. O 376

738^a = B 45738^b cf. O 229 P

593 Σ 204 Φ 400

739 cf. A 36 sq.

741 cf. λ 634

742^b = M 209 π
320

729. πέλετ' (αι) § 275] πέλεν Ω, praesens (πέλει) restituit Bentley; cf. vs. 739. ||
 734—736. Zen. — || 734. *οὐδῶι] οὐδεῖ O 385 Ω 527). Cf. § 73. || 739. ἐστεφά-
 νωται A] -το C D T (ut A 77; cf. E 729 Υ 35 Ω 341 ϑ 284).

730. λέπαθνα] *lora* quibus iugum pectoribus equorum alligatur. Vox redit T 393; cf. Ar. Eq. 768.

733—737. Dea ne vestimento longiore impediretur, pro palla tunicam induit; nam una veste feminae utebantur. Chitonem, vestem originis orientalis, quae post aevum Mycenaeum in Graeciam est invecta, Homerica aetate nondum gerebant mulieres, sed soli viri. Dein dea „Iovis arma” sumsit aegidem et galeam. De vs. 735 cf. Z 86.

738—742. De aegide cf. B 447—449. Tunc aegidem tenebat Minerva, nunc sumit denuo; quam in Iovis illo conclavi, unde sumserat, reposuerat cum Achivos in bellum incitasset, dein deorum cenaculum intraverat inermis. Id quod memoratu dignum non habuit poeta, quia per se intellegitur. Nam neque homines neque Olympii clipeati et galeati epulabantur aut concionabantur. Nunc

vero in ipsum bellum Iuno et Minerva se parant et alterius currus, alterius arma splendidis verbis a poeta pinguntur.

738. θυσανόεσσαν] § 21.

739—742. Ita accipienda sunt περί vs. 739 et ἐν vs. 740 ut ἐν ≡ 216, *potestas* igitur aegidis significatur, non *imagines* aliquae in ea adspectae; cf. dentes Scyllae πλεῖοι θανάτοιο μ 92 et ἔχειν A 4 alibi. Sed *Gorgonis caput* revera aegidi *affixum* fuisse dicitur, licet Aristotelem (*-tarchum*?) hac de re dubitasse doceat scholion et nihilo magis aperta sint verba loci paralleli (A 36 sq.). Tertio loco qui huc facit Σ 535 Eris (Laudis studium, cf. Δ 440). Tumultus Mors in clipeo Achillis *depicti* fuisse dicuntur; de vero videlicet clipeo ibi fit sermo. De structura verborum Γοργεῖν κεφαλὴν δφεινοῖο πελώρου cf. B 54. Odysseae poeta (A 633) caput Gorgonis *in sede mortuorum* fuisse dixit.

	κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην 'θέτο τετραφάλῃον	743 = A 41
	χρυσείην, ἑκατὸν πολλίαν προυλέεσσ' ἀραρυῖαν.	[sqq.
743	εἰς δ' ὄρεα φλόγεα πόσ' ἐβήσετο, 'λάζετο δ' ἐγχοσ	745-752 = Ω 389
	βριθύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν	746 sq. = α 100sq.
	ἡρώων, τοῖσιν τε κοτῆσεται ὀβριμοπάτρῃ.	746* = Π 141, 802
	Ἦρον δὲ μᾶστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους	T 388
	αὐτόμαται δὲ πύλαι 'μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠραι,	748 cf. P 430
750	τῆισ' ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανόσ Οὐλυμπός τε	750 ^b cf. A 497
	ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἥδ' ἐπιθεῖναι.	751 cf. λ 525
	τῇ ῥα δι' αὐτῶν κεντροηνεκέας ἔχον ἵππους.	
	ἡῦρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἡμενον ἄλλων	753 ^b sq. = A 498
	ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμπιοι.	sq.
755	ἔνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἦρῃ	
	Ζῆν' ὕπατον Κρονίδην ἐξείρετο καὶ προσέειπε	756 ^b = Ω 361

744. *Aperte corruptus.* || 747. *ὀβριμοπάτρῃ*] *ὀβριμοπάτρα* Hoogvliet (item @ 391 α 101). Cf. *ἄπαρτος* (A 257 M 371). || 750. *ἐπιτέτραπται*] *-φαται* Matro Athen. 134 f.

743. *Galea ἀμφίφαλος* (h. l. et vs. parall.) cuiusmodi fuerit nescimus, quoniam φάλος (Γ 362 al.) incertae potestatis est vox, item ἀφαλος K 258, τετράφαλος M 384 X 315 (et τρυφάλεια?). *Galea* τετραφάλῃον (h. l. et vs. parall.) videtur dici *cui quatuor sint φάλαρα* (Π 106) sive *bullae* circa verticem prominentes, -ἡρος igitur pro -ἄριος -αῖρος dictum esse (§ 6). Cf. *turgendi* verbum φαληριᾶειν N 799.

744. Hic versus, qui loco parall. non legitur, meras habet tenebras; nam nihili sunt verba: *ornata* (cf. Ξ 181 al.) *centum urbium peditibus*. Redit vox προυλέεσ A 49 M 77 O 517 Φ 90.

— πολλίων] § 74.

745. φλόγεα] *splendentia*. Cf. vs 4—8.

749—751. *Ostium caeli aenei* (cf. vs. 504) *densa nube*, quae pro fore est, obvoluta clauditur, revoluta aperitur, ut antrum Cyclopi saxo (ι 240; cf. α 441 sq.). *Nubes* nimirum hominibus rudioribus sunt corpora firma et solida (cf. E 356 Π 384 Υ 150 Φ 7 Ω 20 sq.), quae *feriri* possunt

(cf. Υ 446) vel *complodi* (cf. Ar. Nub. 376—378, 405 sq.). Eodem tendit fabula quae fuit de natalibus Minervae e Iovis capite sive nube turgida securi Vulcani fissa et quae de Aeoli insula fluitanti (cf. κ 1—4), nec non quae poetae fabulati sunt de imaginibus ex aëre fictis, e. g. Iunonis ab Ixione vel Helenae a Paride amatae; cf. etiam supra vs. 449—452. Nunc nube remota Iuno bigas agit per ostium illud sive διὰ προθύρων aedium caelestium. *Sua* autem *sponte* hi fores moventur, ut cuncta Vulcani opera (cf. Σ 376 sq.).

749. 'μύκον] *hiabant*, item vs. parall.; hic aoristus et ἀμφιμυκεῖν (a *mugiendi* verbo -μυκάσθαι) Υ 260 non sunt confundendi; sed cum μύειν (quod postea vixit verbum) et μυ-κεῖν conferenda sunt ὀλλύναι ὀλέ-κειν, πτη-πτηκ (O 136), similia.

— ἔχον] *moderabantur*; cf. A 4.

750. ἐπιτέτραπται] sing. ut A 255. 753 sq. Cf. A 497—499.

754. πολυδειράδος] cf. A 499.

- „Ζεῦ πάτερ, οὐ νημεσίζε' Ἄρηι τάδε καρτερὰ φέρρα, 757 cf. 872
 ὁσσάτιόν τε καὶ οἶον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
 μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐμοὶ δ' ἄχος; οἷ δὲ φέκηλοι 759^a = B 214
 760 τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὅς οὔ τινα φοῖδε θέμιστα.
 Ζεῦ πάτερ, ἧ ῥά τί μοι κεχολώσεται, αἶ' κεν Ἄρηα 762^a = 421
 λυγρῷς πεπληγυῖα μάχης ἕξ ἀποδιδώμαι;“
 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 765 „ἄργρε μάν, φοι ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγέληϊν,
 ἦ γε μάλιστ' εἴωθε κακῆϊσ' ὀδύνῃσι πελάζειν.“ [277 ο 78
 ὥς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 767 = Θ 381 ε
 'μάστιξεν δ' ἵππους· τῷ δ' οὐκ ἀφέκοντ' ἐπετέσθην 768 = K530 A519
 μεσσηγὺς γαῖης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος. cf. E 366 Θ 45
 770 ὅσσον δ' ἡεροφειδὲς ἀνὴρ ἔφιδ' ὀφθαλμοῖσι 769 = Θ 46
 ἦμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ φοῖνοπα πόντον,
 τόσσον ἐπὶ θρώσκουσι θεῶν ὑψαύχενος ἵπποι.

757. Ζεῦ] ὁ Apoll. lex. — Ἄρηι] ὁρῶν (ut vs. 872) Apoll. lex.; noviciū est Ἄρηι (vel Ἀρει) disyllabum (cf. § 73). — καρτερὰ φέρρα] sic (ἔργα) Ar., ἔργ' ἀδῆλα Apoll. lex. (sic Apollonius Rhod.? cf. Argon. III 1132). Redit locutio vs. 872. || 764. τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε T L. τὴν δ' αὐτε προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε l. a. ant. || 772. ὑψαύχενος schol. B T Etym. M. 785, 50] ὑψηχέος Ω (item Ψ 27), in qua lectione aptum non est ὑψ- (alia est ratio compositorum ὑπαγόρησ et ὑπερμετέησ) et neglectum est ς vocis φηχῆ.

757. νημεσίζε(αι)] § 117.

— καρτερὰ φέρρα] de accusativi usu cf. Θ 378.

758. ὁσσάτιον] adiectivi ὅσσου forma hae amplior non redit, sed cf. ὑστάτιος Θ 353.

759. φέκηλοι] *quieti*, quippe te non adversante.

760. Κύπρις] cf. vs. 330.

761. ἀνέντες] ἐπὶ Ἀχαιοὺς (cf. vs. 405).

763. ἀποδιδώμαι] § 21.

765 sq. Non refragatur nunc Iupiter Iunoni aut Minervae ut Martem fugare sibi liceat petentibus; nempe Troiam perire, Achivos superiores fieri modo placuit caelitis (Δ initio). At cras, — loco parallelo, — cum clade Achivos affecturus est, ut stet promissis quae Thetidi dederit, Iridem

mittet, quae gravissimis minis easdem deas ipsius nomine a consilio inito deterreat (Θ 397 sqq.). Sic diversa poeta noster in unum carmen coniunxit, ut assolet. Illic nimirum deus *Idaeus* ab urbe sua deas Argivam et Achivam fulminibus arcet: nostro loco deus *Olympius* favet exercitui Agamemnonis.

765. ἄργρε] § 191.

766. ὀδύνῃσι πελάζειν] cf. vs. 397 et B 234.

770—772. Cf. ingentes passus Neptuni N 20. Voce ἡεροφειδέϊ significatur id quod ultimum cernitur ubi liber patet prospectus: *horizon*.

772. ὑψαύχενος] cf. ἐριαύχενος (K 305 al.) et Z 509 ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει. Epitheton redit Ψ 27.

- ἀλλ' ὅτε δὴ Τροίην Ἴξον ποταμῷ τε ῥέοντε,
 ἤχι ῥοὰς Σιμόεσι συμβάλλετον ἡδὲ Σκάμανδρος,
 775 ἔνθ' ἔππουσ' ἔσκησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη 775^a = 368 @ 49
 λύσσα' ἐξ ὀρέων, περὶ δ' ἠέρα πολλὸν ἔχυνε. 776 cf. @ 50
 τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεσι ἀνέτειλε νέμεσθαι. 776^a = 369
 τῷ δ' ἐβάτην τρήρῳσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι, 778 cf. h. Ap. 114
 ἀνδράσιν Ἀργεῖοισιν ἀλεξέμεναι μεμανῖαι.
 780 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον ὄθι πλεῖστοι καὶ ἄριστοι 780^a = Δ 210
 ἔστασαν, ἀμφὶ βῖν Διομήδεος ἵπποδάμοιο [sq.
 φελλόμενοι, λίσσι φεφοικότες ὁμοφάγοισι 782^b sq. = H 256
 ἢ συσι κάπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν, 783^b = σ 373

776. πολλὸν § 83] πο(υ)λόν. || 778. τῷ schol. Soph. El. 977 O. C. 1676 Eur. Alc. 902] αἱ Ω. || 782. φελλόμενοι § 265] εἰδόμενοι. — λίσσι Brandreth] λείουσι. Cf. § 74.

773 sq. *Simois* cum *Scamandro* confluere dicitur etiam Z 4, sed illius loci dubia est lectio; praeterea *Simoëntis* nomen legitur Δ 475 E 777 M 22 Υ 53 Φ 307 et inest nomini proprio principis cuiusdam Σιμοεισίου. Sed in ipsarum fabularum μισγαγκείαι illa quam praebet *Ilias*, quarum fabularum aliae *Scamandrum*, aliae *Xanthum*, aliae *Simoëntem* commemorabant, hi amnes confluerunt, non in *Troadis* planitie. Id quod praesertim Φ 307 sqq. apparet, ubi poeta postquam *Simoëntem* deum a *Xantho* fratre in auxilium vocatum finxit, nihil deinde habuit referre quod *Simois* egisset. Frequentior aliquanto *Simoëntis* mentio apud poetas recentiores; cuius rei causa non latet, *Scamandri* enim nomen versui herōico parum conveniens post aetatem *Homericam* numeris dactylicis adaptari non potuit. — Cf. B 876 sq. et de versus 774 structura A 255.

777. E solo ambrosiam procreare nunc ait poeta, cibum immortalem equis immortalibus aptum. Quam rem quomodo sibi finxerit, fortasse ne ipse quidem habuit dicere; sed collata

fabula quae est de *Lotophagis* sive gente suco herbae odoraes vescentis (cf. ι 84—104), ita fortasse rem expedire licet ut dicamus equos mortales, perinde atque homines, ἀρούρησ καρπὸν ἔδειν, immortales vero equos, ut ipsos deos, pasci ambrosia sive melle e suco florum trifolii aliarumque herbarum odorarum ab apibus confecto. Vocatur id ἀμβρόσιον εἶδος N 35.

778. *Palumbibus* assimulantur etiam *Iris* et *Ilithyia* h. Ap. 114, quem locum comicus in memoriam vocans Av. 575 „*Iridem*” ait „*palumbi similem dixit Homerus*”, *incedendi* igitur verbum βῆμεναι neglegens, quippe cui tertium comparationis non inesset. Poeta epicus hoc voluit: deas pedibus quidem per solum esse ingresses (cf. Θ 398), sed tam levem et celerem fuisse earum incessum ut alis ferri viderentur (cf. Ξ 228 et 285), haud secus atque *Mercurius* per maris fluctus iter faciens ε 51. Sic et φέρεσθαι sive ferri = per aërem volare dicti sunt qui impetu celerrimo proruerent, O 743 al. — Vox ἴθμα sive *incessus* non nisi in vs. par. redit.

- ἔνθα στᾶς ἦύσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 785 Στέντορι φεισαμένη μεγαλήτορι χαλκεοφώνωι,
 ὅς τόσον νυδῆσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα
 „αἰδῶς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, φειδος ἀγριοί!
 ὄφρα μὲν εἰς πόλεμον ᾠωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 οὐδέ ποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων
 790 ὦχνησκον· κείνου γὰρ ἐδέδρισαν ὄβριμον ἔγχος·
 νῦν δὲ φεκάς πόλιος κόλινισ' ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.“
 ὦς φειποῦς ὥτρυνε μένος θυμόν τε φεκάστου.
 Τυδεΐδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἦρε δὲ τὸν γε φάνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι
 795 ἔλκος ἀναψύχοντα, τό μιν ᾠβάλε Πάνδαρος ἰῶι.
 φιδρῶς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
 ἀσπίδος εὐκύκλου· τῷ ἐτείρετο, ᾠάμνε δὲ χεῖρα,

784^a = A 10 cf.
 ≥ 217

787 = Θ 228

787^a = N 95 O 502
 cf. Π 422 P 336

791 = N 107

792 = 470

796^a cf. Φ 51^b

786. Olim quidam omittebant διὰ τὴν ὑπερβολήν. Norat Aristoteles (Politie. VII 4). — νυδῆσασχ' (-σκε)] ἦύσασχ' vHerwerden. Cf. comment. || 787. κάκ' ἐλέγχεα] κακελεγχέσ Ar.; cf. A 242. — ἀγριοί] ἄριστοι Ar. in altera ed. (cf. Γ 39). || 791. δὲ φεκάς] s c (ἐκάς) Zen. et Aristoph., δ' ἐκάθεν Ar. H G (cf. N 107). || 792. θυμόν τε Bentley] καὶ θυμόν. || 794. γε φάνακτα] γ' ἀπάνευθε Naber. || 797. εὐκύκλου] [ἀμφιβρότης] pap. Hib. 20. — (ἐ)τείρετο Ar. A] τρίζειτο C D T.

785. μεγαλήτορι χαλκεοφώνωι] cf. B 490 et Σ 222.

786. νυδῆσασχ' (-κε)] *clamorem bellum* hoc verbum etiam Π 76 significat. Cf. φ 411. — *Stentoris* non nisi h. l. fit mentio, sed cf. B 609.

787. αἰδῶς!] ut in nostro: *moed!* (= *moed gevat!*) vel *stille!* (= *laat er stille zijn!*), sic in hac exclamazione, qua poeta etiam Θ 228 N 95 O 502 Π 422 usus est, id unum profertur quod is qui loquitur vult movere in pectore audientium. Idem igitur valet quod: αἰδῶς ἔστω ὕμιν! vel: αἰδέσθε! *sit pudor!* — Non ἔστω sed ἐστί mente addi potest (neque tamen debet) P 336: αἰδῶς = *est quod pudeat*.

— φειδος ἀγριοί] cf. Γ 39.

788—790. Cf. H 113 sq.

789. Porta *Dardania* etiam X 194, 413 commemoratur. Eandem quam

Scaeam ducebat Ar., inter se collatis hoc versu et I 354; sed vix videtur dubium quin poeta, duobus cum nominibus uteretur, et duas portas voluerit. Utrumque nomen duxit e priscis fabulis, ut nomina regum eponymorum *Dardanium* et *Ilium*, urbium *Dardanium* et *Ilium* (cf. Υ 215—241 et B 809).

791. Copiae Achivorum aliquantum recesserunt et Troes longius ab urbe sunt progressi. Sed rem exaggerantis — ut in probris — est dicere eos „prope castra sua” iam pugnare.

795—797. Recens dum fuit vulnus, pugnam continuavit Diomedes, alacrior etiam factus; iam vero dolore cruciatur. Cf. A 266—268.

795. ἔλκος ... τό μιν ᾠβάλε] cf. A 269.

797. Dexter Diomedis humerus a Pandaro est vulneratus (vs. 98), iamque dextrum eius brachium, quo

ἄν δ' ἴσῃων τελαμῶνα κελαινεφές αἶμ' ἀπομόργνυ.

ἱππέιου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἦψατο ῥώνησέν τε·

800 „ἦ ὀλίγον φοῖ παιῖδα φεφοικότα ῥεῖνατο Τυδεύς!

Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔεν δέμας, ἀλλὰ μαχητής.

καὶ ὅ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμιζέμεν' οὐκ εἵασκον

οὐδ' ἐκπαιφάσσειν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν

ἄγγελος εἰς Θήβας πολέας μετὰ Καδμείωνας·

805 δαίνυσθαί μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισι φέκκλον,

αὐτὰρ ὃ θυμὸν ἔχων γόν καρτερόν, ὥς τὸ πάρος περ,

807 κούρουσ Καδμείων προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα.

807 sq. cf. A 389
sq.

809 σοὶ δ' ἡ τοι μὲν ἐγὼ παρὰ θ' ἴσταμαι ἡδὲ φυλάσσω,

810 καὶ σε προφρονέωσ κέλομαι Τρώεσσι μάχεσθαι,

ἀλλὰ σέ ἡ κάματος πολυαῖξ γυνὴ δέδυκε

ἢ νύ σέ που δφέος ἴσχει ἀκήριον. οὐ σύ γ' ἔπειτα

812 cf. 817 N 224

Τυδέος ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνεΐδαο.“

τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερός Διομήδης·

815 „γιννώσκω σε, θεά, θύγατερ Διὸς αἰγιόχοιο·

τῷ τοι προφρονέωσ φερέω φέπος οὐδ' ἐπικεύσω.

οὔτε τί με δφέος ἴσχει ἀκήριον οὔτε τίς ὄκνος,

817 cf. 812 N 224

808 ῥηΐδιωσ, τοίη φοὶ ἐγὼν ἐπιτάροθος ἦα.

808 cf. 828

801. μικρὸς] τυτθός Nauck (cf. § 45²). || 808. Del. Ar. propter versum 805 et propter σοὶ δὲ vs. 809. || 813. Οἰνεΐδαο] neglecto φ: Bentley ἱπποδάμοιο (coll. A 370). || 814. Alii ol m τὴν δ' αὐτε προσέειπε <βοήν ἄγαθός> Διομήδης.

hastam torquet, et fessum est et dolet, quo magis molestus est clipei balteus collum et dextrum humerum premens.

800—813. Cf. M 248 sq.

801. ἔεν] § 302.

802. πολεμιζέμεν'(αι)] § 125.

— εἵασκον] § 146.

803—808. Cf. Δ 384—389, ubi μούνος ἔών id valet quod hoc loco νόσφιν Ἀχαιῶν.

803. ἐκπαιφάσσειν] § 280.

805. ἄνωγον] si 1^a persona sing. est, Tydeus non obtemperavit Miner-
vae iussis, haec tamen ei ob nimiam
virtutem non succensuit. Sin 3^a per-

sona plur., pugnam tantum inire eum
vetuit dea, non certamina; sic tamen
inutiles fiunt vs. 802 sq., quapropter
haec interpretandi ratio non est
ineunda.

811. σε'(ο)] § 92.

812 et 817. ἀκήριον] a voce κῆρ
ductum adiectivum redit H 100 A 392
N 224 Φ 466. Significat eum cui
deficit cor, hinc ad metum translatum
valet id quod efficit ut cor deficiat.
Homonymum est ἀκήριος adiectivum a
voce κῆρ ductum μ 98 ψ 528, quod
facto non abreptum sive salvum sig-
nificat.

815. γιννώσκω] cf. vs. 127 sq.

- ἀλλ' ἔτι σὺν μέμνημαι ἐφετμήν, ἣν ἐπέτειλας
 οὐ μ' εἶας μακάρεσσι θεοῖσ' ἀντικρὺ μάχεσθαι 819^b-821 = 130
 820 τοῖσ' ἄλλοισ', ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη 899.
 ἔλθῃσ' εἰς πόλεμον, τήν γ' οὐτάμεν' ὅξεϊ χαλκῶι.
 τούνεκα νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι ἥδ' καὶ ἄλλους
 Ἀργεῖους ἐκέλευσα φαλήμεναι ἐνθάδε πάντας·
 γινώσκω γὰρ Ἄρῃα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα.
 825 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „Τυδεΐδῃ Διόμηδες, ἐμῶι κεχαρισμένε θυμῶι, 826 = 243
 μήτε σύ γ' Ἄρῃα τό γε δέδμεθι μήτε τιν' ἄλλον 827 cf. E 342
 ἀθανάτων· τοῖν τοι ἐργὼν ἐπιτάρροθός εἰμι. 828 cf. 808
 ἀλλ' ἄγ' ἐπ' Ἀρῇ πρώτῳι ἔχε μώνυχας ἵππους, 829^b = 841
 830 τύψον δὲ σχεδίνῃ μηδ' ἄξιο θοῦρον Ἄρῃα
 τοῦτον μαινόμενον, στυκτὸν κακόν, ἄλλοπρόσαλλον,
 ὅς πρῶτῳι μὲν ἐμοί τε καὶ Ἡρῇ στεῦτ' ἀγορεύων
 Τρῶσι μαχέσσεσθαι, ἀτὰρ Ἀργεῖοισιν ἀρήξειν,
 νῦν δὲ μετὰ Τρῶεσσιν ὀμιλεῖ, τῶν δὲ λέλασται.“
 835 ὥς φασμένη Σθένελον μὲν ἀπ' ἵππων ὥς χαμᾶζε, 835^b = A 143, 320
 χειρὶ πάλιν φερούσας· ὃ δ' ἄρ' ἐμπαπέως ἀπόρουσε. cf. F 461 Q 469
 ἦ δ' εἰς δίφρον ἔβαινε παρὰ Διομήδεα δῖον

818. σὴν ... ἐφετμήν, ἥν] σὴν ... ἐφετμήν ὡς schol. Z 129, σὴν (σίων Ar.) ἐφετμῶν ὡς
 Ω. Cf. § 56 et A 495; accusativus verbo μέμνημαι iunctus est e. g. Z 222 I 527. ||
 831. στυκτὸν v[er]o Herwerden] τυκτὸν (ut M 105 δ 627 q 169, 206). Redit vitium x 113 λ 502;
 frequens est litterarum σ et τ confusio, similes sunt errores E 903 N 745, cf. etiam
 Ar. Plut. 1131.

827. τό γε] *hac in re sive hoc tem-
 poris articulo* (τὸ νῦν γε εἶναι), item
 p 401.

830. σχεδίνῃ adi.; mente add. πλη-
 γήν, item ad αὐτοσχεδίνῃ M 192 P 294
 λ 536. Cf. etiam O 510.

831—834. Poetae nostro ἄλλοπρόσ-
 αλλος sive *alius erga alium* = *perfidus*
 videtur Mars Iunonis filius, hostibus
 matris nunc favens (cf. Φ 412—414).
 Item vs. 889 et Aesch. Pers. 950.
 Nempe ei, ut posteris, Mars fuit deus
 belli in universum, vel etiam ipsum
 bellum, et conferri potest locutiō νίκη
 ἐτεπαλκήσ sive *certa et indubitata*
alterorum victoria (H 26 al.); olim

vero in priscis carminibus Mars Tro-
 ianos (cf. Δ 439 al.) et Thraces ho-
 rum socios (cf. supra vs. 462) suo
 veluti iure in bellum duxit.

832. πρώτῳι] *nuper*, item Ω 500.
 Alibi apud H. non invenitur; apud
 posteros saepe valet *nudiustertius* (cf.
 χθιζά τε καὶ πρωῒζα B 303).

833. μαχέσσεσθαι] § 291.

835—840. Imitatur Verg. Aen. XII
 468—472; cf. etiam VI 413 Georg.
 III 172.

836. ἐμπαπέως] *ignotae originis adv.*
 redivit (Y 284 et 442 ?) ε 485 h. Ven. 181.
 Quod *celeriter* vel *statim* valere con-
 textus docet.

- ἐμμεμανία θεά· μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων
 βριθουσύννι, δφεινὺν γὰρ ἄγρεν θεὸν ἄνδρα τ' ἄριστον.
- 840 ᾠάζετο δὲ μάστιγα καὶ ἡνία Παλλὰς Ἀθήνη. 840 cf. P 482
 αὐτίκ' ἐπ' Ἀργεῖ πρώτῳ ἔξε μώνυχας ἵππους. 841^b = 829
 ἧ τοι ὃ μὲν Περιφάντα πελώριον ἐξενάριξε,
 Αἰτωλῶν ὃχ' ἄριστον, Ὀχησίῳ ἀγλαὸν νιόν.
 τὸν μὲν Ἀρης ἐνάριξε μαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη
- 845 ᾠδὺν Ἀΐδος κυνέην, μή μιν φίδοι ὄβριμος Ἀρης.
 ὥς δ' ἔφιδε βροτολογιγὸς Ἀρης Διομήδεα δῖον,
 ἧ τοι ὃ μὲν Περιφάντα πελώριον αὐτόθ' ἔασε
 κεῖσθαι, ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξήκνυτο θυμόν,
 αὐτὰρ ὃ βῆ ῥ' ἰθὺς Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
- 850 οἷ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, 850 = Γ 15
 πρόσθεν Ἀρης ὠρέεσθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἡνία θ' ἵππων
 ἔγχεϊ χαλκείῳ, μεμαῶς ἀπὸ θυμόν ἐλέσθαι·
 καὶ τό γε χεῖρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ὥσεν ὑπὲρ δίφροιο ἐτώσιον αἰχθῆναι.
- 855 δεύτερος αὐθ' ὠρμάτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης 855 cf. K 283
 ἔγχεϊ χαλκείῳ, ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 νείατον εἰς κενεῶνα, ὅθ' ἐζωννύσκετο μίτρῃ. [821
 857^a = A 381 Π

838 sq. Ar. — || 838. φήγινος] πηδῖνος l. a. ant. || 839. τ'(ε) δ' Ar. || 842 et 844. (ἐξ)-
 νάριξ Ar. A] -ξε Ω. || 846. Post vs. 841 ha ent A¹ C. || 848. Damnat Leaf (cf. Y 312). ||
 852. ἐλέσθαι Ambr. A] ἀλλέσσαι (amittere) Ω. || 854. ὑπὲρ A] ὑπ' ἐκ Ω. || 857. μίτρῃ Ar.]
 μίτρην Ω. Cf. σ 67 et K 77 Ξ 181 Ψ 130. In nonnullis commentariis ὅθι στελλέσκετο
 μίτρῃ lectum esse ait Didymus.

842—844. Mortalem a deo occidi et
 spoliari non nisi h. l. finxit poeta;
 eodem tamen tendunt quae transfertur
 Γ 128 locutio: ὑπ' Ἀρης παλαμάων
mala perpeti et Martis epitheta com-
 plura: μαιφόνος, βροτολογιγός, χάλκεος,
 ῥινότορος, πτολίπορθος, alia. Ceterum
 cf. supra vs. 462.

845. *Ditis galea*, quam qui gerit
 cerni nequit, ut ipse Ἀΐδης, alibi non
 commemoratur apud H., sed cf. Hes.
 Scut. 227 Ar. Ach. 390 Plat. Rep. 612 b
 et quae in Germanorum fabulis in-
 claruit *Nebelkappe* (, *Nebelkappe*”).

851. ὠρέεσθ' (-το)] cf. Δ 307 Π 314.

— ἵππων] *bigarum Diomedis*. Mars
 pedes pugnat; cuius curru in caelum
 vecta est Venus vs. 363 sqq.

853 sq. Hastam in Diomedem inten-
 tatam Minerva ita detorquet ut supra
 currum et Diomedis caput aërem
 inanem feriat. Sic Martis hastam ab
 Hercule eadem dea avertit Hes. Scut.
 455 sq., Aeneae hastam ab Achille
 Y 439 sq., et Δ 130—134 sagittae
 a Pandaro emissae cursum ita mutavit
 ut vulnus non letale infligeret.

855—858. Prius quam Mars novum
 ictum posset inferre, a Diomede est
 percussus.

- τῇ δ' αὖ μιν οὔτα τυχάν, διὰ δὲ χροά καλὸν ἔδαψε, 858^b cf. Φ 398
 ἐκ δὲ δόρυ ὀπάσεν αὐτίς. ὃ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης,
 860 ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐξέφαγον ἢ δεκάχιλοι 860 sq. = Ξ 148
 ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρησ.
 τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμοσ' εἶλεν Ἀχαιοὺς τε Τρῳάσ τε
 δρῆσαντας· τόσον ἔβραχ' Ἄρης ἄατος πολέμοιο.
 οἷν δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ
 865 καύματος ἔξ ἀνέμοιο δυσᾶεος ὀρνυμένοιο,
 τοῖσ' Τυδείδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἄρης
 ὀφείλεθ' ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
 καρπαλίμωσ δ' ἔκανε θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον, 868^b = 367
 παρ δὲ Διὶ Κρονίῳ καθεζέτο θυμὸν ἀχέυν,
 870 ὀδεῖξεν δ' ἄμβροτον αἶμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς, 869^a = 906
 καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ῥέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζε' ὄρων τάδε καρτερὰ γέγραγα; 872 cf. 757
 αἰεὶ τοι δίγιστα θεοὶ τετλινότες εἰμὲν 873 sq. cf. 383 sq
 ἀλλήλων ῥιότῃ, χάριν δ' ἄνδρῶσσι φέροντες.

860. τ'(ε)] δ' T (cf. Ξ 148). — ἐφί(ρ)αχον Bentley] ἐπίαχον. || 864. ἐκ νεφέων] cfr comment. || 871. ϣ'(ε) Brandreth] ῥ' Ω (item A 815 II 22 Σ 72 β 362 π 22 ρ 40). Cf. καὶ μ' x 265, 324, 418 λ 154, 472, 616. || 874. δ'(ε)] sic Ar., om. T.

859. ἔβραχε] cf. Π 468.

— et 866. χάλκεος Ἄρης] cf. vs. 704.

860—863. Cf. Φ 407, ubi pingitur Mars septem iugera corpore tegens. Belli deus multo etiam magis quam fortissimus mortalium est βοῶν ἀγαθός, βριήπουσ' ideo dictus N 521. *Neptuno* par vocis volumen tribuitur Ξ 148—150 (qui locus interpolatus videtur).

861. ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρης] cf. B 381.

864 sq. Assimulatur Mars ἑρεμνῇ λαίλαπι, ut dicitur Υ 51: *turbini pulveris*, qui post diurnum calorem vento subito coorto e solo exsiccato surgat. Cf. verba nuntii Sophoclei: ἐν αἰθέρι | μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος | καὶ καθ' ἑθαλπε· καὶ τότε ἔξαιφ' νησ' χθονὸς | τυφῶσ' αἰέρας σκηπτόν, οὐράνιον ἄχρσ, | πῖμπλησι πεδίον κτέ.

(Antig. 415 sqq.). Sed nostro loco quae sit vis vocis ἐκ νεφέων non satis apparet.

865. δυσᾶεος] adi. redit Ψ 200 ε 295 μ 289 ν 99. Cf. ἀκρᾶῃς β 421 ε 253, 299, ἀλιᾶῃς δ 361, ἐυᾶῃς Hes. Op. 599 fr. Cyp. apud Herodot. II 117, ζᾶῃς M 157 ε 368 μ 313, ὑπερᾶῃς A 297.

867—869. Currus (cf. vs. 356—368) necessarius igitur non erat. Nempe dis, ut heroibus Homericis, vix ullum usum praestant currus illi, quorum tam multis locis fit mentio. — Locutio ὁμοῦ νεφέεσσι id quod *nubibus involutus, absconditus* valet; cf. ὁμοῦ νεκύεσσι *in mediis caesorum corporibus* O 118.

870. ἄμβροτον αἶμα] cf. E 339—342.

872. νεμεσίζε(ῃ)] § 117.

- 875 σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ ἔκες ἄφρονα κούρην,
 ὀλομένην, ἣ τ' αἰὲν ἀήσυλα φέργα μέμηλε.
 ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς ἔν Ὀλύμπω,
 σοὶ τ' ἐπιπείθονται καὶ δεδμημέσθαι φέκαστος,
 ταύτην δ' οὐτ' ἐπεὶ προτιβάλλεαι οὔτε τι φέργων, 879 cf. h. Cer. 199
 880 ἀλλ' ἀνιῆς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' αἰδῆλον·
 ἦ νῦν Τυδῆος υἱὸν ὑπέρθυμον Διομήδεα
 μαργαίνειν ἀνέγκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
 Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῶι, 883 sq. = 458 sq.
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῶι μοι ἐπέσσυτο δαίμονι γῆσος. 884^b = 438
 885 ἀλλὰ μ' ὑπήνεικαν ταχέος πόδες· ἧ τέ κε θυρὼν
 886 αὐτόθι πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῆισιν νεκάδεσσι.“
 888 τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα γιδῶν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 „μή τί μοι, ἄλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε.

887 ἢ κεν ζῶς ἀμνηγῆς ἡα χαλκοῖο τυπῆισι.

876. ἀήσυλα] αἰσυλα Knight, ἀτάσθαλα Nauck. || 879. ἐπεὶ neglecto φ, *τὴν δ' οὐτ' ἄρ' φέπει (coll. A 115)? || 881. ὑπέρθυμον] ὑπερφιάλον Ar. || 885 et 895. θυρὼν] neglecto φ (δφηνῶν). || 887. Del. Knight (cum vs. 885 sq.). Imitator proditur vitiosa form ζῶς (vel ζῶσ) pro ζωῖος; adi. ἀμνηγῆς in Iliade †. Male i tellectus versus 886 (quasi moriturum se fuisse dixisset Mars) peperit emblemata. Brandreth ἢ ζωῖος. Cf. II 445.

875. *Tibi stomachamur omnes* (μάχεσθαι ut l 32 al.), *tu enim istius pater es*. Iratus est qui sic loquitur; nam ei potissimum caelites, qui stant a parte Troianorum, habent quod de Minerva nunc conquerantur. Accuratius locuta Iuno ad Iovem Δ 29: οὐ τοι πάντες ἐπαινέμεν θεοὶ ἄλλοι. Quamquam nulli caelitum gratum esse potuit si semper — quod perhibet deus iuvenis dolore cruciatus et ira percitus — negotia eis facesseret Minerva.

876. ὀλομένην] § 21.

— ἀήσυλα] vox †, ignota, nisi plenior haec est adiectivi αἰσούλου forma. Ecquid huc facit ἀήσυρα Aesch. Prom. 452 Apoll. Rh. II 1102?

879 sq. *Istam neque verbis neque ipsa re compescis, sed etiam instigas: tua scilicet est filia!* — In scholiis Hesiodus

dicitur pronomen αὐτόο *solus* interpretatus fabulam quae est de Minerva e Iovis capite nata inde finxisse (cf. Hes. Theog. 924 h. Ap. 314, 323 sq.); sed credibile non est Hesiodum ex Homero id duxisse. Facilius crediderit quispiam Homerum nostro loco Hesiodi — id est priscae fabulae quam Hesiodus enarravit — fuisse memorem; sed cuiusmodi natales Homerus Minervae tribuerit nusquam apparet, nostro autem loco ad pronomen αὐτόο sive *ipse* interpretandum (= σύ vs. 875) nullis artificiis opus est.

881. Διομήδεα] § 73.

883. Κύπριδα] cf. E 330.

886. αὐτόθι] § 322.

— ἐν αὐτ. νεκάδεσσι] †. Idem valet ὁμοῦ νεκύεσσι loco simili O 118 et ἐν νεκύων ἀγῶρι Π 661.

889. ἄλλοπρόσαλλε] cf. vs. 831.

- 890 ἔχθιστος δέ μοι ἔσσι θεῶν οὗ Ὀλυμπον ἔχουσι· 890 cf. A 176
αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοι τε μάχαι τε. 891 = A 177
μυητός τοι μένος ἔστιν ἀνάνσχετον, οὐκ ἐπιφεικτόν, 892^b cf. Π 549^a
Ἥρῃσ' τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημι πέπεσσι.
τῶι σ' ὄτω κείνῃσ' τάδε πασχέμεν ἐνεσίηισι.
895 ἀλλ' οὐ μὲν σ' ἔτι θεὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα· 895^a cf. P 41
ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἔσσι, ἐμοὶ δέ σε ῥέιντο μάτηρ.
εἰ δέ τε ἐξ ἄλλου γε θεῶν ῥένε' ᾧδ' αἰδής, ἄδῃ, ἄδῃ, ἄδῃ,
καὶ κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρετος οὐρανόωνων.
ὥς ῥά τοι, καὶ Παιήων' ἀνὰ γέ μιν ἰήσασθαι.
900 τῶι δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμαχ' ἔπαυσε. 900 cf. 401
902 ὥς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπνευσε
ὕγρον ἰόν, μάλα δ' ὅκα περιτρέφεται κυκλόντι,
ὥς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο θοῦρον Ἄρηα.

901 ἡκέατ' οὐ μὲν γὰρ τι καταθνήσκω γ' ἐτίετο.

901 = 402

892. ἀνάνσχετον vHerwerden] ἀάσχετον (item Ω 708). || 896. ἐκ γὰρ ἐμεῦ] *καὶ γὰρ ἐμὸν (coll. Z 180 I 538 al.)? Cf. § 92. || 898. ἐνέρετος] sic Ar., -τατος Zen. || 899. ἀνὰ γέ μιν Barnes] ἀνάγει(ν). Cf. § 225. || 900 sq. Versum 901 habet A, om. C D T. Ferri nequit nisi vs. 900 scribatur πάσσαν; sic G alii, sed Ar. φαρμακὰ πάσσαν, versum igitur 901 aut damnans aut ignorans. Cf. A 514 sq. || 903. περιτρέφεται Herodian. Apoll. lex.] περιστρέφεται Ω. Cf. vs. 831 et § 477.

893. -μὴ πέπεσσι] -μ' ἐπέεσι Ω.

894. ὄτω] *puto*. Irridentis nunc est *putandi* hoc verbum, nam optime novit Iuppiter quid egerit Iuno; cf. vs. 757—760.

— πασχέμεν(αι)] § 125.

— ἐνεσίηισι] § 21.

897. τε(ο)] § 99.

— ῥένε(ο)] § 117.

898. *Et dudum in humiliores aliquanto locum detrusus esses quam est is in quo habitamus caelites* (= ὁ Ὀλυμπον ἔχουσι vs. 890). Cum risu amaro haec dicuntur. — Hoc uno loco Homericum dubitari potest an patronymicum sit οὐρανίωες, *Uranī igitur filios* sive Titanes in Tartarum detrusos (Hes. Theog. 720 sqq.) significans (cf. Ξ 274 O 225 Θ 14 sqq., 479 sqq.), et sic Ar.; sed simplicior est ratio quam iniimus, et melius congruit cum vocum

οὐρανοῦ et οὐρανόωνων (= ἐπουρανίων Z 129 al.) usu e ceteris locis Homericis cognito. — Cf. A 99.

899 sq. De *Paeone* cf. vs. 401.

900. ὀδυνήφατα] cf. vs. 401.

902. ὀπὸς] *sucus ficulneus*.

— ἐπειγόμενος συνέπνευσε] *celeriter cogit*. Idem participii usus est Z 388 Ψ 119 λ 339.

903. περιτρέφεται] *concrescit, firmum fit*; cf. ι 246 ε 477 ψ 237 Ar. Nub. 151 Theocr. XXV 106. Hinc caseus recens coactus vocabatur τροφάλις (Ar. Vesp. 836 al.). Primaria verbi potestas *densum* sive *firmum faciendi* agnoscitur in adiectivo τραφερός *firmus*: ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὑγρὴν Σ 309 υ 98 h. Cer. 43 = *cum per terram tum per mare*. Cf. etiam τρόφι κόμα A 307, ἀνεμοτρεφής A 256 O 625.

— κυκλόντι] § 191.

905 τὸν δ' Ἦβη ἑλοῦσεν, χαρίζετα δὲ γείματ' ἔρσεσε·
παρ δὲ Διὶ Κρονίῳ καθεξέτο κύδει γαίῳν.

906 cf. A 405
906* = 869

αἱ δ' αὖτις πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοι' ἐνέοντο,
Ἡρην τ' Ἀργεῖν καὶ Ἀλακκομενῆς Ἀθήνη,
παύσασαί βροτολογιὸν Ἀρη' ἀνδροκτασιάν,
Ζ Τρώων δ' ὠιώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνὴ·
πολλὰ δ' ἄρ' ἐνθα καὶ ἐνθ' ἔθυσσε μάχῃ πεδίοιο,
ἁλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα
μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο βοάων.

908 = A 8

5 Αἶας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φάος δ' ἐτάροισιν ἔθηκε,
ἄνδρα βάλων ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρηϊκῆσ' ἐτέτυκτο,
υἱὸν Ἐϋσώροιο, Ἀκάμαντ' ἧῦν τε μέγαν τε.
τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης,
10 ἐν δὲ μετώπῳ ἔπηξε, πέρησε δ' ἄρ' ὅστέον εἶσω
αἰχμὴ χαλκείῃ τὸν δὲ σκότος ὅσσ' ἐκάλυψε.

5* = M 378 cf.
Ξ 511

9-11 = A 459 sqq.

Ἀξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοῶν ἀγαθὸς Διομήδης
Τευθρανίδην, ὃς ἔναιεν ἐϋ κτιμένῃ ἐν Ἀρίσβῃ
ἄφνειος βιότοιο, φίλος δ' ἔεν ἀνθρώποισι·

906. Ar. — || 909. Ἀρη(α) A¹] Ἀρην Herodian. Ω. || 2. ἐνθ' ἔθυσσε μάχῃ] *ἐνθα μάχῃ θυῖεν? Cf. § 3 et v 85 Π 699 al. || 4. Sic Ar., certe in ed. altera; „ἐν τοῖς ἀρχαίοις” („ἐν τοῖς Ἀρισταρχείοις” Lehrs, „ἐν ταῖς ἀρχαίαις editionibus” Leaf) legebatur μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ στομαλίνης, Chaeris μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος. Vox στομαλίνη vitio nata; στόμα λίμνη habet Apoll. Rh. IV 1572 (item Nonn. XXXIII 214 Coluth. 211 Tryphiod. 326, cf. etiam Theocrit. IV 23 et ἡλόνος στόμα μακρόν Ξ 36). Sed et lectio vulgata est molesta (cf. comment.); fortasse postmodo additus est versus.

905. ἑλοῦσεν] § 295.

907. μεγάλοι(ο)] § 59.

908 sq. Deae Argiva et Achiva deum Troianum fugarunt. Cf. Δ 8.

1. ὠιώθη] a caelilibus derelicta erat. Troiani, qui modo superiores fuerunt, cum iis praeesset Mars (cf. Δ 439), iam repelluntur, postquam a Diomede hic deus est vulneratus; cf. vs. 433—439.

2. πεδίοιο] cf. B 785.

4. Σιμόεντος] cf. E 773 sq. — Inter duo haec flumina pugnatum esse non

nisi h. l. dicitur, cuius loci dubia est lectio. Simoenti in planitie inter urbem et castra Achivorum non fuit locus.

5—8. Post Martem a Diomede victum ab Aiaeo vincitur is cuius formam Mars induerat; cf. E 462. Sic poeta noster parallelas duas fabulas coniunxisse videtur.

6. φάος] § 71.

7. Θρηϊκῆσ'(ι)] § 17.

8. Ἐϋσώροιο(ο)] § 59.

9. φάλον] cf. E 743 sq.

14. ἐεν] § 302.

- 15 πάντας γὰρ ὀφίλεσκεν ὀδοῖν ἔπι φοικία νείων.
 ἀλλὰ φοι οὐ τις τῶν γε τότε ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον 16^b = r 289 δ 292
 πρόσθεν ὑπαντιάσας, ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπέφρα,
 αὐτὸν καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὅς ῥα τόθ' ἔππων
 ἦσκεν ὑφηνίοχος· τὼ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.
- 20 Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλιον ἐξενάριξε·
 ῥῆ δὲ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οἷος ποτε νύμφη
 Νηῖς Ἀβαρβαρέν· τέκ' ἀμύμονι Βουκολίῳ.
 Βουκολίῳ δ' ἔεν υἱὸς ἀγαυοῦ Λαομέδοντος
 πρεσβύτατος γενεῇ, σκότιον δέ γε γείνατο μήτηρ.
- 25 ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅισσι μίγῃ φιλότῳ καὶ εὐνῇ,
 ἦ δ' ὑποκυσσάμενι διδυμάονε γείνατο παῖδε. 26^a = λ 254
 καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
 Μηκιστηϊάδης καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα. 28^b cf. H 122 0524
 Π 782, 846 X 368
 Φαστύαλον δ' ἄρ' ἔπεινε μενεπτόλεμος Πολυποίτης·
- 30 Πιδύτην δ' Ὀδυσσεὺς Περικῶσιον ἐξενάριξε
 ἔγχεϊ χαλκείῳ, Τεῦκρος δ' Ἀρετάονα δῖον.
 Ἀντίλοχος δ' Ἀβλήρον ἐνέρατο δουρὶ φαεινῷ
 Νεστορίδης, Ἐλατον δὲ φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ναῖε δὲ Σατνιόεντος ἐυρρεῖται παρ' ὄχθας
- 35 Πήδασον αἰπεινὴν. Φύλακον δ' ἔλε Λάϊος ἥρωσ
 φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξε.
 Ἀδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοὴν ἀγὰθὸς Μενέλαος

17. ἀπέφρα § 150^b] ἀπηύρα. || 18. Καλήσιον] Καλέσιον Fic^h, ut Αρχέσιος (δ 755 al.). Cf. Καλήτωρ. || 21. Πήδασον] Πήραρον Ar. (?), Τήραρον olim alii. || 25. ὅισσι § 74] ὅισσι. || 34. ναῖε δὲ] ὅς ναῖε Zen. (item N 172). — Σατνιόεντος] Σαφνιόεντος l. a. apud Strab. 606. || 35. Φύλακον] Σχεδίον Herodian.

15. Cf. fabula quae fuit de Admeto mortalium hospitalissimo (Ar. Vesp. 1238 al.) et id quod Herodotus VI 127 narrat de Laphane prisco heroë Arcade, qui cum Dioscuros aliquando excepisset hospitio, ἀπὸ τούτου ἐξείνο-
 δόκει πάντας ἀνθρώπους.

17 et 21. Cf. E 144.

19. ὑφηνίοχος] †, cf. A 521 sq. et δ 386.

— γαῖαν ἐδύτην] id quod mori significat etiam Z 411 w 106. Proprie

est terram, humum invadere. Nempe morientium ψυχαὶ ἐκ βεθέων Ἀφιδόδε βαίνουσι, quam mortuorum regionem κατὰ χθονός collocavit poeta Iliadis. Cf. Ψ 100 et O 188.

21—26. Similes fuere fabulae de Anchisa et de Paride a deabus amatis. Cf. Γ 409.

23. ἔεν] § 302.

24. σκότιον] adi. †, furtim, cum innupta esset puella (= παρθένιον Π 180).

- ζωὶον ἔλ' ἱππῶ γάρ μοι ἀτυζόμενῳ πεδίοιο
 ὄζωι ἔνι βλαφθέντε μυρικίνῳι, ἀγκύλον ἄρμα
 40 φάξαντ' ἐν πρώτῳι θυμῷι, αὐτῷ μὲν ἐβήκην 40* = Π 371
 πρὸς πόλιν, ἦι περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι ῥοβέοντο, 41 cf. Φ 4, 554
 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη 42 = Ψ 394
 πρηνῆς ἐν κονίεσιν ἐπὶ στόμα. πᾶρ δέ μοι ἔστιν
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.
 45 Ἀδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἐλλίσσεται γούνων 45^b = x 264
 „ζώγρεε, Ἀτρεὺς νίε, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα. 46 = A 131
 πολλὰ δ' ἐν ἄφνειῳ πατρὸς κειμήλια κεῖται, 47 cf. A 132
 χαλκὸς τε χρυσὸς τε πολύκμητος τε σίδηρος 48 sq. = A 138 sq.
 τῶν κέν τοι χαρίζαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα, 48 = K 379 φ 10
 50 εἴ περ ἐμέ ζωὶον πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν. 49 cf. K 380
 ὧς ῥάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθε 50 = K 381 cf. A 135
 καὶ δὴ μιν τάχ' ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν 51 cf. B 142
 δάσειν φῶι θεράποντι καταξέμεν', ἀλλ' Ἀγαμέμνων
 ἀντίος ἦλθε θέων, καὶ ὁμοκλήσας ἔπεος κῦδα
 55 „ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι οὕτως 55* = P 238
 ἀνδρῶν; ἧ σοὶ ἄριστα πεποίηται κατὰ φροῖνον

46. ζώγρεε] ζώγρεε μ' Brandreth. Cf. K 378. || 50. *περ] κεν Ω, item K 381. Abest κεν vs. par. A 135. Cf. I 445. || 51. ἔπειθε A] ὄρινα CT (ut locis par.). || 54. ἀντίος] sic Ar., -ον Zen. L. Perpetua haec est confusio; item A 94 (N 448) v 226 π 14, 53 ρ 257, 529 χ 90. Contrarium obtinet A 129, 219, 553 M 44 P 662, cf. etiam T 70 X 113 ε 278 τ 478 χ 90 ψ 89, πλησίον -ον Z 245, 249 Ψ 732 β 149 μ 102.

38. πεδίοιο] cf. B 785.

40 sq. Fracto temonis capite equi liberati — sed iugo etiam iuncti — currum reliquerunt; cf. Π 371 et Ψ 392 sq. — Ipsi currui loris non erant alligati (cf. tamen Π 475).

45. λαβὼν ... γούνων] cf. A 500.

46. ζώγρεε] § 14 et 191 et E 693.

— σὺ δ'(ἐ)] oppositum est quod mente est supplendum: ἐμέ, item A 131. Cf. A 191. *Me serva et ipse amplum pretium accipe* = *me si servaveris*, et ipsi tibi utile id erit, *magis enim opibus beaberis*. Etiam Ω 137, 555 h. Ap. 274 ita usurpatum est δέξαι.

48. πολύκμητος ... σίδηρος] *instru-*

menta ferrea multo labore confecta. Ferri hoc epitheton, quo — ut et ipso verborum ordine — indicatur quanto in honore ferrum fuerit ea aetate, redit K 379 A 133 ε 324 φ 10; δ 718 autem πολύκμητος θάλαμος est *conclave operose aedificatum*. — E regum Mycenaeorum sepulcris antiquissimis auro refertis non nisi *annulos* aliquot e ferro, utpote tunc pretiosissimo, confectos protraxit Schliemann. Cf. Ψ 826—835.

51. ἄρα ... ἔπειθε] *persuadere igitur incipiebat*.

56 sq. ἦ — Τρώων] *optime profecto tecum actum est!* πάνυ ἀγαθὰ σε ἔδρασαν Τρῶες!

- πρὸς Τρώων! τῶν μὴ τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον 57^b = μ 287 cf. 286
 χεῖράς θ' ἡμετέρας, μῆδ' ὄν τινα γαστέρι κήτηρ
 κοῦρον ἐόντα φέροι, μῆδ' ὅς φύγοι, ἀλλ' ἅμα πάντες
 60 *Φίλιον* ἐξαπολοῖατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι.“
 ὥς φειπὼν παρέπεισεν ἀδελφεόο φρένας ἥρωσ, 61 = H 120 N 788
 αἷσιμα παρφειπῶν, ὃ δ' ἀπὸ γέθεν ὥσατο χειρὶ
 ἥρω' Ἀδρηστον' τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 οὔτα κατὰ λαπάρην, ὃ δ' ἀνετράπετ', Ἀτρεΐδης δὲ 64^a = Σ 447, 517
 65 *λάξ ἐν στήθεσι βᾶς* ἐξέσπασε μέλινον ἔγχος.
Νέστορ δ' Ἀργεῖοισιν ἐκέκλετο μακρὸν αὖσας
 „ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἀρηος, 67 = B 110
 μὴ τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθε
 μιμνέτω, ὥς κε πλεῖστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται,
 70 ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν' ἔπειτα δὲ καὶ τὰ γέκνηλοι
 νεκροὺς ἅμ πεδῖον συλήσετε τεθνηῶτας.“
 ὥς φειπὼν ὥτρυνε μένος θυμόν τε γεκᾶστων. 72 = E 470
 ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες Ἀρηϊ φίλων ὑπ' Ἀχαιῶν 73 sq. = P 319 sq.
Φίλιον εἰσανέβησαν ἀνακλίνῃφι δαμέντες, 73^b sq. cf. P 336 sq.
 75 εἰ μὴ ἄρ' Αἰνείαι τε καὶ Ἑκτορι ῥεῖπε παραστάς
Πριαμίδης Ἐλενος, οἰωνοπόλων ὅχ' ἄριστος 76^b = A 69
 „Αἰνεία τε καὶ Ἑκτορ, ἐπεὶ πόνοσ ὅμι μάλιστα
 Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, οὐνεκ' ἄριστοι
 πᾶσαν ἐπ' ἰθύν ἐστε μάχεσθαι τε φρονέειν τε, 79^a = δ 434^b
 80 *στῆτ' αὖτις, καὶ λαὸν ἐρυκάνετε* πρὸ πυλῶν

59. φέροι] φέρει A². || 61. παρέπεισεν A] ἔτρεψεν Ω. — ἀδελφεόο § 59] -φειοῦ. || 71. Sic Ar., Zen. Τρώων ἅμ πεδῖον συλήσομεν ἔντα νεκροῦς. || 72. θυμόν τε Bentley] καὶ θυμόν. || 74. ἀνακλίνῃφι § 46] -κ(ε)λῖσι. || 76. οἰωνοπόλων ὅχ' ἄριστος] sic et μάντις τ' οἰωνοπόλος τε Ar.

59. κοῦρον] *sobolem virilem*. Vox apud poetam ita usurpata non redit.

61. ἀδελφεόο] § 59.

62. αἷσιμα παρφειπῶν] recte dicere Agamemnon visus est Menelao, neque poeta eius verba improbat. Nempe saevitiei insolitae — nam impuberibus certe et feminis parci solebat (cf. Δ 238) — iusta causa ei visae sunt induciae impie violatae.

63. Iterum Adrastus occiditur a Diomede A 333, tertium a Patroclo

Π 694. Nisi Iliadis poeta, quod veri simile est, *homonymos* hos duxit.

68. ἐπιβαλλόμενος] *appetens*. Medium non redit (act. Ψ 135 ζ 320 o 297).

71. νεκροὺς ... κατατεθνηῶτας] cf. X 203 et § 160.

74. Φίλιον εἰσανέβησαν] cf. Π 395.

76. Cf. Verg. Aen. III 359—361.

— οἰωνοπόλων] cf. A 63.

77. ὅμι] § 92.

80. αὐθι] § 322.

πάντῃ ἐποικόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
φεύγοντας πεσέμεν, δῆλοισι δὲ χάσμα γενέσθαι.

αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἑπάσας,
ἤμεσ μὲν Δαναοῖσι μαχεσόμεθ' αὐθι μένοντες,

85 καὶ μάλα τειρόμενοί περ, — ἀναγκαῖη γὰρ ἐπείγει, — 85^b = τ 73

Ἔκτορ, ἀτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, ςεπὲ δ' ἔπειτα
μνῆρι σῇ καὶ ἔμῃ· ἢ δὲ ξυνάγουσα γεραιὰς

88 νῦν Ἀθηναίῃς γλαυκῶπιδος ἐν πόλῃ ἄκρι,

89 οἷσ' αἶσα κληῖδε θύρας ἱεροῖο δόμοιο,

87. γεραιὰς] γεραιὰς l. a. ant., item vs. 270 (et 287, 296?). || 89. Hic versus, qui loco par. non redit (cf. vs. 270), abundare dicitur in schol. (item versus 88). Cf. commentarius. Codex autem A quoniam versus 26 (non 25, ut assolet) in hac pagina habet exaratos, apparet eius archetypum in margine unum aliquem versum habuisse additum, in exemplo igitur unde archetypum illud descriptum fuit omisum; et quoniam inter versus vicinos suspectus nullus est aut fuit, tantum non certum videtur versum 89 in textu archetypi codicis A defuisse.

81 sq. ἐν χερσὶ γυναικῶν | φεύγον-
τας πεσέμεν] cf. l 234 sq. et de πεσέμεν
infinitivi forma § 126.

82. δῆλοισι] § 17.

84. ἤμεσ] § 92.

— μαχεσόμεθ'(α)] § 291.

86. Quod in ultimo rerum discrimine
Hector Troiae propugnator fortissi-
mus, qui vel οἷος ἐρύετο Ἰλῖον ἱρὸν
(vs. 403), e pugna abire est iussus, id
poeta non finxisset, vix enim pru-
dentis ducis id fuit consilium (cf.
vs. 433—439), nisi occasionem, qua
Hector cum uxore confabulari et ei
valedicere posset, voluisset captare.
Ceterum cf. N 740—744 et P 186—214.
Matronarum autem preces ad deam
urbis tutelarem optime huic tem-
poris articulo conveniunt. At Miner-
vam Ilii deam tutelarem — cuius
cultum poetae nostro cognitum fuisse
cum aliunde fit verisimile tum e
nostro loco apparet, posteris autem
saeculis permansisse constat (cf.
γ 132—135), — vix admittebat car-
men in quo nusquam non ut acer-
rima Troianorum adversaria haec
dea celebraretur. Dandum hoc poetae

nostro, eiusmodi laqueis, dum priscas
fabulas enarrat, ornat, coniungit, iden-
tidem irretito. Ad Minervam *Iliacam*
(ὑσιππολιν) matronae nunc precantur
ut a Minerva *Achiva* et huius alumno
Diomede urbem tutetur, haud secus
atque Iovem *Olympium* vel *Dodo-
naeum* passim in Iliade Iovi *Idaeo* ad-
versari videmus (cf. A 1—7 γ 132—135
Θ 540). Cum nostro loco egregie con-
gruit mos Atheniensium quinto quo-
que anno peplum in Minervae delu-
brum antiquissimum pompa sollemni
deferendi, quo priscum huius deae
signum ornaretur. Proprium igitur
id fuit Minervae Poliadis cultui. Prae-
terea cf. E 735 Θ 386.

88. πόλι'(ι)] § 74.

89. Molestus hic est versus, quia
talia non *mandari* solent, sed tum
dum cum fiunt a poeta *enarrari*
(cf. vs. 298). Imitatorem produnt
verbi forma contracta οἷε. (cf. § 241)
et vox κληῖς sive *obex* (cf. α 442 et
ad φ 6) *clavem* significans, ut apud
posterios, nec non vox δόμος sive *aedes*.
Nam ipse poeta *fanum subdiale* cogi-
tavit (cf. vs. 93).

- 90 πέπλον, ὃ φοι δοκέει χαριέστατος ἡδὲ μέγιστος 90-92 cf. 271sqq.
 ἔμμεν' ἐνὶ μεγάρῳ καὶ φοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
 θεῖναι Ἀθηναῖος ἐπὶ γούνασιν ἡυκόμοιο, 92 cf. 303
 καὶ φοι ὑποσχέσθαι δύο καὶ δέκα βοῦς ἐνὶ νηῶι 93-97 = 274 sqq
 ἦνισ ἡκέστας ἱερευσέμεν', αἶ κ' ἐλεήσῃ 93^b = 308
 95 γάστρῳ τε καὶ Τρώων ἀλόχοις καὶ νήπια τέκνα 94 cf. 309
 αἶ κεν Τυδέος νῖδ' ἀπόσχη Φιλίου ἱρῆς, 95 = 310
 ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο, 95^b = P 223
 ὃν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημι γενέσθαι. 97^b = M 39
 οὐδ' Ἀχιλλῆά ποθ' ὥδέ γ' ἐδέδμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 100 ὃν πέρ φασι θεᾶς ἕξ ἔμμεναι, ἀλλ' ὅδε λίην
 μαίνεται οὐ τίς φοι δύνатаι μένος ἰσοφαρίζειν.
 ὥς ἔφαθ', Ἐκτωρ δ' οὐ τι κασιγνήτῳ ἀπίθησε,
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε, 103-106 = E 494
 πᾶλλων δ' ὀξέε δοῦρε κατὰ στρατὸν ὦχετο πάντῃ, sqq.

90. ὁ Bentley] δσ. || 94. ἡκέστας] *νηκέστας? Item vs. 275, 309. Adi. si *indomitas*, a *iugo liberat* significat (a verbo κίνεισθαι), ἡ- pro ἄ- recte habere nequit. Cf. νήγετος. || 96. αἶ] ὡς Ar. (cf. τ 83). || 101. οὐ Bentley] οὐδέ. — ἰσοφαρίζειν] neglecto ρ (cf. I 390); Bentley ἀντιφαρίζειν, item Φ 194; cf. v. l. Φ 357, 411. || 104. ὀξέε δοῦρε] cf. E 495.

91. ἐνὶ μεγάρῳ] cf. vs. 288.

92. θεῖναι] de infinitivi usu cf. § 124, de forma § 125.

— ἐπὶ γούνασιν] *sedens* igitur deae simulacrum poeta cogitat, qualia Minervae εἴδωτα multa olim fuerunt (cf. Strab. 601 Paus. I 26 § 5 al.). Id quod παρὰ praepositionem ἐπὶ valere (ut Z 52 η 153), *stetisse* enim Palladia, non recte contendit Aristonicus, poetam cogens dicere id quod dicere debuisse videbatur et verbis vim inferens; nam nihil in hoc contextu est „*iuxta genua*” (ubi igitur? in aëre alicubi? an humi?). Deorum simulacra nisi h. l. et in vs. par. 273, 303 nulla apud Homerum commemorantur, sed eodem spectat locutio ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται P 514 Y 435 α 287, 400 π 129: genibus deorum imponebantur dona, ut h. l., hinc ipsa vota et quaecumque hominum arbitrio non sunt permissa ibi collocata esse dicuntur.

93. ἐνὶ νηῶι] *in delubro* sive loco subdiali (σηκῶι), aperto, aram habenti; qui locus similis igitur fuit *aulae* aedium privatarum, in qua stabat Iovis ἐρκείου ἀρα (cf. Π 231). Neque in hoc versu neque in vicinia est quidquam quod permoveat nos ad sensum recentiorem *aedis tectae* voci νηῶι nunc tribuendum. Nam θύραι vs. 298 intellegi possunt *ostium muri* sacrum loerum includentis, et deae signum (vs. 92) *sub arbore sacra* collocatum fuisse quin sumamus nihil obstat. Vocis νηοῦ vis = *sedes*, locus ubi numen degit vel habitat, optime apparet h. Merc. 148: ἀντροῦ νηός. Cf. A 39.

94. ἦνισ ἡκέστας] voces ignotae, quas ex aevo antiquiore in sermone sacrali usque ad aetatem poetae servatas fuisse intellegimus, redeunt locis par., prior etiam K 292 (= γ 382). De adi. ἡκεστος cf. nota crit.

- 105 ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνάν.
οἷ δ' ἐφελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν
Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, ἤϊξαν δὲ φόνοιο,
ῥ' ἄν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Τρωσὶν ἀλεξήσουτα κατελθέμεν· ὧς ἐφελίχθεν.
- 110 Ἔκτωρ δὲ Τρῶεσσιν ἐκέλευτο μακρὸν αὔσας
„Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλεκλητοὶ τ' ἐπίκουροι,
ἄνερες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
ὄφρα κ' ἐγὼ βῆω προτὶ Φίλιον ἥδὲ γέρονσι
φείπω βουλευτῆσι καὶ ἡμετέροισ' ἀλόχοισι
- 115 δαίμοσιν ἀρκέσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἐκατόμβας.“
ὧς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
ἀμφὶ δέ μιν σφύρ' ἔτυπτε καὶ ἀνύχνα δέρμα κελαινόν,
ἄντυξ, ἢ πυμάτην ᾗθεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης.

110=Θ 172 O 346
cf. A 285 O 424,
485 P 183 [564
111=I 233 cf. A
112=Θ 174 A
287 O 487 al.
112^b cf. δ 527

116=369 P 188

Γλαύκου καὶ Διομήδους συμβολή.

- Γλαῦκος δ', Ἰππολόχοιο παῖς, καὶ Τυδέος υἱὸς
- 120 εἰς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.

119^a=H 13
[Ψ 814
120=Y 159 cf.

106 et 109. ἐφελίχθησαν et -θεν § 41²⁴) ἑλλ. || 111. Τρῶες καὶ Δῦκοι καὶ Λάρδανοι ἀγχι-
μαχetai (ut Θ 173 al.) H Gen. — τηλεκλητοὶ cf. E 491. || 112. Sic Ar., Zen. ἄνερες ἔστε
θοοὶ καὶ ἀμύνετον (-τε, cf. II 422 et § 52) ἄσπεϊ λώβην. || 119—236. Olim fuere qui alior-
sum (quo?) hoc colloquium transferrent. || 120. ἀμφοτέρων] ἀμφοτέρω A (ut Ψ 814; cf. Y 159).

113. ὄφρα κ'(ε) § 126.

— βῆω] § 122.

114. βουλευτῆσι] †. Ceteris locis *senatores*, e quibus ἡ βουλή constat, sola voce γέροντες designantur aut γέροντες ἀριστῆες (B 404 al.), δημογέροντες (Γ 149 A 372) dicuntur.

117 sq. Cum ab hostibus Hector se avertit, clipeum reiecit in tergum; cui celeriter currenti et identidem per salebras subsultanti modo cervices feriit clipei ora superior, modo suras inferior. Cf. O 645 sq.

118. πυμάτη] *extrema*. Cf. Y 245.

119—236. Diplḗn appingebat Ar. „quod essent qui alium locum huic colloquio assignarent.“ Quemnam igitur locum? In Iliade? Et quinam assig-

nabant? Nescimus. Id certum, aut hoc loco servandum esse episodium quod est de colloquio Glauci et Diomedis, aut omnino ex Iliade esse resecandum; nulli enim huius carminis loco est aptius quam ei quem nunc obtinet. Flagrante sane praelio otium Diomedis aut Glauci non fuit ad placide cum adversario confabulandum et arma mutanda, sed ei rerum statui, qui fuit initio libri Γ, dum viguerunt induciae, vel sub finem libri H, tale quid aptius foret. Ab ea tamen praeliorum specie, quam pingere solet poeta, eiusmodi colloquium non omnino alienum fuit, in hunc autem locum ut reciperet poetam movit nomen *Diomedis*, qui modo

- οἷ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, 121 = Γ 15
 τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 „τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, καταθνήσκων ἀνθρώπων; 123^a = O 247 Ω
 οὐ μὲν γάρ ποτ' ὅπωπα μάχῃ ἐνι κυδιανείρῃ 387
 125 τὸ πρίν' ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντων 125^a = δ 32
 σῶι θράσει, ὃ τ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας· 125^b cf. Ψ 890
 δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῶι μένέ' ἀντιάουσι. 127 = Φ 151
 εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας, 127^b cf. Φ 431
 οὗ κεν ἐγὼ γε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην. 128 cf. η 199
 130 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος νόος, κρατερός Λυκόφοργος,
 δῆλν' ἔν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριξε·
 ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας

121. ἰόντες] ἰόντε Zen. Aristoph. Ar. (cf. E 630). || 123. σύ] σύ γ' Bentley (ut E 237, item locis parall.). Cf. A 787. || 124. ποτ'(ε)] σέ γ' vHerwerden (cf. B 134 sq.). || 126. θράσει Menrad] θάρσει. Cf. § 71 et Ξ 416. Simile vitium est P 573. Roehl θάρασι σῶι (cf. H 153). || 128. οὐρανοῦ] -νόν Ar.

quam maxime inclaruit; et sic expletur quodammodo spatium temporis, per quod Hector e planitie in urbem pervenit. Dignum quod conferatur est episodium, quo canitur Hectoris cum Aiace pugna singularis (cf. H 46), nec non Aeneae genealogia fusius quam res ferebat enarrata Y 213 sqq. — Glauci genealogia ea quae huic episodio subest in honorem regis alicuius Asiani videtur inventa esse (cf. Herodot. I 147 et quae ad E 627—698 sunt annotata).

127. Cf. A 393 sq.

— μένε' (ῥ)] § 71.

— ἀντιάουσι] § 191.

128 sq. Concisa oratione utitur Diomedes; nam plena haec foret: *si vero caelitum es aliquis, <non te ag-grediar, nam> cum dis non sum pugnaturus*. Similia sunt Thuc. III 13 § 5, 45 § 4 Ar. Ach. 318 Plut. 290 al.; cf. etiam Φ 190 sq. α 188. — „Dio medis animo haec insidebant ex pugna cum Venere et Marte; aliis in mentem

non venisset quaerere” (Heyne). Postquam abiit Minerva, heros rediit ad pristinam pietatem, quae a caelitibus abstinere iubebat (cf. E 443 sq., 822—824).

129. οὗ κεν] § 326.

130—140. Dionysi non nisi in versibus suspectis Ξ 325 λ 325 ω 74 praeterea apud Homerum fit mentio (nam alienus hinc est ι 197), quapropter et hos versus recentis aetatis esse multi sunt suspicati. Certa tamen causa, ob quam poetae cognitus esse non potuerit mythus qui fuit de Dionysso, nulla est prolata, salvo autem contextu hi versus removeri nequeunt. — Lycurgus rex Edonorum, qui Dionysso est adversatus, etiam Aesch. fr. 122 Soph. Ant. 955 sqq. al. commemoratur.

130. Neque enim ne Lycurgus quidem...; cf. B 703.

— νόος] § 17.

131. ὄφην ἔεν] de verbi forma cf. § 302, de ipsa re E 407.

- 'σεῦε κατ' ἡγάθειον Νυσήϊον, αἱ δ' ἅμα πάσαι
 θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνου Λυκοφόργου
 133 θεινόμεναι βουπλῆγι, Διώνυσος δὲ φοβηθεῖς
 δύσεθ' ἄλλος κατὰ κῦμα, Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
 δεδριότα κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλήϊ.
 τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζῶντες, 138^b = δ 805. 122
 καὶ μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου πάϊς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δρῆν
 140 ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσι.
 οὐδέ κ' ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι.
 εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν, οἷ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,
 ἄσσον ἔθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἔκηαι. 142^a = ζ 153
 142^b cf. Φ 465
 143 = ρ 429
 τὸν δ' αὖθ' Ἰππολόχοιο προσκῆδα φαίδιμος υἱός·
 145 „Τυδεΐδην μεγάρυμε, τίη γενεὴν ἐρεῖνεῖς;
 οἷν περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν.
 φύλλα τὰ μὲν τ' ἀνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη

134. ἀνδροφόνου Λυκοφόργου (·φόργου) Heyne] -νοιο Λυκούργου. || 135. φοβηθεῖς] χολωθεῖς Zen.

133. ἡγάθειον] § 21.

— Νυσήϊον] huius montis nomen cum ipsius Dionysi nomine cohaerere videtur. Posterī *Nysam* montem in Aegypto (h. Bacch. 8) et nusquam non quaesiverunt. Nunc *Thraciae* aliqui locus significari videtur, posterī certe Lycurgum Thraciae fecerunt regem.

134. θύσθλα] †; vox a *furendi* stirpe θυσ (θύειν A 342 al.) ducta significat instrumenta feminarum furore Bacchico stimularum, fortasse *thyrsos*. Alii θύματα, χοάς olim sunt interpretati (Hes. s. v. in fine), et sic postea certe sacerdotes Coi hac voce usi θύστρα dicebant *olei libamina* (P. and H. 38, 24).

135. βουπλῆγι] item †, *stimulus*. Alii intellexerunt *securim* (*bipenni ferumque Lycurgum* Ov. Met. IV 22).

136 sq. Thetis dea marina deum perterritum sinu sive aedibus submarinis recepit, perinde atque *Vulcanum* Σ 398. — Cf. ω 73—75.

139. τυφλὸν] non nisi h. Ap. 172 redit adi. (alibi est ἀλαός).

139 sq. δρῆν [ἦν] de verbi forma cf. § 302, de ipsa re E 407.

141. οὐδέ κ'(ε)] § 326.

142. οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι] item Φ 465; cf. ἔδειν vel πάσασθαι Δημήτερος ἀκτῆν N 322 Φ 76. Homines sunt ἀλφεσταί (α 349 ζ 8 v 261 h. Ap. 458) sive σιτοφάγοι (ι 191 θ 222); a quorum cultu cum deorum immortalium ambrosia vescentium vita beata distinguitur (cf. E 340—342 ε 197—199) tum Hippamolgorum vel Cyclopum barbaries (cf. N 6 ι 108, 191 Hes. Op. 146). Conferri possunt γλακτοῖχοι· ῥιζο· λωτοφάγοι gentium nomina vel cognomina.

143. ὀλέθρου πείραθ'(τα)] cf. N 359.

144. προσκῆδα] § 191.

146. Clarum hunc versum, quocum cf. Φ 464—466, multi sunt imitati; Simonides (Amorginus?) attulit ut a „viro Chio” cantatum; praeterea cf. Ar. Av. 685.

- τηλεθάουσα φύει, γέαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρῃ·
 ὥς ἀνδρῶν γενεὴ ἢ μὲν φύεθ', ἢ δ' ἀπολύγει.
 150 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' ἐὺ φείδῃς, — 150 = γ 213 cf. Φ
 152 ἔστι πόλις Ἐφύρῃ μυχωὶ Ἀργεὺς ἱπποβότοιο, 152^b = γ 263⁴⁸⁷
 ἔνθα δὲ Σίσυφος ἦσκεν, δ' κέρδιστος γένει' ἀνδρῶν,
 Σίσυφος Αἰολίδῃς· ὃ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν,
 155 αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην.
 τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἡνορέην ἐρατεινὴν
 ὥπασαν. αὐτὰρ φοι Προῖτος κακὰ μῆσατο θυμῷ,

151 ἡμιτέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι.

151 = γ 214 cf. γ 239

148. τηλεθάουσα] -θῶντα Aristoph. — ὤρη: Aristoph. pap. Oxyrh. 445 A] -ρη Ar. 2. Cf. B 468. || 149. φύεθ' (-ται) Brandreth] φύει. Cf. ι 109. || 151. Versum, qui non legitur loco simili Φ 487 sq., del. Bentley (item γ 214) propter obiectum locutioni ὄφρ' εὖ φείδῃς insolite additum. Imitator sonum γ verbi γίσασσι neglexit. || 155. Βελλεροφόντην] Ἐλλεροφόντην Zen. (teste Eust. ad B 569).

148. τηλεθάουσα] § 191.

— δ'(ε)] notabile exemplum parataxis; cf. Δ 443. *Nova folia silva gignit cum ver redit.*

150. φείδῃς] § 160.

152. *Ephyram* h. l. et vs. 210 non *Thesprotiae* illam urbem dici, cuius alibi apud Homerum fit mentio (cf. B 659), testatur quod additum est: μυχωὶ Ἀργεὺς. *Corinthum* intellegebat Ar., et posterī certe inde ab Eumelo regem Corinthi fecerunt Sisyphum. Sed Corinthus nihilo magis quam Ephyra Thesprotia „in interiore terrae firmæ parte” (sive Peloponnesi sive Thessaliae) est sita, suo autem nomine designatur B 570 N 664. Itaque in *Thessalia* potius ea Ephyra, cuius nostro loco mentio fit, est quaerenda; cf. vs. 154. Primitus autem non homines sed di fuerunt Glaucus numen marinum (cf. vs. 191) et Bellerophon lucis deus, qui Chimaeram sive furvae frigidaeque noctis monstrum (χειμῶνα) devicit, ut Hercules Cerberum, Iuppiter Typhoëum.

154. De epanalepsi cf. B 671—673.

— Αἰολίδῃς] *filius Aeoli*. Qui Aeolus cum ventorum arbitro homonymo (κ 2 al.) commune quicquam habere non potuit. Alter Aeoli filius *Craethus* λ 237 in Thessalia prope Enipeum amnem vixisse dicitur; unde videtur effici etiam Sisyphi sedem Ephyram in Thessalia esse quaerendam (cf. Apollodor. I 7 § 3). Et revera Strabo 442 *Ephyros* ibi ubi postea *Crannon* fuit olim habitasse ait, Herodotus autem VII 176 docet Thessaliae mediam fere partem *Aeolidem* aliquando fuisse dictam. Cf. etiam Hes. fr. 7. Postmodo priscus mythus, qui erat de Aeolo et Sisypho, cum ipsis Aeolibus demigravit Corinthum (cf. Thuc. IV 42).

155. *Bellerophon* alibi apud H. non commemoratur. De quo cf. Pind. Ol. XIII 90—131, et de imperfecti ἔτικτεν usu ψ 178.

157. *Proetum* poeta ubi collocaverit nihilo magis constat quam ubi Bellerophontem, sed in Thessalia quominus et eum quaeramus nihil obstat. In fabulis poetarum recentiorum audie-

ὅς ς' ἐκ δήμου ἔλασεν — ἐπεὶ πολὺ φέρετρος ἦεν — 158^b = H 105

Ἀργεῖων Ζεὺς γὰρ σοι ὑπὸ σκήπτρῳ ἰδάμασσε.

- 160 τῷ δὲ γυνὴ Προῖτοι' ἐπεμύνατο, δι' Ἀντεία,
κρυπταδίῃ φιλότῃ μιγήμεναι ἄλλὰ τὸν οὐ τι
'πεῖδ' ἀγαθὰ φρονέοντα, δαΐφρονα Βελλεροφόντην.

ἢ δὲ ψευσαμένη Προῖτον βασιλῆα προσηύδα

, τεθναίῃς, ὦ Προῖτ', ἣ κἀκτανε Βελλεροφόντην,

- 165 ὅς μ' ἔθελεν φιλότῃ μιγήμεναι οὐκ ἐθέλουσιν.
ὥς φάτο, τὸν δὲ φάνακτα χόλος ἔλαβεν, οἷον ἄκουσε.

κτεῖναι μὲν ς' ἀλείεινε, 'σεβάσασατο γὰρ τό γε θυμῷ, 167^b = 417

'πέμπε δέ μιν Λυκίνυνδε, πόρην δ' ὅ γε σήματα λυγρά,
γρᾶψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά,

- 170 δεῖξαι δ' ἦνωγεν ςῷ πενθερῷ, ὅφρ' ἀπόλοιτο.

αὐτὰρ ὃ βῆ Λυκίνυνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ.

ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίνυν ἔξε Ξάνθον τε ῥέοντα,

158 et 167. ς'(e) Brandreth] ῥ'. || 159. σοι] μιν A. || 164. τεθναίῃς] τεθναίῃν Hartman (coll. Ψ 724, mente supplens αὐτή). || 170. ἦνωγεν § 225] ἠνώγει(ν) Ar. Ω. || 171. ὑπ'(ὃ)] μετ Demetrius Ixion.

bat rex *Tirynthis*; sed Bellerophon heros, qui *Corinthius* ab iis vocabatur, quid *Tirynthe* egisset hi dicere non habebant.

160. δὲ... ἐπεμύνατο] enim... *vesano amore amaverat*. Redditur causa Bellerophontis a Proeto urbe pulsi.

— Προῖτοι(ο)] § 59.

— Quae nostro poetae *Antea* audit, ea a recentioribus *Stheneboea* est vocata.

164. κἀκτανε] § 10.

165. μ'(οι)] § 13.

168—170. „*Tristia signa*” Proetus ad socerum deferenda dedit Bellerophonti; pro tessera enim hospitali (Plat. Conv. 191 d) similive signo, quo monstrato appareret eum hospitem adesse ab amico missum (cf. vs. 176), *pugillares* ei praebuit clausos et obsignatos, in quibus „*perniciosa multa*” scripserat. Quae cuiusmodi fuerint, docent sequentia (vs. 179 sqq.). Artis

scribendi non nisi h. l. apud H. fit mentio (cf. H 175). — Socer Proeti apud posteros *Iobates* audiebat; sed quoniam a poeta nostro aliud nomen atque ab his eius filiae est datum, ipsum quoque alio nomine ab eo designatum esse aut veri simile est aut credibile. Et *Amisodarus* Lycius quoniam „*Chimaeram aluisse*” dicitur Π 328 sq., hunc nostro loco significari nemo non facile suspicetur, licet temporum ratio — ut saepissime in heroum genealogiis — non satis bene sic conveniat. „*Alendi*” certe verbum non obstat; nam nostro loco regi persuasissimum fuisse dicitur interemtum iri Bellerophontem, non Chimaeram, quemadmodum in ea fabula, quae est de itinere Argonautarum, Aetes non dubitavit quin Iasoni a monstribus vellus aureum tuentibus certa instaret perniciēs.

170. ἦνωγεν] § 225.

προφρονέωσ μιν ἔτιε φάναξ Λυκίης εὐρείης·
ἐννῆμαρ ἔξείνισσε καὶ ἐννέα βοῦς λίγρυσσε.

175 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥώς, 175 cf. Ω 785

καὶ τότε μιν ἐρέεινε καὶ ἦιτε σῆμα φιδέσθαι,
ὅττι ῥά φοι γαμβροῖο πάρα Προίτοιο φέροιο.
αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
πρῶτον μὲν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσε

180 πεφνέμεν'. ἦ δ' ἄρ' ἔεν θεῖον γένος οὐδ' ἀνθρώπων, 181 sq. = Hes.
πρόσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, Theog. 323 sq.
δφεινὸν ἀποπνέουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. 182^b cf. Δ 220
καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε θεῶν τεράεσσι πιθήσας. 183^b = Δ 398
δεύτερον αὖ Σολύμοισι μαχέσσατο κυδαλίμοισι'

174. ἔξείνισσε] -ζε Gen., Ar. utrumque. || 179. ῥα] γε Brandreth.

173 sq. Hospitem quemvis, etiam ignotum, comiter recipi iubebat pietas (cf. I 222 et Ω 570); postea demum rogabatur quis esset, unde venisset, quid ageret (α 123 sq. γ 69 sq. δ 60 sq., 138 sq., η 190—192, 233—235 et 28, 550; cf. etiam I 222 sq.). Unus Cyclops ferus et impius hunc morem aut ignoravit aut non curavit (cf. I 252—255).

179. ἀμαιμακέτην] *ingentem*? Adi. etiam Π 329 Hes. Theog. 319 tribuitur *Chimaerae*, Ξ 311 *malo navis*. Aliunde non est cognitum (nam imitantis est Pind. Isthm. VIII 74 vel Soph. Oed. R. 177).

180. ἔεν] § 302.

181. *Mixtae figurae* notio debetur priscis pictoribus, ea quae δ 417 sq., 456—460 narrantur ita ut poterant oculis subicere conatis. Varias enim figuras, in quas monstrum aliquod deinceps esset mutatum, alteram iuxta alteram collocabant, quae in unam bestiam multiformem dein converterunt. Belua illa, quam necare iussus est Bellerophon, modo, ut Proteus dum e Menelai (cf. δ 417 sq.,

456 sq.), vel ut Thetis dum e Pelei manibus elabi conatur (cf. A 358), fiebat *leo*, modo *anguis*, modo *capella*. Ultimo nomine quatenus bestia exotica designata fuerit (*camelus*?) nescimus, sed *capellam* — animal exiguum et innocuum — priscos poetas non cogitasse fert ratio. Sic *crocodilus* sive *lacerta* dictum est monstrum Nilium, struthio *passer*, phoenix *alauda* vel *urupa* (cf. ad Ar. Av. p. 268—270), hippopotamus *equus*, elephas *bos luca* ab hominibus imperitis, qui novam speciem primum adspectam cum proprio nomine significare non possent, animalibus sibi notis assimularunt.

184. *Solymos* in Lycia aut in Lyciae vicinia quaerendos esse per se intellegitur; Solymorum montes commemorantur ε 283. Quibus locis inter se comparatis efficitur id quod Herodotus statuit I 173, *indigenas* hos fuisse a Lyciis victoribus in montes repulsos, quemadmodum postea Pisidae et Lycaonii „τά ἐρυμνά καταλαβόντες” praedones vivebant, victi quidem sed non subiecti (cf. Xen. Anab.

- 185 καρτίστην δὴ τὴν γε μάχην ᾿φάτο δύμεναι ἀνδρῶν.
τὸ τρίτον αὖ κατέπεφνεν Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.
τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε 187 cf. A 392
κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους 188 sq.^a cf. δ 530
εἶσε λόχον. τοῖ δ' οὐ τι πάλιν φοῖκόνδ' ἐνέοντο.
190 πάντασ γὰρ κατέπεφνεν ἀμύμων Βελλεροφόντης.
ἀλλ' ὅτε δὴ ᾿γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἧῦν ἐόντα,
αὐτόθι μιν κατέρυκε, ᾿δίδου δ' ὅ γε θυγατέρα γύν, 192 = A 226
᾿δῶκε δέ φοι τιμῆσ βασιληΐδος ἡμῖσ πάσης
καὶ μὲν φοι Λύκιοι τέμενος ᾿τάμον ἔξοχον ἄλλων, 194^b sq.^a = R 184
195 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο. 195 = M 314
ἦ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφρονι Βελλεροφόντῃ,
Φίσανδρόν τε καὶ Ἴππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν.
Λαοδαμείῃ μὲν παρελέξατο μητιέτα Ζεύς,
ἦ δ' ἔτεκ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν.
200 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσι,
ἧ τοι ὃ κάπ πεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἄλᾱτο,
γόν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων
Φίσανδρον δέ φοι υἱὸν ᾿Αρης ἄατος πολέμοιο

187. δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ] sic Ar., δ' ἄρ' ἀπερχομένῳ olim alii teste Didymo, δ' ἄρ' ἀπερχομένῳ] pap. Oxyrh. 445, δ' ἀναερχομένῳ L (cf. A 392). — δόλον] λόχον A. || 195. πυροφόροιο A] ὄφρα νέμοιτο Ω (ut R 185). || 200—202. Post vs. 203—205 collocat Leaf, Koehly del. vs. 200—202 et 205. Si quid mutandum, versus 205 post 199 videtur collocandus. || 200. ἀλλ' ὅτε δὴ] αὐτὰρ ἐπεὶ Aristot. Probl. 30, 1. || 201. τὸ Ἀλήϊον] hiatus vitiosus, nisi fuit Falz. || 203. Φίσανδρον] Πείσανδρον Strab. 573 et 631. Littera F abiitne in Π? Cf. Παραθυρήν l. a. pro (F)ar. B 571.

III 2 § 23). Solymorum nomen aliunde non est cognitum; Semitas fuisse credidere qui, lingua sane invita, Hierosolymorum nomen inde repetiverunt (cf. Tacit. Hist. V 2).

187—190. Similia narrabantur de Tydeo; cf. Δ 384—398.

187. δόλον ... ὕφαινε] cf. Σ 367.

192. αὐτόθι] § 322.

194. ἔξοχον ἄλλων] = ἔξοχον πάντων B 480 = 257 al.; cf. A 505. Locutio reddit i 631, 641 N 499 P 358 Y 184 δ 171 ε 118 Z 158 τ 247.

195. Cf. Σ 588.

199. Europae igitur filium, Minois

fratrem non fecit poeta noster, ut posterī (cf. B 876 sq.).

200. Iung. κείνος καὶ ἀπήχθετο: cum heros ille vel invisus esset factus superis, qui olim adeo ei favissent.

201 sq. Vertit Cic. Tusc. III § 63. Aleius Ciliciae campus commemoratur ab Herodoto VI 95.

202. γόν θυμὸν κατέδων] item θυμὸν εἶδεν i 75 (= κ 143) κ 379, ρὴν κραδίην εἶδεν Ω 129, φρένας ἐσθίειν Σ 446. Cf. Ar. Vesp. 287 al.

— πάτον] ut κελεύθους Γ 406.

203. δέ] i. q. γάρ, ut saepe apud Homerum. Tristis oberrabat Bellero.

- μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισι,
 205 τὴν δὲ χολωσαμένην χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα.
 Ἰππόλοχος δ' ἔμ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημι γενέσθαι. 206^a cf. N 452
 τ 181 [128^a
 'πέμπε δέ μ' εἰς Τροίην, καὶ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε 206^b cf. α 220^a σ
 αἶν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων, 207^b cf. Δ 229^a Φ
 230^b μ 268^b, 273^b
 μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἷ μὲγ' ἄριστοι 208 = Δ 784
 209 cf. ω 508
 210 ἐν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρεῖνι.
 ταύτῃς τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι. 211 = γ 241
 ὧς 'φάτ', ἐγήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 ἔγχεος μὲν κατέπνιξεν ἐνὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ,
 αὐτὰρ ὃ μειλιχίοισι προσνύδα ποιμένα λαῶν
 215 ἥ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός!
 Φοινεὺς γάρ ποτε δῖος ἀνύμονα Βελλεροφόντην
 'ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν ἐξείκосιν ἥματ' ἐρύξας.
 οἷ δὲ καὶ ἀλλήλοισι 'πόρον ξεινήϊα καλὰ
 Φοινεὺς μὲν ζωστήρα 'δίδου φοίνικι φαεινόν, 219^b = H 305
 220 Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον,
 221 καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμας' ἐμοῖσι.
 224 τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἄργεϊ μέσσω
 225 εἰμὶ, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι.
 ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὀμίλου
 πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλητοὶ τ' ἐπίκουροι 227^b = Σ 229
 κτεινέμεν, ὃν κε θεός γε πόρῃ καὶ ποσσὶ κινήω,

222 Τυδεία δ' οὐ μέμνημαι, ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ὄντα
 κάλλιψ', ὅτ' ἐν Θηβῆσιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν.

213. ἐν Bekker] ἐπὶ Ω. Idem vitium est Ψ 876; cf. H 441 Δ 378 et Δ 55. ||
 222 sq. In scholio T ἄποιοι dicuntur; del. Knight. Qui versus hos inseruit, pronomēn
 μιν non ad δέπας sed ad Φοινεὺς rettulisse videtur. || 225. τῶν] τὸν T. Cf. ο 228. ||
 226. ἔγχεα δ' ἀλλήλων Ar. A C] ἔγχεσι δ' ἀλλήλων Ω, (ἔγχεσι δ') ἀλλήλους Z. n. || 227. κλητοὶ]
 cf. Γ 451.

phon, quia filius ab hostibus interem-
 tus erat, filiam subita mors abripuerat.

205. χρυσήνιος] *Dianae* epitheton
 insolitum; *Martis* est θ 285, cuius dei
 currus commemoratur E 356 O 119
 alibi. Cf. χρυσηλάκατος Π 183 al.

206. ἔτικτε] cf. ψ 178.

213. πολυβοτείρῃ] § 21.

214. προσνύδα] § 191.

220. χρύσειον] § 18 et 61.

221. μιν] τὸ δέπας.

225. τῶν] constructio ad sensum,
 quasi non Λυκίῃ sed Λυκίοισι dixerit.
 Cf. E 638.

226—229. Cf. Λ 542.

226. καὶ] non nunc tantum, quod
 facillimum, sed tum quoque cum in
 medio praelii tumultu versabimur.

228. κτεινέμεν(αι)] § 125.

— κινήω] § 122.

- πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοὶ ἐναιρέμεν', ὃν κε δύναι.
 230 τεύχεα δ' ἀλλήλοισ' ἐπαμείφομεν, ὄφρα καὶ οἶδε
 γνώωσ' ὃ ξεινοὶ πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι." 231 cf. α 187
 ὥς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων ἀΐξαντε,
 χεῖρας τ' ἀλλήλων ἑλαβέτην καὶ ἐπιστάσαντο. 233 cf. Φ 286
 ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδῃς φρένας ἐξέλετο Ζεὺς, 234 cf. I 377 Σ 311
 235 ὃς πρὸς Τυδεΐδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε
 χρούσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων. T 137

"Εκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία.

- "Εκτωρ δ' ὡς Σκαιᾶς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκανε, 237 cf. I 354 A 170
 ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι ἑθὺς ἠδὲ θύγατρος
 εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε γέτας τε 239^b cf. II 456,
 240 καὶ πόσιος' ὃ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχέσθαι ἄνωγε 674 ο 273
 πάσας ἐξείκω. πολλῆισι δὲ κήδε' ἐφῆπτο.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἴκανε,
 ἔσεσθις αἰθοῦσινισι τετυγμένον, — αὐτὰρ ἐν αὐτῷ 243^a cf. I 11

229. κε δύναι] *κεν ἵκηαι? || 231. γνώωσ' ὃ Brandreth] γνώσιν δι. Cf. § 122. ||
 237. φηγόν] πύργον A D. Satis aptam iuncturam non efficiunt verba: porta et turris. ||
 240. ἄνωγε § 225] ἀνάγει. || 241. πάσας] πᾶσι μάλ' l. a. ant.

234. „Tunc Glaucus mentem ademit Iuppiter”. In vulgari hominum sermone haec fiunt: „Glaucus autem de pretio armorum ne cogitavit quidem”. — Si fortium est praedari (cf. γ 72—74), callidorum furari et mentiri (cf. K 266 sq. et 446—454), et laudatur sollertia Penelopes a procis dona flagitantis (cf. σ 281 sq.), sequitur ut demens quodammodo videatur qui arma pretiosa vilibus mutet.

235. τεύχε(α)] *clipeum* cum *balteo*; fortasse et *ensem*, item cum *balteo*, et *galeam* (cf. K 76). Loricis indutos poeta si cogitavit ambos, — nam Diomedis certe lorica commemoravit E 99 alibi, — non tamen finxit has quoque nunc permutari; quod nimis fuisset molestum et fere absurdum.

236. Solita in carminibus epicis est haec ratio pretia indicandi; item B 449 Φ 79 Ψ 703, 705, 885 α 431 χ 57. Cf. etiam A 244 sq. et Σ 593. — Ad ipsum nostrum locum quod adtinet, non potest inde effici haec proportio: *aurum*:*aes* = 100:9, nam et poeta est is cuius verba perpendimus et operae ab artificibus impensae suum fuit pretium; quod si *sex* talentum e. g. fuisse sumimus et idem fere in utroque, prorsus alia inter aurum et *aes* intercessit ratio (94:3).

237. φηγόν] cf. E 693.

238 sq. Hectore ad moenia appropinquante e porta Scaea profluxerunt mulieres de filiorum fratrum maritorum sorte sollicitae.

240. ἄνωγε] § 225.

- πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο, 244-246 cf. 248
sqq.
- 245 πλησίον ἀλλήλων δεδμημένοι, ἔνθα δὲ παῖδες
κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῆσις ἀλόχοισι,
κουράων δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἐνδοθεν ἀνλῆσ
δώδεκ' ἔσαν τέγροι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο, 248-250 cf. 244
sqq.
- 250 'κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίησις ἀλόχοισι —
251 ἔνθα φοι ἡπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ
253 ἔν τ' ἄρα φοι ὄφ' χειρὶ γέπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζε 253 = 406 = 232
Σ 384 al.
„τέκνον, τίπτε λιπὼν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας;
255 ἡ μάλα δὴ τείρουσι δυσῶνυμοι νῆες Ἀχαιῶν
μαρνάμενοι περὶ γάστρῳ, σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκε
ἐλθόντ' ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.
ἀλλὰ μὲν, ὄφρα κέ τοι μελιγνῆέα φοῖνον ἐνείκω,
ὥς σπείσησι Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι 259 cf. N 818
260 πρῶτον, ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνέαι, αἴ κε πίησθα.
ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα φοῖνος ἀέξει,
ὥς τύνη κέκμηκας ἀμύνων σοῖσι γέτῃσι.
τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ 263 = 359

252 Λαοδίην ἐσάγουσα, θυγατρὼν γείδος ἀρίστην.

252 cf. Γ 124

244. ἔνεσαν Ar. A] ἔσαν (i. e. ἦσαν) CT. || 245 et 249. πλησίον (A) et -οι (l. a. in A) Ω. Cf. vs. 54. || 246. παρὰ μνηστῆσις(ι) A] παρ' αἰδοίησις T. || 250. παρ' αἰδοίησις(ι)] sic Ar., παρὶ μνηστῆσις l. a. aut. || 252. Del. Koechly utpote e Γ 124 confictum. — ἐσάγουσα] ἐσ ἄγουσα (Laodicea visens) Ar. intellegebat, sed ἄγειν ita adhibitum non invenitur, foras autem progrediens Hecuba cogitanda est potius. Naber καίλουσα, sed ut de praesenti Laodice verba γείδος ἀρίστην sint usurpata fert ratio. Fortasse ferri posset *ἄμ' ἄγουσα. || 256. μαρνάμενοι] μαρναμένους vHerwerden coll. I 327. || 260. κ' αὐτὸς Ptolem. Ascal.] καὶ αὐτὸς Herodian. — *ὀνέαι] ὀνήσαι. Cf. § 122. Similes errores sunt γ 335 δ 163.

245 sq. Cf. B 701.

247—250. Non in ipsis aedibus sed in aula cubacula filiabus nuptis et harum maritis (e. g. Imbrius, cf. N 176) sunt structa, ut Telemachus a 425 sq.; cf. quae de Alcathoo in soceri Anchisae regia viventi dicuntur N 466.

248. τέγροι] adi. †, i. q. εὐστεγέει, bene tecti. Cf. ποιητός et similia (K 353). Nam tecto non omnino caruisset cubacula, id dici minime oportuit. Ut

parietes marmore, sic etiam lacunaria cubiculorum singulari arte fuere structa.

251. ἡπιόδωρος] †, alma, benigna. Cf. πολύδωρος vs. 394.

257. Huc venisti, opinor, ut ex arce ad Iovem manus tollas. Non nisi tam gravi causa Hectorem potuisse moveri ut acie deserta in urbem rediret, sensit mater. — Ipsa Priami regia fuit in arce, item aedes Paridis (cf. vs. 512).

- „μή μοι φοῖνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μῆτερ,
 265 μὴ μ' ἀπογυνιάσῃς, μένεος δ' ἄλκιῆς τε λάθωμαι. 265^b cf. X 282
 χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λειβέμεν' αἴθοπα φοῖνον
 ἄζομαι· οὐδέ πιν ἔστι κελαινεφέϊ Κρονίωνι
 αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάεσθαι. 268^a = χ 402 ψ 48
 ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγγελίησ
 270 ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἄφολλίσσασα γεραιάς· 269 = 279
 πέπλον δ', ὅς τις τοι χαρίεστατος ἥδ' ἐμέριστος 271-273 cf. 90 sqq.
 ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ καὶ τοι πολὺν φίλτατος αὐτῇ,
 τὸν θεὸς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠΰκόμοιο,
 καὶ φοι ὑποσχέσθαι δύο καὶ δέκα βοῦς ἐνὶ νηῶι 274-278 = 93 sqq.
 275 ἦνις ἡκέστας ἱερευσέμεν', αἶ κ' ἐλεήσῃ
 γάστρῳ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα·
 αἶ κεν Τυδέος νῖδ' ἀπόσχηι Φιλίου ἱρῆς,
 ἄγχιον αἰχμητὴν, κρατερὸν μῆστωρα φόβοιο.
 ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγγελίησ 279 = 269
 280 ἔρχε', ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσσω,
 αἶ κ' ἐθέλῃ φειπόντος ἀκουέμεν'. ὥς δέ φοι αὐτῇ
 γαῖα χάνοι! μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
 Τρωσὶ τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι τοῖό τε παισὶ.
 εἰ κεῖνόν γε φίδοιμι κατελθόντ' Ἀριδος εἴσω,
 285 φαίην κεν φίλον ἦτορ οἷζύος ἐκλελαθέσθαι.“

265. δ(ι) L] om. Pla. Cratyl. 415 a Ar. (cf. Eust. 641, 28) Ω. Cf. X 282. || 266. ἀνίπτοισιν] sic Ar., -τησιν Zen. || 270. γεραιάς] cf. vs. 87. || 275. ἡκέστας] cf. vs. 94. || 281. ἐθέλῃ Bentley] ἐθέλῃς. — δέ Bekker] κε. || 285. φίλον ἦτορ Zen.] φρέν' ἀτέρπου Ω, quas litteras φρέν' ἀτερ που interpretabatur Ar. (sic A T), quod intellegi nequit; illud vero vitiosum pro ἀτερπέος. Ant igitur Zenodoti lectio genuina est — sed coniecturae

264. αἶρε] porrigere, praebere, item αἶρε apud Athenienses (e. g. Ar. Pac. 1 Av. 850 Soph. Ai. 545).

265. *Quietis et reficiendi se nondum est tempus: redeundum est in aciem.*

266 sq. Cf. Hes. Op. 724 sqq. μηδέ ποτ' ἔξ ἡοῦς Διὶ λειβέμεν' αἴθοπα φοῖνον | χερσὶν ἀνίπτοισιν, μηδ' ἄλλοις' ἀθανάτοισιν | οὐ γὰρ τοί γε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἄρας.

266. λειβέμεν'(αι)] § 125.

268. εὐχετάεσθαι] § 191.

270. θυέεσσιν] *his quae ad sacrificandum requiruntur, sacrificiis.* Vox reddit I 499 o 261.

272. ἐνὶ μεγάρῳ] cf. vs. 288.

273 sq. Cf. vs. 92 sq.

275. ἦνις] cf. vs. 94.

280. ἔρχε'(ο)] § 117.

281. Postquam e loco pugnae singularis a Venere abductus est Paris (cf. Γ 380—382), nusquam hactenus comparuit; quapropter graviter ei succenset Hector.

285. Cf. X 43.

ὅς ἔφαθ', ἥ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ' ἀμφιπόλοισι
'κέκλετο· ταὶ δ' ἄρ' ἀρόλλισσαν κατὰ φάστῳ γεραιάς.

αὐτὴ δ' εἰς θάλαμον κατεβήσето κηώντα,

288 cf. Ω 191 ο 99

ἔνθα γ' ἔσαν πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν

289 cf. ο 105

290 Σιδονίῳν, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεωρεῖδῃς

ἦγαγε Σιδονίην, ἐπιπλοῦς εὐρέα πόντον

est similis — aut verum latet. Nauck coniecit *ἄφαρ που*, Naber *φρέν' ἀφέρτου* (adi. tragicum), Platt *φρέν' ἀτερπές* (sed huius adiectivi ceteris locis alia est vis), Peppmüller *καμάτου καὶ* (coll. O 365 Hes. Oper. 177), quod litteris traditis nimis dissimile. || 288. ἥ δ' εἰς οἶκον ἰοῦσα παρίστατο φωριαμοῖσι Ambr. et l. a. apud Ar.; cf. comment. || 289. ἔνθα γ' ἔσαν vGent] *ἐνθ' ἔσαν οἱ* Ar. Ω. Cf. ο 556; vitium redit (ο 105) ω 208. — *ἔργα*] neglecto γ, *παμποικίλια* Bentley (sic M; cf. E 429 I 128, 228), sed vulgatae *magis* favent η 96 sq. et praesertim ο 105. || 290. *Σιδονίῳν*] noviciū pro *-ιάων* (§ 56); fortasse **Ξεινῶν* vel **δουλῶν*. — *τὰς*] *τοῦς* (*peplos*) Welcker. || 291. *ἐπιπλοῦς* § 185] *ἐπιπλώσ*.

288. *Conclave*, ubi Priami res pretiosae asservabantur, *infra solum* fuit constructum; cf. Ω 191. Item *Ulixis* thesaurus Ithacae (cf. β 337 et φ 8 sqq.), *Menelai* Spartae (cf. ο 99—105), *Alcinoi* Scheriae (cf. θ 439). In *megaro* aliquot arcae vestimenta continentes adstare dicuntur vs. 91 et 272, quibus cum versibus cum noster versus non videretur congruere, proposita est l. a.; sed cf. Ω 228 ο 104. Dirimi autem haec controversia sic potest ut Hecubam vestem etiam pretiosiorē quam essent eae quas in megari arca servaret, e gaza subterranea petivisse dicamus. — Quod opes *alienae* θ 424 ε 326 τ 295 quamvis pretiosae aliquantisper in megaro collocatae fuisse dicuntur, non in gazam delatae, id non habet quod admirationem moveat; ο 128 autem donum suum rusticius extollentis foret si Helena vestem hospiti offerens in thesauro inter res longe pretiosissimas ab eo asservari iuberet.

— κηώντα] cf. Γ 382.

290—292. Herodotus II 117 docet in Cypriis carmine epico Helenam a Paride triduo Sparta Troiam esse abductam (Proclus igitur erravit aut

sciens varia in unum coniunxit, Alexandrum in Cypriis cum Helenam abduceret, procella Sidonem delatum illam urbem expugnasse referens); unde efficit Herodotus, vel is quem sequitur, non eiusdem poetae fuisse Cypria atque Iliadem. Hoc libenter credimus, sed nihili est argumentum quo Herodotus est usus, neque est cur nostros versus cum Cypriis carmine pugnasse dicamus, dummodo ὁδόν intellegamus totam Paridis expeditionem: hunc prius, ut ferebant ratio et illius aetatis mos (cf. γ 72—74), per Asiae oram classe praedam legisse et sic usque ad Phoeniciam pervenisse, dein mari trajecto Lacedaemonem petivisse, unde rapta regina cum opibus ingentibus quam primum et via quam brevissima Troiam rediisse. Sic rerum decursum habemus aptum et probabilem, et verbo ἀνάγειν (cf. Λ 22) sua manet vis. Ineptum vero fuisset cum regina vi rapta prius Phoeniciam visere quam in patriam redire. — Mari placido et vento secundo utentibus trium dierum erat iter e Peloponneso in Troadem; cf. I 363 γ 180 Thucyd. III 3 § 5 Soph. Phil. 354 Theocr. XIII 29.

- τὴν δὸν ἦν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν ἡϋπάτειραν.
 τῶν ἔν' ἀειραμένην Φεκάβη ῥέρε δῶρον Ἀθήνην, 293 cf. o 106
 ὃς ἀλλιστος ἔεν ποικίλμασιν ἡδὲ μέγιστος, 294sq. = o 107sq.
 295 ἀστὴρ δ' ὥς ἀπέλαμπεν ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων. 295^a cf. T 381^b
 ῥῆ δ' ἵμεναι, πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί.
 αἰ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθήνησ ἐν πόλιν ἄκριν,
 τῆσι θυράσ ὥϊξε Θεανὼ καλλιπάρησις,
 Κισσηΐς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο
 300 τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἰέρειαν.
 αἰ δ' ὀλολυγῆι πᾶσαι Ἀθήνη χειράσ ἀνέσχον.
 ἢ δ' ἄρα πέπλον ἐλοῦσα Θεανὼ καλλιπάρησις
 ῥῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡνκόμοιο, 303 cf. 92
 εὐχομένη δ' ἠρᾶτο Διὸς κούρην μεγάλωιο 304 cf. ζ 323
 305 „πότνιν Ἀθηναίην, ῥυσίπτολι, δῖα θεάων,
 ῥᾶξον δὴ ἔγχος Διομήδεος ἡδὲ καὶ αὐτὸν
 πρηνέα δὸς πεσέμεν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων,
 ὄφρα τοι αὐτίκα νῦν δύο καὶ δέκα βοῦς ἐνὶ νηῶι 306^b = 93
 ἦνισ ἡκέστας ἱερεύσομεν, αἶ κ' ἐλεήσῃς 309 cf. 94
 310 ῥάστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.“ 310 = 95
 ὥς ἔφατ' εὐχομένην, ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.

ὥς αἰ μὲν ϛ' ἠνῃχοντο Διὸς κούρην μεγάλωιο,
 Ἔκτωρ δὲ πρὸς δώματ' Ἀλεξάνδροι ἐβεβήκει

292. ἡϋπάτειραν LMeyer] εὐπατέρειαν Ω, item λ 235 χ 227; cf. Menandr. fr. 616. ||
 305. ῥυσίπτολι schol.] ῥυσίπτολι Ω. Cf. Aesch. Sept. 129. || 307. Σκαιῶν προπάροιθε] Σκαιῶν πρόσθε Fick (cf. M 145, 446 Φ 567 9 524); noviciū est -ων (cf. § 56 et Γ 263). ||
 309. ἡκέστας] cf. vs. 94. || 311. Ar. —

294. ἔεν] § 302.

295. ἄλλων] cf. A 505.

296. ἵμεναι] § 125.

297. πόλιν(ι)] § 74.

301. ὀλολυγῆι de dativi usu cf. B 149 et de ipsa voce γ 450.

303. Cf. vs. 92.

306 sq. Cf. Verg. Aen. XI 484 sq.: *frange manu telum Phrygii praedonis et ipsum | pronum sterne solo portisque effunde sub altis.* — Sic Π 801 Patrocli moenia oppugnantis hastam fregit Apollo urbis deus tutelar.

307. πεσέμεν] § 126.

309. ἦνισ] cf. vs. 94.

311. ἀνένευε] ipsamne deae imaginem preces matronarum renuisse poeta ait? Sic sane Verg. Aen. I 482: *diva solo fixos oculos aversa tenebat.* Sed eiusmodi quid in nostrum poetam cadere vix videtur, et si tamen id voluisset, clarioribus verbis dixisset nec non de Troadum luctu deam sibi haud propitiam intellegendum aliquid addidisset. — De ipsa re cf. X 61.

313. Ἀλεξάνδροι(o)] § 59.

- καλά, τὰ ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότε ἄριστοι
 315 ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ξριβόλακι τέκτονες ἄνδρες
 οἳ φοι ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν 316^b cf. χ 494
 ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἔκτορος ἐν πόλῃ ἄκρι.
 ἔνθ' Ἔκτωρ εἰσῆλθε Διὶ φίλος, ἐν δ' ἄρα χειρὶ 318^b-320 = @ 493
 ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν πάροιθε δὲ ἰλάμπετο δουρὸς 89q
 320 αἶχμῃ χαλκείῃ, περὶ δὲ χρύσεος ἔθεε πόρκης.
 321 τὸν δ' ἠῦρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα,
 323 Ἀργεῖν δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμωῖσι γυναιξὶ
 ἦστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἑέργ' ἐκέλευε.
 325 τὸν δ' Ἔκτωρ νείκεσσε μιδὼν αἰσχροῖσι φέπεσσι 325 = Γ 38
 „δαμόνι", οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ. 326^b cf. λ 102 v
 342 ω 248

322 ἀσπίδα καὶ θώρηκα, καὶ ἄγκυλα τόξ' ἀφάοντα.

319. ἔχ' ἐνδεκάπηχυν] ἔχεν δεκάπηχυν quidam interpretabantur olim. Similes sunt controversiae I 130 K 561 (Π 850) T 216 ρ 106 sq. γ 391 μ 105. || 321. περικαλλέα] περὶ κάλλεμα Bekker (coll. O 555), περὶ κάλ' ἐφ' ἅ Herwerden. Simplex ἔπειν non nisi h. l. (et v. l. μ 209) invenitur. || 322. Damnavit Leaf. Imitatorem prodit molesta iunctura *clipei* et *arcus*. Simplex ἀφάειν †.

314—317. Non in Priami aedibus Paris degit, ut ceteri regis filii (cf. vs. 245 sq.), sed cum multam praedam ex itinere longinquo (cf. vs. 290—292) Troiam advexisset, proprium sibi θάλαμον sive *thesaurum* in regiae vicinia aedificavit, nec non *ceteras aedes*, in quibus ipse cum Helena viveret, et, αὐλὴν sive *aream ante aedes apertam* muroque inclusam. Coll. χ 494 apparet δῶμα nunc non solum μέγαρον significare, sed in locutione θάλαμος καὶ δῶμα, ut illic in verbis μέγαρον καὶ δῶμα, prius *partem aedium* commorari, dein *totas aedes* eam quoque partem complexas.

317. πόλι'(ι)] § 74.

319. ἐνδεκάπηχυν] cf. E 193 et de Hectoris statura N 754.

320. χρύσεος] § 18 et 61.

— πόρκης] vox non nisi vs. parall. reddit, quam *anulum* sive *vinculum* significare docet contextus. Extremum hostile, cui inserta est cuspis aenea

(cf. N 162), anulo est cinctum, ne diffindatur.

321. Paridem in thalamo — eodemne in quo opes suas habet? — etiam versari (ut Γ 382—447) fortasse miratus quispiam suspicetur vs. 321 et 336 pro ἐν θαλάμῳ legendum esse ἐν μεγάρῳ. Quae saepe permutatae sunt voces, et ancillarum mentio huic opinioni vel favet, nec non collati versus Γ 125 sq. Praestat tamen nihil mutasse, quoniam *cubiculi* mentio quo magis nunc odiosa et contumeliosa, eo aptior est contextui. Amori scilicet iste vacat, ob cuius noxam cives ab hostibus caeduntur!

322. ἀφάοντα] § 191.

325. -σι φέπεσι] § 60.

326. καλὰ] item Θ 400. De huiusmodi accusativis cf. Γ 50 sq.

— χόλον τόνδ'(ε)] *hanc quam video tuam iram. Non decet te civibus tantopere stomachari quantopere iam video, ut domi desideas. Criminibus probrosis*

- λαοὶ μὲν φθινύθουσι περὶ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος 327^bcf. A181 §472
μαρναμένοι, σέο δ' εἵνεκ' αὐτὴ τε πτόλεμός τε 328^b = II 63 cf.
329 γάστρῳ τὸδ' ἀμφιδέδνε· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλωι, A 492
330 εἴ τινα που μεθιέντα γέδοισ στυγεροῦ πολέμοιο. 330 cf. A 240
ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα γάστρῳ πύρρὸς διήτοιο θέρηται.“ 331^a = σ 13
τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοφειδής· 331^b cf. A 667
333 „Ἔκτορ, ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνέικεσας οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν· — 332 sq. = Γ 58 sq.
335 οὗ τοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλωι οὐδὲ νεμεσσῶν
ἦμιν ἐν θαλάμωι, ἔθειλον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι.
νῦν δέ με παργειποῦς ἄλοχος μαλακοῖσι γέπεσσι
ῥομνὸς εἰς πόλεμον, δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῶι
λώϊον ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμβέβεται ἄνδρας.
340 ἀλλ' ἔγε νῦν ἐπίμεινον, ἀρήϊα τεύχεα δύω·

334 τούνεκά τοι φερέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μὲ' ἄκουσον·

334 = σ 129 cf. A76

σ 318 π 259 ω 265

334^a = υ 229

329. σὺ δ' ἂν] σὺ κεν Brandreth (cf. § 326); an *ἦ κεν? || 330. εἴ] ὅν Ar. || 334. Del. Bekker; cf. Γ 59 γ 103 § 236 N 68. || 335. νεμεσσῶν vHerwerden] νεμέσαι (cf. § 36 et 74).

sane modo te proscidimus, cum Menelaum in te irruentem fugisti (cf. Γ 39 sqq.), nec non cum pugna singulari inita ab eo victum vix vita salva te periculo subduxit Venus. Libenter tunc ei te tradidissemus, si potuissemus: vera haec (cf. Γ 451—454); sed quid mirum civium animos a te alienatos esse (cf. vs. 335 et 351), utpote a belli nuper coorti auctore! — Dum aberant Achivi, multi credere poterunt nihil eiusmodi futurum; iam vero, cum instant hostes, metu percussi omnes cives praedonem regium, qui Menelao imparem se praestitit, vultu et verbis lacessunt. Cf. vs. 524 sq.

329. μαχέσαιο] *verbis*, ut I 32 al.

331. διήτοιο] § 17.

333. Cf. Γ 59.

334. με'(ο)] § 92.

335 sq. *Non irae sed dolori volebam indulgere, cum victus in thalamo me abscondi.* Τρώων igitur = *erga Troia-*

nos. Dolere se civium ait odium et contemptum. Verbum προτραπέσθαι sive *se convertere* ad . . . , *cedere*, apud H. non nisi h. l. sic usurpatur; χόλος et νεμεσσάειν coniunguntur nunc, ut νεμεσίζεσθαι et χολόεσθαι Θ 407. Ceterum cf. I 565.

337. μαλακοῖσι γέπεσσι] § 60. Cum risu amaro sic loquitur Paris; nam dictieriis malignis lacessitus, quibus Helena novum maritum a pugna recentem proscidit (Γ 432—436), arma modo sumsit ut in aciem rediret.

339. Cf. Γ 440.

340. ἐπίμεινον, . . . δύω] *expecta*, . . . *induam*; item nos: *wacht, laat ik mijñ wapenen aandoen*. Etiam X 416—418, 450 Ψ 71 γ 17 sq. (ι 356? κ 425?) imperativo sic additur sub-iunctivus hortativus, qui praeterea X 130 imperativo non praemisso est usurpatus. Cf. atticum φέρε sub-iunctivo hortantis praemissum, e. g. φέρ' ἴδω.

ἢ ἴθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι, κηγήσεσθαι δέ σ' ὅτω.“

ὥσ' φάτο, τὸν δ' οὗ τι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ. 342 = E 689

τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσκυνῶσα μελιχίοισι

„δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου κρυοέσσης,

345 ὥς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον ἔτεκε μήτηρ, 345^b cf. τ 355

οἶχέσθαι προφέρονσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα 346 sq. cf. v 63 sq.

εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, 347^b = B 209

ἐνθα με κῦμ' ἀπέφερσε, πάρος τάδε φέργα γενέσθαι!

αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὦδε θεοὶ κακὰ ἔτεκμήραντο,

350 ἀνδρὸς ἔπειτ' ὄφειλον ἀμείνονος ἔμμεν' ἄκοιτις, 351 cf. I 460

ὅς φείδει νέμεσιν τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀνθρώπων. 351 cf. I 460

τούτῳ δ' οὐτ' ἄρα νῦν φρένες ἔμπεδοι οὐτ' ἄρ' ὀπίσσω

ἔσσονται τῷ καὶ μιν ἐπαυρήσεσθαι ὅτω.

ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε καὶ ἐξέο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ,

355 δᾶερ, ἐπεὶ σὲ μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκε 355^b cf. θ 541

εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδροι' ἔνεκ' ἀρχῆς, 356 cf. Γ 100

οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς ἔθηκε κακὸν μόρον, ὥς καὶ ὀπίσσω 357 sq. cf. θ 579

ἀνθρώποισι πελώμεθ' αἰοίδιμοι ἔσσομένοισι.“ sq.

τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ. 359 = 263

360 „μή με κάθιζ', Ἑλένη, φιλέουσά περ' οὐδέ με πείσεις. 360^a = Σ 126

ἦδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται, ὄφρ' ἐπαμύνω

343. μελιχίοισι] διὰ γυναικῶν l. a. in A. || 344. Versus molestus; cf. comment. ad Γ 180.
— κακομηχάνου κρυοέσσης Knight] -νου ὀκρυοέσσης (quae nihili est vox); cf. I 64 et § 59. ||
348. ἀπέφερσε] cf. Φ 283. || 350. ὄφειλον L] ὄφελον Ω (cf. § 273). || 352. ἄρα Christ] ἄρ. ||
353. τῷ] τοῦ vHerwerden (cf. O 16 A 410 N 733). || 356. ἐμεῖο κυνὸς] verba molesta
(cf. comment. ad Γ 180); ἐμῆς ἐριδος vHerwerden (ut Γ 100), quo facilius intellegatur
ἀρχῆς quod sequitur. — ἀρχῆς (Zen.)] ἄτης Ω. Cf. Γ 100 Ω 28.

343. προσκυνῶσα] § 191.

344. κρυοέσσης] *horrificae* (ut E 740 I 2, 64); cf. βίγδα νῆ Ἑλένη T 325.

345—348. Cf. Γ 173.

346. θύελλα] cf. Π 150 sq.

348. ἐνθα] *est relativum ubi*, = ἵνα
κεῖθι vel καὶ κε κεῖθι. Cf. e. g. Ar.
Eccles. 152.

349. τάδε ... κακὰ] *ut vi abriperer*.

350. ἔμμεν'(αι)] § 125.

351. φείδει] § 160. Vert. *sentiret*, =
curaret, caveret. Cf. ἥπια φειδέμεναι et
similia.

— νέμεσιν τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀνθρώ-
πων] *crebra probra, quibus a civibus
peteris*. Cf. A 649.

352. Cf. Γ 108.

355. ἀμφιβέβηκε] cf. A 37.

356. Ἀλεξάνδροι' ἔνεκ' ἀρχῆς] cf.
Γ 99 sq. et de eliso genitivi termino
-οι'(ο) § 59.

357. ὡς] *effectum rei* dicens Helena
— vel potius ipse poeta ei se substi-
tuens — rei *causam* vocat.

358. αἰοίδιμοι] adi. h. Ap. 299 *redit*;
cf. θ 580 w 197, 200.

- Τρώεσς, οὐ μέγ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσι.
 ἀλλὰ σύ γ' ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός,
 ὥς κεν ἔμ' ἔντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἐόντα.
 365 καὶ γὰρ ἐγὼ φοῖκόνδε ἐλεύσομαι, ὄφρα γίδωμαι
 φοικῆας ἄλοχόν τε φίλῃν καὶ νήπιον υἱόν.
 οὐ γὰρ φοῖδ' ἢ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἕξομαι αὐτίς
 ἢ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμάουσιν Ἀχαιῶν.“ 368 cf. II 438
 ὥς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ, 369 = 116
 370 αἴψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους ἐὺ ναιετάοντας. 370 = 497 cf. ρ 28,
 οὐδ' ἠΰρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισι, 85, 178 ω 362
 ἀλλ' ἢ γε ξὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ ἐυπέπλωι 370' = 4769 ρ 275,
 324 ρ 242 cf. υ 371
 πύργῳ ἐφειστήκει γοάουσά τε μυρομένη τε 371 cf. 377
 Ἔκτωρ δ' ὥς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν, 373^b = ψ 106 cf.
 τ 119
 375 ἔστι ἐπ' οὐδὸν ἰών, μετὰ δὲ δμῳῆϊσιν ἔφειπε 375^a cf. υ 128 ρ
 124, 149 ω 178,
 „εἰ δ' ἄγε μοι, δμῳαί, νημερτέα μυθήσασθε“ 493
 πῆν ἔβη Ἀνδρομάχην λευκώλενος ἐκ μεγάροιο; 377 cf. 371
 ἥέ πιν εἰς γαλῶων ἢ ἐνατέρων ἐυπέπλων; 378 sq. cf. 383 sq.
 ἢ ἔς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι 378 cf. X 473
 380 Τρῶϊαι ἐυπλόκαμοι δφεινὴν θεὸν ἰλάσκονται;“ 378^b = Ω 769
 τὸν δ' αὖτ' ὀτρυνὴ ταμῖν πρὸς μῦθον ἔφειπε 380 = 385
 „Ἔκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι,
 οὔτε πιν εἰς γαλῶων οὔτ' ἐνατέρων ἐυπέπλων 383 sq. cf. 378 sq.
 οὔτ' ἔς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 385 Τρῶϊαι ἐυπλόκαμοι δφεινὴν θεὸν ἰλάσκονται, 385 = 380

365. (φ)οἰκόνδ(ε) ἐλεύσομαι T] -νδ' ἐσελεύσομαι Ω. Cf. α 88 (ξ 296 ο 504) ρ 52. ||
 367. φοῖδ'(α) Bentley] τ' (vel ξτ') οἶδ'. — ἢ § 327] εἰ. || 376. εἰ δ'(ε) cf. A 302.

367 sq. Vivus Hector nunc rediit e primo quod cum Achivis initum est praelio, sed veretur ut iterum ad uxorem sit rediturus. Neque redibit! Nam hac nocte sub urbis muris, sequentibus noctibus procul ab urbe in planitie excubabit cum copiis (cf. H 310, 345, 370 sq., 380 Θ 489—565 K 299 sqq. P 207 sq. Σ 243—246, 259), dein ab Achille necabitur. Optime inter se congruunt haec omnia, et qui soli in textu tradito discrepant versus H 477 Θ 55—59

facile cum iis possunt conciliari (cf. ibi notae crit.).

367. οὐ . . . φοῖδ' ἢ diffidentis nunc, alibi suspicantis (cf. E 183 et Π 860 sq.), utrumque enim usum lingua admittebat.

368 et 373. δαμάουσιν et γοάουσα] § 191.

378. γάλοοι sunt *glores* sive sorores mariti, ἐνατέρες *ianitrices* sive uxores levirorum. Cf. Γ 122 et loci par., et de ἐνατέρων vocis prima syllaba § 21, item vs. 383.

ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἴλιου, οὐνεκ' ἄκουσε
τείρεσθαι Τρῶας, μέγα δὲ κράτος ἔμμεν' Ἀχαιῶν.

ἢ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,
μαινομένῃ φεφικυῖα φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη·“

390 ἣ ῥα γυνὴ ταμῖν, ὃ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἔκτορ
τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὖτις ἐὺ κτιμένας κατ' ἀγνιάς.

εὔτε πύλας ἴκανε διερχόμενος μέγα φάστῳ

Σκαιάσ, τῇ ἄρ' ἔμελλε διεξιμέναι πεδίονδε,

ἐνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίῃ ἤλθε θεούσα

394^b = O 88

395 Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,

395 = O 187

Ἡετίων, ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὕλνέσσει,

396^b = 425 X 479

Θήβῃ Ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἀνδρεσσὶ φανάσσων·

τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἔκτορι χαλκοκορυστῇ.

ἢ φοι ἐπειτ' ἦντησ', ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ

399^b cf. X 461

400 παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλόφρονα, νήπιον αὐτῶς,

Ἐκτορίδην ἀγαπητόν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῶι,

τόν ῥ' Ἔκτορ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι

402 sq. cf. X 506

Φαστυγάνακτ' οἷος γὰρ ἐρύετο Φίλιον Ἔκτορ.

sq.

ἣ τοι ὃ μὲν μείδῃσε φιδὼν εἰς παῖδα σιωπῇ·

405 Ἀνδρομάχῃ δέ φοι ἄγχι παρίστατο δάκρυ χέουσα,

ἐν τ' ἄρα φοι φῷ χειρὶ γέπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε·

406 = 253

„δαμόνιε, φθίσει σε τεδὼν μένος, οὐδ' ἐλεαίρεις

386. Ἴλιου] neglecto *ς*, *Φίλου μέγαν* Brandreth, ἐπὶ τεῖχος ἔβη μέγα Φίλιον Naber (cf. vs. 388 M 333). Ipsum urbis nomen hinc alienum videtur. || 396. Ἡετίων ὃς] *ὃς τὸ πάρος περ? Vitii indicium est anacoluthon, debuit autem dici mortuum iam esse Eetionem. || 400. ἀταλόφρονα] ἀταλάφρονα Ω. || 407. τεδὼν] cf. A 185.

387. ἔμμεν(αι)] § 125.

389. μαινομένῃ φεφικυῖα] cf. μαινάδι *φίσσ* X 460.

391. τὴν αὐτὴν] § 98.

394. Andromache cum ad portam Scaeam pervenisset, audivit maritum suum adesse, urbem intrasse; iamque rapido cursu reversa ei fit obvia.

— πολύδωρος] πολλὰ δωρουμένη, *benigna, alma*; cf. ἡπιόδωρος vs. 251. Redit uxoris epitheton X 88 w 294, *virorum* autem nomen est Πολύδωρος.

396. De epanalepsi cf. B 671—673; quae h. l. debetur errori (cf. nota

crit.). Mortuus nuper est Eetion, Theba urbs diruta (cf. A 366—369 Z 414—416).

397. Κιλίκεσσ'(ι)] cf. B 878 sq.

400. Ut *Sarpedon* (cf. E 480) et *Ulixes*, sic et *Hector* uno anno vel biennio ante bellum coortum uxorem duxit. Cf. X 500 sq.

402 sq. Cf. I 561—564.

403. Cf. Hectoris verba Π 835 sq.: Τρωσὶν ἀμύνω ἡμᾶς ἀναγκαῖον, et Ω 499.

407. Sic de leone dicitur: ἀγνωρίῃ μιν ἔκτα et: ἐφ' αὐτὸν ὤλεσεν ἀλκή, M 46 et Π 753.

- παῖδά τε νηπίαχον καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἦ τάχα χήρη
 σεῖ' ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτενέουσιν Ἀχαιοὶ
 410 πάντες ἐφορμηθέντες. ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἶη 410^b = β 74
 σεῖ' ἀφάμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι, οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
 ἔσται θαλπωρή, εἴ κεν σύ γε πότμον ἐπίσπηις,
 ἀλλ' ἄχρ' οὐδέ μοι ἐστι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
 ἦ τοι γὰρ πατέρ' ἡμὸν ἀπέκτανε διὸς Ἀχιλλεύς,
 415 ἐκ δὲ πόλιν ἔρρσεν Κιλίκων ἐὺ ναιετάουσιν,
 Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡετίωνα,
 οὐδέ μιν ἐξενάριξε, ἑσέβασσας γὰρ τό γε θυμῷ, 417^b = 167
 ἀλλ' ἄρα μιν κατέκνε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι
 ἦδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
 420 Νύμφαι ὄρεσιτιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
 οἷ δέ μοι ἐπὶ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισι,
 οἷ μὲν πάντες ἰῶι κλον ἤματι Ἀφιδος εἶσω·
 πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρεης διὸς Ἀχιλλεύς

408. ἔμ' ἄμμορον] sic Ar., alii olim ἡμὸν μόρον. Cf. Ω 773. || 409. κατακτενέουσιν § 269] -κτανέουσιν. || 412. εἴ κεν § 326] ἐπει δὲν. || 414. γὰρ] μὲν Strab. 619. || 417—420. Cf. comment.

409 et 411. σεῖ'(o)] § 92.

411. χθόνα δύμεναι] cf. Z 19.

414—432. Imitatus est Soph. Ai. 514 sqq., hunc Quintus Smyrnaeus V 532 sqq.

414. ἡμὸν] nostrum, i. e. meum et meorum fratrum. Non = meum, nam a dictione epica alienus est numerus pluralis pro singulari usurpatus. Simili ratione explicandi sunt A 30 B 486 Γ 440 H 196 Θ 360 K 448 N 257 O 224 Π 244 Σ 197 Τ 402 Φ 60, 432 Ψ 84, 413 α 10 β 77 sq. κ 99, 334 λ 166, 481 ν 358 π 300, 442 σ 247 ψ 139. Cf. praeterea nota crit. ad κ 525.

415. Κιλίκων] cf. B 876 sq.

— ναιετάουσιν] § 191.

417—420. Achilles, cui ipsi erant arma divina (cf. Σ 84), regi caeso honoris causa arma reliquit et cum illo cremavit, ne eius umbra nuda inter mortuos oberraret; cf. λ 74 Σ 337

X 513. Haud immitis enim ingenii fuit quamdiu non exasperatus fuit contumelia ab Agamemnone accepta et morte Patrocli. Cf. Φ 401. Cognitus — nomine certe — ei qui hos versus fecit fuit Eetionis prisci regis tumulus ulmis inumbratus. Qui fuitne ipse Iliadis poeta? Hic Theben brevi ante carminis initium expugnatum et Chryseidem ibi captam esse sumsit; aut igitur neglexit nunc temporis rationem — nam arboribus crescendi tempus esse debuit — aut hos versus non fecit. Sunt autem ab argumento alieni.

421. ἐν μεγάροισι] cf. B 701.

422. ἰῶι] § 91.

423 sq. Eetionis filios in aperto apud armenta Achilles occupavit, dein ipsam Theben urbem cepit et Eetionem interfecit. Dolor recentissimus (cf. A 366—369). Similes sunt Briseidis querelae T 291—294.

βουσὶν ἔπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννήϊο' ὄτεσσι.

425 μντέρα δ', ἢ 'βασίλευεν ὑπὸ Πλάκῳ ὕλνέεσσι, 425^b = 396

τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἦγαν' αἶμ' ἄλλοισι κτεάτεσσι,

ἄψ ὃ γε τὴν ἀπέλυσε λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα,

πατρός δ' ἐν μεγάροισι 'βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα. 428^b = o 478

"Εκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἔσσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ

430 ἧδ' ἐκασίγνητος, σὺν δέ μοι θαλερός παρακολίτῃς

ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε καὶ ἀντόθι μίμν' ἐπὶ πύργῳ,

μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήῃς χήρην τε γυναικα.

λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἐρινεόν, ἔνθα μάλιστα

433—439. Ar. —, cf. comment.

426. δεῦρ'(o)] in Troadem, in castra Achivorum.

427. ὃ γε] cf. A 190.

428. πατρός] *patris matris meae*. Mortuis marito et filiis mater Andromachæ rediit in patris sui aedes (cf. α 276 β 52 sq.). Ubi mox morte repentina (cf. γ 280) est absumpta.

429—432. Praeter Sophoclem (cf. vs. 414—432) hunc locum imitati sunt Eur. Hel. 277 sqq. (Hec. 280 sq.) Ov. Heroid. III 52 Ter. Andr. I 5, 60.

431. αὐτόθι] § 322.

— ἐπὶ πύργῳ] in turri portam Scaeam tuenti, unde iussa des copiis et hostes si huc irruant repellas.

432. θήῃς] § 122.

433—439. Andromache postquam dixit: „noli denuo in hostes irruere”, ne vana et prorsus irrita locuta fuerit, nam ducis est hostibus se suosque opponere, addit quod et marito suo minus periculosum ducit et urbi aequè utile: „milites — non aliquos, sed cunctum exercitum, — potius colloca ante eam muri partem, quae facilius quam ceterae potest conscendi. Hic hostes opperire, ne ultro pete in planitie”. Feminæ sane consilium! Illustratur autem noster locus fabula a Pindaro commemorata

Ol. VIII 40—58: Apollinem et Neptunum Aeaco adiutore esse usos cum Troiæ moenia struerent, ab ea autem parte, quam Aeacus extruxisset, eius posteris fato concessum esse aditum. Sic igitur interpretemur verba Homeri: muros Troiæ a Neptuno vel a Neptuno et Apolline extructos (Φ 452 sq. H 452 Θ 519, cf. etiam Φ 526) unum habuisse locum ubi — quaecumque ob causam — expugnari possent (cf. A 307); haec res ne per vatem aliquem Achivis innotuerit nunc Andromachen vereri, in illum enim locum hostes saepius irruisse modo, cum milites Troiani Hectore absente (cf. vs. 86) et ipso qui eos ducebat Marte vulnerato (E in fine) minus strenue pugnarent (cf. H 4—7). Quod verum esse Aristarchus negare non debuit; cur enim pluribus verbis a poeta id narrari necesse fuit? Pugnatum est dum Hector aberat, et minus etiam feliciter quam dum aderat Troianos tum pugnasse quivis auditor dicere sibi potuit atque debuit, cf. autem vs. 73—82; nunc poeta breviter indicat quam prope ad urbem Achivi tunc accesserint. Fortissimus autem quisque ducum illuc impetum fecit; quos

- ἀμβατός ἐστι πόλις καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος.
- 435 τρεῖς γὰρ ἱὼν γ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἷ ἄριστοι
 ἀμφ' Αἴαντε δύω καὶ ἀγακλυτὸν Ἴδομενῆα
 ἦδ' ἀμφ' Ἀτρεΐδασ καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν·
 ἥ ποθὶ τίς σφιν ἐνίσπε θεοπροπίων ἐϋ φειδώ,
 ἥ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.“ 439^b = O 43
- 440 τὴν δ' αὖτε προσέφειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ· 440 = X 232 cf.
 „ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι· ἄλλὰ μάλ' αἰνῶς H 253
 αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωιάδας ἑλκεσιπέπλους, 441^b = K 38 T 23
 αἷ κε κακὸς ὥς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. X 454
 οὐδὲ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ ἔμαθον ἔμμεναι ἐσθλὸς 442 = X 105 cf.
 445 αἰεὶ καὶ πρότοισι μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι, H 297
 ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἦδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
 εὔ γὰρ ἐγὼ τότε φοῖδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν· 447-449 = A 163
 ἔστ' ἤμαρ ὅτε κέν ποτ' ὁλόγηι Εἰλιος ἱρή sqq.

434. ἀμβατός] sic Ar., ἀμβατή Callistratus. || 437. Ἀτρεΐδασ] -δα Demetrius Ixion (cf. A 16). || 438. θεοπροπίων A] -πίων D, -πίας C; cf. A 85. Nauck -πίων, an -πίης (cf. § 56)? || 439. αὐτῶν] αὐτοῦς l. a. ant. — ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει] ἐπώτρυνεν καὶ ἄνωγε Ernesti. Cf. § 225. || 447. γὰρ] μὲν L. || 448. *ἔστ' ἤμαρ ὅτε κέν] cf. A 164.

nominatim indicans Andromache ultimum eum commemorat qui maiora quam ceteri hodie edidit facinora. Sic enim loqui solent Graeci (ἄλλοι τε καὶ ..., ἄλλως τε καὶ ... dein additur id quod maioris quam cetera est momenti).

433. *Caprifici* (sacrae), *Ili tumulo* vicinae, in loco edito collocatae (ἄνεμόεισ ἀudit X 145), ab urbe aliquantum remotae, etiam A 167 (Φ 37 sq.?) X 145 fit mentio; quacum cf. *quercus*, arbor item sacra, portae Scaevae proxima (cf. E 693)

438. ποθί] § 322.

441. τάδε πάντα] *omnia quae hic sum relicturus*: tu et filiolus et ipsa urbs paterna. Manere vellem, si sine-
 rent pudor et animus in hostes me urgens.

442 sq. *Pudet civium si pugnam directem*. In brevius contracta est

haec oratio = *pudore prohibeor, nam pugnam si directavero, cives me contemnent*.

442. ἑλκεσιπέπλους] *matronarum* epitheton, quod H 297 X 105 redit, indicat vestem decore demissam, qualis in pompis esse solebat; item βαθύκολπος (v. l. B 484 E 424) Σ 122, 339 Ω 215 h. Ven. 258 Cer. 5, βαθύζωνος I 594 γ 154 h. Cer. 95, 161, 201, 305 nec non *virorum* (diem festum obeuntium) epitheton ἑλκεσίτων N 685 h. Ap. 147. Opp. *succinctus*. — Casus effecit ut solae matronae *Troianae* et *Dardaniae* in Iliade ἑλκεσίπεπλοι et βαθύκολποι audirent, βαθύζωνοι vero quaelibet dicerentur mulieres. Cf. Π 261.

444. ἀνωγεν] § 225.

447. γὰρ] „famam enim pluris facio quam vitam; nam spes vincendi nulla est. Scio et persentio instare urbis interitum“. De ipsa re cf. X 61.

- καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἑὺμμελὶς Πριάμοιο.
- 450 ἄλλ' οὐ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὅπισσιν,
οὐτ' αὐτῆς Φεκάβης οὔτε Πριάμοιο γάνακτος
οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἑσθλοὶ
ἐν κονίεσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσι,
ὅσσοι σεί', ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
- 455 δακρυόεσσιν ἄγεται, ἑλεύθερον ἥμαρ ἀποφράσ.
καὶ κεν ἐν Ἀργεῖ εὐθυσά προδ' ἄλλης ἰσθμὸν ὑφαίνῃς,
καὶ κεν ὕδωρ φορέῃς Μεσσηϊδος ἢ Ὑπερείης
πολλὴ ἀφεξαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικείσεται ἀνάγκη.
καὶ ποτέ τις φειπῇσι φιδὼν κατὰ δάκρυ χέουσιν
- 460 Ἔκτορος ἥδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
Τρώων ἱπποδάμων, ὅτε Ἑλλίον ἀμφεμάχοντο.
ὥς ποτέ τις φερέει σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος
χῆτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρὸς, ἀμύνειν δούλιον ἥμαρ.
ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει,
- 455^b = Π 831 γ 193
458^a cf. γ 277
459^a = Η 87 cf. Z 479
460^b = Δ 746 Π 292
463^a cf. Τ 324
464^b cf. Ξ 114

449. ἑὺμμελὶς] cf. Δ 47. || 455. ἀποφράσ § 150⁵] ἀπουράσ. || 456 sq. ὑφαίνῃς ... φορέῃς L] -νοισ ... -οισ Ω.

454. σεί'(ο)] § 92.

456—458. κεν ... ὑφαίνῃς, ... φορέῃς ..., ἐπικείσεται(αι)] *illa vero similia*, *servarum enim est texere et aquam petere, hoc certum*, nam serva utique fiet. Cf. Α 431—433.

456. Ἀργεῖ(ῖ)] § 71.

— πρὸς ἄλλῃς] non sponte tua, ut hactenus, sed *serva*, iubente nova domina; τοῦτο γὰρ τὴν ὕβριν φέρει, οὐ τὸ ἔργον (schol.). Cf. Γ 301.

457. *Hyperia* fons in Eurypyli regno Thessalico fuisse dicitur B 734. Quem fontem *Pheretis* regno assignat Pindarus Pyth. IV 221, item Strabo 439, *ambos* autem fontes apud *Pharsalum* monstrari Strabo ait 431. Noster poeta utrumque „ἐν Ἀργεῖ” collocavit, fontium longinquorum haec nomina e poetarum antiquiorum carminibus ducta potuerintne Hectori cognita esse rogare nos vetans, non *Peloponnesum* autem Atridarum regionem nunc cogi-

tans, sed *Argos Pelasgicum* sive Achillis patriam. Achillis quidem nulla iam fit mentio, sed hic heros Andromachae patrem et fratres interemit, eius urbem vastavit, idem autem eius maritum occidet, — cum auditores tum poeta hoc sciunt (cf. Α 307), — in eius regionem Andromachen ipsam mox abductum iri sentit Hector. Et revera in carmine recentiore capta Troia Neoptolemus Andromachen εἰς Φαρσαλίαν τὴν Ἀχιλλέως πατρίδα ἀπήγαγεν (in Parva Iliade; cf. Eur. Andr. init. et Troad. 569—578). — Alienus igitur hinc est *Laconicae* fons Messeis, cuius mentio fit apud Pausaniam III 20 § 1.

463. τοιοῦδ' ἀνδρὸς, — ἀμύνειν] *talis qualis ego sum mariti, qui te defendat*. Cf. τοῖοι ἀμυνόμεναι β 60 *tales ut defendere possint*.

— δούλιον] cf. Γ 409.

464. τεθνηῶτα] § 160.

465 πρὶν γέ τι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι.“

ὥς φειπὼν σοῦ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἔκτωρ.

ἄψ δ' ὁ παῖς πρὸς κόλπον ἐϋζώνιοι τιθήνησ

ἐκλίνθη φιλῶν, πατρὸς φίλου ὅψιν ἀνυχθεῖς,

ταρβήσας χαλκὸν τε ἰδὲ λόφον ἵππιοχαίτην,

470 δφεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νένοντα νοήσας.

ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.

αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἔκτωρ,

472^b = 494

καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανάουσαν

αὐτὰρ ὁ σοῦ φίλον υἱὸν ἐπεὶ 'κύσε 'πῆλῃ τε χερσὶ,

475 'φείπεν ἐπευξάμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσι

475^b = 526δ472
9 432

„Ζεῦ ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι

παῖδ' ἐμόν, ὥς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσι,

477 cf. h. Ven. 103

ὥδε βίην τ' ἀγαθὸν καὶ φίλου ἱφι φανάσσειν

καὶ ποτέ τις φείποι, πατρός γ' ὅδε πολλὸν ἀμείνων

479^a cf. 459

480 ἐκ πολέμοι' ἀνιόντα, φέροι δ' ἔναρα βροτόντα

κτείνας δῆϊον ἄνδρα, χαρεῖν δὲ φρένα μήτηρ.“

ὥς φειπὼν ἀλόχοιο φίλῃς ἐν χερσὶν ἔθηκε

465. τι σῆς] τησ? Cf. v 336 et A 185. || 474. δ Bentley] δ γ'. || 475. 'φείπεν] εἶπε δ' Ar. || 478. ἱφι] neglecto φ, λαοῦ φῖφι Bentley, φάσσει φῖφι Brandreth („ad nomen *φαστυ-φάναξ* adludit"). || 479. (φ)είποι Nicanor A² B C] εἴπησι Ω, quem errorem arguit syllaba prior vocis πατρός correpta (cf. § 25 et A 132 II 554). Optativus requiritur (*utinam dicat aliquis*), in versibus vero similibus Z 459 H 87 ζ 275 subiunctivo suus est locus, non de optabili re dictus sed de verisimili (*dicet opinor aliquis*). — γ' ὅδε Ar.] δ' δ γε Ω.

465. ἑλκηθμοῖο] vox †, a verbo ἑλκή-σαι (P 558 X 62 al.) ducta. Cf. B 365 et vox ῥυστακτύς σ 224.

467. ἐϋζώνιοι] cf. B 479.

469 sq. *Galeam* Hector ὁ κορυθαίολος, quod ei cum Belli deo (Υ 38) commune fuit epitheton, ab ipso Apolline urbis patrono accepisse dicitur A 353; cf. B 827 (N 754).

469. ἵππιοχαίτην] †. Redit ἵππιο- in voce ἵππιοχάρμης Ω 257 λ 259. In quibus vocibus abundatne -i- sonus, invita quidem grammatica, sed numeris dactylicis aptus? An sic potius haec epitheta interpretanda sunt: *ornatus crista qualis virum equestrem*

deceat et: equitum praeliis assuetus?

473. παμφανάουσαν] § 191.

476—479. Imitatus est Soph. Ai. 550 sq.; cf. etiam Verg. Aen. XII 435 sq.: *disce puer virtutem ex me verumque laborem, | fortunam ex aliis.*

477. ὥς καὶ ἐγώ] nominativi usus idem est p 417 Soph. Ai. 525 Eur. Med. 815 Ar. Ran. 303 Thuc. VI 13 § 1 Herod. Mimiam. II 29 al.; cf. etiam K 556.

479 sq. Quomodo dicitur λέγειν τινά τι (cf. I 58 τ 334), sic verba allata „πατρός — ἀμείνων” vice obiecti realis nunc funguntur.

480. πολέμοι[οι] § 59.

- παῖδ' ἔφόν· ἢ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ' δέξατο κόλπῳι 483^b cf. h. Cer. 231
 δακρυόεν γελάσασα· πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
 485 χειρὶ τέ μιν κατέρεξε φέπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε· 485 = A 361
 „δαιμονίη, μή μοι τι λίνυ ἀκαχίξω θυμῷ.
 οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Ἄφιδι προῖάψει·
 μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
 οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπεὶ τὰ πρῶτα γένηται. 489 cf. θ 553
 490 ἀλλ' εἰς φοῖκον ἰοῦσα τέ' αὐτῆς φέρῃα κόμιζε, 489^a = χ 415
 ἱστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε 490 sq. = α 356
 φέρῃον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἀνδρῶσσι μελήσει sq. φ 350 sq.
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί, τοὶ Φιλίῳ ἐγγεγάσι.“ 492 cf. α 358 φ 352
 ὥς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἔκτωρ 492^b = γ 137 cf.
 495 ἔππουριν· ἄλοχος δὲ φίλῃ φοῖκόνδ' ἐβεβήκει 2 352 h. VI 27
 ἐντροπαλιζομένη, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα. 493^a = α 359 2
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμον· ἐν ναιετάοντασ 353 φ 353 ψ 61
 Ἔκτορος ἀνδροφόνου, κινήσατο δ' ἐνδοθι πολλὰς 494^b = 472
 ἀμφιπόλους, τῆσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνῶρσε.
 500 αἶ μὲν ἔτι ζωὴν ἴγουν Ἔκτορα φῶι ἐνὶ φοῖκῳι 497 = 370
 οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
 ἕζεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν. 501 cf. χ 35
 οὐδὲ Πάρις ὀδύνην ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισι, 502^b = N 105 cf.
 ἀλλ' ὅ γ', ἐπεὶ κατέδυ κλυτὰ τεύχεα, ποικίλα χαλκῷ, H 309 M 166 N
 505 ἑσέατ' ἔπειτ' ἀνὰ γᾶσιν ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς. 318 P 638 2 502
 ὥς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, N 287 E 73
 sqq.

484. ἐλέησε A] ἐλείπει D. || 487. προῖάψει] προῖάψει pap. Oxyrh. 445 (cf. 52 110). ||
 489. ἐπεὶ § 326] ἐπὶ. || 490. τᾶ' αὐτῆς] τὰ αὐτῆς 52. Cf. A 185. || 493. πᾶσι, μάλιστα
 δ' ἐμοί pap. Oxyrh. 445, Epictet. Diss. III 22, 108] πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα 52. Integrum
 verborum ordinem, qui servatus est locis parallelis, restituit Hoffmann. || 494. φαίδιμος
 Ἔκτωρ] χεῖρὶ παχεῖν] pap. Oxyrh. 445, superscripto φα[ίδιμος Ἔκτωρ]. Cf. Φ 403. ||
 500. ἴγουν] e vs. proximo videtur irrepsisse; στίον Nauck.

483. κηώδεϊ] adi. aliunde ignotum, *fragens* (δῶδε)? Cf. Γ 382.

487. ὑπὲρ αἶσαν] cf. P 327.

— Ἀφιδι προῖάψει] cf. A 3 et O 188.

499—502. Cf. vs. 367 sq. et X 437—446.

500. ἴγουν] cf. nota crit.

506—511. Praeter locum parallelum,

ubi equo lascivo assimilatur *Hector*, conferatur similis comparatio X 22 sq.; imitatus est Vergilius Aen. XI 492—497.

506. στατὸς ... ἀκοστήσας] voces non nisi loco parallelo redeunt; στατὸς dicitur equus (admissarius) qui in stabulo seorsum est collocatus,

- δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων,
 508 εἰωθὼς λούεσθαι ἑυρρεέος ποταμοῖο, —
 511 ῥίμψα γε γούνα φέρει μετὰ γήθεα καὶ νομὸν ἱππων
 509 κυδιάνθ', ὕψου δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται 509^b sq. cf. h. Cer. 177
 510 ὦμοισ' αἰσούνται· ὃ δ' ἀγλαΐῃφι πέποιθε, —
 512 ὣς νῖδς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄκρως
 τεύχεσι παμφαίνων ὥς τ' ἡλέκτωρ ἐβεβήκει 513^a = T 398
 καρχαλάων, ταχέες δὲ πόδες ἔφερν. αἶψα δ' ἔπειτα
 515 Ἔκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὖτ' ἄρ' ἔμειλλε
 στρέψεσθ' ἐκ χώρης, ὅθι γῆνι δάριζε γυναικί.
 τὸν πρότερος προσέφειπεν Ἀλέξανδρος θεοφειδής·
 „ἦθεῖ", ἧ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσυμένον κατερύκαο 518^a = X 229
 518^b cf. II 9 ο 73
 δμητύνων οὐδ' ἥλθον ἐναΐσιμον, ὥς ἐκέλευεσ'!
 520 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 „δαιμόνι', οὐ κέν τίς τοι ἀνὴρ, ὅς ἐναΐσιμος εἴη,
 521^b = x 383
 φέργον ἀτιμάσσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι·
 ἀλλὰ φεκὼν μεθιεύς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ 523 cf. K 121
 ἄχνηται ἐν θυμῷ, ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
 525 πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἵνεκα σεῖο.

511. An'te vs. 509 collocavit Agar; pro ῥίμψα γε Zenodotus le. ebat ῥίμψ' ἐὰ, iure improbante Ar. (cf. N 405 Z 514). — μετὰ Bentley] μετὰ τ'. || 509 sq. κυδιάνθ' ... πέποιθε Agar] κυδιάνθων ... πεποιθώς Ω. Pro πεποιθώς Naber coniecit γεγηθώς. || 522. ἀτιμάσσειε § 144] -μῆσειε. || 523. ἀλλὰ φεκὼν] ἀλλὰ κενω[ν] pap. Oxyrh. 445 (cf. β 311).

ἀκοστήσας videtur significare *amore stimulatam*. Nam ἀκοστή = κριθή apud Thessalos sec. schol., apud Cyprios sec. Hesychium, — et complures voces Homericas etiam postea in Cyprio vixisse ex inscriptionibus scimus, — quapropter nostrum participium in scholiis redditur κριθιάσας sive *lascivus, pabulo generosiore stimulat* (cf. Archiloch. fr. 95 Ar. Vesp. 1305 sq.).

507. πεδίοιο] cf. B 785.

— κροαίνων] *hinniens*? Verbum non nisi loco par. reddit.

508. λούεσθαι· ἑυρρεέος ποταμοῖο] de verbo cf. § 295, de adiectivo § 73, de genitivi usu E 6.

509. κυδιάνθ'(-ντα)] § 191.

512. Περγάμου] cf. Δ 508.

513. ἡλέκτωρ] *solis fulgentis* hoc nomen, quocumq. cf. ἡλεκτρον et ἡλεκτρος, redit T 398 h. Ap. 369.

514. καρχαλάων] § 191.

518. ἧ μάλα] *leniter irridentis* nunc.

521 sq. „Et ἐναΐσιμον sive *iusto tempore* ades et ἐναΐσμοισι sive *prudenter* quibuslibet laudabilis”.

521. οὐ κεν] § 326.

523. μεθιεύς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις] mente addendum μάχεσθαι vel πονέεσθαι, quod verbum extat in versu simili K 121.

— τὸ] verbi ἄχνησθαι obiectum.

524 sq. Cf. vs. 326.

ἀλλ' ἵομεν τὰ δ' ὅπισθεν ἀρρυσσόμεθ', αἶ' κέ ποθι Ζεὺς 526^a cf. A 362
δῶμῃ ἐπουρανίοισι θεοῖσ' αἰγιγενέτισι 526^b = A 128

κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροις,
ἐκ Τροίης ἐλάσαντας ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς."

H ὥς φειπὼν πυλέων ἐξέσσντο φαίδιμος Ἔκτωρ,
τῶι δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος 'κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῶι
ἀμφοτέροι 'μέμασαν πολεμιζέμεν' ἡδὲ μάχεσθαι.

ὥς δὲ θεὸς ναύτισιν ἐξελδομένοισιν ἔδωκε

5 οὔρον, ἐπεὶ κε κάμωσιν ἐϋ ξεστῆισ' ἐλάτνισι
πόντον ἐλαύνοντες, καμάται δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται, 6^b cf. N 85
ὥς ἄρα τὼ Τρώεσσιν ἐξελδομένοισ' ἐφανήτην.

ἔνθ' ἐλέτην ὃ μὲν νιδὼν Ἀρηϊθόοιο γάνακτος,

"Ἀρνηι ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν κορυνήησ

10 'γείνατ' Ἀρηϊθόος καὶ Φυλομέδουσα βοῶπις·

"Ἐκτωρ δ' ἠϊονῆα 'βάλ' ἐγχεῖ δξυνόνετι

αὐχέν' ὑπὸ στεφάνῃς ἐϋχάλκου, 'λύσε δὲ γυῖα.

Γλαῦκος δ', Ἰππολόχοιο παῖς, Λυκίων ἀγρὸς ἀνδρῶν, 13 = P 140

Ἐφίνοον 'βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὁσμίνην 14 cf. P 15

15 Δεξιάδην, Ἴππων ἐπιάλμενον ὠκείων,

ᾧμον· ὃ δ' ἐξ Ἴππων χαμάδις 'πέσε, 'λύντο δὲ γυῖα. 16^b = O 435

"Ἐκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία.

τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη 17^a = E 711

1. πυλέων] πόλιος Bentley (cf. § 56). || 5. ἐπεὶ κε κάμωσιν Ar. A C] ἐπὶν κε κάμωσιν
vel ἐπὶν κεκάμωσιν Dionysius Sidonius D T. Similis controversia est A 168; cf. § 326. ||
6. ἐλαύνοντες] ἐρέσσοντες l. a. ant. || 7. τῶ] sic Ar., τοι Ammonius. || 12. ἐϋχάλκου] ἐϋκύκλου
D. — 'λύσε] λύντο Ar. (ad vs. 16 hoc refert vHerwerden).

526—529. Cf. Δ 362 sq.

528. ἐλεύθερον] i. e. τῆς ἐλευθερίας,
ut ἐλεύθερον (vel δούλιον) ἡμᾶρ (vs.
455 al.), crateram unde libemus caeli-
tibus ad hostium fugam celebrandam.

1. Haec ubi dicta dedit, portis sese
extulit ingens Verg. Aen. XII 441.

3. πολεμιζέμεν'(αι) § 125.

4—6. Similis comparatio est
ψ 233—237. De ipsa re cf. β 420—424.

6. πόντον ἐλαύνοντες] cf. η 319 ἐλαύ-
νειν γαλήνην.

8—10. De Areithoo cf. vs. 136—150.

10. βοῶπις] cf. Γ 144.

15. Δεξιάδην] olim fuere qui pro
adverbio habentes a dextra interpre-
tarentur; cf. A 99 et Epigr. Kaibel
5734(?).

17—21. Cum Minerva videret Hec-
torem denuo in pugnam ruisse et
Paridem, bellatorem fortissimum, se-
cum adduxisse, e caelo rediit (cf.
E 908) ut suis opem ferret. Cui extem-
plo obviam ivit Apollo ex Ilii arce, ubi

- Ἀργεῖους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινι, 18 = E 712
 ῥῆ δα κατ' Οὐλύμπιοι καρῆνων ἀΐξασα 19 cf. B 167
 20 Φίλιον εἰς ἱερὴν. τῇ δ' ἀντίος ὦροντ' Ἀπόλλων
 Περγάμου ἑκκατιδῶν, Τρώεσσι δὲ ῥούλετο νίκην. 21 cf. N 347
 ἀλλήλοισι δὲ τῷ γε συνηντέσθην παρὰ φηγῶι. 21^a = Δ 508
 τὴν πρότερος προσέφειπε γάναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων· 21^b = Π 121
 „τίπτε σὺ δ' αὖ μεμανυῖα, Διὸς θυγάτηρ μεγάλοιο,
 25 ἦλθες ἀπ' Οὐλύμπιοι, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκε;
 ἦ ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχῃς ἑτεραλκεία νίκην 25^b = Φ 395
 δώῃς; οὐ τι Τρῶας ἀπολλυμένους ἑλεαίρεις;
 ἀλλ' εἴ μοι τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη· 26^b = Θ 171 Π 362
 νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ διῷοτῆτα 28 = ν 381
 30 σήμερον, ὅσπερ οὖν αὐτε μαχέσονται, εἰς ὃ κε τέκμωρ 28^b = X 108 cf. P
 Φιλίου εὖρωσιν, ἐπεὶ ὧς φίλον ἔπλετο θυμῶι 417 2 358 ν 316
 ὕμιν γ' ἀθανάτισι, διαπραθέμεν τόδε γάστρῳ. 29 sq. cf. 290 sq.
 τὸν δ' αὖτε προσέφειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη· 30 sq. cf. I 48 sq.
 „ὦδ' ἔστω, γεγάρεγε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ
 35 ἦλθον ἀπ' Οὐλύμπιοι μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοῦς.
 ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυέμεν' ἀνδρῶν;“
 τὴν δ' αὖτε προσέφειπε γάναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων· 37 = γ 103
 „Ἑκτορος ὄρωμεν κρατερὸν μένος ἵπποδάμοιο,
 ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσεται οἰόθεν οἶος

21. ἑκκατιδῶν] neglecto *ς*. || 27. δῶσις; Brandreth] δῶσις; ἐπεὶ. Cf. § 122. || 32. γ' (ε)]
 add. Fick (cf. § 92). — ἀθανάτισι] -τοισι Zen., ἀμφοτέρησι Aristoph. || 33. αὐτε προσέ-
 φειπε] ἡμεῖς? ἵππειτα l. a ant. || 34. ὦδ' (ε)] *ἦδ'? Ad id quod *alius* dixit non nisi h. l.
 refertur ὦδε. || 36. *καταπαυέμεν' (αι)] -οίμεν. Cf. B 544. || 39. ἦν τινά που Δαναῶν] *ὄφρα
 τιν' Ἀργεῶν? In dei ore hoc videtur aptius, et cf. § 326.

habitabat (cf. E 460), quippe qui
 Troianis faveret.

21. Περγάμου] cf. Δ 508.

22. φηγῶι] cf. E 693.

25. θυμὸς ἀνῆκε] qui addi solet infi-
 nitivus finalis, etiam K 389 Φ 395
 mente e contextu est supplendus.
 Similia valent de locutione θυμόν τινα
 ὀρίνειν (cf. Ξ 361).

26. ἑτεραλκεία νίκην] cf. E 831—834.

29 sq. Ad occasum iam vergit sol;
 cf. vs. 282.

30. μαχέσονται (αι)] § 291.

— τέκμωρ | Φιλίου] *finem* vel *scopum*
quem petunt, *lilium*. Genitivus, quo-
 cum conferri possunt πόλις Φιλίου
 (E 642 al.), τέλος θανάτοιο, similia
 multa, redit I 48, 418, 685.

32. διαπραθέμεν] § 126.

39. οἰόθεν οἶος] figura haec vs. 226
 redit; cf. αἰνόθεν αἰνώσ vs. 97, μέγας
 μεγαλωστί Π 776 Σ 26 ω 40, et apud
 posteros πόνωι πονηρός, μεγέθει μέγας,
 κακὸς κακῶς, alia plurima, quae testan-
 tur studium *reduplicandi* linguae Grae-
 cae penitus insitum. Cf. Ar. Ach. 177.

- 40 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ διϊότητι 40 = Γ 20
οἷ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
οἷον ἐπόρσειαν πολεμιζέμεν' Ἕκτορι δίωι.
ὧς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη. 43 = B 166
τῶν δ' Ἑλενος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σύνθετο θυμῷ
45 βουλάν, ἥ ἦα θεοῖσιν ἐφάνθανε μητιάουσι
'στῇ δέ παρ' Ἕκτορ' ἰὼν καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔφειπε 46 cf. Θ 280
„Ἕκτορ, νῖε Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε, 47 = A 200

41. ἀγασσάμενοι] -σόμενοι Ar. (?). || 45. ἐφάνθανε Bentl.: y] ἐφῆνθανε.

41. ἀγασσάμενοι] *indignati eius verba magniloqua*.

— χαλκοκνήμιδες] †. *Aeneae* fuisse ocreae non nisi h. l. dicuntur, sed fert ratio ut et ceteris locis cogitentur; et effossae sunt ocreae aeneae complures e sepulcris aevi Mycenaei quod dicitur — *Stanneas* — i. e. stanno obductas — Achilli fecit Vulcanus (Σ 613).

42. οἷον] id quod ἕνα τινὰ nunc valet, item 1638 κούρησ οἷος *unius puellae*, Ξ 244 μῆνα οἷον *non nisi unum mensem*, Ω 453 μούνος ἐπιβλήσ *non nisi unus obex*. Praeterea cf. μία Γ 238.

— πολεμιζέμεν'(αι)] § 125.

44. Ut modo (cf. Z 76 sqq.), sic et nunc Helenus deorum interpret Hecatori adest consilio.

45. μητιάουσι] § 191.

46. Ante pugnam singularem quae sequitur condiciones nullae proponuntur, spatium intra quod sit pugnandum non (ut Γ 315) circumscribitur, praeconum autem interventu pugnae hic fit finis ut uterque incolumis ad suos redeat. Certatur „ἐξ ἔριδος” sive *honoris causa* (vs. 111, 301) neque quicquam praeter *laudem* appetitur. Achivorum cum Troianis praelium subito sic interrumpi potuisse veri parum simile dixerit quispiam; in ea tamen praeliorum specie, quam poeta nobis ostendere solet, qua promachi per spatium inter utrumque

exercitum patens alter alteri occurrunt identidem, haud incredibilis est res. Et Hectoris sane, non Achivorum male nunc habitorum (vs. 18), fuit eiusmodi certamen singulare proponere. Apparet autem cognitam poetae fuisse fabulam de Aiace et Hectoris ducum ceteris fortiorum pugna singulari, conferendam cum fabulis, quae sunt de Goliatho a Davide et deducibus Gallis a Manlio Torquato et a Valerio Corvino victis, et similem alteri fabulae, qua celebrabatur pugna Paridis cum Menelao sive praedonis cum ultore. Quam fabulam notam et pulchram noluit abicere, sed carmini suo inseruit ubi potuit, praemisso Minervae cum Apolline colloquio. Ingeniosissimo autem artificio eam priori carminis parti adaptavit. Nam pugna singularis, qua de sorte belli decerneretur, apte quidem ab Hectore et Aiace potuit iniri antequam ambo exercitus manus conseruerunt, ut a Paride et Menelao, sed in eo qui nunc est rerum statu eiusmodi pugnae non fuit locus; quapropter poeta finxit certamen eo consilio, quod vs. 67—91 enarratum est, ab Hectore esse propositum. — Dignum quod conferatur est Glauci cum Diomede colloquium Z 119—236, cuius simillimus est exitus.

47. νῖε] § 17.

- ἦ δ᾽ά κέ μοί τι πίθοιο; κασίγνητος δέ τοι εἰμι. 48^a = A 93
 ἄλλους μὲν κάθεσον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοῦς, 49 = Γ 68
 50 αὐτὸς δὲ προκαλέσσαι Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος
 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ διήιοται· 51 = Γ 20
 οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν. 52^b cf. δ 562 ε 308
 ὥς γὰρ ἐγὼ φῶπ' ἄκουσα θεῶν αἰεργενετῶν. 1 389 μ 342 ξ
 274 ω 22
 ὥς ἔφαθ', Ἐκτωρ δ' αὐτὲ χάρη μέγα μῦθον ἀκούσας, 54-56 = Γ 76 sqq.
 55 καὶ ῥ' εἰς μέσσον ἰὼν Τρώων ἀνέφερε φάλαγγας,
 μέσσον δουρὸς ἐλὼν· τοὶ δ' ἰδρῦθησαν ἅπαντες.
 καὶ δ' Ἀγαμέμνων εἶσεν ἑκνήμειδας Ἀχαιοῦς.
 καὶ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἄργυρότοξος Ἀπόλλων
 ἐξέσθην, ὄρνισι γεφοικότε αἰγυπιοῖσι,
 60 φηγῶι ἔφ' ὕψηλῃ πατρὸς Διὸς αἰγίοχοιο,
 ἀνδράσι τερπόμενοι. τῶν δὲ στίχες ἦατο πυκναί,
 ἄσπις καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι. 62 cf. N 339
 62^b = A 282
 οἷν δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπὶ φρεῖ
 ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς, 64^b cf. μ 406 ξ 304
 65 τοῖαι ἄρα στίχες ἦατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
 ἐν πεδίῳ. Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔριπε· 66^b sq. = Γ 85 sq.

48. κέ] νύ Ω. Cf. A 93. || 49. κάθεσον § 220²] κάθισον. || 53. Ar. — || 56. ἰδρῦθησαν A] ἰδρύνθησαν Ω; cf. Γ 78. || 59. γεφοικότε Ahrens] λοικότες. || 62. πεφρικυῖαι] βεβριθυῖαι olim quidam (cf. A 282 ibique comment.). || 64. μελάνει δέ τε] *ἥχλυσε δέ? Cf. μ 406 = ξ 304. Graecum non est μελάνει, neque μελανεῖ, quo verbo saepius usi sunt Alexandrini (Apoll. Rh. IV 1574 Callim. epigr. 56 Arat. Phaen. 317, 836, 877 sq.), Homero est tribuendum, qui alibi usus est verbo μελαινόμεναι (E 354 Σ 548). — πόντος ὑπ' αὐτῆς] πόντος ὑπ' αὐτοῦ Aristot. Probl. 23, 23, πόντον ὑπ' αὐτῆς Ar. C.

59. γεφοικότε] *veluti vultures caesorum corporibus inhiantes?* An: *sumta vulturum figura?* Utrumque dici sic potuit, sed propter locum quo di considunt fortasse veri est similis in aves mutatos poetam eos cogitasse, quod Odysseae locis α 320 γ 372 χ 239 sq. vel certum videtur; neque hac de re disputantibus neglegendum est Minervae epitheton nostro poeta multo antiquius γλαυκῶπις vel noctua Minervae postea sacra, accipiter Apollini. Magis dubia res est ≡ 289—291. Cf. Γ 151 sq.

60. φηγῶι] cf. E 693.

61 sq. Cf. Γ 134 sq. et Δ 282, et de forma verbi ἦατο § 220, item vs. 65.

63—65. Fit pugnae intermissio. Non tamen placida iam per campum regnat quies, sed etiam fluctuant utrorumque agmina, non *aestas* iam est exercituum inter se collectantium (cf. Δ 421 sqq.), sed *horrori undarum* vento recenti strictarum similior haec mobilitas. Cf. Φ 126 Ψ 692 δ 402. — Imaginem τῆς φορικός in mente poetae civit sonus vocis στίχες πεφρικυῖαι, qua significavit agmina horrentia cuspidibus hastarum iam erectarum (non enim in hostes intentarum).

- „κέκλυτέ μοι, Τρῶες καὶ ἑυκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ὄφρ' ἔσπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει. 68 = 349, 369 ©
 ὄρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσε, 6 al.
- 70 ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισι,
 εἰς ὃ κεν ἦ ὕμεσ Τροίην ἐϋπυργον ἔλητε
 ἦ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμῆετε ποντοπόροισι.
 ὕμιν δ' ἐν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαῖων
 τῶν νῦν ὅν τινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνάγῃ,
- 75 δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων πρόμος ἔμμεναι Ἕκτορι δῖωι.
 ᾧδε δὲ μυθήομαι, Ζεὺς δ' ἥμ' ἐπὶ μάρτυρος ἔστω· 76^b cf. a 273
 εἰ μὲν κεν ἐμὲ κείνος ἔλῃι ταναήκει χαλκῶι,
 τεύχεα σπλήσας φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 σῶμα δὲ φοίκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρὸς με 79 sq. = X 342sq.
- 80 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δῶμή δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων, 81 cf. Π 725 φ 338
 81^b cf. χ 7

67. μοι § 92] *μεν.* || 68. ἔσπω § 246] *εἴπω.* || 73. δ' ἐν Ar.] *μὲν Ω.* || 74. νῦν ὅν] *εἰ καὶ*
 1. a. ant. — ἀνάγῃ la Roche] ἀνάγῃ Ω, item o 395.

67—91. „Inducias ad eventum per-
 venire non sivit pater caelestis”, —
 recte sic Hector; nam ipsi caelites
 Paridem periculo eripuerunt, dein
 foedere violato ut bellum cieretur
 effecerunt: — „doleo, sed mutare id
 „nequeo; quod vero possum, id iam
 „praesto: en ipse Hector adest, qui
 „pugnam singularem cum fortissimo
 „quolibet vestrum ineat. Sic maculam
 „Paridis a Menelao victi et ipsius
 „Menelai ex insidiis scelestissime vul-
 „nerati delere conabor; inferior autem
 „si fiam, non ut ille a dea aliqua
 „protectus aufugiam.”

69. ὑψίζυγος] cf. Δ 166.

71. ὕμεσ] § 92.

72. δαμῆετε] § 122.

75. Ἕκτορι δῖωι] sic etiam Π 833
 Hector superbiens suum ipse nomen
 proloquitur; cf. A 240. Ad adiectivum
 δῖον quod adtinet, cf. Ulixis verba
 ι 20: ἐμὸν κλέος οὐρανὸν ἵκει, vel quae

in scholio Oxyrh. conferuntur Apollinis
 verba O 254—256, vel Aeneae apud
 Vergilium: *sum pius Aeneas*, vel Oedipi
 Sophoclei: *en adsum* ὁ πᾶσι κλεινὸς
 Οἰδίπου καλούμενος. Sed servat hoc
 epitheton vestigia fabularum Iliade
 antiquiorum, in quibus Hector, qui
 „Iovi prudentia par” modo est dictus
 (vs. 47), ipsius Iovis sive dei Idaei
 filius habebatur (cf. K 50).

76. ἥμ' (ι)] § 92.

77. κεν] vi arsis etiam Υ 243 pro-
 ducitur. Cf. § 19.

79 sq. Ut brevissima sic prudentis-
 sima ad haec verba est observatio
 Aristarchi: hinc liquere unum sepul-
 turae hoc genus Hectori sive ipsi
 poetae cognitum fuisse, ut corpora
 igne cremarentur; non Achivorum id
 fuisse potius quam Troianorum, non
 advenarum regionem peregrinam obti-
 nentium quam eorum qui in sua ipso-
 rum patria degerent.

- τεύχεα συλίσσας οἶσω προτὶ Ἑλλιον ἱρὸν
καὶ κρεμάω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος φεκάτοιο,
τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας ἑυσσέλμους ἀποδώσω,
- 85 ὄφρα φε ταρχύσωσι κάρη κομάοντες Ἀχαιοὶ 85^a cf. II 456, 674
σῆμά τέ σοι χεύωσιν ἐπὶ πλατέ⁴³² Ἑλλησπόνται. 86^b = ω 82 cf. P
καὶ ποτέ τις φεῖπῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων 87^a = Z 459
νηὶ πολυκλήιδι πλέων ἐπὶ φοῖνοπα πόντον⁴³² 88^b = α 183^a 474^b
, ἀνδρὸς μὴν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος, 89 cf. Ψ 331
- 90 ὃν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαιδιμος Ἴκτωρ.⁴
ὅς ποτέ τις φερέει⁴ τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὐ ποτ' ὀλείται. 91^b cf. B 325
ὅς ἔφαθ', οἷ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. 92 = Γ 95

82 sq. Arma hostis caesi in delubro dei Troiae arcem tutantis suspensurum se ait Hector; cf. K 570 sq., fortasse etiam τ 4 huc facit. Non aedem autem aliquam Apollinis cogitat, sed *sacram arborem*, cuius trunco arma affigantur (cf. A 39 E 446). Prisci aevi morem aetate recentiore servarunt arma votiva vel exuviae ex arborum truncis suspensae (cf. e. g. Ar. Plut. 943).

83. κρεμάω] § 191.

85. ταρχύωσι] verbum redit II 456, 674; postea dicebatur ταριχεύειν et τάριχος = *cadaver conditum* (*mummie*, Herodot. IX 120 Aristoph. fr. 200). Remansit igitur hoc verbum ex eo aevo quod antecessit aevum ipsius poetae. Olim enim non cremabantur mortui, ut poetae aequales (cf. Ψ 222) et heroës quorum funera ille descripsit, sed sale melle suffimentis conditi sepeliebantur, dein in ipso sepulcro vitae aliquam umbram transigere credebantur. Cuius rei documenta plurima Mycenis alibi inventa sunt in sepulcris vetustis. Quid quod ne inter poetae quidem aequales omnino evanuerat ea vitam futuram sibi informandi ratio; cf. O 188. Neque alieni hinc sunt T 38 sq. Ω 413 sq., 664

ω 63, quibus locis Olympii corpora heroum mortuorum per multos dies intacta conservasse dicuntur; remansisse enim haec notio et a poeta nostro in carmen suum recepta esse videtur ex aevo superiore, quo non caelitim sed ipsorum hominum arte a defunctorum corporibus arcebatur putredo. Sed verbum de quo loquimur ταρχύειν nostro poetae *sepelire* valet, non *condire*.

— κάρη κομάοντες] cf. B 11 et § 191.

86. πλατέ⁽ⁱ⁾] § 75. Ad ipsam adiectivi vim quod adtinet, *latus* Hellespontus dicitur etiam P 432 ω 82, *immensus* Ω 545, unde apparet poetam his certe locis *mare apertum* Troadis oram alluens cogitasse potius quam *fretum* satis angustum quod Chersonnesum Thracicam praeterfluit, maioris igitur ambitus ei fuisse Hellesponti nomen quam recentioribus.

87—91. Cf. ω 83 sq. — Poetae aetate extitisse priscos aliquot tumulos in ora Troiana, qui heroum sepulcra a populo dicerentur, noster locus testatur. Cf. Strab. 595 sq. et M 8—35.

88. πολυκλήιδι] cf. Π 170.

89. μὴν] § 18.

— κατατεθνηῶτος] § 160.

91. ὀλείται] cf. B 325.

ἥιδεσθην μὲν ἀνάνασθαι, ὀδρεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.

ὁψὲ δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο καὶ μετέφειπε

95 νείκε' ὀνειδίζων, μέγα δ' ἐστοναχίζετο θυμῷ·

„ὦ μοι ἀπειλητῆρες, Ἀχαιῖδες, οὐκ ἐτ' Ἀχαιοί!

96^b = B 235

ἦ μὲν δὴ λῶβη τάδε γ' ἔσsetαι αἰνόνθεν αἰνῶς,

εἰ μὴ τις Δαναῶν νῦν Ἔκτορος ἀντίος εἴσι.

ἀλλ' ὅμως μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,

100 ἡμενοὶ αὖθι φέκαστος ἀκῆριοι, ἀκλεῆς αὐτῶς·

τῶιδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θαυρήξομαι. αὐτὰρ ὕπερθε

νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι.“

ὥς ἄρα φωνήσας κατεδύσετο τεύχεα καλὰ.

ἐνθα κέ τοι, Μενέλαε, ὄφάνη βιότοιο τελευτῇ

104^b = II 787

105 Ἔκτορος ἐν παλάμῃσιν, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν,

105^a = Ω 738

εἰ μὴ ἀνατῆξαντες ἔλον βασιλῆες Ἀχαιῶν·

105^b = Z 158

αὐτὸς τ' Ἀτρεΐδης, εὐρὺν κρείων Ἀγαμέμνων,

δεξιτερῆς ἔλε χειρὸς ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε·

„ἀφραίνεις, Μενέλαε διοτρεφέες, οὐδέ τί σε χοή

110 ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δὲ σχέο, κηδόμενός περ,

110^b cf. A 586

μηδ' ἔθειλ' ἐξ ἔριδος σέ' ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι,

100. (φ)έκαστος Cauer] έκαστοι. Cf. Ω 1. || 104. βιότοιο] θανάτοιο l. a. in A T (*moritis metae* Verg. Aen. XII 546), sic Nauck (item versu parall. et A 170), contrarium errorem Eur. Herc. 1351 irrepsisse observans. || 108. ἔπος] neglecto φ. Bentley δεξιτερῆν... χεῖρα φέπος, ut Ξ 137 Ω 671 α 121 σ 258; sed *salutantum* id, non *corripientium*. || 110. δὲ σχίω] sic Ar., δ' ἰσχυρο C.

94. ἀνίστατο] cf. Γ 134 sq.

95. νείκε'(ῖ)] § 71.

96. Crimina cumulat Menelaus, satis sane petulanter atque inique, ut Agamemnon Δ 338 sqq. — De voce ἀπειλητῆρ cf. Θ 150.

97. αἰνόνθεν αἰνῶς] cf. quae ad vs. 39 sunt observata.

99. *Aqua et humus fiat*is denuo. Redeatis ad πηλὸν ἐξ οὗ πεφύρησθε, ut loquitur quidam nebulo apud Herodam (Mim. II 28 sq.). Cf. Hes. Op. 61 et Ω 54.

— ὅμως] § 29.

100. ἡμενοὶ... ἀκῆριοι] cf. Γ 134 sq. et E 812.

— φέκαστος] *singuli duces*.

102. νίκης πείρατ'(α)] cf. N 359.

103. Menelaus *clipeum*, quem Hectore loquente posuerat, denuo sumit, item Aiax vs. 206 sq.; cf. Γ 114 et Δ 222.

108. ἀνατῆξαντες] cf. Γ 134 sq.

109 sq. σε χοή | ταύτης ἀφροσύνης] cf. I 75 sq.

111. ἐξ ἔριδος] *propter laudis aemulationem*, inutiliter, non in ipso praelio, sed ultro inito certamine. Redit locutio δ 343 (= ρ 134); idem valet infra περὶ ἔριδος vs. 301 Π 476 Υ 253. Cf. Δ 440.

— σέ'(ο)] § 92.

- Ἑκτορι Πριαμίδνι, τὸν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι. 112^b = O 167, 183
καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἔνι κυδιανέειν
ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι, ὃ περ σέο πολλὸν ἀμείνων. 114^b = Φ 107 cf.
II 709
115 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἴζε' ἰὼν μετὰ φέθνος ἐταίρων,
τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
εἴ περ ἀταρβής τ' ἐστὶ καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκώρητος,
φνίμι μιν ἀσπασίως γόνυ καμψέμεν', αἶ' κε φύγησι 118 sq. cf. T 72 sq.
διδῶν ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆος διδοτῆτος. 119 = 174 cf. E
409
120 ὥς φειπὼν παρέπεισεν ἀδελφεόο φρένας ἥρωσ,
αἴσιμα παρφειπῶν' ὃ δ' ἐπέιθετο. τοῦ μὲν ἔπειτα 120 sq. a = Z 61 sq.
γνῶσσυνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο. 122^b = Π 782, 846
cf. Z 28
Νέστωρ δ' Ἀργεῖοισιν ἀνίστατο καὶ μετέφειπε
„ὦ πόποι, ἣ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνειν. 124 = A 254
125 ἣ κε μέγ' οἰμώξειε γέρον ἱππηλάτα Πηλεΐς,
ἔσθλός Μυρμιδόνων βουλκφόρος ἡδ' ἀγορητής,
ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεε φῶι ἐνὶ φoίκωι,
πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεὴν τε τόκον τε 128 cf. O 141
128^b cf. o 175

112. στυγέουσι] τρομ[έουσι] Oxyrh. pap. 763 (ut P 203, cf. σ 80). || 113. τούτῳ] τοῦτον l. a. in A. || 114. ἀμείνων] -νω Zen. (cf. A 80). || 117. *ἀταρβής] ἀδείης J2 (quod vitiosum pro ἀδφείης, υ-- pro -υ-). Cf. N 299 et v. l. γ 111; vHerwerden ἀπειρήσ (cf. O 697 Γ 60 λ 270), Pallis ἀναιδήσ (cf. E 593). || 118. ἀσπασίως] cf. Σ 270. || 120. ἀδελφεόο § 59] -φειού. || 127. μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεε] μειρόμενος μεγάλ' ἔστειν Zen. (μειρόμενος interpretatus στερόμενος).

112. στυγέουσι] non *oderunt* nunc (ut Θ 370 al.), sed *reformidant*, item O 167, 183 et causativum στύξαι λ 502.

113 sq. Res nondum tulit ut Hector Achilli se opponeret. Quem ipsi Achilli metuendum esse Agamemnon nunc ait, quo argumento fratrem a consilio temerario deterreat (cf. P 588). Ipse vero Achilles: „non ausus est Hector” ait „nuper me petere, cum urbes „camposque vicinos populatus sum” (I 352—355; cf. ibid. vs. 328 sq. et Π 69 sq.), et similia Iuno dixit E 788—790 Achivos ad strenue pugnandum cohortata. Hector autem senatorum Troianorum inertiam meticulosam causatur O 721—723.

114. ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι] cf. Γ 353 sq.

115. ἴζε'(o)] § 117.

118. καμψέμεν'(αι)] § 125.

122. Clipeus Menelao adimitur denuo (cf. vs. 103).

125. *Peleum* Nestor nunc commemorat utpote sodalem suum et amicum. Ambo una hominum aetate seniores sunt quam reges qui Troiam nunc oppugnant (cf. A 250—252); solus Idomeneus aetate suppar est (cf. N 361).

127. ποτε] tum cum bellum Troianum instabat, *Peleum* visit Nestor; cf. I 252—259.

128. πάντων] solorum *ducum* habetur ratio, ut semper.

— γενεὴν τε τόκον τε] hae voces ad *sobolem* indicandam iunguntur etiam

- τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὅφ' Ἐκτορι πάντας ἀκούσαι,
 130 πολλά κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας αἰεῖραι,
 θυμὸν ἀπὸ μελέων δῦναι δόμον Ἀΐδου εἶσω.
 αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων, 132 = B 371
 ἡβῶιμ' ὥς δ' ἐπ' ὠκυρόωι Κελάδοντ' ἐμάχοντο
 ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγγεσίμωροι,
 135 Φειᾶς παρ' τείχεσσι, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα. 135^b = γ 292
 τοῖσι δ' Ἐρευνθαλίων πρόμος ἴστατο, φισόθεος φῶς,

130. φίλας ἀνὰ] βαρεῖας Ar. L (cf. A 89). || 133. Κελάδοντ'(ι) Ἀκίδοντι l. a. apud Strab. 348. || 135. Φειᾶς] sic Ar., Χάας l. a. apud Strab. 348 (cf. Paus. V 5), Φηρᾶς (-ρησ?) Didym., „οὕτω γὰρ καὶ Φερεκύδης ἱστορεῖ". Quod verum videtur; cf. comment.

O 141 o 175; sola vox γενεή ita usurpatur Φ (187?) 191 δ 27. Rogavit Peleus quinam et quales essent filii virorum, quibuscum ipse olim convivisset et in bella esset profectus.

131. δοῦναι] § 125.

133. ἡβῶιμ'(ι) pro ἡβόοιμι (cf. H 157 A 670) suspectum. Optativus ut Δ 314.

— Κελάδοντ'(ι) erant qui non pro proprio nomine sed pro participio haberent propter *Iardani* alterius fluminis nomen additum (cf. A 99).

134 sq. *Phëarum* promunturii Elidis mentio suo loco fit o 297 (ubi cf. v. l.), sed a nostro loco aliena est huius promunturii mentio, nam *Pylios* Triphyliæ incolae cum *Arcadibus* illic aliquando conflixisse veri est dissimile, neque in eius vicinia *Celadon* aut *Iardanus* ostendi potuit flumen. Quapropter veteres varia tentarunt. In valle *Alphei* urbs quam vult poeta quaerenda videtur, circa Triphyliæ et Arcadiæ confinium, *Celadon* igitur et *Iardanus* videntur fuisse rivi in *Alpheum* influentes. Quæ cum ita sint, probabilis est veterum coniectura, quam strenue defendit Berard in opere de *Odyssea* conscripto, significari — certe a poeta significari debuisse — *Phëram* sive *Phëras* urbem illam, cuius fit mentio in *Telemachi* itinere γ 488 o 186.

Nam *Pheram* illam haud procul ab *Alpheo* flumine esse quaerendam docet ipsius *Alphei* nomen E 545 γ 489 commemoratum; videtur autem in *Lycæi* radicibus fuisse sita, ubi postea fuit *Aliphëra* oppidum (cf. Polyb. IV 77 sq.).

134. ἐγγεσίμωροι] cf. B 692.

136—156. *Lycurgus* Arcas olim interemit *Areithoum*, cuius arma — *aureumne clipeum* poeta dicit illum, cuius mentio fit Θ 192—195? — viginti fere annis post senescens dedit *Ereuthalioni*. Hunc *Nestor* vicit necavit spoliavit iuvenis, iamque, una ætate post *Ereuthalionis* mortem præterlapsa, *Menesthius* *Areithoi* filius ante *Troiam* pugnans a *Paride* caesus est (H 8—10). Ergo poeta aut sumsit *Menesthium* tum cum cecidit quinquagenarium ad minimum fuisse, aut temporum rationem non habuit (cf. A 250—252). Et hoc veri est similis, cum præsertim et *locorum* imaginem satis turbatam, certe obscuriorem, hæc fabula præbeat. Nam *Menesthium* *Arne* e *Boeotia* (vel e *Thessalia*, cf. B 507 et 494) oriundum poeta dixit: ubi quid agebat filius regis ab *Arcade* quodam olim occisi? Videtur igitur *Areithous* olim herois *Thessali* nomen fuisse, desum-

- τεύχε' ἔχων ὦμοισιν Ἀρηϊθόοιο γάνακτος,
 δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπικλήσιν κορυναίην
 ἄνδρες ἐπικλήσκον καλλίζωνοί τε γυναῖκες,
 140 οὐνέκ' ἄρ' οὐ τόξοισι 'μαχέσκητο δουρὶ τε μακρῶι,
 ἀλλὰ σιδηρεῖνι κορύννῃ 'ρήγνυσκε φάλαγγας.
 τὸν Ἀνκόφοργος ἔπεφνε δόλωι, οὗ τι κράτεϊ γε,
 142^b cf. Ψ 515^a
 στεινωπῶι ἐν ὁδῶι, ὅθ' ἄρ' οὐ κορύννῃ φοι ὄλεθρον
 143^a = Ψ 416
 'χραῖσμε σιδηρεῖν' πρὶν γὰρ Ἀνκόφοργος ὑποφθᾶς
 145 δουρὶ μέσον 'περόννησεν, ὃ δ' ὕπτιος οὐδὲ ἐρείσθη
 145^a = N 397
 145^b = A 144 cf.
 τεύχεα δ' ἐξενάριξε, τὰ φοι 'πόρε χάλκεος Ἄρησ.
 M 192
 146^a cf. N 619 P
 537 Φ 183
 καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα 'φόρει μετὰ μῶλον Ἄρηος.
 147^b = H 245
 αὐτὰρ ἐπεὶ Ἀνκόφοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
 'δῶκεν Ἐρευνθαλίῳ, φίλῳ θεράποντι, φορῆναι
 150 τοι' ὃ γε τεύχε' ἔχων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους.
 οὐ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδέδισαν, οὐδὲ τις ἔτλη. 151 cf. h. Ap. 47

144. ὑποφθᾶς] ἀναστὰς l. a. ant. || 146. δ'(ι) Ar. A] ε' C D. || 149. 'δῶκεν H L] δῶκε δ'
 Ar. Ω. || 151. In G Z additur versus: ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊότητι (H 40, 51 Γ 20).

tum e priscis illis fabulis, quae Nestorem non in Peloponneso sed in Thessalia collocabant, ubi et *Pheres* ab eo profligatos esse Iliadis poeta narravit (cf. A 268). Similis in *Amyntoris* patria definienda fuit ambiguitas (cf. I 447 sq.); nec non *Styx* rivus in Arcadiam e Thessalia migravit (cf. B 755). Et *Ereuthalionem*, qui etiam Δ 319 commemoratur, fabulae Iliade antiquiores non Arcadiae regem faciebant fortasse sed partis alicuius Thessaliae vel regionis huic vicinae. Haud inepte certe in saltibus *Centauroorum* saxa et arbores iactantium quaesierit quis bellatorem illum, qui non hasta vel gladio sed ingenti clava usus est; et cf. B 603—614 de rara Arcadum apud H. mentione. — Aliud aetatis iuvenilis facinus, quo in bello cum *Epeis* gesto inclaruit, Nestor fuse enarrat A 671—761. *Molium* tum profligavit. *Areithoi* tumultum prope Mantineam fuisse testatur Pausanias VIII 11 § 3;

sed si probabilia sunt quae supra disputavimus, illum regem cuius nostro loco fit mentio revera illic sepultum fuisse non est credibile.

138. De epanalepsi cf. B 672.

139. καλλίζωνοι] cf. B 479.

140. τε] id quod *vel* nunc valet, ut saepe apud H. (cf. Γ 40). Non enim eiusdem est arcu et hasta pugnare.

141. *Clava ferrea (ferrata)* ab ipso Marte accepta (vs. 146; cf. B 827) munitus erat *Areithous*, telo insolito. Veris telis non ferreis sed *aeneis* utebantur milites *Homerici* (cf. Ψ 826—835).

145. 'περόννησεν] verbum transfertur. Nam subest imago: tam facile *Lycurgus* hasta transfixit corpus *Areithoi* quam mulier vestem fibula; item N 397. — In loco angusto *Areithous* clavam torquere non potuit.

— οὐδέ'(ι) § 71.

146. τεύχεα] *clavam, galeam, clipeum*.

— χάλκεος Ἄρης] cf. E 704.

150. τοι'(οι) § 59.

- ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν
 θάρσει φῶι, γενεῇ δὲ νεώτατος ἦσκον ἀπάντων·
 καὶ μαχόμεν φοι ἐγὼ, δῶκεν δέ μοι εὖχος Ἀθήνη. 154^b cf. 317
- 155 τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον ἔκτανον ἄνδρα·
 πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρῆορος ἔνθα καὶ ἔνθα.
 εἶθ' ὥς ἡβίοιμι βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη· 157=Δ 670 Ψ 629
 τῶι κε τάχ' ἀντήσσει μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ. § 468 cf. Δ 314
- 160 ὕμων δ' οἳ περ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαϊῶν,
 οὐδ' οἳ προφρονέως μέμαθ' Ἔκτορος ἀντίον ἐλθεῖν.
 ὥς νείκεσς ὁ γέρων, οἳ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν. 161^b = 9 258
- ὥρτο πολὺ πρῶτιστα φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 τῶι δ' ἐπὶ Τυδεΐδης ὥρτο κρατερὸς Διομήδης, 162 cf. Ψ 288
 τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες θοῦρην ἐπιφεύμενοι ἀλκὴν, 163 = Ψ 290 [sqq.
 164-167 = Θ 262
- 165 τοῖσι δ' ἐπ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἴδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνναλίῳ ἀνδροφόντῃ, 164^b = Σ 157 [sq.
 165^b sq. = P 258
 166 cf. B 651
 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός, 167^b = B 736
 ἄν δὲ Θόας Ἀνδραϊμονίδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς
 πάντες ἄρ' οἳ γ' ἔθελον πολεμιζέμεν Ἔκτορι δίωι.

153. φῶι] ἡμῶι Zen. || 157. τέ Nanck] δέ. Cf. vss. par. || 162. πρῶτιστα Bentley] πρῶτος (-ον) μὲν Ω, item Ψ 288. Cf. Δ 105 al. || 166. ἀνδροφόντῃ § 28] ἀνδρ(ε)φόντῃ.

152 sq. τὸ θάρσος τοῦ θυμοῦ ἀνήκε με. — De reflexiva vi pronominis f3sq cf. § 95.

156. πολλός] *ingens*. Non numerum sed mensuram adi. indicat etiam A 307 Ψ 245 al. Thuc. IV 22 § 2 Plat. Phaedr. 253 e al.; opp. ὀλίγος.

— τισ] ut hic πολλός τις, sic ὅσος τις est κ 45. Admirationem rei insolitae pronomēn τις indicat utrobique.

— παρῆορος] tertius equus bigis additus sive *iuxta alligatus* sic vocatur Π 471, 474 (cf. Θ 87 Π 154). Hinc adi. nostro loco videtur valere *fluxum* sive *sine viribus*, οὐκ ἔντονον, ad ingenium autem transfertur Ψ 603 et saepius apud posteros (cf. Aesch. Prom. 363 Archiloch. fr. 92 Theocr. XV 8).

157. ἡβίοιμι] § 190 sq.; de optativo cf. Δ 314.

159. ὕμων] § 92.

160. οἳ ... μέμαθ'(-τε) etiam T 324 sq. (ὁ δὲ ... πολεμίζω) *pronomēn demonstrativum* sic substituitur personali, vel potius pronomini personali, quod verbo inclusum est, adiungitur. Cf. *substantivum* eadem ratione usurpatum π 194 sq. με δαίμων θέλγεισ, v. l. ρ 217 κακὸς κακὸν ἡγήλαζεσ, τ 549 τεδὸς πόσις εἰλήλουθα. *Relativo pronomini* 1^a verbi persona iuncta est Ω 520 sq. al.

161. ἐννέα πάντες ἀνέσταν] numerus sollemnis. De verbo cf. Γ 134 sq.

164. ἐπιφεύμενοι ἀλκὴν] cf. A 149.

166. Ἐνναλίῳ] cf. P 210.

168. ἄν δὲ] cf. Γ 268.

169. πολεμιζέμεν(αι)] § 125.

- 170 τοῖς δ' αὖτις μετέπειπε γερήνιος ἵπποτα Νέστωρ. 170^a = K 241 φ 130
cf. ο 439 σ 60
„κλήρωι νῦν πεπάλεσθε διαμπερές, ὅς κε λάχησι
οὔτος γὰρ δὴ ὀνέσει ἐϋκνήμιδας Αἰαιοῦς.
καὶ δ' αὐτὸς φὸν θυμὸν ὀνέσεται, αἶ κε φύγησι
δῆτον ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δῆϊότητος.“ 174 = 119
- 175 ὥς ἔφαθ', οἷ δὲ κλῆρον ἐσημνάναντο ῥέκαστος,
ἐν δ' ἔβαλον κυνέει Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
λαοὶ δ' ἠρόσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον. 177 sq.^a = Γ 318
[sq.
ὧδε δέ τις ῥέλειπεσκε φιδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
„Ζεῦ πάτερ, ἦ Αἴαντα λαχεῖν ἦ Τυδέος υἱὸν 178 = 201
178^b = Γ 364
- 180 ἦ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης.“ 180 cf. A 46
ὥς ἄρ' ἔφαν, ἄλλεν δὲ γερήνιος ἵπποτα Νέστωρ.
ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοί,
Αἴαντος. κήρυξ δὲ φέρων ἄν' ὄμιλον ἀπάντηι 181 cf. Γ 324
182^a = x 207
'δεῖξ' ἐνδόξια πᾶσιν ἀριστήεσσιν Αἰαῶν. 183^b = 186
- 185 οἷ δ' οὐ γιννώσκοντες ἀπηνήναντο ῥέκαστος.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἴκανε φέρων ἄν' ὄμιλον ἀπάντηι, 186^b = 183
ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέει ῥάλε, φαίδιμος Αἴας,
ἦ τοι ὑπέσχεθε χεῖρ', ὃ δ' ἄρ' ἔμβαλεν ἄγχι παραστάς,
'γνώ δὲ κλήρου σῆμα φιδῶν, ῥάθησε δὲ θυμῷ.
- 190 τὸν μὲν παρ πόδ' ἔφον χαμάδις ῥάλε, φώνησέν τε.

170. τοῖς δ' αὖτις] τοῖσιν δ' αὖ Christ (item K 241; cf. § 60). || 171. πεπάλεσθε Doederlein (sic Harl. 1771)] -λασθε (Ar. A C T) aut -λαχθε (D) Ω; illud Graecum non est, hoc (polluti este, a verbo παλάσσειν) hinc alienum. Redit error i 331. || 177. θεοῖσι δὲ Alexio Heracleo D] θεοῖς ἰδὲ Ptolemaeus Asc. A C T (cf. Γ 318). || 186. τὸν] ῥ' A, Ar. utrumque.

170. γερήνιος] cf. B 336.

175. ἐσημνάναντο] non *litteris*, sed aliis *signis*, non nisi ei qui insculpisset cognitis. Sic cavebant ne fraus adhiberi posset in sortibus ducendis. Recte sic Ar.; non vero hinc sequitur id quod in scholiis recentioribus perhibetur, ignaros igitur heroas fuisse scribendi, hoc certe loco fingi. Nam id ipsum egerunt nunc duces ut is qui galeam quateret scire non posset cuiusnam essent singulae sortes (cf. ἀψ ὀράων Γ 325), quemadmodum in iudiciis non palam sed insciis ceteris

sententiae a singulis iudicibus sunt latae. — Scribendi ars commemoratur Z 169.

176. Cf. Γ 316.

180. Agamemnon est fortis, robustus, hastam torquendi peritissimus (Ψ 890 sq.).

181. γερήνιος] cf. B 336.

184. ἐνδόξια] cf. A 597.

187. ἐπιγράψας] cf. vs. 175.

188. Mutatur subiectum. Nam *Aias*, non *praeco* ὑπέσχεθε χεῖρα. Dein in parenthesi collocata sunt verba δ δ' ἄρ' ἔμβαλεν ἄγχι παραστάς.

- „ὦ φίλοι, ἦ τοι κλῆρος ἐμός, χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
 θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν” Ἔκτορα δῖον.
 ἀλλ’ ἄγετ’, ὄφρα κ’ ἐγὼ πολεμῆϊα τεύχεα δύω,
 τόφρ’ ὅμεις εὖχεσθε Διὶ Κρονίῳνι γάναντι
 195 σιγῇ ἐφ’ ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῳῆες γε πύθωνται
 ἢ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὐ τίνα δέδμεν ἔμπης. 196^b = β 199
 οὐ γάρ τίς με βίηι γε φεκὼν ἀφίκοντα δίηται,
 οὐδὲ τι φιδρίην, ἐπεὶ οὐδ’ ἐμὲ νήριδ’ αὖ οὕτως
 φέλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.“ 199^b = Σ 436 γ 28
 200 ὥς ἔφαθ’, οἳ δ’ ἠὔχοντο Διὶ Κρονίῳνι γάναντι
 ὥδε δὲ τίς ’φείπεσκε φιδῶν εἰς οὐρανὸν εὐρύν· 201 = 178
 „Ζεῦ πάτερ, Ἰδνθεν μεδέων, κύνιστε μέγιστε, 202 = Γ’ 276
 δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι
 εἰ δὲ καὶ Ἔκτορά περ φιλέεις καὶ κῆδαι αὐτοῦ,
 205 κρίσιν ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῆδος ὅπασσον.“
 ὥς ἄρ’ ἔφαν, Αἴας δὲ ’κορύσσετο νώροπι χαλκῷ. 206 cf. Π 130
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα περὶ χροῖ’ ἔέσσατο τεύχε, 207 cf. Ξ 187
 ’σεύατ’ ἔπειθ’ οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης,

193. δύω] δύω Ar. || 195—199. Zen. Aristoph. Ar. —; cf. comment. || 197. φεκὼν] φλὼν Ar. || 198. τι φιδρίην (ιδρίην) Ar.] τ’ ἀτρίην Ω, μὲν ιδρίην Aristoph. — οὕτως] αὕτως H. || 207. τεύχη] χαλκόν Fick (coll. Ξ 383). An *τεύχε’ ἔφαστο (cf. M 464 Ψ 67 ρ 203 al.)? Sed fortasse postmodo insertus est versus; nam parum apta sunt πάντα et περὶ χροῖ de solo clipeo nunc dicta.

191. καὶ αὐτὸς] ut vos, qui modo optabatis fore ut ego certamen inirem.

192. δοκέω] pulo, item h. Merc. 208 (= δοκέω μοι, δῖω), more postea in dialecto Ionica frequenti (cf. etiam Ar. Vesp. 15 al.). Transitus a significatione vulgari (videor) cernitur σ 382.

193. ὄφρα κ’(ε)] § 326.

194. ὅμεις] § 92.

195—199. „Submissa voce pro mea salute preces facite”, — ne hostes incantamentis aliove artificio verba vestra irrita reddere possint. Dein vero se ipse reprehendens heros „quamquam quid loquor”, addit: „palam „modo precamini! per me licet: nemi-
 „nem nos Achivi metuimus”. Confe-

ratur Helena verba sua retractans Γ 432—436. — Immerito veteres critici hos versus heroῦ indignos censuerunt, in quibus ipsa vita veluti cernitur atque auditur. Salaminis non nisi h. l. et B 557 apud Homerum fit mentio. Pluralis δέδμεν quominus ad solum Aiacem referatur obstat indoles dictionis homericæ. Cf. Z 414.

204 sq. Deus Idaeus ne Hectori faveat verendum est.

206 sq. Cf. vs. 103 et de locutione νώροπι χαλκῷ B 578, de versu autem 207 cf. nota crit.

208 sq. Eadem comparatio est N 298—303, sed aliis verbis inclusa et ad Idomeneum relata.

- ὅς τ' εἶσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὔς τε Κρονίων
 210 θυμοβόροι ἔριδος μένει ξυνέηκε μάχεσθαι
 τοῖος ἄρ' Αἴας ὥρτο πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
 [452 u 352
 212^b = N 78 cf. X
 μειδιάων βλοσυροῖσι προσώπασι, νέρθε δὲ ποσσὶ
 213^b = τ 438
 ἦτε μακρὰ βιβάσ, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
 τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήμεον εἰσοράοντες,
 215 Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυνὴ γέκαστον,
 215 = γ 44
 [370
 "Ἐκτορὶ τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσς' ἐπάτασσε
 216^b cf. N 282 ψ
 ἀλλ' οὐ πως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι οὐδ' ἀναδύναι
 217^a = P 354
 ἄψ λαῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμῃ.
 Αἴας δ' ἔγγυθεν ἦλθε, φέρων σάκος ἥύτε πύργον,
 219 = A 485 P 128
 220 χάλκεον ἑπταβόειον, ὃ φοι Τυχίος 'κάμε τεύχων,

213. βιβάσ] sic Ar. (alii olim βιβῶν? Cf. Γ 22). || 214. μέγ (α)] μὲν Ar. || 217. ἔτι εἶχεν] ἔτι φαίκεν Brandreth, item P 354; cf. comment. ad Σ 520. Simile vitium est Σ 358.

210. θυμοβόροι(ο)] § 59.

212. μειδιάων] § 191.

— βλοσυροῖσι προσώπασι] *severo vultu*, σαρδάνιον μάλα τοῖον, ut dicitur u 302. Cf. δακρυόεν γελᾶσαι Z 484, et quod de Iunone dicitur O 101 sqq.: *labris quidem ridebat*, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανένῃσι | ἰάνθη. Cuiusmodi risus, irae cohibitae signum, etiam magis est metuendus quam minae apertae. Etiam u 347—349 hic sunt afferendi. — Forma metaplasta προσώπασι redit σ 192, adi. βλοσυρός O 608 et saepius apud recentiores (Hes. Scut. 147, 175, 191, 250 Plat. Theaet. 149a al.); cf. βλοσυρῶπις A 36.

213. μακρὰ βιβάσ] *longe gradiens* Verg. Aen. X 572.

214. εἰσοράοντες] § 191.

216. θυμὸς] audacter nunc pro κᾶρ vel κραδίη, ut dicitur N 282; praeterea cf. K 94 sq. X 452, 461. Etiam Ψ 370 θυμὸς sic transfertur.

218. προκαλέσσατο χάρμῃ] cf. A 418.

219—223. Scutum *cylindri dimidiati* formam referens poeta videtur cogitasse (cf. E 453). Cuiusmodi scuta turri

mobili multo erant similia quam aut *rotundi* clipei aut altera species vetusta, cuius figura signo numerali 8 potest indicari. Haec autem scuta quod maiora, hemicylindrica vero minora solent delineari in imaginibus vetustis, id minime obstat nostrae interpretationi. Nam Aiacem, ut solito *densius*, sic et solito *maius* scutum gessisse consentaneum est, quippe qui ipse aliis heroibus esset procerus magis et robustus. Septem autem pelibus taurinis confectum scutum et praeterea lamina aenea obductum nullum nisi in carminibus fuit unquam, nec nisi illi heroi qui statura et viribus alios superabat, αὐτὸς ἔρκος Ἀχαιῶν ὢν, aut huiuscemodi scutum potuit tribui aut hasta undecim metrorum (O 678). Achilli clipeum (rotundum) Vulcanus fecit *quinque* πτυχῶν, *solis laminis aeneis* usus (Σ 481 sq.).

220 sq. Cur e *Boeotiae* urbe *Hyla* scutum sibi petivit heros *Salaminius* (cf. B 557)? Nescimus, fortasse ne ipse quidem poeta sciebat. Nomen

- σκυτοτόμων ὃχ' ἄριστος, Ἴλκι ἐν φοικίᾳ ναίων
 ὅς φοι ἐποίησεν σάκος αἰόλον ἑπταβόειον,
 ταύρων ζατρεφών, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν.
 τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας
 225 'στῆ ῥα μάλ' Ἔκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσκνύδα·
 „Ἔκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα φείσσαι οἴοθεν οἶος,
 οἶοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασι,
 καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ρηξάνορα θυμολέοντα.
 ἀλλ' ὃ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσιν ποντοπόροιςι 229 sq. = B 771
 230 κεῖτ' ἀπομνήσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
 ἤμεσ δ' εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν,
 καὶ πολέες. ἀλλ' ἄρχε μάχης ἥδὲ πτολέμοιο.“ [440
 τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαἰόλος Ἔκτωρ· 233 = 287 cf. Z
 „Αἴαν διογενὲς Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν, 234 = I 644 A 465
 235 μῆ τί μὲ ἤϋτε παιδὸς ἀφαιροῦ πειρήτιζε

221. Ἴλκι Ἰλκι l. a. apud Strab. 408 et 626 (cf. Zen. E 708). || 230. ἀπομνήσας] ἀπμ. Ar. (cf. T 62); ἀπο- est etiam in vs. par. B 772.

Hylae, ut Arnae, Thebarum, aliarum urbium, olim migravitne cum nomine ipsius herois e Thessalia meridiem versus? — In carminibus Iliade antiquioribus famam *Tychii* artificis celebratam esse noster locus videtur testari, et credibile videtur hoc nomen superesse ex illo aevo, cui pro *duobus* (vel *tribus*) heroibus, Aiace maiore Aiace minore (Teucro), unus Ajax solus fuit cognitus (cf. N 198). Dignus qui conferatur est *Icmalius* artifex (item aliunde ignotus) τ 57. Quod autem non *faber*, sed *sutor* vocatur is qui hoc scutum fabricatus est, conferri potest χαλκῆωσ nomen etiam *aurificibus* tributum (γ 432; a potiore enim valet denominatio. Et fortasse hoc remansit ex ea aetate qua e solo corio scuta fiebant, aere non addito (cf. E 453).

222 sq. ἑπταβόειον | ταύρων] cf. B 54 et de ipsa re A 32 sq.

226. οἴοθεν οἶος] cf. vs. 39.

230. κεῖτ' ἀπομνήσας] cf. B 688 et 772.

231. ἤμεσ] § 92.

— τοῖοι οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν] i. q. alibi dicitur τοῖοι ἀντιάσαι (cf. β 60). De particula ἂν pro κεν dicta cf. § 326.

232. *Incipe modo: telum tuum quomodo vitem scio; ego vero si pugnae initium fecero, tibi hastam torquendi occasio nulla erit.* — Commentarii instar sunt Neptuni cum Apolline pugnam singularem inituri verba Φ 439 sq.: ἀρχε... οὐ γὰρ ἐμοί γε | καλόν, ἐπεὶ πρότερον ἔγονόμην καὶ πλείονα φοῖδα, et cf. quae ad A 233—240 sunt observata. Hectorem autem optime intellegere quantum contemtum habeat Aiakis verbum „ἀρχε“ testantur quae respondet ille: *ergone pueri vel mulierculae imbellis me instar habes?*

234—236. Similia sunt Aeneae ad Achillem verba Υ 200—202.

235. με'(o)] § 92.

- ἥδ' ἔννεον, ἢ οὐ φοῖδεν πολεμήϊα γέγρα·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐὺ φοῖδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε· 237^b cf. Ω 548
 φοῖδ' ἐπὶ δεξιᾷ, φοῖδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βοῦν
 ἄξαλέην, τό μοι ἔστι ταλαύρινον πολεμίζειν,
 240 φοῖδα δ' ἐπαῖξαι μῶθον ἵππων ὠκειᾶν,
 φοῖδα δ' ἐνὶ σταδίνι δηῖται μέλπεσθαι Ἄρηι.
 ἀλλ' — οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέμεν τοιοῦτον ἐόντα
 λάθρῃ ὀπιπεύσας, ἀλλ' ἀμφαδόν, αἶ κε τύχωμι —“
 ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος, 244 = Γ 355
 245 καὶ ῥάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον 245 cf. 266
 ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
 ῥέξ δὲ διὰ πύχας ἤλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρήσ,
 ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ ρινῶι ῥέχέτο.
 δεύτερος αὐτε
 Αἴας διογενὴς προῖει δολιχόσκιον ἔγχος, 249^b-254 = Γ 355
 250 καὶ ῥάλεν Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐρίσιν. sqq.
 251 διὰ μὲν ἀσπίδος ἤλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,

238. βοῦν Aristoph.] βῶν Ar. Ω (pro βόην, Hom. βοείην, P 492), βῶ (pro βόα) Rhianus. Error, quem peperit vetusta litteratura (βον), reddit h. Ap. 54 (εὐβων pro εὐβου). || 239. Spuriusne an corruptus? Sensus non praebet h. l. *bellatorum* epitheton *ταλαύρινος* (= φέρασσις, cf. E 289 al.). || 241. δῆται] δῆται Ar.

238 sq. Id quod „σακεσπάλος εἰμί” (cf. E 126) Hector dicit; quod Π 359—361 accuratius definitur.

238. βοῦν] *corium*, *scutum*, item M 105, 137 Π 636, ut ῥινόσ vel ῥινόν Δ 447 ε 281 alibi. Cf. ἐλέφας = *ebur* Δ 141 σ 196 et apud posteros. Similes sunt locutiones σάκος ταύρων E 222 sq., ἱμάς βοός Γ 375, ἄσκοι καμήλων Herodot. III 9.

239. Cf. nota crit.

240 sq. Cf. O 282 sq.

241. δηῖται] § 17.

— μέλπεσθαι Ἄρηι] *ludere* (*saltare*) *in honorem Martis*. Cf. A 474. — *Bellatorum tripudia celeri motu tela hostium vitantium* (cf. Eur. Andr. 1130—1135) *amaro ioco vocantur saltatio Marti sacra*, quemadmodum *bellatorum congressus* dicitur pro-

μάχων (vel πολέμοιο) *δαριστύς* N 291 P 228, *corpora caesorum a feris laniata κυνῶν μέληθηρα* N 233 al. — Cf. Aeneae ad Merionen verba Π 617 sq.: „sal-
 „tationum tuarum finem mea hasta
 „factura est”. Cuiusmodi ioci mor-
 daces ubi absunt, saltatio et pugna
 inter se *opponuntur*: O 508 et Σ 493
 sq. + 509 sqq.; cf. etiam Ω 261.

242—244. Arte cohaerent haec: „sed — nam verbis aut fraude vincere nolo —” et hastae iactu enuntiatum perficit. Cf. Φ 487 sq. et de infinitivi forma βαλέμεν § 126.

243. ὀπιπεύσας] cf. Δ 371.

250. Hoc certe loco inter se distinguuntur σάκος sive *scutum hemicylindricum* et ἀσπίς sive *clipeus rotundus*; item vs. 258 et 260. — Cf. E 453.

251. διὰ μὲν ἀσπίδος] § 22.

- 253 ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμνηε χιτῶνα
ἔγχοσ' ὃ δ' ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
- 255 τῷ δ' ἐκσπασσάμενῳ δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω
σύν ῥ' ἔπεσον, λίσσσι φεφοικότες ὠμοφάγοισι
ἢ συσὶ κάπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρί·
οὐδ' ἔρρηξεν χαλκός, ἀνεγνάμφθη δέ τοι αἰχμή.
260 Αἴας δ' ἀσπίδ' ἔνυξεν ἐπάλμενος· ἦ δὲ διὰ πρὸ
ἤλυθεν ἔγχεϊν, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα,
τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε, μέλαν δ' ἀνεκῆκιν αἶμα.
ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέλκνε μάχης κορυθαίολος Ἴκτωρ,
ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἴλετο χειρὶ παχείνι
265 κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τροχύν τε μέγαν τε·
τῷ βάλεν Αἴαντος δφεινὸν σάκος ἐπαβόειον
μέσσον ἐπομφάλιον, περιμήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺ μείζονα λαῶν ἀείρας
ἦκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ γῆν' ἀπέλεθρον,
270 εἶσω δ' ἀσπίδ' ἔφαξε βαλὼν μυλοφειδέϊ πέτρῳι,
'βλάψε δέ τοι φίλα γούναθ'· ὃ δ' ὕπτιος ἔξετανύσθη
ἀσπίδ' ἐνιχυρμφθεῖς. τὸν δ' αἰψ' ὥρῳσεν Ἀπόλλων.
καὶ νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,

255^b sq.^a cf. ψ 686

sq.

256^b sq. = E 782

sq.

258 cf. N 646 O

528

259 = Γ 348

260 cf. M 404

261 = M 405

263^a = A 255

264 cf. Φ 403

265 = Φ 404

266 cf. 245

268^b sq. = ι 537

sq.

273^a = P 530

252 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἡρήρειστο·

252. Del. Reichel; cf. Γ 332 sq. et 358. || 255—257. Zen. et alii om. || 256. λίσσσι Brandreth] λειουσιν. Cf. § 74. || 259. χαλκός Ar. T] -κόν Ω. Cf. Γ 348. || 260. ἔνυξεν ἐπάλμενος] ἔνυξ' ἐπάλμενος (item M 404)? Cf. vs. 15 et Θ 85. || 272. ἀσπίδ' ἐνιχυρμφθεῖς Ar.] ἀσπίδι ἐγγχε(μ)φθεῖς Ω. Cf. Γ 349. — αἰψ'(α)] sic Ar., ἀψ olim alii. Quae particulae confusae sunt etiam P 729 Φ 33 β 292 γ 307 δ 283 ε 349, 352 ς 92 ι 485 κ 244, 263, 395, 405 μ 199 σ 110.

255. Uterque adversarium ipsius hasta evulsa adoritur. Iung.: ἐκσπασσάμενῳ... χερσὶν = hastas evulsas manu tenentes (non proicientes).

259. Cf. Γ 348. Priore ictu obtusior facta hastae cuspis ne superficiem quidem scuti perfregit.

267. ἐπομφάλιον] adiectivum †, quod adverbii vice nunc fungitur: in ipso umbone.

269. ἀπέλεθρον] cf. Λ 354.

270. μυλοφειδέϊ πέτρῳι] qui μύλαε (†)

dicatur M 161. Adi. †, cf. μύλη η 104 al.

273 sqq. Finem pugnae nunc facere Iliadis poetam coëgit belli decursus aliunde cognitus. Nam utrumque heroem ex hoc certamine vita salva evasisse certum erat: Hectori mortem illaturus erat Achilles, Ajax autem post utriusque mortem ipse leto se erat daturus, et multa etiam de utroque heroë poeta narrare habuit. Cf. vs. 46.

- εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν, 274^b = A 334
 275 ἦλθον, ὃ μὲν Τρώων, ὃ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω 276 cf. Γ 148
 μέσσαι δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρ' ἔσχεθον, εἶπέ τε μῦθον 277^a = Γ 416
 κήρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μῆδεα φειδῶς 278 cf. β 38
 „μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε μηδὲ μάχεσθον·
 280 ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 ἄμφω δ' αἰχμητά· τό γε δὴ καὶ φίδμεν ἅπαντες.
 νύξ δ' ἥδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.“ 282 = 293 cf. Θ 502
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
 „Ἰδαῖ“, Ἐκτορα ταῦτα κελεύετε μνθῆσασθαι,
 285 αὐτὸς γὰρ χάρμιν προκαλέσσοτο πάντας ἀρίστους.
 ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἦι κέ περ οὔτος.“
 τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαιόλος Ἐκτωρ· 287 = 283
 „Αἴαν, ἐπεὶ τοι ἔδωκε θεὸς μέγεθός τε βῖνν τε
 καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχε' Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι,
 290 νῦν μὲν παυσάμεσθα μάχης καὶ διηϊότητος,
 σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχεσόμεθ', εἰς ὃ κε δαίμων 290 sq. cf. 29 sq.
 ἡμε διακρίνηι, δῶμή δ' ἐτέροισι γε νίκην. 291^b sq. = 377 sq., 396 sq.
 νύξ δ' ἥδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι, 293 = 282
 ὥς σύ τ' ἐϋφρήνῃς πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοῦς,
 295 σοὺς τε μάλιστα φέτας καὶ ἐταίρους οἳ τοι ἔασι,
 αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ φάστν μέγα Πριάμοιο φάνακτος 296^b = P 160 Φ 309 γ 107
 Τρώας ἐϋφραίνω καὶ Τρωιάδας ἑλκεσιπέπλους, 297 cf. Z 442

277. εἶπε] neglecto *ς*, σκῆπτρον 'σχεθε' φεῖπε? || 280. ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ] *ἄμφω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ (item K 552)? Cf. § 191. || 285. αὐτὸς] οὔτος l. a. in A. || 286. κέ περ § 326] περ ἄν. || 290. νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ διηϊότητα T (= vs. 29). || 293 et 295. Ar. —

274. Διὸς ἄγγελοι] cf. A 334.

279—282. Honori satis iam datum: aemulos ex speidos tantum (vs. 111) nunc pugnares perire nihil opus. Itaque certamen dirimunt praecones.

282 et 293. νυκτὶ πιθέσθαι] *decedere nocti* Verg. Ecl. VIII 88, item Θ 502 l 65 μ 291, cf. δαίτι πιθέσθαι Ψ 48, γῆραι Ψ 645.

284. Cf. vs. 290.

285. χάρμιν προκαλέσσοτο] cf. A 418.

286. Cf. N 486.

— κέ περ] § 326.

289. ἔγχε(ν) § 71.

290. Victum, certe inferiorem e certamine evasisse Hector se fatetur pugnae finem fieri iubendo. Cf. vs. 312.

291 sq. *In ipsa acie mox satis superque cum tibi erit quod agas, tum mihi.*

292. ἡμε] § 92.

297. ἑλκεσιπέπλους] cf. Z 442.

- αἷ τέ μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα. 298 cf. Σ 376
 δῶρα δ' ἄγ' ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω,
 300 ὄφρα τις ὧς φείησιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
 ἡμὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο, 301^b = Π 476 r
 ἡδ' αὖτ' ἐν φιλότινι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε. 253
 ὧς ἄρα φωνήσας ὁδῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
 σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐν τμητῷ τελαμῶνι 304 = Ψ 825
 305 Αἴας δὲ ζωστήρα δίδου φοίνικι φαιρινόν. 305^b = Z 219
 τῷ δὲ διακρινθέντε ὃ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
 ἦλ', ὃ δ' εἰς Τρώων ὄμαδον ἴκε. τοὶ δ' ἐχάρησαν, 307^b sq. = E 514
 ὧς ς' ἔριδον ζωῖόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα, sq.
 Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους 309^b = M 166 N
 310 καὶ ς' ἦγον προτὶ φάστυ, ἀφελπτεύοντες σάον εἶναι. 318 P 638 λ 502
 cf. Z 502

298. δύσονται] alii olim δύονται (Θύ. cod., corr. Heyne). || 300. ὧς Bentley] ὧδ'. — τε Τρώων τε] χαλκοχιτώνων D. || 304. ἐν τμητῷ] ἐν κμητῷ Ar. || 308. ς'(ε)] add, Brandreth. || 310. ς'(ε) Brandreth] ῥ'.

298. *Quae me servato laetae locum sacrum intrabunt.* Vox ἀγών in dictione epica *locum conventus* vel ipsum *coetum* significat (cf. Σ 376 Ω 1 θ 380 al. Hes. Theog. 91 Scut. 312, ἀγώνιος Aesch. Ag. 513); etiam νεῶν ἀγών dicitur O 428 al. — Nunc videtur indicari locus numini urbis tutelari (Minervae, cf. Z 86) sacer, ubi illud numen saltationibus rite colatur; cf. Ariadnae deae χορὸς «Nosius (Σ 591 sq.). Verba μοι εὐχόμεναι non, quod fuere qui perhiberent, valent: *mihi precantes* (quasi deus esset Hector), neque: *pro me vota nuncupantes*, sed coll. A 761 X 394 vertenda sunt: *mihi laudem dantes, laudibus* — i. e. laeto cantu et saltatione — in numinis tutelaris delubro *me extolentes* post victoriam.

301. ἔριδος πέρι] i. q. ἐξ ἔριδος vs. 111.

302. ἀρθμήσαντε] †, *amicitiae foedere iuncti*, cf. ἀρθμός h. Merc. 524, ἀρθμιος π 427. — Hanc ob causam Hector

Aiacem in pugna vitat A 542; sed ≡ 402—420 alter ab altero manus non abstinet, neque N 190 vel alibi.

303—305. Letifera haec dona fuisse fabulati sunt posteri; cf. Soph. Ai. 657 sqq.; 815 sqq., 1025 sqq. — Ceterum cf. ρ 222. Locutio ἔδωκε ... φέρων id valet quod ἦνεγκε δώσων, *porrigebat ut daret*. Cf. A 137 sq.

306. τῷ ... διακρινθέντε] cf. quae ad Γ 211 sunt annotata.

310. Etiamne *in ipsam urbem* deductus est Hector? Non dixit id poeta, ipsa autem res tulit ut dux cum copiis noctem in campo ante portas transigeret. Nec non id flagitabat ratio carminis; nam uxori ultimum vale iam dixit Hector. Cf. vs. 345, 380 et Z 367 sq.

— ἀφελπτεύοντες] imperfecti hoc est participium, = ἀφέλπτειον γάρ vel οὐ γάρ ἔφαντο (quod legitur δ 638), *non enim putaverant*. Cf. δ 664 φ 99 et quae frequens apud scriptores Atticos est locutio: οὐκ ἂν οἰόμενος τοῦτο γενέ-

Αἴαντ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἐκκνήμιδες Ἀχαιοὶ	311 cf. E 668
εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρηότα νίκηι.	312 ^a = Ψ 36

νεκρῶν ἀναίρεσις.

οἳ δ' ὅτε δὴ κλισίησιν ἔν Ἀτρεΐδᾳ ἐγένοντο,	313 = I 669
τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσε γάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων	314 sq. cf. B 402 sq.
315 ἄρσενα πεντετέτηρον ὑπερμενέϊ Κρονίωνι.	
τὸν δέρον ἀμφὶ θ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,	316-318 ^a = τ 421 sqq.
'μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως 'πεῖραν τ' ὀβελόισι,	317 sq. = Ω 623
ᾧπτισάν τε περιφραδέως, 'φερύσαντό τε πάντα.	317 cf. A 465 [sq.
αὐτὰρ ἐπεὶ 'παύσαντο πόνου 'τετύκοντό τε δαῖτα,	318-320 = A 466 sqq.
320 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐρίσης·	
νώτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσ' ἐγέραιρε	321 cf. ξ 437
ἥρωσ Ἀτρεΐδης, εὐρὺ κρείων Ἀγαμέμνων.	322 = A 102
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον εἶντο,	323-326 = I 92
τοῖς δ' ἔργων πάμπρωτος ὑφαίνεμεν ἥρχετο μῆτιν,	323 = A 469 [sqq.
325 Νέστορ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·	325 sq. = ω 52 sq.
ὃ σφιν ἐὺ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·	325 ^b = B 5
„Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,	327 = 385 Ψ 236
πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι κάρη κομάοντες Ἀχαιοί,	
τῶν νῦν αἶμα κελαινὸν ἐϋρροον ἀμφὶ Σκάμανδρον	
330 ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἀρης, ψυχὰς δ' Ἀφιδόσδε κατῆλθον·	

315. πεντετέτηρον] πενταέτηρον Ω. || 327. Ἀτρεΐδῃ] -δαί C.

σθαι *cum non putasset id futurum* (θ. g. Thuc. IV 28 § 3, cf. Eur. Alc. 1088 Men. Disc. 152 al.); et alia sunt similia. — De synizesi cf. § 8 et 191. Verbum ductum ab adiectivo ἀφελπτος (h. Ap. 91 Cer. 219, 253; cf. ἀφελπής ε 410) apud Homerum non nisi h. l. invenitur, sed redit apud Herodotum VII 168.

— σάον] § 62.

312. Cf. vs. 290.

313. Ἀτρεΐδα(ο)] § 55.

316. διέχευαν] *aperuerunt*, ita ut intestina possent eximi. Item γ 456

ξ 427 τ 421. Praeterea cf. ἀνίσσθαι β 300.

321. νώτοισιν ... διηνεκέεσ'(ι)] *perpetui tergo bovis*(?) Verg. Aen. VIII 183. Item ξ 437; praeterea cf. δ 65 sq. θ 475 Herodot. VI 56. Dicuntur διηνεκέεσ musculi dorsales iuxta spinam utrinque *porrecti* (*filet*, *haas*).

324. ὑφαίνεμεν(αι) ... μῆτιν] cf. Σ 367 et § 125.

325. Cf. A 627.

328. κάρη κομάοντες] cf. B 11 et § 191.

330. De sedibus mortuorum cf. O 188.

τῶι σε χρὴ πόλεμον μὲν ἄμ' ἡοὶ παῦσαι Ἀχαιῶν,
αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροῖς

333 βουσί καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακόμεν αὖθι.

336 τύμβον δ' ἄμφι πυρὴν ἔνα χεύομεν ἐξαγαρόντες

336-341 cf. 435

ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δέιμομεν ὄκα

sqq.

334 τῷθ' ὁν ἀπὸ πρὸ νεῶν, ὥς κ' ὅστέα παισὶ φέκαστος
φοῖκαδ' ἄγηι, ὅτε κ' αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαίαν.

333. αὖθι Hoogvliet] αὐτοῖς. Cf. § 98. || 334 sq. Ar. —, cf. comment. || 336. δ' (ε)] τ
Ar. — ἄμφι πυρὴν] ἄμφιβολὸν l. a. in T. || 337. ἐκ πεδίου] ἐν πεδίῳ Aristoph.

331. ἡοί] § 77.

333. βουσί καὶ ἡμιόνοισιν] cf. Ω 782.

334 sq. Iure damnavit Ar.; nam sing. πυρὴ vs. 336, adi. ἄκριτος vs. 337, 436, verbum ἐνέειον vs. 428, 431 docent de secernendis singulis corporibus poetam non cogitasse, cf. etiam Δ 174 Σ 332 γ 108 sqq.; neque mos fuit militibus ossa defunctorum in patriam reportare (cf. vs. 86 al.). Etiam Troës suorum cineres in loco ubi cremati erant reliquerunt (cf. vs. 429). Apte autem dicta non sunt verba: ὥς κ' ὅστέα παισὶ φέκαστος ἄγηι (ecquid φέκαστος ἄγητ'(αι)?), neque liberi plerisque militibus fuisse putandi sunt. — Cognitos hos versus habuisse videtur Aeschylus (cf. Agam. 436—445).

335. ὅτε κ'(ε)] § 326.

336. ἐξαγαρόντες] *struentes*, cum adiectivo ἄκριτον iungendum. Cf. Thucyd. I 93, ubi *extendere* vel *producere vallum* valet.

337—343. Pugna hodierna quoniam non ita bene cessit, — nam nihil, quod quidem operae pretium esset, est actum, et speraverant tamen Achivi fore ut primo impetu urbem expugnarent (cf. B initio), — Nestor intellegit castra fossa et vallo esse firmanda, ὅφρα σφιν νῆας τε θαῶς καὶ ληῖδα πολλὴν | ἐντοσ ἔχον ῥηται, ut dicitur M 7 sq.: *naves* cum taber-

naculis et *praedam* ante paucos dies ab Achille advectam (cf. B 690 sq. | 328—331), nec non *ossa caesorum*. Quod opus quomodo Achivos conficisse poeta mente sibi finxerit, optime intellegitur collatis verbis Thucydidis IV 90 § 2, Delium ab Atheniensium exercitu anno 424 munitum describentis: „τάφρον μὲν ἔσκαπτον, ἐκ δὲ τοῦ ὀρύγματος ἀνέβαλλον ἀντὶ τείχους τὸν χοῦν, καὶ σταυροὺς παρεπήγνυσαν, πύργους δὲ ξυλίνους κατέστησαν ἥι καίρος ἦν. Fossa igitur naves et tumulum includens dum ab altero promunturio ad alterum ducitur (cf. Ξ 36), sponte fit et *agger* sive τείχος ἀμφύχυτον, quale illud fuit quod Herculi olim fecere Troiani (Υ 145). *Murum lapideum* poeta non cogitavit neque potuit cogitare (M 178 cum corruptus est tum spurius; sed cf. infra vs. 443—464). Praeterea turres ligneas (cf. M 36) Achivi struxerunt „ubi opus fuit“, quae porta claudi possent, apertae autem copiis exitum introitumque darent. Nam ipsi aggeri portam inseri non potuisse vix est quod hic dicatur. Huius igitur aggeris partem Apollo O 364 ρεία αὖτις συνέχευε ποσσί, et post bellum finitum, cum Achivi e Troade abiissent, di aggerem totum vi aquarum liquefactum ἀμάλδυναν sive *abdiderunt*, ut non iam *cerneretur effecerunt* (M 18, 24, 32;

- πύργους ὑψηλοῦς, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν, 338 cf. Ξ 56, 68
 ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας,
 340 ὄφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίη δόδος εἴη·
 ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον,
 ἥ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα,
 μή ποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος Τρώων ἀγερώχων.“
 ὧς ἔφαθ', οἷ δ' ἄρα πάντες ἐπίνευσαν βασιλῆες. 344 = Γ 710
 345 Τρώων δ' αὖτ' ἀγορὴ γένετ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρι
 δφεινή, τετραχυῖα, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσι.
 τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύει· 347 cf. Σ 249 χ 461
 „κέκλυτέ μοι, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπικούροι, 348 sq. = 368 sq.
 ὄφρ' ἔσπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει. 348 = Γ 456
 350 δεῦτ' ἄγετ', Ἀργεῖνν Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ 349 = Γ 458
 349 sq. = 368 sq. 348 = Γ 456 349 = Γ 458

339. εὖ] ἔπ' l. a. ant. (item vs. 438). || 340. εἴη GHermann] εἴη. Cf. § 302. ||
 342. ἵππους L] ἵππων Ω (collectivum a dictione epica alienum). — ἐοῦσα] ἔχουσα l. a. in
 T (cf. § 340). || 344. ἐπίνευσαν § 295] -νησαν. || 345. Ἰλίου] neglecto ῥ. || 346. δφεινή]
 δεινόν Heyne. || 347. ἦρχ' ἀγορεύει] ἀντίον ἡῦδα A. || 348. μοι § 92] μεν. || 349 et 369.
 ἔσπω § 246] εἴπω.

cf. H 463). Nulla videlicet eiusmodi
 rudera postmodo in littore Troadis
 comparuerunt. — Alter quoque Thu-
 cydidis locus huc facit I 11, ubi Achi-
 vos „ἐπεὶ ἀφικόμενοι μάχῃ ἐκράτησαν,
 τὸ ἔρυμα τῷ στρατοπέδῳι τευχίσασθαι”
 scribit, *brevi* igitur post adventum
 hoc vallum ab iis structum sumens, —
 et recte sane sumens, non dubitans
 tamen quin bellum Troianum per decem
 annos protractum fuisset. Quas opi-
 niones quomodo inter se conciliari
 posse putaverit, non liquet.

339 sq. Portam in vallo strui iubet
 Nestor, eamque tam largam ut cur-
 rus per eam agi possint. Hanc por-
 tam postea frustra oppugnaturus est
 Asius, dein saxo effractus Hector.

342. ἀμφὶς ἐοῦσα] *interposita*. Cf.
 Γ 115.

343. ἀγερώχων] cf. B 654.

344. ἐπίνευσαν] § 295.

345. Τρώων] non *cunctorum*, sed
senum, qui in urbe cum ipso Priamo
 remanserunt. Nam copias, quibus in
arce locum non fuisse dici vix est
 opus, *ante urbem* noctem transegisse
 fert ratio. Sic igitur etiam vs. 415
 est interpretandus. Hectorem autem,
 cuius nulla nostro loco fit mentio,
 apud copias mansisse sumamus opor-
 tet, id quod ducem decebat; qui si
 in concione nunc adfuisset, fieri vix
 potuisset quin et ipse verba faceret.
 Cf. vs. 310 et Z 367 sq. Θ 518. —
 Atqui, dixerit quispiam, Paris tamen
 non excubat nunc. Ita est sane:
 nempe hunc nunc requirebat poeta,
 adesse igitur eum finxit, hominem
 mollem et uxorium.

— ἀγορῇ] de fori loco cf. Σ 504.

— πόλι(ν)] § 74.

347—352. Antenoridem suadet quod
 ante bellum initum. Cf. Γ 146—149.

	δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν. νῦν δ' ὄρκη πιστὰ	351 ^a cf. X 117
352	ψευδόμενοι μαχόμεσθ' αὖτις οὐ νύ τι κέρδιον ἡμῖν.“	
354	ἦ τοι ὅ γ' ὧς φειπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τοῖσι δ' ἀνέστη	354 = A 68
355	δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡυκόμοιο, ὅς μιν ἀμειβόμενος ῥέπεα πτερόεντα προσηύδα· „Ἀντίνορε, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις· ῥοῖσθαι καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι. εἰ δ' ἔτεδόν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις, 360 ἔξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὥλεσαν αὐτοῖ. αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι μέθ' ἱπποδάμοισ' ἀγορεύσω. ἀντικρὺ δ' ἀπόφνημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω· κτῆματα δ', ὅσ' ἀγόμεν ἐξ Ἀργεὸς ἡμέτερον δῶ, πάντ' ἐθέλω δόμεναι καὶ ῥοίκοθεν ἄλλ' ἐπιθειναι.“	355 = Γ 329 [sqq. 357 ^b -360 = M 231 357 ^b = Σ 285
365	ἦ τοι ὅ γ' ὧς φειπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τοῖσι δ' ἀνέστη Δαρδανίδης Πρίαμος, θεοφῖν μήστωρ ἀτάλαντος, 367 ὁ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέφειπε· 370 „νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ πτόλιν, ὥς τὸ πάρος περ, καὶ φυλακῆς μνήσασθε καὶ ἐργήγορθε ῥέκαστος· ἥωθεν δ' Ἰδαῖος ἴτω κίλας ἐπὶ νῆας φειπέμεν' Ἀτρεΐδῃσ' Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρε, 375 καὶ δὲ τὸ φειπέμεναι πυκνὸν ῥέπος, αἶψ' ἐθέλωσι παύσασθαι πολέμοιο δυσνηχέος, εἰς ὃ κε νεκρούς	361 ^b = Θ 525 364 = 391 365 = A 68 366 ^b = P 477 γ 110, 409 cf. Σ 318 370 ^a = Σ 298 371 = Σ 299 372 cf. 381 373 ^b = E 552 374 = Γ 87 375 cf. 394 376-378 = 395 sqq.

353 ῥέπομαι ἐκτελέσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.

368 κένυτέ μοι, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπικούροι,
ὅφρ' ἴσπῳ τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι καλεῖται.

368 sq. = 348 sq.

353. Ar. —, pro ἵνα enim requiri *ἴαν* (i. e. -ασθ' αἶ κεν). Quod in marg. A ei tribuitur ἴν' ἄν, id erroris excerptantis videtur debere. || 359. δ' (ι) olim om. quidam. || 364. καὶ Eust. 1335, 50] καὶ ἔρ', item vs. 391. || 368 sq. Om. A (in margine add. m. rec.). || 368. μοι § 92] μεν. || 370. πτόλιν AD] στρατόν (ut vs. 380) CT. || 375. τὸ Heyne] τόδ' Ω, Knight καὶ τόδε. || 376 et 395. πολέμοιο δυσνηχέος] cf. B 686.

357. φίλα] *grata* (ut A 107 al.).

361—364. Quoniam Achivi urbem hodie capere non potuerunt neque admodum feliciter pugnaverunt, Paris sperat et confidit ne posthac quidem victores evasuros. Qui Priamo nunc quoque — ut ante bellum initum — persuadet. Neque is erat Paris qui invitatus cogi posse videretur

(cf. vs. 393 vel Hectoris verba Z 521).

364. Observatu dignum olim visum est, hunc versum littera sigma carere (Eust. 1335, 50).

370 sq. *Senes* iubentur cena vespertina uti more solito, dein urbis curam habere, dum *iuniores*, quorum vs. 380 fit mentio, ante portas in planitie excubant.

- κῆομεν' ὅστερον αὐτε μαχεσόμεθ', εἰς ὃ κε δαίμων 377^b sq. = 291sq.
 ἤμε διακρήνηι, δῶήι δ' ἐτέροισί γε νίκην.“
 ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύνον ἦδ' ἐπίθοντο. 379 = I 79 Ξ 133
 380 δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι, 380 cf. A 730 Σ
 ἠῶθεν δ' Ἴδαϊος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας. 298, 314
 381 cf. 372
 τοὺς δ' ἦρ' ἐν ἀγορῇ Δαναούς, θεράποντας Ἄρηος,
 νηὶ πάρα πρυμνῇ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὃ τοῖσι
 στὰς ἐν μέσσοισιν μετεφώνεεν ἡπύτα κήρυξ·
 385 „Ἀτρεΐδην τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαϊῶν, 385 = 327
 ἦνωγε Πριάμός τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγανοὶ 386^b = K 563
 φειπέμεν', αἳ κέ περ ὕμι φίλον καὶ φιδὸν γένηται, 387 cf. A 17
 μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρε. 388 = Γ 87
 κτήματα μὲν, ὅς' Ἀλέξανδρος κοίλῃσι ἐνὶ νηυσὶ 389 sq.* cf. X 115
 390 ἠγάγετο Τροϊνὸνδ' — ὥς πρὶν ὦφειλ' ἀπολέσθαι! — 390^b cf. Ω 764^{sq.}
 πάντ' ἐθέλει δόμεναι καὶ φοίκοθεν ἄλλ' ἐπιθεΐναι, 391 = 364
 κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυθαλίμοιο
 οὐ φησιν δάσειν. ἧ μὴν Τρῶες γε κέλονται!
 καὶ δὲ τόδ' ἦνωγον φειπεῖν γέπος, αἳ κ' ἐθέλητε 394 cf. 375
 395 παύσασθαι πολέμοιο δυσσχέος, εἰς ὃ κε νεκροὺς 395-397 = 376
 κῆομεν' ὅστερον αὐτε μαχεσόμεθ', εἰς ὃ κε δαίμων sqq.

380. Om. A D L. || 385. Om. A (in marg. add. m. rec.). — ἀριστῆες Παναχαϊῶν] ἐπὶ νημίδος Ἀχαιοὶ D. Cf. Ψ 272. || 386. ἦνωγε § 225] ἠνώγει. || 387. γένηται Naber] γένοιτο. Cf. vs. 394 et B 123. || 390. ὦφειλ' (e) § 273] ὦφειλ'. || 391. καὶ Heyne] καὶ ἔε'. Cf. vs. 364. || 393. μὴν] sic Ar., μιν D (cf. E 181). || 394. ἦνωγον § 225] ἠνώγειν Ω (i. e. ἦνωγον?).

377. κῆομεν] § 177.

— μαχεσόμεθ'(α)] § 291.

378. ἤμε] § 92.

380. ἐν τελέεσσι] in turmis, turmatim divisi. Eadem vocis vis est K 56, 470 A 730 Σ 298. Cf. Δ 334. — Exercitus extra urbem pernoctasse claris verbis nunc dicitur (cf. vs. 310, 345). Subiecto autem mutato δόρπον ἐλέσθαι dicuntur milites i. u., i. e. iuniores, de quibus sermo nondum fuit.

382. ἐν ἀγορῇ] § 315.

383. Principes Achivorum ad navem Agamemnonis convenerunt deliberatum, ut B 53 sq. ad navem Nestoris; nam

sola βουλὴ γερόντων nunc est cogitanda (cf. vs. 345). — Cunctorum vero militum ἀγοραῖος locus erat in mediis castris, prope naves Ulixis (A 806 sqq.).

386. ἦνωγε] singularis ut A 255.

387. φειπέμεν'(αι)] § 125.

— ὕμι] § 92.

394 sq. Non sunt haec verba profulgatos se fatentium; nam tantundem offerunt Troiani quantum petunt, quoniam ne Achivi quidem securi mortuorum suorum corpora sepelire poterunt, nisi ineantur induciae.

396. κῆομεν] § 177.

— μαχεσόμεθ'(α)] § 291.

ἡμε διακρίνηι, δώηι δ' ἐτέροισί γε νίκην.“

ὥς ἔφαθ', οἷ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

ὄψε δὲ δὴ μετέφειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

400 „μήτ' ἄρ τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω
μήθ' Ἐλένην· γνωτὸν δέ, καὶ ὅς μάλα νήπιός ἐστι,
ὥς ἦδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.“

ὥς ἔφαθ', οἷ δ' ἄρα πάντες ἐρίφαχον νῆες Ἀχαιῶν,
μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.

405 καὶ τότε ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

„Ἰδαί, ἦ τοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
ὥς τοι ὑποκρίνονται ἔμοι δ' ἐπιφανδάνει οὐτως.
ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, — κατακαίμεν' οὐ τι μεγάριω·
οὐ γάρ τις φειδῶ νεκύων κατατεθνηῶτων

410 γίγνεται, ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν' ὦκα.

ὄρκια δὲ Ζεὺς κρίνω, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.“

ὥς φειπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσι,
ἄνορρον δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ἑλλιον ἱρήν.

οἷ δ' ἔατ' ἐν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,

415 πάντες ὁμυγερῆες, ποιτιδέμενοι ὁππότε ἄρ' ἔλθοι

[sq.

398 sq.^a = v 320

398 = Γ 95 [sq.

398^b sq.^a = η 154

399 = I 31, 696

402^b = M 79 x 41

cf. x 33

403 sq. = I 50 sq.

404 = I 711

404^a = Θ 29 I 431,

694

415^a = B 789

403. ἐρίφαχον Benti-y] ἐπίαχον.

397. ἡμε] § 92.

399—402. Talem nunc qualem semper se praestat Diomedes: strenuum, cedendi nescium, ad hostes petendos paratissimum. Cf. I 697—705.

400. Ἀλεξάνδροιο] genitivus ut A 596.

401. δσ] omittitur antecedens, ut saepius; cf. Ξ 81 P 509 T 235. Ψ 749 o 72 Hes. Op. 327 Ar. Thesm. 177 al. — Multis locis, qui sunt huiusmodi, id quod εἰ τις valet.

402. ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται] cf. N 359. — Non devicti quidem heri sunt Troiani, versus urbem tamen repulsi, et qui die exeunte pugna singulari cum Aiace congressus est Hector, inferior inde evasit. Sed quod gravissimum est, foedere violato deorum iram sibi conciliarunt Troiani. Devota iam est ista gens.

409. νεκύων κατατεθνηῶτων] item K 343, 387 al. et νεκροὶ κατατεθνηῶτες Z 71 Σ 540. Simile est quo nostrates — sed non nisi in sermone familiari — utuntur adiectivum *morsdood*. Praeterea cf. X 203 et de sono -η- § 160.

410. πυρὸς μειλισσέμεν(αι)] *igne placare, gratificari*. Iusto funere iis aditum ad sedes animarum parare (cf. Ψ 72—74).

411. Ut Agamemnon Troianis nunc non exprobraret priores inducias a Pandaro violatas effecit Hector sponte sua Achivis in pugnam singularem modo se sistendo (cf. vs. 67—91).

412. Cf. A 234.

— πᾶσι θεοῖσι] *caelum versus*, in sedem Iovis et ceterorum deorum.

414. ἐν] § 315.

415. Cf. vs. 345.

- Ἰδχῖος· ὃ δ' ἄρ' ἤλθε καὶ ἀγγελῖν ἀπέφειπε
 στάς ἐν μέσσοισιν. τοὶ δ' ὠπλίζοντο μάλ' ὄκα,
 ἀμφοτέρον, νέκυας τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην· 418 cf. 420
- 419 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐϋσέλωον ἀπὸ νηῶν. 419^a = A 215 M
 415 N 835
- 421 ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας 421 sq. = τ 433
 ἐξ ἀκαλαρρεῖταιο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο sq.
 οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δ' ἦνταον ἀλλήλοισι.
 ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἔεν ἄνδρα γέκαστον·
- 425 ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον αἱματόεντα, 426^a cf. II 3 Σ 17,
 δάκρυα θερμὰ χέοντες ἁμαξάων ἐπάειραν. 235 δ 523 ω 46
 οὐδ' εἴα κλαίειν Προῖαμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
 νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενέον ἀχνύμενοι κῆρ, 428 = 431
 ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν προτὶ Φίλιον ἱρήν.
- 430 ὧς δ' αὐτῶς ἐτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ

420 ὠτρύνοντο νέκυς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην.

420 cf. 418

420. Del. vHerwerden (coll. A 56 Y 3). — ὠτρύνοντο νέκυς Ar. L] -ον νέκυας Ω. ||
 424. χαλεπῶς] -πόν C (adv. rediv. Y 186). || 427. οἱ δὲ] ἀλλὰ l. a. in A. || 428. πυρκαϊῆς]
 sic Ar., -ῆι Zen. — et 431. ἐπενέον (-νάφον) Knight] ἐπενήνεον Ω. Cf. Ψ 139, 163 Ω 276;
 error rediv. α 147 π 51.

418. ἀμφοτέρον — ἕτεροι δὲ] variatur
 structura, confluerunt enim duae
 locutiones: ἀμφοτέρον μετὰ νέκυας τε
 ὕλην τε et: ἕτεροι μὲν νέκυας ἀγέμεναι,
 ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην. Cf. autem Γ 73 sq.

419. Verbum e vss. praecedentibus
 petendum, ut A 56 Y 3.

420. De verborum structura cf.
 N 486.

423. ἦνταον § 191.

— ἀλλήλοισι] *Troianis Achivi*.

424. διαγνῶναι § 125.

— χαλεπῶς] *vix*, item Y 186. Non
 nisi his locis adv. apud H. legitur.

— ἔεν] § 302. Vert. *licebat* (= att.
 ἐξῆν). Singula corpora vix nec nisi
 lota potuerunt agnosci; nam lacerati
 contusi pulvere foedati iacebant Tro-
 iani Achivis intermixti.

427. κλαίειν] *altos lugubresque cla-
 mores edere*, quippe coram hostibus.

Cavet rex ne animi civibus frangan-
 tur, hostibus crescant.

429. προτὶ Φίλιον] in locum quem
 ante urbem obtinet exercitus.

430—435. Fert ratio ut totum fere
 diem tristi huic officio Achivi — et
 Troiani — insumserint; dein neces-
 sarium fuit expectari dum ingentis
 rogi flammae conciderent. Hoc igitur
 dicitur vs. 432, dein intercessit nox
 (ut Ψ 226—257 Ω 788), et proximi
 demum diei initio Achivi ossa mor-
 tuorum legerunt (vs. 434), dein val-
 lum struxerunt. Sed fatendum est
 aut ipsum poetam in temporis decursu
 indicando non admodum diligentem
 nunc se praestitisse, aut in textu
 tradito desiderari quaedam, quibus
 rerum ordo et prioris diei finis accura-
 tius olim fuerint indicati. Si vero suma-
 mus poetam de uno tantum die locu-

νεκρούς πυρκαϊῆς ἐπενήεον ἀχνύμενοι κῆρ,	431 = 428
ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.	
ἥμος δ' οὐκ ἄρα πω ἥως, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,	
τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὸν κριτὸς ἤγρετο λαὸς Ἀχαιῶν,	434 cf. Ω 789
435 τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἔν' ἐποίεον ἐξαγαγόντες	435-440 cf. 336
ἄκριτον ἐκ πεδίου, ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν	sqq.
πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.	
ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὖ ἀραρυίας,	
ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη·	
440 ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῶι τάφρον ὄρυζαν,	441 cf. I 350
εὐρεῖαν μεγάλην, ἔν δὲ σκόλοπας κατέπνιξαν.	
ὥς οἱ μὲν ἠονέοντο κάρη κομάοντες Ἀχαιοί·	442 ^a = E 84
οἳ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ	443 ^a = A 1

431 sq. Del. Leaf (cf. vs. 420). || 433. οὐκ ἄρα Nauck] οὐτ' ἄρ. || 434. ἤγρετο Duentzer] ἤγρετο Ω. Redit error Ω 789, ubi quod sequitur: αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερεθ' omnem eximit dubitationem; cf. etiam Ψ 287 v 100, 123. Vitium peperit vetusta litteratura. || 436. ἐκ πεδίου] ἐν πεδίοι Aristoph. L. — ποτὶ] περὶ Aristoph. A. Cf. H 337 M 64. || 437. 9'(τε)] om. A T alii. || 438. εὖ] cf. vs. 339. || 443—464. Zen. Aristoph. Ar. —, cf. comment.

tum esse vs. 381—465, cum in alias molestias incidamus, tum non habemus quomodo versum 433 conciliemus cum 372, 381, 421. Nam νύξ ἀμφιλύκη prius est quam ἥλιος προσβάλλει ἀρούρας, et ἡὸς iamdudum facta est mentio; sic igitur verbum ἤγρετο (nam nihil est verbum traditum ἔγρετο) vertamus oporteat: *interim convenerat*, alios igitur collegisse caesorum corpora, alios interim rogam struxisse. Atqui poeta dixit: *circa bustum convenerunt*, non: *convenerunt* (vel potius: *ligna congesserunt*) *ad rogam struendum*. Manet igitur quod diximus: rogam erectum esse ante unum diem quam mortuorum ossa sepulta sunt et fossa est facta. Recte Heyne: „inde a vs. 432 alter dies succedere putandus est, quo vallum absolvitur.”

433. *Primo mane*, eo tempore quo iam paullulum illucescit. — Ad ἥμος mente suppl. ἔστι. Similis indicativi praesentis usus est Ψ 226 o 394

χ 198 et in comparationibus (post ὅτε, ἤυτε al.) B 471 al.; cf. etiam A 547 et A 86. Adiectivum ἀμφιλύκη †, *diluculum*, angl. *twilight*. Cf. Δ 101.

434. κριτὸς] *ex ordine dispositus*, opere inter singulas catervas diviso.

435. ἐξαγαγόντες] cf. vs. 336.

436—441. Cf. vs. 337—343.

441. ἐν] *in fossa* (cf. M 63).

442. κάρη κομάοντες] cf. B 11 et § 191.

443—464. Probabilis est veterum opinio, hos versus, quibus eadem res narratur atque libri M initio, postmodo esse insertos. Quos qui fecit, memor fortasse Neptuni in Odyssea de Phaeacum erga Ulixem benevolentia cum Iove expostulantis (v 127 sqq.), *murum lapideum* videtur cogitasse. Ni cogitasset, vix erat cur deos illud mortalium opus tantopere admiratos fingeret. Nam castra aggere cingere cuiusvis est exercitus, et postea nunquam non ita

- ῥηκεῦντο μέγα φέργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
- 445 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων 445 sq.* cf. E 420 sq.
 „Ζεῦ πάτερ, ἥ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπείρουνα γαῖαν,
 ὅς τις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μήτιν ἐνίψει;
 οὐχ ὀράεις ὅτι δ' αὖτε κάρη κομάοντες Ἀχαιοὶ
 τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον 449^bsq. = M 5sq.
 450 ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας;
 τοῦ δ' ἥ τοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπὶ κίδναται ἡώς 451 cf. 458
 τοῦ δ' ἐπιλήσονται τό τ' ἐργὸν καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
 ἦρωϊ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε.“
 τὸν δὲ μὲγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς 454 cf. A 517
 455 „ὦ πόποι, ἐνοσίγαι' εὐρυσθενέες, οἷον ἔξειπες! 454^a = Π 48 P 18
 T 419 X 14 δ 30,
 332 cf. o 325
 ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δρῆσειε νόημα, 455 = ν 140
 455^a = Θ 201
 ὅς σέο πολλὸν ἀφανρότερος χεῖράς τε μένος τε

451 et 458. ὅσον Zen. Ω] ὅσῃν Ar. Ambr. A. Cf. Γ 12 O 358 al. || 452. τὸ τ(ε)] τὸ Ar. L. || 453. ἦρωϊ A.] Λαομέδοντ' ἦρωϊ Agar (item 9 483). || 455. εὐρυσθενέας] (-γαίε) ἐρυσθενέας Naue (ut Hes. Oper. 416); item Θ 201 ν 140. Cf. εὐρύροπα, εὐρυφυής, al.

rem gesserunt Romani. Neque opus illud magnopere miratus est Hector Θ 178; quem nimis quidem contemtim de eo locutum esse, utpote hostem, facile intellegimus, sed admodum ridiculus fuit si ea munimenta, quae caelitibus invidiam moverant, tam proterve vilipendit.

444. ῥηκεῦντο] cf. § 7 et 191.

445. Ergone Neptunus inter Olympios versatur? Interdum sane, cum opus est, ut Thetis; cf. Θ 200, 440 N 10—38 et quae de Dite observavimus ad E 401. Cunctis enim dis „communes sunt terra et Olympus mons” (O 193). Sed neque deum terrestrem (sive infernum) γαῖήροχον, neque eum Neptunum quem noster poeta celebravit, maris gubernatorem, in aedibus caelestibus habitasse fert ratio (cf. Υ 14 ε 381).

446 sq. *Ecquis mortalium sua consilia cum immortalibus etiam communicaturus est?* Ecquis homo opem a cae-

litibus etiam posthac petet? — Indignantis est hic usus temporis futuri; ἐνίψει sive ἐνι-σι-σει a stirpe σσι ductum idem valet quod longior huius futuri forma ἐνι-σιπήσει ε 98 (cf. § 246); item β 137 λ 148. Ob quem usum formae, quae futuro verbi ἐνίσσειν sive *vituperandi* (§ 243) est consimilis, Aristarchus nostrum versum et β 137 (etiāμνε λ 148?) damnabat.

448. κάρη κομάοντες] cf. B 11 et § 191.

451 et 458. Cf. E 287.

452 sq. *Solus Neptunus* murum Troiae struxisse dicitur Φ 446 sq., cum nostro vero loco congruit Pind. Ol. VIII 40—58. Cf. Z 433—439.

453. ἦρωϊ] § 17.

— ἀθλήσαντε] noviciū pro ἀεθλ.; item I 124, 266 Λ 699 O 30 Ω 734 θ 160, 164.

455. ἐνοσίγαι(ε)] § 21.

456. τοῦτο . . . νόημα] *hoc Achivorum inventum* (cf. νόος καὶ μήτις vs. 447).

- σὸν δ' ἦ τοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπὶ κίνδυναι ἥσ. 458 cf. 451
 ἄγρῃε μάν, ὅτε κ' αὐτὲ κάρη κομάοντες Ἀχαιοὶ
 460 οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην εἰς πατρίδα γαίαν, 460 = O 499 cf.
 τεῖχος ἀναρρήξας τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦαι, B 140
 αὐτίς δ' ἰλίονα μέγαν ψαμάθοισι καλύψαι, 462 cf. M 31
 ὥς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.
 ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
- 465 'δύσετό τ' ἡέλιος 'τετέλεστό τε φέργον Ἀχαιῶν, 465* = β 388 ζ 321
 'βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίᾳς καὶ δόρπον ἔλοντο, η 289 θ 417
 νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέσταν φοῖνον ἄγουσαι
 πολλαί, τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Ἐϋννοσ,
 τόν ρ' ἔτεχ' Ὑπιπύλη ὑπ' Ἰήσωνι, ποιμένι λαῶν.
- 470 χωρὶς δ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάω 470 cf. E 552
 'δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα.
 ἐνθ' ἄρ' ἐφοινίζοντο κάρη κομάοντες Ἀχαιοί,
 ἄλλοι μὲν χαλκῶι, ἄλλοι δ' αἰθωνι σιδήρῳι,
 ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' ἀντιῆισι βόεσσι,

465. τε] δὲ Ω. Cf. β 388 al. || 467. παρέσταν Bentley, et sic Paris. 2766 alii] παρίστα-
 σαν Ω. || 472. ἐνθ' (α) D] ἐνθ'εν Ω.

459. ἄγρῃε] § 191.

— ὅτε κ' (ε)] § 326.

— κάρη κομάοντες] cf. B 11 et § 191.

463. ἀμαλδύνηται] *celet, abdat, homi-*
num conspectui eripiat obrutum. Cf.
 vs. 337—343. Incertae originis ver-
 bum, M 18, 32 h. Cer. 94 redit; quid
 valeat, e contextu est efficiendum.

466. 'βουφόνεον] †, cf. βουφόνος h.
 Merc. 436. *Caedis vel crudelitatis* notio
 stirpi φεν non inest; cf. ὀδυνήφατος
 et μυλήφατος (E 401) et λ 134—137;
 quamquam multis locis contextus
 effecit ut ea notio accederet.

467—475. *Euneüs* Lemni rex, *Iaso-*
nis ex *Hypsipyle* filius, *Thoantis* ne-
 pos, apud posteros *Dionysi* pronepos,
Achivos *Troadem* versus iter facientes
 nuper hospitio excepit (cf. Θ 229—234),
 iamque vinum iis mittit, gratis *Atri-*

dis, ceteris venale. Cf. l 71 sq. —
Lemnus e *Thessalia* potius quam *Au-*
lide in *Troadem* profectis adeunda
 fuit. Cf. B 303.

471. μέτρα] certa mensura μέτρον
 dicitur h. l. et Ψ 264, 268, 741 β 355
 ι 209 (cf. πέλεθρον vox simili ratione
 usurpata; ad Λ 354). Quae mensura
 quanta fuerit non constat. Fortasse,
 ut apud Athenienses, hac voce signi-
 ficatur tantum quantum capit χοῖνιξ
 sive quantum uni homini in unum
 diem sufficit (*li/vra*); cf. τ 28 Ar. Nub.
 641—645. Quod si ita est, *Telemachus*
 unius diei victum in navem intulit
 cum iter suscepturus esset, viginti
 enim remigibus viginti μέτρα farinae
 paravit (β 355). Cf. Λ 354.

472 et 476. κάρη κομάοντες] cf. B
 11 et § 191.

475 ἄλλοι δ' ἀνδραπόδοισι· τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν.

παννύχοι μὲν ἔπειτα κάρη κομάοντες Ἀχαιοὶ
 'δαίνυντο, — Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἥδ' ἐπίκουροι, —
 παννύχιος δὲ σφιν κὰκ' ἐμήδετο μητιέτα Ζεὺς
 σμερδαλέα κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρὸν δφέος ἥρει·

480 φοῖνον δ' ἐκ δεπῶων χαμάδις 'χέον, οὐδέ τις ἔτλη
 πρὶν πιέμεν, πρὶν λειψαὶ ὑπερμενείῃ Κρονίῳνι.
 'κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

476^a = Σ 354

479^b = μ 213 cf. Θ
 77 P 67 λ 43, 633
 χ 42 ω 450

482 cf. I 713 π 481
 τ 427

κόλος μάχη.

Θ Ἥως μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγόρην 'ποιήσατο τερπικέραννος
 ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο,
 αὐτὸς δὲ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·
 5 „κέκλυτέ μοι, πάντες τε θεοὶ πᾶσαι τε θέαιναι·
 7 μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τό γε μήτε τις ἄρσην

1 = Ω 695 cf. Ψ
 1^a = T 1 [227

3 = A 499

5 sq. = T 101 sq.
 5 = h. Ap. 311
 5^b = 20 θ 341

6 ὅφρ' ἔσπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.

6 = H 68

475. Zen. Aristoph. — [ἀνδραπόδοις Ar.] -δεσσι. || 477. πτόλιν] *στρατόν. Cf. vs. 380 et comment. ad Z 367 sq. || 481. πρὶν πιέμεν] πιέμεναι Ar. (cf. II 825 π 143 σ 3). || 482. Zen. om. || 1. Zen. ante vs. 53 collocabat. || 4. ὑπὸ] ἅμα Z, ἐπὶ vHerwerden. || 5. μοι § 92] μεν. || 6. Om. pap. Goodspeed Ambr. A D. — ἔσπω § 246] ἐλπω. || 7. θεὸς] θεῶν Ar.

475. ἀνδραπόδοις] †; cf. Γ 409. — Sic *pecudes bipedes* nomine distinguuntur a *quadrupedibus*, quorum quae praecipuae sunt *boves*, vocabantur κραταίποδα: Leg. Gort. IV 36 Pind. Ol. XIII 114 (cf. ψ 46).

477. Cf. nota crit.

478. σφιν] *Achivis*. Pessima quaeque hostibus minatur numen Idaeum. Cf. Θ init., praesertim vs. 75 sq., 133 sq., 170.

480 sq. *Ne haustum quidem sumere prius audebant quam Iovi libassent*. — Necessarius hoc loco est infinitivus *aoristi* (item π 143 σ 3), ut *praesentis* Π 825.

1. Sequitur κόλος μάχη quae dicitur sive *pugna detruncata, mutila* (cf. Π 115). Cuius nominis hanc rationem

reddunt scholia: *pugnae huius partem priorem, quae memoratu dignum nihil habuit, aequo enim Marte est pugnatum, paucis tantum versibus indicari, non fusius enarrari* (cf. vs. 60—67), posterioris narrationem subito abrumpi (cf. vs. 349). Quamquam rectius quis dixerit usque ad finem libri eam continuari, imaginem enim cladis in Iunonis animo veluti repercussam cerni, dein paucis sed vividis verbis ostendi Achivos defessos speique paene inopes solis occasum salutantes.

— Fiet iam id quod Thetidi Iupiter promisit, ut Achivi a Troianis profligati Achillem precibus adeant.

3. πολυδειράδος] cf. A 499.

4. ὑπὸ... ἄκουον] *vocati aderant*.

πειραέτω διακέρσαι ἐμὸν φέπος, ἀλλ' ἅμα πάντες
αἰνέειτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε φέργα.

- 10 ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω
ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσι ἀρηγέμεν' ἢ Δαναοῖσι,
πληγῆς οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε,
ἢ μιν ἐλὼν δῖψω εἰς Τάρταρον ἡρόεντα,
τῇλε μάλ', ἢ χι βάδιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον,
15 ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
τόσσον ἔνερθ' Ἀΐδα' ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
γνώσεται ἔπειθ' ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἀπάντων
εἰ δ' ἄγε, πειρήσασθε, θεοί, ἵνα φείδετε πάντες·
σειρὴν χρυσεῖν ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες
20 πάντες τ' ἐξάπτεσθε θεοὶ πᾶσαι τε θείαναι·
- 10 cf. A 549 B 391
O 348
11 cf. N 9
12 sq. cf. h. Merc.
255 sqq.
13^b = Hes. Theog.
721
15 cf. Hes. Theog.
732 sq., 811
16 cf. Hes. Theog.
720
18 cf. A 302
20^b = 5

10. ἀπάνευθε] μετόπισθε Zen., ἀπάτερθε Aristoph. || 18. εἰ δ' (εἰ) cf. A 302. — ἵνα φείδετε πάντες] πᾶσαι τε θείαναι] pap. Hib. 21 (ut vs. 20). || 20. τ' (ε) C] δ' Δ, item Nicanor, qui versum 18 virgula et versum 19 semicolo clauderat.

8. πειραέτω] § 191.

— διακέρσαι ἐμὸν φέπος] *iusso meo adversari*; quod cuiusmodi sit, vs. 10 sq. dicitur. Verbum transfertur, ut O 467 Π 120 in locutione ἐπικείρειν μήδεα, cf. etiam ἐνικλᾶν *infringere* Θ 408. — Redimus ad Iovis illud consilium Trojanis aliquantis per opitulandi, cuius causam nos probe novimus, quoniam poeta a Musa edoctus dudum nobis narravit; Iuppiter vero promissum, quod Thetidi dedit, non proloquitur nunc coram dis, sed in pectore celat.

9. αἰνέειτ'(ε)] § 191.

— τάδε φέργα] *id quod agitur*, bellum quod in planitie Troiana nunc aestuat.

10 sq. *Si quem autem videam seorsum abire cupientem ad opem sive Trojanis ferendam sive Danais*. — Id quod Iuppiter praesertim curae est, in posteriore enuntiati parte est collocatum, more in lingua Graeca solito.

10. δέ κ'(ε)] § 326.

12. πληγῆς] *fulmine tactus*. Cf. vs. 405 vel B 782.

13. Turlari etiam infra vs. 481 et = 279 fit mentio.

16. Cf. Verg. Aen. VI 578 sq. (qui *his tantum* dixit pro τόσσον).

— ἔνερθ' Ἀΐδα'(ο)] cf. O 188 et de termino -α'(ο) eliso § 55.

19. ἐξ οὐρανόθεν] ἐκ τοῦ χαλκοῦ στερεώματος. Cf. E 504.

20—27. Si Iuppiter stans in firmamento (ut *Sol* e. g. vs. 68) teneat restim, ceteri autem caelites in terra stantes alteram restis partem correptam ad se trahere conentur, ut qui ludunt ἑλκυστίνδα (cf. N 359), unum Iovem ceteris cunctis validiorem experiantur (cf. vs. 205—211). Cognata sunt quae de Iunone ab Iove aliquando vineta et suspensa dicuntur O 18—20. Ubi *aureum* audit vinculum, ut nostro loco; aurea nimirum sunt omnia instrumenta (ήφαιστότευκτα) quibus Olympii utuntur (cf. B 447—449). De qua resti poste-

- ἀλλ' οὐ κεν φερύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίοιन्दε
 Ζῆν' ὕπατον μήστωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε. 22^a cf. P 339
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι φερύσσαι,
 24 αὐτῇ κεν γαίῃ φερύσαιμ' αὐτῇ τε θαλάσσει·
 27 τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν περὶ τ' εἰμ' ἀνθρώπων.“
 ὥς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσε.
 30 ὅπῃ δὲ δὴ μετέβριπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 εὔ νυ καὶ ἡμεῖς ῥίμεν ὃ τοι σθένος οὐκ ἐπιφεικτόν·
 ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλονται.
 35 ἀλλ' ἦ τοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', ὥς σὺ κελεύεις,
 βουλὴν δ' Ἀργεῖοις ὑποθησόμεθ', ἣ τις ὀνήσει,
 ὥς μὴ πάντες ὄλονται ὀδυσσαμένοιο τετιῶ.“
 τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς· 38 cf. A 356
 „θάρσσε. Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ 38^b·40 = X 182
 sqq.

25 σιγὴν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
 δεσφαίην, τὰ δὲ κ' αὐτὴ μετέθορα πάντα γένοιτο.

22. μήστωρ(α) πάντων Aristot. de an. mot. 4. || 23. δὴ... ἐθέλοιμι κεν Aristid. II 506 Pseudoplut. Hom. 94, ἐθέλωμι Ar. — πρόφρων] πρόσσω Ptolemaeus Oroandae f. || 25 sq. Zen. — verbis ῥίον Οὐλύμποιο in hoc contextu offensus. Omittit Aristides l. l. || 28—40 Ar. —, versum 37 Zen. om. || 29. ἀγασσάμενοι] φρασσάμενοι l. a. ant. || 32. ἐπιφεικτόν] ἀλαπαδόν (cf. vs. 463) Bekker, μένος οὐκ ἐπιφεικτόν (ut E 892) vHerwerden. || 35. ὥς Ar. A T] εἰ D (ut vs. 466), ἦ C. || 37. τετιῶ Heyne] τεσιῶ Ω (item vs. 467), de qua forma manifeste vitiosa cf. § 93. || 38. Pap. Hib. 21: [ὥς φάτο, μείδῃσεν δὲ πατὴρ] ὁ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, | [χαίρει τί μιν κατέ]ρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε (cf. vs. 49 et A 361).

riores mira commentu sunt, *solem* videlicet cogitantes (cf. Plat. Theaet. 153 c Eur. Orest. 982 sqq. al.) vel alias easque perquam absurdas notiones suggerentes poetae nihil eiusmodi commerenti, quippe qui rem simplicem verbis claris et simplicibus dixerit, — simplicem nimirum hominibus simplicibus ipsis neque quomodo eiusmodi quid fieri posset rogantibus.

21. οὐ κεν] § 326.

22. Cf. A 240.

23. πρόφρων] *intentis viribus, serio*

agens; cf. Φ 500 πρόφρασσα et vs. 40 (= X 183) θυμῷ πρόφρονι *animo infesto*.

32. ἡμεῖς] § 92.

33 sq. Si caelitus auxilio Achivi destituantur, inferiores fore sentit Minerva.

34. οἶτον] cf. Γ 417.

39 sq. „Non quod tibi male velim” — sic Iuppiter ad filiam dilectam — „aut quod gentis cui faves exercitum velim delere, ita sum locutus. Quod bello abstinere vos iussi, id non est cur animo despondeas; non enim eum eventum habitura est Achivorum ex-

40 πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.“

40^b = h. Merc. 466

ὥς φειπὼν ὑπ' ὄχεσφι 'τιτύσκετο χαλκόποδ' ἔππω,
ὠκυπέτα, χρυσέησι φεθείρησιν κομάοντε,
χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χοροῖ, γέντο δ' ἱμάσθλην
χρυσείην ἔτυκτον, ἔφου δ' ἐπεβήσето δίφρου.

41^b-44 = N 23
sqq.

45 'μάστιξεν δ' ἐλάειν τῷ δ' οὐκ ἀρέκοντ' ἐπετέσθην
μεσσηγὺς γαῖης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

44^b cf. Ω 322

45 = E 366 cf. E
768

"Ἴδην δ' ἴκανεν πολυπίδακα, μυτέρα θηρῶν,
Γάργαρον, ἔνθα τέ φοι τέμενος βωμός τε θυεῖεις.
ἐνθ' ἔππουσ' ἔστισε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε

46 = E 769

47 = h. Ven. 68
cf. Ξ 283 O 151

48 cf. ρ 363

48^b = Ψ 148

49^a = E 368, 775

50 cf. E 776 [869

50^a = N 35 cf. E

51^b sq. = A 81 sq.

51^b = A 405

50 λύσας ἐξ ὀρέων, κατὰ δ' ἠέρα πολλὸν ἔχευε.
αὐτὸς δ' ἐν κορυφαῖσι καθέζετο κύδεϊ γαίων,
εἰσοράων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.

οὐ δ' ἄρα δεῖπνον ἔλοντο κάρη κομάοντες Ἀχαιοὶ

ῥίμπα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ 'θωρήσσοντο.

48. ἔνθα τί C] ἔνθα δέ Ω (ut Z 245 Ψ 680). Cf. N 21 Ξ 215 X 147 ρ 363 ρ 331 φ 9, 51 χ 469 h Ven 59. || 49. πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε] [Κρόνου πάσι ἀγκυλομ]ήτης pap. Hib. 21. || 50. κατὰ A C T] περὶ D (ut vs. parall.). — πολλὸν § 83] πο(υ)λὺν. || 51—55. Pro his in pap. Hib. 21 fuere versus septendecim(l). Quorum novem priores tantum non toti perierunt, ceteri hi fuere: [— — μετὰ δὲ κρείων] Ἀγαμέμνων, | [δ]μματα καὶ κεφαλὴν ἔκλειος Διὶ τερ]πικερ[α]ύηται, | [Ἄρ]ει δὲ ζ[ών]ην, στέρον δὲ Ποσειδάω]νι. | Τρῶες δ' [αὐθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλι]ν ὠπλι[ζ]ο]ντο | Ἐκτορά τ' ἀμφὶ μίγαν καὶ ἀμύμονα Που[λυ]δάμαντα | Αἰνεία[ν ρ], ὅς Τρωσὶ θεὸς ὥς τίςτὸ δῆμαι, | Τρῶες τ' Ἀ[ν]τηνορίδας, Πόλυβον καὶ Ἀγήνορα δῖον] ἦιδεόν τ' Ἀκά[μαν]τ', ἱπποκλῆον ἀθανάτοισιν]. Cf. B 477—479 et A 57—60. || 54. ἀπὸ δ' αὐτοῦ] τοὶ δ' αὐτόθι l. a. ant.

peditio ut re infecta pereant. Manet quod decrevimus: Ilium expugnabitur". — Verba πρόφρονι θυμῷ id valent quod: *mente Achivis infesta et eorum perniciiei intenta*. Cf. vs. 23.

39. θάρσας § 191.

— Τριτογένεια] cf. Δ 515.

41. χαλκόποδ'(ε)] *aeripedes*. Cf. Verg. Aen. VI 803. Adi., quod vs. par. reddit, significat equos quorum ungula dura et bene concava κυμβαλίζει sive in firmo solo talem edit sonum qualis aeris est percussi. Cf. Simon de re eq. § 5 Xen. ib. I § 3 Columell. VI 29 § 3 et χαλκόκροτος equorum epitheton Ar. Eq. 552.

42. χρυσέησι] § 18 et 61.

— κομάοντε] § 191.

43. χρυσόν] *aegidem*, vellus aureum, quod Iovi pro clipeo est. Cf. Ω 21 et B 447—449.

45. ἐλάειν] § 191.

— ἀρέκοντ'(ε)] ἄκοντ' Ω.

47. μυτέρα θηρῶν] cf. I 141.

48. Cf. Δ 44—49 Π 604 sq. nec non H 478. Ita ut poterat poeta noster usus est prisca imagine dei Idaei suam gentem et suam urbem tutantis et e montis sui culmine in hostes fulmina mittentis.

52. εἰσοράων] § 191.

53 sq. Achivi solito maturius cenati sunt instante praelio; cf. vs. 65 sq. K 578 T 171.

— κάρη κομάοντες] cf. B 11 et § 191.

54. ἀπὸ δ' αὐτοῦ] *ab ipsis mensis*

- 55 Τρωες δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὠπλίζοντο, 55^a = A 56 Σ 243
 παυρότεροι' μέμασαν δὲ καὶ ὧς ὑσμῖνι μάχεσθαι, γ 8
 χρηό' ἀναγκαῖαι, πρὸ τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν.
 πᾶσαι δ' ὠῆγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσονται λαός, 58 sq. = B 809 sq.
 πεξοί θ' ἱππῆες τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. 59^b = 63
 60 οἷ δ' ὅτε δῆ ρ' εἰς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο, 60—65 = A 446
 61 σὺν ρ' ἔβαλον δινούσ, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μέν' ἀνδρῶν. sqq.
 64 ἔνθα δ' αἶμ' οἴμαγ' ἑ τε καὶ εὐχολῇ 'πέλετ' ἀνδρῶν
 65 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, 'ρέε δ' αἵματι γαῖα.
 ὄφρα μὲν ἡὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἥμαρ, 66 sq. = A 84 sq.
 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, 'πίπτε δὲ λαός. 66 = ε 56
 ἥμος δ' ἡέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφεβεβήκει, 67 = O 319 Π 778
 καὶ τότε δῆ χρύσεια πατήρ ἐτίταινε τάλαντα, 68 cf. Π 777 δ 400
 70 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανυλεγέος θανάτοιο, 69 sq. = X 209 sq.
 70^b = β 100 γ 238
 λ 171, 898 ε 145
 ω 135

62 χαλκωθωρήκων, ἀτὰρ ἀσπίδες ἀμφαλόεσσαι
 ἱπλυντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

63^b = 59

55. πτόλιν] *στρατόν. Cf. comment. || 58 sq. Spuriū videntur; cf. comment. || 58. ὠῆγνυντο] ὠῆγο[ντο] pap. Hib. 21. || 62 sq. Cf. A 448 sq. || 64. 'πέλετ'(ο) § 275] πέλεν. || 65 Post hunc in pap. Hib. 21 accedunt versus tres: ἐν δ' ἔρις καὶ. = Σ 535—537, et sex praeterea versus olim accessisse videntur, qui perierunt. || 66. ἦν καὶ ἀέξετο] ἦεν ἀέξετο θ' LMeyer (item A 84 ε 56). Cf. § 302. || 70. τανυλεγέος] ἀνυλεγέος Bechtel, item locis parall. et ἀνυλεγέος I 309 α 373 h. Merc. 362 (coll. Herodiano schol. Apoll. Rh. Argon. I 785, ἀνυλεγέοντες ibidem II 17).

cum surrexissent. — Cernitur hic via qua praepositio ἀπό a loci ad temporis notionem est translata. Sed eam viam non iniit Homerus.

55—59. In ipsa planitie exercitum Troianorum, ut Achivorum, noctem transexisse putabamus (cf. Z 367 sq.). Itaque spuriū videntur vs. 58 sq., pro πτόλιν autem vs. 55 στρατόν legendum (cf. H 380 et v. l. H 370).

55. ὠπλίζοντο] *parabant se* (ad pugnam) sive *arma sumebant*, item ε 526 ω 495; id quod ὀπλοισιν ἐνδύεσθαι dicitur K 254. Etiam K 272 Σ 614 T 21 ὀπλα *arma bellica* significat; cf. ἀφοπλίζεσθαι *arma ponere* Ψ 26. Alibi ὀπλίζειν et ὀπλα valent *instruere et instrumenta*.

57. χρηό'(ι) § 77 et 190.

— ἀναγκαῖαι] cf. ρ 399.

58. πᾶσαι] cf. B 809.

68. *Sol mediam caeli conscenderat igneus orbem* Verg. Aen. VIII 97. Cf. A 86 et de verbo ἀμφιβαίνειν A 37.

69—72. Imitatur Verg. Aen. XII 723—725. *Bilancem* Iuppiter tenet etiam Π 658 T 223 X 209. Cf. praeterea h. Merc. 324 et Δ 166. *Utilitas* autem huius librae quae fuerit non rogabit qui sapit: non *Iovi* aut utilis fuit aut necessaria, sed ipsi *poetae* fuit utilis ad vividam imaginem animis audientium obiciendam. Aliis imaginibus poeta idem significat cum *duo vasa* nobis monstrat in limine Iovis collocata, bona et mala inde hominibus dispensantis, Ω 527—533; et ubi *filium vitae* commemorat, Υ 127 sq. al.

- Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, 71 = Γ 127
 72 εἶλκε δὲ μέσσα λαβών, ῥέπε δ' αἰσιμον ἥμαρ Ἀχαιῶν. 72 cf. X 212
 75 αὐτὸς δ' ἐξ Ἴδου μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ
 ἦκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν. οὐ δὲ φιδόντες
 ῥάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δρέος εἶλε. 77^b = χ 42 cf. H 479
 ἔνθ' οὔτ' Ἰδομενεὺς ἑλὼν μιν μέμνεν οὔτ' Ἀγαμέμνων,
 οὔτ' Αἴαντες δύο μενέτην, θεράποντες Ἄρηος
 80 Νέστωρ οἷος ἔμιμνε, γερήνιος οὔρος Ἀχαιῶν, 80 cf. A 840 O 370, 659 γ 411
 οὔ τι φεκὼν, ἀλλ' ἔππος εἰτέρω, τὸν βάλεν ἰῶι
 δῖος Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἠΰκόμοιο, 82 = Γ 329
 ἄρκην καὶ κορυφὴν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἔππων
 κρανίωι ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστι. 84^b = 326
 85 ἀλγῆσας δ' ἀνέπαλτο, — βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον' δῦ, —
 σὺν δ' ἔππους ἐτάραξε κυλινδόμενος περὶ χαλκῶι.

73 αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρος ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρη
 ἐξέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄεθρον.

73 sq. Ar. — propter verbi dualem ἐξέσθην pro plurali adhibitum (cf. vs. 185) et nominis pluralem κῆρος hinc alienum, cum de una sorte sit sermo. Qui fecit, κῆρος intellegebat τὰς ψυχὰς (ut in Aeschyli Ψυχοσαστῆσαι). Pro ἐξέσθην olim quidam legebant ἐξεσθεν, duali molesto substituentes passivi formam vitiosam. || 77. εἶλε] ἦκε L (ut H 479). || 79. οὔτ' Αἴαντες δύο C] οὔτε (οὐδὲ) δύο Αἴαντες(α) Ω. || 81. ἐτέρω] ἐδάμνατο Ar. in commentariis. || 85. ἀνέπαλτο] ἀνεάλτο vGent. Cf. γ 424 ψ 692, 694 T 351 A 94, nec non A 532 et participiū ἐπιάλμενος H 15 ω 320 (H 260 M 404 N 362).

72. ῥέπε δ' αἰσιμον ἥμαρ Ἀχαιῶν]
inclinatus est dies fatalis Achivorum =
 in eam partem, quae Achivorum sortem (fatum) ferebat, libra est inclinata.

Item X 212 ῥέπε δ' Ἐκτορος αἰσιμον ἥμαρ.

73. πολυβοτείρη] § 21.

75 sq. Cf. H 478.

78. μιν μέμνεν(αι)] § 125.

80—88. Nestor, qui non in prima acie pugnavit, sed apud bigas remansit (ut A 510), ut e tutiore illo loco copiis iussa daret senex artis militaris peritissimus, nunc hoste instante aufugere nequit, quoniam equus tertius sive funalis sagitta vulneratus ceteros equos turbat. Equi funalis mentio fit etiam Π 152, 467—474 (et δ 590).—Loci memor fuit Verg. Aen. X 890—894 et XI 637—640.

80. γερήνιος] cf. B 336.

— οὔρος] cf. ψ 112.

84. καίριον] cf. Δ 185 et X 324 sq.

86. ἔππους] *totum vehiculum* (ἄρμα, = *equos + currum*) vox significat, ut passim. Qui tamen vocis usus nunc incommodus est, quoniam ἔππος modo antecessit. Ecquid ἄλλους (*ceteros equos*) fuit olim? Sed ne id quidem optime haberet, quoniam vs. 87 demum apparet non *iugalem* equum alterum vulneratum esse, sed *tertium* aliquem *funalem*. Velles autem equorum funalium nullam apud poetam fieri mentionem; qui narrationem vix minus impediunt quam ipsos currus heriles.

— κυλινδόμενος περὶ χαλκῶι] vulneratus qui corruiat equus, dum cum

- ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηγορίας ἀπέταμνε
 φασγάνωι ἄτσων, τόφρ' Ἑκτορος ὠκέες ἵπποι 88^a cf. E 81
 ἤλθον ἀν' ἰωχμόν, θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες
 90 Ἑκτορα. καὶ νύ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσε,
 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε βοῶν ἀγαθὸς Διομήδης· 91^a = Γ 374
 σμερδαλέον δ' ἐβόκσεν ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·
 „διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 πῆι φεύγεις μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὧς ἐν οὐλίωι;
 95 μὴ τίς τοι φεύγοντι μεταφρένωι ἐν δόρῳ πῆξι. 95 cf. X 283
 ἀλλὰ μὲν, ὄφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα.“
 ὧς ἔφατ', οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἀλλὰ παρήξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Τυδεΐδης δ' αὐτόσ περ ἑὼν προμάχοισιν ἐμίχθη, 99 cf. E 134
 100 'στῆ δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληϊάδαο γέροντος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „ὦ γέρον, ἧ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχῆται,
 σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει, 103^b cf. A 321
 ἡπιδανὸς δὲ νύ τοι θεράπων, βραδέες δὲ τοι ἵπποι.
 105 ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβῆσσο, ὄφρα λίδηαι 105-107 = E 221
 οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο sqq.
 κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν' ἧδὲ φέβεσθαι,

103. ὀπάζει] sic Ar., ἐπείγει Demetrius Ixion, ἰκάνει T. Cf. A 321.

morte collectatur, in ipsum vulnus et telum e capite eminens involvitur.

87. παρηγορίας] *lora* (σεῖραι quae a posteris dictae sunt), quibus currui adiunctus est equus παρήγορος sive funalis (Π 471, 474; cf. H 156 et K 499). Redit vox Π 152.

89. ἡνίοχον] Hector dum hostes fugientes persequitur, ipse tenet habenas (vs. 126); cum vero pugnandum est, sodali eas tradit (vs. 119). Cf. A 521 sq.

94. μετὰ νῶτα βαλὼν] permixtae sunt duae notiones synonymae *terga dandi et avertendi se*.

— κακὸς ὧς] § 101.

97. ἐσάκουσε] *aurem praebuit*. Com-

positum hoc verbum redit h. Cer. 285.

99. αὐτόσ περ ἑὼν] *solus* (= αὐτόσ ἐφ' ἑαυτοῦ vel Homericè οἰόθεν οἷος). Non multum discrepat pronominis usus N 729 α 53 alibi. Cf. Atticum αὐτοὶ ἔσμεν *nos sumus* (nostrates: *onder ons*; Ar. Ach. 504 al.).

104. ἡπιδανὸς] *infirmus*. Adv. dubiae originis redit θ 311 h. Ap. 316; de termino -δανός cf. Σ 553. — Dicitur *Eurymedon* (H 114 A 620).

— βραδέες δὲ τοι ἵπποι] *tardi* Nestoris equi dicuntur etiam Ψ 310. Nempe ἀτέμβονται νεότητος (Ψ 445), ut ipse dominus.

106. Τρώϊοι] cf. E 222.

— πεδίοιο] cf. B 785.

- οὓς τότε ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, μῆστωρε φόβοιο.
 τοῦτω μὲν θεράποντε κομείων, τῷδε δὲ νῶϊ
- 110 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισ' ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἔκτωρ 110^b sq. cf. II 242 [sq.
 φείσεται εἰ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσι.“ 111 cf. II 74 sq.
- ὧς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθῃσε γερήνιος ἱππότης Νέστωρ. 112 = A 516
- Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντ' ἐκομείην,
 ἴφθιμος Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπώνωρ.
- 115 τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἄρματ' ἐβάτην
 Νέστωρ δ' ἐν χεῖρεσσι 'λάβ' ἡνία σιγαλόεντα,
 'μάστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἔκτορος ἄγχ' ἐγένοντο. 117^b cf. Ψ 447
 τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδέος νιός· 118^a cf. A 951386
 καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν, ὃ δ' ἡνίοχον θεράποντα, 119^a = Φ 171 cf.
 Θ 302
- 120 νιδὸν ὑπερθύμουν Θηβαῖοι 'Ἕκιοπῆα,
 ἵππων ἡνί' ἔχοντα 'βάλε στήθος παρὰ μαζόν. 121^a = II 739
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ τοι ἵπποι 121^b-125 = 113
 ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι 'λύθη ψυχὴ τε μένος τε. 121^b = A 480
 Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος 'πύκασε φρένας ἡνίοχοιο. 122 = O 452
 123 = E 296
 124 cf. P 83
- 125 τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἔταίρων,
 κείσθαι, ὃ δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασύν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δρῆν
 ἵππω ἐδευέσθην σημάντορος, αἵψα γὰρ ἤρε
 Φιφιδίην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν ῥα τόθ' ἵππων
 ὠκυπόδων ἐπέβησε, 'δίδου δέ τοι ἡνία χερσί.
- 130 ἔνθα κε λοιγὸς ἔεν καὶ ἀμήχανα γέργ' ἐγένοντο, 130 sq.^a = A 310
 sq.

108. Ar. — — τότε(ε) Axt] ποτ'. Cf. I' 205 et I 131. — μῆστωρε] -ρα L, cf. E 272. ||
 109. κομείων] sic Ar., -την Zen. pap. Bodl. C. Forma suspecta (cf. § 116). || 111. φείσεται]
 φειδέμει vHerwerden. Non nisi in hoc versu (= II 243) et δ 163, qui facile potest mutari,
 particulae ὄφρα additur futurum; nam alieni hinc sunt q 7 σ 419. — παλάμῃσι] cf. E
 594. || 114. ἴφθιμος A D] -οι Ω. Cf. Ψ 511. — Εὐρυμέδων] -μέδων A, item A 620. Fuerunt
 igitur qui -μέδων legerent (non Ar.), ut ab Agamemnonis ministro hunc virum nomine
 distinguerent; alii rationem inversam inierunt (cf. A 228). || 116. σιγαλόεντα] φοινικίζοντα
 A, item vs. 137 (cf. K 133 al. et A 141 ψ 201). || 117. Ἔκτορος] *-ρι? Cf. Ψ 447. ||
 128. Ἀρχεπτόλεμον] sic Ar., Ἑρασιπτόλεμον Zen. (non vero vs. 312).

108. τότε(ε)] *heri*; cf. E 323 sq. et
 de particulae τότε hoc usu e. g. φ 99.

— μῆστωρε φόβοιο] cf. E 272.

111. δόρυ μαίνεται] cf. A 574.

112. γερήνιος] cf. B 336.

118. ἰθὺς μεμαῶτος] item A 95,
 ἰθὺς φρονέων M 124, -ειν N 135.

119 et 126. δ δ'(ε)] cf. A 191.

120. Θηβαῖοι(ο)] § 59.

126. μέθεπε] *petebat*; eadem verbi vis
 est K 516.

130. ἔνθα] dum Hector aurigam
 circumspiciebat.

— ἔεν] § 302.

- καὶ νύ κ' ἐσάκασθεν κατὰ Ἴλιον ἥνυτε φάρνες,
 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, 132^a = Γ 374
 βροντήσας δὲ δφεινὸν ἀφῆκ' ἀργήτα κεραυνόν,
 καὶ δὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδεος ἦκε χαμαῖζε·
 135 δφεινὴ δὲ φλόξ ὥρτο θεείου καιομένοιο,
 τῶ δ' ἵππῳ δφείσαντε κατεπτήτην ὑπ' ὄχεσφι.
 Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα· 137^b = Α 128
 ὀδεῖσε δ' ὃ γ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέφειπε·
 „Τυδεΐδην, ἄγε δ' αὖτε φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 140 ἥ οὐ γινώσκεις ὅ τοι ἐκ Διὸς οὐχ ἔπειτ' ἀλκή;
 νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει,
 141 cf. Φ 570
 141^b cf. P566+161
 σήμερον ὕστερον αὖτε καὶ ἡμῖν, αἳ κ' ἐθέλησι,
 δώσει. ἀνὴρ δὲ κεν οὐ τι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
 οὐδὲ μάλ' ἵφθιμος· ἐπεὶ ἡ πολὺ φέρετερός ἐστι.“ 144^b = 211 X 40
 cf. Α 169
 145 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 „ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔφειπες· 146 = Α 286
 ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει. 147 = Ο 208 Π 52
 σ 274 cf. X 43
 Ἐκτωρ γάρ ποτε φήσει ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορευόν·
 „Τυδεΐδης ὑπ' ἐμεῖο φοβούμενος ἵκετο νῆας·
 150 ὥς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθῶν.“ 150^b = Α 182
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 „ὦ μοι Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, οἷον ἔφειπες! 152 cf. Α 370

131. Pagina codicis A, in qua hic versus legitur, est versuum 26, unum igitur versum (131?) in margine additum habuit eius archetypum. — Olim quidam addebant versus ieiunos: Τρῶες ὑπ' Ἀργείων, ἔλιπον δὲ κεν Ἐκτορα δῖον | χαλκῷ δηϊόοντα (δηωθέντα? la Roche), δέμασσε δὲ μιν Διομήδης. || 133. δὲ Knight] δ' ἄρα. || 137. (')φύγον] sic Ar. -εν l. a. ant. (cf. Α 128 Ψ 465). — σιγαλόεντα] cf. vs. 116. || 139. δ' αὖτε] νῶϊ Zen. (pro dativo igitur id habens; cf. § 92). || 142. ἡμῖν] ἡμῖν (cf. § 93)? Nisi recentis aetatis indicium est -εν (vs. 142—144 del. Knight).

133 sq. Cf. H 478.

135. Cf. Π 228.

136. κατεπτήτην] non ad *volandi* verbum sed ad *stirpem* unde ductum est (κατα)πτήξει (Ξ 40 X 191 θ 190) hanc formam esse referendam docet contextus. Congruit participium perfecti πεπτηῶς (B 312 al.). Cf. E 749.

143. εἰρύσσαιτο] § 293.

147. Sed gravis dolor, quo mens mea affligitur, hic est, quod cet.

149. φοβούμενος] § 7 et 191.

150. ἀπειλήσει] nunc de *gloriantī*, item θ 383; de *voventī* Ψ 863, 872, ceteris locis de *minantibus* (A 181 al., ut postea). Propria igitur huic verbo apud Homerum est vis *proloquendi*, ut verbo εὐχεσθαι (cf. Δ 101). Sic ἀπειλαί sunt *verba magnifica*, hinc *minae* (I 244 N 219 Ξ 479 Π 200 Υ 83 v 126), ἀπειλητὴρ *magniloquus* H 96.

151. γερήνιος] cf. B 336.

- εἴ περ γάρ σ' Ἔκτωρ κε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήη,
ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες
155 καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων ἀσπιστάων,
τάων ἐν κονίεσσι 'βάλεσθ' ἀλεοειμένους παρακοίτας.“
ὅς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους 157 cf. 432
αὐτίς ἀν' ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἔκτωρ 158^b sq. = O 589
ἤνῃ θεσπεσίην βέλεα στονόεντ' ἐχέοντο. sq.
160 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ 160^a = E 101
„Τυδεΐδην, περὶ μὲν σε 'τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι 161 cf. A 257
ἔδρην τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοισι δέπασσι· 162 = M 311
νῦν δέ σ' ἀτιμάσσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντ' ἐτέτυξο.
φέρρε, κακὴ γλάνη, ἐπεὶ οὐ φέξαντοσ' ἐμεῖο
165 πύργων ἡμετέρων ἐπιβῆσαι οὐδὲ γυναικῆας
ἄξις ἐν νήεσσι· πάρος τοι δαίμονα δώσω.“
ὅς ἑφάτο, Τυδεΐδης δὲ διάνδιχα 'μερμήριξε, 167^b = A 189
ἵππους τε στρέφει καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
τρίς μὲν ἡμερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, 169 cf. E 671
170 τρίς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων 'κτύπε μῆτις Ζεὺς
σῆμα τιθεῖς Τρώεσσι, μάχης ἑτεράλκεια νίκην.
Ἔκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἄϋσας
„Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
175 γινώσκω δ' ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων 173 = N 150
174 = Z 112

153. φήη] φήσι 52, φήσι Cobet (cf. α 168 et § 122). || 162. -οισι δέπασσι § 60] -οισι δέπασσι. ||
163. ἀτιμάσσουσι § 144] ἀτιμήσουσι. || 164—166. Aristoph. Ar. — || 166. δαίμονα δώσω]
sic Aristoph. Ar., πότμον ἐφήσω Zen., quae coniectura videtur ut apta sic nimis audax;
cautius Axt δαίμον' ἐπόρσω, Naber λαίμον' ἀμήσω (coll. Σ 84 et Apoll. Rh. IV 374). || 168. Olim
quidam addebant versum insulsum: ἢ μήτε στρέφει μήτ' ἐναντίβιον μαχέσασθαι. Cf. A 192. ||
170. ἀπ'(δ)] ἐπ' l. a. in A.

161 sq. Cf. Δ 262 sq.
163. ἄρ'(α) ... ἐτέτυξο] cf. Γ 183.
164. γλάνη] proprie oculi pupilla,
Ξ 494 ι 390 Soph. Oed. R. 1277; cf.
γλάνησ ornamenta Ω 12, τρίγλανος Ξ
183 σ 298. Nostro loco pupam signi-
ficat (ut κόρη apud posteros).
166. δαίμονα δώσω] pro θάνατον
δώσω (sic l 571). Sed recte sic dici
non potuit; cf. nota crit.

167 sq. Diomedes dubitavit an
equis in hostem conversis praelium
redintegraret.

170—176. Signa quae mittit deus
ex Ida monte quin sibi suisque fausta
sint Hector ne dubitat quidem. Ipse
nimirum Troianorum deus illic cole-
batur. Cf. H 478.

171. ἑτεράλκεια νίκην] cf. E 831—834.
173. Cf. B 816—877.

- νίκην καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Λαναοῖσί γε πῆμα.
 νήπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τέλχεα 'μχανάοντο
 ἀβλήχρ' οὐδενόσωρα! τὰ δ' οὐ μένος ἥμὸν ἐρύξει,
 ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτῆν.
 180 ἄλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῆϊσι γένωμαι,
 μυημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς διήϊοιο γενέσθω,
 182 ὥς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτοῦς.“ [47 O 702
 182 cf. N 629 Ξ
 184 ὃς φειπὼν ἵπποισιν ἐκέλετο 'φώνησέν τε' 184 = Ψ 442
 186 „νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἦν μάλα πολλὴν
 Ἀνδρομάχην, θυγάτηρ μεγαλήτορος 'Ηετίωνος,
 187 = Z 395
 ὅμιν παρ' προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκε
 φοῖνόν τ' ἐγκράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι,

183 Ἀργεῖους παρὰ νηυσὶν, ἀνυζομένους ὑπὸ καπνοῦ.

183 cf. I 243

185 Ξάνθῃ τε καὶ σὺ Πόδαργε καὶ Αἰθῶν Ἀάμπε τε δῖε,

177. οἳ sic Ar. (ut O 104 α 8), οἳ Dionysius Sid. || 183. Add. pap. Hib. 21 G East. alii. — ὑπὸ καπνοῦ] περὶ καπνῶν l. a. apud Eust. || 184. 'φώνησέν τε' [φαιδῖμος] "Εκτωρ pap. Hib. 21. || 185. Ar. — de *bigis* enim loqui Hectorem (cf. vs. 73 sq.). Equorum nomina desumpta sunt ex Π 149 Ψ 295 ψ 246. Inepte defenditur versus in schol. B T et ad Ar. Pac. 7. || 186. ἦν μάλα πολλὴν] ἦ μάλα πολλὰ Bentley. || 189. Aristoph. Ar. —

177. 'μχανάοντο] § 191.

178. ἀβλήχρ] cf. E 337.

— οὐδενόσωρα] †, *nihili, indigna quorum habeatur ratio* (ᾠρῃ Herodot. I 4 al.), = οὐτιδανός A 231 al.; cf. § 100 et Ψ 702.

— ἥμὸν] § 95.

179. Irridentis hoc est, quemadmodum „ludibrio fratris Remum novos transiluisse muros” inter Romanos fama fuit. Nam serio non potuit Hectori esse consilium bigis fossam transmittendi, ut equi in aggerem et vallos impingerent videlicet, curru eliso bellatores excuterent, fractis curribus conciderent ipsi! Cf. M 53—59. Nam quod Π 380 poeta narrat, in fuga non nullos equos fossam transiluisse, ibidem *currus fractos* commemorat; quotquot autem Troiani potuerunt, eos bigis per ὁδὸν ἱππηλασίων (H 340, 439) salutem tunc petiisse fert ratio. Si de *equitibus*

locutus esset Hector, non de bigis, potuisset sane serio dicere: „equi fossam transilient”, et sunt quaedam quae faciant ut talem de Troianorum equitatu fabulam primitus revera extitisse suspicemur; sed nihil hoc ad Homerum, qui *curribus* principes Troianorum, ut Achivorum, pugnantes sibi finxit. — Non satis reputavit Helbig quid diceret cum currus Homericos „selbst über Graben setzen” perhibuit (Hom.¹ 89).

— ρέα] § 88.

189. Equos Hectoris Andromache prius quam ipsum heroem curare solebat fessos et vino aquae admixto reficere. Boni aurigae est prius equorum curam habere, dein sui ipsius, et sic Diomedes et Ulixes K 566—579: aurigae uxorem decet maritum hac in re imitari. Vinum autem equis cursoribus et hodie haud raro praebetur.

- 190 ἦ ἐμοί, ὅς κ' ἐφ' οἱ θαλερὸς πόσις εὐχόμεαι εἶναι.
 ἀλλ' ἐφομαρτέετον καὶ σπεύδετον, ὄφρα λάβωμεν 191^a = Ψ 414 cf.
 ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει, M 412
 πᾶσαν χρυσεῖν ἐμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτὴν,
 αὐτὰρ ἀπ' ὧμοιν Διομήδεος ἵπποδάμοιο
 195 δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἕφαιστος ἤκαμε τεύχων.
 εἰ τοῦτω γε λάβοιμεν, ἐξελοίμην κεν Ἀχαιοῖς 196^a = E 273
 αὐτονηχὶ νηῶν ἐπιβησέμεν' ὠκείαν.
 ὥς ἔφατ' εὐχόμενος, ἔνευθε δὲ πότνια Ἥρη,
 'σεῖσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐξέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλύμπῳ, 199^a cf. O 150
 200 καὶ ἔα Ποσειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ἠΐδα· 199^b cf. A 530
 „ὦ πόποι, ἐνοσίγαι' εὐρυσθενέες, οὐδέ νυ σοὶ περ 201^a = H 455
 ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός; 201^b sq. cf. O 553 sq.

191. ὄφρα sic Ar., αἶ κε T. || 196. γε Thiersch] κε. || 197. αὐτονηχί]... σ pap. Heid. — Ibidem accedit versus: [ὀλλυμένο]υς μάλα γὰρ κε[ν] ἐμοῦ γενεαῖο δουρὸς] (suppl. Gerhard). || 199. εἰνὶ θρόνῳ] [ἐν] κλισίῳ pap. Heid.; cf. Θ 436 Ω 597 (+ 515) δ 136. An *ἐν θώκῳ (item O 150)? Cf. § 315^a et Θ 439 γ 14 s 3 l. a. Ar. Ran. 1515. — ἐξέλιξε § 412^a] πελ[έ]μιξο pap. Heid., ἐξέλιξε Ω. — In pap. Heid. additur: [χερσὶν δ' ἂ] μφοτέραισιν ἐ]ὶ ὠ πεπλήγετο μηρῷ] (suppl. Gerhard coll. M 162). || 201. εὐρυσθενέες] cf. H 455. || 202. Δαναῶν]... Ἀργεῖων pap. Heid. — Ibidem accedunt versus duo: [οἳ κεν δὴ κ]ακὸν οἶτον [ἀναπλήσαντες ὀλῶνται | ἀνδρὸς ἐν]δὸς ῥιπ[ή]· δ δὲ μαινεταὶ οὐκέτ' ἀνεκτῶς]. Suppl. Gerhard (= vs. 354 sq.), qui tres praeterea versus accessisse suspicatur: Ἐκτωρ κτέ. (= A 827^a-c).

190. ἦ ἐμοί] *quam mihi* — mente supplendum: *cibum potumque praeberet*, id quod inest versibus praecedentibus. Cf. zeugma quale est Δ 282 vel π 474.

191. ἐφομαρτέετον] § 191.

192—195. Neque Nestoris clarus hic clipeus — Ereuthalioni olim ereptus (cf. H 136—156)? — laudibus celebratur alibi, neque lorica Diomedis a Vulcano fabricata esse alibi dicitur; nam quam sagitta perforari poeta narravit E 99 sq., eam Ἕφαιστότευκτον non cogitavit. Sed potest conferri splendida lorica Agamemnonis, quae A 19—28 commemoratur.

193. Aureum clipeum Vulcanus etiam Achilli fabricavit (cf. Σ 481 sq.). Nostro loco Nestoris clipeus a Vulcano fabricatus esse totidem quidem

verbis non dicitur, sed vix videtur dubium quin ea tamen poetae mens fuerit.

— κανόνας] virgas cavae clipei parti infixas, quae pro ansis essent; cum externa tum interna pars clipei est aurea. Non dicuntur virgae verticalis et horizontalis, quibus olim distendebantur scuta θολοειδῇ; cuiusmodi scutorum mentio neque hoc loco fit, neque alibi apud Homerum quaerenda est (cf. E 453). Vox ita, ut nostro loco, et N 407 usurpatur; Ψ 761 alius est eius usus.

200. Neptunum in Olympo igitur nunc versantem poeta cogitat; cf. H 445.

— ἀντίον ἠΐδα] *allocuta est*. Ceteris locis significat *respondit*.

201. ἐνοσίγαι'(ε)] § 21.

- οὐ δέ τοι εἰς Φερίκην τε καὶ Αἰγᾶς δῶρ' ἀνάγουσι
πολλὰ τε καὶ χαρίεντα· σὺ δέ σφισι 'βούλεο νίκην.
205 εἰ περ γάρ τ' ἐθέλοισιν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοί,
Τρῶας ἀπώσασθαι καὶ ἐρυκέμεν' εὐρύροπα Ζῆν,
αὐτόθι κ' ἐνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἷος ἐν Ἴδνι.
τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κρείων ἐνοσίχθων·
„Ἥρην ἀπτοσεπέσ, ποῖον τὸν μῦθον ἔφειπες;
210 οὐ κεν ἐγὼ γ' ἐθέλοισι Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι
ἡμᾶς τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ ἡ πολὺν φέρτερός ἐστι.“
ὅς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
τῶν δ', ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔφερεγε,
'πλήθην ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων
215 ἑλλομένων· ἑλέλεν δὲ θοῶι ἀτάλαντος Ἀρηϊ

204^a = I 599205^a = B 123205^b cf. Φ371,428

208 cf. O 184

208^a = A 517

210 sq. cf. r 134

211^b = 144^{sq.}

205. *ε'(ε)] κ'. Cf. B 123. || 206. Ζῆν § 80] Ζῆ | ν' Ar. Nicanor Ω. || 207. ἐνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος] ἐνθα κάθουτ' ἀκαχήμενος Zen. (cf. vs. 526). || 209. ἀπτοσεπέσ] sic (ἀπτοσεπίσ) Ar., ἀπτ. olim alii. Vox ignota; quae si sana, scr. φαπτ. (cf. § 14). Wackernagel ἀπτοσεπίσ sive ἀπτοσεπίσ (coll. adi. ἔαπτος A 567), Peppmueller ἀμαρτοσεπίσ (ut N 824), Nauck ἀμετροσεπίσ. || 213. ἀπὸ] sic Ar., καὶ Zen. — πύργου τάφρος] sic Zen. Ar., τάφρου πύργος l. a. ant. — ἔφερεγε] sic (ἔεργε) et ἔρυκε Ar. || 215. ἑλλομένων· ἑλέλεν § 265] εἰλομένων· εἴλει.

203. *Helice* et *Aegae* fuerunt orae Achaicae urbes; quarum prior terrae marisque motu vehementissimo anno 373 funditus est deleta (Diodor. XV 48 Strab. 384 Paus. VII 4 § 4—6). *Aegis* Neptunus habitare dicitur etiam N 21 ε 381. Propter N 21 autem scholia perhibent Aegas a poeta dici insulam Euboeae vicinam (cf. Strab. 386 h. Ap. 32 Pind. Nem. V 68), vix probabiliter et prorsus inutiliter, nam nihilo magis concinna sic fiunt quae illo loco narrantur (cf. N 17—38).

204. σὺ δέ σφισι 'βούλεο νίκην] *tu autem illis victoriam tribuere malebas; fāvis*ti iis hactenus: ergone nunc nihil etiam eos curas? Plenior oratio foret: ἡ Τρώεσσιν (cf. P 331; eadem brevitā est H 21 al.). Quod sequitur γάρ significat: *<an non socors es sed timidus? At non est quod metuas,>* nam.

205—211. Furore incensa Iuno Nep-

tunum ad spernendas Iovis minas permovere frustra conatur, cautior enim hic quam ipsa. Cf. vs. 18—27, et de Iunone Neptuno Minerva Iovem in vincula conicere antehac frustra conatis A 399 sq.

207. αὐτόθι] § 322.

209. ἀπτοσεπέσ] cf. nota crit.

210. οὐ κεν] § 326.

211. ἡμᾶς] § 92.

213 sq. Oppletum est totum spatium quod fuit inter vallum et fossam (cf. l 87 K 194). Constr.: ὅσον ἐκ νηῶν ἀπέφερεγε τάφρος πύργου, *quantum spatii a parte navium secludebat fossa turris*. Fossa turris dicitur ea fossae pars quae fuit ante turrim quae petebatur, turrim per quam erat aditus ad castra. De verbi (ἀπ)εφέρειν hoc usu cf. M 201, ἐκ νηῶν significat: *iis qui a parte navium (= intra castra) essent collocati*.

	Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε φοι Ζεὺς κῦδος ἔδωκε.	216=Λ 300 Γ 204
	καὶ νῦ κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέω νῆας ἑρίσας,	
	εἰ μὴ ἐνὶ φρέσ' ἔσθῃκ' Ἀγαμέμνονι πότινι Ἥρῃ	218 ^a cf. α 427
	αὐτῶι ποιπνύσαντι θοῶς ὀτρύναι Ἀχαιοῦς.	
220	ῥῆ δ' ἔμειναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,	220 = Ν 167, 208 cf. Α 617
	πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχεΐνι,	221 cf. θ 84
	ῥῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεῆος μεγακίτεϊ νηὶ μελαίνῃ,	222 sq. = Α 5 sq.
223	ἦ ὅ' ἐν μεσσάτῳ ἦσκε γεγωνέμεν' ἀμφοτέρωσσε,	
227	ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνῶς	227 = Α 275, 586 Ρ 247 cf. Μ 439 Ν 149
	„αἰδῶς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, φεῖδος ἀγκτοί!	228 = Ε 787
	πῆι ἔβαν εὐχολαί, ὅτε δὴ ῥάμεν ἔμμεν' ἄριστοι,	
230	ὀππότε' ἐνὶ Ἀῆμνῳ κενεανχέες ἡγοράεσθε,	
	ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραϊράων,	231 ^b =Σ 573 μ 648

224 ἤμιν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο
ἦδ' ἐπ' Ἀχιλλέως, τοὶ δ' ἴσχατα νῆας ἑρίσας
ἔφρυσαν, ἡγορήῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν

224-226 = Α 7 sqq.

216. In pap. 689 a sequitur versus: [ἐνθα κε λοιγὸς ἦν καὶ ἀμύχανα ἔργα γέ]νοντο (cf. vs. 130). || 217. ἑρίσας] [Ἀχαι]ῶν pap. 689 a. || 218. ἐνὶ] cf. Α 55. || 219. Ἀχαιοῦς] [ἐτ]αιροῦς pap. 689 a. || 224—226. Add. H. || 230. *ὀππότε' ἐνὶ] ὅς ὀπότε' ἐν Ω, ἔσσε ποτ' ἐν Bentley, ἄς ποτ' ἐν Heyne. Cf. Α 399 Γ 173 al. et Thuc. IV 37: γνοῦς... [δτι] εἰ καὶ ὅποσονοῦν μᾶλλον ἐνδῶσουσι, διαφθαρησομένους, ubi in fragm. papyr. abest δτι. Simili vitio laborare videtur Ω 722. — ἡγοράεσθε] εὐχετάσθε l. a. in Α. || 231. Ar. — (cf. Ariston., idem et Eust. ad Ρ 84, Athen. 39 d).

217. κηλέω] § 8.

218—221. Quid hactenus Agamemnon egerit poeta non dixit, sed intellegimus eum cum ceteris fugisse. Vestimentum purpureum, late conspicuum, — quod unde nunc habuerit poeta non dixit, sed e tabernaculo raptim petittum fingere licet, — manu nunc tenet, quo signum, veluti *veaxillo*, det militibus.

220. ἔμειναι] § 125.

222. Eodem loco quo nunc Agamemnon, Α 4 sq. ad milites incitandos consistit *Eris*, πολέμοιο τέρας — quicquid id fuit — manibus tenens. Ad *naves Ulixis* medium castrorum locum obtinentes convocari solebant milites, si quando opus esset ad concionem habendam vel ad ius dicendum

vel ad sacra ferenda (cf. Α 806—808).

222. μεγακίτεϊ] *vasto ventre praeditae*. Proprie sic dicitur *delphinus* Φ 22, hinc γ 158 ad *mare* transfertur, h. l. ad *naves*, quae animalium instar haberi solent (cf. δ 708); item Α 5, 600.

227. γεγωνῶς] § 260.

228. αἰδῶς] cf. Ε 787.

— φεῖδος ἀγκτοί] cf. Γ 39.

229—234. *Quorsum evaserunt verba iactanter nuper dicta, cum Lemni apud Euneum regem in insula vini generosi feracissima (cf. Η 467—475) cenantes centenis ducenisque Troianis pares vos esse clamabatis? Tum milites gloriosi eramus inter pocula, nunc coram hostibus nihil audemus, nihil va-lemus*. Similia Υ 83—85 exprobrantur Aeneae; cf. etiam Neptuni ad Ido-

- πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφείας φοίνοιο, 232 cf. β 431
 Τρώων ἄνδ' ἑκατόν τε δικησιῶν τε φέκαστος
 στήσεσθ' ἐν πολέμῳ· νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιόι εἴμεν
 235 Ἴκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέωι. 235 cf. O507X374
 Ζεῦ πάτερ, ἧ δά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλῆων
 τῆιδ' ἀάτνι ἄσασ καὶ μιν μέγα κῦδος ἀπέφρασ;
 οὐ μὲν δὴ ποτέ φημι τέδν περικαλλέα βωμόν
 νηὶ πολυκλήϊδι παρελθόμεν' ἐνθάδε φέρρων,
 240 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημόν καὶ μηρὶ ἔκκη, 241^b = A 129
 φέμενος Τροίην ἐυτειχεά ἐξαλαπάξει.
 ἀλλά, Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήννον ἐφέλδωρ· 242 cf. A 455
 αὐτοῦς δὴ περ ἔασον ὑπεκφυγέμεν καὶ ἀλύξει, 243^b = μ 216
 μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοῦς.“ 244 = O 376
 245 ὣς ᾿φάτο, τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δάκρυ χέοντα, 245 = P 648
 ᾿νεῦσε δέ τοι λαὸν σάον ἔμμεναι οὐδ' ἀπολέσθαι. 246 cf. A 117
 246^b cf. I 230

233. ἄνδ' (ἄντα) sic Demetrius et Herodianus, Ar. ἄνδ' (= ἀντι). Cf. P 29, 167. ||
 234. δ' (ῖ) om. A. || 235. Aristoph. Ar. —, Ἴκτορος ὧι δὴ κῦδος Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀπάξει
 l. a. ant. || 237. ἀπέφρασ § 150^b ἀπηύρας. || 240. ἔκκη] ἱκαίον Ambr., ἔκκον A. || 241. ἐυτειχεά
 § 83¹⁰ -χεον. || 244. Om. Ambr. || 245. ὀλοφύρατο] -ρετο A¹ C. || 246. ἀπολέσθαι] -λείσθαι
 Ar. Ambr.¹; cf. I 230 i 496 et B 486 et de aoristi usu cf. comment.

menenum verba N 219 sq. — Prima
 persona vs. 229 et 234 pro secunda
 adhibita urbani quid habet, sed ipsa
 haec urbanitas etiam acerbiora reddit
 Agamemnonis verba.

229. ἔμμεν[αι] § 125.

232. ἐπιστεφείας] cf. A 470.

233 sq. Simili hyperbola usus Ulixes
 v 390 *tu si mihi opem feras*, ad
 Minervam ait, *vel trecentis opponere*
me ausim.

235. κηλέωι] § 8.

237. ἀάτνι ἄσας] ἄτνι ἄσας Ω.

238—241. *Nullam tuam aram ne-*
glexi nuper per mare Aegeum iter cum
classe faciens.

239. πολυκλήϊδι] cf. Π 170.

— ἐνθάδε φέρρων] *cum malo meo*
hanc regionem petens (ἐνθάδε = δεῦρο,
 ut passim; -δε = *versus*). Item l 364;
 cf. Σ 421 et A 3.

243. αὐτοῦς] *Troianis* pronomen

mente opponitur: *Troianos vincere si*
prohibemur, ipsi saltem incolumes eva-
damus sine.

— δὴ περ] particulae ordine inso-
 lito collocatae (cf. § 329⁴).

— ὑπεκφυγέμεν] § 126.

246. σάον] § 62.

— ἔμμεναι οὐδ' ἀπολέσθαι] deorum
 voluntas de rebus futuris sic tem-
 pore praesenti vel aoristo indicatur
 etiam Θ 541 l 411, 413, 415 N 667
 sq. Π 853 sq. Σ 96 Ω 132 λ 116
 o 533 Ar. Eq. 127 Vesp. 160 Plat.
 Rep. 415 c al., quia statim ratum
 fit quicquid decernunt numina, etiamsi
 postmodo demum eventum sit ha-
 biturum. Hoc loco cum praesens
 tempus necessarium est tum aoristus:
salvum esse (et manere) *neque perire*
 (hoc temporis articulo). — Cf. acc.
 cum inf. verbis εἴμαρται (Φ 281 ε 312
 ω 34), πέπρωται (Σ 329), αἰσά ἐστι

- αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετευνῶν, 247 = Ω 315
 νεβρόν ἔχοντ' ὀνύχεςσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
 παρ δὲ Διὸς βωμῶι περικαλλεῖ κάββαλε νεβρόν,
 250 ἔνθα πανομφαίωι Ζήν' ἐροέζεσκον Ἀχαιοί.
 οὔ δ' ὥς οὔν ἐρίδονθ' ὃ τ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἧλυθεν ὄρνις, 251* = Γ 154
 μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσ' ἔθορον, 'μνήσαντο δὲ χάριμς. 252 = Ξ 441 cf.
 ἔνθ' οὐ τις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων, O 380
 ἠΰξατο Τυδεΐδαο πάρος σχέμεν' ὠκέας ἵππους
 255 τάφρου τ' ἐξελάσαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν, 256^b = Δ 457
 Φραδμονίδην Ἀγέλαον. ὃ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους· [sq.
 τῶι δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρένωι ἐν δόρῳ 'πῆξε 258 sq. = Δ 447
 ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε. 258^b sq. = Ε 40
 260 ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῶι. 260 = Ε 294
 τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος·
 τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες Θοῦριν ἐπιφειμένοι ἀλκὴν· 262-265 = Η 164
 τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος, sqq.
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίωι ἀνδροφόντηι·
 265 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Ἐυαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Τεῦκρος δ' εἵνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων,
 'στῆ δ' ἄρ' ὅπ' Αἴαντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο.

249. κάββαλε] θῆκατο l. a. in A. || 251. ἐρίδονθ' (-ντο) — ὄρνις] εἶδοντο Διὸς τέρας [αἰγίο-
 χοιο] pap. 689 a, ut E 742. || 252. In pap. 689 a sequuntur haec: Ζεὺς δὲ πατὴρ ὥτρυνε
 φ[άλαγγα, κύδαι γαίῳν?] | εἶξαν δὲ Τρώες τυτθὸν Δα[ναοὶ δ' ἐπόρουσαν?]. || 260. ἀράβησε—
 αὐτῶι] ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι l. a. in A (ut vs. 314). || 264. ἀνδροφόντη § 28] ἀνδρ(ε)-
 φόντη. || 267. δ' ἄρ' ὅπ'(δ)] δὲ παρ' Α.

(Ω 224 al.) subiunctus, nec non verbi
 πορεῖν usus Ω 30. Praeterea cf. β 165
 δ 254, 504 ζ 314 ι 496.

247. τελειότατον] *certissima omina
 praebentem*; item vs. par.; positivus
 (= integer) extat A 66 al., item fem.
 τελείεσσα A 315 al.

250. Iovis πανομφαίου sive *ominum
 auctoris* mentio fit etiam h. Merc. 473.
 Cf. υ 98—100 et β 35. *Aram* hanc
 Iovis *in foro* fuisse docet contextus
 (cf. vs. 221 sq.).

251. ἀρ'(α)] cum ad Iovis aram aquila
 praedam proiceret, Achivi senserunt

portentum hoc esse a Iove missum,
 quo salus sibi promitteretur.

254. πάρος] genitivum non nisi h. l.
 adsciscit.

255. ἐξελάσαι et μαχέσασθαι] infini-
 tivi hi (finales) a verbo σχέμεναι sunt
 suspensi. De locutione ἐξελάσαι τάφρου
 cf. K 564.

256. κορυστήν] cf. Δ 457.

261. Verbum mente supplendum,
 ut Λ 56.

262. ἐπιφειμένοι ἀλκὴν] cf. A 149.

264. Ἐνυαλίωι] cf. P 210.

267. Teucer, qui clipeum non sumsit,

- ἐνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος, αὐτὰρ ὃ γ' ἦρωσ
 παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ' τιν' ὀϊστεύσας ἐν ὁμίλῳ
 270 βεβλήκοι, ὃ μὲν αὖθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσε,
 αὐτὰρ ὃς αὖτις ἰὼν, πάϊς ὥς ὑπὸ μντέρ', ἔδυσκε
 εἰς Αἴανθ'· ὃ δέ μιν σάκε' ἐκρύψασκε φαιινῶι.
 ἔνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἔλε Τεῦκρος ἀμύμων; 273^a = E 703
 'Ορσίλοχον μὲν πρῶτα καὶ 'Ορμενον ἦδ' 'Οφελέστιν
 275 Δαίτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην
 276 καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον.
 278 τὸν δὲ φιδὼν γάηθησε φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 279^b = T 152
 τόξου ἀπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
 280 'στῆ δὲ παρ' αὐτὸν ἰὼν καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε· 280 cf. H 46
 „Τεῦκρε, φίλῃ κεφαλῇ, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 βάλλ' οὕτως, αἶ' κέν τι φάος Δαναοῖσι γένηαι [Π 39
 283 πατρὶ τε σῶι Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα, 283^b = A 797 cf.
 480 α 435 ψ 325
 285 τὸν καὶ τηλόθ' ἑόντα ἐυκλείησ ἐπίβησον.
 σοὶ δ' ἐγὼ ἐκχερέω, ὥς καὶ τετελεσμένον ἔσται· 286 cf. A 212

277 πάντασ ἐπασσυτέρους 'πέλασε χθονὶ πολυβοτείρῃ.

277 = M 194 Π 418

284 καὶ σε νόθον περ ἑόντα 'κομίσσατο φῶι ἐνὶ φοίῳ.

270. βεβλήκοι Ar. C] -κει Ω. Cf. § 159 et Φ 609. || 271. δσ § 15] δ. || 272. (ἐ)κρύψασκε § 146] κρύπτασκε. || 277. Add. H. || 283. ὃ σ'(e) A C T] δσ Ω. || 284. Zen. om., Aristoph. Ar. —; cf. comment. ad M 371. Sed etiam vs. 283 et 285 spurios esse et ab Ar. damnatos fuisse, probabilis est Roemeri suspicio.

utpote sagittarius (cf. Γ 17 K 260 sq.), consistit *sub scuto* *Aiacis* sive ingenti fratris scuto protectus. Non genu autem alteri innititur, quod fortasse putaverit quispiam, sed *stans* sagittas mittit; cf. Δ 112 sq.

268. ὑπεξέφερεν σάκος] identidem per spatii aliquid *proferebat clipeum*, ut *Teucro obsecundaret*. Praepositionis ὑπο- ea est vis quae in verbis ὑπαείδειν, ὑποδράειν, ὑφηνίοχος, ὑποδμῶς, al. (cf. A 417 Σ 570), secundas igitur aliquas partes aliquem agere, *sub aliquo* vel *alius in gratiam* rem fieri significat.

270 sq. Structura laxior; nam δ μὲν est *Troianus* vulneratus, δσ autem

Teucer. Sunt igitur in parenthesi collocata verba δ — ὄλεσσε.

272. σάκε'(ι) § 71.

276. Ἀμοπάονα] ἄμ' ὀπάονα elim quidam; cf. A 99.

277. πολυβοτείρῃ] § 21.

279. ἀπο] idem praepositionis usus est Ω 605 Ar. Ran. 121 al.

282. φάος] § 71. *Salutem* nunc valet vox, ut ceteris locis, sed simul ad *Telamonem* relata *decus*. Nisi spurii sunt vs. 283 et 285.

284. Cf. M 371. Opprobrii nihil apud Homerum habet ἡ νοθεία, parum igitur eius dictioni conveniunt verba: *licet nothus esses*.

285. ἐυκλείησ ἐπίβησον] cf. B 234.

- αἷ κέν μοι δώῃ Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη
 Φίλιον ἐξαλαπάξαι ἐὺ κείμενον πτολίεθρον, 288 = A 38
 πρῶτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήτων ἐν χειρὶ θήσω,
 290 ἢ τρίποδ' ἢ δ' ὅς τις ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφι 290^b cf. A 699
 ἢ γυναιχ', ἢ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι.“
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων
 „Ἀτρεΐδην κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
 ὀτρύνεις; οὐ μέν τοι, ὅσῃ δύνάμει γε πάρεσσι,
 295 παύομαι, ἀλλ' ἐξ οὗ προτὶ Φίλιον ὠσαμέθ' αὐτοῦς,
 ἐκ τοῦ δὴ τόξοις δεδεγμένους ἄνδρας ἐναίρω.
 ὁκτὼ δὲ προέηκα τανυγλώχινας ὀϊστούς,
 πάντες δ' ἐν χρὸ' ἐπυχθεὶν Ἀρηϊ θοῶν αἰζηῶν
 298 τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέμεν κύνα λυσσητήρα.“ 298 cf. O 315
 300 ἦ ῥα, καὶ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἄλλε 300^b sq. = 309sq.
 Ἐκτορος ἀντικρὺ, βαλέμεν δέ γε ἔριτο θυμός.
 καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρθ', ὃ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα, 302^a cf. 119
 υἱὸν ἐὺν Πριάμοιο, κατὰ στήθος ἔβαλεν ἰῶν 303^b = N 586 cf.
 τὸν ῥ' ἐξ Αἰσύμηνθεν ὀπυιομένην ἔτεκε μήτηρ, A 108 N 186 O 420
 305 καλὴν Κασσιάνειρα, δέμας φεφικυῖα θεῆισι.
 μήκων δ' ὥς ἐτέρωσε κάρη ἔβαλεν, ἢ τ' ἐνὶ κήπῳ, 306^a cf. Ψ 697^b
 καρπῷ βριθομένην νοτίησι τε φεφρινῆσι
 ὥς ἐτέρωσ' ἤμυσσε κάρη πῆληκε βαρυνθέν.

290. ἵππους] ἵπῳ Zen. Aristoph. T. Cf. K 305. || 296. δεδεγμένους] sic Ar., -χέμενος Herodian. (cf. I 191 Ψ 273). || 304. Αἰσύμηθεν] -μνηθεν Zen. Aristoph. Ar.

289. πρεσβήτων] †, id quod γέρας; cf. Δ 59.

295. αὐτοῦς] § 97.

297. ὁκτῶ] cf. vs. 274—276.

299 et 301. βαλέμεν] § 126.

302. δ δ'(ἐ)] cf. A 191.

304. *Aesyne*] urbs aliunde ignota, nisi eadem est quae *Oesyne* vocatur Thuc. III 107, haud procul ab Amphipoli in ora Thraciae sita, Thasiorum tunc colonia haud ita vetusta, sed priscum nomen locus servare potuit (sic Steph. Byz. s. v. Οἰσύμη).

306 sq. Adolescentis caput in humerum delapsum pulcre assimilatur

papaveri pendulo. Cf. E 499. Ceterum poeta voluit *gemma* papaveris, quae veluti languescens de caule pendet; nam *flos* stat erectus nec non *capsa* semine turgens. Quod cum sentiret Vergilius, ita Homerum est secutus ut vocem καρπὸν praetermitteret: *lassove papavera collo | demisere caput, pluvia cum forte gravantur*, Aen. IX 435 sq. — De papaveribus in horto cultis cf. δ 222—232. Ad ἢ τε mente add. ἐστί.

307. φεφρινῆσι] § 21.

308. ἤμυσσε] id quod N 543 dicitur ἐκλίνθη.

- Τεῦκρος δ' ἄλλον οἷσθ' ἀπὸ νευρῶφιν ἴαλλε
 310 Ἔκτορος ἀντικρύ, βαλέμεν δέ γε ῥίετο θυμός.
 ἀλλ' ὃ γε καὶ τόθ' ἄμαρτε, παρέσφυλεν γὰρ Απόλλων
 ἀλλ' Ἀρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἔκτορος ἠνιοχῆα,
 ριέμενον πόλεμόνδε ῥάλαε στήθος παρὰ μαζόν.
 ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ φοι ἵπποι
 315 ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος ῥύκασε φρένας ἠνιόχοιο.
 τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀγνύμενός περ ἐταίρου,
 Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγὺς ἔοντα
 ἵππων ἠνί' εἰλεῖν, — ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθῃσεν ἀκούσας, — 319^b = ο 98
 320 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ ῥόρε παμφανάντοσ
 σμερδαλέα ριγῶν, ὃ δὲ χερμάδιον ῥάβε χειρί,
 ῥῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλέμεν δέ γε θυμὸς ἄνωγε.
 ἦ τοι ὃ μὲν φαρέτρος ἔξ εἴλετο πικρὸν οἷσθ' ὅστις,
 ῥῆ δ' ἐπὶ νευρῶν· τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἔκτωρ
 325 ἀφφρεύοντα παρ' ὤμον, ὅθι κλυτὸς ἀποφέργει
 αὐχένα τε στήθος τε, μάλιστα δὲ καίριον ἐστί,
 τῇ ῥ' ἐπὶ φοὶ μεμαῶτα ῥάλαεν λίθωι ὀκρίοντι,
 ῥῆ δὲ φοι νευρὴν· ῥάκνησε δὲ χεῖρ ἐπὶ καρπῶι. 326^b = 84
 327^a cf. X 326
 328^b cf. E 458

311. καὶ τόθ' (τότε)] sic et τοῦ μὲν Ar. || 322. ἄνωγε D] ἀνώγει Ω (cf. § 225). ||
 328. χεῖρ] sic Ptolemaeus Asc., alii χεῖρ'(α).

310. βαλέμεν] § 126.

312—315. Α Τεῦκρο nunc occiditur Archeptolemus Hectoris auriga, ut brevi ante Eniopeus a Diomede (vs. 120 sqq.).

318. ἀδελφεόν] eiusdem quidem patris filium; cf. Π 738 et Γ 238.

320. παμφανάντοσ] § 191.

321. ὃ δέ] cf. A 190.

322. βαλέμεν] § 126.

323. φαρέτροσ] notetur correptio Attica (§ 25).

325 sq. Cf. X 324 sq.

326. καίριον] cf. Δ 185 et X 324 sq.

328. νευρὴν] non arcus nervum, ut vs. 324 et loco simili O 463—470, poeta videtur indicare, sed tendinem

humeri (sic Heyne). Nam non locum tantum vulneris (παρ' ὤμον) sed et ipsum vulnus poeta solet indicare, et melius sic cohaeret versus pars prior cum posteriore. Ergo ῥάκνησε δέ valet: ita ut torperet. Feritur iugulum sinistrum et brachii sinistri arcum tenentis humerus; itaque pars inferior huius brachii iners delapsa arcum tenere iam non potuit. Cf. N 598—597. Fortasse autem νεῦρον, non νευρὴν fuit olim; cf. νεῦρα Π 316. — Quodsi Heyne hunc versum recte sic interpretatus est, collatis M 336 sqq. et O 463—470, ubi gravis huius vulneris nulla apparent vestigia, statuendum est arte Machaonis plus

- ῥσι δὲ γνύξ ἐριπών, τόξον δέ φοι ἔκπεσε χειρός. 329^a = A 355
 330 Αἶας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος, 329^b = O 465
 ἀλλὰ θέων περίβη καὶ φοι σάκος ἀμφεκάλυψε. 331-334 = N 420
 τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίεηρες ἐταῖροι, sq.
 Μηκιστεὺς Ἐχίοιο παῖς καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
 νῆας ἔπι γλαφυρὰς ῥερέτην βαρέα στενάχοντα.
 335 ἄψ δ' αὖτις Τρώεσσι ν' Ὀλύμπιος ἐν μένος ὥρσε
 οἷ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθείης ὥσαν Ἀχαιούς·
 Ἔκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε σθένει βλεμεαίνων. 337^b = Y 36 cf. I
 ὥς δ' ὅτε τίς τε κύων σὺνός ἀγρίου ἡὲ λένοντος 237 M 42 P 22, 135
 ἄπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι πεποιθώς, 339^b cf. X 8, 178, 230
 340 ἰσχία τε γλουτούς τε, ρελισσόμενόν τε δοκεύη,
 ὥς Ἔκτωρ ὥπαζε κάρη κομάοντας Ἀχαιούς,
 αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσταν· οἷ δ' ἐφέβοντο. 342 = A 178
 αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν 343 = O 1
 φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμην Τρώων ὑπὸ χερσὶ, 344 sq. cf. O 2 sq.
 345 οἷ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες, 345^b-347 = O 367
 ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσι sq.
 χεῖρας ἀνίσχοντες μεγάλ' ἠϋχεάοντο ρέκαστος·
 Ἔκτωρ δ' ἀμφιπεριστρόφην καλλίτριχας ἵππους,
 Γοργόος ὄμματ' ἔχων ἡὲ βροτολογιοῦ Ἄρης.

337. δ' ἐν] δὲ Aristarchus; cf. Ξ 202, 303 Π 775 Σ 568, 579 ζ 8 ι 247 κ 497 π 106
 ω 39. || 339. πεποιθώς] διώκων A T. || 340. (ρ)ελισσόμενον] sic Ar., -νος C. — δοκεύη
 Thiersch] -ει (cf. B 148). || 347. μεγάλ'(α)] μέγα δ' Nicanor. Vulgata in schol. defendi-
 tur coll. Γ 80. || 349. Γοργόος] -γόνοσ Zen. — ὄμματ'(α) sic Zen., οἷματ' Ar. (ut Π 752
 Φ 252). — ἡὲ Zen.] ἡδὲ Ω (cf. E 162).

quam humana brachium Teuceri mox
 in integrum esse restitutum; cf. Ψ 290.
 Ceterum idem quod h. l., in O tracta-
 tum est argumentum: „Teucro ar-
 cum excutit deus Troiae defensor”;
 cui deo aliud illic, aliud nostro loco
 est nomen.

329. ῥσι δὲ γνύξ ἐριπών] cf. E 309
 et Δ 112 sq.

330. κασιγνήτοιο] cf. M 371.

331. περίβη] cf. A 37.

337. κίε] non *pedes*, sed *curru vectus*,
 Achivos fugientes facile sic assecutus.
 Non dixit hoc poeta, sed quin volue-

rit dubitari nequit, quoniam ipsa res
 id fert; cf. vs. 89 et 348.

— σθένει βλεμεαίνων] locutio redit
 I 237 M 42 P 22, 135 Y 36. Partici-
 pium aliunde ignotum valere *confisum*
 vel *gavisum* (cf. κύδει γαίωv) docet
 contextus.

341. κάρη κομάοντας] cf. B 11 et § 191.

343. διὰ . . . ἔβησαν] *praeterierant*, cf.
 K 564.

346 sq. κεκλόμενοι . . . ἠϋχεάοντο] cf.
 Γ 80 et de termino -τάοντο § 191.

348. ἀμφιπεριστρόφην] § 191 et 248.

349. Γοργόος] § 77.

- 350 τοὺς δὲ φιδούσ' ἐλέησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
αἴψα δ' Ἀθηναίην πέπεα πτερόεντα προσκνύδα·
,,ὦ πόποι, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῶϊ
ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ' ὑστάτιόν περ;
οἷ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται
355 ἀνδρὸς ἐνὸς ριπῆι· ὃ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτιῶς
Ἔκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ γέφοργε·
τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
,,καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμὸν τ' ὀλέσειε,
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ!
360 ἀλλὰ πατήρ ἡμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῆϊσι,
σχέτλιοσ, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερφεύς·
οὐδὲ τι τῶν μέμνεται, ὃ φοι μάλα πολλάκις νῖον
τειρόμενον ἰσάεσκον ὑπ' Εὐρυσθέως ἀέθλων.
ἦ τοι ὃ μὲν ἰκλαίεσκε πρὸς οὐρανόν, αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
365 τῶι ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλε.
εἰ γὰρ ἐγὼ τάδ' ἐφείδε' ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι,
εὐτέ μιν εἰς Ἀΐδαο πύλάρταο προέπεμψε
ἐξ Ἑρέβους ἄξοντα κύνα στυγεροῖ' Ἀΐδαο,

- [431
350^a cf. O 12 II
351 = T 341 cf.
A 69
352 cf. B 157 Θ
427
354 = 34
355^b cf. i 350
356^b = E 175
358^a cf. α 46 λ 181
ο 155 π 37
359^a = N 763 Ω
168
363^b = T 133 cf.
O 639
366^b cf. Ξ 165
367 cf. λ 277

360. ἡμὸς (αμοσ) Brandreth] οὐμὸς. Simile vitium est Ψ 585. Cf. A 185 et § 9. ||
368. ἐξ Ἑρέβους ἄξοντα] ἐξάξοντ' ἐρίβεσφι Menrad (cf. § 71 et I 572 h. Cer. 350 Hes.
Theog. 669).

353. κεκαδησόμεθ'(α)] *curam habebimus*, a verbo κᾰδεῖν (§ 213).

— ὑστάτιόν περ] *ultimo certe temporis articulo*, quo opem iis ferre etiam possimus; *in ultimo certe periculo*. Adi. ὑστάτιος, quod a superl. ὑστατος ita ductum est ut φίλιος α φίλος, redivit O 634 i 14. Cf. ὀσάτιος = ὀσσοσ E 758.

354. οἶτον] cf. Γ 417.

355. ριπῆι] a vento nunc, ut nostra *storm* et *stormen*, transfertur ad militis irruentis impetum. Cf. A 297.

360. ἡμὸς] i. e. ἡμῶν τῶν θεῶν. Cf. Z 414.

363—369. Etiam O 639 T 133 sqq. λ 620—627 harum rerum fit mentio; praeterea cf. E 397 nec non quae de Hercule Iovi caro sed Iunoni invisio compluribus locis narrantur (ad A

590 sq.). *Canis infernus* etiam λ 623 commemoratur; cf. Hes. Theog. 34.

366—369. Transitus hic cernitur ab εἰ γὰρ *utinam!* ad εἰ γὰρ *nam si*. Nam in fine versus 368 si ponitur semicolon, vertere licet: *utinam... scivissem...!* Sic non effugisset. Item δ 732 ω 284.

366. ἐφείδε'(α)] § 160.

— πευκαλίμῃσι] adi. redivit Ξ 165 O 81 Υ 35. Est idem quod πυκινάι Ξ 294 (cf. πυκινὸς νόσος, μήδεα πυκνά, similia); ad illustrandam autem rationem, quae intercedit inter πυκ-(ι)νόσος et πευκ-άλιμος, utilia sunt λυγ-ρός et λευγ-αλέος, ἐρυθ-ρός et ἑρευθ-αλίων, ἀλιτ-ρός et ἀλείτ-ησ, μυδ-αίην et μυδ-αλέος. Praeterea cf. λεπτ-ός et λεπτ-αλέος.

368. στυγεροῖ'(ο)] § 59.

οὗ κεν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.

370 νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγεί, Θέτιδος δ' ἐξήνυσσε βουλάς,

ἢ φοι γούνατ' ἔκυσσε καὶ ἔλλαβε χειρὶ γένειον,

λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πολίπορθον.

372 = O 77

ἔσται μὰν ὅτε κ' αὐτὲ φίλιν γλαυκῶπιδα φείπη.

ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους,

375 ὄφρα κ' ἐγὼ καταδῦσα Διὸς δόμον αἰγιοχόιο

τεύχεσιν εἰς πόλεμον θωρήξομαι, ὄφρα φίδωμαι

376 cf. E 737

ἢ νῶϊ Πριάμοιο πάϊς, κορυθαιόλος Ἑκτωρ,

γυθῆσει προφανέντε ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,

378^b = 6553 A 160

ἢ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἡδ' οἰωνοὺς

Y 427 cf. A 371

379 cf. N 831 P

380 δημῶι καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

241

ὥς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.

380 = N 832

381 = E 767 cf.

E 719

382 ἢ μὲν ἐποιομένη χρυσάμπνυκας ἦντυεν ἵππους,

382 = E 720

384 αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιοχόιο,

384-388 = E 733

385 πέπλον μὲν κατέχευε φεανὸν πατρὸς ἐπ' οὐδῶι,

899.

ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴν ποιήσατο καὶ κάμε χερσεί,

ἢ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο

τεύχεσιν εἰς πόλεμον ἄθωρήσεται δακρυόεντα.

εἰς δ' ὄχρα φλόγεα πός' ἐβήσεται, ἄλξετο δ' ἔγχος

389-396 = E 745

sq.

383 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μεγάλιο Κρόναιο

383 = E 721

369. αἰπὰ] αἰνὰ Nauck h. l. et Φ 9; sed cf. comment. || 371 sq. Zen. om., Ar. — || 373. ἵσται μὰν] ἵσσαι ἡμαρ G (ut A 164). || 376. φίδωμαι] ἴδωμαι l. a. in A. || 377. νῶϊ νῶϊν Zen. D T. || 378. προφανέντε Ar. A] -νείσας Zen., sic aut -σα Ω. Cf. vs. 455. — ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας] ἰδὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων Zenodotus (ut A 364 Y 451, cf. II 361). || 383. Om. B O D T, habet A, in margine habuit eius archetypum. || 385—387. Zen. om., Aristoph. Ar. — || 385. οὐδῶι] cf. E 734. || 389. ἄλξετο] ἀλζυτο (ut h. Merc. 316 et apud Euripidem) Ptolemaeus Orandoe f.

369. οὗ κεν] § 326.

— αἰπὰ ῥέεθρα] quae anxius suspiciebat Hercules, velut murum arduum (angl. *towering*) sibi imminentem, veritus ne iis obrueretur. Item Φ 9; cf. A 601 et Hes. Theog. 785 sq., κατειβόμενος O 37 ε 185, βρόχος αἰπύς A 278 et de Styge B 755.

371. De gestu supplicum cf. A 500.

372. Ἀχ. πτολ.] sic Achilles vocatur etiam O 77 Φ 550 Ω 108 propter captas Thebam Lyrnessum Pedasum urbes alias; cf. I 328 sq. et B 278.

373. ὅτε κ'(ε)] § 326.

— φίλιν γλαυκῶπιδα φείπη] voce „φίλην γλαυκῶπι” me compellet. Cf. Soph. Ai. 726 sq. Eur. Heracl. 978 Arist. Ach. 638 Thesm. 389—394 Herodot. V 70 al.

378. γυθῆσει προφανέντε] simile est I 77 τίς ἂν τάδε γυθῆσειε, cf. etiam N 352 ἤχθετο δαμναμένους, E 757 νεμεσί-ζεαι... φέργα, E 361 ἄχθομαι ἔλκος.

— πτολέμοιο γεφύρας] cf. Δ 371.

379. τις] Cf. A 289.

384—388. Cf. E 733—737.

389. φλόγεα] *splendida*. Cf. E 4—8.

390 βριθὺν μέγα στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρῃ.

Ἦρῃ δὲ μάλιστα θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 αὐτόμαται δὲ πύλαι ἔμυκον οὐρανοῦ, ὥς ἔχον Ὀδραί,
 τῇσ' ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλυμπός τε,

395 ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἥδ' ἐπιθεῖναι.

τῇ ῥα δι' αὐτῶων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους.

Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδνθεν ἐπεὶ ῥίδε, ἥσασ' ἄρ' αἰνῶς,

Φίριν δ' ὠτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελεύσαν·

[sq.
 398 sq.^a = A 185

„βάσκ' ἴθι, Φίρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε μηδ' ἔα' ἄντην

399^a = O 158 Ω
 144 cf. B 8

400 ἔρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε.

ᾧδε γὰρ ἐκφερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·

401 = A 212

γυνίσσω μὲν σφωῖν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,

402 sq. cf. 416 sq.

αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω κατὰ θ' ἄρματα γάζω.

403^b cf. Ψ 341

οὐδέ κεν εἰς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοῦς

404 sq. = 418 sq.
 404^b cf. B 551

405 ἔλκε' ἀπαλθῆσεσθον, ἃ κεν μάρπητισι κεραυνός·

ὄφρ' εἴδῃ γλανκῶπισ, ὅτ' ἂν ῥῶι πατρὶ μάχηται.

406-408 cf. 420
 sqq.

Ἦρῃ δ' οὐ τι τόσον νεμεσίζομαι οὐδὲ χολοῦμαι

αἰεὶ γὰρ μ' εἴωθεν ἐνικλᾶν ὅττι νοήσω.“

390 sq. Ar. — || 394. ἐπιτέτραπται] cf. E 750. || 401. τὸ δὲ καὶ] ὥς καὶ A, καὶ μὴν L. ||
 404 sq. et 418 sq. Vitiosa sunt δεκάτους pro δέκα (aut δέκατον . . . ἐνιαυτόν) dictum et κεν
 futuro iunctum, inauditum autem est ἔλκεα obiectum verbis ἀπάλθεσθαι et μάρπειν ad-
 ditum. Pro ἀπαλθῆσεσθον Ar. habebat -σονται in altera ed.; *ἀπαλθῆσονται αἱ κεν (ut ἔλκεα
 sit subjectum, cf. E 417) non facile sanabuntur earum vulnera, si fulmine percussae
 fuerint? || 406 et 420. εἴδῃ(σ)] neglectum est ς; ἴδῃ(σ) (ςιδ.) Tryphon Rhet. III 204
 Spengel. || 408 et 422. μ'(οι) et ς'(οι) εἴωθεν § 13] μοι et οἱ εἴωθεν. — νοήσω et -σῃ]
 κεν εἴπω et -πῃ Ar.

393—395. Cf. E 749—751.

398. *Alas* caelitibus nullis aliis tri-
 buit poeta (cf. E 778 e 44 sqq. al., h.
 Ap. 114); χρυσόπτερος autem epitheton
 rediversu par. et h. Cer. 315, sed
 alibi *pedibus* Iris et ipsa, non *alis*
 uti dicitur, certe pedibus potius quam
 alis, nam πόδας ὠκέα vel ἀελλόπος vel
 ποδώνεμος vocatur. Fortasse igitur
 non *humeris* deae sed eius *pedibus*
 poeta noster alas adiunxit. Ceterum
 cf. Ψ 198 sq.

399. βάσκ' ἴθι] cf. B 8 et X 203.

— ἔα'(ε)] § 191.

400. οὐ . . . καλὰ] cf. Z 326 et Δ 155.

401 sq. Cf. vs. 12. — Quod fieri
 heri non vetuit Iuppiter (cf. locus
 par.), id hodie non permittit, ut deae
 opem ferant Achivis; iam enim ipse
 clade eos vult afficere.

404 sq. et 418 sq. Cf. nota crit.

406 et 420. ἂν] § 326.

407. νεμεσίζομαι οὐδὲ χολοῦμαι] cf.
 Z 335.

408 et 422. ἐνικλᾶν] *infringere*. Ver-
 bum non nisi vs. par. rediversu; cf. vs. 8
 et διακλάσσει E 216, κολοῦειν Y 370. Ari-
 stophanes interpretabatur ἀντιλέγειν.

- 409 ὥς ἔφατ', ὥρτο δὲ Φῖρις ἀελλόποισ ἀγγελέουσα, 409 = Ω 77, 159
- 411 πρῶτισιν δὲ πύλινισι πολύπτυχος Οὐλύμποιο
ἀντομένη κατέρυκε, Διὸς δὲ σφ' ἔννεπε μῦθον·
„πῆμι μέματον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ;
οὐκ ἔαει Κρονίδης ἐπαμυνμέν' Ἀργεῖοισι.
- 415 ὥδε γὰρ ἠπέιλεσε Κρόνου πάϊς, ἦι τελέει περ,
γυνίσειν μὲν σφῶϊν ὕφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους, 416 sq. cf. 402 sq.
αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν κατὰ θ' ἄρματα ῥάξειν.
οὐδέ κεν εἰς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοῦς 418 sq. = 404 sq.
ἔλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἃ κεν μάρπτησι κεραυνός.“ [Ω 188
- 425 ἦ μὲν ἄρ' ὥς φειπούς' ἀπέβη πόδας ὠκέα Φῖρις, 425 = Α 210 Σ 202
αὐτὰρ Ἀθηναῖον Ἥρην πρὸς μῦθον ἔφειπε· 426 sq. cf. B 156 sq.
„ὦ πόποι, αἰγίόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἐγὼ γε 427 cf. 352
νῶ' ἔαω Διὸς ἄντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν.
τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω,
430 ὅς κε τύχη· κεῖνος δὲ ἐξὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ
Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικάζέτω, ὥς ἐπιφεικός.“
ὥς ἄρα φωνήσασα πάλιν ἱράπε μώνυχας ἵππους. 432 cf. 157
τῆισιν δ' Ὀρεῖ μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους· 434 cf. δ 40
καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίησι κάπνισι, 435 = δ 42 [121
435 ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόοντα· 435^b = Ν 261 χ

410 ὅβη δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς μακρὸν Ὀλυμπον.

410 = Ο 79

410^a cf. Α 196 Ο
169, 237 Π 677

420 θφρ' εἶδησι, γλαυκῶπι, θε' ἔν σῶι πατρὶ μάχηαι.

420-422 cf. 406
89 sq.

Ἥρῃ δ' οὐ τι τόσον νημεσίεται οὐδὲ χολοῦται·

αἰεὶ γὰρ εἴθεον ἐνικλᾶν ὅττι νοήσῃ.

ἀλλὰ σύ γ' αἰνοτάτη, κῦον ἀδφεός, εἰ ἐταόν γε

τολμήσῃσι Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχοσ ἀείραι.

410. Om. A¹ B¹ C¹ L. — δὲ κατ' (ἀ) δ' ἐξ Ariston. (Ar. loco par.). — εἰς] ἐπὶ Aristonicus. ||
411. πολύπτυχος § 83¹⁰ -πτύχου. || 415. ἦι. Ar.] el. Errorem peperit litteratura vetusta. ||
420-424. Ar. — || 428. νῶ' δάω] νῶϊ δῶ Ar., sic aut νῶϊν δῶ Ω (νῶϊν Zen.? cf. vs.
377). || 430. ἐξὰ Knight] τὰ & Ω, item M 280 O 58 P 193 Σ 451 Φ 305 X 459 , 250,
310, 343 λ 515 ξ 153 h. Ap. 444. Praeterea cf. Α 185. || 432. (') ἱράπε C] τρέπε Ω. ||
435. ἔκλιναν] ἔγκλιναν Trypho Rhet. III 203 Spengel. Cf. Α 112.

414. ἔαει] § 191.

423 sq. Verborum structura est negligentior, et nuntiam parum decent verba dura neque ei mandata.

427-431. Metum Iuno dissimulans haud invitam se Iovi obedire fingit.

431. δικάζέτω] cf. A 542.

435. ἐνώπια] *megari faciem*, partem externam parietis in quo est ostium ad megarum aditum praebens. Vox redit N 261 δ 42 χ 121.

— παμφανόοντα] § 191.

αὐταὶ δὲ χρυσεῖσιν ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζον
μῖγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιημέναι ἦτορ.

436^b = A 623 ε⁹⁰

Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδῃθεν ἔϋτροχον ἄρμα καὶ ἵππους
Οὐλυμπόνδ' ἐδίωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο θώκουσ.

440 τῶι δὲ καὶ ἵππους μὲν ἔλυσε κλυτὰς ἐνοσίγαιος,
ἄρματα δ' ἄμ βαμοῖς ἐτίθει κατὰ λίτα πετάσσας·
αὐτὰς δὲ χρυσεῖον ἐπὶ θρόνον εὐρύροπα Ζεὺς
ἔξετο, τῶι δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας ὑπεμύζετο Ὀλύμπος.
αἶ δ' οἶα Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη

445 ἦσθην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον οὐδ' ἐρέοντο.
αὐτὰρ ὅς ἐγνω φῆσιν ἐνὶ φρεσὶ, ὠνήσεν τε·

445^b sq. = A 332
sq.

„τίφθ' οὕτω τετήσθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη;
οὐ μὲν θην ἡκάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
ὀλλύντε Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐθέσθην.

450 πάντως, οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἅπτοι,
οὐ κεν ἐμὲ τρέψειαν ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ.
σφῶϊν δὲ πρὶν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυνῆ,
πρὶν πόλεμόν τε φιδεῖν πολέμοιο τε μέρμερα φέργα.

450 cf. v 237 φ 202

441. ἄμ βαμοῖς(ι) sic (-σι τίθει) Ar., ἀμβωμοῖσι Chrysippus Ω, ἀμβώνεσσι Diogenes, ἀναβαθμοῖς interpretati. Cf. η 100. || 446. ὅς § 15] δ. || 448. θην] τον Heraclides (cf. Eust. h. l. et ad μ 362 Cram. Anecd. Par. III 42), „particulam encliticam in dialectis Argiva et Cretica id quod τοι valentem.” Quas nugas peperere verba male intellecta praeorum grammaticorum dubitantium essetne (χάμ)τον scribendum (sic Ar. Ω) an καμέτην (sic Zen.). Fuitne igitur -τον etiam in libris Argivo et Cretico lectum? Cf. § 115. || 449. ὀλλύντε Pallis] ὀλλύσαι. Cf. vs. 378 et 455. — τοῖσιν] τοῖον Ar. — ἐθέσθην] ἐθεσθε Ω. || 450 sq. Post vs. 453 collocaat Naber. || 451. ἐμὲ Bothe] με. || 453. τε (φ)ιδεῖν Eust.] τ' ἰδέειν Ω, φιδεῖν (φιδέμεν § 126) Heyne (ut δ 475).

436. χρυσεῖσιν] § 18 et 61.

— κλισμοῖσι] cf. A 623.

439. ἐδίωκε] *agitabat*. Eadem verbi vis est ε 332 v 162 et obiecto omisso Ψ 344, 424, 499, 547. Cf. nostrum *jagen*.

— θώκουσ] disyllaba vocis forma reddit β 14 ε 3 ο 468 h. Ap. 345, θώκουσ est β 26 μ 318, et cohaeret verbum θαάσσειν (l 194 al.).

440. Iovi nunc *Neptunus* ita ministrat ut Hebe Iunoni E 722. Simili ratione *Neptunus* Iovi sociatur Ψ 307, ὡς ἱππίος τις Ζεὺς ὦν. Cf. H 445 ε 335 sq. Ψ 278 sq.

441. βαμοῖς(ι) *fulcris*; item η 100. Pluralis numerus docet capsum *currus* dentis rotis *duobus* fulcris esse impositum. Cf. B 777.

— λίτα] Cf. E 194.

442. θρόνον] cf. A 623.

444. Διὸς ἀμφὶς] solebant Iovὶ πλησίαι ἦσθαι (cf. Δ 21), sed tunc ei stomachabantur.

447 — 449. Manifeste irridentis haec; dein vs. 450 sqq. seria et gravia verba Iuppiter subiungit. Transitum facit πάντως sive *quicquid id est*.

451 et 455. οὐ κεν] § 326.

- ὧδε γὰρ ἐκφερέω, τὸ δέ κεν τετελεσμένον ἦεν· 454 cf. A 212
- 455 οὐ κεν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων, πληγέντε κεραυνῶι,
ἂψ ἐς Ὀλυμπον ἵκεσθε, ἦν' ἀθανάτων ἔδος ἐστί.“ 456 cf. E 360
- ὥς ἔφαθ', αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη· 457-462 = A 20
πλυσίαι αἶ γ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσ' ἐμεδέσθην.
ἦ τοι Ἀθηναίη ἀκέων ἔεν οὐδέ τι ἔειπε, sq.
- 460 σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει·
Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσνύδα·
„αἰνότητε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; 462 = A 552
εὔ νυ καὶ ἤμεσ ἶδμεν ὅ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδόν· 463 cf. 32
ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν, 463* = Σ 197
465 οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλονται.“ 464 sq. = 33 sq.
- 469 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
470 „ἡοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα
ὄψαι, αἶ κ' ἐθέλησθα, βοῶπις πότνια Ἥρη, 471* = A 353
ὀλλύντ' Ἀργείων πολλὸν στρατὸν αἰχμητῶν·
οὐ γὰρ πρὶν πολέμοι' ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἔκτωρ,
πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδάκεα Πηλεΐωνα 474^b = Π 281
- 475 ἤματι τῶι ὅτε χ' οὐ μὲν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχωνται,
στεῖνέ' ἔν αἰνοτάτῳ περὶ Πατρόκλοιο θανόντος. 475* cf. X 359
ὥς γὰρ θέσφατόν ἐστι· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω 477^b = A 180

466 ἀλλ' ἦ τοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελύσεις,
βουλὴν δ' Ἀργείοισ' ὑποθησόμεθ', ἦ τις ὀνήσει,
ὥς μὴ πάντες ὄλονται ὀδυσσαμένοιο τειέο.

466 cf. 35

467 sq. = 36 sq.

454. κεν... ἦεν A] καὶ... ἔσται Ω. || 456. ἵκεσθε (-σθαι) Z Cant.] -σθον Ω. Cf. § 115. ||
459. ἀκέων] cf. A 22. || 463. ἀλαπαδόν A] ἐπεικτόν Ω (quod omnes habent vs. 32). ||
466—468. Habent GH; G praemittit etiam versum ἀνδρὸς — ἀνεκτῶς (= vs. 355). || 468. τειέο]
cf. vs. 37. || 470. ἡοῦς] sic Ar., ἄας Zen. (quod Boeoticum = εἰς αὐρίον vocat Hesychius),
ἡῶθεν (ἡοόθεν) καὶ Brandreth. Cf. vs. 525 et § 77. || 471. βοῶπις G] -πι Ω. Cf. § 51. ||
472. πολλὸν § 83] πο(υ)λόν. || 474. ὄρθαι A T] ὄρθαι Ω. || 475 sq. Ar. — || 476. θα-
νόντος A] πεισόντος C.

457. ἐπέμυξαν] cf. Δ 20.
459. ἔεν] § 302.
463. ἤμεσ] § 92.
465. οἶτον] cf. Γ 417.
470. ἡοῦς] de genitivo temporis
cf. E 523.

— Κρονίωνα] sic ludica quadam gra-
vitate ipse se vocans Iuppiter (cf. A 240)
Iunonis verba „αἰνότητε Κρονίδη” se
compellantis imitando irridet. *Durum*

vocas Iovem? Duriores cras vocabis!

471. αἶ κ'(ε)] § 326.

473. πολέμοι'(ο)] § 59.

475 sq. Postmodo additi esse vi-
dentur; nam parum apte verbis ἤματι
τῶι δε τε κτέ. *diem proximum* indicari
suo iure observavit Ar.

475. δετε χ'(κε)] § 326.

476. στεῖνε'(ι)] § 71.

477. θέσφατον] cf. A 5.

- χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νεύατα πείραθ' ἴκηαι
 γαῖης καὶ πόντοιο, ἴν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
 480 ἦμενοι οὐτ' ἀνγῆισ' Ὑπερίονος Ἥελίοιο 480^b = α 8 μ 263
 τέρποντ' οὐτ' ἀνέμοισι, βαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς.
 οὐδ' εἴ κ' ἔνθ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὐ σέ' ἐγὼ γε
 σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο.
 ὥς ῥάτο, τὸν δ' οὐ τι προσέφη λευκώλενος Ἥρην. 484 cf. A 511
 485 ἐν δ' ἔπεσ' Ὀκεανῶι λαμπρὸν φάος ἡέλιιοι, 485^b = A 605 E
 ἔλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ξείδαρον ἄρουραν. 120
 Τρωῶν μὲν ῥ' ἀγέκουσιν ἔδν φάος, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς 486^b = γ 226 γ 3
 ἀσπασίην τρύλιςτος ἐπῆλυθε νύξ ἐρεβεννή. η 332 μ 386 τ 593
 488^b = I 474
 Τρωῶν δ' αὐτ' ἀγορὴν ποιήσατο φαίδιμος Ἔκτωρ, 489^a cf. H 345
 490 νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῶι ἔπι δινῆεντι,
 ἐν καθαρώι, ὅθι δὴ νεκῶν διεφαίνετο χῶρος. 491 = K 199
 491^a cf. Ψ 61
 ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα μῦθον ἄκουον,
 τὸν ῥ' Ἔκτωρ ἀγόρευε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ 493^b-495 = Z 318
 ἔργος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν, πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς sqq.
 495 αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος ἔθε πόρκης.
 τῶι ὃ γ' ἐρεισάμενος ἔπεα Τρώεσσι μετνήδα· 496 cf. B 109

481. βαθὺς Δ] πολλὸς C. || 487. *Ἀχαιοὺς] -οῖς. Cf. § 60 et δ 793 x 31 v 282 (versum I 474 h. Cer. 51 alia est ratio). || 489. δ'(ι) Δ C] om T. || 493—496. Zen. — || 496. Τρώεσσι μετνήδα Δ O G] περὶ νύδα προσνήδα vel πετρεντ' ἀγόρευε Ω.

478—481. *Etiamsi sedem multo longius quam haec est* (cf. vs. 444) *a me remotam capias*. Ultima terrae marisque loca petas per me licet, et vel voraginem illam caliginosam adeas, ubi Iapetus et Cronus sunt aditi: non revocaturus te sum equidem! — De Tartaro cf. Θ 13—16, de Crono Ξ 203 sq., 274, 279 O 224. Particula ἀμφίς sive μεταξύ (ut Γ 115 H 342 al.; cf. A 116) significat *eos profunda voragine a luce et aëre vitali seclusos esse*.

482. εἴ κ'(ε)] § 326.

— σέ'(ο)] § 92.

485. ἐν . . . ἔπεσ'(ε)] *iniecit se*, ἔδν. Cf. I 234 sq.

486. Cf. A 475.

488. τρύλιςτος] *optatissimus*, = πο-

λύλλιστος ε 445. *Utrumque* adi. †; cf. § 27 et I 501.

491. ἐν καθαρώι] *loco puro* sive *vacuo*. Item *locis par.*; cf. Ar. Eccl. 320 Plat. Leg. 910a Liv. XXIV 14 Hor. Epist. II 2, 71. Solum prope castra obiectum fuit corporibus Achivorum hodie a Troianis caesorum; quapropter Hector copias ab illo loco abduxit in vicini fluminis (Scamandri) ripam. Ibi, haud procul a castris Achivorum (cf. I 232 K 161), Troiani pernoctarunt. Alius τόπος καθάρος dicitur K 199.

494. ἐνδεκάπηχυν] cf. E 193 et de Hectoris statura N 754.

495. χρύσεος] § 18 et 61.

— πόρκης] cf. Z 320.

- „κέκλυτέ μοι, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι. 497 = Γ 456
 νῦν ἐφάμην νῆας τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
 ἄψ ἀπονοστήσειν προτὶ Εἴλιον ἠνεμόεσσαν· 499 = Μ 115
 500 ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἤλθε, τὸ νῦν ἐδάωσε μάλιστα
 Ἀργεῖους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 ἀλλ' ἦ τοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ 502 = I 65 μ 291
 δόρυπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· ἀτὰρ καλλίτριχας ἵππους 503^a = I 66 cf. μ 292
 λύσασθ' ὑπ' ἐξ ὀχέων, παρὰ δέ σφισι βάλλετ' ἐδωδάν·
 505 ἐκ πόλιος δ' ἄξεσθε βόας καὶ φίλια μῆλα 505-507 cf. 545 sqq.
 καρπαλίμως, φοῖνον δὲ μελίφρονα φοινίξεσθε,
 σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε,
 ὥς κεν παννύχιοι μέσφ' ἠόος ἠριγενεῖος
 καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκηι,
 510 μὴ πωσ καὶ διὰ νύκτα κάρη κομάοντες Ἀχαιοὶ 510^a = Κ 101
 φευνγέμεν' ὀρμίσωνται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. 511^b = Β 159
 μὴ μὰν ἀσπουδεῖ γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἔκκλοι, 512^a = Ο 476 X 304
 ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ φοῖκοθι πέσσει,
 βλήμενος ἢ ἰῶι ἢ ἔγχει ὀξυόεντι
 515 νηὸς ἐπιθρώσκων, ἵνα τις στυγέησι καὶ ἄλλος
 Τρῶσιν ἐφ' ἐμποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρην. 516 = Τ 318
 κήρυκες δ' ἀνὰ γάστρῳ Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων
 παῖδας πρωθήβας πολιορκοτάφους τε γέροντας

497. μοι § 92] μεν. || 501. ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης] ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν Zen. (ut K 45). ||
 503. ἐφοπλισόμεσθα] sic Ar., ἐφοπλίζεσθον Zenodotus (debat -ξεσθε, § 52). Cf. B 436. ||
 505. ἄξεσθε L] ἄξεσθε Ω (cf. § 152). || 512. ἐκκλοι] neglecto f. || 513. τούτων] κείνων
 Ar. — πίσει] πίσει Ar. || 515. ἐπιθρώ(ι)σκων Ambr. A] ἀποθρ. C.

499. ἠνεμόεσσαν] § 21.
 502. πειθώμεθα νυκτὶ] cf. H 282.
 508. μέσφ'(α)] †, sed cf. v. l. τ 223
 w 310 et § 318.
 — ἠόος] § 77.
 510. κάρη κομάοντες] cf. B 11 et § 191.
 511. φευνγέμεν'(αι)] § 125.
 512. ἀσπουδεῖ] i. q. ἄτερ σπουδᾶς φ
 409, sine labore, sine virium conten-
 tione. Adv. redit locis par.
 513. ὥσ] ita ut.

— βέλος... πέσει] *telum fovere ioco*
 maligno dicitur is, qui ita sit percus-
 sus ut telum ex eius corpore extrahi

nequeat. „Istud ξεινήιον ei sit, quod a
 nobis acceptum domum ad suos defe-
 rat servetque sepulcro!” — Non *trans-*
fertur nunc vocabulum βέλος (ut § 439;
 cf. etiam A 269). — De verbo πέσειν
 cf. B 237, iocus similis est § 457.

515 sq. στυγέησι... φέρειν] cf. A
 186 sq.

517. Διὶ φίλοι] cf. A 334.

518. Cf. H 345. Dum longius ab
 urbe abest exercitus, moenia senes,
 assumtis pueris fere adultis, ser-
 vent oportet (cf. Σ 514 sq.). — Adi.
 πρωθήβος redit θ 263, fem. α 431.

- λέξασθαι περὶ γάστρῳ θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·
 520 θηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισι γεγάσθη
 πῦρ μέγα καιόντων· φυλακὴ δὲ τις ἔμπεδος ἔστω,
 μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν λαῶν ἀπεόντων.
 ὦδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὥς ἀγορεύω·
 μῦθος δ', ὃς μὲν νῦν ὑγιῆς, φεφρημένος ἔστω,
 525 τὸν δ' ἰδοῦς Τρῶεσσι μέθ' ἱπποδάμοισ' ἀγορεύσω.
 γέλομαι εὐχόμενος Δίί τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσι
 527 ἐξελάειν ἐνθὲνδε κύνας κήρεσσι φορητούς.
 529 ἄλλ' ἣ τοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς,
 530 προῶι δ' ὑπνῴοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 νηυσὶν ἔπι γλαφυρήσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα·
 γείσομαι ἢ κέ με Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης
 παρὸ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, ἢ κεν ἐγὼ τὸν
 χαλκῶι δειώσας ἔναρα βροτόντα φέρωμαι.
 535 αὔριον ἢν ἀρετὴν διαφέσεται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
 μείνῃ ἐπερχόμενον· ἄλλ' ἐν πρώτοισιν, ὅτῳ,

525^b = H 361526^b = Z 475 δ
472 ρ 432530 sq. = Σ 303 sq.
530 = Σ 277 [M 77
530^b = A 49, 725
531 cf. O 603534^b cf. X 245

528 οὗς κήρεσ φορέουσι μελαινῶν ἐπὶ νηῶν.

524 sq. Ar. — || 526. (φ)έλομαι εὐχόμενος Zen. L] εὐχομαι ἐλπόμενος Ar. Ω (εὐχομ' ἐφελπόμενος Hoffmann). Cf. vs. 207. || 528. Zen. om., Ar. —; cf. comment. || 529. νυκτὶ] νύκτα l. a. in A. || 532—534. Zen. om., Ar. ρ, vs. 535—537 Ar. • („falso A versibus 535—537 antisigma, 538—540 stigmen adscripsit” Ludwig). || 532. ἢ § 327] εἴ vel αἴ. — μς L] μ' δ Ω. || 535. ἦν] neglecto φ. Aptum foret *ἦ τάχα φῆν, e versu 538 αὔριον potuit duci.

519. θεοδμήτων ἐπὶ πύργων] *in moenibus a Neptuno (et Apolline?) aedificatis*. Cf. Z 433—439.

520. θηλύτεραι . . . γυναῖκες] *de hac locutione* cf λ 386.

524 sq. *Et haec quidem hactenus* (καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα): *cetera dicam cum illuxerit*. Adj. ὑγιῆς sive *salutaris* †; cf. § 73. Novicia est forma ἰδοῦς, ut vs. 470. De genitivo temporis cf. E 523.

527. ἐξελάειν] § 191.

528. Versus debetur interpreti vim epitheti κήρεσσι φορητῶν non agnoscendum. Quod cum futuro ἐλάειν iungendum est et *fato abreptos* significat (cf. B 302, 384), non eos qui nunc ipsum abripiantur; fugientes autem

„fato naves versus abripi” dici non potuerunt. „Canes istos Achivos” sic Hector „cras in mare pulsus esse mihi videor fato abreptos”. Non pro sunt igitur ad versum tuendum collati l 124 O 526 P 5 similes.

529. *Hanc noctem in statione, quam prope flumen* (cf. vs. 490) *obtinemus, remanebimus, ab hostibus caventes*.

532—534. Cf. N 486 et de verbi φείσομαι usu χ 7.

535. (φ)ῆν ἀρετὴν διαφέσεται] *suam virtutem discernet* ab aliorum sive fortitudine sive ignavia, *quid valeat cognoscet*. Sic N 277 *insidiae* vocantur genus belli ἐνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαφέδεται ἀνδρῶν. De verbi usu cf. vs. 532 et γιγνώσκειν Σ 269.

	κείσεται οὐτηθείς, πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι,	537 ^b = B 417
	ἡέλοί' ἀνιόντος ἔς αὖριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὧς	538 ^a = X 135 ^b
	εἴην ἄθανάτος καὶ ἀγήραος ἡματα πάντα,	539 cf. s 136 η 94
540	τιοίμην δ' ὥς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,	540 = N 827
	ὥς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργεῖοισι.“	541 = N 828
	ὧς Ἐκτωρ ἀγόρευ', ἐπὶ δὲ Τρῶες 'κελεύσασαν.	542 = Σ 310
	οἳ δ' ἔπουν μὲν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας,	543 = δ 39
	'δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἄρμασι φοῖσι φέκαστος.	544 ^b = B 775
545	ἐκ πόλιος δ' ἤξοντο βόας καὶ φίλια μῆλα	545-547 cf. 505
	καρπαλίμως, φοῖνον δὲ μελίφρονα φοινίζοντο	sqq.
547	σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πόλλ' ἐλέγοντο.	
549	κνίσην δ' ἐκ πεδίοι' ἄνεμοι 'φέρον οὐρανὸν εἴσω.	

548 'φρόν δ' ἄθανάτοισι τελειέσσας ἑκατόμβας.

548 cf. A 315

538. αὖριον] οὐρανόν Nauck. || 543. ἰδρώοντας] sine f. || 545. ἤξοντο § 152] ἄξαντο Ω (cf. vs. 505). || 548 et 550—552. Affert [Plat.] Alcib. II 149 d, textui inseruit Barnes. || 549. Del. Wolf.

537. οὐτηθείς] § 150.

538. ἡέλοι'(ο)] § 59.

— ὦς] *tam certo*, item ο 156, οὐτω... ὥς N 825—828 σ 236—239, ὦδε... ὥς Σ 464—466, ... ὥς ρ 253. Cf. etiam σ 91 et φ 402.

539—541. „Utinam” Hector ait „tam certa esset mihi immortalitas et honor is qui ipsis numinibus urbem tutantibus habetur, quam Achivis est perniciēs.” — Optima quaevis nunc sperat is qui tum cum uxori valedixit non dubitabat quin urbi instaret ex-cidium (Z 447 sqq.). Nempe victoria iam elatus est heros; tum autem animum opprimebat induciarum a Troianis sceleste violatarum conscientia, mox vero honori ipse quam potuit optime satisfecit, se ipsum in pugnam singularem Achivis offerendo (cf. H 67—91).

539. εἴην] optativus ut Δ 314.

— ἀγήραος] § 62.

540. Haec verba, quibus Hector etiam N 827 utitur, non sunt desumpta ex formula *per Iovem et Mi-*

nervam et Apollinem iurantium (cf. B 371 al.), quae etiam inter recentiores obtinuit, sed Minervam *Iliacam* nunc cogitat Hector sive ipse poeta. Cf. Z 86.

— τίετ'(αι)] singularis ut A 255.

541. ἡμέρη ἦδε] *hic dies*, qui modo coepit. Nam initium diei in computando facit nox; pars lucida τοῦ νυχθημέρου dicitur αὖριον vs. 535, 538. — Cf. A 423—427.

— φέρει] de praesentis temporis hoc usu in ore vaticinantium cf. vs. 246.

544. ἱμάντεσσι] non *habenae* intellegendae sunt (quae Ψ 324 vocis est vis), sed alia lora collo vel capiti circumdata, item K 475, 499, 567. Nam ratio tulit ut non solum *iugo* sed etiam *freno* solverentur equi, quo facilius pasci possent (cf. vs. 564).

548. τελειέσσας ἑκατόμβας] -λη- Ω. De vi locutionis cf. A 66. Sed ab hoc loco mentio sacrorum aliena est, est enim nox.

549. Cf. A 52.

— πεδίοι'(ο)] § 59.

- 553 οἱ δὲ μέγα φρονέοντες ἀνὰ πολέμοιο γεφύρας
ἦτο παννύχιοι, πυρὰ δὲ σφισι 'καίετο πολλὰ.
555 ὥς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαινήν ἀμφὶ σελήνην
φαίνεται ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ,
ἔκ τ' ἔφανε πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι 557sq. = Π 299sq.
καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ, 557cf. h. Ap. 22, 144
πάντα δὲ φέιδεται ἄστρα, γέγνηθε δέ τε φρένα ποιμήν· 557^b cf. M 282
560 τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἡδὲ Ξάνθοιο ῥοάων
Τρώων καίωντων πύρ' ἐφαίνετο Φιλιόθι πρό.
χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πύρ' ἐκαίετο, πὰρ δὲ φεκάστωι
ἦτο πεντήκοντα σέλαι πυρὸς αἰθομένοιο.
ἔπποι δὲ κρεῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας 564^b = E 196
565 ἐσταότες παρ' ὄχεσφιν ἐϋθρονον 'ἦο' ἔμιμον.

550 φηθεῖαν τῆς δ' οὐ τι θεοὶ μάκαρες 'δατίοντο,

οὐδ' ἔθειλον· μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Φίλιος ἱρή

καὶ Πριάμοσ καὶ λαὸς ἑυμμελὴς Πριάμοιο.

551^bsq. = Ω 27 sq.

552 = Δ 47

550. δατίοντο] *πατίοντο (§ 206)? || 552. ἑυμμελὴς] cf. Δ 47. || 553. ἀνὰ eschol. T ad I 88] ἐπὶ Ω. Cf. vs. 378. — γεφύρας AD] -ρηι Ω. || 555. φαινήν] φάει νῆν (= νέην, luce novam) interpretabantur quidam (!). || 557 sq. Zen. om., Aristoph. Ar. —, utpote e libro II male repetitis. Cf. comment. || 559. δὲ Ar. DG] δὲ τ' Ω. — ἄστρα] ἄκρα Bothe, sed tertium comparationis vocis ἄστρα inest. || 560. τόσσα] sic Ar., quidam olim τοῖα (cf. v. l. X 423) vel ὥς τὰ. || 562. χίλι'(α)] μύρι' Zen. || 563. σέλαι πυρὸς] πυρὸς σέλα' Roehl, item φ 246. Cf. § 71.

553. πολέμοιο γεφύρας] cf. Δ 371.

554. ἦτο] § 220.

555—561. Aut vitii aliquid locus contraxit, aut in ipsa poetae mente permixtae sunt duae imagines: 1) tam crebri erant ignes quam sunt sidera caeli (δσσα... τόσσα), 2) ignes per placidam noctem ardentes tam claro lumine perfundebant planitiem quam est lunae caelo sereno splendentis (ὥς... τοῖον). Hinc factum ut bis usurparentur voces οὐρανός, ἄστρα, αἰθήρ. Quae ita concreverunt imagines ut altera ab altera secerni iam nequeat.

557. πρώονες] pluralis numerus redivit locis par., singularis est πρώων ρ 747.

558. Sub firmamento clarus aether apparet velo nubium discisso. Aether υπορρήγνυσθαι dicitur breviter, cum poeta velit eum υποφαίνεσθαι διαρραγόντων τῶν νεφῶν (item Π 300); cf. ἀμφικαλύψαι = celare circumdando (supra vs. 331 al.). Per aethera autem adspiciuntur sidera firmamento affixa et luce intemerata splendentia. Cf. P 646.

559. Cf. Γ 11 sq.

560 sq. Dixerit quispiam caelum in campum Scamandrium descendisse.

562. χίλι' ἄρ'(α)] mille adeo. — De his numeris cf. B 123—133.

563. ἦτο] § 220.

565. ἔμμινον] 'ἦω μίμνον Ω. Cf. § 2 et 77.

πρεσβεία.

- I ὥς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 θεσπεσίῃ ἔχε φύζα, φόβου κρυόνεντος ἑταίρῃ,
 πένθει δ' ἀτλήται βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
 ὥς δ' ἀνέμῳ δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα
- 5 Βορρῆς καὶ Ζέφυρος, τῷ τε Θρηϊκῆθεν ἄητον,
 ἐλθόντ' ἐξαπίνης, ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν
 κορθύεται, πολλὸν δὲ παρ' ἐξ ἄλα φῦκος ἔχενε,
 ὥς ἐδάτζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
- Ἀτρεΐδης δ' ἄχει μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ
- 10 'φοίταε κρυύεσσι λιγυφθόγοις κελεύων
 κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλησκέμεν' ἄνδρα ῥέκαστον,
 μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοις ἐπονείτο.
 Ἴξον δ' ἐν ἀγορῇ τετιγότες· ἄν δ' Ἀγαμέμνων
 ἴστατο δάκρυ χέων ὥς τε κρήνη μελάνυδρος,

[808 Ξ 40 β 90
 8 = O 629 cf. N

9 cf. x 247

10 cf. B 50

14^b sq. = II 3 sq.

3. (')βεβολήατο] sic Ar., βεβλήατο Zen.; redit -βολ- vs. 9 et x 247. || 4. ἀνέμῳ Aristoph.] μοι Ω. || 5. Spurius videtur. Propria nomina hic molesta, imitatore prodit contractum Βορρῆς (Βορέης Ω metro invito) non nisi h. l. et Ψ 195 obvium (ceteris locis est ∪∩). Cf. § 22 et 58. || 7. ἔχενε(ν) Ambr. A] -αν Ω (cf. Theocr. VII 58), Ar. utrumque. || 14—16. Pro his Zen. habebat unum versum: ἴστατο δακρυχέων, μετ' αὖ δ' > Ἀγροισίην ἔειπεν.

2. Ut h. l. fugae terror, sic p 271 cenae ἑταίρῃ dicitur *cantus*.

4—8. Post cladem animus Achivorum metu percussorum aestuabat ut mare procellis concitatum. Venti *Aquilo* et *Favonius* e Thracia in mare Aegeum irruentes (cf. Ψ 230) fūco conspergunt littora maris orientalia. *Asiam* igitur vel insulam orae Asiae adiacentem incolebat is cui versus 5 debetur. Cf. B 535.

5. Θρηϊκῆθεν] § 17.

7. κορθύεται] †, *exacernatur, alte surgit*, a substantivo κόρθυς *acervus* (Theocr. X 46); activum κορθύνειν legitur Hes. Theog. 853. Cf. Δ 426.

10. 'φοίταε] § 191.

11. κλήδην] †, cf. (ἐξ)ονομακλήδην X 415 δ 278 μ 250.

— κικλησκέμεν'(αι)] § 125.

— ἄνδρα ῥέκαστον] τῶν ἡγητόρων ἡδὲ μεδόντων videlicet (cf. vs. 17); vulgi ignobilis nulla nunc, ut semper, habetur ratio.

12. μηδὲ βοᾶν] milites altis clamoribus convocari noluit Agamemnon, ne animadverterent hostes.

— μετὰ πρῶτοις' ἐπονείτο] *proximos ipse vocavit*.

13. ἐν] § 315.

14 sq. Ut de rupe defluit aqua fonticuli, fusco colore saxum imbuens et veluti contristans (Leaf), sic de ducis facie manant lacrimae. In hac imagine veluti nascens deprehenditur fabula quae est de Niobe in saxum mutata (cf. Ω 602 sqq. Soph. Ant. 830 sq.).

- 15 ἥ τε καὶ αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ.
 ὥς ὃ βαρὺ στενάχων ἔπε' Ἀργεῖοισι μετνύδα'
 „ὦ φίλοι, Ἀργεῖων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες, 17 = B 79
 Ζεὺς με μέγας Κρονίδης ἀάτηι ἐνέδησε βαρεῖνι, 18-25 = B 111
 σχέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσε sqq.
- 20 Ἐλῖον ἐκπέρσαντ' ἐϋτειχέα ἀπονέεσθαι,
 νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην ἔβουλεύσατο, καὶ με κελεύει
 δυσκλέε' Ἀργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 ὃς δὴ πολλῶν πολλῶν κατέλυσε κάρηνα
- 25 ἡδ' ἔτι καὶ λύσει τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς κεν ἐγὼ φείπω, πειθώμεθα πάντες' 26-28 = B 139
 φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλῃν εἰς πατρίδα γαῖαν, sqq.
 οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγνιαν.“
 ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. 29 = Γ 95 sq.
- 30 δρῆν δ' ἄνεω ἦσαν τετιγότες νῆες Ἀχαιῶν' 30 sq. = 695 sq.
 ὁψὲ δὲ δὴ μετέφειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης' 31 = H 399
 „Ἄτρεῖδῃ, σοὶ πρῶτα μαχέσσομαι ἀφραδέοντι,
 ἥ θέμις ἐστὶ, γάναξ, ἀγορήν· σὺ δὲ μὴ τι χολωθῇς.
 ἀκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Δαναοῖσι,

16. ὃ βαρὺ στενάχων] ὃ γε δακρυχέων l. a. ant. || 18. μέγας] cf. B 111. || 19. πρὶν] τότε Ar. || 20. ἐϋτειχέα § 83¹⁰ -χεον. || 23—31. Pro his Zen. habebat duos versus: ἦτοι ὃ γ' ὅς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο (ἐκαθέξετο ut A 68?) θυμὸν ἀχεύων, | τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη κρατερὸς Διομήδης. Versus 23—25 Aristoph. Ar. — || 33. χολωθῇς] *χόλωσαι? Cf. § 122.

15. αἰγίλιπος] rupium epitheton ignotae originis et potestatis, ut Ἀλίβατος (cf. O 273). Redit B 633 (ubi loci nomen est proprium) N 63 Π 4.

17—28. Lectori hodierno non possum non nimis similia haec videri orationi quam Agamemnon ante biduum habuit (B 110—116 et 139—141), callido tunc consilio usus neque ex animi sententia — ut nunc — locutus. Quapropter multi fuerunt qui τὴν διαπείραν ab Iliade alienam ducerent; quae tamen carminis pars poetae nostro non est adimenda (cf. B 73—75). Eandem igitur rem iisdem verbis ille bis expressit, altero

loco nullam alterius rationem habens.

18. ἀάτηι] ἄτηι Ω.

20. ἀπονέεσθαι] cf. B 113.

22. δυσκλέε'(α)] § 73.

23—25. Cf. B 116—118.

26. κεν] § 326.

31 sqq. Cf. vs. 697—705.

32. μαχέσσομαι] *verbis pugnabo, oðloquar* (cf. A 8 E 875 Z 329 N 118 al.). De futuri forma cf. § 291.

34—39. *Ipse autem prior me carpsisti, nam virtutem meam coram militibus vilipendisti; at tibi regiam quidem potestatem dedit Iuppiter, sed denegavit virtutem bellicam.* Versibus 34—36 respiciuntur Δ 370 sqq.

- 35 φᾶς ἔμεν' ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
 φίσας' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἢ δὲ γέροντες. 86 cf. 258
 σοὶ δὲ διάνδιχ' ἔδωκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλόμητις· 86^b = B 789
 σκάπτρῳ μὲν τοι ἔδωκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων,
 ἀλκὴν δ' οὐ τοι ἔδωκεν, ὃ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον. 39^b = N 484 cf.
 40 δαιμόνι', οὕτω που μάλα φίλπεαι νῆας Ἀχαιῶν B 118
 ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὥς ἀγορεύεις;
 εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσεται ὥς τε νέεσθαι,
 43 ἔρχεο· πάρ τοι ὁδός, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης!
 45 ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι κάρη κομάοντες Ἀχαιοί,
 εἰς ὃ κε περ Τροίην διαπέρσομεν. εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
 φρυγόντων σὺν νηυσὶ φίλιν εἰς πατρίδα γαίαν! 47 cf. B 140
 νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχεσσόμεθ' εἰς ὃ κε τέκμωρ 48 sq. cf. H 30 sq.
 Φιλίου εὖρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλυθμεν.“
 50 ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἐξείραχον νῆες Ἀχαιῶν, 50 sq. = H 403 sq.
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἱππότης Νέστορ·
 „Τυδεΐδην, περὶ μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερὸς ἔσσι,
 καὶ βουλῇ κατὰ πάντα δμῳκίᾳς ἔπλε' ἄριστος.
 55 οὗ τίς τοι τὸν μῦθον ὀνόσσειται, ὅσσοι Ἀχαιοί,

44 ἐστᾶσ', αἳ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν μάλα πολλὰι.

36. ἡμὲν νέοι ἢ δὲ γέροντες] sic Ar., ἡγήτορες ἢ δὲ μέδοντες Zen. || 37. ἀγκυλόμητις § 55 et 83¹⁰ -τεω. || 42. ὥς τε νέεσθαι] ἀπονέεσθαι Lehrs (cf. § 21). Infinitivo finali particulae ὥς τε in dictione epica non nisi h. l. q 21 h. Ap. 530 praemissae sunt. || 43. ἄγχι θαλάσσης] ἀμφιέλισσαι l. a. ant. || 44. Ar. —, om. T. || 49. εἰλήλυθμεν § 160⁴ -λουθμεν. || 50. ἐξείραχον Bentley] ἐπίαχον. || 52. δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν] δὲ καὶ μετέπειπε γερήνιος l. a. in A. || 54. κατὰ Nauck] μετὰ. Cf. A 424.

36. φίσας'(ι) § 160.
 37—39. Similia sunt Π 250—252
 θ 63 sq. (Δ 320 sq. N 729—734
 θ 167 sq.).
 40. οὕτω] iung. cum verbis ἀπτο-
 λέμους καὶ ἀνάλκιδας.
 41. ὥς ἀγορεύεις] tam ignavos quam
 loqueris, tam ignavos ut te auctore
 fugam capessant.
 45. κάρη κομάοντες] cf. B 11 et
 § 191.
 46. εἰ δὲ καὶ αὐτοῖ] mente supplen-

dum est verbum νέοντα sive φεύγοντα.
 47. *Fugiant igitur, ut tu modo
 iussisti* (cf. vs. 27).
 48. μαχεσσόμεθ'(α) § 291.
 — τέκμωρ | Φιλίου] cf. H 30.
 49. σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλυθμεν] nam
 huc profecturis deus promisit victoriam.
 Eadem res fuse enarratur loco simi-
 limo vel potius parallelo B 299—330.
 Praeterea cf. X 61 et de locutione
 σὺν θεῷ numine favente A 792.
 54. ἔπλε'(ο) § 117.

	οὐδὲ πάλιν φερέει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἔκεο μύθων. ἧ μὲν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ πάϊς εἶη	
58	ὀπλότατος γενεῆφιν· ἀτὰρ πεπνυμένα βᾶξεις.	58 ^b cf. δ 206
60	ἀλλ' ἄγ' ἐγών, ὅς σεῖο γεραίτερος εὖχομαι εἶναι, ἐκφεύπω καὶ πάντα διίξομαι· οὐδέ κέ τίς μοι	
62	μῦθον ἀτιμάσσει, οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.	
65	ἀλλ' ἧ τοι νῦν μὲν πειθόμεθα νυκτὶ μελαίνῃ δόρυπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· φυλακτῆρες δὲ γέκαστοι λεξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τέλχεος ἐκτόσ. κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι, αὐτὰρ ἔπειτα,	65 sq. ^a = 502 sq. 67 ^b = γ 49 68 ^a = θ 40

59 Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔφειπες.

59^b cf. A 286

63 ἀφρήτωρ ἀθέμιστος ἀνέστιός ἐστιν ἐκείνος
ὅς πολέμοι' ἔραται ἐπιδημίου κρυόντος.

58. ὀπλότατος A] -τερος C D T. || 59. Del. Heyne (Knight etiam vs. 57 sq.). || 62. ἀτιμάσσει § 122 et 144] -μήσει Ω, -μήσει Bentley. || 63 sq. Del. Friedlaender. Similia emblemata sunt (A 218?) I 320 (T 221—224?) Ω 45 β 276 sq. (δ 353?) δ 692 (ξ 83 sq.? 228?) ο 74, (72—74?), 345 (an 343—345?) (ρ 218?) φ 85. || 64. ἐπιδημίου κρυόντος Knight] -μίου κρυόντος. Cf. Z 344 et § 59. || 66. φυλακτῆρες] -ρας Ar. (cf. Θ 519).

56. πάλιν] cf. Δ 357.

— ἀτὰρ — μύθων] *sed ad eventum verba tua non perduxisti*. Vera dixisti, non utilia; nam iure quidem improbasti consilium Agamemnonis, sed quod melius esset non proposuisti ipse. Manere nos iubes: quid autem porro?

57 sq. *Nec mirum, es enim etiam iuvenis; sed quae dicis, ea sunt viri prudentis*. De particula μὲν cf. § 18, de toto loco A 250—252 et Ξ 112.

61. καὶ πάντα διίξομαι] haec verba non ab imperativo ἄγε suspensa sunt.

63 sq. Sententiae, quae huic loco parum convenit, haec est vis: *quisquis bellum in regionem suam inducere cupit, extorris et exlex sit necesse est*. Quae non *imprecantis* sed *statuentis* sunt verba. Is demum, cui nihil est quod perdat, tam profligatae temeritatis esse potest. Quae verba a Troiaño aliquo dici poterant, e. g. ab Antenore; tum certe potuerunt cum repetere

batur Helena. In Nestoris vero ore nunc apta non sunt; nam bellum ἐπιδήμιον etiamsi non *peregre adscitum* sed *civile* interpretemur, non potuit Nestor sic respondere ad Diomedis illud verbum: Ἀγαμέμνονι μαχέσσομαι. — Affert hos versus Aristophanes Pac. 1097 sq.

63. ἐκείνος] § 97.

64. πολέμοι(ο)] § 59.

65. πειθόμεθα νυκτὶ] cf. H 282.

66—88. Quoniam hostium copiae in vicinia castrorum Achivorum noctem transigunt, fert ratio ut Achivi aliquos excubitores ante vallum vigilare iubeant. Neque temere nunc poeta horum mentionem facit, sed rebus quas mox (in K) commemoraturus est enarrandis viam sic sibi parat. Cf. K 56, 126 sq., 180 sqq.

66 sq. *E singulis exercitus partibus selectos custodes excubare iubeo inter vallum et fossam* (cf. vs. 87), a subito hostium obrepentium impetu tutos.

Ἀρεΐδῃ, σὺ μὲν ἄρχε' — σὺ γὰρ βασιλεύτατος ἔσσι' —

70 δαίνυ δαίτα γέρουσι. ξέφοικέ τοι, οὐ τοι ἄφεικός.

πλεῖαί τοι φοῖνον κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιοῶν 71^a cf. B 226

ἡμάτιαι Θρηϊκήθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσι

πᾶσά τοί ἔσθ' ὑποδεξιή, πολέσιν δὲ φανάσσεισ.

πολλῶν δ' ἄγρομένων τῷ πείσεαι, ὅς κεν ἀρίστην

75 βουλὴν βουλεύσῃ· μάλα δὲ χρεὼ πάντασ Ἀχαιοὺς

ἔσθλῃσ καὶ πυκινῃσ, ὅτι δάιοι ἐγγύθι νηῶν

καίουσιν πυρὰ πολλά· τίς ἂν τάδε γηθήσειε!

νῆξ δ' ἦδ' ἡδ' ἡδ' διαρραΐσει στρατὸν ἡδ' σαώσει·“

ὅς ἔφαθ', οἷ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπίθοντο. 79 = H 379

80 ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἔσσεύοντο

ἄμφι τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα, ποιμένα λαῶν,

ἡδ' ἄμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλεμον, νῆας Ἄρῃος, 82 sq. cf. N 478

ἄμφι τε Μηριόνην Ἀφαρῆά τε Διήφυρόν τε 82 cf. B 512

70. δαίνυ] δαίνυθι vHerwerden. || 73. πολέσιν δὲ Bentley] πολέσιν γὰρ Ar., πολέεσσι δ' Ω. || 75. χρεὼ] χρῆ Knight, an *χρηῶ Παναχαιοὺς (ut vs. 301)? Cf. § 8. || 76. ὅτι] sic Ar., ὅτε L.

69. ἀρχε] *praei* (ut A 495) et in tuum tabernaculum nos duc. Id quod fit vs. 89 sq. — Quod de legatione ad Achillem mittenda dicturus est Nestor, id post cenam et inter paucos reges quam nunc coram omnibus navium ducibus ceterisque militibus proferremavult; sentit enim Agamemnonem facilius sic posse permoveri ut probet consilium ipsi parum gratum.

70—73. Similia haec sunt verbis quibus *Thersites* utitur loco gemino B 226 sqq., ita quidem similia ut potuit esse Nestoris oratio humanissima criminibus rabulae maledici. Cf. vs. 106—111 et de vino peregre advecto H 467—475.

72. Θρηϊκήθεν] § 17.

75 sq. χρεὼ πάντασ Ἀχαιοὺς | ἔσθλῃσ καὶ πυκινῃσ] vocī χρεὼ (χρη?) accusativus et genitivus etiam | 607 sq. K 43 A 606 Φ 322 sq. δ 634 ita sunt iuncti, vocī χρη H 109 sq. α

124 γ 14 δ 463 φ 110 χ 377; verbum (ἔστί vel γίγνεται) accedit Φ 322 sq. δ 634. Qualibus locis binae locutiones in unam confluerunt: χρηῶ (χρεῶ, χρη) ἔστι τούτου τῷ δεῖνα et: χρηῶ τοῦτο γενέσθαι vel τὸν δεῖνα τοῦτο ποιῆσαι. Nascens hoc genus loquendi deprehenditur Π 721 Τ 420 Υ 133 (Ψ 478?) α 225 τ 500, ubi ad οὐδέ τί σε χρηῶ vel τίπτε δέ σε χρεῶ (χρη) mente supplendum est verbum ex enuntiato proximo ductum. Cf. etiam o 201.

76. ὅτι] *quia* (= ἐπειδὴ att.), ut Π 35 Φ 411 al.; l. a. ὅτι est dictionis Atticae.

77. ἄν] § 326.

— τάδε] cf. Θ 378.

78. νῦξ ἡδ' (ε)] quae hac nocte inibuntur consilia. Aut nunc excogitandum est quod exercitui salutiferum sit consilium, aut nullum etiam capi poterit.

ἡδ' ἀμφὶ Κρείοντος νίον, Λυκομήδεα δῖον.

- 85 ἔπ' ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ γέκασται
κοῦροι ἅμ' ἔστειχον, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
καὶ δὲ μέσον τάφρου καὶ τελχεος ἴζον ἰόντες·
ἔνθα δὲ πῦρ ἤκταντο, τίθεντο δὲ δόρπα γέκαστοι.

- Ἀτρεΐδης δὲ γέροντας ἀφολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν
90 εἰς κλισίην, παρὰ δὲ σφ' ἐτίθει μενοεικέα δαῖτα·
οἷ δ' ἔπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον εἴντο,
τοῖς δ' ὁ γέρον πάμπρωτος ὕφαινέμεν ἤρχετο μῆτιν,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·

- 95 ὃ σφιν ἐν φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέπειπε·
„Ἀτρεΐδην κύνιστε, γάναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι, οὕνεκα πολλῶν
λαῶν ἔσσι γάναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἡγγυάλιξε
σκήπτρόν τ' ἡδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλευήσθαι.
100 τῷ σε χρεὶ περὶ μὲν φάσθαι γέπος ἡδ' ἐπακοῦσαι,
κηκῆναι δὲ καὶ ἄλλωι ὃ κέν τινα θυμὸς ἀνώγηι
φειπέμεν' εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἔξεταί ὅττι κεν ἄρχηι.

[Ω 627 sq. al.
91 sq. = 221 sq.
91 = δ 218 + 200
υ 256
92-95 = H 323
sqq.]

96 = B 434

99 cf. B 206

100^b = ρ 584

102^a cf. A 789^b Ψ
305^a

88. δόρπα Ar. L] δόρπον Ω, δαῖτα Zen.; Zen.; cf. A 86. — (f)έκαστοι L (Ar.?) ἑκάστος Ω, θαλίαν Zen.; plurali δόρπα apte iungi nequit singularis (f)έκαστος, neque δόρπον ἑκάστος aut ipsi rei convenit — non enim milites singuli sibi suam cenam vespertinam parant — aut linguae, sic enim negligitur sonus f. Cf. vs. 66 et Ω 1. || 89. ἀφολλέας] „Ar. ἀριστήσας” A (ut est B 404); at metrum id non admittit (ἀριστίας non est dictionis epicæ; cf. § 76). || 100. ἡδ' ἐπακοῦσαι] ἡδ' ὑποθέσθαι C² Gen.² (ut A 788 δ 163), οὐδ' ἀπινύσσειν Naber. || 101. ὃ κεν Brandreth] ὅτ' ἂν Ω (vel potius ὃ τ' ἂν, quicquid). Cf. § 326.

84. νίον] § 17.

85 sq. Imitatur Verg. Aen. IX 160 sq.

88. ἤκταντο] § 177.

93. ὕφαινέμεν(αι) . . . μῆτιν] cf. Σ 367 et § 125.

94. καὶ πρόσθεν] etiam aliis occasionibus plurimis (e. g. B 362 sq. vel Δ 301—309).

97. A te principium, tibi desinam Verg. Ecl. VIII 11. Ad te unum spectant quae habeo dicere; tu solus potes rem nobis restituere.

99. βουλευήσθαι] cf. A 158.

100. φάσθαι γέπος ἡδ' ἐπακοῦσαι]

si sic est legendum, haec verba in unam colloquendi notionem tam penitus concreverunt ut subiungi potuerit: sed et alii benevole aurem praebere, quod verbo ἐπακοῦσαι iam inerat.

102. φειπέμεν(αι) εἰς ἀγαθόν] item A 789 πείσσεσθαι εἰς ἀγαθόν, Ψ 305 μυθέσθαι εἰς ἀγαθόν, et nos: *ten goede*. De infinitivi termino cf. § 125 et de ipsa sententia Hes. Op. 295: ἐσθλὸς δ' εὖ καὶ κείνος δὲ εὖ φειπόντι πίθηται, item Soph. Ant. 723.

— σέο δ' ἔξεταί ὅττι κεν ἄρχηι] tua auctoritate fiet quicquid ille praei-
verit = *molitus fuerit, egerit*. Verbum

- αὐτὰρ ἐγὼ φερέω ὥς μοι δοκεῖ ἔμμεν' ἄριστα·
οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει,
105 οἷον ἐγὼ νοέω, ἡμὲν πάλαι ἦδ' ἔτι καὶ νῦν,
ἐξ ἔτι τοι' ὅτε, διογενέες, Βρισηΐδα κούρην
χωομένοι' Ἀχιλλῆος ἔβησ κλισίηνθεν ἀποφράς, —
οὐ τι καθ' ἡμέτερόν γε νόον! μάλα γάρ τοι ἐγὼ γε
πόλλ' ἀπεμυθεόμην. σὺ δὲ σῶι μεγαλήτορι θυμῷ
110 φέϊξας ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,
ἠτίμασσας· ἑλὼν γὰρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν 111 cf. A 356
φραζώμεσθ', ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπύθωμεν
δώροισιν τ' ἀγανοῖσι φέπεσσι τε μειλίχοισι.
τὸν δ' αὖτε προσέειπε γάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
115 „ὦ γέρον, οὐ τι ψεῦδος ἐμὰς ἀτάσ κατέλεξας.
ἀσάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι. ἀντί νυ πολλῶν
λαῶν ἔστιν ἀνὴρ, ὃν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ,
ὥς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
ἀλλ' ἐπεὶ ἀσάμην φρεσὶ λευγαλένισι πιθήσας,
120 ἃψ ἐθέλω ἀρέσαι δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
ῥῆμι δέ κ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομάνω·
ἔπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα, 121^b cf. Σ 449
122-125 = 264
122^b = δ 129 [sqq.]

103. δοκεῖ *δέατ'(αι)? (item locis parall.; cf. ζ 242 et § 191). || 104. ἄλλος A] ἄλλον C. ||
106. διογενέες C] -νεῦς Ω (cf. § 73). || 107. ἀποφράς § 150^b] ἀπούρας. || 109. ἀπεμυθεόμην]
sic Ar., ἐπ- olim alii (utrumvis †). || 111. ἠτίμασσας § 144] -μησας. || 112. πεπύθωμεν] sic
Ar., -οιμεν Ω. || 118. δάμασσε] δλεσσε A. || 119. Versum ἢ οἴνῳ μεθύων ἢ μ' ἐβλαψαν
θεοὶ αὐτοὶ subiungebat Dioseurides Isocratis discipulus (Athen. 11 a; cf. A 225). || 121. *ῥῆμι
δέ κ'(*)] ῥῆμιν δ'. Cf. vs. 262 et § 108. Similis error est Ω 551, cf. etiam μ 383.

ἔχεσθαι etiam Z 197 λ 346 ita est
usurpatum.

103. ἔμμεν'(αι)] § 125.

106 sq. τοι'(ο) et χωομένοι'(ο)] § 59.

106—111. Et haec Nestoris verba
(ut vs. 70—73) Thersitae criminibus
(B 239—242) sunt similia. Cum vs.
109 cf. A 275. Vs. 110 vert.: *virum*
fortissimum quique apud immortales
maximo in honore erat, id quod re
iam apparuit (cf. vs. 118).

115. οὐ τι ψεῦδος] simillimus accu-
sativi usus est η 297; cf. Γ 50 sq.

— ἀτάσ] ἄτας Ω.

119. φρεσὶ λευγαλένισι πιθήσας] λυγρῶι

θυμῷ φέϊξας (cf. vs. 110 et Θ 366).
Adiectivi sensu non perspecto Pin-
darus haec sic mutata in suum quod-
dam carmen recepit: λευκαῖος πιθήσας
φρασίν (Pyth. IV 193; cf. A 103). Alii
δίλυγρον intellegebant λευγαλέον θάνα-
τον Achilli in fluctibus Scamandri
instantem, Φ 281 *mortem in undis*
interpretati scilicet, et sic Sophocli
λευγαλέος id fuit quod διάβροχος, si
credendum est grammaticis (cf. Soph.
fr. 904).

122. ἀπύρους] *qui igni nondum fue-
runt impositi, novos* (cf. Ψ 268). Adi.
redit | 264 Ψ 267, 885. Idem valet

- αἶθωνας δὲ λέβητας ξείλοισι, δώδεκα δ' ἵππους 123 = T 244
 πηγούς ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 125 οὗ κεν ἀλκίος εἴη ἀνὴρ, ὧι τόσσα γένοιτο,
 οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο, 126 = 268
 ὅσσα μοι ἡνέικαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι. 127-132 cf. 269
 δώσω δ' ἐπὶ γυναικας ἀμύμονα φέργα φιδυίας, 128^b = T 245 w
 Λεσβίδας, ἅς, ὅτε Λέσβον ἐϋ κτιμένην ἔλεν αὐτός, 278 Hes. Theog.
 264 cf. Ψ 263
 130 ἐξελόμην, αἳ κάλλε' ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
 τὰς μὲν φοι δώσω, μετὰ δ' ἔσσειται ἦν τότ' ἀπέφραν,
 κούρη Βρισηὸς καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι.

126 sq. et 268 sq. Propter correlativa τόσσα... ὅσσα divulsa Bentley del. vs. 126 et 268. An * spurii sunt vs. 127 et 269? Quibus deletis τόσσα significabit *quantum ego offero Achilli*. || 128 et 270. ἀμύμονα] sic Ar. teste Aristonico; -νας (sic L alii codd.) Aristarcho tribuit Didymus (h. l. et ad vs. 270), Zenodoto scholion T. Nihil valet ἔργα ἰδυίας nisi addito adiectivo. || 130 et 272. ἐξελόμην et ἐξέλεσθ'(-ετο)] sic Ar., ἐξέλομην et ἐξέλεσθ' Zen., septimam mulierem ratus Briseidem. Cf. T 246 et Z 319. — φῦλα γυναικῶν] πᾶσαν ἐπ' αἶαν D. || 131 et 273. ἀπέφρα(ν) 150^b] ἀπηύραν et -ρα. || 132 et 274. κούρη Ar. C] -ρην Ω. — καὶ ἐπὶ] ἐπὶ δὲ Ar.

ἀπύρωτος Ψ 270; cf. ἐμπυριβήτης Ψ 702 *qui igni imponi potest*.

— χρυσοῖο τάλαντα] *auri talentum* quantum dicat Homerus nescimus. Hoc loco magnam pecuniae summam id effecisse dixerit quis, item I 264 T 247 Ω 232 δ 129, 526, 202 ω 274; sed Σ 507 Ψ 269, 614 Ψ 751, 796 poetam multo minus pretium, quam quod postea fuit talenti auri, voluisse patet. Dubia autem res est θ 393. Hero suspicatus est talentum Homericum id fuisse quod postea dictum est *stater*, tantum igitur fere quantum fuit *daricus*. Cui opinioni fortasse favet lex Gortynia *staterem* (argenteum) passim commemorans; qui 2 drachmas ibi valet.

124. πηγούς] adi. rediv vs. par. 266 et de *fluctibus* dictum (Ξ 16 v. l.) ε 388 ψ 235. Quod *firmus*, *densus* videtur reddendum coll. adi πηγείμαλλος Γ 197, ἐπηγήσ φ 334, τρόφις Λ 307. *Candidum* intellegebat Lycophron Alex. 336, fortasse etiam Callima-

chus Dian. 90 et Alcman Parthen. 48, colorem certe indicans uterque; item ὅστέα πηγὰ *ossa alba* valet in 3ⁱ saeculi quodam epigrammate. Id certum, poetam epicum fluctus non dixisse candidos; nigros dicere poterat (ut Ψ 693 al.), et *nigrum* qui πηγόν interpretarentur olim fuerunt. Alii *validum*, *frigidum*, *continuum*, *placidum* significare hariolati sunt, *salsum* interpretatus esse videtur Philetas (cf. Stratonis comici fr. Athen. 383 a).

— ἀθλοφόρους] cf. H 453.

125. ἀλκίος] *pauper*, proprie *arvis carens*. Cf. E 613.

126 sq. Cf. nota crit.

128—132. *Dono dabit Achilli septem puellas Lesbias, et insuper reddet ei quam ademit Briseidem Lyrnessiam*. Cf. T 246. — *Lesbum* Achivi prius igitur sunt populati quam ad Troadem appulerunt (cf. δ 342—344). Regnabat tunc ibi *Macar*; cf. Ω 543—546.

128. φέργα φιδυίας] § 160.

132. ὁμοῦμαι] § 147.

	μή ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἡδὲ μιγῆναι,	133 = 275 T 176
	ἢ θέμισ ἀνθρώπων πέλετ', ἀνδρῶν ἡδὲ γυναικῶν.	134 cf. 276 T 177
135	ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτε	135 sq. = 277 sq.
	ῥάστῃ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσω' ἀλαπάξαι,	
	νῆα ῥάλισ χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νησάσθω,	137 cf. 279
	εἰσελθὼν ὅτε κεν δατεώμεθα λιτὴ' Ἀχαιοί,	138 = 280
	Τρωιάδας δὲ γυναικας ἐφείκοσιν αὐτὸς ἐλέσθω,	139 cf. 281
140	αἶ' κε μετ' Ἀργεῖνν' Ἑλένην κάλλισται ἔωσι.	140 sq. = 282 sq.
	εἰ δέ κεν Ἄργος ἰκώμεθ' Ἀχαιικόν, οὐδαρ ἀρούρης,	
	γαμβρός κέν μοι ξη· τίσω δέ γε ῥῖσον Ὀρέσθι,	142-144 cf. 284
	ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.	sq.
	τρῆς δέ μοι εἰσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ ἐὺ πηκτῇ,	145 = 287
145	Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Φιφιδάνασσα·	146 sq. cf. 288 sq.
	τάων ἦν κ' ἐθέλησι φίλῃν ἀνέφεδνον ἀγέσθω	146 ^a = σ 47 cf. I 397

133 et 275. τῆς] ῥῆς Brandreth (etiam T 176), item Bentley β 206. Cf. § 95. || 134. πέλετ' (αι) § 275] πέλει. || 140 et 282. Olim quidam addebant versum ieiunum: τὴν γὰρ ἀπ' αὐτῆς ἐγὼ δώσω ξανθῶι Μενελάωι. || 141 et 283. ἰκώμεθ' (α) Naber] ἰκοίμεθ'. || 142 et 284. ξη(σ)] ἔοι(σ) Ω. — γε Bentley] μιν. Cf. vs. 155. || 146 et 288. ἀνέφεδνον Bentley] ἀνάεδνον Ω, item N 366. Similibus erroribus debentur ἀνάεπτα (leg. ἀνέεπτα) Hes. Theog. 660 et ἀνάπνευστος ibid. vs. 797 (leg. ἄμ' ἀπνευστος coll. s 456). Cf. II 178 et § 41³.

133. Cedere tunc noluit Agamemnon Achilli vehementer in se invecto, sed mox eatenus certe resipuit ut ab eius concubina abstineret.

134. Versus interpunctione medius intercisus, item A 154 γ 34 λ 260, 266 (cf. et K 356). Vert.: *id quod licebat tamen*, feminarum enim et virorum haec est consuetudo et captiva illa erat.

138. εἰσελθὼν] *in concilium principum?*

141. οὐδαρ ἀρούρης] *uber glebae, agri* Verg. Aen. I 531 III 95, 164 VII 262. Illic nimirum πῖαρ ἐστὶν ὑπ' οὐδας (cf. ι 135). Similes locutiones sunt μήτηρ μήλων B 696 al. et θηρῶν Θ 47 al., cf. etiam genus loquendi quo μητρὸν vocatur *dies infelix* (Hes. Oper. 825) vel *littus inhospitale* (Aesch. Prom. 727). Redit locutio loco par. (v. l. B 681) h. Cer. 451 (et apud Aristophanem comicum in imitatione fr. 110).

143. τηλύγετος] cf. Γ 175.

144. ἐνὶ μεγάρῳ] cf. α 333.

145. *Iphianassa* nunc vocatur quae apud recentiores audit *Iphigenia*, et tertia filia postea non *Laodice* celebrata fuit sed *Electra*. Fabulam quae fuit de Iphigenia a patre suo immolata poeta noster cognitam habuisse non videtur: si habuit, nunc et in rebus Aulide gestis enarrandis sciens eam neglexit. In Cypriis vero carmine quarta haec Agamemnoni tribuebatur filia (cf. Soph. El. 157).

146 sq. *Quam voluerit e filiabus meis ei propriam dabo uxorem, gratis atque donis insuper additis. — Contumeliam quam Achilli fecit Agamemnon quam primum sic deleturum se promittit, — neque poterat melius aut magis honorifice, — praeterea ad damnum quod ei intulit iam nunc resarciendum paratissimus.*

- πρὸς φοῖκον Πηληϊός· ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω
πολλὰ μάλ', ὅσ' οὐ πῶ τις ἐξῆι ἐπέδωκε θυγατρὶ. 148 = 290
ἐπὶ δέ μοι δώσω ἐὺ ναιόμενα πτολίεθρα, 149 cf. 291
150 Καρδαμύλῃν Ἑνόπῃν τε καὶ Ἴρῃν ποιήσσαν 150-154 = 292
Φηράς τε Ζαθίας ἥδ' Ἀνθείαν βαθύλειμον sqq.
καλὴν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλός, νέεται Πύλου ἡμαθέντος· 153^b cf. A 712
ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηες πολυβοῦται,
155 οἳ τέ γε δωτίνιμι θεὸν ὥς τιμήσουσι 155-157 cf. 297
καὶ μοι ὑπὸ σκάπτρῳ λιπαρὰς τέλουνσι θέμιστας. 155 cf. ε 36 [sqq.
ταῦτά κέ μοι τελέσαιμι μεταλλάξαντι χόλοιο.
δημητήω! — Ἀγρίδῃς τοι ἀμείλιχος ἥδ' ἀδάμαστος·

147 et 289. ἐπὶ μείλια] sic Alexio Apollodorus, ἐπιμείλια Ar. || 153 et 295. νέεται] sic Ar. (mire interpretatus ναίονται), νέεται Apollonius. || 155 et 297. *τε] κε Ω. — τιμήσουσι] -σονται Ar. || 158. δημητήω] καμψήτω Zen. Aristoph.

147. πρὸς φοῖκον Πηληϊός] *in aedes regis patris Achilles deducturus est uxorem, si quam elegerit, ubi proprium habitet thalamum, ut Hector in Priami aedibus* (cf. Z 244—246 et B 701).

147^b sq. *Insuper filiae meae dabo splendida dona, quae deferat in aedes mariti, plura quam alius ullus pater suae filiae dederit unquam.* — Sumsitne igitur poeta patres vendidisse quidem filias, sed et ipsos iis dona aliqua — nonnunquam certe — dedisse aedes paternas relicturis? Sic Aristarchus. Nisi versus 148 et 290 postmodo sunt inserti, quae Heynii est opinio, et μείλια vox, quae alibi non legitur, iis deletis interpretanda est *dona ad Achillis animum deleniendum ultro addita* (cf. vs. 158 et X 51 α 278 β 197).

150—153. *Cardamyle et Pherae urbes sinum Messeniacum adiacebant, cetera nomina ignota, quae ut in eadem regione quaeramus fert ratio. Miros autem nos habet Agamemnon Achilli donaturus regionem, quam sub Menelai potius dicione fuisse expecta-*

verit quis. Ceterum similis est Odysseae locus δ 174—180, ubi Menelaus ait se partem aliquam Peloponnesi Ulixi incolendam donaturum fuisse aliquando. Locutio νέεται Πύλου sive imae (extremae) a parte Pyli, quae non possessivum habet genitivum, sed comparativum (angl. from), reddit A 712. Utrobique sic dicitur habita ratione personae loquentis: illic Nestor Pyli, nostro Agamemnon Mycenis versari se sumit; sic igitur interpretanda sunt eius verba: si quis Mycenis it Pylum, ultima pars meae dicionis, ad quam prius pervenerit quam fines Nestoris regni ingreditur, ea est quam Achilli sum donaturus. Sumsit igitur poeta noster dicionem Nestoris regis Triphyliae tetendisse usque ad viciniam sinus Messeniaci.

156. λιπαρὰς... θέμιστας] *ampla... vectigalia, τὰ δίκαια.* Non nisi vs. par. vox θέμιστες ita usurpata reddit. Item nos *rechten = vectigalia debita.*

158. μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δῶρων ἐρᾷ Aesch. fr. 156; cf. Eur. Alc. 973 sqq.

- τούνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἀπάντων —
 160 καί μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι
 ἦδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὖχομαι εἶναι.
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ 162 sq. = K 102
 „ Ἀτρεΐδην κύνιστε, γάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, sq.
 165 ὅσσοι μὲν οὐκέτ' ὄνοστα διδοῖς Ἀχιλλεῖ γάνακτι 163 = B 433
 ἀλλ' ἄγετε κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἳ κε τάχιστα
 ἔλθωσ' εἰς κλισίην Πηληϊάδα' Ἀχιλλῆος.
 εἰ δ' ἄγε, τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπιόψομαι, οἳ δὲ πιθέσθων.
 Φοῖνιξ μὲν πρόωιστα Διὶ φίλος ἡγησάσθω,
 ἀντάρ' ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 170 κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης ἅμ' ἐπέσθων.
 φέρετε δὲ χερσὶν ὕδωρ ἑὺφημῆσαι τε κέλεσθε,
 ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρυσόμεθ', αἳ κ' ἐλέησῃ. 173 = σ 422
 ὧς φάτο, τοῖσι δὲ πᾶσι γεφάδοτα μῦθον ἔρειπε. 174 cf. α 146
 ἀντίκ' αὖ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχεναν, 174^b-176 = γ 338
 174^b = γ 270 sqq. 174^b = γ 270

159. Olim quidam addebant versum: οὐνεκ' ἐπεὶ κε λάβησιν ἔλωρ (sic Nauck pro -σι πέλωρ) ἔχει οὐδ' ἀνίσιν. || 167. εἰ δ' (ῖ) cf. A 302. — *μὲν ἂν. Cf. § 152⁷. — ἐγὼν ἐπιόψομαι] ἐγὼ γε ἐπόψομαι vHerwerden (item β 294). Idem est hiatus in ἐπιόσσομαι P 381, προτιόσσομαι X 356 η 31. || 170. ἐπίσθων] sic Ar., -σθω D.

160. ὅσσον] eo magis quod tanto pere... = ἐπεὶ τόσσον.

162. γερῆνιος] cf. B 336.

164. οὐκέτ' ὄνοστα] negligentius dictum pro: non est quod tibi etiam exprobetur, ista omnia ad Achillis iram placandam offerenti.

166. Πηληϊάδα'(ο)] § 55.

167. ἐπιόψομαι] hic et β 294 non inspicere tantum valet sed: inspectum praeferre aliis sive eligere.

168—170. Phoenix, qui in concilio cum ceteris principibus adest, — et inscio Achille adesse potuit —, iam nunc in tabernaculum Achillis ire iubetur, ut mox ibi adsit, cum venient legati; pro sua prudentia autem Achillem certiore non est facturus consilii modo ab Agamemnone initi (ut mox apparebit vs. 193), sed ad alumnum visendum venire se dicet

vel aliud quid finget. Non enim apud Achillem degebat Phoenix (cf. vs. 427, 658—662). Brevi post Phoenicem legati duo publice missi *Aiax* et *Ulixes*, alter fortissimus Achivorum alter prudentissimus, comitantibus praeconibus *Odio* *Aiacis* et *Eurybate* *Ulixis* (cf. B 184 τ 247 et A 320), Achillem convenient. Recte locum interpretatus est Ar., Crateti oblocutus. Verba πρώτα ἡγησάσθω vs. 168 interpretanda sunt igitur: ante ceteros illuc (in Achillis tabernaculum) eat. — Ceterum apparet Phoenicem e fabulis antiquioribus probe cognitum fuisse poetae et iis qui huic aurem praebebant; nihil enim nunc, cum primum huius senis fit mentio, poeta addit quo eum velut proponat auditoribus. Cf. A 307.

171. ἐὺφημῆσαι] *linguis favere* (= *rite silere*). Simplex †, cf. A 22.

- 175 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, 175 = α 148 cf. A 476
 'νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπᾶεσσι. 176 = A 471 cf.
 αὐτὰρ ἐπεὶ 'σπεῖσάν τε 'πλὺν θ' ὅσον ἤθελε θυμός, 177 = γ 342, 395 η 183
 ὥρμῳντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο. η 184, 228 σ 427
 τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, cf. φ 273
- 180 δεινδύλλων ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
 περὶ ἄν, ὥς πεπύθοιεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
- τὼ δ' ἐβάττην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, 182 cf. A 34
 πολλὰ μάλ' εὐχομένω γαικῶχαι ἐνοσιγαίῳ
 ῥηϊδίῳ πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.
- 185 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην, 185 = A 328
 τὸν δ' ἡῦρον φρένα τερόμενον φόρμιγγι λιγέει,
 καλῆι δαιδαλέει, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν 187 cf. Σ 390, 612
 τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν ἠετῖωνος ὀλέσσεας
 τῇ ὃ γε θυμὸν ἔτερεπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέε' ἀνδρῶν. 189^b cf. θ 73
- 190 Πάτροκλος δέ μοι οἶος ἐναντίος ἦστο σιωπῆι,
 δέγμενος Αἰακίδην, ὁπότε λήξειεν αἰείδων.
 τὼ δ' ἐβάττην προτέρω, ἠγείτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς, 192^a = K 469
 'στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο. ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς 193^b = A 777 φ 101
 αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἔδος ἐνθ' ἐθάλασσε 194^b cf. O 124
- 195 ὧς δ' αὐτῷ Πάτροκλος, ἐπεὶ ῥίδη φῶτας, ἀνέστη.

180. ἕκαστον] neglecto *ς*. || 185. ἰκέσθην] ἔκοντο C T. || 191. δέγμενος] δέχμενος l. a. (cf. @ 296). || 193. πρόσθ' (s) *πάρσιθ' (ut A 360, 500 Γ 162 π 166 al.)?

175—177. Cf. A 469 et 470.

179. γερήνιος] cf. B 336.

180. δεινδύλλων] verbum aliunde non cognitum; *urgens*?

183. A Neptuno deo marino et Achivis faventi opem petunt, dum per maris oram iter faciunt.

— ἐνοσιγαίῳ] § 21.

186—189. Luculenter Achilles ostendit se sortem Achivorum ipsumve bellum nihil curare, cantans scilicet et genio indulgens in communi ceterorum luctu, et maiorum fortia facinora celebrans in castris recenti clade contristatis. Cf. B 773—775 Π 7—19.

188. Citharam Achilles non inter instrumentum belli secum attulerat, sed habebat e praeda urbis Thebae nuper a se captae (cf. A 366—369).

189. κλέε' ἀνδρῶν] cf. A 227 et de forma κλέε'(α) § 71.

191. Post cenam canendo inter se excipiunt Patroclus et Achilles, ut postea qui scolia cantabant in conviviis; aurem autem praebuit Phoenix. Structura verborum ea est quae B 794.

194. αὐτῇ σὺν φόρμιγγι] praepositio σὺν, quae in huiusmodi locutionibus pronomini αὐτός sociari non solet, additur etiam Ξ 498 v 118.

τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς· 196^a = δ 59

„χαίρετον· ἦ φίλω ἄνδρε ἰκάνετον, — ἦ τι μάλα χρεώ! —

ὣ μοι σκυζομένωι περ Ἀχαιῶν φιλιτάτῳ ἐστόν.“

ὥς ἄρα φωνήσας προτέρῳ ἄγε διὸς Ἀχιλλεύς,

200 εἶσε δ' ἐνὶ κλισμοῖσι τάπησί τε πορφυρέοισι,

αἵψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν ἐγγυὺς ἐόντα·

201 cf. A 346

„μείζονα δὴ κρητῆρα, Μενoitίου νιέ, καθίστα,

ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνε ρεκάστωι·

οἷ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῶι ὑπέασι μελάρθρῳ.“

205 ὥς ᾿φάτο, Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἐταίρῳ. 205 = A 345

αὐτὰρ ὃ γε κρέιον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,

ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' οἷος καὶ πίνος αἰγός,

ἔν δὲ σὺδς σιάλοιο δάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.

τῶι δ' ἔχεν Ἀυτομέδων, ᾿τάμνεν δ' ἄρα διὸς Ἀχιλλεύς.

210 καὶ τὰ μὲν εὖ ᾿μίστυλλε καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε, 210 cf. A 465

πῦρ δὲ Μενoitιάδης ᾿δαῖεν μέγα, ρισόθεος φῶς.

αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη καὶ φλόξ ἐμαράνθη,

ἀνθρακίην στορέσας ὀβελοὺς ἐφύπερθ' ἐτάνυσσε,

196. πῶ] τοὺς olim alii. — δεικνύμενος] δεχνύμενος Barnes. || 197. φίλω ἄνδρε] -λοι -δρεσ Ω. — ἦ τι μάλα χρεώ] ἡμέτερον δέ (δῶ?) Parmenisens. — χρεώ] χρεή Knight (cf. § 8). || 198. ὦ] οἷ Ω. — φιλιτάτῳ A] -τοι Ar. Ω. || 200. εἶσε δ' ἐν] εἶσεν δ' ἐν Ω. Cf. § 8. || 203. κέραιε Ar. A T] κέραιρε C. — ἔντυνε Bentley] ἔντυνον. || 212. Sic Ar., alii olim αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ (sic Plut. Mor. 934 b, schol. Aesch. Prom. 7), alii αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐμαράντατο, παύσατο δὲ φλόξ (cf. Ψ 228).

196. δεικνύμενος] *salutans*. Item vs. par.; cf. pf. δέδφεμαι I 224 al., δεικανάσθαι O 86 al., δειδίσκεσθαι u 197 al.

197 sq. *Salvete mihi! Cari profecto venistis, nec dubium est quin serii quid agatis; mihi autem etiam irato omnium Achivorum carissimi estis. Vox χρεώ (χρή) valet necesse est, ut semper. Non nisi necessitate adductos Aiace[m] et Ulixem nunc cum praeconibus ad se venisse, probe intellegit Achilles.*

200. Est hoc ἐν διὰ δυοῖν: Achilles amicos collocat in sedilibus, quae more solito contextit vestibus stragulis. Cf. κ 352 sq.

202. Maiorem quam quae tribus

sufficiebat crateram poscit Achilles.

203. Ζωρότερον] †, *meracius*, item Herodot. VI 84 al.; olim *celerius* intellegebant quidam (cf. Aristot. Poet. 26 § 16), alii *fervidius* (θερμότερον, cf. Hor. Epod. 11, 14 et Plut. Mor. 677 c–f). Martialis VIII 6, 12 reddidit *vividius*.

206. κρέιον] †, *caudicem*, in quo carnes dissecaret.

— κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ] *collocabat in lumine ignis*; est enim nox. In tabernaculis λαμπτήρες, quibus domi in patria utebantur (cf. η 100–102 σ 307, 343 τ 63), non fuere praesto.

208. σὺδς σιάλοιο] cf. T 197.

213. ὀβελοὺς... ἐτάνυσσε] cf. ο 283.

- ἴπασσε δ' ἄλδς θείοιο, κρατευτάων ἐπαείρας.
 215 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὤπτησε καὶ ἐν ἑλεοῖσιν ἔχευε,
 Πάτροκλος μὲν σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ 216^b sq. = Ω 625
 καλοῖσ' ἐν κανέοισιν, ἀτὰρ κρέα νειῖμεν Ἀχιλλεύς. sq.
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἔξεν Ὀδυσσεῆος θείοιο 218 = π 53 cf. 198
 τοίχου τοῖ' ἐτέροιο, θεοῖσι δὲ θῦσαι ἄνωγε 218^a = ξ 79 cf. ρ 96
 220 Πάτροκλον, γόν ἐταῖρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς. 219^a cf. Ω 598 ψ 90
 οἷ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἴαλλον. 221 sq. = 91 sq.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον εἶντο,
 νευῖσ' Αἴας Φοῖνικι. νύησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς, 223^b = E 669

214. ἐπαείρας] ἀπαείρας Ar. || 215. ἔχευε] ἔθηκε L, Ar. utrumque. || 219. ἄνωγε § 225] ἀνώγει. || 222. ἐξ ἔρον εἶντο] ἄψ ἐπάσαντο malebat Ar.; cf. comment.

214. *Et sale conspersit postquam in fulcris collocavit.* In re sacra peragenda prius assabantur exta, dein sale condiebantur (cf. Ar. Pac. 1074 Athenio apud Athen. 661 a); in vita communi ordo inversus inibatur. — Vox κρατευταί significat *fulcra*, quae lapidea videntur fuisse. Legitur etiam Eupol. fr. 171 et in inscr. Dittenb. Syll. 353, ubi substructiones quaedam lapideae sic vocantur, quibus templi pavementum fuit impositum. Cf. etiam CIA. I 319 *plumbi* κρατευταί δώδεκα.

215. ἐν] § 315.

— ἑλεοῖσιν] *mensulis culinariis*, πίναξιν, item ξ 432 Ar. Eq. 169; cf. Athen. 173 a.

219. τοίχου τοῖ' ἐτέροιο] *ex adversus eum*. — Genitivus significat *a parte parietis adversi*, ratione habita Achillis. Cf. Ω 598 ψ 90 et de eliso τοῖ'(ο) § 59. — ἄνωγε] § 225.

220. θυηλάς] *partem victimae, quae dis offertur farina conspersa*; cf. ξ 429 et θύεα Z 270. Sic defungitur nunc Achilles officio quod in sacrificiis publicis multo magis decore obibatur, ut dis sua cenae pars tribueretur. Etiam *casei* primitiae igni iniiciuntur i 231, neque multo maius videtur

fuisse sacrificium quod per temporis angustias Telemachus Minervae tulit e 222. Vox prisca redit Soph. El. 1423 Ar. Av. 1520 Athen. 566 a. Ab eadem stirpe ductum est θυηλήματα (sic in prisca inscr. Milesia) sive θυλήματα *placentae*, Ar. Pac. 1040 al.

222. Hospitibus ξείνια παραθεῖναι, id est iusto honore eos afficere: Λ 779 Σ 387 Ω 618—628 ε 91 ι 229, 267, 370, 517 κ 234 sq. ο 188. Post cenam demum causae proferendae est tempus (cf. Z 173 sq.). Aristarcho vero iteratae nostro loco epulae offensionem erant, quoniam legati modo ab Agamemnonis mensa surrexerunt satiati (vs. 177 sq.); quod autem malebat ille: ἄψ ἐπάσαντο, id Didymo vel certa emendatio visum est. Nempe heroibus Homericis alius fuit stomachus atque philologis sive Alexandrinis sive recentioribus. Eadem fere valent de versibus Ω 627 sq., ubi cenae assident Achilles recens epulatus (cf. vs. 475) et Priamus luctu confectus; praeterea cf. γ 390. Ceterum ἐξ ἔρον εἶναι vel ὅσον ἤθελε θυμός etiam de iis potuit dici qui non nisi parce et dicis tantum causa cibo oblato fruerentur (cf. vs. 228).

223. Tempus loquendi cum adfuit, Ajax morae impatiens Phoenici con-

- πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας 'δέδφεκ' Ἀχιλῆα'
 225 „χαῖρ', Ἀχιλεῦ. δαιτὸς μὲν ἐρίσῃς οὐκ ἐπίδουσις,
 ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃι Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαι
 ἡδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ
 δαίνυσθ'. ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπήρατα φέργα μέμλε,
 ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, διοτρεφές, εἰσοράοντες
 230 δέδμεν' ἐν δοίῃι δὲ σάας ἔμεν' ἢ ἀπολέσθαι 230^b cf. A 117 @
 νῆας ἐϋσέλιμους, εἰ μὴ σὺ γε δύσειαι ἀλκὴν. 231^b cf. T 36
 ἐγγυὸς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιδ' ἔθεντο
 Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλεκλήτοί τ' ἐπίκουροι, 233 = Z 111
 κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φασὶ
 235 σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνουσιν πεσέεσθαι. 235 = M 107, 126
 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων P 639 cf. A 824
 ἀστροάπτει, Ἐκτωρ δὲ μέγα σθένει βλεμεαίνων 236^b cf. B 353
 μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διί, οὐδέ τι τίει 237^b cf. @ 337
 ἀνέρας οὐδὲ θεοὺς, κρατερὰ δὲ γε λύσσα δέδυκε.
 240 ἀράεται δὲ τάχιστα φανήμεναι ἥτοα δῖαν

224. οἴνοιο] neglecto f. || 225. ἐπίδουσις Naber] ἐπιδουεῖς (-ης A) Ω, ἐπιδουεῖ (aut -η) Ar.; utrumque molestum et novicium (cf. § 73 et 117). Fick ἐπιδουεῖς (coll. T 180). Cf. comment. || 226. ἡμὲν] quidam olim ἡμεν vel εἰμέν. || 228. ἐπήρατα Bentley] ἐπηράτου. Cf. Z 289. || 230. σάας (σάας) ἔμεν(') Bekker] σαωσέμεν. Cf. A 117 @ 246. || 232. αὖλιδ'(α) § 66] αὖλιν. Cf. χ 470. || 233. τηλεκλήτοί] cf. E 491.

silii initi conscio (cf. vs. 168—170) nutu capitis significavit: „iam incipimus”. Vidit Ulixes, coepit igitur. Ipsum enim, non Aiace, verba facturum, inter se constituerant in via, et ipsa res id ferebat, quoniam ob facundiam Ulixes notus erat (cf. Γ 221 sq.), Ajax autem paucorum erat verborum et manibus quam lingua promptior. In fine demum colloquii pauca dicit Ajax indignatus, ad Achillem permovendum parum valida (cf. vs. 624 sqq.).

225—228. *Epulae sane non desunt nobis: laute cum ab Agamemnone tum a te accepti sumus; sed non iam est tempus epulandi!*

225. ἐπίδουσις] vox aliunde non cognita (cf. nota crit.), sed similia apud Homerum sunt ὑπόσχεσις, ἀνάβλησις, al.

229. εἰσοράοντες] § 191.

230. δοίῃι] †, dubio.

231. δύσειαι ἀλκὴν] cf. A 149.

234 sq. *Et putant fore ut non amplius in statione manere possimus, sed ad naves perveniant ipsi.* Dicuntur h. l. „navibus incidere” *Troiani victores*, item M 107, 126 N 742 (Λ 325 O 624 Π 81) P 639, *Achivi vero fugientes* B 175 Λ 311, 824 (?) O 63 (cf. etiam Z 81 sq.). Verbum ἔχεσθαι igitur ita ut Π 501 P 559 nunc est usurpatum. Est his locis πίπτειν i. q. βάλλειν ἑαυτοὺς, sive pugnandi studio stimulante sive metu. Cf. Θ 485 Λ 325 et T 110.

237. σθένει βλεμεαίνων] cf. Θ 337.

240. ἀράεται] § 191.

— ἥτοα] § 2 et 77.

- στεύται γὰρ νηδὼν ἀποκοψέμεν' ἄκρα κόρυμβα
 αὐτάς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 δειώσειν παρὰ τῆισιν, ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ. 243 cf. Θ 183
 ταῦτ' αἰνῶς δέδφοικα κατὰ φρένα, μή μοι ἀπειλὰς
 245 ἐκτελέσωσι θεοί, ἡμῖν δὲ δὴ αἵσιμον εἶη
 φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, φεκάς Ἄργεος ἱπποβότοιο. 246 cf. T 329 sq.^a
 246^b = δ 99
 ἀλλ' ἄνα! εἰ μέμονας γε καὶ ὧς περ νῆας Ἀχαιῶν
 τειρομένους ῥύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
 αὐτῶι τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, οὐδέ τι μῆχος 249^a = χ 345
 250 ρεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος ἐδρέμεν'· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 φράζε' ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἥμαρ. 251^b cf. γ 315 Φ
 374
 ὦ πέπον, ἧ μὲν σοί γε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς 252 cf. Α 765
 ἥματι τῶι, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνον' ἔπεμπε· 253 = 439 Α 766
 , τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη 254^a cf. Α 786 Τ 8
 255 δώσουσ', αἳ κ' ἐθέλωσι, σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
 ἰσχύμεν' ἐν στήθεσσι, φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων·
 ληγέμεναι δ' ἔριδος κακομυχάνου, ὄφρα σε μάλλον
 τίωσ' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἧδὲ γέροντες'. 258 cf. 36
 ὧς ἐπέτελλ' ὁ γέρον, σὺ δὲ λήθεται. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν 259 = Α 790
 260 παύε', ἕα δὲ χόλον θυμαλγέα· σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 ἄξια δῶρα δίδωσι μεταλλάξαντι χόλοιο.

242. ἐμπρήσειν] ἐμπλήσειν Ar.; cf. B 415 γ 471. || 243. ὀρινομένους] ἀτυχομένους L (nt Θ 183). || 245. εἶη Hermann] εἶη (cf. § 302). || 248. ῥύεσθαι Heyne] ἐρύεσθαι (cf. § 164). || 257 sq. Del. Heyne, sed cf. comment.

241. ἀποκοψέμεν'(αι) § 125.

— κόρυμβα] †. Puppium partes aliquas eminentes vel prominentes dici contextus docet. Cf. ἀφλαστα O 717 Herodot. VI 114.

242. μαλεροῦ] *vehementis* (μάλα, cf. lat. *valde validus*). Ignis hoc epitheton redit γ 316 Φ 375.

244. ἀπειλὰς] cf. Θ 150.

250. Quod semel est factum, infectum fieri id nequit; ρεχθέν δέ τε νήπιος ἔγνω (cf. Α 764), Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα ὦν.

— εὔρέμεν'(αι) § 125.

251. φράζε'(ο) § 117.

252—259. Cf. H 127. Eadem occasione et Patrocli pater filio in bellum cum Achille profecturo praecepta dedit, Α 765—790; cf. etiam Σ 325.

254—258. Achilles cum puer fere necdum satis peritus (cf. I 440 sq. Α 352 sq.) in bellum proficisceretur, ut fortiter quidem (cf. Α 784) sed modeste se gereret a patre est admonitus, qui pone laudis immodicum istud studium, ei dixit, quod saepe ostendisti puer; compesce animum, quo pluris fias inter Achivos. De vocis ἔριδος vi cf. Δ 440.

260. παύε'(ο) § 117.

- εἷ δέ, σὺ μὲν μὲ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω
ὅσσα τοι ἐν κλισίησιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
265 αἰθωνας δὲ λέβητας ξφείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
πηγυὺς ἀθλοφόρους, οὐκ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
οὐκ κεν ἀλκίῃος εἴη ἀνὴρ, αἷ τόσσα γένοιτο,
οὐδὲ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο, 268 = 126
ὅσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο. 269-274 cf. 127
270 δώσει δ' ἐπτὰ γυναικας, ἀμύμονα φέργα ριδυῖα,
Λεσβίδα, ὅς, ὅτε Λέσβον ἐν κτιμένην ἔλεσ αὐτός,
ἐξέλεθ', αἷ τότε κάλλε' ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
τὰς μὲν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσειται ἦν τότ' ἀπέφρα,
κούρη Βροίηος· ἐπὶ δὲ μέγαν ὄρκον ὁμείται,
275 μὴ ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἥδὲ μιγῆναι,
ἢ θέμις ἐστὶ, γάναξ, ἢ τ' ἀνδρῶν ἢ τε γυναικῶν.
ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσειται· εἰ δέ κεν αὐτε 277 sq. = 135 sq.
φάστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσωσ' ἀλαπάξαι,
νῆα φάλισ χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηῆσασθαι, 279 cf. 137
280 εἰσελθὼν ὅτε κεν δατεώμεθα λιτὸν Ἀχαιοί,
Τρωϊάδας δὲ γυναικας ἐφείκοσιν αὐτὸς ἐλέσθαι, 280 = 138
αἷ κε μετ' Ἀργεῖν Ἑλένην κάλλισται ἔωσι. 281 cf. 139
εἰ δέ κεν Ἄργος ἰκώμεθ' Ἀχαικόν, οὐθαρ ἀρούρης,
γαμβρός κεν φοι ἔησι· τίσει δέ σε ρῖσον Ὀρέστυ, 282 sq. = 140 sq.
285 ὅς φοι τηλύγετος τρέφεται θαλίη· ἐνὶ πολλῇ.
τρῆϊς δέ φοι εἰσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ ἐν πηκτῷ,
Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ ριφιγάνασσα· 287 = 145
τῶν ἦν κ' ἐθέλησθαι φίλην ἀνέφεδνον ἄγεσθαι 288 sq. cf. 146 sq.
πρὸς ροῖον Πηλῆος· ὃ δ' αὐτ' ἐπὶ μέλεια δώσει
290 πολλὰ μάλ', ὅσ' οὐκ πῶ τις ἐφῆ ἐπέδωκε θυγατρί.
ἐπτὰ δέ τοι δώσει ἐν ναιόμενα πτολίεθρα, 290 = 148
Καρδαμύλην Ἑνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήεσαν 291 cf. 149
Φηράς τε ζαθέας ἥδ' Ἀνθειαν βαθύλειμον 292-296 = 150
καλὴν τ' Αἰπείαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσαν. sqq.
295 πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλός, νέεσθαι Πύλου ἡμαθόεντος·

262. εἷ δέ] cf. A 302. || 268—295. Cf. vs. 126—153.

ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρητες πολυβοῦται,
οἳ τέ σε δωτίνιμισι θεὸν ὥς τιμήσουσι
καὶ τοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
ταῦτά κέ τοι τελέσειε μεταλλάξαντι χόλοιο.

297-299 cf. 155
sqq.

300 εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μάλλον,
αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα, σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοὺς
τειρομένους ἐλάειρε κατὰ στρατόν, οἳ σε θεὸν ὥς
τίσουσ' ἣ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
νῦν γάρ χ' Ἐκτορὸς ἔλοισθα, ἐπεὶ μάλα τοι σχεδὸν ἦλθε,
305 λύσσαν ἔχων ὀλοήν· ἐπεὶ οὐ τινὰ φησιν ὁμοῖον
φοῖ ἔμεναι Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν.“

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

„διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπληγέως ἀποφειπεῖν,
310 ἦι περ δὴ φρονέω τε καὶ ὥς τετελεσμένον ἔσται,
ὥς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἀΐδαιο πύλινισι,
312 ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ φείπῃ.
αὐτὰρ ἐγὼ φερέω ὥς μοι δοκεῖ ἔμμεν' ἄριστα.
314 οὐτ' ἐμέ γ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν' οἶω

309^b cf. α 373 h.
Merc. 362

311^b = σ 231

312 = ξ 156

314 = 103

304. ἔλοισθα, ἐπεὶ... ἦλθε] ἔλοισ, ἐπεὶ ἄν... ἔλθῃ vel -ῃ Ω. Idem fere quod dedimus suaserat Brandreth (ἔλοισ, ἐπεὶ ἄρ... ἦλθε). Cf. § 326. || 310. ἦι sic Ar., alii olim ὥς et εἰ. — φρονέω Ar. L H] κρανέω Ω. — τετελεσμένον ἔσται] τελέσθαι ὧς Plat. Hipp. min. 364 e. Cf. A 204. || 314. μοι δοκεῖ ἔμμεν' (εἶναι) ἄριστα A D] καὶ τετελεσμένον ἔσται C T. || 315. Ἀγαμέμνονα πεισέμεν' οἶω] *πεισεῖν Ἀγαμέμνον' ὧς? Cf. § 292*.

300. μάλλον] *magis quam cui ignoscas.*

302 sq. *Ut deum cuncti Achivi te colent, magnam enim laudem iis comparaturus es repulsis hostibus et urbe capta.* Cf. Δ 95.

304. *Nunc Hectorem potes vincere et interficere, potes enim assequi.* En proximus iam adest ille, qui hactenus cautus te vitavit (cf. vs. 352—355 et H 113).

309. ἀπληγέως] *libere, aperte*, οὔτε σέο οὔτε τοῦ ἄλλου ἀλέγοντα. Causa additur vs. 312—314. Adverbium non nisi locis par. redit.

311. τρύζητε] †, *murmuretis sive garriatis?* Cohærerere videtur τρυγῶν columbae nomen (apud Homerum non obvium), a voce gementi igitur ea avis denominata esse.

312. *Ditis illam portam* στρυγέουσι θεοί περ Υ 65. Cum comparatione cf. Γ 454.

314. ἔμμεν'(αι)] § 125.

315. *Obiecti accusativus* more solito *praemittitur accusativo subiecti*; item I 410 sq. Ψ 134 sq. X 339 Ω 464 φ 322; de quo verborum ordine cf. Ar. Vesp. 429.

- οὐτ' ἄλλους Δαναούς, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν 316^b sq. = P 147
 μάρνασθαι δῆϊοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμέσ αἰεὶ. ^{sq.}
 ἔσθι μοῖρα μένοντι καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι,
 319 ἐν δὲ μιῇ τιμῇ ἡμὲν κακὸς ἡδὲ καὶ ἐσθλός
 321 οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ, 321^b = II 55
 αἶν ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
 ὥς δ' ὄρνις ἀπτῇσι νεοσσοῖσι προφέρειησι
 μᾶστακ', ἐπεὶ κε λάβησι, — κακῶς δ' ἄρα φοιπέλετ' αὐτῇ, —
 325 ὥς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας ἴανον, 325^b = τ 340
 ἥματα δ' αἱματόεντα διέπρηκσον πολεμίζων
 ἀνδράσι μαρναμένοις ὀάρων ἔνεκα σφετεράων.
 δῶδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,

320 κάθ' ἄν' ὁμοῖον δ' τ' ἀφεργάσ' ἀνὴρ δ' τε πολλὰ φερογάσ.

317. δηϊοῖσιν ἐπ'(ι) Ar.] -σι μετ' A. || 318. πολεμίζοι] -ζη(ι) A¹. || 319. μιῇ Heyne] ἰῇ Ω, τ' ἰῇ Brandreth (cf. A 174). Redit error Φ 569. || 320. Del. Koeppe. Cf. vs. 63 sq.; Inseruit qui μοῖραν vs. 318 mortem interpretabatur (omnibus hominibus moriendum est). || 322. αἶν] cf. A 520. — πολεμίζειν] sic Ar., -ζων l. a. ant. || 324. δ' ἄρα Ar. T] δέ τε A C D. — πέλετ'(αι) § 275] πέλει. || 327. μαρναμένοις(ι) ed. Ald.² Heyne] μαρνάμενος. In vulgata vocabulum ἀνδράσι caret epitheto et pronominis σφετεράων negligitur vis reflexiva (cf. § 95 et Σ 210 Z 256 Σ 265 λ 403). — ὀάρων] sic Ar., ὠρέων olim alii. Cf. E 486.

316. ἄρα... ἦεν] cf. Γ 183.

317. δῆϊοισιν] § 17.

— νωλεμέσ αἰεὶ] locutio redivit P 148, 385 T 232 π 191 χ 228. Quaecumque πῶλιν ἄψ et similia sunt conferenda (X 203); nam licet vocis νωλεμέσ-έως stirps lateat, sine fine eam valere patet tamen.

318. μοῖρα] portio.

— μένοντι] domi manenti, nidum servanti. Absolute sic verbum μένειν adhibitum est etiam Ar. Ach. 1052 Vesp. 1115 Pac. 341.

— καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι] valet nunc τις id fere quod ἐγώ (cf. A 289), et optativo significatur res ab animo loquentis aliena = si quis tam stultus sit ut bellando desudet. Cf. Γ 299. — Me roga! sic Achilles: ego fortiter nuper bellum gessi, quid autem mihi profuit? Magnam praedam congessi...

Agamemnoni! Ipse partem exiguum dono accepi, et vel haec mihi est erepta (cf. A 163—171).

319. μιῇ] cf. Γ 238.

322. παραβαλλόμενος] comp. †, cf. Thucyd. V 113 Ar. Plut. 243 al.; idem valet παρθέμενος β 237 γ 74 ι 255 h. Ap. 455.

324. μᾶστακ'(α)] fauces (escae plenas). Vox cum verbo μασᾶσθαι cohaerens redivit δ 287 ψ 76 (cf. τ 480). Fuere qui litteras traditas non μᾶστακα sed μᾶστακι interpretarentur, ut ἐπεὶ id fere valeret quod δ; alii accusativum intellegebant offam, in his Theocritus (XIV 39).

328 sq. Cf. A 125. Numerales δώδεκα ad πόλις esse referendum, non ad νηυσὶ (ut fέε E 641 al.), ἐν νηυσὶ igitur valere classe (ut B 236 al.), hic dici vix est opus.

- πεξὸς δ' ἔνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον
 330 τᾶν ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἔσθλα
 ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνον' ἔδοσκον
 Ἀτρεΐδην· ὃ δ' ὀπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῆϊσι
 δεξάμενος διὰ παῦρα ἑδασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκε.
 ἄσσα δ' ἀριστέεσσι ἔδιδον γέρα καὶ βασιλεῦσι,
 335 τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἔμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
 εἴλετ'. ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα τῇ παριαύων
 τερπέσθω! τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρῶεσσι
 Ἀργεῖους; τί δὲ λαὸν ἀνῆγαγεν ἐνθάδ' ἀγέλαος
 Ἀτρεΐδης; ἧ' οὐχ' Ἑλένης ἔνεκ' ἡυκόμοιο;
 340 ἧ μοῦνοι φιλέουσ' ἄλόχους μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ ὅς τις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
 μὲν αὐτοῦ φιλεῖ καὶ κήδεται· ὥς καὶ ἐγὼ τὴν
 ἐκ θυμοῦ φίλεον, δουρὶ κτητὴν περ ἑοῦσαν.
 νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο καὶ μ' ἀπάτησε,
 345 μὴ μεο πειραέτω ἔν' φειδότος· οὐδέ με πείσει.
 ἀλλ', Ὀδυσσεῦ, σὺν σοὶ τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσι
 φραζέσθω νῆεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ.
 347^b = 674
 ἧ μὲν δὴ μάλα πολλὰ ᾠονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,

330. ἐκ πασέων] πασάν Fick (cf. § 56). || 334. ἄσσα Bekker] ἄλλα. || 335. ἐμεῦ δ' ἀπὸ] *ἐμεῖο δὲ? Cf. § 92. || 336. εἴλετ'. ἔχει δ' (ἐ)] εἴλετ' ἔχειν l. a. apud Herodian. (quasi ἄλοχος non *Clytaemestra* sit sed *Briseis*). || 337. δὲ δεῖ] χρὴ vHerwerden, δέει Menrad (coll. Φ 360). Impersonale †. || 342. (f) ἦν αὐτοῦ Monro] τὴν αὐτοῦ (αὐτοῦ Ptolemaeus Asc.).

336. *Non caelebs autem est, ut ego, sed (domi) uxorem habet, quam sponte sua duxit: illa contentus esto!* — Adiectivum θυμῆρῃς redit ρ 199 ψ 232, idem autem valet θυμῆρῃς κ 362 (π 389) h. Cer. 495 h. XXIX 18 XXX 17 (cf. § 5).

337—343. Novum hinc orditur argumentum: *et cur ipsum quod agitur bellum est initum? Cur Agamemnonem in Asiam secuti sumus? Nonne propter tale facinus quale illud est quod nuper perpetravit Agamemnon? An soli Atridae uxores suas diligunt? Nonne et ego meam?* — E substantivo ἀλόχοισι igitur (vs. 340) ducitur vox quae

maioris est ambitus: *mulier*. Non enim „ἀλοχον” suam Achilles dicit Briseidem; qua voce concubinae non indicabantur. Zeugma igitur hic locus habet (cf. Δ 282). Ceterum cf. T 298 sq.

344. ἀπάτησε] *frustravit, mea mihi perfide detraxit*. Verbum invidiose dictum, item vs. 371, 375 sq.; cf. κλέπτειν *inique agendi sensu* usurpatum A 132.

345. μεο] § 92.

— πειραέτω] § 191.

347. φραζέσθω] cum irrisione dictum, item vs. 423, 426, 680.

— δῆϊον] § 17.

348—350. Irridentis et cetera haec sunt verba et particula δῆ.

- καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 350 εὐρεῖαν μεγάλην, ἔν δὲ σκόλοπας κατέπηξε! 350 cf. H 441
 ἀλλ' οὐδ' ᾧς δύναται σθένος Ἑκτορος ἀνδροφόνιοιο
 ἰσχέμεν'. ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
 οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν' Ἑκτορ,
 ἀλλ' ὅσον εἰς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανε. 354 cf. Z 237
 355 ἔνθα ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγισ δέ με' ἐξέφυγ' ὀρμήν.
 νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμιζέμεν' Ἑκτορι δίωι,
 αὐρίον ἱρὰ Διὶ ῥέξας καὶ πᾶσι θεοῖσι
 νηήσω ἐϋ νῆας, ἐπεὶ χ' ἄλαδε προφερύσω.
 ὄψεται, αἶ κ' ἐθέλησθα καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμήληι, 359 = A 353
 360 ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας
 νῆας ἑμάς, ἔν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας·
 εἰ δέ κ' ἐϋπλοῖην δώμῃ κλυτὸς ἐνοσίγαιος,
 ἥματι κε τριτάτῃ Φθίνῃ ἐρίβωλον ἰκοίμην. 363 cf. s 34
 ἔστι δέ μοι μάλα πολλά, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε γέρον·
 365 ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρόν
 ἥδ' ἑ γυναικῆς ἐϋζώνουσας πολίον τε σίδηρον 366 = Ψ 261
 ἄξομαι, ἄσ' ἑλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅς περ ἔδωκε,
 αὐτίς ἐφυβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης. τῷ πάντ' ἀγορευέμεν' ὥς ἐπιτέλλω, 369^b = B 10
 370 ἀμφαδόν, ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί,

349. ἤλασε—αὐτῷ] ἤλασεν ἕκτορι τάφρον Ar. || 350. ἐν] περι Ar. || 351. ἀνδροφόνιοιο A] ἱπποδάμιοιο CD. || 358. *νηήσω] νηήσας. In fine versus clausimus sententiam, quae cum verbis sequentibus coaluerat. || 367. ἄσ' ἑλαχόν γε] ἄσσα ἐλεόγχα l. a. in A. — ὅς A] ὅς CD T. || 368. ἐφυβρίζων] sic et ἐνυβρίζων Ar. (utrumvis †).

350. ἐν] cf. H 441.
 352—355. Cf. O 721—723 et H 113.
 352. ἰσχέμεν'(αι)] § 125.
 354. φηγόν] cf. E 693.
 355. με'(ο)] § 92.
 356. πολεμιζέμεν'(αι)] § 125.
 358 sq. ἐπεὶ χ'(κε) et αἶ κ'(ε)] § 326.
 362. ἐϋπλοῖην] *mare placidum*, ventis non turbatum. Idem dicitur πλοῦς (Thuc. III 3 § 5 Eur. Iph. Taur. 1412 sq.); opp. ἀπλοια sive *tempestas procellosa* (Thuc. III 85 § 6 IV 4 § 1 Aesch. Ag. 188 coll. 146 sq. al.), quae

vox apud Hom. non invenitur, sed de re cf. μ 313 sqq. δ 351 sq. al.
 — ἐνοσίγαιος] § 21.
 363. Cf. Z 290—292.
 364. ἐνθάδε γέρον] cf. Θ 239.
 366. ἐϋζώνουσας] cf. B 479.
 367. ἄσ' ἑλαχόν γε] *quae quidem sorte ducta accepi*, ut ignavissimus quisque; at id quod honoris causa a duce exercitus (cf. vs. 331) mihi datum fuerat γέρας, id improbus ille dux ipse mihi abstulit rursus! Cf. A 298—300.

- εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι φέλπεται ἔξαπατήσῃν,
αἶν ἀναιδεῖν ἐπιφειμένον. οὐ κεν ἐμοί γε 372^a cf. A 149
τετλαῖη, κύνέος περ ἑών, εἰς ὅπα φιδέσθαι.
οὐδ' ἔτι φοι βουλάσ συμφράσσομαι, οὐδέ τι φέρων'
375 ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἥλιτεν. οὐ κεν ἔτ' αὖτις
ἔξαπάφοιτο φέπεσσι· φάλισ δέ φοι. ἀλλὰ φέκκλος
φερφρέτω· ἐκ γάρ φοι φρένας εἴλετο μητιέτα Ζεῦς. 377 cf. Z 234
ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.
οὐδ' εἴ μοι δεκάκισ καὶ ἔφεικοσάκισ τόσα δοίη, 379 cf. X 349
380 ὅσσα τέ φοι νῦν ἐστί καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο, 380 cf. χ 62
οὐδ' ὅς ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοισ' ἐν κτήματα κεῖται, 382 cf. δ 127
αἶθ' ἐκατόμυλοι εἰσι, δικήσοιο δ' ἀν' ἐκάστας
ἀνέρες ἐξοιχνέουσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι,
385 οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
οὐδέ κεν ὅς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει' Ἀγαμέμνων,
πρίν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λῶβην.
κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,

372. οὐ κεν § 326] οὐκ ἂν Par. 2767 al., οὐδ' ἂν Ω. || 374. τι Knight] μὲν. || 375. οὐ κεν § 326] οὐκ ἂν. || 377. (φ)οι A] εὐ CD T. Eadem varietas P 464 Ω 293, 311; cf. Z 234 et § 92. || 379. καὶ ἔφεικοσάκισ Bentley] τε καὶ εἰς. || 381. οὐδ'... οὐδ' ἢ δ'... ἢ δ' A, οὐδ'... ἢ δ' L (cf. O 409). — Ὀρχομενόν] Ἐρχ. l. a. in A (sic urbs ab ipsis incolis vocabatur). Cf. B 511. || 382. 394] ἢ l. a. in A. || 383 sq. Spuri? cf. comment. || 383. ἐκάστας] sic Ar., -ην l. a. ant., -η D. Neglectum est φ. || 386. πείσει(ς) Barnes] πείσοι. Cf. χ 63 et § 113. Eadem res est P 102.

371, 375 sq. ἔξαπατήσῃν, ἀπάτησε, ἔξαπάφοιτο] cf. vs. 344.

372. ἀναιδεῖν ἐπιφειμένον] cf. A 149.

— et 375. οὐ κεν] § 326.

376. -φοιτο φέπεσσι] -φοιτ' ἐπέεσσι Ω.

— φάλισ δέ φοι] *sufficiunt quae hactenus fecit*: novam occasionem ei non praebebo equidem! Cf. οὐ φάλισ δττι...; vel ὡς...; E 349 Ψ 670 P 450 β 312, οὐκ ἀγαπᾷς δ...; φ 289, ἦ ὄνοσαι δττι...; Δ 539 al.

— φέκκλος | φερφρέτω] *pereat modo, in malam rem quominus abeat ne repugnet!* Irridentis nunc est φέκκλος, ut quod apud comicum de Megarensibus esurientibus dicitur: eos πρᾶτ-

τειν ὅπως τάχιστα καὶ κάκιστα ἀπόλωνται (Ar. Ach. 755 sq.).

378. ἐν καρὸς αἴσῃ] *tantum quantum floccum*. Vox κάρ ὧ, quae ad verbum κείρειν videtur referenda; cf. οὐδ' ἀκαρῇ Ar. Vesp. 541 al.

382. Aegypti in Iliade alibi non fit mentio, in Odyssea saepius. De vocis Αἰγυπτίας syllaba secunda cf. § 28.

384. ἔξοιχνέουσι] § 7 et 191. In bellum cum itur, e singulis Thebarum Aegyptiarum portis centum currus bellici prodeunt: aliquanto igitur quam Troia ea urbs et maior est et potentior. — Sed versus 383 sq. postmodo additi videntur (del. Heyne).

- οὐδ' εἰ χρυσεῖνι Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
 390 φέργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ψισοφαρίζοι
 οὐδὲ μιν ὧς γαμέω. ὃ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
 ὅς τις φοί τε φέροι κε καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστι.
 αἶ γάρ κεν σαώσῃ θεοὶ καὶ φοίκαδ' ἴκωμαι,
 Πηλεὺς θῆν μοι ἔπειτα γυναικὰ γε μάσσεται αὐτός!
 395 πολλαὶ Ἀχαιίδες εἰσὶν ἅν' Ἑλλάδα τε Φθίῃν τε,
 κοῦραι ἀριστήων, οἳ τε πτολίεθρα ῥύονται
 τῶν ἦν κ' ἐθέλωμι φίλῃν ποιήσομ' ἄκοιτιν.
 397^a cf. 146
 ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 γήμαντι μνηστῆρ' ἄλοχον, φεφυκυῖαν ἄκοιτιν,
 400 κτήμασι τέρπεσθαι τὰ γέρων ἐκτίσαστο Πηλεὺς.
 οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον οὐδ' ὅσα φασὶ
 402 Ἕλιον ἐκτίσθαι, εὖ ναιόμενον πτολίεθρον,
 402 cf. A 164
 404 οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὲς ἀφῆτορος ἐντὸς ἐφέργει

403 τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνησ, πρὶν ἐλθέμεν' υἱὸς Ἀχαιῶν,

403 = X 156

392. τε φέροι κε Heyne] τ' ἐπέοικε. || 393. *αἶ γάρ κεν σαώσῃ] ἦν γὰρ δὴ με σώσῃ (σάωσι Apio, σωῶσι Tyrrannio). Cf. § 326 et 191. || 394. γε μάσσεται Ar.] γαμίσσεται Ω. Cf. § 3. || 397. ἐθέλωμι Ar.] -οιμι Ω. || 398. πολλὸν] πολλὰ Ahrens. || 399. γήμαντι] sic Ar., -ντα a. ant. || 401. ἐμοὶ] sic Ar., ἐμῳ G L. || 403. *Delevimus ex X petitum. Apta non sunt: „etiamsi mihi dentur quae... dari non iam possint“.

392. φέροι κε] *convenit*. Item vs. 399 φεφυκυῖαν *quae mihi conveniat*, κατ' ἐμαυτὸν οὔσαν.

— βασιλεύτερος] *quam sum ego*. Non serio, ut ipse Agamemnon vs. 160, sed cum risu amaro Achilles Agamemnone inferiorem se ait.

394. Ipse Peleus videlicet mulierem aliquam mihi petet. Etiam non iuvante Agamemnone Achilli uxorem praebere poterit pater! Irridentis et dona a duce tam benevole tam liberaliter oblata prorsus contemnentis sunt particulae θην et γε et verbum μαίεσθαι ita adhibitum (ut si nos dicamus: voor mij weten op te schommelen).

395. ἅν' Ἑλλάδα τε Φθίῃν τε] *in patris mei dicione, in Hellade Achiva et in Phthia*. Cf. vs. 447 sq.

399. μνηστῆρ' ἄλοχον] *uxorem quam*

sponte mea petiverim, non oblatam.

— φεφυκυῖαν] cf. vs. 392.

401—403. Cf. Ω 544—546.

403 et 408. ἐλθέμεν'(αι)] § 125.

404 sq. *Neque quam multa in Pythone saevosa celat limen lapideum Apollinis iaculatoris*. Cf. θ 80. Non aedem poeta cogitavit (cf. A 39), sed antrum sacrum, quale Apollinis fuit e.g. in arce Athenarum vel quale Maiae fuit antrum Cyllenium, id quoque thesauros ingentes continens, qui celebrantur h. Merc. 246—251. Illo aeo si qui vno Apollini Pythio identidem sunt structi, δάφνησι illi fuerunt sive *e lauri ramis compositi* (cf. Paus. X 4 § 5), neque dubium videtur quin ipsa caverna dei δάφνησι κατηρεφῆς fuerit, ut Cyclopis (ι 183). Sed poeta recentior, cui hymnus Apollinis Pythii

- 405 Φοίβου Απόλλανος, Πυθοῖ ἔνι πετρηνέσσι.
 λιῆστοι μὲν γάρ τε βόες καὶ γίφια μῆλα,
 κτητοὶ δὲ τρίποδές τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα·
 ἀνδρὸς δὲ ψυχὰ πάλιν ἐλθέμεν' οὔτε λιῆστῃ
 οὔθ' ἑλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὁδόντων. 409^b = x 328
- 410 μήτηρ γάρ τέ μέ φησι θεά, Θέτις ἀργυρόπεζα,
 διχθαδίας Κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοςδε. 411^b = N 602
 εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
 ὦλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται·
 εἰ δέ κε φοίκαδ' ἴωμι φίλιν εἰς πατρίδα γαίαν,
 415 ὦλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δὴκρόν δέ μοι αἰὼν
 ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχῆη. 416^b cf. q 476
 καὶ δέ κε τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην 417 cf. 684
 φοίκαδ' ἀποπλεῖν, ἐπεὶ οὐκέτι δάετε τέκμωρ 418-420 = 685
 Φιλίου αἰπυνῆς· μάλα γάρ γεθεν εὐρύροπα Ζεὺς sqq.
 420 χεῖρα ἔφην ὑπερέσχε, τεθαρσῆκασι δὲ λαοί.
 ἀλλ' ὅμως μὲν λόντες ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν

405. Φοίβου] νηοῦ Zen. — Πυθοῖ] Πυθῶν Bekker (cf. B 519 λ 581 et § 77). || 414. ἴωμι Nauck] ἴωμαι Ω, quo servato pro φίλιν Bentley coniecit ἐμὴν, Heyne ἰών (coll. ξ 153). || 416. κιχῆη] κιχέη(ι) Ω; cf. § 122. Versum Zen. om., Ar. — || 420. ἐφην] θ' ἔην (et mox τε λαοί) Bentley, item vs. 687. Cf. § 44.

debetur, cuiusmodi νῆόν mente sibi informaverit Apollini a Trophonio et Agamede structum, pro certo quidem effici nequit, veram tamen aedem ille videtur voluisse (h. Ap. 285—299). — Vox ἀφῆτωρ † (a verbo ἀφιέμεναι).

407. ἵππων... κάρηνα] item βοῶν κάρηνα Ψ 260, νεκύων κάρηνα (Λ 158, 309) κ 521, 536 λ 29, 49, κεφαλαί Φ 336.

408. Infinitivus finalis ἐλθέμεναι ab adiectivis verbalibus suspenditur nunc, ut saepe a verbis finitis.

— οὔτε λιῆστῃ | οὔθ' ἑλετή] bis fere idem, nam sono magis quam vi differunt ληΐζεσθαι et αἰρέειν. Cf. X 203 et de adiectivi ληῖστῃ syllaba initiali § 17.

409. ἔρκος ὁδόντων] cf. Δ 350.

410—416. Cf. A 352 sq. — Similia Euchenori Corinthio praedixit pater vates (cf. N 666—670).

410 sq. με... Κῆρας φερέμεν] obiecti accusativus more solito praemittitur accusativo subiecti (cf. vs. 315): διχθαδία Κῆρες με φέρουσι θανάτόνδε, i. e. οἴσουσι, est enim hoc praesens vaticinantium, de quo cf. Θ 246. *Duo fata diversa me manent.*

413 et 415. ὦλετο... μοί i. q. αἶσιμόν μοί ἐστι... δλέσθαι (ut vs. 245 est dictum). Cf. Θ 246.

417. δέ κε] § 326.

418. τέκμωρ | Φιλίου] cf. H 30.

420. Cf. Δ 249 et de hiatu χεῖρα ἔφην § 44.

421. ὅμως] § 92.

- ἀγγεῖν ἀπόφασθε, — τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων, — 422^b = A 323
 ὅφρ' ἄλλην φράζονται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
 ἦ κέ σφιν νῆας σάοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν 424 cf. 681
 425 νηυσὶν ἔπι γλαφυροῖσι· ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδε γ' ἐτοίμην,
 ἦν νῦν ἐφράσαντο, ἐμεῖ' ἀπομνησάντος. 426^b = T 62
 Φοίνιξ δ' αὖθι παρ' ἡμὶ μένων κατακοιμηθήτω,
 ὅφρα μοι ἐν νῆεσσι φίλην εἰς πατρίδ' ἔπηται 428 sq. cf. 691 sq.
 αὔριον, αἶ κ' ἐθέλησιν· ἀνάγκη δ' οὐ τί μιν ἄξω.“
 430 ὥς ἔφαθ', οἷ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, 430-432 cf. Θ 28
 μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέφειπε. sqq.
 ὁψὲ δὲ δὴ μετέφειπε γέρων ἱππηλάτα Φοίνιξ
 δάκρυ' ἀναπρήσας, περὶ γὰρ ὄφρι νηυσὶν Ἀχαιῶν 433^a = β 81
 „εἰ μὲν δὴ νόστιον γε μετὰ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ, 433^b = A 557
 435 βάλλεται, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θεοῖσι
 πῦρ ἐθέλεισ ἀϊόηλον, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ, 436^b = E 207, 306
 πῶς κεν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, αὖθι λιποῖμην 437 cf. 444

424. σάοι Nauck] τε σάοι Ω (quae nihili est forma pro σαῶι vel σοσῖ; cf. σόηι vs. 681. || 433. δάκρυ(α)] sic, non δάκρυ, scribendum h. l. et E 124 β 81 λ 530; nam singularem numerum poeta eodem quidem sensu quo pluralem adhibuit (A 357 B 269 al.), sed hiatus post δάκρυ admittendus non videtur.

423—426. Cf. vs. 347.

423. ἀμείνω] § 85.

425. Irridentis verba: *optimum profecto consilium inierunt principes, cui non nisi una haec res obstat, quod ego obtemperare iis nolo*. De adi. ἐτοίμος cf. E 53.

426. ἐμεῖ(ο)] § 92.

— ἀπομνησάντος] cf. B 772.

427—429. Denuo quoniam principes erant deliberaturi, res ferebat ut etiam Phoenix ad eos rediret, dein in suum ipsius tabernaculum abiret cubitum; non enim in Achillis tabernaculo dormire solebat (cf. vs. 658 sqq.). Sed Achilles eum iubet apud se manere, ut primo mane se comitetur in patriam redeuntem. Non inanes autem fallacesve minas nunc iacit iuvenis, sed ex animi sententia loquitur. Nempe cum legati eum Aga-

memnonis verbis supplices adierunt, denuo offerbuit ira diu fota et per turpem horum dierum inertiam perpetuo aucta (cf. A 491 sq.); qua eo adductus est ut non solum dona oblata contemtim recusaret, sed et cum suis quam primum abiturum se profiteretur. Mox vero magis dubitanter: „cras deliberabimus” ait „placeatne abire an manere” (vs. 619; cf. etiam vs. 650—656), et plane vincet consilium honestius per quietem nocturnam. Sic etiam tum cum ademta ei est Briseis, „in patriam redibo!” clamabat furore abreptus (A 169—171), nec tamen rediit, sed mansit ubi manere iuebant pudor et laudis studium (cf. vs. 412—415).

427. ἡμὶ] § 92.

429. αἶ κ'(ε)] § 326.

437. κεν] § 326.

- οἷος! σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς
 ἡματι τῷ ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνον' ἔπεμπε, 439 = 253
 440 νήπιον, οὗ πω φειδόθ' ὁμοίου πτολέμοιο 440 sq. cf. δ 818
 οὐδ' ἀγορῆς, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι.
 τούνεκά με προέηκε διδασκόμεναι τάδε πάντα,
 μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι προκτῆρά τε φέρων.
 ὥς ἄρ' ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, οὗ κ' ἐθέλοιμι 444 cf. 437
 445 λείπεσθ', οὐδ' εἴ πέρ μοι ὑποσταίῃ θεὸς αὐτὸς
 γῆρας ἀποξύσας θήσειν νέον ἡβόντα, 446* cf. h. Ven. 225
 οἷον ὅτε πρῶτον ἴλιπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
 φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο,
 ὅς μοι παλλακίδος πέρι ᾗσάτο καλλικόμοιο,
 450 τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
 μντέρ' ἐμὴν ἢ δ' αἰὲν ἐμ' ἑλλισέεσκετο γούνων

438. ἔπεμπε] ὅπως vHerwerden (cf. Ω 461 al. et Ψ 360). || 440. ὁμοίου πτολέμοιο § 59] -ίου π(ε)ολέμοιο. || 441. *ἀγορῆς] -ρῶν (vel -ράων). Cf. § 56 et ad Γ 273. Singulari aptius opponitur singularis (cf. A 490 B 37Q A 400 I 83 O 283 Σ 106); adverbium ἵνα alibi apud Hom. plurali non iungitur. || 444. *ὥς ἄρ' ... οὗ κ' (s)] ὥς ἂν ... οὐκ. Cf. § 326. || 445. πέρ Nauck] κέν. Cf. Z 50. || 447. οἷον] τοῖον Zen. — Ἑλλάδα καλλιγύναικα] Ὀρμένιον πολύμηλον Demetrius Scaepsius, Ὀρμένιον πολύπυρον l. a. apud Eust. ad B 734; cf. comment.

440 sq. Iuvenis admodum et fere puer Achilles in bellum abiit. Cf. A 352 sq.

440. ὁμοίου] cf. Δ 315.

444. ὥς] hoc adverbium etiam X 348 sic enuntiatum aperit.

446. ἀποξύσας] id fere quod ἀποψῆσας, ut *sordes* (cf. Herod. Mim. IV 17), vel quod ἀπολεπίσας, ut anguis *εαυνίας* (cf. Aristot. Hist. Anim. V 15 § 6 Aristoph. Pac. 336 Lys. 670 al.). Proprium sensum verbum obtinet Z 269.

— ἡβόντα] § 190 sq.

447 sq. Amyntoris igitur regnum poeta collocavit in Thessaliae regione meridionali, cui *Hellas* nomen erat. At *Pelei* regni haec pars dicitur B 683 sq. I 395 Π 595 λ 496. Quae ita inter se conciliari possunt ut Amyntoris civitatem Pelei dicioni subditam fuisse

statuamus; sed non concinit K 266, ubi Amyntor Ormeni filius *Eleone* habitasse dicitur, haec enim *Boeotiae* fuit urbs. Cf. B 500 et similis ambiguitas H 136—150. — *Ormenium* urbs quoniam sita fuit in Thessalia septentrionali (B 734), fuere qui illud nomen in nostrum locum coniectura audacior invehent; sed potius statuendum est *Eleonis* nomen, ut aliarum urbium, e Thessalia in Boeotiam esse translatum ante poetae nostri aetatem (cf. B 494). Recentiorum vero sensum vocis Ἑλλάδι quominus h. l. vel vs. 478 tribuamus (cf. α 344), obstat contextus; non enim Graeciae partem alteram sed certam aliquam regionem nunc a Phoenice indicari oportet.

451. De gestu supplicantium cf. A 500.

παλλακίδι προμιγήμεν', ἔν' ἐχθάρειε γέροντα. τῆι 'πιθόμην καὶ ἔρεξα' πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' οἷσθεῖς πολλὰ κατηράετο, στυγεράς δ' ἐπεκέλευτ' Ἐρινῶς,		
455	μή ποτε γούνασ' ἐμοῖσιν ἐφέσσεσθαι φίλον νῖδον ἔξ ἐμέθεν γεγαῶτα. θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς,	455 cf. π 443
457	Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινή Περσεφόνεια.	457 ^b cf. 569
462	ἔνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρκτύετ' ἐν φρεσὶ θυμὸς πατρὸς χωομένοιο κατὰ μέγαρον στροφέσθαι. ἧ μὲν πολλὰ γέται καὶ ἀνέψιοι ἀμφὶς ἔόντες	462 ^b cf. N 280
465	αὐτόθι λισσόμενοι κατεράττων ἐν μεγάροισι, πολλὰ δὲ φίφια μῆλα καὶ εἰλλίποδας γέλικας βοῦς	465 ^b cf. ι 31 466 = Ψ 166 466 ^b = α 92 ι 46

458 τὸν μὲν ἐγὼ 'βούλευσα κατακτάμεν' ὀξέτι χαλκῶι ἀλλὰ τις ἄθανάτων 'τρέψε φρένας, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῶι	458 ^a = ι 299
460 δῆμον ἔθρε φάτιν καὶ δνειῖδα πόλλ' ἀνθρώπων, ὥς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.	460 cf. Z 351

452. γέροντα] -ντι l. a. in T (cf. δ 105). || 453. 'πιθόμην καὶ ἔρεξα] οὐ πιθόμην οὐδ' ἔρεξα Aristodemus Nysaeensis, bonorum morum maiorem curam habens videlicet quam metri aut contextus; cui praeiverat quādamtenus Euripides inaeontem fingens Phoenicem. Similis varietas lectionis est N 658. Alterum verbum fortasse ἔρεξα est scribendum (cf. § 224²). || 455. γούνασ' ἐμοῖσιν l. a. ant.] -σιν οἷσιν Ω. — ἐφέσσεσθαι] sic Ar., -σασσθαι D, -ζεσθαι C. || 457. ἐπαινῇ] ἐπ' αὐτῶι l. a. in T. || 458—461. Om. Ω, affert Plutarchus Mor. 26 f (vs. 459 sq.^b etiam Coriolan. 229 δ, vs. 461 Mor. 72 δ), qui ab Aristarcho perhibet eiectos esse ne quid detrimenti inde caperent mores iuventutis. Immo Ar. in quibusdam libris olim inventos non recepisse censendus est (cf. Ludwig Arist. I 73 II 479). Colorem habent Homericum, et per se non esse vituperandos suo iure ait Plutarchus; sed hoc loco molesti sunt potius quam necessarii. || 459. 'τρέψε φρένας] παῦσεν χόλον Plat. Mor. 26 f. — ῥ'(α) Plat. Cor. 229 δ] γ' idem Mor. 26 f; an *μ'(αι)? Cf. § 13. || 462. ἔνθ' ἐμοὶ A D] ἔνθα μοι C T. || 464. ἀμφὶς ἔόντες] sic Ar., ἀντιόωντες Dionysius Thrax, ἐγγὺς ἔόντες l. a. in H. Cf. Ω 488 γ 486.

452. προμιγήμεν'(αι)] § 125. Intellege: ante patrem.

454. κατηράετο] § 191.

— Ἐρινῶς] pietatis et omnino legum naturae vindices; cf. I 571 O 204 T 259, 418 Φ 412 β 135 (γ 270 sq.) λ 280 ρ 475. Aliter Erinyum nomen usurpatum est T 87 ο 234, quibus locis saevam tantum Necessitatem significat, et υ 78, ubi „Erinyes tradere” id quod „in sedes mortuorum abripere” valet.

455 sq. Cf. E 408 et de locutione ἐπὶ γούνασι ἐφέσσεσθαι τ 401.

456 sq. De re cf. Γ 278. Iuppiter καταχθόνιος †, χθόνιος dictus Hes. Oper. 465 Soph. Oed. C. 1606. A quo deo nomine magis quam re discrepant Dis (cf. vs. 569) et Neptunus γαῖήφοχος. Proserpinae epitheton ἐπαινῇ sive horrenda (= αἰνῇ) redit I 569 κ 491, 534, 564 λ 47.

463. στροφέσθαι] § 191 et 248.

464. ἀμφὶς ἔόντες] intercedentes (inter me et propositum), obstantes mihi. Item Ω 488; cf. atticum: ἐγένετό μοι τι μεταξύ intercessit aliquid et γ 486. 465. αὐτόθι] § 322.

- ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἄλοιφῃ
 εὐόμενοι ἔτανύντο διὰ φλογὸς ἱεραίστοιο,
 πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.
 470 εἰνάνυχες δέ μοι ἄμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴανον'
 οἷ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, οὐδέ ποτ' ἔσβη
 πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ ἐνερκέος ἀνλῆς,
 ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη μοι ἐπῆλυθε νύξ ἐρεβεννή,
 475 καὶ τότ' ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
 ῥήξας ἐξῆλθον καὶ ὑπέρθορον ἐρκίον ἀνλῆς,
 ῥεῖα, λαθὼν φύλακας τ' ἄνδρας δμωιάς τε γυναικας.
 ῥεῖον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο,
 Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, μντέρα μῆλων,
 480 εἰς Πηλῆα γάναχθ'· ὃ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο,
 καὶ μ' ἐφίλησ' ὥς εἴτε πατήρ γόν παῖδα φιλήσῃ
 μοῦνον τηλύγετον πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσι,
 καὶ μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὥπασε λαόν,
 ῥαῖον δ' ἐσχατὴν Φθίης, Δολόπεσσι γανάσσων.
 485 καὶ σε τοσοῦτον ἔθηκα, θεοῖς ἐπιφείκελ' Ἀχιλλεῦ,

472. ὑπ'] ἐν Ar.

467. σύες] cf. T 197.

468. εὐόμενοι] *dum adurebantur setae*. Quod sub divo factum quivis intellegit. Cf. β 300 ε 426 et εὔστρα Ar. Eq. 1236.

469. ἐκ κεράμων] ἐκ τῶν πίθων (cf. E 387 et ψ 305). Item postea κεράμια = ἀφορεῖδια sive στάμνια οἶνου (e.g. Menandr. Sam. 88). Dolia complura siccata sunt.

470. εἰνάνυχες] adv. sive neutrum sing. †; quod ad exemplum vocis εἰνάφετος (Σ 400 al., a stirpe φετος) est deformatum.

472 sq. Et in aula, ubi hospitum erant cubilia (cf. Ω 643—650), fuit ignis, et ante forem cubiculi ipsius Phoenicis, de quo cubiculo cf. quae ad α 425 sq. sunt observata.

476. ἐρκίον ἀνλῆς] *murum quo aula*

a via publica secludebatur; item σ 102. Cf. τειχίον sive paries π 165 al.

478. Ἑλλάδος] cf. vs. 447.

479. μντέρα μῆλων] cf. ι 141.

481 sq. Cf. imago π 17 sqq.

482. τηλύγετον] cf. Γ 175.

484. *Dolopum* apud H. non nisi h. l. fit mentio; cf. Herodot. VII 132.

485—495. *Te pro filio habui; matris loco tibi fui, non enim aderat vera mater quae te nutrirer* (cf. A 358). — Phoenix igitur Achillem ἔθρεψε, Chiron autem eum quaedam διδάξαι dicitur A 832 (ut patrem Peleum? Cf. Π 143 sq.). Quem etiam nutritis eum et omnino educasse ait Pindarus, antiquum aliquod poema sequi se professus, Nem. III 75—111; item Euripides Iph. Aul. 708—710. Phoenix vero Homericus non τροφεὺς tan-

- ἐκ θυμοῦ φιλέων, ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἄμ' ἄλλωι
οὐτ' εἰς δαῖτ' ἵμεναι οὐτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
πρίν γ' ὅτε δῆ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνεσσι καθέσσας 488 sq. cf. π 448
ὄψοι' ἄσαιμι προταμῶν καὶ φοῖνον ἐπισχών.
sq.
490 πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
φοῖνον ἀποβλύζων ἐν νηπιῖνι ἀλέγεινῃ.
ὥς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα, 492 cf. ψ 607
τὰ φρονέων, ὃ μοι οὐ τι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον 492^b = 223 & 155
ἐξ ἐμέ'· ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιφείκει' Ἀχιλλεῦ, 493^b cf. δ 7
495 'ποιεόμην, ἵνα μοὶ ποτ' ἀφεικέα λοιγὸν ἀμύνησι. 495^b = Π 32
ἀλλ' Ἀχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τί σε χρὴ
νῆλες ἦτορ ἔχειν. στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε
καὶ μὲν τοὺς θυνέεσσι καὶ εὐχολῆϊσ' ἀγανῆισι
500 λοιβῇ τε κνίσῃ τε παρατροπάουσ' ἄνθρωποι.

501 λισσόμενοι, ὅτε κίν τις ὑπερβῇ καὶ ἀμάρτη.

486. ἐθέλεσκες] -σκον Duentzer (obstat ἐγὼ vs. 488). || 488. γούνεσσι Ar. A T] -τα(σ)σι Ω. — καθέσσας § 220²] καθί(σ)σας. || 498. Om. Plat. Rep. 364 d. || 499. μὲν τοὺς θυνέεσσι] τοὺς μὲν θυνόισι Plat. l. l. || 500. λοιβῇ... κνίσῃ] -βῆσ... σῃσ l. a. in A. || 501. Del. Duentzer (cum vs. 498—500). Cf. comment.

tum Achilles sed et διδάσκαλος est cogitandus. — Arte iungenda sunt verba: τὰ φρονέων, δ... ἀλλὰ κτέ. (vs. 493—495), *haec mecum reputans, proprium mihi non esse filium, sed te pro filio mihi esse.*

486—489. Neglegentior est verborum structura. *Semper mecum te habui, ait Phoenix, sive ad epulas aliquas eundum esset, sive in ipsis Pelei aedibus cenaremus; neque contentus eras nisi in genibus meis sedenti carniū mearum primam offam praeberem ego et e poculo meo gustare te sinerem.* Distinguuntur δαῖς sive epulae et δεῖπνον sive cena quotidiana, quae domi fiebat. Simillima de Eurymacho puerulo ab Ulixē comiter excepto narrantur π 442—444; praeterea cf. Hector filiolum genibus insidentem

medulla et adipe nutriens (X 489—491).

487. ἵμεναι] § 125.

494. ἐμέ'(ο)] § 92.

495. 'ποιεόμην] § 191.

— ἀμύνησι] cf. A 158.

497. στρεπτοὶ] *qui flecti possint.* Item O 203, aliter Y 248. Cf. ἀκεστός N 115.
499. θυνέεσσι] cf. Z 270.

501. λισσόμενοι] *obsecrandi sive optandi hoc verbo (§ 220¹) apud Homerum non nisi mortales ab aliis mortalibus (vel caelites ab aliis caelitibus, e. g. A 502) aliquid petentes designantur.* Postea demum, ut in spurio hoc versu, abiit in *precandi* notionem latius patentem (h. Ven. 185 Herodot. VI 61 al.), item forma brevior et recentior λίτεσθαι (h. XV 5 Ar. Thesm. 313 al.). Cf. germ. *bitten-beten*, gall. *prier*.

- 502 καὶ γάρ τε Λιταὶ εἰσι Διδὸς κοῦραι μεγάλοιο,
 χαλαί τε θυσαί τε παραβλώπες τ' ὀφθαλμῶ,
 αἶ' ἔα τε καὶ μετόπισθ' Ἀάτησ ἀλέγονσι κιούσαι.
- 505 ἢ δ' Ἀάτη σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίποσ, οὔνεκα πάσας
 πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 βλάπτουσ' ἀνδρώπους· αἶ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
 ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διδὸς ἄσσαν ιούσας,
 τὸν δὲ μέγ' ὤνκσαν καὶ τ' ἔκλυνον εὔξαμένοιο·
- 510 ὅς δέ κ' ἀνήνηται καὶ τε στερεῶς ἀποφείπη,
 λίσσονται δ' ἄρα ταί γε Δία Κρονίωνα κιούσαι
 τῶι Ἀάτην ἄμ' ἔπεσθαι, ἵνα βλαφθεῖς ἀποτίσῃ.
 ἀλλ' Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διδὸς κούρησιν ἔπεσθαι

503. ὀφθαλμῶ C²] -μῶν A C¹ D T (cf. E 659). || 506. φθάνει] φθανέει Zen. (item Φ 262). Cf. B 436. || 509. εὔξαμένοιο] εὐχομένοιο Ar. HL. Cf. A 381, 453 Π 236, 531 (T 257) φ 211.

502. *Nam etiam Preces sunt filiae Iovis.* Iuppiter non solum ξείνιος est et ikéσιος, sed etiam λιτάς curat; neque hospites vel supplices negligit neque eos qui ut sibi ignoscatur petunt. Particula γάρ ad versum 497 pertinet.

503—512. Sequitur imago allegorica, quacum cf. quae de *Culpa* dicuntur T 91—94 et quae de *Laudis studio* Δ 442 sq.; etiam quod *claudus* dicitur Vulcanus deus flammae vacillantis (cf. A 607) huc facit, nec non *fel iratis melle dulcius* dictum Σ 108—110. Praeterea cf. Herodot. VI 86 Hes. Scut. 264 sqq.; sed quod nostro loco sit consimile carmina epica nihil habent. Qui subito animi affectu (Ἀάτη) abreptus peccavit, is postquam resipuit, non alacer hilarusve sed tardo gressu, fronte corrugata, limis oculis adit eum quem iniuria affecit, ut sibi ignoscat rogaturus; a quo si comiter accipitur, bene est, spretas vero preces numina ulciscuntur.

504 sq. Ἀάτη(σ)] Ἀτη(σ) Ω.

— ἀλέγουσι] sine negatione non nisi

h. l. et ε 268. *Curam habent, sollicitae sunt de re componenda.*

505. οὔνεκα] inversa potius ratione dixerit quispiam: quia pernix est, facile antevertit Preces; sed poetae haec est mens: Culpam perniciem *fin*gi sive *allegorice dici* propterea quod Preces antevertat.

511. ταί γε] magnam vim habet pronomen: *si quis Preces inclementer renuit, at illae ad Iovem precantur.* Frustra supplicavit homo quem paenitebat delicti: at illae patrem deorum non frustra adibunt.

512. τῶι ἰlli, ut antea viro qui veniam iam petiit.

— Ἀάτην] Ἀτην Ω.

513 sq. *Tu quoque deabus praebere honorem, qui et aliis cor movet.* Agamemnonem, postquam resipuit ut sibi ignoscatur humiliter petentem, — et rex tamen est potentissimus te senior! — ne aspernare. — Debitus Precibus honor solvitur cum supplicanti ignoscit quis et in gratiam cum eo redit. Verbum ἔπεσθαι poterat abesse.

- τιμὴν, ἢ τ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν.
 515 εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὅπισθ' ὀνομάζοι
 Ἀτρεΐδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφέλωσ χαλεπαίνοι,
 οὗ κεν ἐγὼ γέ σε μῆνιν ἀπορρίψαντα κελοίμην 517 cf. Ω 297
 Ἀργεῖοισιν ἀμυνέμεναι, χατέουσί περ ἔμπης·
 νῦν δ' ἄμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὅπισθεν ὑπέστη,
 520 ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους
 κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιικόν, οἳ τε σοὶ αὐτῶι
 φίλτατοι Ἀργεῖων. τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξεις
 μηδὲ πόδας! πρὶν δ' οὗ τι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι. 523^b = χ 59
 οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέε' ἀνδρῶν
 525 ἡρώων, ὅτε πέρ τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἔκοι·
 δωρητοὶ τ' ἐπέλοντο παραρρητοὶ τε γέπεσσι.
 μέμνημαι τόδε γέργον ἐγὼ πάλαι, οὗ τι νέον γε,
 ὥς ἔεν· ἐν δ' ὕμιν γερέω πάντεσσι φίλοισι.
 Κουρητές τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
 530 ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον,
 Αἰτωλοὶ μὲν ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἑρηννῆς,
 Κουρητές δὲ διαπραθέμεν μεμαῶτες Ἄρηι.
 καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἄριεμις ὥρσε,

514. ἦ... ἐπιγνάμπτει] αἷ... ἐπίγναμψαν vChrist. || 523. Postmodo additus? || 525. *πέρ] κίν Ω, καὶ Doederlein.

516. ἐπιζαφέλωσ] *vehementer*. Adv. redit ζ 330 h. Merc. 487, adi. -λος est infra vs. 525. Quod ex ἐπι-ζα-φελ-ος videtur compositum, stirpem autem fel reduplicatam (πεμφελ ο πελφελ) praebet vox δυσπέμφελος Π 748, quacum cf. παμφαλ-ήσας (Herod. Mim. IV 77) et πομφόλ-υξ (Ar. Ran. 249). Brevior stirpis forma reperit verbum παμφλάζειν (N 798): πμφλ- πεμφελ- παμφαλ- πομφολ. *Turgendi* inest notio, contrarium autem est ἀ-φελ-ής sive *lenis* (vox non epica).

517. μῆνιν ἀπορρίψαντα] item μνη-θμόν ἀπορρίψαι dicitur Π 282. Oppositum est verbum πέσσειν, cf. Δ 513 et B 237.

522. ἐλέγξεις] *ignominia afficias* (= *ad nihil redigas*; nos: *te schandem maken*). Verbum redit φ 424; cf. ἐλεγχος *opprobrium*.

524. κλέε' ἀνδρῶν] cf. Α 227 et de forma κλέε'(α) § 71.

525. ἐπιζάφελος] cf. vs. 516.

526. δωρητοί] cf. K 557.

— τε γέπεσσι] τ' ἐπέεσσι Ω.

528. ἔεν] § 302.

531. ἑρηννῆς] adi. redit ι 577 η 18, = ἑρασ-νῆς (cf. σεμνός, ἑρεμνός, ἑρεβεννός, ἄγνός). Idem valet ἑρατεινός (Γ 239 al.).

532. διαπραθέμεν] § 126.

533. *His enim* (Aetolis) *malum su-*
scitaverat Diana.

- χωσαμένη ὃ φοι οὐ τι θαλύσια γουνῶι ἀλωϊῆς
 535 Φοινεύς 'τέρξ'. ἄλλοι δὲ θεοὶ 'δαίνυνθ' ἐκατόμβας,
 οἴνῳ δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κόρυνη μεγάλοιο, —
 ἥ 'λάθετ' ἥ οὐκ ἐνόησεν, — ἀάσσατο δὲ μέγα θυμῶι. 537^b = A 340
 ἦ δὲ χολωσαμένη, δῖον γένος, ἰοχέαιρα
 ὤρσεν ἐπὶ χλούνην σὺν ἄγριον ἀργιόδοντα,
 540 ὃς κακὰ πόλλ' ἔρρεζεν ἔθων Φοινῆος ἀλωϊήν. 540^a cf. X 380 h.
 πολλὰ δ' ὃ γε προθέλυμα χαμαὶ 'βάλε δένδρεα μακρὰ
 αὐτῆισι ῥίζηισι καὶ αὐτοῖς' ἄνθεσι μήλων.
 τὸν δ' υἷος Φοινῆος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος,
 πολλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγέλας
 545 καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμην παύροισι βροτοῖσι!
 τόσος ἔεν, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς. 546^b cf. A 99
 ἦ δ' ἀμφ' αὐτῶι ἔθηκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτάν,

537. ἥ 'λάθετ' ἥ οὐκ' ἐκλάθετ' οὐδ' Zen., ἥ λάθετ' ἥ Brandreth (*sive imprudens sive consulto*). A dictione epica alienum est ἥ οὐκ (cf. § 8). || 539. ὤρσεν] ὄρσεν Aristot. Hist. an. VI 28. — ἀργιόδοντα] οὐδὲ δάκει | θηρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίωι ὑλῆεντι Aristot. l. l. (cf. i 191 sq.). || 540. ἔρρεζεν (aut -ξεν) Ammonius (Ar. apud Amm.?) ἔρρεσκεν Ω neglecto f (item h. Ap. 303, 355). Cf. v. l. X 380.

534. θαλύσια] *festum quo vindemiarum primitiae dis offerebantur*, non certo igitur anni die celebratum, sed post uvas collectas. Cf. B 550 sq. Σ 558—560. Vox †, sed cf. nomen proprium Θαλύσιος Δ 458. Cuius nominis (= *festo illo die conceptus vel natus*) interpretationem praebent collati versus Δ 474 sq.

537. ἥ 'λάθετ' ἥ οὐκ ἐνόησεν] aptam oppositionem haec non praebent neque conveniunt numeris; cf. nota crit.

538. δῖον γένος] *Iovis filia*. Sic e. g. T 124 Eurystheus Iovis γένος dicitur. — Saevus admodum Dianae Calydoniae, saevae deae, fuit cultus; cf. Pausan. XVII 18 § 6—8.

539. χλούνην] †; *aprum* designari patet, sed vocis potestas incerta.

540. ἔθων] *vastans*. Verbi aliunde non cogniti participium Π 260 reedit; quod glossographos olim recte interpretatos esse βλάπτων docet contextus.

541 sq. De arboribus cultis, fructiferis Phoenix loquitur; non *vineam* autem eum solam cogitare docent vocabula μακρά et μῆλα. — Ceterum quod arborum *flores* poeta nunc commemorat, id ad temporis rationem non videtur exigendum; nam post iniuriam tempore auctumnali acceptam Dianam proximo demum vere aprum in Oenei arbusta immisisse, id poetam voluisse parum est credibile.

541. προθέλυμα] *cum ipsa stirpe sive parte inferiore*. Adi. reedit K 15 N 130; cf. πρόρριζος A 157 E 415 et σάκος τετραθέλυμνον O 479 χ 122.

544. πολλέων] § 56. Etiam vs. 558 et 566 genitivi sic contracti extant. 546. ἔεν] § 302.

— πυρῆς ἐπέβησ'(ε) cf. A 52.

547—549. *De aprī exuviis* Curetes cum Aetolis pugnasse poeta noster ait; aliter fabula Meleagri exornata est a posteris.

ἀμφὶ σὺς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνάνεντι,
 Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 550 ὄφρα μὲν οὖν Μελέαγρος Ἀρηΐ φίλος πολέμιζε,
 τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἔεν, οὐδ' ἐδύναντο
 τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν πολέες περ ἑόντες·
 ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδν χόλος, ὅς τε καὶ ἄλλων
 οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων, 554^b = Ξ 217
 555 ἧ τοι ὃ μνητὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χαόμενος κῆρ
 'κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ,
 κούρῃ Μαρκήσσης καλλισφύρου Εὐφυνίης
 Ἰδεὼ θ', ὅς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
 τῶν τότε, καὶ ῥα γάναντος ἐναντίον εἴλετο τόξον
 560 Φοῖβον Ἀπόλλωνος καλλισφύρου εἵνεκα νόμῃς.
 τὴν δὲ τότ' ἐν μεγάροισι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτὴ
 μήτηρ ἀλκυόνης πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα

551. ἐδύναντο] ἐθέλεσκον Aristoph. || 562. αὐτὴ Harl. 1771] αὐτῆς Ω. Cf. § 98.

551. ξεν] § 302.

552. τείχεος] *muri urbis* (*Calydonis*),
 ubi regnabat *Oeneus*. Nisi poeta dicere
 voluit *Curetes* in *suam ipsorum urbem*
 (*Pleuronem*) confugisse a *Meleagro*
 compulsos, quemadmodum *Troianos*
 intra *Troiam* cohibuit *Achilles* dum
Achivos ducebat.

553. καὶ ἄλλων] *non tuam solius*
mentem.

556. 'κεῖτο] *desidebat*; cf. B 688 et
 Γ 134 sq.

558. Ἰδεω] cf. vs. 544 et § 55. —
 De *Ida* heroe cf. Γ 237—244.

559 sq. Cf. Pausan. V 18 Pind.
 Ol. I 109 sqq.

561. τὴν] *Cleopatram*. *Idas* et *Mar-*
pessa filiolam vocarunt *Alcyonen*, quod
 stridulos olim clamores edidisset *Mar-*
pessa a deo rapta. Cf. Z 402 sq. et
 τ 407—409. — Manifestum est stu-
 dium poetae alterum hoc uxoris *Me-*
leagri nomen probabili aliqua ratione
 interpretandi. Duplex nimirum in pri-

scis fabulis invenerat huius mulieris
 nomen (cf. A 403 sq.).

563. ἀλκυόνης] †. Non significari
alcedinem ispidam, in quam avicu-
 larum speciem prorsus non conve-
 niunt quae de eius nido in undis
 fluitanti eiusve cantu narrantur, ma-
 nifestum est; varia autem eaque quam
 maxime fabulosa de ea sunt relata.
 Quenam avis primitus hoc nomine
 fuerit designata non liquet, neque
 quam cogitaverit noster poeta; sed
 notatu dignum est id quod demon-
 stravit de Saussure (*Mém. de la So-*
ciété de Linguistique VI 75 sq.),
 vocem ἀλκυόνα esse eandem atque
 priscam germanorum vocem *swalawa*
 sive nostratē *zwaluw*, i. e. *hirun-*
dinem. Apparet igitur cum fabulis, qui-
 bus vox hirundinis, lusciniæ, cuculi,
 upupæ celebratur (cf. quae observavi
 ad Ar. Av. p. 261—263), hos versus
 esse conferendos.

— οἶτον] cf. Γ 417.

- 'κλαί', ὅτε μιν ρεκάφεργος ἀνὴρ πασε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 565 τῇ δ' γε παρκατέλετο χόλον θυμαλγέα πέσσαν, 565^b cf. A 513
 ἐξ ἄρεων μητρὸς κεχλωμένους, ἥ ῥα θεοῖσι
 πόλλ' ἀχέουσ' ἄρ' αὖτο κασιγνήτοιο φόνοιο,
 πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία
 κικλήσκουσ' Ἄλκιδην καὶ ἔπαινήν Περσεφόνειαν, 569^b cf. 457 x 534
 570 πρόχην καθεζομένην, 'δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι, λ 47
 παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἡεροφῶιτις Ἐρινὺς
 ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβεσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα.
 τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὄμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει
 πύργων βαλλομένων, τὸν δ' ἔλλισσοντο γέροντες 574^b = Σ 448
 575 Αἰτωλῶν, 'πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους,
 ἐξελεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον·
 ὀππόθι πιότατον πεδίον Καλυδῶνος ἔραυνῆς,
 ἔνθα μιν ἦνωγον τέμενος περικαλλὲς ἐλίσθαι
 πεντηκοντάγρον, τὸ μὲν ἤμισυ φοινοπέδοιο,
 580 ἤμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι.
 πολλὰ δέ μιν 'λιτάνευε γέρον ἑπηλάτα Φοινεὺς
 οὐδοῦ ἐπεμβεβαὼς ὕψηρεφείος θαλάμοιο,

564. (')κλαί' ὅτε] sic Zen., κλαίεν ὅ Ar. L. || 572. Ἐρέβεσφιν] -ρευσφιν Ω (cf. Θ 368). ||
 579. πεντηκοντάγρον] -ντόγρον Ω. || 580. ψιλὴν] ψιλῆς Ar. (mente supplens γῆς).

565. Cf. quae de Paride narrantur Z 321—336.

566. ἄρεων] cf. vs. 544 et § 56.

567. κασιγνήτοιο] *duos* matris fratres interemisse Meleager dicitur Bacch. V 128 sq. al.

568. Numina *inferna* invocans et veluti excitans Althaea *terram* ferit, ut Iuno h. Ap. 333, 340. *Caelites* vero qui invocant, *sursum* tendunt manus (cf. A 234—239), matrem deam *marinam* implorans Achilles manus *versus mare* tendit (cf. A 351). — Neque *tititionis* fatalis apud posteros celebratissimi (cf. Bacch. V 151—154 Phrynichus tragicus apud Paus. X 31 § 2 Aesch. Choeph. 603—612 al.) *ulla* apud Homerum fit mentio, neque *Atalanta*.

569. ἔπαινήν] cf. vs. 457.

570. πρόχην καθεζομένην] cf. Γ 134 sq. et E 309.

— 'δεύοντο — κόλποι] *sinum lacrimis implevit obortis* Verg. Aen. IV 30.

571. παιδὶ δόμεν θάνατον] insolite dictum; sed cf. Θ 166 (?). De infinitivi forma brevior dόμεν cf. § 126.

— Ἐρινὺς] *impietatis* enim erat avunculum occidere. Cf. vs. 454.

573. Cum Meleager iratus desideret domi, mox Curetes ad ipsa Calydonis moenia accesserunt.

576. ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον] eadem verbi vis est δ 525 ο 463 h. Ap. 103.

577. ἔραυνῆς] cf. vs. 531.

582. ἐπεμβεβαὼς] comp. †, sed cf. Hes. Scut. 195, 324.

— θαλάμοιο] quem *in aedibus pa-*

- σείων κολλητὰς σανίδας, γουνώμενος νιόν,
πολλὰ δὲ τόν γε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
585 ἔλλισσονθ'· ὃ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο. πολλὰ δ' ἑταῖροι,
οἳ φοι κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἀπάντων·
ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔπειθον, 587 cf. η 258 ι 33
πρὶν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκ' ἐβάλλετο, τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
βαῖνον Κουρήτες καὶ ἐνέπρηθον μέγα φάστυ.
590 καὶ τότε δὴ Μελέαγρον ἐϋζωνος παρὰκοιτις
'λίσσει' ὀδυρομένη, καὶ φοι κατέλεξεν ἅπαντα
κῆδ'· ὅς' ἀνθρώποισι πέλονθ' ὦν φάστυ φαλώη·
, ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζώνους τε γυναῖκας!
595 τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ φέργα,
'βῆ δ' ἵμεναι, χοροὶ δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανάοντα.
ὥς ὃ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἥμαρ
φείξας φῶι θυμῶι τῶι δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσσαν 594^b = γ 154
πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἥμυνε καὶ αὐτῶς. 595^a = υ 9 ω 318
600 ἀλλὰ σὺ μὴ μοι ταῦτα νόει φρεσί, μηδὲ σε δαίμων
ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος, — χαλεπὸν δέ κεν εἶη 596^b = ο 120
νυσιὼν καιομένοισιν ἀμυνέμεν! — ἀλλ' ἐπὶ δώροισι
ἔρχεο· εἴσιν γὰρ σε θεῶι τίσουσιν Ἀχαιοί.
εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δύησι, 598^a cf. * 126
599^a = θ 204
601^b = ν 141 ψ 184

583. γουνώμενος § 144] -γούμενος. || 584. κασίγνηται] sic Ar., -τοι L. || 592. κῆδ' ὅς' (α)] ὅσα κακ' Aristot. Rhet. I 7. — πέλονθ' ὦν § 275] πέλει τῶν. || 593. ἄνδρας μὲν κτείνουσι] λαοὶ μὲν φθινύθουσι Aristot. l. l. (cf. Z 327). || 594. τ' ἄλλοι] sic Ar., ὅμοι Zen. || 601. χαλεπὸν A D] κάκιον Ω. || 602. δώροισι] δώρων Ar. A, δῶραι Cobet (cf. I 576 K 304 et § 60).

ternis Meleager habitabat cum uxore;
cf. B 701.

590. ἐϋζωνος] cf. B 479.

593 sq. Hostium in ipsa urbe iam
saevientium facinora Cleopatra marito
flebilibus verbis rettulit.

593. ἀμαθύνει] verbum h. Merc. 104
redit, ad pulverem (cinerem) redigit.

594. ἄλλοι] cf. Γ 301.

— βαθυζώνους] cf. Z 442.

596. ἵμεναι] § 125.

598. φείξας φῶι θυμῶι] suo animo
cedens, non precibus parentum vel

sorum vel popularium permotus.

600—602. Utinam ne deus illuc
devenire te faciat: difficile forsitan tibi
fuerit tum defendere naves cum ab
hostibus incendantur. — Dicit Phoe-
nix ἐνταῦθα: ut necessitate coactus id
facias quod nolueris rogatus. Nam
Achillem domum revera primo mane
rediturum haudquaquam credit. Et
ne ipsi quidem Achilli constare illud
consilium, licet modo ira abreptus
rediturum minatus fuerit, apparet vs.
650—652. Cf. vs. 427—429.

605 οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσσαι πόλεμόν περ ἀλαλκῶν.“

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

„Φοῖνιξ, ἄττα γεραιέ, διοτρεφές, οὐ τί με ταύτης

607^a = P 561

χρεὼ τιμῆς. φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴσκι,

ἢ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰς ὃ κ' αὐτῇ

609^bsq. = K 89sq.

610 ἐν στήθεσσι μένῃ καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.

610^b = X 388 cf.

ἄλλο δέ τοι φερέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆισι·

A 477

μή μοι σύγχεε θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,

611 = A 297

Ἀτρεΐδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν. οὐδέ τί σε χρὴ

612^b = Ω 128 β

τὸν φιλέειν, ἵνα μή μοι ἀπέχθῃαι φιλέοντι.

23 δ 100 ξ 40

615 καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κηδέμεν' ὅς κ' ἐμὲ κήδῃ.

617 οὔτοι δ' ἀγγελέουσι, σὺ δ' αὐτόθι λέξο μίμνων

εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ· ἅμα δ' ἡοῖ φαινομένηφι

618^b = Ω 600 μ 24

φρασσόμεθ', ἥ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ' ἥ ἐ μένωμεν.“

ο 396 cf. I 682

620 ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὃ γ' ἐπ' ὀφρύσι ν'εὔσε σιωπῇ

Φοῖνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα

621 cf. 659

ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας

ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔφειπε·

„διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

616 *ῥῖσον ἐμοὶ βασιλευε καὶ ἡμῖσι μείρεο τιμῆς.*

608. *χρεῶν*] *χρῆ* Knight. Cf. § 8. || 612. *ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων*] *ἐνὶ στήθεσσι* *ἀχεύων* Ar., *ὀδυρόμενος κινυρίζων* Zen. || 616. Del. Heyne. || 619. *ἥ* A T] *ἥ κε* CD (in A scriptum est *ἥ*. *ἔ*, i. e. *ἥ* cum l. a. *ἥ κε*).

605. *τιμῆς*] *pro* *τιμήεις* (*τιμῆεντος*), *quae* *forma* *integra* *extat* v 129 σ 161. *Redit* *forma* *contracta* Σ 475. Cf. M 201, 283 et § 69.

607. Φοῖνιξ, ἄττα γεραιέ] *verba* *animo* *commoto* *loquentis*. Cf. P 561 χ 395. — *με* *ταύτης*] *χρεῶν* *τιμῆς*] cf. vs. 75 sq.

608. *φρονέω*] *mecum* *reputo* (ut vs. 493 al.); *hoc* *mihi* *satis* *est*: *hominum* *dona* *nulla* *requiro*. Cf. A 175.

609. *ἢ μ' ἔξει*] *quae* *me* *habebit*; *habebit* *me* Διὸς αἴσα *sive* *id* *quod* *Iuppiter* *mihi* *decreverit* = *ego* *habebo* *cet.*; sic et *χόλος*, *θράσος*, *ἡήρας*, *ἄχος*, *κλέος*, *εὐφροσύνη* *dicuntur* *ἔχειν* *τινά*. Cf. *etiam* A 269 et E 397, *nec* *non* *λαβεῖν* A 402.

609 sq. *εἰς* — *μένῃ*] *dum* *spiritus* *hos* *regit* *artus* Verg. Aen. IV 336.

612. *Desine* *meque* *tuis* *incendere* *teque* *querelis* Verg. Aen. IV 360.

— *σύγχεε*] § 191.

615. *κηδέμεν'* (αι)] § 125.

616. *μείρεο*] *praesens* †. Cf. § 271.

618. *ἡοῖ*] § 77.

619. Cf. vs. 427—429.

624—642. Ab Achille dimitti se et Ulixem sentiens Ajax, vir paucorum verborum, non iam eum sed socium allocutus „eamus!” ait: „nihil prodest hic etiam commorari.” Dein tamen et ad ipsum Achillem conversus preces breviter — sed frustra — iterat.

- 625 ἴομεν, οὐ γάρ μοι δοκεί μύθοιο τελευτὴν
τῷιδέ γ' ὁδῶι κρανέεσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα
χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθὸν περ ἔοντα,
οἳ ποθι νῦν ἔαται ποτιδέγμενοι. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
ἄγριον ἐν στήθεσσι 'θέτο μεγαλήτορα θυμόν,
630 σχῆτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλόμητος ἑταίρων
τῆς ἧ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἔξοχον ἄλλων,
νηλής. καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος
ποινὴν ἢ φοῦ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος·
καὶ ῥ' ὃ μὲν ἐν δῆμῳ μένει αὐτόθι, πόλλ' ἀποτίσας,
635 τῷ δέ τ' ἐρητύεται καρδίη καὶ θυμὸς ἀγνῶρος
ποινὴν δεξαμένῳ. σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ 'θέσαν εἴνεκα κούρης
οὔνης. νῦν δέ τοι ἐπὶ παρὶσχομεν ἔξοχ' ἀρίστα
ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῆισι· σὺ δ' ἴλαον ἐνθεο θυμόν,
640 αἰδέεσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπαρόφιοι δέ τοι εἴμεν
πληθύνος ἔκ Δαναῶν, μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων
κῆδιστοὶ τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσοι Ἀχαιοί.“
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„Αἶαν διογενὲς Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
645 πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν ἐφείσας μνηστῆσασθαι·
ἀλλὰ μοι οἰδάνεται καρδίη χόλῳι, ὅππότε κέλνων
μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργεῖοισιν ἔρεξε

635^b = K 220, 244,
319 δ 548 σ 61

644 = H 234

627. In G additur: εἰπέμεν Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνωνι καὶ Μενελάῳ (= H 373). || 632. τε] γ^s Ar. — φονῆος Ar. A T] φόνιοιο Ω. || 635 sq. τῷ... δεξαμένῳ] τοῦ... δεξαμένῳ (A C D T, cf. Γ 301) vel τοῦ... δεξαμένου Ω. || 641. πληθύνος] sic Ar., ἀθρόοι Zen.

625. ἴομεν] § 22.

— et 627. μύθοιο et μῦθον] prius *consilium susceptum* significatur (ut δ 777 al., cf. etiam δ 597), dein *verba, responsum*.

628. ποθί] § 322.

631. ἔξοχον ἄλλων] cf. Z 194.

632—636. Cf. Σ 497 sqq. Ω 46—48.

632. νηλής] § 78.

— φονῆος] genitivus ut A 596.

633. ποινὴν] *multam* ab homicida *pro caede solutam* poeta, ut hoc loco, sic

etiam Σ 498—500 commemoravit.

634. αὐτόθι] § 322.

638. οἴησ] *unius*, ut H 42; cf. περὶ γυναικὸς μιᾶς Ar. Av. 1639. Valet autem *solus* vel *unus* talibus locis id quod *non nisi*.

640. Cf. Φ 75 sq.

641. ἔξοχον ἄλλων] cf. Z 194.

645. ἐφείσας] § 117.

647. ἀσύφηλον] *contumeliosi quid, contumeliam*. Adi. aliunde ignotum redit Ω 767.

- Ἀτρεΐδης, ὥς εἰ τιν' ἀτίμῳ μετανάσθην. 648 = II 59
 ἀλλ' ὅμως ἔρχεσθε καὶ ἀγγεῖν ἀπόφασθε·
 650 οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος,
 πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἴκτορα δῖον, 651^b = A 197
 Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι 652 cf. A 328
 κτείνοντ' Ἀργεῖους, κατὰ τε σμῦξαι πυρὶ νῆας.
 ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
 655 Ἴκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι ὄϊω. 655^b = N 747
 ὧς ἔφαθ', οὐ δὲ ἑκάστος ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον
 σπείσαντες παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
 Πάτροκλος δ' ἑτάροισιν ἰδὲ δμῳῆισ' ἐκέλευσε 658^b = Ω 643
 Φοῖνικι στορέσαι πυκνὸν λέχος ὅττι τάχιστα. 659 cf. 621
 660 αἶ δ' ἐπιπειθόμεναι ἑστόρεσαν λέχος ὥς ἐκέλευσε,
 κῶεά τε ῥῆγός τε λῖνοιό τε λεπτὸν ἄωτον.
 ἔνθ' ὁ γέρον κατέλεκτο καὶ ἥρα δῖαν ἔμιμνε. 662 cf. τ 50
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ἧδ' ἐμυχωὶ κλισίῃς εὐπῆκτον, 663 sq. cf. δ304sq.
 663 = Ω 675

653. σμῦξαι] φλέξαι Plat. Hipp. min. 371c et l. a. in A (cf. X 512). || 654. τοι] μιν Plat. l. l. || 657. σπείσαντες] λείπαντες Ar. in altera ed. et multi veterum. Eadem varietas est σ 426. || 660. ὥς ἐκέλευσε] ἐγκονέουσαι Zen. (ut Ω 648 al.).

648. μετανάσθην] redit vs. par., = att. μέτοικος. Cf. περιναίεται (= περαιοίκοι) Ω 488.

649. ὅμως] § 92.

650—655. Neque amicis supplicibus cessit Achilles, neque seni, qui patris fere ei loco est, prudenter monenti: sero mox, ut Meleager, consilium mutaturus. „Cuncti perite modo”, clamavit: „meis militibus et meis navibus dum bene sit, ista nihil curo: his autem ne Hector ignem inferat, ego cavebo. Mortem autem Meleagri licet Phoenix non commemoraverit, dixit tamen Furiam diris Althaeae aurem praebuisse, proximam igitur illi heroi mortem tunc adfuisse. Sic et Achilli proximam mox adfore mortem, cum Troianos tandem propulsaverit, poeta sentire nos voluit (cf. Σ 96). *Immatura* morte abreptum Meleagrum pridem fabulae tulere; ὑπ' Ἀπόλλωνος

ἀποθανεῖν eum (cf. A 48 γ 280) in Eois et in Minyade carminibus epicis est narratum (Paus. X 31 § 2).

653. σμῦξαι] verbum X 411 redit.

654. ἐμῇ § 14] (')μήϊ Ω.

655. *Subiecti* accusativus est Ἴκτορα (cf. N 747); genitivus μάχης cum a verbo σχήσεσθαι suspensus est (cf. Γ 84) tum a participio μεμαῶτα.

658 sqq. Cf. vs. 427—429.

661. ἄωτον] vox non nisi h. l. et N 599, 716 α 443 ι 434 obvia (λίνοιο vel οἶός) *telam* significare videtur; quae quibus locis usurpatur, dicuntur *stragulae* linteae vel laneae et *fundae* laneae, ι 434 autem vox transfertur.

662. ἥρα] § 77.

663. μυχωὶ κλισίῃς] item Ω 675, quemadmodum patri familias et uxori in aedibus stat lectus ἐν μεγάρῳ (λ 374) sive μυχωὶ δόμου (γ 402 δ 304 η 346), i. e. μυχωὶ μεγάρου. Quae megari pars

- τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνὴ τὴν Λεσβόθεν ἦγε,
 665 Φόρβαντος θυγάτηρ, Λιομήδην καλλιπάρηιοσ.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέξατο, παρ δ' ἄρα καὶ τῷ
 Εἴφισ ἐϋζωνος, τὴν φοι' ἴορε δῖος Ἀχιλλεύς
 Σκυῖρον ἐλὼν αἰπεῖαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον.
 οἷ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδᾳ ἐγένοντο, 669 = H 313
 670 τοὺς μὲν ἄρα χρυσέοις κυπέλλοις νῆες Ἀχαιῶν
 'δεδφέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδὼν ἐν τ' ἐρέοντο·
 πρῶτος δ' ἐξερέεινε γᾶναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων· 672* = K 543
 „,φεῖπ' ἄγε μ', ὦ πολυαῖν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, 673 = K 544
 ἥ ῥ' ἐθέλει νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ, 673^b = μ 184
 675 ἥ ἀπέφειπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;“ 674^b = 347
 τὸν δ' αὖτε προσέφειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 „Ἀτρεΐδην κύνιστε, γᾶναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον, 677 = B 434
 κεινός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 πιμπλάνεται μένεος, σὲ δ' ἀναίνεται ἡδὲ σὰ δῶρα.
 680 αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργεῖοισιν ἄνωγε
 ὄππως κεν νῆας σαόησι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν· 681 cf. 424
 αὐτὸς δ' ἀπέλιπεν ἅμ' ἠοίᾳ φαινομένηφι 682^b = A 685 al.
 cf. I 618

664. τῷ δὲ γυνὴ παρέλεκτο Κάειρ, ἣν Λεσβόθεν ἦγε Zen. || 674. ἀλεξέμεναι] ἀμυνέμεναι
 l. a. in A. || 679. πιμπλάνεται] πιμπλάσθαι Dindorf, οιδάνεται μένει Nauck. || 681. σαόησι
 Nauck] τε σόησι Ω, τε σαῶσι et τε σοῶσι Ar. (cf. vs. 424).

fueritne septo ligneo aliave ratione
 a reliquo megaro quadamtenus se-
 creta necne, sciri iam non potest.
 Sic Calypso μυχωῖ ἄντρου dormire dici-
 tur ε 226. De Penelope autem dum
 abest maritus in aedium parte supe-
 riore dormiente cf. α 328.

667. ἐϋζωνος] cf. B 479.

668. *Scyrum* igitur insulam, ut *Les-
 bum* et *Tenedum*, Achivi ceperunt cum
 iter fecerunt in Troadem. Nam pror-
 sus non est credibile quod perhibent
 scholia, *Asiae* urbem aliquam, cui
 Scyrus nomen fuerit, poetam nunc
 voluisse. Nempe recentiores Achil-
 lem Scyri in regis aedibus aliquan-
 tisper vixisse et Neoptolemum ibi
 genuisse finxerunt (cf. T 326, 332,

λ 509); sed ab Iliade, in quo car-
 mine admodum iuvenis est Achilles,
 Neoptolemus est alienus et cunctam
 illam fabulam alienam esse contextus
 nostri loci docet.

669. Ἀτρεΐδα'(ο)] § 55.

670 sq. Cf. O 85 sq.

670. χρυσέοις] § 18 et 61.

671. 'δεδφέχατ'(ο)] § 139.

673. μ'(οι)] § 13.

678. κεινός τ'(ε)] *ille quidem*, ma-
 gna cum vi dictum. Aliunde peten-
 dum est auxilium, nam ab illo nihil
 est sperandum.

679. πιμπλάνεται] forma insolita, vix
 integra (cf. nota crit.).

680. φράζεσθαι] cf. vs. 347.

682. ἠοί] § 77.

- νῆας ἐϋστέλμονος ἄλαδ' ἐλξέμεν' ἀμφιφελίσσας. 683^a cf. Ξ 97, 106
 καὶ δέ κε τοῖς ἄλλοισιν ἔφην παραμυθήσασθαι 684 cf. 417
 685 φοῖκαδ' ἀποπλείειν, ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκμωρ 685-687 = 418 sqq.
 Φιλίου αἰπυνῆς· μάλα γὰρ φεθεν εὐρύροπα Ζεὺς
 χεῖρα ἔφην ὑπερέσχε, τεθαρσέγκασι δὲ λαοί.
 ὧς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἷδε τὰ φειπέμεν', οἳ μοι ἔποντο,
 Αἴας καὶ κήρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω. 689^b = Γ 148
 690 Φοίνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρων κατελέξατο· ὧς γὰρ ἄνωγε,
 ὄφρα φοι ἐν νήεσσι φίλῃν εἰς πατρίδ' ἔπηται 691 sq. cf. 428 sq.
 αὔριον, αἶψ' ἐθέλῃσιν ἀνάγκῃ δ' οὐ τί μιν ἄξει.
 693 ὧς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ· 693 = Θ 28
 695 δφην δ' ἄνευ ἦσαν τετιγότες νῆες Ἀχαιῶν. 695 sq. = 30 sq.
 ὁψὲ δὲ δὴ μετέφειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 „Ἀτρεΐδην κύδιστε, γάναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 μηδ' ὄφελος λίσσεσθαι ἀνύμονα Πηλεΐωνα,
 μυρία δῶρα διδοῦς· ὃ δ' ἀγάνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλωσ.
 700 νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγνηορίφιν ἐνήκας.
 ἀλλ' ἦ τοι κεῖνον μὲν ἐάσομεν, ἦ κεν ἴησι 701 cf. ξ 183
 ἦ κε μένῃ· τότε δ' αὖτε μαχέσεται, ὅππότε κέν μιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἀνώγῃ καὶ θεὸς ὄρσῃ.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὧς κεν ἐγὼ φείπω, πειθώμεθα πάντες. 704 = Β 139

694 μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσε.

694 = Θ 29

683. ἐλξέμεν(αι) L] ἐλκίμεν Ω. Cf. B 436. || 687. ἐφην] cf. vs. 420. || 688—692. Aristoph. Ar. —, vs. 692 etiam Zen. || 688. τὰ Heyne] τὰδ'. || 690. ἄνωγε § 225] ἀνώγει. || 694. ἀγασσάμενοι] φρασσάμενοι olim quidam. — ἀγόρευσε] ἀπέειπε l. a. in A. — Versum Zen. om., Aristoph. Ar. — || 698. μηδ'(ἐ) Ar. C] μὴ A D T (cf. P 686 Σ 19 X 481). || 699. ἄλλωσ] αὐτωσ l. a. in A. || 700. ἀγνηορίφιν § 46] -ησιν. — ἐνήκας] ἐνήκας l. a. in Aristarchi commentariis commemorata. Cf. II 691 E 422.

684. δέ κε] § 326. — Non nisi h. l. infinitivo adiuncta est particula κε (ἄν); nam si qua praeterea afferuntur exempla, corrigenda sunt, e. g. X 110. Cum nostro loco cf. vs. 417.

685. τέκμωρ | Φιλίου] cf. H 30.

687. Cf. Δ 249 et de hiatu χεῖρα ἐφην § 44.

688. εἰσὶ καὶ οἷδε τὰ φειπέμεν(αι) en hi quoque adsunt qui dicant. Cf. N 312, 814 T 140.

690. ἄνωγε] § 225.

691. ἔπηται] cf. A 158.

692. αἶ κ'(ε)] § 326.

697—709. Imperterritus et nunc est Diomedes, Thebarum victor (Δ 406), ut antehac (cf. H 399 sqq. et I 31 sqq.). Qui mox quoque talem se virum praestabit; cf. K 219 nec non Ξ 110.

699. καὶ ἄλλωσ] vel sic. Eadem adverbii vis est Υ 99 ι 267 ρ 577 φ 87.

701. μαχέσεται] § 191.

704. κεν] § 326.

- 705 νῦν μὲν κοιμήσασθε τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
 σίτου καὶ φοίνιο, τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή· 706 = T 161
 αὐτὰρ ἐπεὶ κε φανῇ καλὴ δροδοδάκτυλος Ἥώς,
 καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους
 ὀτρύνων, καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.“ 709 cf. M 324
 710 ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπίνευσσαν βασιλῆς, 710 = H 344
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο. 711 = H 404
 καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίῳδε γέκαστος,
 ἐνθα δ' ἐκοιμήσαντο καὶ ὕπνον δῶρον ἔλοντο. 713 cf. H 482

νοκτεγερσία.

K ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαϊῶν 1-4 cf. B 1 sq.

710. ἐπίνευσσαν § 295] -νησαν vel -νεσαν. || 1. ἄλλοι] ὅλλοι Zen.; cf. B 1 et § 9.

707. φανῇ] novicium pro φανήῃ, cf. § 122.

710. ἐπίνευσσαν] § 295.

712. Cf. γ 332—341.

1 sqq. Integrum carmen hanc Iliadis partem dici posse observavit grammaticus aliquis ignotus et recens in scholiis ad Dion. Thrac. Anecd. Bekk. p. 768, verbis non admodum perspicuis usus; fuisse autem qui a Pisistrato hanc rhapsodiam Iliadi insertam autumarent aiunt scholia T et Eustathius. A qua observatione profecti interpretes quidam recentiores contenderunt dictionem huius libri peculiariora tam multa habere, verba insolita, verborum formas et iuncturas insolitas tam crebras, ut carmen hoc Iliadi postmodo insertum esse inde appareat. Quibus si assentiendum esset, id quidem certum maneret, eo consilio esse compositum ut in illum ipsum locum Iliadis insereretur quem nunc obtinet. In quem locum optime quadrat; nam speculatores utrinque missos esse, id in hoc rerum statu

non potest non veri simillimum videri. Sed crimina illa nullius esse momenti, re sedulo perpensa apparet. Insolita quaedam haec Iliadis pars habet sane, sed non plura habet quam alia pars quaelibet, et ipsae res quae narrantur insolitae dicendae sunt potius quam verba quibus narrantur. Ostenditur enim nunc castrorum facies nocturna, quam aliam fuisse atque diurnam quid mirum! Unde et alia facillime explicantur et id quod multos habuit admiratores: *pellibus ferinis* in hac carminis parte heroes amiciri, a frigore videlicet nocturno caventes (cf. § 482). Neque frustra quaeritur cur Dolon speculator fuscam lupi pellem humeris iniecerit et fusco pileo caput texerit: cavit nimirum ne ab hostibus facile cerneretur. Sic color fuscus ille, qui „*khaki*” vocatur, hodie in honore est inter milites. Quod autem ad temporis decursum attinet, quem fuere qui criminerentur, plura enim per hanc noctem accidissem dici quam paucarum horarum spa-

- ἡῦδον παννύχιοι, μαλακῶι δεδμημένοι ὕπνωι·
 ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 ὕπνος ἔχε γλυκερὸς πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα.
 5 ὥς δ' ὅτε κ' ἀστράπτει πόσις Ἥρην ἡῦκόμοιο,
 τεύχων ἢ πολὺν ὕμβρον ἀθέσφατον ἢ ἐχάλαζαν
 ἢ νιφετόν, ὅτε πέρ τε χιῶν ἐπάλυνεν ἀρούρασ,
 ἦέ ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο,

2 = Ω 678
 2° cf. ο 6

7. ὅτε πέρ τε] πολλὰς δὲ schol. Ar. Nub. 261.

tium commodè caperet, idem est perhibitum de die item facinorum plenissimo, qui a B 1 usque ad H 381 pertinet; sed neque quae illo die facta esse poeta ait tam multa sunt ut fidem superent, etiamsi anxie singulas temporis particulas computemus, neque nunc tanta est rerum abundantia quin una nocte, etiam brevior, — nam tempus fuit aestivum, — fieri omnes facile potuerint. Urbs enim magno locorum spatio a litore dissita neque fuit neque a poeta fuisse fingitur; et nunc etiam propius ad Achivorum castra Troiani accesserunt. Rerum autem hac nocte gestarum haec est series. Vesper habetur conventus militum (I 13), dein cena vespertina (I 66) et concilium ducum in Agamemnonis tabernaculo (I 89 sqq.); post cenam milites dormitum eunt exceptis vigilibus, qui excubias ante vallum sunt acturi (cf. I 66—88), duces vero mittunt legatos ad Achillem et horum reditum opperiantur; plena nocte hi redeunt (I 657); maesto dein animo etiam duces eunt cubitum (I 705—713), sed Agamemnon et Menelaus postquam exsomnia aliquantis per iacuerunt, surgunt, dein e lecto excitant senem amicum, ut novum ab hoc petant consilium. Mox — sed maior noctis pars interim praeteriit — speculatores in castra hostilia

ab Achivorum castris haud procul remota (cf. I 232 K 161) abeunt Ulixes et Diomedes, in via sibi occurrentem Dolonem interficiunt, Thracum subitam stragem edunt, sub diluculum ad suos redeunt (cf. vs. 251), equis celeriter vecti. Quid tandem haec temporis ratio habet, quod parum sit credibile? Verum est vix quicquam somni per hanc noctem vidisse Ulixem aut Diomedem: sed quid tum postea? Ulixem vel per noctes septendecim deinceps vigilantem, dein per triduum continuum natantem ostendit Odyssea (ε 270—280, 388 sqq.), et unam certe noctem somno carere sine damno possumus omnes, quoties res id fert.

2. παννύχιοι] cf. A 472.

5—10. Aestuans Agamemnonis animus assimilatur caelo turbato. Identidem contremiscens et gemitus ducens rex exultat, quemadmodum crebris fulminibus quassantur nubes instante procella aliave calamitate.

5. ὅτε κ(ε)] § 326.

8. πτολέμοιο . . . στόμα] item T 313, ὕμνῳ στόμα Υ 359. *Ferae voracis et mordacis* instar est bellum. Cf. *hastae* στόμα O 389 et Hebraicum *lef çhèrèb* (*ore gladii*). Etiam Ψ 78 sq. huc facit, nec non loci ubi igni, qui item animalis voracis instar est, assimilatur pugna (cf. Λ 596). Cognata imagine utuntur qui de aciei cornibus

ὥς πυκνὴν ἐν στήθεσσι νῆστον ἀνιστάμενον Ἀγαμέμνων
 10 νειόθεν ἐκ κραδίνης, ἵππομεντο δὲ φοι φρένες ἐντός.
 ἦ τοι ὅτ' εἰς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρόησει,
 ἰθαύμαζεν πύρρὰ πολλά, τὰ ἑκάτεο Φιλιόθι πρό,
 ἀλλὰ δὲ συρίγγων τ' ἐνοπὴν ὁμαδὸν τ' ἀνθρώπων
 αὐτὰρ ὅτ' εἰς νῆας τε φίδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,
 15 πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύνουσ' εἴλετο χαίτας
 ὑπόθ' ἔοντι Διί, μέγα δ' ἔστανε κυδάλιμον κῆρ.

16^b = φ 247 cf.
 Σ 33

10. ἵππομεντο] φορβέοντο Zen.

et fronte loquuntur, non leoni sed tauro eam assimulantes.

— πευκεδανοῖο] †, sed cf. A 514. *Perniciosum* valere docet contextus, de adiectivi origine et forma cf. A 51 Σ 553.

11 sq. Agamemnon ignes hostium, de quibus cf. libri Θ finis, quomodo videre potuerit castris inclusus non rogabit qui sapit, nam ipsum poetam huic quaestioni immoratum esse veri est dissimile. Si quis tamen ad eam responderi iubet, dicamus regem priusquam cubitum iret supra vallum spectasse, — et dubitatne quisquam quin spectaverit? — nunc extra tabernaculum iacentem, ut Nestorem vel Diomedem (cf. vs. 34 sq., 74, 151), aut per tabernaculi ianuam semiapertam cernere aërem fulgore ignium illustratum, et mentis oculis etiam ipsos ignes cernere, quos tum viderit. Nisi quis — quae etiam simplicior et minime improbabilis est explicatio — sumere mavult poetam finxisse ipsos ignes edito loco in clivo (ἐπὶ θρωισμῷ πεδίῳ) flagrantem partim certe e castris potuisse conspici supra aggerem surgentes.

13. Vocis πυρὰ veluti interpretatio nem praebet hic versus: ignes, nempe homines circa ignes denso coetu cantantes. — *Fistularum* etiam Σ 526

(h. Merc. 512) fit mentio, *tibiarum* Σ 495 h. Merc. 452 XIII 3.

15. προθελύνουσ'] cf. I 541.

16. Dativo Διί, qui *commodi* dici solet, breviter sic indicatur Agamemnonem, dum Iovem invocet, manus caelum versus tendere (Διὶ χεῖρας ἀνασχέειν) et identidem capillos vellicare. Nunc ἐνδοθὶ θυμὸν ἀμύσσει, ut minatus ei est Achilles (A 243). Iram cum duabus tribusve horis abhinc poneret, sibi perplacebat et Achillem splendidis donis facile delenitum se confidebat, quippe βασιλεύτερος καὶ γενεῇ προγενέστερος ὢν (I 160 sq.); sed frustra fuerunt quae tentavit, spretae sunt eius preces, contemtim repulsa sunt quae offerebat, proximi autem adsunt hostes, quorum cernit ignes, quorum laeta cantica audit: cras in castra irruent, et per ipsas tenebras ne ea aggressuri sint metuere incipit; fingit sibi suorum stragem nocturnam, — iamque per noctis silentium persentit quid deliquerit, quam stultus fuerit, quanto periculo suos obiecerit, et solus manere nequit; petit quos alloquatur, quos consulat, consilii ipse inops et de sua suorumque salute desperans. Magno profecto poeta dignissima est haec carminis pars.

— ἔστανε κυδάλιμον κῆρ] significatur latera aestuantia, ut fessi Eury-

- ἦδε δέ σοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη 'φαίνεται βουλὴ, 17 = B 5
 Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον Νηλήϊον ἐλθέμεν' ἀνδρῶν,
 εἴ τινα σοι σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτάναιτο,
 20 ἢ τις ἀλεξικάκος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο.
 ὀρθωθείς δ' ἐνέδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
 21 cf. B 42
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, 21^b sq. = 131 sq.
 22 = B 44
 ἄμφι δ' ἔπειτα δαφνοῖν ἐξέσσατο δέρμα λέοντος 23^b sq. = 177 sq.
 αἰθωνος μέγαλοιο ποδηγεῖς· εἴλετο δ' ἔγχος.
 25 ὥς δ' αὐτῶς Μενέλαον ἔχε τρόμος, — οὐδὲ γὰρ αὐτῶι
 ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε, — μὴ τι πάθοιεν
 Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ γέθεν εἵνεκα πουλὺν ἐφ' ὕγρην 27^b cf. δ 709
 ἦλυθον εἰς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες. 28 cf. δ 146
 παρδαλένι μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺν 'κάλυψε
 30 ποικίλνι, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάννῃν κεφαλῆφιν αἰείρας
 'θήκατο χαλκείνῃ, δόρυ δ' εἴλετο χειρὶ παχείνι.
 'βῆ δ' ἔμην' ἀνστήσων γόν' ἀδελφεόν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργεῖων ἐφάνασσε, θεὸς δ' ὥς 'τίετο δῆμωι. 33^b = E 78
 τὸν δ' ἠδ' ἄμφ' ὥμοισι τιθήμενον ἔντεα καλὰ
 35 νηὶ πάρα προμνηῖ τῶι δ' ἀσπασίος 'γένει' ἐλθών.
 τὸν πρότερος προσέφειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 „τίφθ' οὕτως, ἦθεῖε, κορύσσειαι; ἦ τιν' ἑταίρων
 ὀτρυνέεις Τρώεσσι ἐπίσκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς 38^b sq.^a = T 23
 δέδρκα μὴ οὐ τίς τοι ὑπόσχηται τόδε φέρον, sq. X 454 sq.
 38^b = Z 441
 40 ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν' οἷος ἐπελθών

19. σὺν μῆτιν A] συμμῆτιν una voce C D T (cf. E 178). || 25. αὐτῶι] αὐτῶι Ptolemaeus Asc. A G. || 38. ὀτρυνέεισ Ar.] ὀτρύνεισ Ω. Cf. Φ 530 et B 436. — ἐπίσκοπον] sic Ar., ἐπι σκοπὸν Nicias. Simplex est vs. 324, comp. X 255 al.; controversia est eadem vs. 342. || 39. δίδρκα § 168] δειδω.

machi φ 247, animalis furore incensi Υ 169; cf. etiam Π 163. Nostro loco doloris est indicium, item Σ 33. — Ad maris aestum verbum στένειν transfertur Ψ 230. Cf. ἄχθεσθαι ο 457.

19. μῆτιν... τεκτάναιτο] cf. Σ 367.

23. Cf. Verg. Aen. II 722 *fulvique insternor pelle leonis*.

25. οὐδὲ — αὐτῶι] *ne ipsi quidem* (neque ipsi, neque Agamemnoni).

27. πουλὺν] forma vitiosa; cf. § 53 et 83.

— ἐφ' ὕγρην] opp. ἐπὶ τραφερῇν
 = 308.

32 sq. πάντων | Ἀργείων] verbo *φανάσσειν* *dativus* nominis populi solet adiungi, sed *genitivus* additur etiam λ 276 (et v. l. vs. 284).

33. ἐφάνασσε] ἦνασσε Ω.

34. τιθήμενον] § 195.

40. σκοπιαζέμεν(αι)] *praesentis* (non *futuri*, ut B 113 al.) *infinitivus* verbo ὑποσχέσθαι propterea subiungitur, quod *suscipere* nunc significat, non *polliceri*.

νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται.“

[i 404 o 8
41^a = 142 Ω 363
41^b cf. N 343

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

„χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, διοτρεφεὺς ὦ Μενέλαε,
κερδαλέης, ἢ τίς κ' ἔτι ῥύσεται ἡδὲ σάωσῃ

45 Ἀργεῖον· καὶ νῆας, ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.

Ἐκτορέϊοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα ᾗ ἡγή· ἱεροῖσι.

οὐ γὰρ πῶ ῥιδόμεν οὐδ' ἔκλυον αὐδῆσαντος

ἄνδρ' ἔνα τοσσάδε μέρερ' ἐν ἡματι μητίσασθαι

ὅσος Ἐκτωρ ἔρρεξε Διὶ φίλος νῆας Ἀχαιῶν,

50 αὐτῶς, οὔτε θεᾶς νιδὸς φίλος οὔτε θεοῖο.

ῥέοντα δ' ἔρεξ' ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργεῖοισι

δρμηθὰ τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ ᾗ ἡσατ' Ἀχαιοῖς.

ἀλλ' ἔθι νῦν, Αἴαντα καὶ Ἰδομενεῖα κάλεσσον

ῥίμφα θέων παρὰ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα δῖον

55 εἰμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι, αἳ κ' ἐθέλησι

ἐλθέμεν· εἰς φυλάκων ἱερὸν τέλος ἡδ' ἐπιτεῖλαι.

41. ἔσται] *ιστί* Demetrius Ixion. || 43. χρεὼ] *χρή* Knight (cf. § 8). || 44. κ' ἔτι ῥύσεται] *vHerwerden*] *κεν ἑρύσεται*. Cf. O 290 § 279 χ 372 et § 164, 293. — *σάωσῃ* § 122] *-σεῖ*. || 46. ᾗ ἡγή] *(-σε)* εἴχ' Ar. in comment. (cum *ἐπιτίθῃ* tum *ἐπέχω* †). || 48. ἐν Ar. T] ἐπ' A C D. De permutatis litteris N—Π cf. A 55; ἐν (*ἐν*) Schrevelius (cf. Z 422 et § 13). || 51 sq. Aristoph. Ar. — || 53. Αἴαντα] *-ντε* Ar. (ecundum Didymum, sed obloquente Telepho). Cf. M 342 O 301 P 626. || 54. παρὰ Ar. D L] ἐπὶ Ω. || 55. κ' ἐθέλησι] *κα πύθῃται* A.

Alieni igitur hinc sunt loci qui ad O 246 sunt indicati.

43. χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ] cf. l 75 sq.

47. αὐδῆσαντος] *dicentis*. Obiectum (acc. cum inf.) nunc additur, ut E 170 (ibi solus accusativus ῥέοντα).

48. ἐν ἡματι] *intra unius diei spatium*, item β 284 et ἐν ἡμέραι Men. Circumt. 377 Koert. Praeterea cf. ἐπ' ἡματι T 229.

50. Sic poeta noster: priscis vero vatibus Hector revera dei (Idaei) filius fuit. Cuius opinionis vestigia et Ilias quaedam servavit: N 54 O 637 Ω 25³ sq., cf. etiam N 825—827 Ξ 434 O 12 X 168—170 et epitheton διος E 211 H 75 al.; et genus certe Hectoris ab Iove deduxit Homerus, sed aliquot regibus intermissis (cf. Υ 215 sqq.).

52. δρμηθὰ τε καὶ δολιχόν] bis idem; cf. X 203 et de adi. δολιχός ad tempus relato λ 172.

53 sq. κάλεσσον... θέων] *curre ut voces*. De quo participii praesentis usu cf. A 137 sq. — Item saepius τρέχων apud Aristophanem.

55 sq. „Napoleon often visited his outposts in the night before Waterloo, and Cromwell rode along his lines all through the night before Dunbar, biting his lips till the blood dropped on his linen bands” (Lang). Cuiusmodi exemplis ducum clarissimorum collatis nemo contendet Agamemnoni turpem ineptamve ignaviam nunc tribui.

56. ἐλθέμεν(αι)] § 125.

— ἱερὸν τέλος] *strenuam turmam*.

κείνῳ γὰρ κε μάλιστα πιθοίατο, τοῦ γὰρ νίδος
σημαίνει φυλάκεσσι καὶ Ἰδομενεὺς ὁπάων
Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπετροπόμην γε μάλιστα.“

60 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·

„πῶς τ' ἄρ μοι μῦθῳ ἐπιτέλλεται ἡδὲ κελεύεις; 61^b cf. T 192

αὐθι μένω μετὰ τοῖσι, δεδεδγμένοις εἰς ὃ κεν ἔλθῃς,
ἡδὲ θέω μετὰ σ' αὐτίς, ἐπεὶ κ' ἐὺ τοῖς ἐπιτείλω;

τὸν δ' αὖτε προσέειπε φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

65 „αὐθι μένειν, μή πως ἄβροτάξομεν ἀλλήλοιν

ἐρχομένῳ· πολλὰ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κέλενθοι.

φθέγγεο δ' ἦ κεν ἦρισθα, καὶ ἐρηγόρθαι ἄνωχθι,

πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα φέαστον, 68^b = X 415

πάντας κυδαίνων. μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ,

70 ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονεώμεθα· ὧδέ ποθ' ἤμιν

Ζεὺς ἐπὶ γιγνομένοισιν ἔει κακότητα βαρεῖαν.“

ὧς φειπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεόν, εὖ γ' ἐπιτείλας. 72^a cf. x 76

αὐτὰρ δ' ὅβῃ δ' ἔμειναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν, 73 cf. Y 484 Φ

τὸν δ' ἡῦρεν παρὰ τε κλισίῃ καὶ νῆϊ μελαίνῃ 74 cf. A 329 N 267

75 εὐνῇ ἐνι μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο,

ἀσπίς καὶ δύο δοῦρε φαεινὰ τε τρυφάλεια.

57. κείνῳ H G] -νου A C D T (ut Herodot. I 126 V 29, 33 VI 12 Thucyd. VII 73 § 2 Eur. Iph. A. 726); cf. v. l. α 414. || 61. τ' ἄρ Gen.] γὰρ Ω (item vs. 424). Cf. Σ 182. || 72. *φ[οι] adiectus.

De voce τέλος cf. H 380; adi. ut Ω 681 ω 81, cf. etiam Π 407 Σ 505(?).

— ἐπιτεῖλαι] *mandare* — quid? Id videlicet quod omnibus vigilibus mandatur: *ut strenue vigilent* (cf. vs. 98 sq.). In re ancipite excubias a sene inspicere cupit Menelaus.

57 sq. Cf. I 81—83. Patris monitis Thrasymedes plus tribuet quam Agamemnonis, et omnino omnes plurimum tribuent monitis senis peritissimi.

58. σημαίνει] singularis ut A 255.

— φυλάκεσσι] § 63.

61. πῶς... ἐπιτέλλεται] *quo consilio ista iubet?* Cf. aft. τί τοῦτο λέγεις vel κελεύεις et de voce μῦθῳ Δ 350 δ 597.

63. ἐπεὶ κ'(ε)] § 326.

65. ἄβροτάξομεν] †, cf. § 28 et 149.

67. ἐρηγόρθαι] § 161.

68^b. *Nomine quemque vocans*. Verg. Aen. XI 731. Item Nicias apud Thucydidem VII 69 § 2.

69. κυδαίνων] honorificum est etiam patris nomine addito compellari, quod non nisi nobilioribus contingere potuit.

70. ποθ'(ι)] § 322.

— ἤμιν] § 92.

71. [εἰ] imperfectum ut Γ 183. „In fati erat, probe iam intellego, ut cum mala sorte conflictarem!”

73. ἔμειναι] § 125.

76. Locus vere classicus: *hoc igitur significat vox ἔντεα*. Thorace Nestor non utitur (cf. Γ 332 sq.).

- παρ δὲ ζωστήρ 'κεῖτο παναίολος, ὦι ῥ' ὁ γεραίος
'ζώννυθ', ὅτ' εἰς πόλεμον φθισάνορα θωρήσσοιτο
λαὸν ἄγων, ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραι λυγρῷ.
80 ὀρθωθείς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν ἐπαίειρας
Ἀτρεΐδην προσέφητε καὶ ἐξερεείνετο μύθῳ· 81^b cf. ρ 305
„τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεται οἷος 82 cf. 141, 385
νύκτα δι' ὀρφναίνῃν, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι; 83 = 386 cf. Ω363
ἦέ τιν' οὐρήων διζήμενος; ἦ τιν' ἑταίρων; 83^a = 276 ι 143
85 φθέγγεο, μῆδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο· τίπτε δέ σε χρεώ;“
τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
„ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, 87 = 555 A 511
γνώσσαι Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων Ξ 42 γ 79, 202
Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές, εἰς ὃ κ' αὐτμὴ 89^bsq. = I 609 sq.
90 ἐν στήθεσσι μένῃ καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
πλάζομαι ὦδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὄμμασι γήδνμος ὕπνος
ἰζάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κῆδε' Ἀχαιῶν.
αἰνῶς γὰρ Δαναῶν πέρι δέδφια, οὐδέ μοι ἦτορ
ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτῃμαι, κραδίη δέ μοι ἔξω
95 στήθεος ἐκθρώϊσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαιδίμα γυῖα.
ἀλλ' εἴ τι δραινῖς, ἐπεὶ οὐδὲ σέ γ' ὕπνος ἰκάνει,

77. ὦι] ὅν Gen. (cf. E 857). || 79. ἐπέτρεπε Ar. CT] -τραπε A D. || 84. Ar. — || 85. χρεώ] χρεή Knight (cf § 8). || 88. γνώσσαι] εἶσαι L. || 91. γήδνμος § 41^b] γήδνμος. || 95. στήθεος vChrist] στήθῃων. Singularis et contextui aptior est (cf. Γ 221 A 24 al. et B 388) et numeris (cf. § 71).

79. ἐπέτρεπε] intransitive usurpatum †, ut Herodot. III 36 Plat. Leg. 802 b; cf. ἐπιτρέπειν = *alicuius arbitrio permittere* (Ar. Ran. 529 al.) et ἐνδοῦναι Ar. Plut. 488 al.

84. οὐρήων] *iumentorum*; cf. A 50 et de iumento turbae nocturnae causa haud insolita cf Xen. Anab. II 2 § 19 sq.

88. γνώσσαι] item nos: *gij zult me toch wel kennen*, i. e. *nosti, opinor, et sat cito agnosces*. Cf. modi potentialis κε γνότην usus similis Γ 235. Futurum ita ut h. l. usurpatum est K 463 T 107 β 170 (δ 826?) ε 179 (item

187 κ 300, 344) θ 223 κ 292 ο 198 π 66, (85) ρ 226 (= σ 362) ψ 78 ω 201, 506 et apud recentiores Aesch. Ag. 619, 856 Soph. Oed. R. 1077 Philoct. 1242 Ar. Ach. 318 Nub. 261 Av. 1340 (em. Bentley) Thesm. 233 Ran. 1230 Eccl. 568 Plut. 290, 1057 Thuc. III 38 § 1 IV 51 al.; cuiusmodi locis binae notiones in unam eamque minus accurate enuntiatam confluerunt.

94. ἀλαλύκτῃμαι] †, cf. § 135.

— ἔξω | στήθεος] cf. X 452 et de particula ἔξω = ἔξ A 71 sq.

96. δραινῖς] *agis, agere vis*; †.

- δεῦρ' εἰς τοὺς φύλακας καταβήμεν, ὄφρα γίδωμεν,
 μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδηκότες ἡδὲ καὶ ὕπνωι 98 cf. ζ 2* μ 281
 κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται.
 100 δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν ἦνται, οὐδέ τι γίδμεν·
 μὴ πως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι.“ 101* = θ 510
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότη Νέστωρ· 102 sq. = I 162
 „Ἀτρεΐδην κύδιστε, γάναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον, sq.
 οὗ θην Ἐκτορι πάντα νοήματα μητιέτα Ζεὺς
 105 ἐκτελεῖ, ὅσα πού νῦν γέλλεται· ἀλλὰ γ' ὅτω
 κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
 ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.
 σοὶ δὲ μάλ' ἔψομ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους,
 ἡμὲν Τυδεΐδην δουρὶ κλυτὸν ἡδ' Ὀδυσῆα
 110 ἡδ' Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος ἄλκιμον υἱόν.
 ἀλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειε, 111 cf. Ω 74
 ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα γάνακτα·

98. ἡδὲ καὶ] ἡδέι Zen. || 100. Post γίδμεν semicolon scripsit Leaf. || 105. (γ)έλλεται H¹] ἐέλλεται Ω; cf. O 110. An *νῦν ποθ' ἐέλλεται? Encliticum νῦν, quod hortantis est, hinc alienum (cf. Ψ 485). — *γ' ὅτω] μιν ὅτω. Cf. § 292*.

97. φύλακας] § 63.

— καταβήμεν] § 122.

98. καμάτῳ ἀδηκότες] *labore victi vel fessi*. Incertae originis participium redit vs. 312, 399, 471 μ 281 h. Ap. 460.

100. ἦνται] § 220.

102, 128, 138, 143, 157, 168. γερήνιος] cf. B 336.

104—107. Provector aetate Nestor et animi magis quam est Agamemnon nunc sedati, quippe qui nullius culpa sibi sit conscius, ne nunc quidem obliviscitur vaticinii, quo ante expeditionem initam Achivis promissa est victoria (cf. B 299 sqq. I 49). Itaque: „invasionem nocturnam hostium non est cur metuas; mox autem, sat scio, in contrariam partem convertetur belli fortuna”, ad Agamemnonem ait. Abiturum se minatus est

Achilles (cf. I 427—429), sed nondum abiit, et omnino non abiturum confidit senex prudens. Et ante minatus est ille: mansit tamen. Is autem dum aderit, non erit desperandum. — In vs. 106 dubitari potest sitne κήδεσι καὶ πλείοσιν vertendum: *malis maioribus quam quibuscum hodie est conflictatus* — tum cum ipse Achilles eum adorietur, an: *malis etiam maioribus quam quibuscum tu et nos omnes nunc conflictamur*; quae recta videtur ratio interpretandi coll. vs. 89.

111. ἀλλ' εἴ τις... καλέσειε] *at age... vocato!* Primitiva particulae εἰ (εἰ) vis his agnoscitur. Item O 571 Π 559—661 Ω 74 δ 388 Herodot. VII 5 et ibi Stein, et saepe post εἰ γάρ (Θ 538 al.); cf. etiam εἰ κε cum subiunctivo deliberantis Φ 556—559, 567 X 111—120 et εἰ cum futuro A 135—137.

- τῶν γὰρ νῆες ἔασι φεκαστάτω οὐδὲ μάλ' ἐγγύς.
 ἀλλὰ φίλον περ ἔοντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον
- 115 νεικέσω, εἴ περ μοι νεμεσῆσαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
 ὥς εὔδει, σοὶ δ' οἶμαι ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.
 νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστεῖας πονέεσθαι
 λισσόμενος· χρηὼ γὰρ ἰκάνεται οὐκὲτ' ἀνεκτός.“ 118 cf. A 610
 τὸν δ' αὖτε προσέειπε γάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
- 120 „ὦ γέρον, ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτιάεσθαι ἄνωγα,
 πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι, 121 cf. Z 523
 οὐτ' ὄκνωι φείκων οὐτ' ἀφραδίῃφι νόοιο,
 ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσοράων καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμήν·
 νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπήγχετο καὶ μοι ἐπέσθη.
- 125 τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλήμεναι οὐς σὺ μεταλλάϊς.
 ἀλλ' ἴομεν· κείνουσ δὲ κηχσόμεθα πρὸ πυλάων
 ἐν φυλάκεσσ', ἵνα γὰρ σφιν ἐπέφραδον ἡγερέεσθαι.“
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γεργήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 „οὕτως οὐ τίς σοι νεμεσῆσεται οὐδ' ἀπιθήσει
- 130 Ἀργεῖων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγηι.“
 ὦς φειπὼν ἐνέδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα, 131^b sq. = 21 sq.
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν 'περονήσατο φοινικέεσσαν
 δίπλακα, ἐκταδίν, ρούλη δ' ἐπανήνοθε λάχνη. 134^b = B 219

115. *πέρ*] sic Ar., καὶ olim alii. || 120. *σε*] é Doederlein. || 122. *ἀφραδίῃφι* § 46] -ησι. || 124. *μάλ'(α)*] *μέγ'* Ixion, quae an et Aristarchi fuerit lectio dubitat Didymus. || 127. *ἵνα γάρ*] *ἵνα τ'* ἔρ Bentley, φυλάκεσιν, *ἵνα* Barnes, *ἵνα* περ Hermann, *ἵν'* ἔρα Peppmueller (coll. ζ 322). Cf. § 101 et *Ψ* 9. — *σφιν*] *μιν* Zenodotus (*αὐτοῖς* id interpretatus). — *ἡγερέεσθαι* Ar.] *ἡγερέεσθαι* Ω (cf. ad B 544). || 129. (*φ*)οι Ar. A D] σοι C T (σσ pro σ, hinc τοι L, quod paradiorthoma est). || 133. *φοινικέεσσαν*] *φοινήεσσαν* Brandreth (ut M 202), *σιγαλόεσσαν* Nauck (ut v. l. Θ 116, 137). Cf. § 18. || 134. **δίπλακα*] *διπλῆν* (item τ 226). Cf. Γ 126 τ 241 et § 58. — **ἐπανήνοθε*] *ἐπενήνοθε*. Cf. B 219.

113. φεκαστάτω] § 89.
 116. ὥς] = ὅτι οὕτω.
 118. χρηὼ] § 190.
 120. αἰτιάεσθαι] § 191.
 121. Tardum ad consilia sponte ineunda neque alias neque hac occasione se praestitit Menelaus Homericus; cf. e. g. Γ 21 sqq. H 94 sqq. K 230. Neque ex Hectoris verbis P 588 eiusmodi quid potest effici.
 123. εἰσοράων] § 191.

125. καλήμεναι] § 195.
 127. φυλάκεσσ'(ι)] § 63.
 — *ἵνα γάρ*] relativo adiuncta particula γάρ suspectissima est; cf nota crit.
 133. φοινικέεσσαν] § 18.
 134. δίπλακα] cf. Γ 126.
 — *ἐκταδίν*] †, quae etiam extendi (non duplicata geri) poterat, ut totum corpus iacentis ea involveretur; a stirpe verbi ἐκτείνειν.

- 135 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξείῃ χαλκῶι, 135 = Ξ 12 O 482
 'βῆ δ' ἵμεναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων. α 99 ο 551 υ 127
 πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Αἰὶ μῆτιν ἀτάλαντον, 135^a = Γ 338
 ἐξ ὕπνοι' ἀνέγειρε γεγῆνις ἱππότη Νέστωρ 136 cf. A 199
 φθεγγόμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλθε γιῶή, 137^b = B 169
 140 ἐκ δ' ἤλθε κλισίης καὶ σφε πρὸς μῦθον ἔφειπε· 138 cf. 157
 „τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἴοι ἀλᾶσθε 139^b cf. ρ 261 h.
 νύκτα δι' ἀμβροσίην; τί δὲ δὴ χρηῶ τόσον ἔκει;“ Merc. 421
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γεγῆνις ἱππότη Νέστωρ·
 „διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 145 μὴ νεμέσας· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς. 145 = Π 22
 146 ἀλλ' ἔπε', ὄφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὃν τε φέροικε.“ 145^b cf. 172
 148 ὥς 'φάθ', ὃ δὲ κλισίῃνδε κίων πολύμητις Ὀδυσσεὺς
 ποικίλον ἀμφ' ὤμοισι σάκος 'θέτο, 'βῆ δὲ μετ' αὐτοῦς.
 150 'βάν δ' ἐπὶ Τυδεΐδην Διομήδεα· τὸν δ' ἐκίχανον
 ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 ἠῦδον, ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεα δὲ σφι
 ὄρθ' ἐπὶ σφυρωτῆρος ἐλήλατο, τῇλε δὲ χαλκὸς
 'λάμφ' ὥς τ' ἀστεροπὴ πατρὸς Διός. αὐτὰρ ὃ γ' ἦρωσ 154^a = A 66
 155 ἠῦδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραλύοιο,

147 βουλὰς βουλευεῖν, ἢ φευγέμεν' ἢ μάχεσθαι.

147 = 327

136. κατὰ] παρὰ Naber (coll. I 182, 657 & 220 K 54 al. et praesertim A 806 sq.). ||
 139. ἤλθε Bentley] ἤλυθ'. || 140. σφε § 92] σφεας. || 141. οὕτω κατὰ] οὕτως ἐπὶ A D. ||
 142. ἀμβροσίην] ὀφθαλμὴν l. a. in A (cf. vs. 83). — *τι δὲ] ὅτι (β πι). || 146. τε φέροικε
 Heyne] τ' ἐπέοικε. || 147. In marg. habet Par. 1805, del. Heyne. || 153. σφυρωτῆρος]
 -ρας Aristoph. || 154. τ' ἀστεροπὴ D T] τε στεροπὴ A C. Eadem est controversia A 66,
 83, 184 (ubi cf. lectio Aristarchi) T 363 δ 72 ξ 268 ρ 437; praeterea cf. Π 298 X 328.

136. ἵμεναι] § 125.

138. ὕπνοι'(ο)] § 59.

139. περὶ φρένας] mentis sedem
(cf. ι 362).

142. χρηῶ] § 190.

146. ἔπε'(ο)] § 117.

151. ἀπὸ κλισίης] *aliquantum remo-*
tum a tabernaculo inter milites suos
cubantem.

152. κρασὶν] § 82.

153. σφυρωτῆρος] †. *Cuspidem* (ad-
ratam?) in quam *cauda hastae* desinat,
significari contextus docet; sic etiamapud Herodotum VII 41 et Polybium,
cf. praeterea Aristot. Poet. 26 § 14.
Cernitur autem in imagine, qua or-
nata est amphora quaedam Mycenaea
non antiquissima (Schliem. Myk. 213).
Cf. Γ 135 Z 213. Ipsa hastae vel
ligni hastilis *cauda* vocatur οὐρίαχος
N 443 Π 612 P 528.

154. Cf. ξ 268 et E 4—8.

155. ῥινὸν] *nominativus* esse videtur,
ut ε 281. Nam verba sic structa:
ἐγὼ ὑπέστρωμαι δέρμα non sonant
Homericum; cf. e. g. φ 54.

- αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπησ' τετάνυστο φαεινός.
 τὸν παρστώσ' ἀνέγειρε γερήνιος ἱππότης Νέστωρ, 157 cf. 138
 λάξ ποδὶ κινήσας, ὠτρυνέ τε 'νείκεσέ τ' ἄντην' 158^a = o 45
 „ὄρσοε, Τυδῆος υἱέ' τί πάννυχον ὕπνον ἄωτεις; 159 cf. x 548
 160 οὐκ αἶεσις ὥς Τρωῆσ' ἐπὶ Θρωισμῶϊ πεδίοιο 160^b = A 56 r 3
 ἦται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει;“
 ὅς φάθ', ὃ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραϊνῶσ' ἀνόρουσε,
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „σχέτλιός ἐσσι, γεραίέ· σὺ μὲν πόνου οὐ ποτε λήγεις! 164^a cf. μ 279
 165 οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι νῆες Ἀχαιῶν,
 οἳ κεν ἔπειτα ἑκάστον ἐγείρειαν βασιλῆων
 πάντῃ ἐποιοῦμενοι; σὺ δ' ἀμύχανός ἐσσι, γεραίέ.“ 167^b cf. N 726^a
 τὸν δ' αὖτε προσέειπε γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 „ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν ἔειπες. 169 cf. A 286
 170 εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ
 καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποιοῦμενος καλέσειε·
 ἀλλὰ μάλα μεγάλην χρηὴν βεβίηκεν Ἀχαιοῖς· 172^b cf. 145
 νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς

159. ὄρσοε A D] ἔγρεο C T, Ar. utrumque. — Versum μή τις τοι εὔδοντι μεταφράσσει ἐν δόρῳ πῆξι (cf. Θ 95 X 283) a Diogene cynico iocose additum (Diog. Laert. VI 53) Eustathius 519, 32 perperam affert ut hoc loco apud ipsum Homerum lectum. || 161. δ' ἔτι] δέ τε Ar. T L. — ἔτι... ἐρύκει] ἀπὸ... ἐργεί l. a. in A. || 162. κραϊνῶσ] σφοδρῶς C (cf. μ 124). || 168. αἶτε προσέειπε] ἡμείβετ' ἔπειτα l. a. in A. || 169. φίλος] τέκος l. a. ant.

156. κράτεσφι] forma a stirpe κρατ lingua non favente ficta ad imitationem vocum ὄχεσφι ὄρεσφι similitum. Cf. § 46 et 82.

159. πάννυχον] cf. A 472.

— ἄωτεισ] dormis. Verbum non nisi κ 548 et Simonid. fr. 37⁶ reedit.

160. ἐπὶ Θρωισμῶϊ πεδίοιο] saltus planitiei dicitur locus ubi planities assurgit in collem. Haud procul a flumine Hector copias radicibus collis acclinavit. Cf. Θ 490 et K 415. Redit vox versibus parallelis (cf. etiam v. l. Σ 243), et similis usus est vocis latinae saltus.

161. ἦται] § 220.

164. σχέτλιος] durus. In laudem nunc dicitur: indefessus es, item μ 279.

170. παῖδες] unus ex his Antilochus nominatim a nobis potest indicari; nam Thrasymedem vigilibus praecepit poeta, plures autem Nestoris filii in Iliade non commemorantur. Fortasse Perseum praeterea cogitavit poeta, nisi neglegentius est locutus.

172. χρηὴν] § 190.

173. ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆσ] utrumque substantivum †, nisi quod in Harl. ἀκμῆι legitur Π 315; praeterea cf. ἀκμνός ψ 191. Locutione proverbiali in acie novaculae utuntur etiam Herodot. VI 11 Theogn. 557 Simonid. fr. 101, cf. praeterea Soph. Ant. 996 Eur. Herc. 630 Aesch. Choëph. 883 (?) Ar. Plut. 256 Theocr. XXII 6. Quae locutio ab illo inde tempore po-

- ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς ἢ ἐβίωναι.
 175 ἀλλ' ἔθι νῦν, Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος υἱὸν
 ἄνστικσον, σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος, — εἴ μ' ἐλαίρεις.“
 ὥς 'φάθ', ὃ δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐφέσσαστο δέρμα λόντοσ 177^b sq. = 23 sq.
 αἰθωνος μεγάλοιο ποδηνεκές, εἴλετο δ' ἔγχος.
 'βῆ δ' ἵμεναι, τοὺς δ' ἐνθεν ἀναστήσας ἄγρεν ἦρωσ.
 180 οἷ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν, 180 cf. Γ 209
 οὐδὲ μὲν εὐδοντας φυλάκων ἡγήτορας ἤϊρον,
 ἀλλ' ἐργηγορτὶ σὺν τεύχεσιν ἦατο πάντεσ.
 ὥς δὲ κύνεσ περὶ μῆλα δυσωρήσωσιν ἐν αὐλῇ
 θηρὸς ἀκούσαντεσ κρατερόφρονοσ, ὅσ τε καθ' ὕλιν
 185 ἔρχεται δι' ὄρεσφι πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ
 ἀνδρῶν ἡδὲ κυνῶν, ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνοσ ὄλωλε·
 ὥσ τῶν γῆδυμοσ ὕπνοσ ἀπὸ βλεφάρουιν ὀλώλει
 νύκτα φυλασσομένοισι κακὴν· πεδίονδε γὰρ αἰεὶ
 'τετράφατ', ὀππὸτ' ἐπὶ Τρώων αἴτοιεν ἰόντων.
 190 τοὺς δ' ὁ γέρων 'γῆθησε γιδῶν 'θάρσυνε τε μύθωι
 192 „οὔτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε· μηδέ τιν' ὕπνοσ
 αἰρεέτω, μὴ χάσμα γενώμεθα δυσμενέεσσι.“
 ὥσ φειπῶν τάφροιο διέσσυτο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 195 Ἀργείων βασιλῆεσ, ὅσοι 'κεκλήατο βουλὴν.

191 καὶ σφασ φωνήσας φίπια περὶόντα προσηύδα·

180. -σιν ἐν ἀγρομένοισιν] -σσι συναγρομένοισιν Bentley (ut A 687; cf. Ω 802). Abundat ἐν (cf. E 134 K 365 al.). — ἔμιχθεν] γέοντο C. || 183. δυσωρήσωσιν Apoll. lex.] -σονται Ω. || 187. γῆδυμοσ § 41³) γήδυμοσ. || 191. Om. A D T L (cf. N 218 P 585).

tuit nasci quo novaculis uti coeperunt mulieres Achivae (cf. Ar. Thesm. 218 Eccl. 65 sq.) vel ipsi Achivi, et complures novaculae in sepulcris Mycenaeis sunt repertae; vividissimam autem nobis imaginem tum potissimum praebet locutio cum novaculam non talem cogitamus quales hodie solent usurpari, sed *semilunarem*. Cuiusmodi complures descripsit et delineavit Helbig Epos¹ p. 171 sq.

179. ἵμεναι] § 125.

180 sq. φυλάκεσσιν et -κων] § 63.

182. ἐργηγορτὶ] †, forma notabilis; cf. § 161. Idem tragicis dicitur ἐγερτὶ.

— ἦατο] § 220.

183. δυσωρήσωσιν] †.

187 sq. τῶν...-νοισι] cf. Γ 301.

189. ὀππὸτ'—ἰόντων] *quando adventuri essent Troiani*. Cf. B 794. Vigiles perpetuo expectant hostium incursionem nocturnam et periculorum plenae eis sunt tenebrae, ut pastoribus, quibus canum sagacitas indicavit feram ovili obrepentem.

191. σφασ] § 92.

193. αἰρεέτω] § 191.

194. Excubitores vigilant inter vallum et fossam (cf. I 87 Θ 213). De verbo διέσσυτο cf. vs. 564.

- τοῖς δ' ἅμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς νῖδός
ἦϊσαν· αὐτοὶ γὰρ ἵκλειον συμμητιάεσθαι.
τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν ἡδριάοντο
ἐν καθαρωῇ, ὅθι δὴ νεκῶν διαφαίνεται χῶρος 199 = Θ 491
- 200 πεπτεότων ὅθεν αὐτὶς ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἑκτωρ 200 cf. A 758
ὀλλύς Ἀργεῖους, ὅτε δὴ περὶ νύξ ἐκάλυψε.
ἔνθα καθεζόμενοι γέπε' ἀλλήλοισ' ἐπίφραυσκον.
τοῖσι δὲ μύθων ἥρχε γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
„ὦ φίλοι, οὐ κεν δὴ τις ἀνὴρ πεπλῖθιδ' ἐξῶι αὐτοῦ
- 205 θυμῷ τολμῆεντι μετὰ Τρῶας μεγαθύμουσ
ἐλθέμεν', εἴ τινά που δῆτων ἔλοι ἐσχατάοντα,
ἢ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,
ἄσσα τε μητιάουσι μετὰ σφίσιν ἢ μεμάσσι 208-210 = 409
αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἥ δὲ πόλινδε sqq.
- 210 ἂψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ ὀδαμάσαντό γ' Ἀχαιοῦς;
ταῦτ' εἰ πάντα πύθοιτο, καὶ ἂψ εἰς ἡμέας ἔλθοι
ἀσκηθῆς, μέγα κέν γοι ὑπουράνιον κλέος εἴη 212^b cf. ι 264
πάντασ ἐπ' ἀνθρώπους, καὶ γοι δόσις ἔσσεται ἐσθλή.
ὅσοι γὰρ νήεσσιν ἔπι κρατέουσιν ἄριστοι, 214 cf. α 245

196. τοῖς δ' (ι)] τοῖς Nanck (cf. § 60). || 200. πεπτεότων vChrist] πιπτόντων. Cf. Φ 503
χ 384. || 203. μύθων ἥρχε] καὶ μετέπειπε l. a. in A. || 211. ταῦτ' εἰ Duentzer] ταῦτά τε
(Ambr. A T) vel κα (CD) Ω, εἰ τά κα Brandreth.

197. συμμητιάεσθαι] § 191.
198. ἐκδιαβάντες] cf. vs. 564.
— ἡδριάοντο] § 191.
199. ἐν καθαρωῇ] locus castris Achivorum proximus dicitur, Θ 491 vero, ubi eadem locutio est, locus quidam fluvio vicinus.
204. οὐ κεν] § 326.
206. ἐλθέμεν'(αι)] § 125.
— εἰ] ab ἐλθέμεναι suspensum: *an forte...* (*sperans fore ut...*).
— δῆτων] § 17.
— ἐσχατάοντα] § 191.
208. μητιάουσι] § 191.
210. ἐπεὶ ὀδαμάσαντό γ' Ἀχαιοῦς] *postquam e praelio hodierno superiores evaserunt* (cf. vs. 310, 397).
212 sq. Cf. Theognis 239 sq.

214—217. In his versibus, quos Heyne — dubitanter tamen — *dam-nabat*, *molesta sunt vocis ἑκάστος sonus f neglectus et δώσουσι pro δώσει dictum* (non enim sufficiunt collati Θ 392 sq.). Quae si probabiliter removeri possint *incommoda* (cf. *nota crit.*), fortasse ipso poeta haud indigni hi versus videantur. A singulis navium ducibus ovem nigram accepturus est is rex qui speculatoris officium periculosissimum in hoc rerum discrimine in se receperit, et sic satis magnis opibus beabitur ab ipso exercitu, in cuius commodum tantum periculum subierit. — *Nigrarum ovium lana pluris habebatur quam albarum*; cf. ι 426.

215 τῶν πάντων φοι ἕκαστος οἷν δώσουσι μέλαιναν,
 θῆλυν ὑπόρρηνον· τῇ μὲν κτέρας οὐ τι ὁμοῖον,
 αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι καὶ εἰλαπίνησι παρέσται.“

ὥς ἔφαθ', οὐ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. 218 sq^a. = I 95
 τοῖσι δὲ καὶ μετέφειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης· sq.

220 „Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγάνωρ
 ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατὸν ἐγγὺς ἑόντων,
 Τρώων· ἀλλ' εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἔμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος,
 μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται.

220 cf. 319 σ 61
 220^b = I 635

σύν τε δὴ ἐρχομένω, καὶ τε πρὸ δ' τοι' ἐνόησε,
 225 ὅππως κέρδος ἔη· μοῦνος δ' εἴ πέρ τε νοήσῃ,
 ἀλλὰ τέ φοι βράσσων τε νόος λεπτὴ δέ τε μῆτις.“

226 cf. Ψ 590

ὥς ἔφαθ', οὐ δ' ἔθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἔπεσθαι·

ἤθελέτην Αἴαντε δῶν, θεράποντες Ἄρηος,
 ἤθελε Μηριόνησ, μάλα δ' ἤθελε Νέστορος νῆος,

230 ἤθελε δ' Ἀτρεΐδης δουρὶ κλειτὸς Μενέλαος,
 ἤθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδύμεν' ὄμιλον
 Τρώων· αἰεὶ γάρ φοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.

232 cf. P 68

τοῖσι δὲ καὶ μετέφειπε γάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

„Τυδεΐδην Διομήδεσ, ἐμῶι κεχαρισμένε θυμῶι,

234 = E 243

235 τὸν μὲν δὴ ἔταρόν γ' αἰρήσεται, ὃν κ' ἐθέλησθαι,
 φαινομένων τὸν ἄριστον, ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοί.

215. τῶν πάντων] *δωτήνην? Sic apta fiunt plur. δώσουσι et fem. τῇ vs. sq. — ἕκαστος] neglecto f. || 216. οὐ τι § 100] οὐδέν. || 221. ἑόντων A¹ C D] ἑόντα A² T. || 224. ἐρχομένω] sic Ar., -ων L Gen. (cf. I 211). || 225. τε] sic Ar., τι G.

216. ὑπόρρηνον] †, quae agnum lactat, matrem cum prole. Cf. Ψ 266.

217. παρέσται] praesto ei erit unde carnem sibi suisque sumat. Cf. Ψ 835: massa ferri tanta, ut ei cui cessarit semper per longos annos aliquid ferri praesto sit futurum in usus domesticos, et locutio οἷς πάρεστι = οἱ ἔχοντες, locupletes, Eur. Alc. 59.

219 sq. Cf. I 697—705.

221. δῦναι] § 125.

222—224. Cf. N 236 sq.; ad ipsa autem verba quod adtinet, bis idem dicens poeta (cf. X 203) μᾶλλον θαλ-

πωρήν i. q. θαρσαλεώτερον vocat sive rem quae maiorem fiduciam faciat, cum substantivo igitur tum adiectivo vim tribuens causativam.

224. De structura cf. Γ 211.

— πρὸ δ] similis hiatus est Δ 382.

— τοι'(ο)] § 59.

225. εἴ πέρ τε νοήσῃ] etiamsi excogitaverit (quod opus sit).

226. βράσσω] †, cf. § 86; brevior = minor.

231. καταδύμεν'(αι)] § 125.

236. φαινομένων] eorum qui praesto sunt; nam multi, addit, se offerunt.

μηδὲ σύ γ' αἰδόμενος σῆισι φρεσὶ τὸν μὲν ἀρείῳ
καλλείπειν, σὺ δὲ χεῖρον' ὀπάσσειαι αἰδοῦ' φείκων,
εἰς γενεὴν ὀράων, μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστι.“

240 ὧς ἔφατ', ἔδφεισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.

τοῖς δ' αὖτις μετέφειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

241* = H 170

„εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετε μ' αὐτὸν ἐλέσθαι,

πῶς κεν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,

243 = α 65

οὗ περὶ μὲν πρόφρων καρδίῃ καὶ θυμὸς ἀγάνωρ

244^b = I 635

245 ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ γε Παλλὰς Ἀθήνη.

245* = 279, 301

τοῦτου χ' ἐσπομένοιο καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο

cf. v 48

ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περὶ φοῖδε νοῆσαι.“

τὸν δ' αὖτε προσέφειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

„Τυδεΐδην, μήτ' ἄρ' με μάλ' αἶνεε μήτε τι νείκει·

250 φειδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργεῖοις ἀγορεύεις.

250 cf. ψ 787*

ἀλλ' ἵομεν· μάλα γὰρ νύξ ἔννεται, ἐγγύθι δ' ἠώς,

ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρώιχηκεν δὲ πλέων νύξ

239. ἐστι] εἴη L. || 240. Zen. om., Ar. — || 241. τοῖς δ' αὖτις] cf. H 170. || 246. *χ' (xε)] γ' Ar. Ω (γε σπομένοιο Ptolemaeus Ascalonita). Idem error est K 556 γ 319; cf. v. l. γ 231. || 252. παρώιχηκεν] παροίχωκεν Ar. (παρώιχωκεν cod., correxit Ludwig) et alii grammatici. — πλέων Ar. (cf. schol. I 71) D] πλίω A C T (cf. A 80).

237. ἀρείῳ] § 85.

238. σὺ δὲ] cf. A 190.

— χεῖρον'(a)] *viribus minus valentem*;
cf. H 109 sqq. P 588.

— ὀπάσσειαι] *comitem tibi adsumas*
Item T 238 κ 59.

— αἰδοῦ] § 77 et 2.

239. ὀράων] § 191.

240. Veretur Agamemnon ne Diomedes Menelaum honoris causa sibi eligat comitem expeditionis ut periculosissimae sic quam maxime honorificae (cf. vs. 482—497).

243. Ex Odyssea hunc versum esse desumtum, multi perperam statuerunt: inversae potius rationis testis est particula ἔπειτα nostro loco — ut I 437 — aptissima, Odysseae autem loco parallelo, ut non molesta, sic minime necessaria (cf. α 65). Prono-

men vero ἐγὼ utrique loco aequè bene convenit. Nostro loco Diomedes: *ego ait qui possim non meminisse Ulixis, quocum tam multa facinora edidi?*

— κεν] § 326.

245. φιλεῖ] § 191.

249. Iung. μὴ... μάλα, *ne omnino*; non enim solis verbis αἶνεε et νείκει sed cunctis negantis verbis nunc vim addit particula μάλα, ut verbis iubentis θ 413 ω 402 (μάλα χαῖρε).

252 sq. *Plus quam duae noctis partes iam praeterierunt, tertia autem sola etiam — neque integra — superest.* Noviciūm est τῶν pro τῶν (§ 56); πλέων νύξ τῶν δύο μοιρῶν id valet quod πλείων ἢ δύο μοῖραι τῆς νυκτός. De re cf. μ 312 et Aristot. Poet. 26 (τὸ πλέων ἀμφίβολόν ἐστι), de perfecto παρώιχηκεν § 157.

τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.“

ὥς φειπόνθ' ὅπλοισιν ἐνὶ δφεινοῖσιν ἐδύτην.

254^b = 272

255 Τυδεΐδην μὲν ἔδωκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
φάσγανον ἄμφηκεσ — τὸ δ' ἐξὸν παρὰ νή' ἐλέλειπτο —

καὶ σάκος· ἄμφι δέ τοι κύνειν κεφαλῆφιν ἔθηκε 257^b = 261

ταυρεῖν, ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἧ τε καταΐτυξ
κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.

260 Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βιδὸν ἧδὲ φαρέτρην
καὶ ξίφος· ἄμφι δέ τοι κύνειν κεφαλῆφιν ἔθηκε,

261^b = 257

ῥινοῦ ποιητάν· πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμάσι

253. Zen. om., Aristoph. Ar. —

254. ὅπλοισιν] dativus ut K 272
≡ 377 Ψ 131 ω 496. De voce ὅπλα =
arma cf. Θ 55. Singula haec arma
versibus proximis enumerantur.

255 — 271. Imitatur Verg. Aen. IX
303 — 307.

257. Hastam iam antea tenebat
Diomedes (cf. vs. 178).

258. ἄφαλον . . . ἄλλοφον . . . καταΐτυξ]
†, de adiectivo ἄφαλος cf. E 743, de
vocis ἄλλοφος syllaba prima § 27. —
Diomedē plana et fusca data est ga-
lea, cuius nulla pars fulgore vel
motu oculos in se convertere posset,
quemadmodum Euryalus Vergilianus
galea in umbra noctis refulgenti est
proditus (Aen. IX 373 sq.). Eadem
ratione ornatus est *Troianorum* spe-
culator Dolon (cf. vs 333 — 335).

260 sq. Ulixes *scutum*, quod sum-
serat (vs. 149), apud excubitores
reliquit, quia arcum tenenti molestum
id futurum erat (cf. Γ 17 Θ 267 sq.
K 333 sq.). *Arcum* autem sibi utilem
fore putabat, quo eminens per tene-
bras peteret hostes ignium flammis
illustratos, ipse latens; item Dolon
vs. 333. Quod vero opportunitas arcu
utendi neutri erat futura, id scire
non potuerunt. — In priscis fabulis
Ulixem clarum fuisse propter sagit-

tandi peritiam testatur Odyssea (cf.
praesertim Θ 219 sq.), id quod mirum
non est, si quidem primitus deus fuit
arcitenens (cf. φ 13 — 41). Sed in Iliade
huius notionis vestigium neque alibi
apparet ullum, neque hoc loco est
quaerendum. Sagittarios egregios hoc
carmen novit *Teucreum*, *Merionem*, *Pa-
ridem*, *Pandarum*, non Ulixem τὸν
δοῦρι κλυτόν (Λ 396 al.); neque huius
sed *Herculis* arcum, quem gerebat *Phi-
loctetes*, necessarium fuisse ad perimen-
dum Paridem, recentiores certe poetae,
fortasse et antiquiores, sunt fabulati.
Quapropter Odysseae poeta Ulixem
clarum suum arcum *domi* reliquisse
cum in bellum proficisceretur, proba-
bilitate potuit fingere (φ 38 — 40).

262 — 264. In sepulcro quodam My-
cenaeo reperta est imago eburnea
(Tzountas-Manatt Myc. Age 197), viri
caput referens pileo ornati, qui pileus
totus dentibus aprorum creditur esse
constratus, et ita quidem constratus
ut ordines dentium dextrorum et
sinistrorum alternent. Huic igitur
simile nunc dici Ulixis pileum sunt
qui arbitrentur. Sed pileis adeo pon-
derosis neque admodum utilibus ho-
mines revera usos esse aliquando,
non videtur credibile; is autem pileus,

- ἐντέτατο στερεῶς ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
ἀργιόδοντος ὕδς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα
- 265 εὖ καὶ ἐπισταμένως μέσσηι δ' ἐνι πῖλος ἀρήρει. 265^a=v 161 ψ197
τὴν ῥά ποτ' ἐξ Ἑλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
ἐξέλει' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας, 267^b cf. h. Merc.
Σκάνδειαν δ' ἄρ' ἔδωκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι, 178
Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε ξεινήϊον εἶναι, 269^b = A 20
- 270 αὐτὰρ ὃ Μηριόνηι δῶκεν Ἰῶι παιδὶ φορῆναι
δὴ τότε Ὀδυσσεὺς ὑκάσεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα.

264. ἔχον] τρέχον Bentley, θέον Nauck. Cf. comment. || 268. Σκάνδειαν δ'] Σκάνδειανδ'
Ar. (cf. o 367 H 79).

quem signum illud Mycenaeum refert, si recte id interpretati sunt archaeologi, videtur *ornamenti* tantum causa fabricatus esse aut in *re sacra* alicuius usus fuisse. Noster vero poeta voluit galeam loream, cuius *ora* dentibus aliquot prominentibus (ἐνθα καὶ ἔνθα ut B 812 al.) defenderetur ab ictibus, apri hiantis rictum quodammodo imitata. — Quemadmodum cristae equinae decus sunt principum διὰ τὸ ἵπποτροφεῖν, sic dentes aprorum — nam de subus domesticis sermonem non fieri manifestum est (cf. T 197) — venatoribus sunt monumenta periculorum feliciter exantlatorum (cf. φ 392 sqq.), et multi huiusmodi dentes reperiuntur in priscorum regum sepulcris Mycenaeis; quibus dentibus pileos aliquot coriaceos, qui tempore rerum edaci absumpti fuerint, olim non contactos sed ornatos fuisse suspicari licet.

263^a sq. ἔκτοσθε... ἔχον] *extrinsecus se habebant, erant*. Intransitivus hic usus verbi ἔχειν adverbio iuncti vel praepositione aliave ratione definiti est etiam Δ 133 E 100 M 433 N 326 O 653 P 310 Ω 27 μ 435 τ 38 w 245 al.; cf. etiam σχεθεῖν *integrum manere* Π 340 al.

266 sq. *Eleone* igitur in Boeotiae urbe vixisse dicitur nunc Amyntor Patrocli pater. Quem simul cum Autolyco illuc e Thessalia in fabulis esse translatus suspicetur quis (cf. l 447 sq.). *Furtum* nunc narratur Autolycei furacissimi mortalium (cf. τ 395 sq.); qui τοιχωρύχον aliquando egit, *velut* alter Trophonius, effregit enim parietem quamvis firmum thalami sive gazae, in qua Amyntor opes suas reconditas servabat (cf. Z 288). Verbum ἀντιτορῆσαι etiam h. Merc. 178, 283 sic est usurpatum.

267 — 271. *Ecce* (δὴ vs. 271, cf. N 440) *casus tulit ut nepotis tunc caput protegeret pileus, quo olim potitus fuerat avus*. — Autolycei in Iliade alibi non fit mentio, Odysseae vero locis compluribus, et dignissima quae confertur narratio, eadem quae nostra habens elementa, sed aliter inter se iuncta: *Autolycum, aprum, Ulixem*, legitur τ 392 sqq. (φ 219 sq. w 332—334).

268. Σκάνδειαν] *portum Cytherorum* (Pausan. III 23 § 1). Fuisse qui σκάνδειαν non pro loci nomine haberent sed *galeam* interpretarentur docent scholia; cf. A 99.

270. φορῆναι] § 195.

- τὼ δ' ἐπεὶ οὖν ὄπλοισιν ἔνι δφεινοῖσιν ἐδύτην, 272^b = 254
 'βάν ῥ' ἱμεναι, 'λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους.
 τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἐρωιδιὸν ἐγγυὸς ὁδοῖο
 275 Παλλὰς Ἀθηναῖν· τοὶ δ' οὐ 'λίδον ὀφθαλμοῖσι
 νύκτα δι' ὀρφναῖν, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν. 276^a = 83
 'χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς, ἡρᾶτο δ' Ἀθήνῃ·
 „κλῦθί μοι, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, ἦ τέ μοι αἰεὶ 278^a = E 115
 ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω 278 sq. cf. v 300 sq.
 280 κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστα με φίλαι, Ἀθήνη, 279^a = 245
 δὸς δὲ πάλιν ποτὶ νῆας ἔυκλεέας ἀφικέσθαι, 279^b cf. A 561
 ῥέξαντας μέγα φέρων, ὃ κε Τρώεσσι μελήσῃ.“ 280^b sq. cf. E 117 sq.
 δεύτερος αὖτ' ἡρᾶτο βοῶν ἀγαθὸς Διομήδης· 283 cf. E 855
 „κεκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, ἀτρυτάνῃ·
 285 ἔσπεό μ', ὥς ὅτε πατρὶ ἄμ' ἔσπεο Τυδεΐδῳ
 εἰς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦε.
 τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ 'λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιοὺς,
 αὐτὰρ ὃ μειλίχιον μῦθον 'φέρε Καδμεῖοισι
 κεῖσ'· ἀτὰρ ἄψ ἀπιὼν μάλα μέμερα 'μήσατο φέρων
 290 σὺν σοί, διᾶ θεά, ὅτε φοι πρόφρασσα παρέστῃς. 290 cf. v 391
 ὧς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο καὶ με φύλασσε. [sqq.
 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῶν ἥνιν, εὐρυμέτωπον, 292-294 = γ 382

275. Παλλὰς] πελλὸν (*fuscum*) Zopyrus. || 281. ποτὶ Cobet] ἐπὶ. Cf. vs. 386 et 347. ||
 285. *ἔσπεό μ' (οἱ) σπεῖό μοι Ω, ἔσπε' ἄμ' coniecerat Curtius. Cf. § 247 et 13. || 286. πρὸ] παρ' Barnes, πρὸς Bentley. — ἦε § 308] ἦιει vel ἦλθε. || 291. παρίστασο] -ταο Zen. Ar.
 — με φύλασσε] πόρε κῦδος Zen.

272. ὄπλοισιν] cf. vs. 254 et Θ 55.

274. ἐρωιδιὸν] †, *ardeam*. In fluminum vicinia (cf. Θ 490) frequentes sunt aves palustres; sed ardeae quoniam non sunt aves nocturnae, multa de hoc loco argutati sunt interpretes veteres. Voluitne poeta avem ab Ulixee et Diomedee e latebris excitatam clamasse? Sed sic parum convenit verbum ἦκε. Satius videtur dicere Mineravam heroibus sibi dilectis faustum omen nunc mittere voluisse, quicquid autem velint numina, posse fieri. Quae si cui sufficere non videtur explicatio, sumere potest poetam

cogitasse *nycticoracem*, avem in Troade frequentem et noctu volentem, ardeis cognatum, non tamen similem.

279 sq. Cf. Glauci Apollinem invocantis verba: δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ Π 515 sq.

281. ἔυκλεέας] § 73.

285—290. Fuse haec res narrata est Δ 384—398, itaque nunc paucis tantum verbis indicatur.

286. Ἰung. προῆιε Ἀχαιῶν ἄγγελος, quae verba proximo versu interpretatur ipse poeta: *hos enim ad Asopum reliquerat*. De hiatu cf. Δ 382.

292. ἥνιν] cf. Z 94.

- ἀδμήτην, ἦν οὗ πω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνῆρ·
 τὴν τοι ἐγὼ ρέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.“ 294^b cf. γ 426
 295 ὥς ἔφαν εὐχόμενοι, τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη. 295 cf. E 121
 οἷ δ' ἐπεὶ ἠρῆσαντο Διὸς κοῦρῳ μεγάλῳ,
 'βάν ρ' ἔμεν' ὥς τε λέοντε δύω διὰ νύκτα μέλαιναν, [130
 297 cf. M 299 ζ
 ἄμ φόνον, ἄν νέκυας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα. 298^b = 469 ψ 806

Δολώνεια.

- οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγνόρασ εἶαεν Ἑκτωρ 299 cf. σ 346 ν 284
 300 εὐδέμεν', ἀλλ' ἄμυδις 'κικλήσκειτο πάντας ἀρίστους,
 ὅσσοι ἔσαν Τρῶων ἠγήτορες ἡδὲ μέδοντες· 301^b = Ξ 144
 τοὺς δ' γε συγκαλέσας πυκινὴν ἠρτύνετο βουλὴν· 302 = B 55
 „τίς κέν μοι τόδε γέργον ὑποσχόμενος τελέσειε
 δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ; μισθὸς δέ μοι ἄρκιος ἔσται. 304^b cf. σ 358 Hes.
 305 δώσω γὰρ δίφρον τε δύω τ' ἐριάυχενας ἵππους, Oper. 370
 οἷ κεν ἄριστοι ἔωσι θοῆις' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 ὅς τίς κε τλήμῃ, φοί τ' αὐτῷ κῦδος ἄρῃται, 308 = 320
 νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν' ἔκ τε πυθέσθαι, 308^b-312 = 395
 ἡὲ φυλάσσονται νῆες θαλάσῳ πάρος περ, sqq.
 310 ἡ ἥδη χεῖρεςσιν ὕφ' ἡμετέρησι δαμέντες

299. εἶαεν Knight] εἶαεν Ω (cf. φ 233 et l. a. γ 151) cum vitio metrico (εἶας' D, cf. § 2). Verum praebet σ 346. || 306. Sic Ar., οἷ κεν ἀριστεύωσι κτέ. Ω, αὐτοῦς (καλοῦς Aristoph.) οἷ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεῖωνα Zen. Aristoph. (ut vs. 323). || 307. τλήμῃ... ἄρῃται Nauck] τλαίη(ε)... ἄροιτο.

294. περιχεύας] auri foliis tenuissimis malleo exactis inducuntur cornua (cf. Ov. Met. VII 161 X 271). Item γ 384, 426, 437; neque alia verbi vis est ζ 232 ψ 159. Aurum liquidum tauri cornibus non esse circumfusum dici vix est opus.

298. φόνον] non caedem nunc significat, sed caesos et cruorem (nos: bloodbad), item Π 162 Ω 610 χ 376.

299. εἶαεν] § 191.

300. εὐδέμεν'(αι)] § 125.

304. ἄρκιος] cf. B 393.

308. νηῶν... σχεδὸν ἐλθέμεν'(αι)] id

quomodo posset fieri (cf. vs. 325 sq.), aut si propter excubitores fossam et vallum tutantes fieri nequiret, quomodo minus agnosci tamen possent hostium consilia, ipsius speculatoris fuit invenire, non Hectoris aut poetae. In Parva Iliade narratum fuit quomodo post mortem Achillis Achivorum speculatorum exploravissent mentem Troianorum: cum prope pedem muri urbis se abdidissent, audiverunt puellas disputantes (cf. schol. Ar. Eq. 1056).

310. δαμέντες] cf. vs. 210.

- φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσι
 νύκτα φυλασσέμεναι, καμάται ἀδηκότες αἰνῶι.“
 ὧς ἔφαθ', οἷ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. 313 = Γ 95
 ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Ἐϋμήδεος υἱὸς 314^a = E 9
 315 κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος πολύχαλκος 315^b cf. Σ 289
 ὃς δὴ τοι γεῖδος μὲν ἔεν κακός, ἀλλὰ ποδώκης.
 αὐτὰρ ὃ μοῦνος ἔεν μετὰ πέντε κασιγνήτησι.
 ὃς ἴα τότε Τρῳσὶν τε καὶ Ἑκτορι μῦθον ἔειπε·
 „Ἑκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγάνωρ 319 cf. 220
 319^b = I 635
 320 νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθόμεν' ἔκ τε πυθέσθαι. 320 = 308
 ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνασχέο, καὶ μοι ὄμοσσον
 ἧ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῶι
 δωσέμεν', οἷ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα. 323 cf. B 770
 σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσσομαι οὐδ' ἀπὸ δόξης· 324 cf. λ 341
 325 τόφρα γὰρ εἰς στρατὸν εἴμι διαμπερές, ὄφρα χ' ἴκωμαι

314. ἦν δέ τις ἐν] cf. E 9. || 317. κασιγνήτησι] sic Ar., -τοισιν Zen. || 323. ἀμύμονα] ποδώκεα l. a. in A.

311. φύξιν] cf. κ 117. — Expectat Hector iam fore id quod inde a medio die qui praeteriit speravit (cf. Θ 197).

312. ἀδηκότες] cf. vs. 98.

315. κήρυκος θείοιο] praecones sunt sacrosancti (cf. A 334).

316 sq. Eumedi liberi quidem erant complures, sed unus tantum eorum erat filius; μοῦνος autem dicitur, ut Ulixes π 119, quia filiae non eodem loco quo filii habebantur, sed mercimoniū potius instar erant, ita ut ἄκουροι dicerentur patres qui solas filias genuissent (cf. η 64). Unicum igitur hunc filium tunc cum bellum coortum est militare necesse fuit (cf. Ω 399 sq. et N 669 Ψ 297), licet debilior esset (hoc enim valet φαῖδος κακός), solis pedibus valens. Haudquaquam *contentim* poeta loquitur de viro, qui speculatoris officium ut honorificentissimum sic quam maxime periculosum in se recepit (cf. vs. 240 et 482—497), laetus hanc occasionem

nactus, qua etiam viro robore minus valenti spes fuit facinus egregium perpetrandi, si modo „animus” ei esset „imperterritus” (vs. 319). Confidit enim se in ipsa hostium castra penetraturum, clam transgressum fossam et vallum; nullas videlicet illic excubias agi, sed ipsam fugam parari.

— ἔεν] § 302.

317. πέντε κας.] de versus numeris (= σ 140) cf. § 3.

321—328. Dolon sceptrum, quod more solito a praecone accepit cum verba publice facturus esset, Hectorem caelum versus tendere iubet (cf. A 234—239). Nisi poeta neque Dolonem neque Hectorem nunc sceptrum manu tenentem sibi finxit, sed iacuisse id ab Hectore depositum. Non enim in iusta concione sed in conventu tumultuario haec aguntur.

324. ἀπὸ δόξης] cf. A 562.

325. ὄφρα χ'(κε)] § 326.

νῆ' Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι
βουλὰς βουλευεῖν, ἧ φευγέμεν' ἧε μάχεσθαι.“

327 = 147

ὥς 'φάθ', ὃ δ' ἐν χειρὶ σκῆπτρον' λάβε καὶ γοῖ ὅμοσσε·
„Γίστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐρίγδονπος πόσις Ἥρης·

330 μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχῆσεται ἄλλος
Τρώων, ἀλλὰ σέ φημι διαμπερὲς ἀγλαΐσσεσθαι.“

ὥς 'φάτο καὶ ῥ' ἐπιόρκον ἐπώμοσε, τὸν δ' ὀρόθυνε.
αὐτίκα δ' ἄμφ' ὁμοῖσιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα,
'Γέσσατο δ' ἔκτοσθε ρινὸν πολιοῖο λύκοιο,

335 κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην, ἔλε δ' ὄξυν ἄκοντα,
'βῆ δ' ἵμεναι ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ. οὐδ' ἄρ' ἔμελλε
ἐλθῶν ἐκ νηῶν ἄψ' Ἑκτορι μῦθον ἀποίσειν.

ἀλλ' ὅτε δῆ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιψ' ὄμιλον,
'βῆ ῥ' ἀν' ὁδὸν μεμαῶς. τὸν δ' ἐφράσατο προσιόντα

340 διογενῆς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσέφηε·

„οὗτός τις, Διομήδης, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ,
οὐ φοῖδ' ἧ νῆεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρησις

328. χειρὶ] χειρὶ Ω. Cf. Ψ 568 et A 585. || 332. ἐπώμοσε Ar. A] ἀπ. Ω (ut Ar. Nub. 1232 al.). Etiam o 437 σ 58 Ar. legebat ἐπ.; praeterea cf. ρ 377 x 345, 381 μ 303. || 335. ἐπὶ κτιδέην A C D] ἐπ' ἐκτιδέην T, quod verum videtur. Cf. vs. 458. || 336. ποτὶ] ἐπὶ A (cf. vs. 281 et 347). || 341. τις Ar.] τοι Ω (ut vs. 477). || 342. ἐπίσκοπος] cf. vs. 38.

330. μὴ ... ἐποχῆσεται] in iure iurando μὴ pro οὐ tempori futuro indicativi additur etiam O 41 T 261 h. Merc. 275 sq. Soph. Philoct. 935 Ar. Lys. 917 (Ran. 508) Eccl. 1000, praesenti Ar. Av. 195. Quod autem nullum alium ex Troianis curru Achillis usurum Hector iurat, vera sane et ex animi sententia ait; sed quae praeter iusiurandum illud addit, ea aliter sunt evasura. Nam equi illi, quos iam promittit Doloni, mox ipsius corpus raptabunt per planitiem, et equis quos omnium longe praestantissimos habet exercitus Troianus, hac nocte potientur hostes.

331. ἀγλαΐσσεσθαι] § 147 et 210.

332. ἐπιόρκον] iusiurandum quod rerum eventu non est comprobatum.

Non consulto sciensque peierat Hector. Cf. ψεύδεσθαι vs. 534.

333—335. Arcus utilis erit in insidiis abditio; fuscam autem pellem humeris circumdat, fusco pileo caput tegit, ne facile cernatur ab hostibus. Cf. vs. 258 et 260 sq.

335. κτιδέην] ut vs. 458; significatur *pellis mustelina* cognative animalis, quod ἵκτις vocatur Ar. Ach. 880.

336. ἵμεναι] § 125.

338. ὄμιλον] *turbam*, ut Γ 340 Σ 603 Ψ 804 Ω 712 al. — *Pugnantium* potissimum turbam in Iliade ὄμιλον dici, observavit Aristarchus, et multis sane locis ita se habet res; sed casus id effecit: vix ullae videlicet in Iliade nisi pugnantium, certe militum sunt hominum turbae.

ἢ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων.

343 = 387

ἀλλά ῥ' ἔωμεν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο

345 τυτθόν, ἔπειτα δέ κ' αὐτοὶ ἐπαΐξαντες ἔλωμεν
καρπαλίμως· εἰ δ' ἤμε παραφθῆησι πόδεσσι,
αἰεὶ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιφέλλειν
ἔρχε' ἐπαΐσω, μὴ πως προτὶ γάστρῳ ἀλύξῃ.

ὥς ἄρα φωνήσαντε παρ' ἐξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι

350 κλινθήτην· ὃ δ' ἄρ' ὅκα παρέδραμεν ἀφραδίῃφι.

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπέεν ὄσσον τ' ἐπὶ οὖρα πέλονται
ἡμιόνων, — αἶ γάρ τε βοῶν προφερέστερα εἰσι
ἐλκόμεναι νειοῖο βαθείης πικτὸν ἄροτρον, —
τὼ μὲν ἐπεδραμέτην, ὃ δ' ἄρ' ἔστι δοῦπον ἀκούσας·

351^a cf. 357

351^b sq.^a cf. 9 124

351^b cf. Ψ 431

353 cf. N 703 v 32

344. ἀλλά ῥ' ἔωμεν Brandreth] ἀλλ' ἔωμέν μιν Ω, ἀλλ' ἔωμεν Knight. Vitium cum synizesis arguit (cf. § 8) tum μιν loco alieno collocatum (cf. § 329). || 345. κ' αὐτοὶ Axt] κ' αὐτόν. An *κέν μιν? — ἔλωμεν A²] ἔλοιμεν Ω. Cf. A 205. || 346. παραφθῆησι Thiersch] -φθαί(ε)σι Ar. Ω, -φθάνησι L (cf. I 506 Φ 262), παραφθαίη τι Knight. Cf. II 861. || 347. ποτὶ ἐπὶ Ar. (cf. vs. 281 et 336). — προτιφέλλειν § 265] π(ρ)οτιελκύν. || 349. ἄρα φωνήσαντε] sic Ar., ἔφατ' οὐδ' ἀπίσθησε βοῶν ἀγαθὸς Διομίδης· | ἐλθόντες δ' [ῥ]ἑκάτερος Aristoph. et olim alii. | 350. ἀφραδίῃφι § 46] -ησι.

343. νεκύων κατατεθνηώτων] cf. X 203 et § 160.

346. ἤμε] § 92.

347. ἀπὸ στρατόφι] sic Hectorem ab urbis moenibus πρὸς πεδὶον ἀποτρέπει Achilles X 197 sq.

348. ἔρχε'(v)] § 71.

— γάστρῳ ἀλύξῃ] de hiatu cf. § 16.

349. φωνήσαντε] neglegentius dictum, quoniam alter solus verba fecit. Item Φ 298 (ubi cf. vs. 287) η 47.

350. κλινθήτην] inter corpora mortuorum *decubuerunt*, „ἵνα καὶ αὐτοὶ δόξωσιν εἶναι νεκροί” (schol.). Cf. α 366.

351—353. Locum hunc et similem θ 124 sq. sic interpretatus est Ridgeway: sulcorum certam quandam mensuram fuisse (πέλεκτρον sive *pedes C*, cf. A 354 et N 707), celeriora igitur iumenta *plures* sulcos per idem tempus confecisse, spatium autem, quod per unum diem arafum esset, dein indicatum esse *limites* sulcis primo et ultimo apponendo (cf. voces hodiernae

morgen, dagwerk); limitum sive οὐρῶν intervallum latius confecisse mulos, angustius boves, constantem autem fere utriusque intervalli fuisse mensuram. Cf. M 421 sq.; vox οὐρον occurrit etiam Ψ 431 addito δίσκοιο, = δίσκουρον Ψ 523.

351. ἀπέεν] § 302.

353. νειοῖο] genitivus et B 785.

— πικτὸν] aratri epitheton redit N 703 v 32, cuius originem ostendit quod oppositum est Hes. Oper. 433 αὐτόγρουν, sive aratrum cuius stiva et dentale ex uno stipite sunt confecta; sic A 371 tumultus ἀνδρόκριμτος ab iis quos natura fecit distinguitur. Hinc πικτὸν ἄροτρον valet *bene compactum* sive *firmum*, quemadmodum ποιητός, τυκτός, τετυγμένος, τέγεος valet *bene, affabre factum* vel *tectum*, ἀλφεσίβοιος *multos boves merens*, λεχηποῖος *amoena in herbis cubilia praebens*, κλητοὶ *socii qui undique vel peregre sunt convocati*. Cf. etiam α 50.

- 355 ῥέλειτο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀποστρέφοντας ἐταίρους
ἐν Τρώων ἵμεναι, πάλιν Ἑκτορος ὀτρύναντος.
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄπεσαν δουρηνεκὲς ἧ καὶ ἔλασσον, 357^a cf. 351
ῥ' γὰρ ῥ' ἄνδρας διήτους, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα 358^b = X 144 cf.
φευγέμεναι τοὶ δ' αἶψα διωκέμεν' ὀρμήθησαν. O 269
- 360 ὥς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δῦμα κύνε, φειδότε θήρησ,
ἧ κεμάδ' ἧὲ λαγῶν ἐπείλετον ἐμμενὲς αἰεὶ
χῶρον ἅν' ὕλιντα, ὃ τε προθέησι μεμικῶς, 362^a = ξ 2
ὥς τὸν Τυδεΐδης τε ἰδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς
λαοῦ ἀποτμήξαντε διώκατον ἐμμενὲς αἰεὶ.
- 365 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσι 365^a = δ 514 cf.
φεύγων εἰς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη A 181 φ 773. 378
Τυδεΐδην, ἵνα μὴ τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
φθαίῃ ἐπευξάμενος βαλέμεν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι 368^b = X 207
δουρὶ δ' ἐπαΐσσω προσέφη κρατερὸς Διομήδης· 369 = A 361
- 370 „ἧὲ μὲν ἧὲ σε δουρὶ κιχήσομαι, οὐδὲ σε φημι
δμηρόν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλυξέμεν' αἰπὺν ὀλεσθρον.“
ἧ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφῆκε, φεκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός.
δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ὦμον ἐϋξόου δουρὸς ἀκακίῃ
ἐν γαίῃ ἐπάγῃ· ὃ δ' ἄρ' ἔστιν ἑτάροισιν τε

359. αἶψα] ὡς α. in A. || 362. ὕλιντα, ὃ τε Paech] ὕλιντα, ὃ δὲ Ar., ὕλινθ', ὃ δὲ τε Ω. Cf. N 64 ρ 519 et § 122. || 363. τε ἰδὲ Rzach] ἧδ' ὃ (ἧδὲ L) Ω. Cf. B 278 et vs. 536. || 364. (')διώκατον Naber] διώκετον Ω (quam praesentis formam habebat Ar. coll. η 104), διέσθην vHerwerden (ut X 456). Cf. § 115. || 365. μιγήσεσθαι] *μιγάσσοσθαι? Cf. § 104 et ρ 271. || 372. ἧ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφῆκε] sic Ar., καὶ βάλεν οὐδ' ἀφάρμαρτεν (ut A 350) quidam olim („θελόντες ζήτημα ποιεῖν“ Aristonicus; cf. Y 269—272 et Γ' 368). || 373. ἐϋξόου] ἐϋξου Herodian. A (cf. Aristoph. Pac. 447, 549, 1213, 1260), sed epicum est -ξόου (α 128 B 390 al.); * ἐϋξόου ἔγχος αἰχμῇ (cf. § 61)?

355. ῥέλειτο] *putabat* (ut passim). —
Sunt qui *sperabat* vertendo Doloni
notam *ignaviae* adspargant immerenti.

356. ἵμεναι] § 125.

— πάλιν Ἑκτορος ὀτρύναντος] *Hec-
torem enim urbem versus recedere
copias iussisse*. Cf. Ar. Av. 2: ἡ κορώνη
κρῶζει πάλιν. Non post ἵμεναι sed post
Τρώων virgulam scribebat Nicanor,
post πάλιν Ar., cum participio ἀπο-
στρέφοντας adverbium illud iungens
et versum medium incidens (ut I 134
al.), hic durius, ille invita grammatica.

357. δουρηνεκὲς] †, = ὅσον τ' ἐπι
δουρὸς ἐρωή (γίνεται) O 358 φ 251,
ὅσον αἰγανέου ριπῇ τέτυκται Π 589—592.

— ἔλασσον] †, superlativus ἐλάχιστος
h. Merc. 573, positivus ἐλαχεια ι 116
κ 509 h. Ap. 197.

358. διωκέμεν[αι] § 17.

359. διωκέμεν[αι] § 125.

361. κεμάδ'(α)] †, *damam*? Cf. ρ 295.

363. πτολίπορθος] cf. B 278.

365. φυλάκεσσι] § 63.

368. βαλέμεν] § 126.

371. ἀλυξέμεν[αι] § 125.

- 375 βαμβαίνων, — ἄραβος δὲ διὰ στόμα ῥίγνεν ὀδόντων, — 375^b cf. N 283
 χλωρός ὑπὸ δφέεος. τὸ δ' ἀσθμαίνοντ' ἐκιχῆτην, 376^a cf. O 4
 χειρῶν δ' ἠψάσθην· ὃ δὲ δακρύσας ἔπεος κῦδα·
 „ζωγρέετ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι· ἔστι γὰρ ἔνδον 378 cf. Z 46
 χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηνος, 379 = Z 48
 380 τῶν χ' ὅμιν χαρίσαιο πατήρ ἀπερείσι' ἄποινα, 380 cf. Z 49
 εἰ περ ἐμὲ ζῶϊον πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.“ 381 = Z 50
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „θάρσσε, μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω. [152, 181
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε φειπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον· 383 cf. P 201 Ω
 385 πῆι δ' οὐτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται οἶος 384 = 405 Ω 380,
 νύκτα δι' ὄφρναίνν, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι; 656 α 169 al.
 ἧ τινα συλῆσων νεκύων κατατεθνηώτων; 385 cf. 82
 ἧ σ' Ἔκτωρ πρόεθηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα 386 = 83
 νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἧ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκε;“ 387 = 343
 390 τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα Δόλων, ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυνῖα· 388^b cf. P 252
 „πολλῆισιν μ' ἀάτησι παρ' ἐκ νόον ἡγαγεν Ἔκτωρ,
 ὅς μοι Πηλεΐωνος ἀγαυοῦ μώνυχας ἵππους

381. *περ] κεν. Cf. Z 50. || 387. Aristoph. Ar. — || 388. ἕκαστα] neglecto *ς*, πάντα Heyne (cf. P 252 et contrarium vitium s 262). || 391. ἡγαγεν] ἡπαφεν Aristoph.

375. βαμβαίνων] †, *titubans* (a stirpe βα-ν)? Alii *balbutientem* sunt interpretati (a verbo βάζειν, cf. βάρβαρος), in his Bion IV 9.

— ἄραβος] †. In vs. par. est πάταγος.

376. ὑπὸ δφέεος § 71 et 315] ὑπαὶ δέιους.

378. ζωγρέετ'(ε)] § 191 et E 698.

— ἐγὼν ἐμέ] magna cum vi anxius clamat Dolon; *certum vobis est pretium: ipse solvam!* Non erit opus ab aliis peti! — Unicus filius, cui essent quinque sorores ἀλφεσίβοιαι (vs. 317), satis dives fuit qui suis ipsius (i. e. patris) opibus se redimeret.

379. πολύκμητος... σίδηνος] cf. Z 48.

380. χ' ὅμιν] § 92.

383. θάρσσε] § 191.

— μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω] *noli mortem expectare; mitte ista.* Id h. l. valet καταθύμιος ἔστω (cf. etiam

P 201 et 392) quod μελέτω φρεσὶ Ω 152, 181. Sed Dolon intellegit *non esse quod metuat*. Ceterum de ipsa re cf. vs. 446—456.

384. Cf. Verg. Aen. II 149.

387—389. *Corpusne aliquod spoliaturus es? An speculator venis, sive ab Hectore missus sive sponte tua?* — Non trichotomiam sed dichotomiam efficiunt particulae ἢ *num*..., ἢ *an*..., ἢ *vel*. Cf. vs. 504—506 et O 511 sq.

387. νεκύων κατατεθνηώτων] cf. X 203 et § 160.

389. θυμὸς ἀνῆκε] cf. H 25.

391—394. Sponte quidem Dolon speculatoris officium in se recepit, sed pellectus praemio quod Hector proposuerat (cf. vs. 303—331); itaque in Hectorem auctorem consilii nunc confert culpam.

391. ἀάτησι] ἀτησι Ω.

- δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἔρματα ποικίλα χαλκῶι·
 ἦνωγεν δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν [653
 394^b = 468 Ω 366,
 395 ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν' ἔκ τε πυθέσθαι, 395^b-399 = 308
 sqq.
 ἧς φυλάσσονται νῆες θοαὶ ὥς τὸ πάρος περ,
 ἧ ἤδη χεῖρεςσιν ὕφ' ἡμετέροισι δαμέντες
 φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσι
 νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδηκότες αἰνῶι.“
 400 τὸν δ' ἐπιμειδῆσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς· 400 = x 371 cf.
 „ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός, Δ 356
 ἱππων Αἰακίδαο δαίφρονος· οἱ δ' ἄλεγεινοὶ 402 cf. P 76
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμῆμεναι ἧδ' ὀχέεσθαι, 403 sq. = P 77sq.
 ἔλλωι γ' ἧ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 405 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε φειπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον· 405 = 384
 ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπεσ' Ἐκτορα, ποιμένα λαῶν;
 ποῦ δέ φοι ἔντεα κεῖται ἀρήϊα, ποῦ δέ φοι ἱπποὶ;
 408 πῶς δ' αὖ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ εὐναί;“
 412 τὸν δ' αὖτε προσέφειπε Δόλων, Ἐϋμήδεος υἱός·
 „τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω. 413 cf. 427 α 179
 Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουληφόροι εἰσὶ, ξ 192 ω 303

409 ἄσα τε μητιόουσι μετὰ σφίσιν, ἧ μεμάσαι 409-411 = 208 sqq.
 αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἧ πόλινδ᾽
 ἀψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοῦς.

394. ἦνωγεν § 225] ἦνωγει. || 397—399. Aristoph. et Ar.² —, in Ar.¹ dubitationis signum (•) erat adscriptum. || 397. ἦ] sī Ar. (?). || 398. βουλεύουσι... ἐθέλουσι Ar.] -οιτε... -οιτε Ω. Dici non potuit σφίσι pro ὅμιν. || 408. δ' αὖ Bothe] δαί Ar., sic vel δ' αὖ Ω. Vix Homericā est particula δαί, hoc autem loco expectatur particula (δέ) qua enuntiatum proximis adiungatur. Cf. α 225 ω 299. || 409—411. Ar. — || 413. καταλέξω] sic Ar., ἀγορεύσω D T (cf. vs. 427).

394. ἦνωγεν] § 225.

— θοὴν... νύκτα] noctis hoc epitheton redit K 468 M 463 Ω 261 Ω 366, 653 μ 284. Quod neque *celestem* neque *acutam* (cf. ι 327) significare patet, inanem igitur hanc esse adiectivorum inter se non cognatorum similitudinem, vocem autem inter mortuam aliquam, quae *frigidam* vel *obscuram* vel eiusmodi quid significaret, in hac una iunctura permanisse. — Cf. Δ 315.

397. δαμέντες] cf. vs. 210.

398. φύξιν] cf. κ 117.

399. ἀδηκότες] cf. vs. 98.

402. ἄλεγεινοὶ] i. q. apud Euripidem dicitur οὐκ εὐμαρεῖς (codd. -ρεῖς) χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις (Alc. 492). Item vs. par.

408. πῶς] verbum mente supplementum: *se habent*. Item vs. 424 πῶς νῦν; *quomodo nunc res se habet?* σ 223 *quid nunc fiet?* (= πῶς τ' ἄρ' ἐπὶ τὰδε φέργα; A 838).

409. μητιόουσι] § 191.

411. δαμάσαντο] cf. vs. 210.

- 415 βουλὰς βουλευέει θεῖον παρὰ σήματι *Ἴλιον*,
 νόσφιν ἀπὸ φλοίσβον· φυλακὰς δ' ἄς εἴρξει, ἥρως, 416^a cf. E 322
 οὗ τις κεκριμένη ῥύεται στρατὸν οὐδὲ φυλάσσει.
 ὄσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάροι, οἷσιν ἀνάγκη,
 οἷ δ' ἐρηγόρθεσι φυλασσέμεναι τε κέλονται
 420 ἁλλήλοισ'· ἀτὰρ αὖτε πολὺκλήτοι ἐπίκουροι
 εὐδοῦσι, Τρωσὶν γὰρ ἐπιτροπάουσι φυλάσσειν,
 οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν ἦται οὐδὲ γυναιῖνες.⁶
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμήτις Ὀδυσσεύς·
 „πῶς τ' ἄρ νῦν, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἱπποδάμοισι
 425 εὐδοῦς ἢ ἀπάνευθε; δειπέ μοι, ὄφρα δαήω.“
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Δόλων, Ἐϋμήδεος υἱός·
 „τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρέκῃως καταλέξω. 427 cf. 413
 πρὸς μὲν ἄλδς Κᾶρες καὶ Παίονες ἀγκυλότοξοι 428^b cf. B 848
 καὶ Αἰελεες καὶ Καύκωνες δῖοι τε Πελαγοί. 429^b = τ 177
 430 πρὸς Θύμβρησ δ' ἔλαχον Λύκιοι Μυσοὶ τ' ἀγέρωχοι

418. μὲν AC] γὰρ DT. || 421. ἐπιτροπάουσι § 251] -τραπέουσι. || 424. τ' ἄρ Lips.] γὰρ Ω. Cf. Σ 188. — νῦν] δὴ A. || 425. δειπέ] neglecto *τ* (cf. δ 215). || 427. καὶ Ar. DL] τοι Ω. || καταλέξω] ἀγορεύσω DT (cf. vs. 413). || 428. Κᾶρες] cf. B 867.

415. *Ili tumulus* etiam A 166, 371 sq. Ω 349 commemoratur, ubi in planitie et prope Scamandrum structus esse dicitur; eundem nunc ei locum tribui apparet cum confertur Θ 490. Praeterea cf. B 792—794 et Υ 53. Haud procul igitur afuit a „campi saltu” (cf. vs. 160).

416—422. Nulla custodum praesidia ante exercitum suum (κεκριμένα) disposuerunt victores, nihil periculi ab hostibus profligatis et in castra compulsis sibi instare rati; sed ii soli, qui iussi sunt, apud singulos Troianorum ignes vigilant (παρὰ πάσαις ταῖς ἐσχάραις ὄσαι εἰσὶν ἐρηγόρασιν οἷς ἀνάγκη ἐστὶν ἐρηγορέναι, cf. Σ 299), socii autem dormiunt omnes, quippe qui non suis ipsorum liberis vel mulieribus metuant. Vocem ἐσχάρην, quae in Iliade non redit (sed cf. ε 59 al.), ignes castrenses nunc signifi-

care (cf. Θ 554 sqq.) docet contextus.

419. ἐρηγόρθεσι] § 161.

422. ἦται] § 220.

424. πῶς... νῦν;] cf. vs. 408.

425. δαήω] § 122.

428 sq. A parte maris, dextram igitur exercitus partem obtinentes (cf. E 355), collocati sunt Cares ceterique Troianorum socii e longinquis regionibus advocati. Neque Leleges neque Caucones in copiarum recensione B 816 sqq. nominatim sunt indicati. Illorum etiam Υ 96 Φ 86 fit mentio, e quibus locis efficitur eos in Troade habitasse; Caucones autem etiam Υ 329 commemorantur, quos in Paphlagonia habitasse aiunt veteres. De Paeonium epitheto ἀγκυλότοξοι cf. Φ 155.

430. πρὸς Θύμβρησ] coll. vs. 428 apparet significari interiorem partem planitiei, a mari aversam; nulla tamen

- καὶ Φρύγες ἱππόμαχοι καὶ Μήιονες ἱπποκορυσταί.
 ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε γέκαστα;
 εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδύμεν' ὄμιλον,
 Θρηῖκες οἷδ' ἀπάνευθε νεήλυδες, ἔσχατοι ἄλλων'
 435 ἐν δέ σφι Ῥῆσος βασιλεύς, πᾶϊς ἠϊόνῃος.
 τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ῥίδον ἥδ' ἐ μέγιστους
 λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.
 ἄρμα δέ μοι χρυσῶι τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἥσκηται.
 τεύχεα δὲ χρύσεια πελώρια, θάυμα ῥιδέσθαι, 439^b = Σ 83
 440 ἤλυθ' ἔχων τὰ μὲν οὗ τι καταθνηκτοῖσι γέροικε
 ἄνδρεςσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
 ἀλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσαντον ὠκυπόροισι,
 ἥέ με δῆσαντες λίπει' αὐτόθι νηλεῖ δεσμῶι,
 ὄφρα κεν ἔλθῃτον καὶ πειρήσητον ἐμεῖο,
 445 ἥέ κατ' αἶσαν ἔφειπον ἐν ὁμῖν ἥέ καὶ οὐκί.
 τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ῥιδὼν προσέφη κρατερόδ Διομήδης·

431. ἱππόμαχοι Ar. L] -δαμοι Ω. || 442. πελάσσαντον § 152] -σσετον Ω. || 444. *πειρήσητον] -ῥῆτον. Cf. § 122 et I 345 M 301 ζ 134. Brandreth -σσητον, quod fortasse praeferendum, quia aoristi formas activas nullas praebet textus traditus. || 445. ἥέ κατ' Ar. L] ἥ ῥα κατ' Ω. — ὁμῖν] ὅμοισιν? Cf. § 93.

Thymbrae alibi fit mentio. Sed *Thymbræus* Troianus occiditur A 320 et Strabo *Thymbrium* rivum in Scamandrum influentem atque delubrum *Apollinis Thymbraei* commemorat 598, in quo delubro Achillem interemtum poeta aliquis recentior finxit (teste Hellanico); cf. scholia et Hesych.

— ἀγέρωχοι] cf. B 654.

433. καταδύμεν(αι)] § 125.

434. Ceteri socii fere omnes aliquantisper iam adfuerunt, νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλουθότες, ut poeta loquitur N 364 (cf. etiam Φ 155 sq.); sed pars Thracum e regione remotissima hodie demum in Troadem pervenit necdum pugnae fecit periculum (cf. vs. 493), nunc autem in extrema parte exercitus iis locus est assignatus. Cf. N 794.

— ἔσχατοι ἄλλων] cf. A 505.

435. *Strymonis* fluvii, quod nomen apud Homerum non invenitur, Rhesus dicitur filius in tragoedia (Rhes. 920 sqq.), fortasse secundum mentem Homeri, urbs certe Ἡϊών postea prope *Strymonis* ostium sita fuit (Herodot. VII 25 al.). — *Aeno* sive ab *Hebro*, quod flumen multo minus longe a Troade remotum est quam *Strymon*, Rhesus venisse dicitur apud Hippo-
nactem (fr. 42). Cf. B 850.

437. Imitatur Verg. Aen. XII 84. De hyperbola cf. Δ 277, de asyndeto explicativo B 672.

446—456. Ulixes verum nepotem nunc se praestat Autolyçi illius, qui cunctos olim aequales arte fallendi et peierandi superavit (cf. τ 395 sq.). Vitam Doloni Ulixes non promiserat sane, effecerat tamen ut promissam sibi ille putaret (cf. vs. 383). Similia

- „μὴ δὴ μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ,
 ἐσθλά περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἔς ἡμᾶς.
 εἰ μὲν γὰρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν ἢ μεθῶμεν,
 450 ἦ τε καὶ ὕστερον εἰσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 ἢ διοπτρεύσων ἢ ἐναντίβιον πολέμειζων
 εἰ δέ κ' ἐμῆϊς ὑπὸ χερσὶ δαμείσ ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης,
 οὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσειαι Ἀργεῖοισι.“
 ἦ, καὶ ὃ μὲν μιν ἔμελλε γενεῖλον χειρὶ παρῆνι
 455 ἀψάμενος λίσσεσθαι, ὃ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε
 φασγάνῳ ἀῖξας, ἀπὸ δ' ἄμφω 'κέρσε τένοντε'
 φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κονίσιον ἐμίχθη.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἔλοντο
 καὶ λυκέην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν'

451^b cf. O 179 γ
 85 Φ 477

[328
 455^b cf. Ξ 497^a χ

456^a = E 81
 456^b = Ξ 466
 457 = 329

449. ἢ μεθῶμεν] ἢ μεθῶμεν? Cf. § 122. || 451. ἐναντίβιον] ἀντίβιον Eust. (cf. § 16). || 452. δαμείσ] τυπίλο T. — ὀλίσησις] -σασσι Ar. || 453. Caesura abest (cf. A 53) et locum insolitum obtinet particula ποτε (cf. § 329⁴). || 457. φθεγγομένου] -νῃ l. a. apud Aristot. Part. anim. III 10 (cf. Verg. Georg. IV 523 sqq.), sed ferri nequit participii forma feminina substantivo κάρη adiuncta. || 458. τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην] *τοῦτο δ' ἀπ' ἐκτιδέην? cf. vs. 335.

sunt Iunonis verba ut vera sic fallacia O 41—44, Somnii a Iove missi mendacia B 12, Minervae X 226 sqq., Mercurii pueruli h. Merc. 274—277, al.

447. μοι] dativus ethicus qui vocari solet: *quod ad me adinet*. „Ne in animum admitte te incolumem evasurum: id ne fiat ego curabo!”

— φύξιν] cf. κ 117.

— Δόλων] ante Ar. fuerunt qui pro participio (δολῶν!) acciperent (cf. A 99), Dolonis enim nomen Diomedi cognitum esse non potuisse; at cf. vs. 478. Poeta id quod et ipse optime sciret et auditores iam compertum haberent, Ulixi quoque et Diomedi cognitum fuisse sumsit imprudens, quid probabile esset non ad ipsius vitae veritatem anxie perpetuo exigens. Cf. N 374—382 Ξ (44—48?) 475 (Ψ 333? 405?) et de similibus Odysseae locis κ 277.

448. ἡμᾶς] § 95. Nostras dicit suas et Ulixis. Cf. Z 414.

451. διοπτρεύσων] †, cf. διοπτῆρ K 562, ἐποπτεύειν π 140, ὀπτῆρ Ξ 261 al.

453. Cf. A 53.

454 sq. Parataxis (cf. Δ 443) effecit ut in enuntiatum primarium abirent verba δ μὲν ἔμελλε... λίσσεσθαι, nam post ἦ καὶ subiectum mutari non solet. Quod poeta ait hoc est: ἦ καὶ μέλλοντός μιν... λίσσεσθαι αὐχένα μέσσον ἔλασσε. Similis verborum structura est A 446 sq. Φ 223 sq. — *Futuri* temporis forma h. l. est λίσσεσθαι, non *praesentis*: λίσσομαι — λί(σ)σομαι ut ἔ(σ)σομαι vel ἀνύ(σ)σομαι vel φρά(σ)σομαι. Breviore futuri forma λίσσεσθαι poeta usus est Π 47. De ipsa re cf. A 500.

458. κτιδέην] cf. vs. 335.

459 sq. λυκέην et ληϊτιδί] utraque vox †. Pro epitheto ληϊτισ dici solet ἀγέλην (cod. -εῖν), si quidem hoc quoque epitheton a voce ληϊς est ductum, non a voce λᾱός, qui sensus non nullis certe locis melius convenit.

- 460 καὶ τὰ γ' Ἀθηναῖνι ληϊτιδι δῖος Ὀδυσσεὺς
 ὑπόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ καὶ εὐχόμενος ῥέπος κῦδα·
 „χαῖρε, θεά, τοισίνδε· σὲ γὰρ πρῶτην ἐν Ὀλύμπῳ
 πάντων ἀθανάτων ἐπιβασόμεθ'. ἀλλὰ καὶ αὐτὶς
 πέμψον ἐπὶ Θρηϊκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς.“
- 465 ὧς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ῥέθεν ὑπόσ' αἰέρας 465^b cf. r 325
 ὅθηνεν ἀνὰ μυρίκην· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε,
 συμμάρψας δόνακας μυρίκῃς τ' ἐριθιλέας ὄζους, 467 cf. h. Merc. 81
 μὴ λάθοι αὐτὶς ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν. 468^b = 394
 τῷ δ' ἐβάτην προτέρω διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα, 469^a = I 192
 470 αἶψα δ' ἐπὶ Θρηϊκῶν ἀνδρῶν τέλος ἔξον ἰόντες. 469^b = 298
 οἷ δ' ἠῦδον καμάτῳ ἀδηκότες, ἔντεα δέ σφι
 καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθόν' ἐκέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμον,
 τριστοιχί· παρὰ δέ σφι ῥεκάστῳ δίζυγες ἵπποι. 473^b = E 195

462. τοισίνδε § 97] τοῖσδεσσι Ω (item CIG. 2388⁷). Cf. φ 93. || 463. ἐπιβασόμεθ'(α) A D T] -δωσόμεθ' Ar. (δῶροις τιμῆσομεν interpretatus) C, -βωσόμεθ' Ribbeck. Cf. X 254 et § 192. || 464. ἵππους] ἄγρυιν l. a. in A. || 465. ὑπόσ'(ε)] sic et ὑποῦ Ar., item vs. 505, cf. etiam A 455 μ 249. || 466. μυρίκην] sic Ar., alii -κη (cf. Θ 441). — δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε] δέ τε σῆμ' ἐπέθηκε Bentley. In vulgata τε molestum est. || 472. (ε)κέκλιτο] κεκλίαν' Bentley (cf. II 68 et § 119).

461. ὑπόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ] laetus deae ostendit nunc spolia hostis occisi, quae mox ei dedicaturus est. Cf. vs. 570 sq. et loci ubi manus vel sceptrum caelum versus tendere dicuntur qui superos invocant (A 234—239).

462. Quod h. l. traditum est τοῖσδεσσι, ab epica quidem dictione alienum est, cui -οισι fuit terminus dativi pluralis, non -οις, sed praeter dialecti Thessalicae formas quasdam, de quibus cf. § 97, conferri possunt formae pronominum Atticae, quibus particulae δέ, μέν, γε ita ut h. l. demonstrativum -δε sunt insertae: τῷδεδῖ, τούτουμηνί, ταυταγί, similia (cf. Ar. Ran. 965). — Dativus plur. pronominis δε alibi in Iliade non extat.

463. ἐπιβασόμεθ'(α)] futurum tempus debetur confusioni duarum notionum: vocamus et: donaturi sumus; cf. vs. 88. Hoc enim est quod dicit

Ulixes: *huc ades dea, prima omnium a nobis vocata, quippe cui victoriam hanc debeamus, ut haec spolia accipias gratum animum testantia.*

464 et 470. Θρηϊκῶν] § 17.

466 sq. Spolia ibi collocat Ulixes ubi mox, cum redierit, facile possit reperire (cf. vs. 526 sqq.).

466. δέελον] *clarum*, quod cerni posset facile. Forma contracta δηλος legitur v 333; alibi apud H. non reperitur simplex, sed comp. ἐκδέελοσ (-δηλοσ Ω) E 2, εὐδήελοσ (-δεῖελοσ Ω) β 167 al.

467. συμμάρψας] comp. †.

— δόνακας] cf. Σ 576.

468. θοὴν διὰ νύκτα] cf. vs. 394.

470. τέλος] cf. H 380.

471. ἀδηκότες] cf. vs. 98.

473. τριστοιχί] †, cf. τρίστοιχος μ 91, μεταστοιχί Ψ 358, 757.

— ῥεκάστῳ] eorum quidem qui curru pugnabant, *principibus* igitur.

- Ρῆσος δ' ἐν μέσῳ ἤυδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκέες ἵπποι
 475 ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶς' ἐδέδεντο.
 τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάροιθε ψιδὼν Διομήδε' ἔδειξε·
 „οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνὴρ, οὔτοι δέ τοι ἵπποι,
 οὓς νῶϊν ἐπίφανσκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς.
 ἀλλ' ἄγε δῆ, πρόφερε κρατερὸν μένος· οὐδέ τί σε χοῆ
 480 ἐστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν, ἀλλὰ λύ' ἵππους. 480^b cf. δ 35
 ἦε σύ γ' ἄνδρας ἔναιρε, μελήσουσιν δ' ἔμοι ἵπποι.“ 481^b = E 228
 ὧς ῥά τοι, τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη· 482 cf. ω 520
 ῥ' ἔπειθε δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὥρνυ' ἀφεικῆς 483 sq. cf. Φ 20 sq.
 ἄορι θεινομένων, ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα. 483 cf. χ 308 ω 184
 485 ὥς δὲ λέων μῆλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν,
 αἶγας ἢ ὄϊεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ, 486^b cf. π 783
 ὧς μὲν Θρηάκας ἄνδρας ἐπώλετο Τυδέος υἱός,
 ὄφρα θυώδεκ' ἔπεφνε. ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,

478. ἐπίφανσκε] πῖφ. (i) Ω. || 484. ἐρυθαίνετο] φοινίσσεται schol. Ar. Pac. 303 (item Suid.). ||
 486. αἶγας (i) § 64] αἶγες (σ)σιν.

475. ἐπιδιφριάδος] †. Significatur frons currus, cuius ora ἀντυξ vocabatur; ἐξ ἀντυξος habenae alligantur E 262, 322. Cf. ἐπιδιφρίον θέμεναι currui imponere o 51, 75.

— ἱμᾶς'(i) non dicuntur habenae, sed alia lora; cf. vs. 499 et Θ 544.

476. προπάροιθε] ante oculos. Ar. prior, et λ 483 certe adverbium sic ad tempus translatum est (ubi cf. tamen v. l.); ρ 277 ab altera notione ad alteram fit transitus. Similis quæstio est A 734 X 197.

— Διομήδε'(i) § 71.

478. Δόλων] cf. vs. 447.

— ἡμεῖς] § 92.

479. πρόφερε... μένος] cf. Γ 7.

480. Coll. vs. 504 sq. et B 775 Θ 544 apparet bigas non paratas καὶ ἐκρεχαλινωμένους (Xen. Anab. VII 2 § 21) adstitisse, quæ ex templo in hostem adigi possent, — quid enim? — sed iugo solutos fuisse equos, id quod et ipsa fert ratio; itaque ad verba λύειν

ἵππους h. l. et vs. 498 non ὑπὸ ζυγοῦ vel ὑπ' ἐξ ὀχέων mente est supplementum (coll. δ 35 al.), sed significant: solvere lora, quibus equi ἐξ ἐπιδιφριάδος sunt alligati.

482—497. Tantam stragem duoheroes non nisi ipsa Minerva favente (cf. Θ 36) edere potuerunt. Et tali patrona dignissimos se praestiterunt. Nam in hostem licita fuerunt quælibet, et λόχονδε ἵμεναι multo maioris audaciæ atque fortitudinis fuit, multo maiore laude dignum fuit habitum, quam ἅμα λαῶι θωρηθῆναι (cf. vs. 240 et A 226 sq. N 277 sq.).

485. ἀσημάντοισιν] †, non custoditis, σημάντορος οὐ παρεόντος, ut dicitur O 325. Vox σημάντωρ praeterea legitur h. Ap. 542 Merc. 367 Cer. 131; cf. σημαίνειν iussa dare A 289 K 58 al.

488—495. θυώδεκ'(α)... τρισκαίδεκα-ton] numerus „rotundus”, cf. E 193. Huiusmodi locis in Iliade usurpari solet numerus novenarius (cf.

- ὃν τινα Τυδεΐδης ἄορι πλήξειε παραστάς,
 490 τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἤφευγ' ὥστε,
 τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλίτοριχες ἵπποι
 ῥεῖα διέλθοιεν μηδὲ τρομεοῖατο θυμῷ
 νεκροῖσ' ἐμβαίνοντες· ἀφ' ἧθεσκον γὰρ ἔτ' αὐτῶν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κινήσατο Τυδέος νείος,
 495 τὸν τρισκαιδέκατον μελιηδέα θυμὸν ἀπέφρα
 ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη
 τῇ νύκτι, Οἰνεῖδαο πάϊς, διὰ μητιν Ἀθήνησ.
 τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς ἴλεε μώνυχας ἵππους,
 σὺν δ' ἤειρεν ἱμάσι καὶ ἐξήλαυνεν ὁμίλου

495^b = λ 203 cf.
P 17

489. πλήξειε] sic Ar., alii olim -ξασκε. Cf. B 188, 198. || 493. ἐμβαίνοντες L] ἀμβ. Ω. Cf. Z 65 x 164. — ἀφ' ἧθεσκον] ἀφ' ἧθεσκον Hesychius, ἀφ' ἧθεσσον vel -σαν Ω. — ἔτ' αὐτῶν] αὐτῆς Hoogvliet (cf. § 98). || 495. ἀπέφρα § 150^b] ἀπηύρα. || 497. Zen. Aristoph. om., Ar. (?) — *τῇ νύκτι (νυκτί)] τὴν νύκτι(α). Accusativus (= per illam noctem, ut Σ 274) hinc est alienus. — Οἰνεῖδαο] neglecto f (cf. E 813); *τῇ νυκτί, Φοινητάδῃ?

Π 785), sed nunc nisi quaterni e tribus Thracum ordinibus (cf. vs. 473) milites fuissent caesi, equis satis lata via vix patuisset.

490. Ὀδυσσεὺς] iteratur subiectum, ut locis crebris ubi ex abundantia additur δ δέ (cf. A 190).

493. ἀφ' ἧθεσκον] †. De re cf. vs. 434. — αὐτῶν] aut αὐτοῖ poeta dedit (ipsi equi, ut milites Thraces) aut gravius aliquod subest vitium; cf. nota crit.

495. μελιηδέα θυμόν] imitatus est Verg. Georg. III 495 *dulces animas* . . . reddunt. Sed multo minus insolitum est adiectivum *dulcis* ita translatum (= γλυκύς) quam μελιηδέης, quod *ciborum* et *vini* epitheton est Δ 346 alibi. Item P 17 λ 203, cf. etiam λ 100 τ 551.

496. κακὸν . . . ὄναρ] quae in somno cernuntur species, creduntur revera adstare cubili dormientis (cf. Ψ 62—101). At nunc Rheso non umbra fñanis et innocua adstat, sed insomnium tristissimum, quippe verum, quo oppressus ultimum spiritum duxit, haud secus anhelans atque qui incubo urgentur. Amari risus plena est locutio; nam

malum illud somnium dicitur ipse Diomedes. Nempe homines dormientes, si quis eorum cubili adstet, per somnum agitari solere, nota res est. Minime autem spurius est versus 497, quem damnarunt veteres, sed quam maxime necessarius, licet displiceat neglectum f nominis Φοινηδέος.

498 sq. A Troianis non captabuntur Achillis equi immortales, quos Hector superbiens modo speculatori promisit, Rhesi autem equi incomparabiles in castra Achivorum abiguntur, ut ante triduum Aeneae equi divini (E 323 sqq.) illuc a Diomede sunt abacti.

498. ἴλεε] cf. vs. 480.

499. *Loris Ulixes alterum equum alteri alligat* (cf. vs. 475 et Θ 544), quo facilius ambos simul regere possit. Verbum συναείπειν (an. -είπειν?), cui cum *tollendi* verbo αείπειν nihil est commune, valet συζευγνύναι, item O 680, qui locus cf. — Cognata sunt συνήορος Θ 99, τετράορος ν 81, παρήορος et παρηορίν Θ 87 al., attica ευνωρίς, τετρωρίς, τέτρωρος.

500 τόξωι ἐπιπλήσων, ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαεινὴν
ποικίλου ἐκ δίφροιο ᾠήσατο χερσὶν ἐλέσθαι
ῥοίξῃσιν δ' ἄρα πιφάουσιν Διομήδεϊ δίωι.

αὐτὰρ ὃ ῥε μὲρμήριξε μένων ὃ τι κύντατον ἔρδοι
ἦ ὃ γε δίφρον ἐλών, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
505 ῥυμοὶ' ἐκφερούοι ἦ' ἐκφέροι ὑψόσ' ἀείρας,
ἦ ὃ γ' ἔτι πλεόνων Θρηϊκῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο. 506 cf. E 673
ἥος ὃ ταῦθ' ὠρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη 507* = A 193
ἐγγύθεν ἰσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον

„νόστον δὴ μνήσαι, μεγαθύμον Τυδέος υἱέ,
510 νῆας ἔπι γλαφυράς, μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς,
μὴ ποθὶ τις καὶ Τρῶας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.“
ᾧσ' ῥάθ', ὃ δὲ ξυνέηκε θεῶσ' ἰόπα φωνησάσῃς, 512 = B 182
καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσετο· κόψε δ' Ὀδυσσεὺς

503. ἔρδοι] neglecto ς. || 505. ὑψόσ'(s)] sic et ὑψοῦ Ar. (cf. vs. 465). || 506. ὃ γ' ἔτι Nauck] ὃ γε τῶν C, ἔτι τῶν Ω. Cf. E 673.

501. ποικίλου ἐκ δίφροιο] *e Rhesi curru variegato*. Cuius equos abigit curru relicto. Currum *quomodo* coloribus variegatum poeta sibi finxerit ut intellegamus, conferatur Iunonis currus capsus loris aureis et argenteis πεποικιλμένος E 727. *Capsus* non nisi h. l. dicitur ποικίλος, sed ἄρματα passim.

504—506. ἦ ... ἦ(ἐ) ... ἦ] non trichotomia haec est, sed dichotomia, att. εἶτε ... ἦ ... εἶτε. Ulixi vocanti obtemperare non vult Diomedes, novorum etiam facinorum appetens; aut enim Rhesi currum et arma splendida secum trahere vult vel etiam sublimia deferre in castra, aut plures etiam hostes trucidare. Cf. vs. 387—389.

505. ῥυμοῖ'(o)] § 59.

506 et 518. Θρηϊκῶν] § 17.

— ὃ γ'(ε)] cf. A 190.

507. ἥος] § 323.

508—511. Ut somno detinerentur Thracæ dum inter eos saeviit Dio-

medes, effecit Minerva; iam vero in eo est ut eos expergeficiat Apollo.

510 sq. μὴ ... μὴ] duo sic enuntiata subiunguntur verbo μνήσαι.

511. ποθὶ] § 322.

513. ἵππων ἐπεβήσετο] h. l. et vs. 529 non *currum conscendere* significat ἵππων ἐπιβαίνειν, ut alibi constanter (E 46 al.), sed *equorum dorsum loris iunctorum, alterius* igitur equi dorsum; cf. Eur. Rhes. 783 O 679—686 e 371. Quæ res nihil habet quo hic locus vel etiam tota vicinia in suspicionem adducatur. Non enim recentiore demum aevo homines artem equorum dorso insidendi didicerunt, sed ut semper hanc artem calluerint ex quo equi sunt perdomiti, fert ratio; *in bello* vero ut heroes armati non dorso equorum sed curru uterentur, effecit parva equorum priscorum statura (cf. Herodot. V 9). Nunc autem Ulixes et Diomedes id facientes quod fert res, praeter morem conscendunt equorum dorsum; qui quin ferre eos

τόξω· τοὶ δ' ἐπέτοντο θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- 515 οὐδ' ἀλασκοπιῶν εἰχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
ὥς ῥίδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσαν
τῇ κοτιέων Τρώων κατεδύσετο πολλὸν ὄμιλον,
ᾧρσεν δὲ Θρηϊκῶν βουληφόρον Ἰπποκόωντα,
Ῥήσου ἀνεψιὸν ἑσθλόν. ὃ δ' ἐξ ὕπνοι' ἀνορούσας
520 ὥς ῥίδε χῶρον ἐρῆμον, ὅθ' ἕστασαν ὠκέες ἵπποι,
ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέησι φονήῃσι,
ὠϊμῶξέν τ' ἄρ' ἔπειτα φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον.
Τρώων δὲ κλαγῆ τε καὶ ἄσπετος ὄροτο κυδοιμὸς
θυνόντων ἄμυνδισ' ὀθέοντο δὲ μέγρερα φέργα,
525 ὅσας ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.

515 cf. N 10 Ξ
135 & 285 Hes.
Theog. 466

[591
522 = Ψ 178 Ω
522^b cf. II 491
523 cf. Σ 218

οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἔκτανον ὄθι σκοπὸν Ἑκτορος ἔκταν, 526^a = Σ 520 cf.
ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἐρυξε Διὶ φίλος ὠκέας ἵππους, Δ 210
Τυδεΐδης δὲ χαμᾶζε θορῶν ἔναρα βροτόντα

515. ἀλασκοπιῶν] ἀλαὸν σκοπιῶν Zen., ἀλαὸς σκοπιῶν A² et lemma scholii A, quod sic ibi redditur: „οὐ τυφλὸς ἐσκοπίασεν, ἀλλὰ τοῦαντίον δεδορκῶς”; sic Ar.? Nauck coniecit ἄλιον σκοπιῶν (coll. vs. 324), Caner ἀλαοῦ σκοπιῶν. Redit locutio N 10 Ξ 135 & 285 Hes. Theog. 466. || 517. πολλὸν § 83] πολὺν. || 522. Ante vs. 520 collocabat Zen.

potuerint non est dubitandum, insolitae enim erant staturae (vs. 436). Alteri equo insiluisse *Ulixem* et aurigae officio functum esse docet contextus. Minervae igitur alumnus, qui domi artis equestris peritus fieri non potuerat, huic quoque artificio satis difficili haud imparem se praestitit. Etiam vs. 567—571 *equorum* tantum fit mentio, non currus, et Dolonis spolia commemorantur, de Rhesi vero armis plus quam humani splendoris, quae in illo curru iacebant, siletur. Non finxit igitur poeta haec quoque esse abrepta.

514. τόξω] cf. vs. 260 sq.

515. Non caecum speculatorem egisse dicitur Apollo (non nullis oculis observasse Verg. Aen. XI 725), cui locutioni similis est sermonis familiaris vox nostras, qua „ne naso spectet” iubetur

quis vel „an naso spectaverit?” rogatur. Parum quidem misero Rhese eiusque militibus prodest oculata haec Apollinis vigilia, sed cur deus nunc demum accedat ad locum caedis docet versus sequens.

516. μετὰ... ἔπουσαν] *petentem*, ut Θ 126. Cum Minervam Apollo ad Diomedem accedere vidit (cf. vs. 507 sq.), ipse adiit Hippocoontem. Nempe hactenus et ipse, ut Minerva ceterique di, abstinuit se a rebus Troianorum et Achivorum, Iovis iussis obtemperans (cf. Θ 10 sqq.).

518. *Aurigam* Rhesi recte intellexit poeta qui fecit Rhesium tragoediam. Cf. Λ 521 sq.

519. ὕπνοι(ο)] § 59.

524. ὀθέοντο] § 7, 17, 191.

528 sq. ἔναρα—ἐτίθει] onustis enim manibus Diomedes equum denuo

- 529 ἐν χείρεσσ' Ὀδυσῆ' ἐτίθει, ἐπεβήσετο δ' ἵππων.
 532 Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε 'φώνησέν τε'
 „ὦ φίλοι, Ἀργεῖων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ψεύσομαι ἢ ἔτυμον φερέω; κέλεται δέ με θυμός.
 535 ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει.
 αἶ γὰρ δὴ Ὀδυσσεύς τε ἰδὲ κρατερὸς Διομήδης
 ὦδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἔλασαίατο μώνυχας ἵππους!
 ἀλλ' αἰνῶς δέδφοικα κατὰ φρένα, μή τι πάθωσι
 Ἀργεῖων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.“
 540 οὐ πῶ πάν 'φέφρητο φέπος, ὅτ' ἄρ' ἤλυνθον αὐτοί.
 καὶ ῥ' οἷ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα, τοὶ δὲ χαρέντες
 δεξιῇ ἡσπάζοντο φέπεσσι τε μιλχιόισι.
 πρῶτος δ' ἐξερέεινε γερήνιος ἵπποτα Νέστωρ
 „φείπ' ἔγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῆδος Ἀχαιῶν,
 545 ὅππως τοῦσδ' ἵππους 'λάβετον' καταδύντες ὄμιλον

530 ἄματιζεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἀφίκοντ' ἐπετέσθην
 νῆας ἔπι γλαφυράς, τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.

530sq. = A 519sq.
 530 = E 768

529. (ἐτίθει] δίδου l. a. in A. || 530 sq. Cf. comment.; versum 531 om. A O T. ||
 530. ἵππους A C] Ὀδυσσεὺς D T, ἑλάν (ἐλάειν) Bentley (ut E 366 al.; cf. v. l. A 519). ||
 534. Om. Zen. || 536. ἰδὲ Nauck] καὶ ὁ (cf. vs. 363). || 538. κατὰ φρένα] μετὰ φρεσὶ Ar. T.
 Cf. A 555 I 244 ω 353. || 539. οἱ ἄριστοι] ὄριστοι Ar. (cf. A 288). || 545. 'λάβετον] λα-
 βήτην Zen. (cf. § 115).

conscendere nequit. Currum vero po-
 tuisset.

529. ἐπεβήσετο δ' ἵππων] cf. quae
 ad vs. 513 sunt disputata.

530 sq. Si genuinus est versus 531,
 quem codices optimi omittunt, sequen-
 dus est Agar, vs. 530 verba τῷ δ' οὐκ
 ἀφίκοντ' ἐπετέσθην in parenthesi collo-
 cans, ut φίλον ἔπλετο ad Diomedem,
 non ad equos pertineat. Sed vix
 videtur dubium quin uterque versus
 postmodo sit insertus; nam *flagel-*
landi verbum non potest non miros
 nos habere, postquam poeta disertis
 verbis modo dixit Ulixem *arcu* equos
 propterea instigasse quod flagellum
 ei ad manum non esset (vs. 500 sq.).
 Quod flagellum dein Diomedem secum
 attulisse, vel poetam neglegentius

nunc loqui, parum probabiliter aliquis
 statuerit.

532. Cf. Ψ 450. Audit equos
 Nestor, non cernit, vixdum enim
 allucescit.

534. *Verumne an falsum dicturus*
sum? Quicquid id est, dicam quod
verum duco. — Verbum ψεύδεσθαι
errare valet h. l. et loco par.; cf.
 ἐπιτορκος vs. 332.

537. ὦδ' ἄφαρ] *sic statim*, re post
 breve temporis spatium tam prospere
 gesta.

538 sq. *Sed quam maxime vereor*
ne Troianorum eos persequentium hic
sit strepitus.

540. ῥέφρητο] § 306.

543. γερήνιος] cf. B 336.

544. μ'(οι)] § 13.

- Τρώων; ἢ τίς σφωε ἴπῳρεν θεὸς ἀντιβολήσας,
 αἰνῶς ἀκτίνεσσι φεφονόκε θελίῳ;
 αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι, οὐδέ τί φημι
 μιμνᾶζειν παρὰ νηυσί, γέρων περ ἔων πολεμιστής. 549^a = B 392
- 550 ἄλλ' οὐ πῶ τοίους ἵππους ἴδον οὐδ' ἐνόησα.
 ἀλλὰ τιν' ὅμ' ὄϊω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα·
 ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς 552 = H 280
 κοῦρη τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπις Ἀθήνη.“
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
- 555 „ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 ξεῖα θεός κ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας ἡέ περ οἶδε 555^a = γ 231
 ἵππους δωρήσαιτ', ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροί εἰσι. 557^b = γ 368 π 39
 ἵπποι δ' οἶδε, γεραίε, νεήλυδες, οὓς ἐρεεῖνεις, x 289 cf. A 169
 Θρηῖκιοι τὸν δέ σφι γάνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
- 560 ἔκτανε, πὰρ δ' ἐτάρους δύο καὶ δέκα πάντας ἀρίστους. 560^b cf. π 251
 τὸν τρισκαίδέκατον σκοπὸν εἵλομεν ἐγγύθι νηῶν,
 τὸν ἅα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
 Ἐκτῶρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγανοί.“ 563^b = H 386
 ὅς φειπὼν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους

546. σφωε] sic Ar., σφῶϊ Zen. (pro dativo id habens). || 547. *φεφονόκε] φονόκεος Ω. Aut accusativus aut verbum finitum (φέφικτον) requiritur. || 548. ἐπιμίσγομαι] ἀναμ. Demetrius Ixion. || 552. ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ] cf. H 280. — σφῶϊ] σφῶ Demetrius Ixion T (cf. § 92). || 556. κ'(ε)] γ' Ω (cf. vs. 246 et γ 231). || 561. τρισκαίδέκατον] τετρακαίδ. l. a. ant. (cf. comment. et Z 319).

548. αἰεὶ] *perpetuo*, ex quo (*his ipsis diebus*) cum *Troianis pugnare coepimus*. Belli diutius protracti, quae notio ab Iliade aliena est, hunc verbum indicium habere non est cur arbitremur.

551. ὅμ'(ι)] § 92.

552. φιλεῖ] singularis ut A 255.

556. οἶδε] nominativus ut Z 477.

557. δωρήσαιτ'(ο)] verbum finitum †; adi. verbale δωρητός *donis placabilis* i 526.

— ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροί εἰσι] *multo enim praestant (di) mortalibus*. Quantum hominibus di, tantum dona divina humanis praestant.

561. De numeris cf. vs. 488—495

et E 193. — *Tredecim* numerus est rotundus, apparet autem in computatione non iam rationem haberi ipsius Rhesi.

562. διοπτῆρα] †; cf. vs. 451.

563. προέηκε] singularis ut A 255.

564. τάφροιο διήλασε] per viam qua porta castrorum adibatur (τὴν ἱππηλασίην ὁδόν H 439), — non per ipsam fossam! Item M 120, et διασεύεσθαι Θ 343 K 198 M 50 O 1, διασεύεσθαι K 194, ἐξελαύνειν Θ 255. M 62 vero διὰ ταφρὸν ἐλαύνειν dicuntur aurigae qui ipsam fossam transscendere frustra et temere conantur. Utrumque enim praepositione διὰ poterat significari.

- 565 καρχαλάων ἄμα δ' ἄλλοι ἦσαν χαίροντες Ἀχαιοί.
οἳ δ' ὅτε Τυδεΐδew κλισίην εὐτυκτον ἵκοντο,
ἵππους μὲν κατέδησαν ἐν τμητοῖσιν ἱμάσι 567^b = Φ 30
φάτνῃ ἔφ' ἱππέειν, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
ἔστασαν ὠκύποδες μελιμνῆα πυρὸν ἔδοντες·
- 570 νηὶ δ' ἐνὶ προμνηῖ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος
'θῆκ' Ὀδυσσεύς, ὅφρ' ἱρὸν ἐτοιμασσαίαι' Ἀθήνη.
αὐτοὶ δ' ἰδρῶα πολλὸν ἀπεννίζοντο θαλάσσην
εἰσβάντες κνήμας τε ἰδὲ λόφον ἀμφί τε μηρούς.
αὐτὰρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ριδρῶα πολλὸν
- 575 ῥίψεν ἀπὸ χρωτὸς καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ, 575^b cf. N 84
578 δειπνῶι ἐφρίζανέτην, ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη
πλείον ἀφυσσόμενοι ῥεῖβον μελιμνῆα ροῖνον.

576 εἴς δ' ἄσαμίνθους βάντες ἐν ξιστᾷ ῥοῦσαντο.
τῷ δὲ λοεσσαμένῳ καὶ ἀλειψαμένῳ λίπ' ἑλαίῳ

576 = δ 48 cf. ρ 87

577 cf. ζ 96

576 sq. Del. Bergk; balnea in castris non fuisse cum per se intellegitur tum e versibus proximis efficitur. || 579. ἀφυσσόμενοι Ar. A] -σάμενοι Ω (cf. Γ 295).

565. καρχαλάων] § 191.

566. Τυδεΐδew] § 55.

567. ἱμάσι] cf. Θ 544.

567—578. Cf. A 620—623.

568 sq. Ad *Diomedis* ceteros equos ducuntur equi Rhesi, quia *Ulixi* neque bigae erant neque praesepe. Cf. A 488 et δ 601 sqq.

570 sq. *Ulixesspolia*, quae *Minervae* novit (cf. vs. 461), interim asservaturus est in suo tabernaculo, donec (ὅφρα) locum sacrum iis paraverit. *Arboris trunco* eum arma affixurum, qui inter posteros viguit mos, poeta videtur significare. Cf. H 82 sq. et γ 274.

572 et 574. ἰδρῶα] § 77.

— ἀπεννίζοντο] § 27.

— θαλάσσην] *aqua marina*; item ε 455 θ 138 Ar. Plut. 658 Antiphan. fr. 23³ inscr. Cea 5398¹⁶ Collitz. al.; cf. ἄλσ = 273 β 261 ε 454, χθών *gleba* = 272.

573. *Colli* mentio nominibus *crurum*

et *lumborum* interserta primo aspectu mira videtur; sed hoc est quod poeta voluit: *aquam ingressi non crura tantum* (quae alluit unda) *lavarunt, sed etiam cervices atque lumbos*. Vox λόφος *cervicem humanam* significat etiam in adverbio κατάλλοφάδεια κ 169, cf. praeterea translatum λόφος = *collis* λ 596 π 471 h. Ap. 520 XVIII 6. Ceteris locis *iubas equinas* significat (*cervicem equinam* Ψ 508). Ratione inversa ἔθειραι a recentioribus poetis etiam *crines humani* dicuntur (cf. h. Ven. 229 Bacch. 4 Aesch. Pers. 1062 al.).

575. χρωτὸς] forma recentior pro χροός, ut χρώτα pro χροά σ 172, 179 Hes. Op. 556. Cf. § 77.

576. ῥοῦσαντο] § 295.

577. λίπ' (λίπι)] § 13.

578. δειπνῶι] temporis igitur nullam rationem habent, defessi nimirum post laborem nocturnum et fame stimulatī. Ceteris vix est *ientandi* tempus, nedum *cenandi*. Cf. Θ 53.

Ἀγαμέμνονος ἀριστεία.

Λ	ἥως δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο ῶρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φάος φέροι ἥδ' ἐβροτοῖσιν Ζεὺς δ' Ἐριδα προΐαλλε θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χειρὶν ἔχουσιν.	1 sq. = 1 sq. 2 = T 2
5	ἵππ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγαλήτει νηὶ μελαίνῃ, ἥ ῥ' ἐν μεσσήτωι ἤσκε γεγωνέμεν' ἀμφοτέρωσσε, ἡμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο ἥδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος, τοί ῥ' ἔσχατα νῆας ἐφίσας ἔφρυσαν, ἠνορένι πύσυννοι καὶ κάρτει χειρῶν.	5-9 = Θ 222 sqq.
10	ἔνθα στᾶσ' ἦϋσε θεὰ μέγα τε δρεινόν τε ῥοῖτι, Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ὥρσε ρεκάστωι καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμιζέμεν' ἥδ' ἐμάχεσθαι. τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἢ ἐνέεσθαι	10 ^a = E 784 11 cf. B 451 11 ^b sq. = Ξ 151sq. 12 = B 452 13sq. = B 453sq.

11. ὥρσε Bentley] ἔμβαλ', item Ξ 151. Cf. B 451 E 139. || 13 sq. Zen. om., Aristoph. Ar. —

1 sq. Imitatur Verg. Aen. IV 584 sq. — Poetae nostro *Tithonum* esse heroem immortalem factum (cf. ε 333—335), in littore Oceani cum ipsa Aurora vitam beatam transigentem (cf. μ 1—4), testatur ἀγαυός adiectivum. Non cogitavit igitur senem grandaevum et debilem, quem ut fugiat Aurora primo mane surgat, sed recentiorum poetarum hoc fuit inventum (cf. h. Ven. 219—239). Regum Troianorum stirpi Tithonus inseritur Υ 237, ut *Ganymedes* Iovis minister (cf. E 266), cui ne ipsi quidem annis volventibus obrepsit senectus.

2. φάος] § 71.

4. πολέμοιο τέρας] quid poeta dicat nescimus. Quadamtenus similis est E 593, ubi *Belli* dea *Tumultum* „habere” dicitur; quamquam illic *tumultum* habere id quod *tumultum* sive *terrorem* pugnantibus inferre, moderari significat (cf. E 749 Θ 393 Λ 271 α 53

β 346 δ 737 et μ 92), nostro vero loco Eris (de qua dea cf. vs. 13 sq. et Δ 440) aliquid quod *cerni* possit *manibus tenere* dicitur, ut Agamemnon Θ 218—221.

5 sq. Cf. Θ 222 sq.

7 sq. Cf. N 681.

10 sq. ἦϋσε... ῥοῖτι'(α)] *voce acuta, stridula clamabat*, ὠρθίασεν. Adi. redit h. Cer. 20, 433.

12. πολεμιζέμεν'(αι)] § 125.

13 sq. Facile intellegitur post cladem hesternam multos pronos fuisse ad fugam in patriam capessendam, ut ipse Agamemnon fuit heri (cf. ι 26—28). Iam vero et hunc, cui animum fecit Ulixix et Diomedis facinus hac nocte fortiter exantlatum, et milites ut spretis quae metus suggerat consiliis fortiter pugnent permovet Laudis studium, a Iunone et Minerva immissum (cf. vs. 45 sq.). Duo viri si tale quid sunt ausi et

- ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλῃν εἰς πατρίδα γαῖαν.
 15 Ἀτρεΐδης δ' ἐνόησεν ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγε
 Ἀργεῖους· ἔν δ' αὐτὸς ἐδύσετο νώροπα χαλκόν. 16^b = B 578
 κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε 17-19 = Γ' 330
 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοισ' ἀραρυίας. sqq.
 δευτέρου αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνε,
 20 τὸν ποτὲ φοι Κινύρης δῶκε ξεινήϊον εἶναι, — 20^b = K 269
 'πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, — οὐνεκ' Ἀχαιοὶ
 εἰς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον
 τούνεκά φοι τὸν ἔδωκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ.
 τοῦ δ' ἦ τοι δέκα τ' οἴμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο,

15. ἐνόησεν Naber] ἐβόησεν. Cf. E 669 al. || 24 sq. δέκα τ' ... τε Heyne] δέκα... δὲ vitio metrico, δέκα ἔσαν οἴμοι Brandreth (dein servans δέ).

perficere potuerunt, quid non potuerunt cuncti!

15. In precibus inactive dolore nihil praesidii esse postquam intellexit Agamemnon et ipsos milites animos sumsisse sensit, fortiter decertare — et si fors ferret, mori — secum decrevit. Est hodie ἐν πρώτοισι μαχασόμενος, Diomedis contemtim se increpantis (I 32 sqq. et 709) haud immemor.

— ζώννυσθαι] *armari* in universum nunc valet, ut κορύσσεσθαι et θωρήσσεσθαι. Item χαλκόν ζώννυσθαι Ψ 130.

16. νώροπα χαλκόν] cf. B 578.

19—28. Unus hic thorax in carminibus epicis fusius describitur, dicitur autem opus artis peregrinae, ut loricae Megetis (O 529—534) et Astero-paei (Ψ 560—562), insoliti igitur aliquid poetae visus est. — Cinyras rex Cypri, Agamemnonis hospes, alibi apud H. non commemoratur. Etiam in longinquam illam insulam famam Agamemnonis regis potentis et expeditionis ab eo susceptae pervenisse poeta significat, donum igitur ei obtulisse Cinyram, quo sibi redderet propitium. Et Achivos Troiam petentes

hospitio excepisse Cinyras dicitur in scholiis; cui opinioni favet vox ξεινήϊον, sed obstat vs. 22, magis etiam ratio locorum. Id qui cecinit poeta — in Cyprii carmine? — ignorabatne Cypirus insula ubi sita esset?

21. 'πεύθετο ... Κύπρονδε] cf. Δ 455.
 — οὐνεκ'(α)] *quia*; respondet τούνεκα vs. 23.

22. ἀναπλεύσεσθαι] *iter per altum mare suscepturos esse*. Compositum redit μ 234, ubi item *altum mare petere* significat; cf. etiam v. l. γ 276. Etiam ἀνάγειν Z 292 *per mare altum ducere* significat (littora non legentem).

24 sq. Et dextra pars thoracis et sinistra ornata erat *striis fulvis* (|) sex, quae *caeruleas* (||) quinque includebant, *striis albis* (|) decem a fulvis seiunctas {|||}{|||}{|||}{|||}{|||}.

24 οἴμοι] cf. Γ 417.

— κυάνοιο] vox Λ 35 η 87 redit. Qua Odysseae l. l. non verum *lapidem lazuli* significari, sed *vitrum caeruleum* lapidis illum colorem imitatum, docuisse videntur rudera regiae Tirynthiae; neque nostro loco poeta videtur cogitasse lapillos aeri insertos, sed colorem superinductum. Cf. Σ 564.

- 25 δώδεκά τε χρυσοῖο καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο·
κύνειοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν
τρεις φεκάτερθ', ἴρισσι φεφικότες, ἃς τε Κρονίῳ 27^b = E 522
ἐν νέφει ἐστήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν ὀάλετο ξίφος· ἐν δέ φει ἥλοι 29^a = B 45
- 30 χρύσειοι ὀάμφαινον, ἀτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν
ἀργύρεον, χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός.
ἂν δ' ἔλετ' ἀμφιβρότην πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν,
καλὴν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν,
ἐν δέ φει ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐφείκοσι κασσιτέροιο
- 35 λευκοί, ἐν δὲ μέσοισ' ἔεν εἶς μέλανος κύνειοι.

25. εἴκοσι] neglecto φ, χρυσοῦ καὶ ἐφείκοσι Bentley. || 26. κύνειοι... ὀρωρέχατο] σμερδα-
λαί... ἐλιχμῶντο Aristoph. (cf. Aristoph. com. Vesp. 1033 Pac. 756). || 27. ἴρισσι] ne-
glecto φ, Ἐρίδεσσιν Zen. || 33. ἦσαν] ἦσαν l. a. ant. || 35. λευκοί'(ο) olim quidam] λευκοί
Herodianus Ω metro invito (cf. § 14 et 59). — μέσοισ' ἔεν εἶς (εἶς ἦν) vHerwerden]
μέσοισιν ἔην Ω. An *ἐν δ' ἦσαν λευκοῖο ἐφείκοσι κασσιτέροιο (κύκλοι), | ὀμφαλὸς ἐν μέσοισιν
ἔεν μέλανος κύνειοι, ut clipei similis atque thoracis (cf. vs. 25) fuerit ornatus? Sic locus
fiat Gorgoni Terrori Metui. Cf. comment.

25. κασσιτέροιο] *stannum armis* (vel
curru) non firmandis sed ornandis
(cf. Ψ 561) etiam Α 34 Σ 474, 565,
574, 613 Φ 592 Ψ 503, 561 inservit.
Non congruit versus spurius Υ 271.

27. ἴρισσι φεφικότες] variis coloribus
resplendet anguim corpus lubricum.
Cf. Verg. Aen. V 87—89.

28. νέφε'(ῖ) § 71.

30. χρύσειοι] cf. B 45.

31. χρυσέοισιν] § 18 et 61.

— ἀορτήρεσσιν] ceteris locis (Α 609
v 438 ρ 198 σ 109) legitur singularis
vocis numerus, *balteum* significans;
h. l. plurali numero indicantur *liga-
menta aurata* (an *fibulae aureae*?), qui-
bus balteo iuncta est vagina.

32 sq. Quoniam κύκλοι clipei nunc
commemorantur, patet *clipeum rotun-
dum* cogitari, ut passim ubi ἀσπίδων
fit mentio (cf. Σ 478); harum igitur
epitheton ἀμφιβρότην, quod etiam
B 389 M 402 Υ 281 legitur, non in-
dicare prisca scuta „Mycenaea” (cf.
E 453), sed cogitandos esse clipeos

orbiculares et tantos ut corpus mili-
tis inde a mento usque ad pedes
tegerent. Cuiusmodi clipeos exhibet
vas quoddam saeculo a. Chr. VII° ab
Aristonotho pictum. *Circulis* concen-
tricis superficiem clipeorum ornare
ipsa rerum natura artifices docuit;
nam coria aliquot aliud alio maiora
inter se consuenda erant et lamina
aerea his erat superinducenda. Cf.
Υ 275 sq., 280 Σ 483—608 et H 222 sq.
M 296 sq. — Quoniam verbis *pingitur*
Agamemnon, aerea clipei lamina, quae
sola cernitur, etiam sola commemo-
ratur, corii subditi non fit mentio.

34 sq. *Umbones* plures unus cli-
peus non recipit. Nam *bullae* quibus
clipei ornabantur (Helbig Epos¹ 226)
umbilici apte dici vix potuerunt; cuius
nominis ea est vis ut unus tantum,
ut in ventre, sic in clipeo esse possit
ὀμφαλός. Vitium igitur locus contra-
xisse videtur; cf. nota crit.

34. κασσιτέροιο] cf. vs. 25.

35. κύνειοι] cf. vs. 24.

- τῆι δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο 36 sq. cf. E 739
 δφεινὸν δερκομένην, περὶ δὲ Δφειμός τε Φόβος τε. 37^a cf. Γ 342
 τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμῶν ξεν, αὐτὰρ ἐπ' αὐτοῦ 37^b cf. O 119
 κνάνεος ῥεφέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δέ φοι ἦσαν
 40 τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἐνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι.
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην ᾗτέτο τετραφάλῃρον 41 = E 743 cf. Γ 336
 ἔππουριν· δφεινὸν δὲ λόφος καθ' ὑπερθεῖν ἔνευε. 42 = Γ 337
 εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρα δύω, κεκορυθμένα χαλκῶι, 43 = χ 125 cf. Γ 18, 338
 ὀξέα· τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
 45 ᾗάμπ' ἐπὶ δ' ἐγδοῦπῃσαν Ἀθηναίην τε καὶ Ἥρην,
 τίονσαι βασιλῆα πολυχρόσιοιο Μυκῆνης. 46 cf. H 180
 ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἔρῳ ἐπέτελλε ϋέκαστος 47 sq. = M 84 sq.
 ἔππους εὔ κατὰ κόσμον ἐρυνέμεν' αὐθ' ἐπὶ τάφρῳι,
 αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες 49 = M 77
 50 ῥώνοντ' ἄσβεστος δὲ βοῆ ᾗγένει ἡῶθι πρό.
 ᾗφθάν δὲ μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳι κοσμηθέντες,
 ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον. ἐν δὲ κυδοιμόν
 ᾗρσε κανὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὀψόθεν ἦκεν ἐφέρσας

36. τῆι τῶι Leaf. — βλοσυρῶπις ἐστι.] vitium metricum. || 38. αὐτοῦ Ar. A D] αὐτῶι C T. ||
 39. ῥεφέλικτο § 41²⁴] ἐλέλικτο. || 40. ἀμφιστρεφέες Ar. A] -στρεφέες Ω. || 43. δοῦρα] δοῦρε Ω
 (cf. Γ 18). || 46. τίονσαι § 165] τιμῶσαι (cf. χ 425). || 51. μέγ' A D] μεθ' C T. Utrum-
 vis cum vs. 52 pugnāt, genitivum autem neque verbum φθάνειν admittit neque prae-
 positio μετὰ (cf. § 316⁴); *μάλ' ἱππῆας? vHerwerden φθάν δ' οἷ γ' (ἱππῆας).

36. Adiectivi βλοσυρῶπις syllaba -is perperam est producta, de ipsa voce cf. H 212; ἐπὶ... στεφανῶσαι de *umbone ornando* nunc dicitur: hunc tenet Gorgo, cui latera tegunt Terror et Fuga. Cf. περὶ μὲν... ἐν δέ... E 739—742.

38. ξεν] § 302.

40. ἀμφιστρεφέες] †, *inter se complexae*, ut postea fuerunt in capite columnae victoriam Plataeensem celebrantis. Cf. etiam Herculis balteus λ 610—612.

41. ἀμφίφαλον... τετραφάλῃρον] cf. E 743.

45. ἐπὶ... ἐγδοῦπῃσαν] *eminus* (cf. vs. 74—78) *tonuerunt*, favorem testa-

tae. Iuppiter vero alia omnia Achivis portendit (cf. vs. 52—55). Ceteris locis apud Homerum verbum γδοῦπῃσαι et substantivum (γ)δοῦπος amiserunt stirpis sonum initialem γ (cf. Δ 504 Ψ 679 al.), quem constanter servavit adiectivum ἐρίγδοπος.

49. πρυλέες] *pedites, pedibus incedentes*; item M 77. Cf. E 743 sq.

50. Ubi nunc est decora illa confidentia, qua taciti hostem Achivi petierunt primum! Cf. Γ 2—9.

51. Cf. nota crit.

53 sq. Sanguinis guttas Iuppiter ex aethere tum quoque demisit cum in eo esset ut trucidaretur Sarpedon, Π 459. Cf. etiam Hes. Scut. 384 sq.

- αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὔνεκ' ἔμелле
 55 πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄριδι προΐᾶψεν. 55 cf. Α 3
 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωισμῷ πεδίοιο, 56 = γ 3
 Ἔκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πολυδάμαντα 56^a = Θ 55
 Αἰνείαν θ', ὃς Τρῶσὶ θεὸς ὥς τίετο δῆμῳ, 56^b = Κ 160
 τρεῖς τ' Ἀντινοριδάς, Πόλυβον καὶ Ἀγάνορα δῖον 58^b = ξ 205 cf. Ε 78
 60 ἠΐθεόν τ' Ἀκάμαντ', ἐπιφείκελον ἀθανάτοισι.
 Ἔκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐξίστην.
 οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλιος ἀστήρ 62 sq. cf. Ε 5 sq.
 παμφαίνων, τότε δ' αὖτις ἔδν νέφεα σκυϊόντα, X 26 sq.
 ὥς Ἔκτωρ ὅτε μὲν τε μετὰ πρώτοισ' ἐφάνεσκε,
 65 ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι κελεύων πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 ἰλάμφ' ὥς τ' ἀστεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγίόχοιο. 66^a = Κ 154
 οὐ δ', ὥς τ' ἀμνητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισι
 ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν

56. αὖθ' ἐτέρωθεν] αὖ κόσμηθεν Friedländer. Cf. comment. || 62. οὐλιος] sic Ar., αὐλιος alii (*Hesperium* interpretati, cf. X 317), in his Ap. Rhodius (IV 1630). || 66. τ' ἀστεροπὴ G] τε στεροπή Ω (cf. Κ 154).

54. μυδαλέας] †, *virosas, viscosas*. Verbi μυδᾶν brevis est syllaba initialis (cf. Soph. Ant. 410 al.), longa vero adiectivi inde ducti; cf. λυγρόσ-λευγαλέος et similia (Θ 366). Non est igitur referendum μυδαλέος inter eas voces de quibus agitur § 21.

55. Cf. Α 3 et O 188.

56. Τρῶες] poeta verbum mente supplendum reliquit auditoribus: *parabant se* vel eiusmodi quid. Similis brevis est Θ 261.

— ἐπὶ θρωισμῷ πεδίοιο] cf. Κ 160.

57. Πολυδάμαντα] § 21.

62 sq. ἐκ νεφέων... οὐλιος ἀστήρ | παμφαίνων] libenter *solem* interpretetur quispiam per rimas nubium fulmen minantium lumen luridum et acre („pungens”, ut aiunt agricolae) transmittentem. *Sirium* tamen ut intellegamus cogunt fere Ε 5 sq. X 26—30, sol autem a nostro poeta

ἀστήρ non dicitur alibi. Sed si *Sirium* voluit poeta, mirum est eum solo adiectivo οὐλίῳ illud *malum sidus* nunc indicasse, quod Ε 5 adiectivo ὀπωρινῷ multo clarius significatur. Adι. οὐλιος pro οὐλος †. — De huiusmodi comparationibus cf. Ε 4—8.

67—71. Splendida imago: Martis seges hic reciditur. Cf. Τ 221—224 et locutio μέλπεσθαι Ἀρῇ Η 241.

67. ἀμνητῆρες] †, ἀμείν saepius, ἀμνός Τ 223.

68. ὄγμον ἐλαύνωσιν] dum agri sulcos sequuntur messoros (cf. Σ 546), veluti novos inter ipsas aristas sulcos ducunt.

— μάκαρος] *locupletis, beati*; item α 217 Hes. Op. 549. Alibi adiectivum transfertur (Ζ 158 al.), et μάκαρες passim dicuntur *di*, quippe *divites* (Plaut. Trinumm. II 4, 89 Ar. Plut. 580 al.) et δοτήρες ἐάων.

πυρῶν ἢ κριθῶν, — τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει, —

70 ὧς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες 70 sq. = Π770sq.

ῥήϊον, οὐδ' ἔτεροι ῥήϊον ὀλοοῖτο φόβοιο,
 ῥήϊον δ' ὀλοοῖτο κεφαλὰς ἔχεν, οἷ δὲ λύκοι ὧς
 ῥήϊον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσοράουσα.

οἷν γὰρ ῥά θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισι,
 75 οἷ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ ῥήϊον
 σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθήατο, ἥχι ῥήϊον
 δάματα κάλ' ἐτέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.

πάντες δ' ἡϊτιάοντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
 οἷνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῆδος ὀρέξαι.

79 cf. δ 275

79^b = M1740596

80 τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ, ὃ δὲ νόσφι λιασθεῖς
 τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδει γαίῳν,
 εἰσοράων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν
 χαλκοῦ τ' ἀστεροπὴν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.

[363 § 268 ρ 437

88^a = δ 72 cf. T

69. δράγματα] δάγματα vHartel (cf. § 25). || 72. ὀλοοῖτο Ar.] -ννι A C T. — ἔχεν Ar. A] ἔχον Ω. || 76. ἥχι Ar.] ἥχι A (cf. A 607). || 78—83. Zen. om., Aristoph. Ar. —; cf. comment. || 83. τ' ἀστεροπὴν L] τε σ. Ω (cf. K 154).

69. κριθῶν] § 56.

70—83. Cf. Verg. Aen. X 755—759.

71. ῥήϊον... ῥήϊον(ο)] § 191.

72. *Acies paria habebat capita*, i. e. capita pugnantium rectam lineam efficiebant. In neutram enim partem acies inclinabatur. Idem alibi dicitur μάχη κατὰ vel ἐπὶ ῥήϊον ἐτάνυτο (A 336 M 436 O 410—413); cf. etiam Y 101 ῥήϊον τεῖναι πολέμου τέλος, quo loco fit transitus ad eas locutiones quae N 359 sunt collatae. Apparet nostro loco ῥήϊον non *totidem* significare, ut apud posteros, sed *pares*, perinde atque in locutione: σταφύλη ἐπὶ νῶτον ῥήϊον B 765.

73. εἰσοράουσα] § 191.

74—78. A pugna abstinere etiam Iuno et Minerva (cf. vs. 45), quippe ab Iove iussae (cf. Θ 4—29, 397 sqq. K 516). *Omnes* deos Iovis consilium improbasse quod ait poeta, cf. libri Θ initium, ubi item ceteris cunctis caelitibus Iuppiter opponitur. Neque

Apollinis igitur neque *Veneris* poeta rationem habet, quos in ipsa urbe fortasse degentes cogitavit; neglegit etiam *Martem*.

76. καθήατο] § 220.

78. ἡϊτιάοντο] § 191.

80. δ δέ] cf. A 191.

— νόσφι Iovem in Olympi cacumine, quo Θ 438 rediit, solum sedentem (ut A 498 sq. E 753 sq.) et inde in terram prospectantem poeta cogitat; mox propius ad ipsum pugnae locum accedentem finxit (vs. 181—184), ita ut solet et ut potest inter se concilians qui satis probabiliter inter se conciliari non poterant: *Iovem Olympium* Achivis faventem et Troiae praesidem *Iovem Idaeum*. In paucis autem utilis est hic locus ad discernenda haec numina. Nam dum in *Olympo* sedet Iuppiter, Achivis bene est; cum vero in *Ida* consedit deus idem nec tamen idem, superiores fiunt Troiani. Cf. A 1—7.

- ὄφρα μὲν ἡὼς ἦν καὶ ἀέζετο ἱερὸν ἡμᾶρ, 84 sq. = Θ 66 sq.
- 85 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπιετο, 'πίπτε δὲ λαός·
ἡμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσσατο δειπνον
οὔρεος ἐν βήσσησιν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο χεῖρας 87^a cf. Γ 84
τάμνων δένδρεα μακρά, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν,
σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἰρεῖ, 89 cf. h. Ap. 461
- 90 τῆμος σφῆι ἀρετῇ Λαῖνοί 'ρῆξαντο φάλαγγας,
κεκλόμενοι ἐτάροισι κατὰ σίχας. ἔν δ' Ἀγαμέμνων 91^a cf. O 353
πρῶτος ὄρουσ', ἔλε δ' ἄνδρα Βιήνορα, ποιμένα λαῶν, 91^b sq.^a = 216 sq.
- αὐτόν, ἔπειτα δ' ἐταῖρον 'Οἴληα πλῆξιππον.
ἦ τοι ὃ γ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος ἀντίος ἔστιν· [118
- 95 τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξείῃ δουρὶ 95^a = Γ 386 cf. Θ
'νύξ', οὐδὲ στεφάνῃ δόρυ φοι' σκέθε χαλκοβάρεια, 95^b cf. Π 739
- ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δὲ 97^b sq. = M 185
ἔνδον ἅπας 'πεπάλακτο' δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα. sq. Γ 399 sq.
- καὶ τοὺς μὲν 'λίπεν αὖθι γάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
100 στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περιδύσε χιτῶνας·

84. ἦν καὶ ἀέζετο] cf. Θ 66. || 86. δειπνον] sic Ar., δόρπον Zen. G. Cf. δ 61 μ 439 et v. l. A 730 β 20 η 166, 215 ι 311, 344 κ 116. Etiam I 88 huc facit. || 89. αἰρεῖ] εἴλε Nauck (ut Γ 35 al.). || 91. ἐν G] ἂν A, ἐκ Ω (cf. vs. 216). || 92. Βιήνορα] Βιάνορα Ar. (cf. § 5). || 94. κατεπάλμενος] καταάλμενος vGent (cf. Θ 85), κατα-πάλμενος Ahrens (cf. Γ 351). — ἀντίος] -ον Zen. Aristoph. (cf. Z 54). || 97 sq. ἐγκέφαλος δὲ — μεμαῶτα] ἐγκεφαλόνδε (om. vs. 98) Apollonius Rh. || 100. περιδύσε χιτῶνας] sic Ar., κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα (ἀπέφρα) olim alii. Expectabatur ἐδάττε vel ἐφρῆε χιτῶνας (ut B 416 N 439).

86. ἡμος] *tempore meridiano* (cf. Θ 68), quo homines cenant, boves quiescunt ab aratoribus interim iugo soluti. *Tunc sol mutans umbras iuga demit bobus fatigatis* (Π 779 ι 58 Ar. Av. 1500 Hor. Carm. III 6, 41). — Postiores, qui τῷ δειπνῷ sub solis demum occasum, circa meridiem vero τῷ ἀρίστῳ (cf. Ω 124) utebantur, non dubitarunt quin hae voces in Homeri carminibus idem quod in ipsorum sermone quotidiano valerent, tertiam autem vocem δόρπον, qua ipsi non utebantur, poetis epicis *cenam* i. u. significasse putarunt. Qui error priusquam ab Aristarcho refutatus est, effecit ut voces δειπνον et δόρπον h. l. et passim in textu Homerico per-

mutarentur, nec non ut βουλευτός a viris doctis perperam intellegeretur *vespera* (cf. e. g. Apoll. Rh. III 1342). Hinc etiam in μ 439 vitium irrepsit. — Gnomicus qui dicitur aoristus est ὠπλίσσατο, poeta dicere poterat etiam: ἡμος ὠπλίζεται (cf. H 433).

92. ἄνδρα] cf. Δ 194.

93. 'Οἴληα] nomen notabile, quippe Troiani. Cf. *Anchises* Achivus Ψ 296, nec non *Phidippus Hipponous Hippasus Melanippus* nomina, quae *Troianorum* τῶν ἱπποδάμων praesertim ducibus apta fuere, Achivis tributa B 678 Λ 303 N 411 T 240.

100. παμφαίνοντας] cf. vs. 573.

— περιδύσε] i. e. περιέδύσε vel simplicius ἐέδυσε. Comp. περιδύσαι φ.

- αὐτὰρ ὃ ῥῆϊ Φίσον τε καὶ Ἀντιφον ἐξεναρίξων,
 νῆε δ'ὲν Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω 102^a = M 95
 ἐν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντε. ὃ μὲν νόθος ἠνιόχευε, 103^a = E 160
 Ἀντιφος αὖ παρῆβασκε περικλυτός· ὦ ποτ' Ἀχιλλεύς
 105 Ἴδης ἐν κνημοῖσι ἴδδει μόσχοισι λύγοισι, 105^a = B 821
 ποιμαίνοντ' ἐπ' οἷσι λαβών, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
 δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης εὐρὺν κρείων Ἀγαμέμνων
 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στηθος ῥάλε δουρεῖ, 108 cf. E 145
 Ἀντιφον αὐτ' οὖας ἔλασε ξίφε', ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων. 108^b = N 186 O
 420 cf. @ 303
 110 σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῦν ἐσύλας τεύχεα καλὰ
 γιγνώσκων· καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ κνησὶ Θοῆισι
 εἶδεν ὅτ' ἐξ Ἴδης ἄγαγεν πόδας ὦκ' Ἀχιλλεύς.
 ὥς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχέως νήπια τέκνα
 ρηϊδίῳσ συνῆραξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσι, 114^b = 175 P 63
 115 ἐλθὼν εἰς εὐνὴν, ἀπαλὸν τέ σφ' ἦτορ ἀπέφρα, —
 ἦ δ' εἴ περ τε τύχησι μάλα σχεδόν, οὐ δύνатаι σφι
 χραισμέμεν', αὐτὰν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἐκάνει,
 καρπαλίμως δ' ἦϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλιν 118^b = x 150, 197

101. (')βῆ (F)ίσον Zen.] βῆ ὅ' Ἴσον Ar. Ω, Βήισον (... ἐξενάριξεν?) Posidippus. Nomen aliunde ignotum, particula ἴα hinc aliena. || 103. ἔοντε Aristoph. L] -ντας Ω (cf. E 609). || 104. ὦ] ὦν Zen. Apoll. lex., quam lectionem coll. vs. 111 reiecit Aristonicius (et ipse Aristarchus?), erroris originem e vetere litteratura repetens. || 105. ἴδδει § 198] διδῆ. || 106. ὥσι § 74] δεσι. || 108. κατὰ στηθος ῥάλε] βάλεν χαλκήρεϊ D. || 109. αὐτ' οὖας Nauck] αὐτὰ παρὰ οὖς Ω, αὐτὰ παρ' οὖας Knight. Cf. § 72 et P 473. || 112. εἶδεν] neglecto ς, ἔσφιδ' Brandreth; vs. 111 sq. del. Platt. || 115. ἀπέφρα § 150⁵] ἀπηύρα.

101—104. Cf. E 144.

101. De Posidippi lectione cf. A 99.

103. ἐν] § 315.

104. ποτ'(ε)] ad efficiendum spatium temporis, quod post hos iuvenes ab Achille captos praeterlapsus cogitat poeta, utilis est locus Φ 35—47, ubi alius Priami filius simili ratione ab Achille captus esse narratur; quo loco collato particulam pote interpretari licet ante dies fere quadraginta, — tum cum Achilles, classe nuper appulsa, copias praedatum duxit in Troadem et insidias struxit ipsius urbis incolis, ad quos nuntius de adventu hostium nondum pervenerat. Praeterea cf. quae de Aenea narrantur Y 90—94, 188—194.

105. μόσχοισι] †, teneris, lentis. Substantivi loco vocem usurparunt pos-
 teri, surculos (cf. Ar. Ach. 996 et Theophrastus passim) vel vitulos si-
 gnificantes.

106. οἷσι] § 74.

— λαβὼν] potitus, cum in eius manus incidisset imprudens. Cf. Y 464 o 387 al. et ἐλεῖν τινα opprimere aliquem (passim, e. g. E 118).

109. ἔσφιδ' § 71.

115. εὐνὴν] lustrum cervae, quod ipsius leonis lustrum vicinum fortasse cogitavit poeta; cf. δ 335 sqq.

117. χραισμέμεν'(αι)] § 125.

118. Illa fuga silvas saltusque pera-
 grat Verg. Aen. IV 72.

- σπεύδουσ', ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὀρμῆς, —
 120 ὧς ἄρα τοῖς οὐ τις δύνάτο χραισμῆσαι ὄλεθρον
 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργεῖοις ἐφέβοντο.
 αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἰππόλοχον μενεχάρμην,
 νῆας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὅς ῥα μάλιστα
 χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
 125 οὐκ εἶασχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῶι Μενελάωι,
 τοῦ περ δὴ δύο παῖδε ἴλαβε κρείων Ἀγαμέμνων
 ἐν ἐνὶ δίφρῳ ἕοντε, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους. 127^a = E 160
 ἐκ γάρ σφας χειρῶν ὄφυγον ἥνία σιγαλόεντα, 128^b = Θ 137
 τὼ δ' ἐκυκνήθητην, ὃ δ' ἐναντίον ὄρτο λέων ὥς 129^b = F 164
 130 Ἀτρεΐδης. τὼ δ' αὐτ' ἐκ δίφρου γονναζέσθην
 „ζώγρεε, Ἀτρεὺς νῆε, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα. 131 = Z 46
 πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμῳι κειμήλια κείται, 132 cf. Z 47
 χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητος τε σίδηρος· 133 sq. = Z 48 sq.
 τῶν κέν τοι χαρίζαιτο πατήρ ἀπερεΐσι' ἄποινα,
 135 εἰ νῶϊ ζωῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.“ 135 cf. Z 50
 ὧς τῷ γε κλαίοντε προσηυδῆτην βασιλῆα 136^a = X 90
 μειλίχοισι φέπεσσιν, ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν· 137 cf. Φ 98
 „εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος νῆες ἐστόν,
 ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγε
 140 ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῇ

119. ἰδρώουσα] neglecto *φ*. || 123 et 138. δαΐφρονος] κακὸφρονος Zen. || 127. ἕοντε L²] -ντας Ω. Cf. vs. 103. — ὠκέας ἵππους] -ες ἵπποι Hartman. || 128. (')φύγον] sic Ar., -γεν T (cf. Θ 137). || 129. ἐναντίον] sic Ar., -ος olim alii (cf. Z 54). || 130. δίφρου] δίφρου Ω. Cf. § 2, 59. || 132. Ἀντιμάχοιο δόμῳι] -χου πατρός Zen., ἀφνειοῦ πατρός D (ut Z 47; sed h. l. *nominatum* esse patrem testatur vs. 138). — δόμῳι § 60] δόμοις. || 135. ζω(ι)ῶ Aristoph.] ζωὸς. || 137. ὅπ'(α)] neglecto *φ*. Cf. § 41²⁶. || 138. δὴ Ἀντιμάχοιο] ἄρ' Ἀντ. Brandreth, an *δὴ ἀνδρὸς γε (κακὸφρονος)? Cf. § 8. — δαΐφρονος] cf. vs. 123.

123—125. Cf. Γ 146—149. Parte praedae data (cf. Z 314—317) Antimachum corripit Paris.

124. Ἀλεξάνδροιο] de genitivi hoc usu cf. A 596.

126 sq. Cf. E 144.

127. ἐν] § 315.

— ὁμοῦ] *eodem loco* ubi Agamemnon modo Priami filios duos peremerat. Bigis perturbatis filii Antiphi fugam capessere non potuerunt. Fortasse

legendum ὠκέες ἵπποι (cf. nota crit.), *eodem loco manere eos cogeant equi*.

128. σφας] § 92.

— ὄφυγον] *elapsa erant*.

131. Cf. Z 46.

133. πολύκμητος σίδηρος] cf. Z 48.

136. προσηυδῆτην] § 195.

137. -οισι φέπεσσιν] § 60.

139—141. Cf. Γ 146—149. Vs. 139 ποτε significat *brevi ante bellum initum*.

140. ἀγγελίην ἐλθόντα] cf. Γ 206.

- αὐθι κατακτεῖναι μηδ' ἐξέμεν' ἄψ ἔσ Ἀχαιοῦς,
 νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀφεικέα τίσετε λώβην.“
- ἦ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἀφ' ἵππων ὥσε χαμᾶζε 143 cf. 320
 δουρὶ βαλὼν πρὸς στῆθος· ὃ δ' ὕπτιος οὐδ' ἐρείσθη. 143^b = E 835
 144^b = H 145
- 145 Ἰππόλοχος δ' ἀπόρουσε· τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξε,
 χεῖρας ἀπὸ ξίφει τμήσας ἀπὸ τ' ἀνχένα κόψας,
 φόλμον δ' ὥς ἔσσευε κυλινδесθαι δι' ὀμίλου. 147^a cf. E 413
 τοὺς μὲν ἕας· ὃ δ' ὄθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες, 148^a = E 148
 τῇ ῥ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι ἐϋνήμειδες Ἀχαιοί. 148^b = O 448
- 150 πεζοὶ πὲν πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκῃ,
 ἱππῆες δ' ἱππῆας, — ὅπῳ σφίσι δ' ὄρωτο κονίη
 ἐκ πεδίου, τὴν ὥρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων, —
 χαλκῷ δινύοντες. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 αἶν ἀποκτείνων ἔπειτ' Ἀργεῖοις κελεύων.
- 155 ὥς δ' ὅτε πῦρ ἀτδῆλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλνῃ —
 πάντῃ φειλυφάων ἄνεμος φέρει, οἷ δέ τε θάμνοι
 πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὀρυμνί —
 ὥς ἄρ' ὑπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα
 Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι [Ap. 234
 160^a cf. O 453 h.
 160^b = Θ 378
- 160 κελί' ὅχε' ἐκροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,

142. τοῦ] sic Ar., οὐ Zen., σφοῦ l. a. ant. (cf. § 95). || 144. οὐδ' ἐρείσθη] οὐδ' αὖ ἐρεῖσε Ar. L (cui lectioni non favet N 131 = Π 215). Redit v. l. M 192 (non H 145). || 146. τμήσας] πλήσας Ar. (cf. Σ 34 Ψ 120 § 507 κ 440). || 147. ὥς] ὥς f' Brandreth. || 151. ἱππῆος D] ἱππῆος A C T (cf. § 76). — σφίσι δ' Lehrs] δέ σφισιν. || 153. δηϊόοντες G] δῶοντες Ω. Cf. § 191 et Γ 187. || 156. πάντῃ Knight] πάντῃ τ' Ω, πάντῃ δ' Heyne (cf. B 148).

144. οὐδε' (ῥ)] § 71.

146. χείρας] quae supplex protendebat brachia.

147. Sic N 204 de corpore trunco: σφαιρηδὸν δέ μιν ἦκε. Cf. etiam E 413 et Verg. Aen. X 555 *truncumque tepentem* | *provolvens*.

— φόλμον] *pilam* (stipitem), ut Hes. Oper. 423 Herodot. I 200 Ar. Vesp. 238.

— δι' ὀμίλου] *per aciem hostium*, ut N 205 loco parallelo disertis verbis dicitur.

148. δ δ' (ἐ)] cf. A 191.

154. De versus numeris cf. I 134.

155—157. Achivi δέμας πυρὸς (cf. vs. 596) *silvam devorantis delent*

copias hostium. Similis est comparatio Y 490—492.

155. ἀξύλῳ ... ὕλνῃ] *silvam securi non tactam, densam*, ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλεύσατο, ut Ar. adi. † recte interpretatus est coll. Hes. fr. 206: τῇλε (τῇδε Hermann) γὰρ ἀξύλῃν κατεπύθετο κήλεα νῶν. Aliter Herodotus IV 61 et 185 = *ubi non sunt ligna* (sed meri frutices).

156. φειλυφάων] § 191.

157. πρόρριζοι] cf. I 541.

158. κάρηνα] cf. I 407.

160. ἐκροτάλιζον] verbum †, κρόταλον sive *crepitaculum* h. XIII 3.

— πτολέμοιο γεφύρας] cf. Δ 371.

ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας. οἳ δ' ἐπὶ γαίῃ
'κείατο γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισι.
'Ἐκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς ἔκ τε κονίης
ἔκ τ' ἀνδροκτασίης ἔκ θ' αἵματος ἔκ τε κυδοιμοῦ.

- 165 Ἀτρεΐδης δ' ἔπειτο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων. 165^b = Π 372
οἳ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,
μέσσον καὶ πεδίον, παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο
ϋιέμενοι πόλιος· ὃ δὲ κεκληγὼς ἔπετ' αἰεὶ
Ἀτρεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσεται χεῖρας ἀάπτουσ. 169 cf. γ 503
170 ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιᾶς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκοντο, 170 cf. Z 237
ἔνθ' ἄρα δὴ ἴσταντο καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.
οἳ δ' ἔτι καὶ μέσσον πεδίον 'φοβέοντο βόες ὥς,
ὥς τε λέων ἐφόβησε μολῶν ἐν νυκτὸς ἀμολγῶι
πάσας, τῇ δὲ τ' ἡνί ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος· 174^b = P 244
175 τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔφαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσι 175 sq. = P 63 sq.
πρῶτον, ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει, 175^b = 114
ὥς τοὺς Ἀτρεΐδης ἔφερε κρείων Ἀγαμέμνων, 176 cf. Z 583
178 αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστανον· οἳ δ' ἐφέβοντο. 178 = Θ 342

179 πολλοὶ δὲ πρηγεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων
Ἀτρεΐδα' ὑπὸ χερσὶ περὶ πρὸ γὰρ ἔγχε' ἔθυσε. 180^b = Π 699

166. Ἴλου] neglecto γ; Bentley οἳ παρὰ Φίλου, Fick οἳ δ' ἐπὶ F. (sed cf. Z 433 A 372 X 145). || 179 sq. Zen. om., Ar. —, vs. 180 etiam Aristoph.; recentem aetatem indicat contractum πρηγεῖς (cf. § 73). || 180. (θ)θυσε § 286¹⁰ θῦεν (cf. vs. par.).

162. Idem vs. 395 dicitur: οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέεσ' ἡὲ γυναῖκες. Adj. φίλτεροι vertatur *magis proprii*. Cf. etiam E 408 μ 42 sq. et infra vs. 453. Vulturibus praeda erunt corpora caesorum (cf. A 4), neque ad ea accedent uxores quae cura sollicita iis iusta persolvant.

163 sq. Hectorem vero Iuppiter periculo subduxit. Quem mox sibi cavere iussit donec vulneratus foret Agamemnon (cf. vs. 186 sqq.). — Cumulantur substantiva synonyma aut fere synonyma, ut λ 612; praeterea cf. X 203.

165. σφεδανὸν] adi. adverbii loco adhibitum redit Π 372 Φ 542; cf. σφοδρῶς, σφενδόνῃ.

166 sq. De *Ili tumulto* cf. B 792—794

et K 415, de *caprificu* autem Z 433.

168. πόλιος] § 74.

170. φηγὸν] cf. E 693.

171 sq. ἴσταντο... οἳ δ' ἔτι... 'φοβέοντο] οἳ δὲ valet *pars autem eorum*. Cf. Γ 73 sq.

173. νυκτὸς ἀμολγῶι] locutio obsoleta redit O 324 X 28, 317 δ 841 h. Merc. 7 h. XVII 7. Contextus X 317 et δ 841 docet significari *noctis initium*, proximum τῷ κνέφαι sive *crepusculo*; sed X 28 *noctis finis*, proximus *diluculo*, est intellegendus, qui locus cf.

177 sq. ἔφερε... αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστανον] idem Υ 494 brevius dicitur κτεινομένουσ' ἐφέπων.

180. Ἀτρεΐδα(ο)] § 55.

— ἔγχε'(ῖ)] § 71.

- 181 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τείχος 181 sq. cf. δ 514 sq.
 ἵξεσθαι, τότε δὴ ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε 181^a cf. K 365
 181^b cf. Z 327
 Ἴδῃσ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο πίδακοέσσης [P 545 v 31
 οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δ' ἄστεροπὴν μετὰ χερσίν. 184^a = ζ 281 cf.
 185 Φῖριν δ' ὠτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελεύσαν· 185 sq.^a = θ 398
 sq.
 „βάσκ' ἴθι, Φῖρι ταχεῖα, τὸν Ἑκτορι μῦθον ἐνίσπε. 187 cf. 202
 ἥος μὲν χ' ὀράῃ Αγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν, 188 = 203
 θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν, 189 cf. 204
 τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω 190 sq. = 205 sq.
 190 μάρνασθαι δῆλοισι κατὰ κρατερὴν ὕσμιν· 192 sq. cf. 207 sq.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπείσῃ ἢ βλέμενος ἰῶι 193 cf. P 454
 εἰς ἵππους ἄλεται, τότε σοι κράτος ἐγγυαλίξω 194 = 209 P 455
 κτεινέμεν', εἰς ὃ κε νῆας ἐϋσέλμους ἀφίκηται 195 sq. = O 168 sq.
 δῦνι τ' ἡέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.“

181. ἔμελλεν AD] -ον CT. || 183. πίδακοέσσης § 69] πιδήσσης. Cf. Eur. Andr. 116. || 184. δ' ἄστεροπὴν Ar. A² T] δὲ στ. Ω (cf. K 154). || 186. τὸν] καὶ Nauck. — ἐνίσπε] -σπεσ Α (cf. § 149⁹³). || 187 et 202. ἥος (εἰς) Brandreth] ὅφρ' ἄν. Vitium idem est ε 361 ζ 259; cf. etiam N 127 P 658 Ω 437 et § 326. Alia est ratio versus δ 733.

182 sq. Ut heri (cf. Θ 41—52), sic et hodie Iuppiter in Idae cacumine considit. Cf. autem vs. 80.

183. πίδακοέσσης] †, cf. πίδαξ Π 825, πολυπίδαξ saepius.

185. χρυσόπτερον] de Iridis hoc epitheto cf. Θ 398.

186. βάσκ' ἴθι] cf. B 8 et X 203.

187 et 202. χ' ὀράῃ(σ)] § 191.

189. ἀναχωρεῖτω] § 191.

190 et 205. δῆλοισι] § 17.

192 et 207. ἄλεται] § 150.

193 et 208. κτεινέμεν'(αι)] § 125.

194 et 209. ἐπὶ κνέφας... ἔλθῃ] cf. A 475. — Ad ipsam rem quod adtinet, a Patroclo Troiani mox repellentur: falsane igitur nunc Iuppiter sciens promittit Hectori? An carminum diversorum postmodo consutorum hic agnoscitur vestigium? Minime. Ex parte sane non vera sunt quae dicuntur, vel potius non vera nobis viden-

tur, quia non omnia dicit Iuppiter quae dici poterant: tacet de Patroclo aliquantisper victore futuro. Sed caedet hunc Hector, dein Troiani castris denuo instabunt, et sub solis demum occasum aufugient, Achilles adspectu perterriti (cf. Σ 207—242). *Rei* igitur *summam* si spectamus, falsi nihil est in Iovis verbis: usque ad huius diei finem Troiani campum obtinebunt, et per varias pugnae vices victores tandem evadent. Simili sermonis brevitate usa Thetis et de eodem die locuta, sed ita rem enarrans ut *Achivorum*, non *Troianorum* laudem augeat, Σ 453 ait Achivos per totum hunc diem prope portam Scaeam pugnasse; ad quam portam et nunc duce Agamemnone (cf. vs. 181) et iterum duce Patroclo (cf. Π 698 sqq.) accesserunt, bis tamen cum maxima clade repulsi.

- ἄβῃ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων εἰς Φίλιον ἱρὴν. 196^a = O 287 II
 677 cf. O 410
 ἡδ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἑκτορα δῖον, 197 = O 239
 197^b = I 651
 198 = A 366
 ἐσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσι· 199 = B 790
 ἀγχόθι δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Φῖρις·
 200 „Ἑκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε, 200 = H 47
 Ζεὺς με πατὴρ προέηκε τεῖν τάδε μυθήσασθαι· 201^b = δ 829
 ἥος μὲν χ' ὀράημι Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν, 202 cf. 187
 θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στήθεσσι ἀνδρῶν, 203 = 188
 τόφρ' ὑπόφεικε μάχῃς, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἄνωχθι 204 cf. 189
 205 μάρνασθαι δῆλοισι κατὰ κρατερὴν ὁσμίνην· 205 sq. = 190 sq.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπεῖς ἦ βλάμενος ἰῶι 207 sq. cf. 192 sq.
 εἰς ἵππους ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίξει 207 sq. cf. 192 sq.
 κτεινέμεν', εἰς ὃ κε νῆας εὐσσέλμους ἀφίκηται 209 = 194
 δῦνι τ' ἡέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.“
 210 ἢ μὲν ἄρ' ὧς φειποῦς' ἀπέβη πόδας ὠκέα Φῖρις, 210 = O 425
 Ἑκτορ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε, 211^b-214 = E 494
 899.
 πάλλων δ' ὀξέε δοῦρε κατὰ στρατὸν ὦχετο πάντι, 215 = M 415 cf.
 215^a = H 419
 ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνάν. 216^b sq. = 91 sq.
 οἷ δ' ἐφελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν, [II 563
 215 = M 415 cf.
 215^a = H 419
 216^b sq. = 91 sq.
 215 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας.
 ἄρτύνθη δὲ μάχῃ, ὅταν δ' ἀντίοι ἐν δ' Ἀγαμέμνων 218 sq. = E 508
 218 = B 484 [sq.
 πρῶτος ὄρουσ', ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἀπάντων.
 ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι, 218 sq. = E 508
 218 = B 484 [sq.
 220 ὅς τις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνωνος ἀντίος ἦλθε
 ἢ αὐτῶν Τρώων ἢ ἐκλητῶν ἐπικούρων.
 Φιφιδάμας Ἀντινορίδης, ἧῦς τε μέγας τε,
 ὅς τ' ἐράφ' ἐνὶ Θρηϊκῇ ἐριβόλακι, μυτέρῃ μῆλων. 222^b cf. I 479

197. ἡδ'(*) cf. A 327. || 199. ἀγχόθι δ'(*) cf. B 172. || 210. ἀπέβη — Φῖρις] ἀπεβῆσθαι μακρὸν Ὀλύμπιον G. || 212. ὀξέε δοῦρε] cf. E 495. || 214. ἐφελίχθησαν § 41²⁴] ἐκλίχθησαν. || 215. δ' ἐτέρωθεν] δὲ καὶ αὐτοὶ l. a. ant. || 216. ἐν (ἐν) A] ἐκ C D T (cf. vs. 91). || 219. ἀντίος] sic Zen. Aristoph., -ον Ar. (cf. Z 54). || 220. κλητῶν] cf. I 451. || 222. τ' ἐράφ' ἐνὶ § 149¹⁰³] τ' ἐράφ' ἐν Ω, τ' ἐράφ' ἐν ν Christ (cf. I' 201). — μῆλων] θηρῶν Zen. (cf. O 47).

198. In curru stat Hector, quo sub urbis moenia cum ceteris confugit.

200. υἱέ] § 17.

201. Ipse deum tibi me claro demittit Olympo | regnator Verg. Aen. IV 268 sq.

216. ἄρτύνθη δὲ μάχῃ] instaurabatur

(instruebatur) acies; item O 303 dicitur ἄρτύνειν ὁσμίνην, E 469 λόχον, opponitur σκιδνάμεναι ὁσμίνην O 328 II 306, φάλαγγας P 285.

221. Cf. A 8 sq.

222. Θρηϊκῇ] § 17.

— μυτέρῃ μῆλων] cf. I 141.

- Κισσεὺς τόν γ' ἔθρεψε δόμοιοι' ἐνι τυτθὸν ἔοντα 223^b = N 466
 μητροπάτωρ, ὃς ἔτικτε Θεανόα καλλιπάρχιον·
- 225 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤβησ' ἐρικυδέος ἔκετο μέτρον, 225^b cf. λ 317
 αὐτόθι μιν κατέρυκε, 'δίδου δ' ὃ γε θυγατέρα φῖν' 226 = Z 192
 γήμας δ' ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἔκετ' Ἀχαιῶν
 σὺν δύο καὶ δέκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἷ' φοι ἔποντο.
 τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκώτῃ ἴλπε νῆας ἐξίσας,
- 230 αὐτὰρ ὃ πεξὸς ἑὼν εἰς Φίλιον εἰληλούθει. 230 cf. E 204
 ὃς ῥα τότ' Ἀτρεΐδα' Ἀγαμέμνωνος ἀντίος ἦλθε.
 οἷ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, 232 sq. = N 604
 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δέ φοι ἐτράπετ' ἔργος, 232 = Γ¹⁵ [sq.
 Φιφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθε,
 235 'νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖνι χειρὶ πιθήσας· 235 = P 48

223. Κισσεὺς Z] Κισσησ Ω. || 230. ἑὼν] sic et ἑὼν Ar.; cf. A 277.

224. μητροπάτωρ] †.

— ἔτικτε] cf. ψ 178.

226. αὐτόθι] § 322.

— θυγατέρα φῖν] *materteram* igitur *uxorem* duxit Iphidamas, ut Diomedes (cf. E 412). Quales non primitivas fuisse genealogias cuiusvis est suspicari.

227—247. Iphidamas iuvenis nuper inito matrimonio cum audivisset bellum esse coortum, Priamo auxilio venit. Cf. E 480.

227. ἐκ θαλάμοιο] e cubiculo in aedibus Cissei, ubi cum uxore Iphidamas vivebat (cf. B 701).

— μετὰ κλέος ... Ἀχαιῶν] *in Troadem, quo Achivos venisse audierat*. Dicitur κλέος Ἀχαιῶν *id quod de Achivis dicitur, fama de adventu Achivorum*, ut alibi dicitur *ire μετὰ κλέος πολέμοιο* N 364, μετὰ σὸν κλέος ν 415. Cf. etiam B 486 α 283 β 217 γ 83 ε 311 π 461 al. — Sunt igitur κλέα ἀνδρῶν I 189, 524 θ 73 h. XXXII 18 *facinora virorum memoria celebrata, heroum laudes* Verg. Ecl. IV 26. Similis est usus vocum κληρῶν δ 317, ἀγγελίη T 336 sq. κ 245, ἀκούη β 308 al.; cf. etiam Γ 99 sq.

229 sq. Traiecta Propontide — vel, ut H. loquitur, Hellesponto — postquam Percotae appulit Iphidamas, cum copiis itinere terrestri Troiam pervenit.

231. Ἀτρεΐδα'(ο)] § 55.

233—240. In scholiis est annotatum insoliti quid esse Agamemnonem altero ictu vincentem, ceteris enim Iliadis locis vinci eum qui prior adversarium ictu petierit. Tanta videlicet cura interpretes carmina epica olim sunt perscrutati! Ipsa autem rerum natura tulit id quod annotarunt interpretes, quoniam is qui victus sive ictu letali percussus est, victori dein ipse ictum inferre vix aut ne vix quidem potest. In certaminibus oratoriiis poetarum scenicorum eadem obtinet ratio. Cf. autem H 232.

234. ζώνην] cf. B 479.

— θώρηκος ἔνερθε] ventrem petit thorace non tectum (cf. vs. 19 sqq.).

235. ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε] hastam ipse — i. e. manu eam tenens — *adurget*. Item vs. par.; opp. *emittere* telum ληαιόμενον χροὸς ἄσαι et similia (cf. vs. 474).

- οὐδ' ἔτορε ζωστήρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
ἀργύρῳι ἀντομένη, μόλιβος ὧς, ἐτράπετ' αἰχμῇ.
καὶ τό γε χειρὶ λαβὼν εὐρὺν κρείων Ἀγαμέμνων
εἶλκ' ἐπὶ φοῖ μεμαῶς ὧς τε λίσ, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
240 'σπάσσατο· τὸν δ' ἄορι 'πλῆξ' αὐχένα, 'λύσε δὲ γυῖα.
ὧς δ' μὲν αὖθι πεσὼν 'κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον
οἰκτρός, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, φαστοῖσιν ἀρήγων,
κουριδίης, ἥς οὐ τι χάριν 'ρίδε, πολλὰ δ' ἔδωκε' —
πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς 'δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη,
245 αἴλας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, τὰ φοῖ ἄσπετα 'ποιμαίνοντο· —
δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων ἐξενάρριξε,
'βῆ δὲ φέρον ἀν' ὄμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν, 248^a = E 95
πρεσβυγενῆς Ἀντινορίδης, κρατερόν ῥά γε πένθος
250 ὀφθαλμοῦς ἐκάλυψε κασιγνήτοιο πεσόντος.
'στῆ δ' εὐράξ σὺν δουρί, λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον, 251^a = O 541
'νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην, ἀγκῶνος ἔνερθε,

246. γ'(*) Brandreth] γ'.

236 sq. *Cingulum* argento munitum, a *mira* igitur quae Δ 137 dicitur vix diversum, hastae ictum arcet.

237. μόλιβος] †, cf. μολύβδαινα Ω 80.

238. τό] *hastam*, ἔρχος, quae vox in vs. vicino 233 usurpata e voce αἰχμῇ nunc facile elicitor. Cf. Π 353.

239. χειρὸς] *Iphidamantis*.

241. χάλκεον ὕπνον] *somnum invictum*, ἀτειρέα, ἀρηκτον. — Mors, cuius frater dicitur Somnus Ξ 231 Π (454), 672, 682 Hes. Theog. 756—759, ipsa somnus vocatur etiam Ξ 482, et ibi quidem ioco amaro. Nempe cum dormientium vel „animi defectum” perceptorum (cf. Δ 524 E 694—696 O 240 X 475 al.) animus a corpore seiungitur, tum mortuorum. Sed illi reviviscunt post aliquod temporis spatium, redit enim animus in suum corpus et tum „apud se” sunt denuo: horum vero animus corpus (αὐτόν A 4)

in perpetuum reliquit. Est igitur νήγρετος ὕπνος *mortis instar* (v 80). Cf. etiam Ω 333 sqq. — Cum adiectivo *aeneo*, quod nostro loco transfertur, cf. ἦτορ χάλκειον, σιδήρεος θυμός, -ον ἦτορ, -η κραδίη, similia: P 424 Υ 102 Verg. Aen. X 745 sq.

243. πολλὰ δ' ἔδωκε] *Cisseo: magnis autem ἐφέδνοις eam emerat*. Bubus ducentis.

244. χίλι'(α)] *mente add. μῆλα. Altera pars τῶν ἐφένων haec futura erat, quoniam decem capellae vel oves = unus bos*. De qua ratione pretia singularum rerum computandi cf. Z 236.

249. πρεσβυγενῆς] †.

251. εὐράξ] *adv. non nisi* O 541 *redit, a latere, ex obliquo*, ductum ab *adi. εὐρύς*, ut μουνάξ θ 371 λ 417 α μοῖνος.

252. χεῖρα] *dextrum* Agamemnonis brachium vulneratum esse contextus docet.

- ἀντικρὺν δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
 ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 255 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέλγη μάχης ἥδ' ἐπτολέμοιο,
 ἀλλ' ἐπόρουσε Κόωνι ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
 ἧ τοι ὁ Φιφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον 257^b cf. M 371
 εἶλκε ποδὸς μεμαῶς, καὶ αὐτε πάντας ἀρίστους·
 τὸν δ' ἔλκοντ' ἀν' ὄμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσου
 260 οὔτασσε ξυστῶι χαλκῆρεϊ, ἔλυσε δὲ γυῖα,
 τοῦ δ' ἐπὶ Φιφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
 ἔνθ' Ἀντήνορος υἱὸς ὑπ' Ἀτρεΐδῃ βασιλῆϊ
 πότμον ἀναπλήσαντες ἔδυν δόμον Ἄφιδος εἴσω. 263^b cf. Γ 322
 αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλέετο στίχας ἀνδρῶν 264 sq. = 540 sq.
 265 ἔγχετ' ἑὸν ἀορί τε μεγάλοισι τε χερμαδίοισι, 264^b = A 231
 ὄφρα φοι αἶμ' ἔτι θερμὸν ἀνάνοθεν ἐξ ὠτειλῆς. 265^b = N 323
 αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἶμα, 267^b = 848
 ὀξεῖαι δ' ὀδύναι ὀδῶνον μένος Ἀτρεΐδαο.
 ὥς δ' ὅτε κ' ὠδίνουσας ἔχη βέλος ὀξὺ γυναικα,
 270 δριμύ, τό τε προτεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυια, 270 cf. M 187 T 103
 h. Ap. 97, 115

254. δ' (ι) A² τ' Ω. Cf. A 148. || 260. οὔτασσε § 150⁹) οὔτησε. || 261. τοῦ δ' ἐπὶ Bentley] τοῖο δ' ἐπ'. || 263. ἔδυν A D] ἔβαν C T.

253. διέσχε] in vs. par. est διήλθε. Sed cf. E 100 et K 263 sq.

256. ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος] *hastam quam* (tum cum arbor etiam erat) *venti densam reddiderant*, cuius lignum venti firmaverant quassando (cf. P 55 sq.); πνεύμασι βόσκεσθαι id dicit Sophocles Ai. 558. Etiam ipsam vitam venti credebantur impertire (cf. Π 150 sq.). — Adj. redit O 625, ubi *mare* vi venti turgidum (τὸ τρόφι κύμα infra vs. 307) sic dicitur. Cf. E 903.

257. κασίγνητον καὶ ὄπατρον] *ex eadem matre et patre natum*. Cf. E 70 sq. A 224 et M 371.

258. αὐτε] § 191.

259 sq. Sed trahentem Agamemnon hasta ferit.

264. ἐπεπωλέετο] § 191.

266—268. Cf. vs. 477 et quae de

Diomede narrantur E 795—797. Versus 268 efficit apodosin.

269. ὅτε κ'(ε)] § 326.

— ἔχη βέλος] ut dicitur : γῆρας vel νοῦσος vel ἄλγος ἔχει σε (cf. I 609). Nam βέλος nunc *dolorem acutum* et viscera veluti lancinantem significat potius quam ipsum telum; res igitur pro effectu rei est dicta. Cf. N 569 et βέλος translatus § 439; etiam locutiones ἔλκος τινὰ οὐτάσαι, βαλεῖν, τύπτειν E 361, 795 Π 511 Ω 420, νεκρὸν κτανεῖν Ω 151 cognatae sunt (effectus rei pro ipsa re).

270. μογοστόκοι] epitheton redit Π 187 T 103 h. Ap. 97, 115; sic dicuntur quae cum labore parere faciunt (μόρος, τίκτειν). Syllabae -γοσ- sigma est accusativi pluralis signum, ut in voce δικασπóλος A 238.

- Ἦρος θυγατέρες πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι,
ὥς ὀδύναι ὀξεῖαι ἔδυν μένος Ἀτρεΐδαο.
εἰς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλε
νῆυσίν ἐπὶ γλαφυρῆσιν ἐλαυνέμεν' ἤχθετο γὰρ κῆρ.
275 ἦϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνῶς·
,,ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
ὑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροιςι
φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητιέτα Ζεὺς
εἴασε Τρώεσσι πανημέριον πολεμίζειν.“
280 ὥς ἔφαθ', ἡνίοχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
νῆας ἐπὶ γλαφυρᾶς, τῷ δ' οὐκ ἀγέκοντ' ἐπετέσθην·
στήθεα δ' ἤφριζον, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίηι,
τειρούμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.
Ἐκτωρ δ' ὥς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κiónτα,
285 Τρωσὶ τε καὶ Ἀνκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν αὖσας·
,,Τρῶες καὶ Ἀνκιοὶ καὶ Ἀάργεοι ἀγχιμαχηταί,
ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
οἴχετ' ἀνὴρ ὃχ' ἄριστος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκε
Ζεὺς Κρονίδης. ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους
290 ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρῃσθε.“
ὥς φειπὼν ὤτρυνε μένος θυμόν τε φρεσίν.
ὥς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
σεύημι ἐπ' ἀγροτέρῳ συὶ καπρίῳ ἢ ἐλέοντι,

272. *Sic scripsi; etiam ὥς μένος Ἀτρεΐδα' ὀδύναι ὀξεῖαι ἔδυνον speciem habet; in Ω est ὥς ὀξεῖ' ὀδύναι ὀδύνην μένος Ἀτρεΐδαο. Diphthongus -αι (vel -οι) in exitu nominativi non potuit elidī; ὀξεῖ' ὀδύνη ὀδύνη Bentley (ut vs. 398), sed cf. vs. 268. Versum del. Cobet, in vs. 269 deletο δ'. || 282. *στήθεα δ' ἤφριζον] ἀφρεον δὲ στήθεα Ω, στήθεα δ' ἀφρίων Nauck, στήθεα δ' ἀφρείτην vChrist. Cf. Soph. El. 719. || 288. ὃχ' ἄριστος Knight] ὄριστος Ω, item N 154, 433 Π 521 P 689 T 413 Ψ 536 Ω 384 ρ 416; cf. etiam K 539 P 80 et § 9. || 290. ὑπέρτερον] -ροι Ar. || 291. Θυμόν τε Bentley] καὶ θυμόν.

271. ἔχουσai] moderantes; cf. vs. 4.
274. ἐλαυνέμεν(αι)] § 125.
275. γεγωνῶς] § 260.
277. ὑμεῖς] § 92.
278. φύλοπιν] § 66.
282. ἤφριζον] †, ἀφρός Υ 168 alibi.
284—290. Iam igitur victoriam ab Iove sibi concessam videt Hector. Cf. vs. 186—209.
286. Cf. B 816—877.

290. ὑπέρτερον εὖχος] laudem superiorem = laudem victoriae. Cf. κῶδος ὑπέρτερον M 437 O 491.
292—294. Non optime habet haec comparatio, qua infra vs 414—420 poeta multo felicius usus est, Ulixem apro assimilans; cf. etiam vs. 324 sq. M 41. — Adiectivum ἀργιόδους ceteris locis aprorum est epitheton, ca- num autem καρχαρόδους.

- ὥς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν 'σεῦ Τρωῶς μεγαθύμου
 295 Ἐκτωρ Πριαμίδης, βροτολογίῳ γῖσος Ἄρηι. 295^b = N 802 9
 αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 296^b = N 156 X 21
 ἐν δ' ἔπεσ' ὕσμινι ὑπεραεῖ γῖσος ἄλλῃ,
 ἥ τε καταλλομένη ριοφειδέα πόντον ὀρίνη.
 ἔνθα τίνα πρώτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξε 299 cf. E 703
 800 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε φοι Ζεὺς κῦδος ἔδωκε; 300 = Θ 216
 Ἀσαῖον μὲν πρώτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ὀπίτην
 καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφέλιον ἡδ' Ἀγέλαον
 Αἰσυμνόν τ' Ὀρόν τε καὶ Ἰππόνοον μενεχάρμην.
 τοὺς ἄρ' οὐ γ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἔλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 305 πληθύν. ὥς δ' ὁπότε νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ
 ἀργεστῶ Νότοιο, βαθείη λαίλαπι τύπτων, —
 πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἄχνη
 σκιδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ριῆς, —
 ὥς ἄρα πυκνὰ καρχαδ' ὕφ' Ἐκτορι δάμνατο λαῶν.
 310 ἔνθα κε λοιγὸς ἔεν καὶ ἀμήχανα φέρῳ ἐγένοντο, 310 sq.^a = Θ 130
 καὶ νύ κεν ἐν νήεσσ' ἔπεσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
 εἰ μὴ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεύς
 „Τυδεΐδῃ, τί παθόντε λελάσμεθα Θούριδος ἀλκῆς;

297. ὑπεραεῖ] ὑπὲρ οὐραεος l. a. ant. || 298. ὀρίνη] -νεi Ω. || 300. ὅτε — ἔδωκε] βροτολογίῳ Ἰσοσ' Ἀρηι A (= vs. 295). || 305. ὥς δ' (ε) Gen.] ὥς. — νέφεα Ζέφυρος] Ζέφ. νέφ. L Strab. 29. || 306. βαθείη λαίλαπι τύπτων] βαρείη λ. θυ(ι)ων Nauck. || 309. καρχαδ'(-τα)] κάρχηνα (ut vs. 158, 500)? Cf. § 82.

297. ὑπεραεῖ] cf. E 865.

301—303. Cf. A 8 sq. — *Novem* igitur hostium principes caedit Hector (cf. Π 785 al.). *Hippono*i nomen inter Achivos insolitum; cf. vs. 93.

305 sq. νέφεα ... Νότοιο] cf. B 396 sq.

306. ἀργεστῶ] vox reddit Φ 334. E recentioris aetatis nomine Λευκόνωτος (*albus Notus* Hor. Carm. I 7, 15) videtur effici significari ventum qui (*albas*) *nubes* afferat. Hes. Theog. 379, 870 propriumne est venti nomen?

— βαθείη λαίλαπι] *procella* designatur adiectivo *densa*, quod *nubium* potius proprium est ventum afferentium (vento allatarum); cf. Δ 278 et

βαθεία ἡρ 1 144. Item Λ 747 M 375 Υ 51, ubi κελαινὴ et ἐρεμνὴ sive *atra* dicitur λαίλαψ. Cf. etiam Π 384.

307. τρόφι κύμα] †, *turgidi fluctus*; cf. vs. 256 et E 903. Idem valet τροφῆς O 621 γ 290, ἀνεμοτρεφῆς O 625; cf. etiam πηγρὸς I 124, κορυφῶεσθαι alia Δ 426. *Pueri adulti* Herodot. IV 9 dicuntur παῖδες τρόφις. — Quot maris fluctus vento agitantur, tot hostes cecidit Hector, ita in eos irruens ut procella in undas.

309. καρχαδ'(-τα)] cf. I 407.

310. ἔεν] § 302.

311. Cf. I 234 sq.

313. τί παθόντε] Homeri igitur *aeno*

- ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος 314^a = P 179 χ
 315 ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἔκτωρ.²³³
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 „ἦ τοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
 ἡμῶν ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Τρῶσιν δὴ βόλεται δόμεναι κράτος ἥε περ ἡμιν.“
 320 ἦ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἔππων ὥσε χαμᾶζε, 320 cf. 143
 δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἀντίθεον θεράποντα Μολίονα τοῖο γάνакτος.
 τοὺς μὲν ἔπειτ' εἴασαν, ἐπεὶ πολέμοι' ἀπέπανσαν·
 τὼ δ' ἀν' ὁμίλον ἰόντε 'κυδοίμεον, ὥς ὅτε κάπρω
 325 ἐν κυσὶ θηρευτῆισι μέγα φρονέοντε πέσῃον.
 ὥς ὄλεκον Τρῶας πάλιν ὀρμένω, αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἔκτορα δῖον.
 ἐνθ' ἐλέτκν δίφρον τε καὶ ἀνέρε δῆμον ἀρίστω, 328^b = M 447
 νῆε δ' ὧς Μέροπος Περκυσίου, ὅς περὶ πάντων 329-332 = B 831
 330 ἴφειδες μαντοσύνας, οὐδὲ γούσ παιδάς ἔασκε sqq.
 στειχέμεν' εἰς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δέ φοι οὐ τι
 'πειθέσθην, κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
 τοὺς μὲν Τυδεΐδης δουρὶ κλειτὸς Διομήδης
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν κλυτὰ τεύχε' ἀπέφρα'

314. ἵστασο] ἵσταο Zen. Ar.? Cf. K 291. || 315. νῆας — Ἔκτωρ] Τρῶες <ἀγαυοὶ Lind-wich> νῆας ἔλῃσι quidam olim. || 318. ἦδος] sine ς (cf. § 41³ et A 576). || 319. βόλε-ται A] βούλεται Ω, Τρῶσι κράτος δ. πολὺ βούλεται Brandreth. Cf. § 259 et (α 234) π 387. || 323. εἴασαν... ἀπέπανσαν] -σεν...-σεν D L. || 325. θηρευτῆισι] sic et θηρητῆρσι (ut E 51 al.) Ar.; cf. M 41 et θηρεύειν τ 465. || 327. ἀσπασίως] cf. Σ 270. || 334. ἀπέφρα § 150⁵] ἀπηύρα.

hanc locutionem, quae ω 106 reddit, nondum spernebat dictio poetica, neque cognatam τί πάθω A 404; cf. etiam κακῶς πάσχειν π 275, παθεῖν τι per euphemismum dictum σ 223 sq. alibi. Postea talia non nisi sermoni familiari apta fuerunt (cf. Ar. Nub. 340 al.). Nunc Ulixes sodali in mentem revocat quid proxima nocte egerint: „nosne, qui tunc nihil non ausi sumus, nunc fugam capessimus?”

317 sq. ἀλλὰ — ἦδος] sed non diu nostris prodesse poterimus. Cf. A 416, 576 Σ 80 al.

318. ἡμῶν] § 92.

319. δόμεναι] § 125.

320—322, 328 sq., 335. Cf. E 144.

323. πολέμοι(ο)] § 59.

325. ἐν... πέσῃον] irruant in. Cf. I 234 sq.

326. πάλιν] e fuga denuo in hostem conversi (recte sic schol.).

328—332. Dicuntur Adrastus et Amphius, qui non principes quidem fuerunt, sed sacerdotis filii et duces copiarum. Cf. B 830—834, de Adraστο autem Z 63, et de genitivi δῆμου usu B 198.

- 335 Ἴππόδαμον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Ὑπείροχον ἐξενάριξε.
 ἔνθα σφιν κατὰ ρῖσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων 336 cf. M 436
 ἐξ Ἴδης καθορῶν τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
 ἦ τοι Τυδέος υἱὸς Ἀγαστροφον οὔτασε δουρὶ
 Παιονίδην ἦρωα κατ' ἰσχύον· οὐδέ μοι ἵπποι
 340 ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν, ἀάσσατο δὲ μέγα θυμῷ. 340^b = I 537
 τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν, αὐτὰρ ὃ πεζὸς 341^a cf. A 227
 ἔϋνε διὰ προμάχων, ἥος φίλον ὤλεσε θυμόν. 342 = Y 412
 Ἔκτωρ δ' ὅξυ νόησε κατὰ στίχας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοῦς 342^a cf. E 250
 κεκληγῶς· ἄμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες. 343^b sq. = E 590 sq.
 345 τὸν δὲ ριδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, 345 = E 596
 αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα· 346 = X 163 cf.
 „νῶϊν δὴ τότε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἔκτωρ. I 201 A 464
 ἀλλ' ἄγε δὴ στάομεν καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.“ P 484 X 355
 ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος, 349 = Γ 355
 350 καὶ βάλεν οὐδ' ἀφάμαρτε, τιτυσκόμενος κεφαλήφιν, 350^a = N 160
 ἄκρην κὰκ κόρυθα. πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκῆφι χαλκός,
 οὐδ' ἔκετο χροά καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια
 τρίπτυχος αὐλῶπισ, τήν μοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων. 353^b = A 72
 Ἔκτωρ δ' ὦκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμίλῳ, 354^b = Π 813
 355 ὅτῃ δὲ γυνὴ ἐριπὼν καὶ ἐρεΐσατο χειρὶ παχείῃ 355 cf. E 309
 γαῖνσ' ἀμφὶ δέ ς' ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυψε. 355^a = Θ 329
 ὄφρα δὲ Τυδεΐδης μετὰ δούρατος ὦχετ' ἐρωήν 356 = E 310

339. οὐδέ (ς)οι H] οὐ γὰρ οἱ Ω, οὐδὲ γὰρ l. a. in A. || 345. (')ρίγησε A] ἐνόησε C D T (cf. vs. 599). || 348. στάομεν § 122] στέωμεν vel στίομεν. — μένοντες] -ντε Zen. (cf. P 720 sq.). || 354. ὦκ' ἀπέλεθρον] ὦκα πέλεθρον L Gen. || 356. Aristoph. Ar. —, Zen. om. — ς'(ς)] add. Brandreth (cf. E 310).

336. κατὰ ρῖσα μάχην ἐτάνυσσε] cf vs. 72.

340. ἀάσσατο] § 287.

342. ἥος] § 323.

353. Hector galeam splendidam, unde κορυθαίολον habet cognomen, ab ipso Apolline accepit, non nunc sed antehac, fortasse bello instante. Sic Pandaro arcum Apollo dedit (B 827; cf. Z 469 sq N 754 et ad Π 799 sq.), Hectoris uxori Venus dedit capitis tegumentum (X 470—472). — Adi.

τρίπτυχος † (δίπτυχος v 224 al.); de adi. αὐλῶπισ cf. E 182.

354. ἀπέλεθρον] *ingens intervallum*. Cf. ρῖς ἀπέλεθρος E 245 al.; πέλεθρον (Φ 407 λ 577) sive *longitudo sulci* (cf. K 351—353) proprie *mensuram* valet (cf. μέτρον certae mensurae nomen H 471), ἀπέλεθρος igitur *immesum*. Postea in πλέθρον vox πέλεθρον abiit, ut ὁρόγυια in ὄργυια (etiamne apud Homerum? Cf. Ψ 327).

355. ὅτῃ δὲ γυνὴ ἐριπὼν] cf. E 309.

- τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι φοι κατερίσατο γαῖης,
τόφῳ Ἐκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἄψ εἰς δῖφρον ὀρούσας
360 ἐξέλασ' εἰς πληθὺν καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν. 360^b = Γ 360
δουρὶ δ' ἐπαῖσσαν προσέφη κρατερὸς Διομήδης· 361 = Κ 369
„ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύν· ἥ τέ τοι ἄγχι 362-366 = γ 449
ῆλθε κακόν! νῦν αὖτέ σ' ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων, 363^b cf. Ε 344^{89q}.
ὦι μέλλεις εὐχέσθαι ἴων εἰς δοῦπον ἀκόντων. 364^b cf. Π 361
365 ἥ θῆν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
εἴ ποθί τις καὶ ἐμοί γε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστι.
νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιρίσομαι, ὅν κε κιχῶ.“ 367 cf. γ 454
ἥ, καὶ Παιονίδην δουρὶ κλυτὸν ἐξενάριξε.
αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠὲ νόμοιο, 369 cf. Γ 329
370 Τυδεΐδην ἐπὶ τόξῳ ἵταίνετο, ποιμένι λαῶν, 370 cf. Ε 97
στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ
Ἴλιον Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
ἥ τοι ὃ μὲν θώρηκα Ἀγαστρώφου ἰφθίμοιο
ῖνυντ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον ἀσπίδα τ' ὤμων

358. κατερίσατο § 201] καταείσατο. — γαῖης] -η C L. || 366. ἐστι] εἴη l. a. in A. ||
367. ἐπιρίσομαι § 201] ἐπεισομαι. || 368. ἐξενάριξ(ν) Ar. A T] -ξεν Zen. Ω. Cf. γ. 374.

358. κατερίσατο γαῖης] cf. N 504
κατὰ γαῖης ὤχετο.

365. ἐξανύω] § 147.

366. ποθί] § 322.

367. κιχῶ] § 122.

369 sqq. A *Paride* nunc Diomedes sagitta vulneratur, ut E 95 sqq a *Pandaro*. Quorum locorum alter alteri tam est similis ut unum argumentum („dux a duce hostium sagitta percutitur”) e priscis fabulis desumptum bis a nostro poeta ita tractatum esse appareat. Conferatur etiam *Achilles* a *Paride* vel ab ipso *Apolline* sagitta interemptus (X 359 sq.).

371. ἀνδροκμήτῳ] † (πολύκμητος saepius). Dicitur tumulus quem (non natura sed) hominum industria fecit. Cf. K 353.

372. De *Ili tumulto* cf. K 415.

— δημογέροντος] cf. Γ 149. Notatu

dignum ipsum Ilii urbis regem eponymum nunc sic vocari, plus igitur valere hoc nomen quam *senatorem*. Cf. M 213.

373 sq. In media turba pugnantium corpus hostis caesi *clipeo* quidem et *galea* et *ense* spoliari poterat raptim, *thorace* non item. Quae autem multis locis leguntur: τεύχεα vel ἔντεα ἀπ' ὤμων ἐλεῖν et similia, ea significant: *clipeum* (et *ensem*) *adimere* (cf. Γ 89, 114 al.), neque *thoracum* mentio fit eiusmodi locis aut apte potuit fieri. Caesi vero corpus si a sodalibus aufugientibus relictum erat, aut statim aut post pugnae finem a victore eiusve ministris etiam *thorax* adimi ei poterat, si *thorace* fuerat munitus. Et sic nostro loco *Diomedem* poeta ostendit corpus *Agastrophii* exuentem, et *Asteropaeo* ab *Achille*

- 375 καὶ κόρυθα βριαρὴν, ὃ δὲ τόξου πᾶχυν ἀνείλκε 375^a = X 112
καὶ ῥάλεν, οὐδ' ἄρα φοι ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός, 375^b = N 583
ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἀμπερὲς ἰδὸς 376^b = E 18 Π 480
ἐν γαίῃ κατέπνικτο. ὃ δὲ μάλα φηδὺ γελάσσει
ἐκ λόχου ἀμπήδνυσε καὶ εὐχόμενος ἔπεος ἠΐδα·
- 380 „βέβλησ', οὐδ' ἄλιον βέλος ἔξέφυγ' ὥς ὄφελόν τοι
νεύατον εἰς κενεῶνα βαλὼν ἐκ θυμὸν ἐλέσθαι! 381^a = E 857
οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
οἷ τέ σε πεφρίκασι, λέονθ' ὥς μυκάδες αἰγας.“
τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης· 384 = E 286
- 885 „τοξότα, λαβντήρ, κέρα' ἀγλαέ, παρθενοπῖπα,
εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
οὐ κέν τοι χαλίσμῃσι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί· 387^a cf. I' 54
νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς εὐχεται αὐτῶς. 387^b = χ 246
οὐκ ἀλέγω, ὥς εἴ με γυνὴ βάλοι ἢ πᾶσι ἄφρων·
- 390 κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάγκηδος οὐτιδανοῖο.

376. φοι Bentley] μιν. Cf. Ξ 407 (= X 292). || 380. βέβλησ'(αι) § 117] βέβλη' H, βέβληαι Ω. || 385. κέρα'(i) § 72] κέραι Ar. Alexio A H, κέρα (plur.) Ω. — παρθενοπῖπα -οπία (immo -οπιῖα) l. a. ant. || 386. δὴ ἀντίβιον] ἰναντίβιον? Cf. § 8 et vs. 138. || 388. ταρσὸν] -σῶι Apoll. lex. .

thoracem detractum esse dixit Ψ 560—562.

375. τόξου πᾶχυν] *pars arcus* inter utrumque κέρα *media* etiam N 583 φ 419 sic vocatur, χειρὸς sive brachii parti mediae hoc nomine assimilata.

378. κατέπνικτο] § 241.

— φηδὺ item nos: *smakelijk lachen* et *plebecula*: *lekker uitlachen*. Cf. i 353.

385. τοξότα] †. Cf. τοξευτής Ψ 850. Contemptim dictum, = *o tu qui eminus fortis es, congregi non ausus*. Nempe inter poetae aequales ars sagittandi non erat in honore.

— κέρα'(i)] *cincinnus*, *pulcra ista coma*, quam Γ 55 ei exprobravit Hector; cf. Euphorbi πλοχοί P 52. Sic Archilochus fr. 59 κροπλάστην dixit delicatulum quendam iuvenem, capillos nimis decore componentem; quales homines βοστρύχοις γαύρους idem vocavit fr. 60. Recte interpretati sunt

Philetas, teste Iusu quodam grammatico eius discipuli Theocriti (Syring. 3), et Aristarchus; cf. Iuvenalis XIII 165: *madido torquentem cornua cirro*. Alii perperam interpretabantur *arcum* vel plane absurde τὸ αἰδοῖον (cf. Eust. et Et. M. 531,29, item Meleager epigr. 5).

— παρθενοπῖπα] †, = παρθένους ὀπιπεύων, Γ 39 γυναιμανέσ. Cf. τ 67 et Δ 371.

386. πειρηθείης] de opt. cf. Γ 299.

387. οὐ κεν] § 326.

390. κωφὸν] cum *id quod non percipitur* tum *id quod non percipit* hoc adiectivo indicatur, quocum cf. vox recentior ἀναίσθητος. *Maris fluctus profundus*, in superficie non apparens, sed tamen τὸν θῖνα ταραττων, dicitur κῶμα κωφόν Ξ 16, *terra obtusa, surda, muta* sic designatur Ω 54, homo *surdus* h. Merc. 92.

— οὐτιδανοῖο] cf. A 231.

- ἦ τ' ἄλλωσ' ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρηι,
ὄξυν βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησι·
τοῦ δὲ γυναικὸς μὲν τ' ἀμφίδρυφοὶ εἰσι παρῖαι,
παιδῆς τ' ὄρφανικοί, ὃ δέ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεῦσθων
395 πύθεται, οἶωνοι δὲ περὶ πλέεσ' ἢ γυναικῆσ'·
ὥσ' ῥά το, τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς δουρὶ κλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν 396^b = E 72
ἔστιν πρόσθ'. ὃ δ' ὀπισθε καθεζόμενος βέλος ὦκν
ἐκ ποδὸς εἴλκ', ὁδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινῇ·
εἰς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλε 399 sq. = 273 sq.
400 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῆσιν ἐλαυνέμεν', ἥχθετο γὰρ κῆρ.
ὠιῶθη δ' Ὀδυσσεὺς δουρὶ κλυτὸς, οὐδέ τις αὐτῷ
Ἀργεῖων παρέμεινε, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας. 403 sq. = 464 sq.
ὀχθήσας δ' ἄρ' ἔφειπε ποτὶ μεγαλήτορα θυμόν· 403 = P 90 Σ 5
„ὦ μοι ἐγώ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἶ κε φέβωμαι 403^a = 4143 φ 218
405 πληθύν ταρβήσας. τὸ δὲ ὄλιγον, αἶ κε φαιώω
μοῦνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
407 = P 97 Φ 562
φῶιδά γάρ στυ κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο, X 122, 385
ὃς δέ κ' ἀριστεύησι μάχῃ ἐνι, τὸν δὲ μάλα χρεὼ
410 ἐστάμεναι κρατερῶς, ἦ τ' ἔβλητ' ἦ τ' ἔβαλ' ἄλλον·“

391. ἐπαύρη] sic Ar., -ρω l. a. ant. || 392. αἶψα] ἀνθρα Ar. || 397. ὦκν l. a. apud Eust. (cf. vs. 392). || 400. ἥχθετο γὰρ κῆρ] ὠκείας ἵππουσ l. a. in A. || 401. οὐδέ τις αὐτῷ] οὐδ' ἔτι σοὶ τις (melius τίς σοι) Hoogvliet. || 4 3. π(ρ)οτὶ Brandreth] πρὸς δν Ω, ἐφόν Bentley (cf. E 170), ἔφρ πρὸς φόν Heyne, an *ῥεῖπε δ' ἄρ' ὀχθήσας πρὸς φόν (coll. P 200, 442 = 285, 376)? Redit vitium locis parall. || 409. χρεὼ] χρεὴ Knight (cf. § 8).

391. ἄλλωσ] *aliter* = *multo magis* sive *melius*, cum adi. δεῦν iungendum; item E 218 T 401 θ 176 υ 211 ω 107. Cf. ἄλλοις E 638 π 181 et ἄλλωσ Ψ 144. — Loco simili Υ 99 alia adverbii vis est.

— ὑπ' ἐμεῖο] *me adigente*.

392. ἀκήριον] cf. E 812.

393 sq. Cf. Z 127 et B 700.

398. παρῖαι] cf. Δ 142.

395. Cf. vs. 162.

— πλέεσ] § 87.

402. φόβος ἔλλαβε] *fuga* eos corripuit insolite dictum pro: *in fugam conieci sunt*, item N 470 nec non φόβον τινὶ

ἐνόρσαι Λ 544 N 362 Ξ 522, ἐμβαλεῖν P 118, ἐνέμειναι O 326 sq. Π 291. Quibus locis *fuga* id valet quod *studium* vel *consilium fugam capessendi*; cf. etiam lectio Zenodoti Σ 402 T 14 nec non ἐνόρσαι κυδοιμόν Σ 218 et φύξις sive φυγή = *opportunitas fugiendi* κ 117. Et sic paratur — sed non perficitur — transitus ad usum aetatis recentioris, cui φόβος *affectum* (*metum*), non *motum* significavit. — De verbi λαβεῖν hoc usu cf. I 609.

404. τί πάθω] cf. vs. 313.

408. Scio ignavorum esse *e pugna aufugere*.

- ἥος ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, 411 sq.^a = P 106
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων σίχες ἤλυθον ἀσπιστάων, 411 = A 193 [sq.
 ῥέσαν δ' ἐν μέσσοισι μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες. 412 = A 221
 ὥς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροὶ τ' αἰζηοὶ 414 sq.^a cf. I' 26
 415 σεύονται, — ὃ δέ τ' εἷσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο 415^b = Φ 573
 θάγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῆσι γένουσι,
 ἀμφὶ δέ ς' ἄτσοι, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων 417^b = M 149
 γίγνεται, οἳ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δφεινόν περ ἰόντα, —
 ὥς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα Διὶ φίλον ἐσσεύοντο
 420 Τρῶες. ὃ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Διόπολιν
 οὔτασεν ὦμον ὑπερθεὶν ἐπάλμενος ὀξείῃ δουρί, 421^b cf. E 336
 αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἔννομον ἐξενάριξε
 Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα καδ' ἵππων ἄτσοι 423 cf. Y 401
 δουρί κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 425 ῥύξεν, ὃ δ' ἐν κονίεσσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστώ. 425^b = N 508, 520
 τοὺς μὲν ἕας, ὃ δ' ἄρ' Ἰππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρί, 426^a = E 148
 αὐτοκασίγνητον ἐνυφενέος Σώκοιο.

413. μετὰ] μέγα vHerwerden (ut I' 50 Z 282 I 229 P 99 X 288 ρ 163 φ 305).
 — τιθέντες] δὲ ἔσαν Zen. || 417. δέ ς(ε) Brandreth] δέ τ', τε, τ' Ω (cf. E 310). ||
 421. ὑπερθεὶν ἐπάλμενος ACD] ὑπερθε μετὰλμενος T; ὑπερθ' ἐπάλμενος (cf. Θ 85)?
 — δουρί] χαλκῷ l. a. in A. || 422. Ἔννομον] Ὀρμενον B C. || 423. αἰέσσοντα] αἰέξαντα A D
 (ut A 423). || 427. ἐνυφενέος] ἐνυγενέος Ω, quam lectionem vitiosam imitati sunt poeta
 h. Ven. 94, 230 (cf. Eur. Ion. 242 Hel. 136) et Pseudotheocritus XXVII 41. Cf. Ψ 81.

411. ἥος] § 323.

413. Suo malo Troiani Ulixem includerunt.

414—418. Imitatur Verg. Aen. X 707 sqq.; cf. Menelaus leoni a pastoribus circumdato assimilatus P 65—67.

417. ὑπαὶ] praepositionis ea est vis quam habet in compositis ὑπαείδειν (Σ 570 al.), ὑπαυλεῖν, ὑφηνίχοις (cf. vs. 521 sq.), al.; cf. etiam Θ 268. Indicatur enim sonus alium sonum vel motum comitans et huic veluti serviens. Inter strepitum venatorum percipitur dentium corticem arboris stringentium sonus. Item M 149 et ὑπό Θ 380.

418. ἄφαρ] cf. N 814.

422. Cf. E 144.

424 sq. Dum de curru desiluit Chersidas, clipeo in obliquum extenso corpus per brevem temporis articulum nudavit.

424. πρότμησιν] †. Umbilicum? An abdomen?

425. ἀγοστώ] ignotae originis vox non nisi locis parallelis redit: *captu digitorum*? Cf. κόνιος δεδραγμένος N 393 Π 486.

426 δ δ'(ε)] cf. A 191.

427 ἐνυφενέος] *divitis*. Adiectivum ex ἐν- et ἄφενος compositum (recte sic Clearchus est interpretatus; cf. § 21) extat etiam in titulo quodam Thasio (Collitz 5484), ubi nomen est proprium.

- τῶι δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος 'κίε, φισόθεος φῶς,
'στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔρειπε· 429^a = Α 496
- 430 „ὦ Ὀδυσσεῦ πολύαινε, δόλων ἅατ' ἠδὲ πόνοιο,
σήμερον ἦ δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἰππασίδησι,
τοιῶδ' ἄνδρε κατακτείνασ καὶ τεύχε' ἀποφράς,
ἦ κεν ἐμῶι ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσηις.“ [861 Σ 92
433 cf. M 250 Π
434 = P 43 cf. Φ 400
435 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαιειῆς ὄβοιμον ἔγχος, 434^b-436 = Γ 356
437 πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χρο' ἐξέργαθεν, οὐδέ γ' ἔασε sqq.
Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός.
'γνῶ δ' Ὀδυσσεὺς ὃ φοι οὗ τι βέλος κατὰ καίριον ἦλθε,
440 ἂψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔρειπε·
„ἦ δ' εἰλ', ἦ μάλα δὴ σε κηχάνεται αἰπὺς ὀλεθρος.
ἦ τοι μὴν ἔμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι!
σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημι φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν 443 = E 652
ἥματι τῶιδ' ἔσσεσθαι, ἐμῶι δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα 444^b sq. = E 653
445 εὗχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἀΐδι κλυτοπόλῳι.“ sq.
ἦ, καὶ ὃ μὲν φύγαδ' αὐτίς ὑποστρέψας ἐβεβήκει,
τῶι δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξε 447sq. = @258sq.
447^b-449^a = E 40
ᾧμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στηθέσφιν ἔλασσε. sqq.
'δούπησεν δὲ πεσών, ὃ δ' ἐπηύξατο δῖος Ὀδυσσεύς· 449 cf. N 373 γ
388

436 καὶ διὰ θώρηκος πολυταϊδάλου ἡγήρειστο,

431. Ἰππασίδησι] -δῆν (sic) l. a. in A (cf. § 52). || 432^b. „Hemistichium molestum” Aristonicus. Versumne damnabat Ar.? Non obelum tamen habet in A, sed diplen. — ἀποφράς § 150°] ἀπούρασ. || 434. *γ' (e)] addidimus (item P 43 Φ 400). Cf. Φ 402 τ 452. — οὐτασσε § 150°] οὐτεσσε. || 436. Del. Reichel; postmodo additum apparet coll. vs. 457. Cf. Γ 332 sq. || 437. χροδ' (α) Zen. 52] sic et χροδός Ar. (cf. E 337). — γ' (e)] add. Brandreth. Cf. Α 315 et Φ 596. || 439. βίλοσ] sic Zen., τέλοσ Ar. (?) A Gen. (cf. vs. 451). || 442. μὴν § 18] μὴν vel μὴν δ' (D) Ω.

430. ἅατ' (e)] ἅτ' Ω.

431—433. ἦ ... ἐπεύξεαι ... ἦ κεν ... ὀλέσσηις] hostem irridens illud quasi certum ponit, hoc vero, quod futurum revera confidit, certe sperat, veluti dubitans profert: *aut utrumque vinctes aut forsitan a me vincaris*. Cf. A 137 sq.

435. διὰ μὲν ἀσπίδος] § 22.

437. πλευρῶν] cf. Δ 468.

439. Quoniam non *iactu* hastae vulneratus est Ulixes, sed *cominus* per-

cussus, vox βέλοσ insolite est usurpata. Non tamen praestat lectio quae Aristarcho tribuitur, nam (ἔγχος) ἦλθε κατὰ καίριον τέλοσ satis apte dici non potuit.

— κατὰ καίριον] cf. Δ 185.

442. ἐπὶ Τρώεσσι] cf. P 98.

445. κλυτοπόλῳι] cf. E 654.

446 sq. Quod poeta dicit hoc est: ἦ καὶ ὑποστρέψαντι δόρῳ ἐνέπηξε. Cf. K 454 sq.

- 450 „ὦ Σῶχ', Ἰππάσου νιῇ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο, 450 cf. B 23
 'φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.
 ἄ δρῆλ', οὐ μὲν σοί γε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 ὅσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἶωνοὶ
 ὤμεσται φερύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες. 454^a = X 67
 455 αὐτὰρ ἐπεὶ κε θάνω, κτερίσουσί με δῖοι Ἀχαιοί.“ 455^b cf. X 336
 ὥς φριπὼν Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 ἔξω τε χροὸς εἴλεκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης.
 αἶμα δέ μοι σπασθέντος ἀνέσσυτο, 'κῆδε δὲ θυμόν. 458^b = E 400
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ 'ρίδον αἶμ' Ὀδυσῆος, 459 cf. E 27
 460 κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον ἐπ' αὐτῶι πάντες ἔβρισαν. 460 = N 332
 αὐτὰρ ὃ γ' ἐξοπλίσω ἀνεχάξετο, αὖτε δ' ἐταίρους. 461 cf. P 108
 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν ὅσον κεφαλὴν 'χάδε φωτός,
 τρὶς δ' ἄϊεν φράχοντος Ἀργεῖ φίλος Μενέλαος,
 αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεεν ἔγγυς ἔοντα 461^b = N 477
 465 „Αἴαν διογενὲς Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν, 465 = H 234
 ἀμφὶ μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἔκειτ' αὐτῆ,
 τῶι φικέλῃ ὥς εἴ γε βιώιατο μοῦνον ἔοντα

451. τίλος] sic Ar., βίλος Zen. (cf. vs. 439). || 454. ὤμεσται Wackernagel] -ησ- Ω, item X 67 Ω 82, 207. Idem ἀλφιστ- pro ἀλφιστ- scripsit α 349 ζ 8 v 261. || 455. ἐπει] ἐμ' α' Ar. (dein -ουσιν δίοι A. scribens?). || 458. μοι] sic (οί) Ar., οὐ (τοῦ? Heyne) Zen. || 459. ἐπει C] ἔπρωσ A D T, quam lectionem peperit odium hiatus. Cf. M 208 γ 373 χ 22. || 463. τρὶς] *τοῦ? || 466. ἔκειτ' αὐτῆ Ar. L] -το φωνή Ω.

453 sq. Cf. vs. 162 et A 4.

453. ὅσσε καθαιρήσουσι] *oculos claudent*; palpebras veluti velum (cf. A 433) demittent supra pupillam. Item λ 426 ω 296.

454. (Non brachia) *circumdabunt* (propinqui lugentes, sed) *vultures pennas* (alas, cf. Verg. Georg. I 382).

455. κτερίσουσι] § 147 et 210. Verbum magna cum vi prolutum velut hausit et absorpsit *emphasin* pronominum *tu* et *ego*, quam poscere videbatur eorum oppositio. Cf. N 486.

457. *Thorace* igitur — eiusmodi certe thorace qui etiam tergum protegeret — Socum indutum poeta non finxit.

458. σπασθέντος] non nisi h. l. (et

in lectione vitiosa Σ 606 δ 19) apud H. omittitur pronomen genitivi absoluti, quae rarior in carminibus epicis est verborum structura et inchoata magis quam perfecta (cf. Γ 301).

— ἀνέσσυτο] comp. †.

462. ὅσον κεφαλὴν 'χάδε φωτός] *quantum capiebat eius caput*. Cf. Π 77. Vocis volumen sic indicatur, φωτός autem abundat, nam id quod atticum τοῦ ἀνδρός sive αὐτοῦ valet (ut Δ 139 al.; recte sic schol., coll. ζ 129). Cf. Δ 194. — Socios advocat Ulixes ὁ βοὴν ἀγαθός ab hostibus inclusus; cuius vox magna laudatur Γ 221 ι 491. Epicam hanc locutionem imitatae ranae Aristophaneae: „*clamabimus*” aiunt „ὁπόσον ἡ φάρυξ ἂν ἡμῶν χανδάνῃ” (Ran. 259 sq.).

Τρῶες ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὁσμίνῃ.

ἀλλ' ἴομεν καθ' ὁμιλὸν ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.

- 470 δέδρια μὴ τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθεῖς,
ἐσθλὸς ἑών, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται.“

[δ 820^b
470^a = P 242^b

471^bcf. P 690, 740

ὥς φειπὼν ὃ μὲν ἦρχ', ὃ δ' ἄμ' ἔσπετο μισόθεος φῶς.

472 = O 559 P 632

ἡῦρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ φίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν

473^b-475 cf. P 156

Τρῶες ἔπον, ὥς εἴ τε δαφοινοὶ θῶες ὄρεσφι

sqq.

- 475 ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὃν τ' ἔβαλ' ἀνὴρ

ἰῶι ἀπὸ νευρῆς. τὸν μὲν τ' ἥλυξε πόδεςσι

φεύγων, ὄφρ' αἶμα λιαρὸν καὶ γούνατ' ὀρώρη·

477^b cf. I 610

αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὸν γε δαμάσσεται ὠκὺς ὀϊστός,

ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσι

- 480 ἐν νέμει σκιερῶι. ἐπὶ τε λῖν ἤγαγε δαίμων

σίντην· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὃ δάπτι.

ὥς ῥα τότε ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλόμητιν

482 cf. χ 115, 281

Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι, αὐτὰρ ὃ γ' ἤρωσ

αἰσῶν ἐφῶι ἔγχε' ἀμύνετο νηλεὲς ἥμαρ·

484^b = N 514 cf.

A 588 P 511, 616

9 525

- 485 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἤλθε φέρων σάκος ἥντε πύργον,

ᾧ δὲ παρ' ἔξ, Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.

485 = H 219

486^b cf. P 729

ἣ τοι τὸν Μενέλαος ἀρήϊος ἔξαγ' ὁμίλου

χειρὸς ἔχων, ἥος θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.

Αἴας δὲ Τρώεσσιν ἐπάλμενος εἶλε Δόρυκλον

- 490 Πριαμίδην, νόθον υἱόν, ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὔτα,

470. δέδρια § 168] δειδῶ. — πάθῃσιν ἐνὶ A D] -σι μετὰ C T. || 474. ἔπον (Heyne) Knight] ἔπονθ'. Cf. vs. 483 et γ 118. || 480. σκιερῶι] γλαφυρῶι Zen. || 482. ποικιλόμητιν Gen.] -μήτην Ω (cf. § 83¹⁰). || 483. ἔπον] ἔποντο D T metro invito (cf. vs. 474). || 484. ἐφῶι Knight] ὦι (cf. § 14). || 486. παρ' ἔξ] *παρα(ι)? Paley παρὰξ (novam vocem fingens) coll. εὐράξ vs. 251. || 489. Τρώεσσιν ἐπάλμενος] -εσσ' ἐπιάλμενος? Cf. Θ 85.

470. μονωθεῖς] forma recentior pro μουν- (o 386 π 117).

473—477. Haec comparationis pars cf. cum O 271 sq.

477. Etiam αἶμα λιαρὸν verbo ὀρώρη subiectum est; de cuiusmodi zeugmatis cf. Δ 282 et de ipsa re Λ 267.

480. νέμει] †.

484. ἔγχε'(ι)] § 71.

485. Cf. H 219—223.

488. χειρὸς ἔχων] brachio eum tenens sive eius brachium sustentans. Cf. Δ 154.

— ἥος] § 323.

— ἵππους] Menelai. Nam Ulixis currus nullus apud H. commemoratur. Cf. K 568 sq.

490 sq. Haec nomina Troianorum occisorum esse epitheta *Ditis omnes recipientis, vires solventis, ianua includentis* (quid vero Πύρασος?) observarunt Emper et Usener (versus 489—491 delentes). Sed nostrum poemam nihil eiusmodi in mente habuisse patet. — Verba Πριαμίδην, νόθον υἱόν

- οὐτα δὲ Λύσανδρον καὶ Πύρασον ἥδ' Πυλάρτην.
 ὥς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι
 χειμάρροσ κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρωι,
 πολλὰς δὲ θρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας 494 cf. Hes Scut.
 495 εἰσφέρειται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἄλα βάλλει, 376
 ὥς ἔφεπε κλονέων πεδίον κάτω φαίδιμος Αἴας
 δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας.

οὐδέ πω Ἴκτωρ

- 'πεύθετ', ἐπεὶ ἔα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης,
 ὅχθας παρ ποταμοῖο Σκαμάνδρον, τῇ ἔα μάλιστα
 500 ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοῇ δ' ἄσβεστος ὀρώρει 500^b = N 169,540
 Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ Ἀρήϊον Ἰδομενῆα. II 267 cf. A 530
 Ἔκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει μέγμεγα ῥέζων ω 48
 ἔγχεϊ θ' ἵπποσύνη τε, νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας 503^a = II 809
 οὐδέ κέ πω ῥάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί, 504 cf. M 262
 505 εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡνιόμοιο, 505 cf. Γ 329
 παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα, ποιμένα λαῶν,
 ἰῶι τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον. 507 cf. E 393
 τῶι ἔα περὶδφεισαν μένεα πνέοντες Ἀχαιοί, 508^b = Γ 8

492. κάτεισι] διηται Zen. || 493. χειμάρροσ § 61] χειμάρρουσ. — ὀπαζόμενος] ἐπειγόμενος
 l. a. in C, ἀεζόμενος Nauck. || 496. κάτω Barnes] τότε. Cf. vs. 714. || 497. δαΐζων] δηϊών
 Brandreth. Cf. § 22. || 503. νέων] νεῶν Ar. Alexio Ptolemaeus Ascalonita, „τάς πρὸ τῶν
 νεῶν τάξεις“ contorte interpretati; νέον Leaf (coll. A 332 O 240). || 504. In pap. Dublin.
 accedit versus sic fere explendus: [ἀλλὰ καὶ ὥς κρατερῶς ἀντεῖχον τεύρομε]νο[ι] πε[ρ].

id quod νόθον υἱὸν Πριάμοιο valent.
 Nisi Πριάμοο fuit primitus.

492—496. Cf. comparatio simillima
 E 87—94.

493. ὀπαζόμενος] si sanum (cf. nota
 crit.), hic passivi usus illustrandus
 est locis ubi verbum ὀπάζειν id fere
 quod διώκειν sive *urgere* valet, e. g.
 E 334 vel Θ 103.

495. εἰσφέρειται] *abripit in suum
 alveum.*

— ἀφυσγετὸν] †, *ligna fluitantia?* an
coenum?

498. μάχης ἐπ' ἀριστερὰ] cf. quae
 ad E 355 sunt observata. In sinistro

exercitus sui cornu Hector pugnat,
 prope flumen.

502. ὁμίλει] § 191.

503. ἔγχεϊ θ' ἵπποσύνη τε] cum sua
 fortitudine tum Cebriionis aurigae
 peritia et praestantia equorum; cf.
 vs. 521 sq. et Δ 303 Π 809.

— νέων] id quod κούρων (ut passim)
 vel αἰζήων vel ἡθέων. Nisi νέον sive
denuo est legendum (cf. nota crit.).

504. οὐδέ κε] § 326.

— ῥάζοντο κελεύθου] *recessissent,*
 perinde atque nos: *uit den weg gaan.*
 Item M 262; similis vocis κελεύθου
 usus est Γ 406 M 399 al.

μή πῶς μιν πολέμοιο μετακλινθέντος ἔλοιεν.

510 αὐτίκα δ' Ἴδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα δῖον·

„ὦ Νέστορ Νηληιάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, 511 = K 87

ἄγρεε, σὼν ὀχέων ἐπιβήσεο, πὰρ δὲ Μαχάων
βαινέτω, εἰς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους·

514 ἱηρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.“

516 ὥς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθῃσε γερήνιος ἱππότης Νέστωρ. 516 = Θ 112

αὐτίκα ᾤδων ὀχέων ἐπεβήσετο, πὰρ δὲ Μαχάων

'βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἱητῆρος· 518^b = A 194

'μάστιξεν δ' ἵππους, τὼ δ' οὐκ ἀρέκοντ' ἐπετέσθην 519 sq. = K 530 sq.

520 νῆας ἔπι γλαφυράς, τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.

Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησε

“Ἐκτορι παρβεβαώς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔφειπε·

515 ἰοὺς τ' ἐκτάμνειν ἐπὶ τ' ἦπια φάρμακα πάσσειν.

509. μετακλινθέντος] -τες pap. Dublin. A². — In pap. Dublin. additur versus in [τεῦ]χη ἔλοιτο (Menrad) desinens; Robert supplevit [Τρῶες ὑπέρθυμοι καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεῦ]χη ἔλοιτο. Recentem aetatem prodit -οιτο pr. -όατο (cf. § 119). || 514 sq. Pap. Dublin. quatuor habet versus sic fere explendos: [καὶ μιν ἀπὸ πολέμοιο θοῶς ἄγε πνευθεῖ]ανοῖτο. | [ἱηρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. | [εἰς γὰρ ἐπιστάμενος πολλοὺς ἐσάωσε καὶ] ἄλλους | [ἰοὺς τ' ἐκτάμνων ἐπὶ τ' ἦπια φάρμακα] πάσσειν. Primum versum explevit Leaf, cum ultimo cf. v. l. E 900. || 515. Zen. om., Aristoph. Ar. — || 517. αὐτίκα Heyne] αὐτίκα δ'. || 519. ἵππους A D] ἑλάαν CT (cf. K 530). || 520. In pap. Dublin. incipit a litteris ωσσ αὐ ωσο. Videatur pericopen clausisse versus 519, dein nova pericope coepisse a verbis ὥς οἱ μὲν μάργναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·] | Κεβριόνης δὲ κτλ. (cf. vs. 596).

510—514. Nestorem, qui more suo (cf. Δ 303—307 et Θ 80—88) non procucurrit in hostes, sed apud bigas remansit, ut vulneratum Machaonem in castra reducat hortatur Idomeneus. Nempe senex annis tardior minus quam alii desiderabitur absens.

512. ἄγρεε] § 191.

516. γερήνιος] cf. B 336.

521 sq. Hectorem Cebriones dehortatur ne hostes iam recedentes ulterius persequatur. Verbo παραβαίνειν nunc designatur *auriga*, alibi ὁ παραιβάτης est is qui *armatus pugnat*, alio habenas tenente: A 104 Ψ 132. Nempe ea verbi et substantivi fuit vis ut pro re nata uterque τῶν φανάκτων τοῦ ἄρματος (Π 371, 507) eis

posset significari (cf. N 708), cum praesertim utriusque officii par esset dignitas. Cf. E 226—228, vel verba ἔγχεῖ θ' ἵπποσύνῃ τε coniuncta supra vs. 503 et alibi, vel ἱππηλάτα ἱππότης ἱπποδάμοις regum epitheta honorifica et certamine curuli in ludis funebribus comprobata (cf. Ψ 288 sqq.). Quapropter, ut *Patroclus* (cf. P 427), sic et *Achilles* ἄνιοχέος vocatus est (T 401, et cf. P 77 sq. T 424 Ψ 275), *Priamus* habenas tenet Γ 261 Ω 323; cf. etiam E 230—232 de *Aenea*, Θ 89 de *Hectore*. Obscura igitur esse nequit vox ὕφνιοχος Z 19: sic vocatur is cui bigarum dominus habenas tradit cum *pugnam* adit, alioquin ipse equos regens.

- „Εκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ’ ὀμιλέομεν Δαναοῖσι
 ἔσχατιν πολέμοιο δυσσχέος· οἷ δὲ δὴ ἄλλοι
 525 Τρωῆς ὀρίνονται, ἐπιμῖξ ἵπποι τε καὶ αὐτοί. 525^b cf. Φ 16 Ψ 242
 Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος· εὖ δέ μιν ἔγνω,
 εὐρὺ γὰρ ἄμφ’ ὤμοισιν ἔχει σάκος. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
 κεῖθ’ ἵππους τε καὶ ἄρμ’ ἰθύνομεν, ἔνθα μάλιστα
 ἱππῆες πεζοὶ τε κακὴν ἔριδα προβαλόντες 529^b cf. Γ 7
 530 ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοῇ δ’ ἄσβεστος ὄρωρε.“ 530^b cf. 500
 ὥς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους 531 = 380 cf. ζ 316 ο 215
 μάλιστα λιγυρεῖ, τοὶ δὲ πλυνθεὶς αἶοντες
 ῥίμφ’ ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρωῆς καὶ Ἀχαιοῦς, 533 = P 458
 στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ’ ἄζων 534^b-537^a = Y 499 sqq.
 535 νέρθεν ἅπας πεπάλακτο καὶ ἄντυγες, αἱ περὶ δίφρον,
 ὥς ἄρ’ ἀπ’ ἱππέων ὀπλέων θαθάμιγγες ἔβαλλον 536^b = Ψ 502
 αἶ τ’ ἀπ’ ἐπισσώτρων. ὃ δ’ ἐβλετο δύμεν’ ὄμιλον
 ἀνδρόμεον ρῆξαι τε μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν

524. πολέμοιο δυσσχέος] cf. B 686. || 528. κεῖθ’(s)] κεῖθ’ Zen. pap. Dublin.(?) Lips.; eadem discrepantia est M 368 Ψ 461. || 529 sq. Pro his pap. Dublin. habet unum verum κοῦροί τ[ε ἱππῆες τε κακὴν ἔριδα προφέρονται?]. || 529. προβαλόντες] προφέροντες Nauck (coll. Γ 7). || 530. ὄρωρε AC] δρώρε DT. || 536. ἱππέων ὀπλέων] *ὀπλῶν ἵππων (item Y 501)? Cf. § 56. || 537. ἐπισσώτρων] sic Ar., δπ. T (cf. E 725).

523—526. *Nos dum hic vincimus in ala sinistra prope flumen, illic copiae nostrae fugam capessunt ab Aiaee oppressae.*

527. ἡμεῖς] § 92.

528. Huius versus particula μάλιστα non versus 499 particulae μάλιστα inepte adversatur, non enim spectat totam pugnam, sed eam campi partem solam quam petere Hectorem iam iubet Cebriones: eo irruamus ubi longe densissima est turba pugnantium.

529. ἔριδα προβαλόντες] idem valet quod ἔριδα προφέρειν vel -φέρεισθαι (cf. Γ 7).

531—537. Imitatur Verg. Aen. XII 337—340.

535. πεπάλακτο] sing. ut A 255.

— αἱ περὶ δίφρον] mente add. ἔασιν,

quibus curruum capsi circumdari solent. Item loco par.; cf. loci eiusmodi qualis est H 433.

536 sq. *Currus margines, quos conspergebant guttae sanguinis, ungulis equorum et canthis rotarum iactatae.* Vox ἐπισσώτρων cf. E 725.

537. δύμεν’(αι)] § 125.

538. Adiectivum ἀνδρόμεος, quod non nisi *carni* et *sanguini* substantivis solet adiungi (cf. P 571 Φ 570 ι 297 al.), horroris aliquid infert locutioni; sic enim significatur *lanionis* opus facere Hectorem dum per corpora palpitantia viam sibi aperit, sanguine totus conspersus. Carnes coacervatas violat, non hostes dispellit obstantes. Cf. hodiernae voces *slachting*, *carnage*, *butchery*, similes.

ἦκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ ᾠχέτο δουρός.	
540	αὐτὰρ ὃ τῶν ἄλλων ἐπεπωλέετο στίχας ἀνδρῶν
	ἔγχεῖ τ' ἄορί τε μεγάλοισι τε χερμαδίοισι,
542	Αἴαντος δ' ἄλκινε μάχην Τελαμωνιάδαο.
544	Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὥρσε·
545	ᾠστή δὲ ταφῶν, ὅπιθεν δὲ σάκος ἔβαλεν ἑπταβόειον,
	ᾠτρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, θηρὶ φοινικῶς,
	ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
	ὥς δ' αἰθῶνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
	ἔσσεύαντο κύνες τε καὶ ἄνθρωποι ἀγροῖται,
550	οἷ τ' ἐμιν οὐκ ἔδουσι βοῶν ἐκ πίᾱρ ἐλέσθαι
	πάννυχτοι ἐργήσοντες, ὃ δὲ κρεάων ἐρατίζων
	ἰθύει, ἀλλ' οὐ τι πρόσσει, θαμέες γὰρ ἄκοντες
	ἀντίον ἄτσοσσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,

543 Ζεὺς γὰρ φοῖ νημέσια, ὃ τ' ἀμείνωνι φωτὶ μάχοιτο.

539. δουρός] -ρί Ar. L; an * δούρων? || 543. Om. Ω, addunt Aristot. Rhet. II 9 Plut. Mor. 24 c, 36 a Pseudoplut. vit. Hom. 182; cf. comment. ad vs. 542. Pro νημέσια (sic Plut.) apud Pseudoplut. est νημεσῶν, apud Aristot. νημέσιον. || 546. ἐφ' (ἐπὶ) δ' Aristoph.; cf. Γ 5. || 549. ἔσσεύαντο Ar. O 272] -οντο Ω. || 553. ἀντίον] sic Ar., -οι Ω. Cf. Z 54.

539. μίνυνθα δὲ ᾠχέτο δουρός] et vix per brevem aliquam temporis particulam ab hasta (hostili) recessit. Vix — et ne vix quidem — hastis in se intentatis retineri se sivit, vel: vix ulla hasta in eum est intentata. Omnes enim eo adspecto in fugam effusam se coniecerunt.

540. αὐτὰρ δ] cf. A 190.

— τῶν ἄλλων] novorum semper.

— ἐπεπωλέετο] § 191.

542. Hector Aiace, a quo nuper post pugnam singularem donis permutatis benevolus et fere amicus discessit (cf. H 302—305), iam vitavit, quemadmodum et Glaucus et Diomedes inter se vitaturos esse promiserant (cf. Z 226—229). Alia rei causa indicatur in versu spurio 543.

544. Αἴανθ'(-τι) § 13.

— ὑψίζυγος] cf. Δ 166.

— ἐν φόβον ὥρσε] cf. vs. 402.

546—569. Priore imagine pingitur

Aiacis etiam recedentis animus ferox et imperterritus, posteriore ingens eius robur, ad quod pueriles videntur vires hostium. Aliter habent loci qui ad B 144—154 sunt allati.

546. ἐφ' ὁμίλου] cf. Γ 5.

547. γόνυ γουνὸς ἀμείβων] pedetentim, id quod ἐπὶ σκέλος vel ἐπὶ πόδα ἀνάγειν (ἀναχωρεῖν, πάλιν χωρεῖν) dicebatur postea. Cf. Ar. Av. 383 Eur. Phoen. 1400 Xen. Cyr. III 3 § 69 Anab. V 2 § 32.

549. ἔσσεύαντο] cf. Γ 26.

550. ἔδουσι] § 191.

— βοῶν ἐκ πίᾱρ ἐλέσθαι] carnes pingues et succulentas discerpere (e corpore evellere); cf. λ 201. Insolite dictum, sed idem fere valet quod αἶμα καὶ ἔγκυα λαφύσσειν vs. 176. Substantivum πίᾱρ sive pinguedo reddit P 659 i 135 h. Ap. 60 Ven. 30, Solon. fr. 36²¹ adiectivi vice fungitur.

551. κρεάων] § 72.

- καίόμεναί τε δεταί, τάς τε τρέει ἔσσυμένους περ,
 555 ἠῶθεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῶι
 ὥς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων τετιημένους ἦτορ
 ἦϊε, πόλλ' ἀρέκων, περὶ γὰρ ὄψε νηυσὶν Ἀχαιῶν. 557^a = P 666
 557^b = I 433
 ὥς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβίησατο παῖδας
 νωθήσ, ὧι δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφιφεράγη,
 560 κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺν λήϊον, οὐ δέ γε παῖδες
 τύπτουσι ῥοπάλοισι, — βίη δέ τε νηπὶν αὐτῶς, —
 σπουδῇ δ' ἐξήλασσαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς.
 ὥς τότ' ἔπειτ' Αἶαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
 Τρῶες ὑπέρθυμοι πολυηγερέες τ' ἐπίνουροι 564 cf. Z 111
 565 νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος αἰὲν ἔποντο,
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν ἔμνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς
 αὐτίς ὑποστρεφθεῖς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
 Τρώων ἱπποδάμων, ὅτ' δ' ἐτροπαέσκετο φεύγειν,
 πάντας δὲ προέφεργε θοᾶς ἐπὶ νῆας ὀδεύειν.
 570 αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔθυνε μεσσηνὺν
 ἰστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασείων ἀπὸ χειρῶν [sq.
 571 sq. cf. O 314
 571^b = 553
 ἄλλα μὲν ἐν σάκει μεγάλοι πάγην ὄρμενα πρόσσω, [sq.
 573 sq. = O 316
 πολλὰ δὲ καὶ μεσσηνύ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,

559. ἀμφιφεράγη Ahrens] ἀμφὶς ἐάγη (ᾗ) Ω. || 560. *φε] τε. || 561. αὐτῶς Hoogvliet] αὐτῶν Ω. Cf. Z 400. || 562. δ' (ᾗ) L] ε' Ω. || 564. πολυηγερέες Ar.] τηλεκλητοὶ vel -εῖτοί Ω.

554. δεταί] *taedae*. Cf. Ar. Vesp. 1361.

— τρέει] § 14 et 191.

558. ὄνος] *mulorum* apud H. saepius fit mentio (B 852 al.), *asinorum* non nisi in hac comparatione; nempe horum animalium exiguae staturae in rebus enarrandis mentionem faciendi nulla poetae fuit occasio. Quamquam inter οὐρήας sive *iumenta* (cf. A 50) etiam asinos fuisse quominus sumat quis nihil obstat.

— ἐβίησατο] pueris invititis et praeterducere se frustra conatis segetem ingressus.

559. νωθήσ] †, *tardus*, att. νωθρός.

— *In cuius dorso multi iam fustes (olim) sunt fracti*, ictuum a puerulis illatorum contemtor igitur patientis-

simus. Egregie sic pingitur Aiax hostes etiam dum recedit vilipendens et eorum impetum retardans. Lento gradu et dubitabandus et veluti nullo urgente abito, subinde subsistens in hostes conversus. Cf. Odysseae comparationes similis simplicitatis e 488—491 u 14—17, 25—28.

568. ἐτροπαέσκετο] § 191 et 251.

569 sq. *Cunctos Troianos retinebat quominus in naves irruerent, ipse (solus) inter eos et suos fortiter consistens*. — Non nisi h. l. leguntur προφέργειν sive *a fronte arcere (obsistere)* et ὀδεύειν sive *ire*.

573. χρόα λευκὸν] qui leipίδεις dicitur N 830, παμφαίνων A 100; candidae enim sunt corporis partes veste et

- ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι. 574 cf. Φ 168
- 575 τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησ' Ἐυαίμωνος ἀγλαὸς νῆδς 575^a cf. Γ 21
- Εὐρύπυλος πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσι,
'στῇ ῥα παρ' αὐτὸν ἰὼν καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαινωῖ, 577 cf. A 496 P 347
- καὶ 'βάλε Φαυσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν, 578^b sq. = N 411 sq. P 348 sq.
- ἦπαρ ὑπὸ πρᾶπιδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε.
- 580 Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε καὶ ἦινυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων. 580^b = N 550
- τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοφειδῆς 581 = Γ 30
- τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
εἵλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καὶ μιν 'βάλε μηρὸν οὔστῳι
δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.
- 585 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς γέθρονος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων, 585 = Γ 32
- ἦυσεν δὲ διαπρύσιον Λαναοῖσι γεγωνῶς· 586 sq. = 275 sq.
- „ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
στῆτε φελιχθέντες καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἥμαρ 588^b = P 511 cf. A 484
- Αἴανθ', ὅς βελέεσσι βιάζεται, οὐδέ γέ φημι
- 590 φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσμηχέος. ἀλλὰ μάλ' ἄντην 590 cf. Σ 307
- ἴστασθ' ἀμφ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον νῖόν.“
- ὥς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
πλησίοι ἔσθισαν, σάκε' ὥμοισι κλίναντες, 593 = N 488
593^b = X 4
- δούρατ' ἀνασχομένοι. τῶν δ' ἀντίος ἦλυθεν Αἴας, 594^a = O 298 P 234
- 595 'στῇ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἵκετο γέθρονος ἐταίρων. 595 = O 591 P 114

588. στῆτε φελιχθέντες § 41²⁴) στῆτ' ἐλεγχθέντες. || 589. Αἴανθ', ὅς] Αἴαντος Zen. ||
590. πολέμοιο δυσμηχέος] cf. B 686. || 592. αὐτὸν] αὐτῷ D. || 594. δ' ἀντίος] δὲ σχεδὸν l. a. in A.

armis tectae, quas non fuscantur radii solis.

574. Poeta noster, cui — ut omnibus poetis — vivit tota rerum natura, τὰ ἄψυχα ἐμψυχα ποιεῖν solet (cf. Aristot. Rhet. III 11 § 2) et *telis* praesertim propria studia tribuere; cf. Δ 125 sq. Θ 111 N 444 Π 75 et M 458 O 389 Π 468 Σ 376 sq. φ 395, 411. *San-guinis avida* sunt tela, ut ipse belli deus (cf. E 289); alibi dicuntur πηδῆσαι vel θοπεῖν. Ut hic, sic E 661 O 317 φ 70, 186 poeta locutus est. Cf. etiam de *navibus* δ 608, de *vino* φ 293, nec non cognata sunt *vinum hilarum*

(Γ 246), *mare ridens* (N 29), *similia*.

584. ἐβάρυνε] non *arundo fracta*, sed *cuspidis sagittae fracta* arundine in femoris musculo tam firmiter haerens ut retrahi non posset. Haec *grave* sive *tardum* fecit femur. Alia verbi βαρύνειν est ratio E 664.

586. γεγωνῶς] § 260.

589. Αἴανθ'(-τι)] § 13.

593. σάκε' ὥμοισι κλίναντες] singuli milites scuti oram superiorem ὥμοι (humero laevo) *fulciunt*, συνασπίζοντες ad ducem saucium tegendum. Non *protendunt* scutum (ut e. g. Deiphobus N 163 sq.). Item N 488 X 4.

ὁμιλία Νέστορος καὶ Πατρόκλου.

- ὥς οὐ μὲν ἄρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. 596 = N 673 Σ 1
 Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο ἔφρον Νηληϊῶ ἵππω 596* = P 366
 φιδρώοντ' ἦγεν δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 τὸν δὲ φιδὼν ἐνόησε ποδάρεκς διὸς Ἀχιλλεύς, 599 cf. II 5 Ψ 534
 600 εἰστίκει γὰρ ἐπὶ προμυῖι μεγακῆτεϊ νηϊ,
 εἰσοράων πόνον αἰπὺν ἰῶκά τε δακρυόεσσαν.
 αἴψα δ' ἐταῖρον ἔδον Πατροκλέα προσέειπε,
 φθεγξάμενος παρὰ νηὸς ὃ δὲ κλισίῃθεν ἀκούσας
 ἔκμολε γῖσος Ἄρηϊ, κακοῦ δ' ἄρα μοι πέλετ' ἀρχή.
 605 τὸν πρότερος προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 „τίπτε με νικλήσκεις, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο;“
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „οἷε Μενoitιάδην, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, 608 cf. T 287 [243
 608^b = δ 71 of. E

597. Νηληϊῶ ἵππω] -αι vel -οι ἵπποι Ω, -ον ἵπποι l. a. ant. || 598. *φιδρώοντ'(ε)] ἰδρώουσι Ω, ἰδρώουσαι, ἄγον Brandreth. Cf. Θ 378. — *ἦγεν] ἦγον. Cf. vs. 612. || 601. ἰῶκά τε] neglecto ς, ἰῶ κατά olim quidam. || 604. 'πέλετ'(ο) § 275] πέλεν. || 606. χρεὼ] χρῆ Knight (cf. § 8). || 608. Μενoitιάδην, τῷ ἐμῷ] *Μενoitίου υἱέ, ἐμοί (ut T 287)? Cf. δ 71 et Α 185.

596. Ignis silvam vorantis speciem praebent Troiani, et ipse potissimum Hector est φλογὶ φίκελος (cf. N 688 O 605 P 88 sq. Υ 423), πυρὸς μένος ἔχων (cf. P 565). Similes comparationes sunt Α 155—157 Υ 490—493 Φ 522—525, cf. etiam Β 455, 780 Ν 39, 53, 330 Ρ 737 Υ 371 sq. Φ 12—16 Χ 135. Voce οἱ μὲν designantur *Troiani*. De locutione δέμας πυρὸς cf. Β 426. Praeterea huc faciunt loci ubi *ferae* assimilatur acies hostilis (cf. Κ 8).

597. ἔφρον] *interim ferebant*.

— Νηληϊῶ] non eos ipsos qui Nelei olim fuissent poeta voluit, sed horum prolem. Sic Aeneae equi ab equis qui Erichthonii vel Trois olim fuerant stirpem ducebant (cf. Υ 220—230).

600. μεγακῆτεϊ] cf. Θ 222.

601. εἰσοράων] § 191.

— πόνον αἰπὺν] imaginem molis Si-

sypheae per viam arduam sursum trudendae praebet haec locutio, item Π 651 et fortasse Ρ 365. Cf. Θ 369 Ν 317 Ξ 99 δ 843.

— ἰῶκα] forma brevior pro -κὴν †; cf. Ε 521, 740. Ar. conferebat κρόκα Hes. Oper. 538; similia sunt etiam Ἀφιδος -δι, ἀλκί, ὑσμῖνι. Cf. § 83.

602. Πατροκλέα] § 73.

— προσέειπε] *vocandi* potius expectabatur verbum, huic autem aoristo ipsa verba loquentis solent subiungi.

604. κακοῦ — ἀρχῇ Patroclo hoc mali initium fuit, quod Nestorem adire iussus est; hic enim mox ei auctor extitit ut ab Achille veniam pugnandi flagitaret. Cf. vs. 796—800 et Π 38—42. Imitatus est Verg. Aen. II 97: *hinc mihi prima mali labes*, IV 169 sq.: *ille dies primus leti primusque malorum | causa fuit*.

606. σε χρεὼ ἐμεῖο] cf. Ι 75 sq.

- νῦν οἶω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
 610 λισσομένον·σ' χρηῶ γὰρ ἐκάνεται οὐκέν' ἀνεκτός. 610 cf. K 118
 ἀλλ' ἔθι νῦν, Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔρειο,
 ὅν τινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο. 612^a cf. 650
 ἦ τοι μὲν τὰ γ' ὅπισθε Μαχάονι πάντα γέφοικε
 τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐ' εἶδον ὄμματα φωτός,
 615 ἵπποι γάρ με παρῆϊξαν πρόσσω μεμανῖαι.^a
 ὅσ' φάτο, Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπέθεθ' ἑταίρῳ, 616 = A 345
 'βῆ δὲ θέειν παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν. 617 cf. @ 220
 οὐ δ' ὅτε δὴ κλισίῃν Νηληϊάδα' ἀφίκοντο, 618 cf. Ω 448
 αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πολυβότειραν, 619 cf. Γ 265
 620 ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων 'λύε τοιο γέροντος
 ἐξ ὀχέων. τοὶ δ' ἰδρὸ' ἀπεψύχοντο χιτώνων,
 στάντε ποτὶ πνοιῖν παρὰ θῖν' ἄλός, αὐτὰρ ἔπειτα
 εἰς κλισίῃν ἐλθόντες ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζον. 623^b = @ 436
 τοῖσι δ' ἔτευχε κυκῆῳ ἐϋπλόκαμος Εἰκαμήδῃ,

610. ἀνεκτός] sic Ar., -τή C. || 611. ἔρειο] vitiosum; ἔρειο Ammon. Valcken. 57, ἐρέσθαι Brandreth, an *καὶ εἶρε Νέστορα δῖον? Cf. vs. 510. || 617. δὲ θέειν] δ' ἵεναι l. a. in A. — Ἀχαιῶν] ἔισας C. || 620. Εὐρυμέδων] cf. @ 114. || 622. στάντε Ar. A] στάν (στάν) δὲ O T.

609 sq. *Nunc submissioribus etiam precibus quam heri me adituri sunt Achivi. Tunc per legatos splendida dona offerebat rex, iam vero supplices opinor ad genua mea provolventur omnes, nihil non promittentes.* Cf. Π 84—86. — Verbum στήσεσθαι recte sic redditur, est enim περὶ γούνατα ἵστασθαι i. q. γουνάζεσθαι sive πρόχυν καθεζεσθαι. Cf. E 309 | 570 et de sup-
 plicum gestu A 500.

610. χρηῶ] § 190.

618. οἶ] *Nestor et Machaon.*

— Νηληϊάδα'(ο)] § 55.

619. πολυβότειραν] § 21.

620—623. Cf. K 567—578.

621. ἰδρὸ'(α)] § 77.

— χιτώνων] cf. E 796 sq.; genitivum praepositione ἀπο-, non voce ἰδρὸς regi testatur ordo verborum.

623. κλισμοῖσι] idem h. l. valet κλισμός quod θρόνος vs. 645; cf. Ω 515

et 597. Alibi ita distinguuntur haec nomina ut κλισμός sedile minus honorificum significet quam θρόνος (cf. @ 436 et 442 a 130—132). Apparet igitur θρόνον certam quandam speciem sedilium dici, κλισμόν sedile in univ-
 ersum. Cf. quae de vocibus ἡμίονος et οὐρέως sunt observata ad A 50.

624—640. Similis potio fessis paratur κ 234 sq., 316, ubi Circes in insula longinqua habitantis fit mentio. Praeterea cf. Ar. Pac. 712, 1169 al. — Nomen Πράμνειος, quod etiam apud recentiores invenitur (cf. Ar. Eq. 107), in Odysseae certe poetae lingua *genus* potius vini et *saporem austerum* indicavit quam *locum*; fortasse tamen primitus ductum fuit a *regionis* alcuius nomine. Sic in California vinum „Burgundiacum” vel in Germania „Campanicum” parari haud raro audias hodie.

624. κυκῆῳ] § 77. Contracta accu-

- 625 τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρον, ὅτε 'πέρσεν Ἀχιλλεύς,
 θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἣν φοι Ἀχαιοὶ
 ἔξελον, οὐνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἀπάντων.
 ἦ σφωῖν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
 καλὴν κυανόπεζαν ἐϋξοον, αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς
 630 χάλκειον κάνεον, ἐπὶ δὲ κρόμυον, ποτῶι ὄψον,
 ἥδ' ἐ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτῆν,
 παρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ φοίκοθεν ἦγ' ὁ γεραιός, 632^a cf. Ω 284
 χρυσεόισι ἥλοισι πεπαρμένον· οὐατα δ' αὐτοῦ 633^a = Α 246
 τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶ φέκαστον
 635 χρύσειαι 'νεμέθοντο, δύω δ' ὑπὸ πυθμένεσ ἦσαν.
 ἄλλος μὲν μογέων ἀπεκινήσασκε τραπέζης
 πλεῖον ἐόν, Νέστωρ δ' ὁ γέρον ἀμογητὶ ἄειρε.
 ἐν τῶι δ' αὖ σφ' ἐκύκχεε γυνὴ φερικυῖα θεῆϊσι 638^b = Τ 286

631. ἥδ' ἐ] παρ δὲ Apoll. lex. || 632. ἦγ'(*)] quidam olim εἴχ'. || 636. ἄλλος] ἀλλ' ὅς
 quidam apud Athen. 493 a (cf. Ψ 319).

sativi forma redit Α 641 κ 290, 316
 h. Cer. 210; att. κυκεῶνα. H. l. κυ-
 κήν(α) scribi potest metro salvo,
 ceteris locis non item.

625. Etiam *Tenedum* igitur Achivi
 prius vastarunt quam in Troadis li-
 tore appulerunt. Cf. Α 37.

626 sq. Singulis γέρουσι sive *prin-*
cipibus cum e praeda daretur aliquod
 donum honorificum, Nestori, cuius
 ἀρίστη et tunc et perpetuo ἐφαίνετο
 βουλὴ (cf. Η 325 al.), ἔξαιτον sive *egre-*
gium et plane singulare γέρας selec-
 tum est: filia pulcherrima ipsius
 regis interemti; nam capta urbe in-
 teremtum quin dicat poeta non videtur
 dubium.

630. ποτῶι ὄψον] *id quod ad potum*
editur nunc ὄψον dicitur; nuda vero
 vox *id quod ad cibum* (ad σίτον sive
 ad panem) significare solet: l 489 al.

631. ἀλφίτου... ἀκτῆν] sic vel Δημή-
 τερος ἀκτὴ *farinae hordeacea* vel cibus
 inde paratus vocatur etiam N 322
 Φ 76 β 355 ε 429. Substantivi ἀκτῆος

origo et propria vis non sunt cognitae.

633. Aureis clavis poculo affixae
 sunt aures sive ansae binis columbis
 ornatae.

634. ἀμφὶ § 316.

635. Utrumque ansarum par fulci-
 tur statumine quod pedi poculi in-
 nititur. Vox πυθμήν sive *pes* redit
 Σ 375 ν 122, 372 ψ 204. A qua vox
 ἐρμῖς (θ 278 ψ 198) ita discrepat ut
 haec de *lecti* tantum pedibus usurpata
 inveniatur. Alieni autem ab usu Ho-
 merico sunt loci ubi πυθμήν *fundum*
internum dolii aliusve receptaculi signi-
 ficat (Hes. Op. 369 al.). — Fuse hunc
 locum olim tractarunt interpretes (cf.
 scholia et Athen. 488 sqq.): nunc
 sufficit inspecta imago aurei cuius-
 dam poculi, quod e Mycenarum ru-
 deribus a Schliemannno est protrac-
 tum (cf. Mykenä n°. 346); id enim
 simillimum est poculo quod verbis
 pinxit Homerus (cf. Helbig Hom. Epos
 272 sqq.).

637. Cf. Α 250—252.

- φοίνωι Πραμνείωι, ἐπὶ δ' αἴγειον ἑκνέε τυρὸν
 640 κνήστῃ χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφῖτα λευκὸν ἐπάλυνε, 640 cf. Σ 560 × 520
 πινόμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥ' ὤπλισσε κυκῆῳ. λ 28 ξ 77
 τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δῖψαν,
 μύθοισιν ἑτέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες, 643 cf. ν 301
 Πάτροκλος δὲ θύρησις ἐφίστατο, ρισόθεος φῶς.
 645 τὸν δὲ ριδῶν ὁ γεραίος ἀπὸ θρόνου ὄρωτο φαεινοῦ, 646 = 778
 εἰς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάεσθαι ἄνωγε. 646^b cf. γ 35
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀναίετο ῥεῖπέ τε μῦθον 647^b sq. = ψ 204^{sq.}
 „οὐχ ἔδος ἐστὶ, γεραῖε διοτρεφέες, οὐδέ με πείσεις.
 αἰδοῖος νεμεσητὸς ὃ με προέηκε πνθίσθαι
 650 ὃν τινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον ἄλλὰ καὶ αὐτὸς 650^a cf. 612
 γιννώσκω, ὁράω δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 νῦν δὲ ρέπος ρερέων πάλιν ἄγγελος εἴμ' Ἀχιλῆϊ.
 εὔ δὲ σὺ ροῖσθα, γεραῖε διοτρεφέες, οἷος ἐκείνος.
 ὁρηνὸς ἀνήρ' τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιάοιτο.“ 654^b cf. Ν 775 ν
 655 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότης Νέστωρ 135
 „τίπτε τ' ἄρ' ὦδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται νῆας Ἀχαιῶν,

639. (')κνέε „τινὸς τῶν Ἀρισταρχείων ἐκδόσεων”] κνή Ω. Cf. § 2. || 654. τάχα κεν... αἰτιάοιτο] οἷος... αἰτιάσθαι Plut. Mor. 67 a (qui Homericus non est usus adiectivi οἷος).

640. κνήστῃ] § 74.
 641. κυκῆῳ] cf. vs. 624.
 642. πολυκαγκέα] †, *torridam*, qua arefiunt lingua et palatum. Cf. Φ 364.
 645. θρόνου] cf. vs. 623.
 646. ἐδριάεσθαι] § 191.
 648. οὐχ ἔδος ἐστὶ] *non est occasio sedendi, non licet (vacat) nunc considerare*. Item Ψ 205. Cf. οὐ νέμεσις = οὐ νεμεσητόν Γ 156 al., οὐχ ὁσίη = οὐχ ὁσιον π 423 χ 412. Similis atque horum substantivorum est usus adiectivorum φυκτός et φύξιμος in locutionibus: οὐκέτι φυκτὰ πέλονται Π 128 al., φύξιμόν ἐστι ε 359; cf. etiam Hes. Theog. 732 οὐκ ἔξῃτόν ἐστι et Oper. 572 σκάφος οὐκέτι ροινέων.
 649. αἰδοῖος νεμεσητὸς] *honoratus et reverendus* (cf. δ 158 et α 263). Eodem redit utrumque adi. (cf. X 203);

sic αἰδῶς καὶ νέμεσις substantiva iunguntur Ν 122, et deae Αἰδῶς καὶ Νέμεσις mortales aliquando coniunctim derelicturae dicuntur Hes. Oper. 200; cf. etiam αἰδῶς καὶ ὀρέος Ο 657 sq., νέμεσις καὶ αἵσχεα Ζ 351. Cuiusmodi locis ad νέμεσις vel αἰδῶς mente addi potest (ἄλλων) ἀνθρώπων, quod additum extat Ν 661 sq. χ 40. Cum nostro loco congruunt verba Helenae ad Priamum Γ 172: *es mihi αἰδοῖός τε...* ὀρενός τε (cf. Σ 394 et h. l. vs. 654) et Myrmidonis personati ad eundem: *Achillem* δέδροικα καὶ αἰδέομαι Ω 435.
 651. ὁράω] § 191.
 653. ἐκείνος] § 97.
 654. αἰτιάοιτο] § 191.
 655. γερήνιος] cf. Β 336.
 656. Neque de Machaone vulnerato neque de alio quoquam Achivorum

ὅσσοι δὴ βέλεσιν βεβλήται; οὐδέ τι φοῖδε
πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν· οἷ γὰρ ἄριστοι
ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.

[sqq.
659-661 = Π 24
659 = 826

660 βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης, κρατερὸς Διομήδης,
661 οὐτάσται δ' Ὀδυσσεὺς δουρὶ κλυτὸς ἦδ' Ἀγαμέμνων,
662 τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἦγαγον ἐκ πολέμοιο
ἰῶι ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
665 ἐσθλὸς ἐὼν Δαναῶν οὐ κήδεταί οὐδ' ἐλεείρει.
ἦ μένει εἰς ὃ κε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης
Ἀργείων ἀρέκκνι πυρὸς δηϊόιο θέρωνται,

667^b cf. Z 331

662 βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν διστόω.

662 = Π 27

660. δ] om. Aristoph. vs. par. || 662 E Π ductum om. A C D H L. Eurypyli sortem Nestor ignorat (cf. vs. 809 sqq.).

Achilles admodum est sollicitus, sed quid fiat in planitie dum sine ipso pugnant eius socii atque amici, id accuratius scire cupit quam suis ipsius oculis eminus intuitus comperire potuit.

657 sq. φοῖδε | πένθεος] arte haec cohaerent, ut φοιδῇ τεράων M 229 (nostrum *van...afweten*); cf. ἐγὼ χωμόνοιο Δ 357. Id unde rei notitia ad animum eius, de quo sermo fit, pervenit significat genitivus (ablativi vicem obiens).

665—762. Hos versus postmodo esse adiectos facile suspicetur quis — et suspicati sunt multi — propter versuum 664 et 762 exitum similem et Patrocli festinationem (cf. vs. 648); fas tamen non est Nestori sive ipsi Iliadis poetae eos adimi. Quid quod ne posunt quidem ei adimi salvo carminis contextu. Nam vs. 763 adi. οἷος oppositum est vocὶ πάντες vs. 761: *solus sibi consulit Achilles: ego vero cunctis civibus profui iuvenis*. Et dummodo detur aliquid seni ubertim nunc veluti in maximo otio confabulanti, optime decurrere quae ille dicit et huic occasionem aptissima esse negari

nequit: *quid Achilles vulneratos aliquot heroas nunc curat, cum optimus quisque vulneratus iaceat! Nam equidem, qui incolumis hactenus evasi, viribus parum valeo ad hostes arcendos. Utinam iuvenis etiam essem, ut ille! Servarem exercitum, ut olim meos servavi Thryoessaes. Achilles vero sui ipsius tantum curam habet, — si modo sui; nam mox eum paenitebit, opinor. At tu certe, o bone, lapsis rebus succurre dum licet*. Sic Nestor senex dicit Patroclo id quod ipsi Achilli heri dixit alter senex Phoenix: fore ut Achillem perviciaciae mox paeniteat. Patroclus autem quidni patienter aurem praebeat, ut iubet urbanitas? Tristem nuntium ad Achillem sat cito perlaturus est, in pugnam autem ruere ei nihilo magis licet quam ceteris Myrmidonibus, quoniam inertes desiderare cunctos iussit Achilles. Cf. O 390. — De vs. 689—695 cf. infra.

665. ἐσθλὸς ἐὼν] *quantumvis fortis*. An cum amaro risu hoc dicitur, ut sit = ἀποσεμνυνόμενος: *tam magnifice de se sentiens ipse ut ceteris opitulari dedignetur*? Cf. vs. 763 et Π 31.

667. δηϊόιο] § 17.

- αὐτοὶ τε κτεινώμεθ' ἐπισχερώ; οὐ γὰρ ἐμὴ γίσι
 ἔσθ' οἷν πάρος ἦσκειν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
 670 εἴθ' ὥς ἡβῶοιμι βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 ὥς ὁπότ' ἠελίοισι καὶ ἡμιν νεῖκος ἐτύχθη
 ἀμφὶ βοηλασίην, ὅτ' ἐγὼ ἔκτανον Ἴτυμονῆα,
 ἔσθλόν Ὑπείροχίδην, ὅς ἐν ἠελιδι ναιετάεσκε,
 ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ὃ δ' ἀμύνων γῆσι βόεσσι
 675 ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
 καὶ δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περὶ τρέσαν ἀγροῖσθαι.
 λιῖδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἥλιθα πολλήν,
 πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πῶεα μήλων,
 τόσσα συνῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
 680 ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα,
 πάσας θηλείας, πολλῆσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν.
 καὶ τὰ μὲν ἡλασάμεσθα Πύλον Νηλήϊον εἶσω
 ἐννύχοι προτὶ γᾶσιν· γεγῆθε δὲ φρένα Νηλεύς,
 οὐνεκά μοι τύχε πολλὰ νέωι πόλεμόνδε κίοντι.

[cf. 2 394 φ 283
 669 = h. Ven. 289
 669^b = Ω 359 ν
 398, 430
 670 = H 157

675 cf. M 306

678^b sq. = ξ 100
 sq.

670. τὶ A D] δέ C T (cf. H 157). || 672. βοηλασίην Ar. A] -η(ι)σ D T. || 678. μῆλων L] οἶων Ω contractiones suspecta (cf. § 74) et hiatu vitioso. Cf. ξ 100. Leaf πῶε δῖων (et vs. 696 πῶν δῖων cum Plattio).

668. ἐπισχερώ] adv. id quod ἐξείησ significans (a stirpe ἐπι-σχε, ἐπέχειν, cf. att. ἐφεξῆς) redit Σ 68 Ψ 125. Syllaba finalis est adiectivi in -ρός desinentis terminus adverbialis, cum οὕτω, ὡδε, πῶ conferendus, -ρῶ igitur potius scribendus. Cf. ἐν σχερῶι in terra continua sive firma Pind. Nem. XI 50 Isthm. VI 32.

671 sqq. Aliud facinus iuvenile Nestor commemorat H 133 sqq, in bello cum Arcadibus gesto olim a se perpetratum. Ceterum cf. quae de armentis Solis dei (cf. ad vs. 691) narrantur μ 128—135.

671. ἠελίοισι] Elidis incolae apud poetam ceteris locis audiunt Ἐπειοί (cf. vs. 688 al.); ipsum tamen Elidis nomen apud eum non rarum.

672. βοηλασίην] †, bubus abductis.

673. ναιετάεσκε] § 191.

674. ῥύσι'(α)] †. Sic dicuntur quae quis praedatur ad res sibi ademptas compensandas, ut tunc Nestor (cf. Aesch. Suppl. 412 Soph. Oed. C. 858 al.).

677. ἥλιθα πολλήν] locutio redit ε 483 ι 330 ξ 215 τ 443. Quam significare plurimam docet contextus, adverbio igitur ἥλιθα augendi esse vim. Apud posteros ἡλίθιος adi. significat stolidum, videtur autem primaria vocis notio fuisse simplex; similis certe adiectivorum φαῦλος — φαύλως et ἀπλοῦς — ἀπλῶς fuit usus apud posteros.

678 sq. πεντήκοντα] de hoc numero cf. μ 129—131.

679. συβόσια] vox, quae non nisi loco par. redit, cur longum habeat iota nescitur. De re cf. T 197.

683. Neleus igitur tunc etiam vivebat; cf. vs. 689—695.

— γεγῆθε] § 110.

- 685 κήρυκες δ' ἐλίγαινον ἄμ' ἠοὶ φαινομένῃφι
τοὺς ἔμεν' οἷσιν χρῆσθ' ὀφείλετο "Ἴλιδι δῖνι·
οἷ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
'δαίτρευνον, πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρῆσθ' ὀφείλον,
ὥς ἡμεῖς παῦροι κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἤμεν.
- 690 ἐλθὼν γὰρ ἐκάκωσε βῖν' Ἡρακλεεῖν
τῶν προτέρων φετέων, κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσσοι ἄριστοι.
δώδεκα γὰρ Νηληῖος ἀνύμονος υἱέες ἤμεν·
τῶν οἷος 'λιπόμην, οἷ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο.
ταῦθ' ὑπερφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες

685^b = I 682

686. χρῆσθ' (χρεῖσθ') Aristoph. C] χρέωσ Ar. AT (cf. γ 367). — *ὀφείλετο] -λετ' ἐν Aristoph. C, ὀφείλετ' ἐν Ar. A DT; cf. § 3, 48 et l. a. γ 367. Vitium metricum redit vs. 698. || 689. Πύλῳ sic Ar., πόλει l. a. ant. (cf. v. l. Ar. Pac. 219). || 690. γὰρ] γὰρ ῥ' A, an *γὰρ ρ' ? Cf. B 39. || 691. ἔκταθεν] -εν T. || 694. Ἐπειοὶ sic Ar., Ἀχαιοὶ l. a. ant., item vs. 737.

685. ἠοί] § 77.

686. οἷσιν (non οἷσι) § 24.

— χρῆσθ' § 190. Item vs. 688 et 698. Dicuntur ei quorum bona Epei vi abriperunt.

689—695. Nisi postmodo additi sunt hi versus, id quod propter E 397 veri videtur dissimile, poeta fabulas duas permiscuit. Nam vix potest dubitari quin ea fabula, quae Pylum ab Hercule captam et undecim Nelei filios ab eo necatos ferebat, ipsum quoque Neleum tunc occisum habuerit, qui nostro loco dicitur aliquot annis postea etiam superstes fuisse. Ceterum primitus Neleus ille, quem Hercules aggressus est, fuit deus mortuorum Inexorabilis, is autem perimi ne ab Hercule quidem potuit; cf. vs. 691. — Tres Nelei filii commemorantur λ 286, neque plures Odysseae poeta ei tribuisse videtur.

689. ἡμεῖς] § 92.

690. ἐλθὼν ... βῖν' Ἡρακλεεῖν] cf. E 638 et de forma adiectivi Ἡρακλεεῖν § 73.

691. τῶν — φετέων] de usu genitivi cf. E 523. — Hesiodus Scut. 359 sqq.

Mariem tunc *Pylum* defendentem ab *Hercule* vulneratum esse dicit, *Pindarus* Ol. IX 45 sqq. cum *Neptuno* et *Phoebo* *Herculem* dimicasse. Noster autem poeta E 395—397 *mortuorum deum* inter ipsos mortuos ab *Hercule* *Pyli* telo percussam cum dicit, clare ostendit — sed nesciens ipse — id quod etiam *Nelei* nomen testatur: „*Pyli regem*” illum primitus fuisse *Ditem* τὸν πολάρτην, *Pylum* autem dictum esse olim *ianuam Diis* sive *aditum ad inferos*. Et sic l. l. apud *Pindarum* nihil miri habet nomen *Neptuni*, quippe qui et ipse deus infernus fuerit, γαιήφοχος. Egregie autem congruit regis *Neleo* adversati nomen *Augias* (vs. 701, 739), quod *Solis* primitus fuisse nomen inter omnes constat; cf. etiam mox vs. 740. Huius igitur armenta olim fuerunt — sed non sunt in *Iliade* neque in *Odyssea* — βόες Ἰητελοῖο illi, quorum et in aliis fabulis fit mentio et in ea quae est de *reditu Ulixis* (cf. μ 128—135). Eadem ratione interpretandum est nomen *Eurydices* sive *late imperantis*, quod *Nelei* nurui tribuitur γ 452.

- 695 ἡμέας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα 'μχανάοντο. 695 cf. γ 207 ο 588
 ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλῃν τε βοῶν καὶ πῶϊ μέγ' οἶῶν 696^b cf. ο 323 μ
 εἴλετο, κρινάμενος τριηκόσι' ἡδὲ νομῆας. 697^b = φ 19
 καὶ γὰρ τῷ χρῆος μέγ' ὀφείλετο ἥλιδι δίνι,
 τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφι, 699^b cf. θ 290
 700 ἐλθόντες μετ' ἄεθλα, περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον
 θεύσεσθαι· τοὺς δ' αὖθις γάναξ ἀνδρῶν Ἀυγείας
 κάσχεθε, τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαχημένον ἵππων.
 τῶν δ' γέρων φεπέων κεχολωμένους ἡδὲ καὶ ἔργων
 ἐξέλετ' ἄσπετα πολλά, τὰ δ' ἄλλ' εἰς δῆμον ἔδωκε
 705 δαιτρεύειν, μὴ τίς φοι ἀτεμβόμενος κίοι αἴσης.
 ἤμεσ μὲν τὰ γέκαστα διείπομεν, ἀμφὶ δὲ γάστρῳ
 γέρομεν ἰσὰ θεοῖσ'· οἷ δὲ τρίτῳ ἡματι πάντες
 ἦλθον ὁμῶς αὐτοὶ τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι,

697. τριηκόσι'(α) vitium metricum (τρι-, κρίνας μῆλα τριηκόσι' Bentley (cf. φ 18 sq.). ||
 698. *ὀφείλετο] -λετ' ἐν. Cf. vs. 686. || 699. ἀθλοφόροι ἵπποι] ἵπποι ἀεθλοφόροι Brandreth. ||
 702. τὸν... ἀκαχημένον] τῶ...-νω Naber, bigas binas cum Ar. intellegens. Cf. comment.
 ad vs. 699. || 703. ἔργων] neglecto γ. || 705. αἴση Bentley] ἴση Ω, item ι 42, 549. Cf. ν 138.
 — Versum Zen. om. Ar. — || 706. δὲ A D] τε Ω. || 708. τε πολεῖς] πολέες vChrist. Cf. § 83.

695. 'μχανάοντο] § 191.

696. οἶῶν] cf. § 74 et vs. 678.

698. χρῆος] § 190.

699. Etsi speciem aliquam habet suspicio, quam Aristonicus Aristarchi fuisse perhibet, *binas bigas* poetam voluisse intellegi, vix tamen videtur dubium quin de *quadrigis* in certaminibus equestribus adhibitis, — ubi nullum ab hostibus instabat periculum, omnis igitur ars aurigae equis regendis impendi et horum numerus impune augeri poterat, — nunc fiat sermo, ut et O 680 ν 81; cf. praeterea E 271 et Ψ 171. Eodem tendunt ἀθλοφόροι adiectivum et locutio αὐτοῖσιν ὄχεσφι, quam *cum ipso curru*, non *cum ipsis curribus* quivis vertat, et singularis ἐλατήρ, qui mox sequitur. Fortasse vs. 698 (vel 699) — 705 postmodo sunt inserti; recentioris certe aetatis est ἀθλοφόροι pro ἀεθλο-

tum (similia collata sunt ad H 453), et cf. nota sequens.

700 sq. Ergone Iliadis poeta norat certamina curulia certis temporibus in Elide habita, ut postea? An in fabula aliqua auditoribus poetae bene cognita, nobis vero ignota, ludorum (funebrium?), quos Nelei equi adituri erant, reddebatur ratio?

702. ἀκαχημένον ἵππων] genitivus ut Ω 550. Cf. χώεσθαι cum gen. (A 429 al.).

703—705. Ipse rex primus omnium e praeda tantum sibi elegit quantum sufficeret ad compensandum damnum ab Epeis pridem sibi illatum, dein cetera civibus reliquit.

706. ἤμεσ] § 92.

707 sq. *Post diem tertium quam Neleus armenta Epeorum abduxit, illi in nostram regionem venerunt ad res repetundas.*

- πανσυνδίῃ, μετὰ δέ σφι Μολίονε 'θωρήσσοντο
 710 παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὐ πω μάλα φειδότε θυοῦριδος ἀλκῆς. 710^b cf. O 527
 ἔστι δέ τις Θυρόεσσα πόλις, αἰπεινὰ κολώνη, 711 cf. B 811
 τηλόθ' ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἡμαθόεντος· 712^b cf. I 153
 τὴν ἀμφοστρατόντο διαρραῖσαι μεμαῶτες. 713^b = B 473
 ἀλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, ἡμὶ δ' Ἀθήνη
 715 ἄγγελος ἦλθε θεούσ' ἀπ' Ὀλύμπου θωρήσσεσθαι 715 = Σ 167
 ἔννυχος, οὐδ' ἀφίκοντα Πύλον κάτω λαὸν ἄγειρε,
 ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμιζέμεν'. οὐδέ με Νηλεὺς
 εἶαε θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυψεν δέ μοι ἔππουσ'
 οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφην φίδμεν πολεμήϊα φέργα.
 720 ἀλλὰ καὶ ὥς ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισι,
 καὶ πεζός περ ἐών, ἐπεὶ ὥς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
 ἔστι δέ τις ποταμός Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων
 ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅθ' ἐμείναμεν ἠϊόα διὰν 723^b = ε 151, 306,
 ἱππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπέρρεε φέθνεα πεζῶν. 436 μ 7
 725 ἔνθεν πανσυνδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες 725^b = Θ 530
 ἔνδιοι ἰκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.
 ἔνθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενέ' ἱερὰ καλὰ,
 ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
 αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι βοῦν ἀγέλαϊν,

713. ἀμφοστρατόντο § 191] -τόωντο. Cf. I 187. || 714. ἀλλ' ὅτε] ἄλλο τε Bentley, post μετεκίαθον enuntiatum claudens. || 715^b. Friedlaender θείουσα ἀπ' Οὐλύμποιο καρήνων. || 719. μ' ἔφην φίδμεν] *με φίδμεν' ἔφην? Cf. § 126. || 724. ἐπέρρεε(ν) A C T] -ρρεον D. Cf. N 28.

712. τηλόθ'(ι)] § 322.

— νεάτη Πύλου] *ultima a Pylo*, longissime remota a Pylo, ipsius Nelei sede, haud procul igitur afinibus Elidis sita. De locutione cf. I 150—153.

714. πεδίον μετεκίαθον] insolite dictum. Ceteris locis non nisi μετακίαθειν τινα dicitur; in nostrum vitii aliquid irrepsisse videtur.

— ἡμὶ] § 92.

717—721. Neleus filium domi retinere voluit, utpote pugnandi et aurigandi nondum satis peritum; aliud enim erat ἀμφὶ βοηλασίῃ (vs. 672) dimicare, aliud cum armatis in bel-

lum proficisci. Ceterum cf. Δ 477—479.

717. πολεμιζέμεν'(αι)] § 125.

718. εἶαε] § 191.

721. ἄγε νεῖκος] *pugnam moderatur*.

723. ἠϊόα] § 77.

724. ἐπέρρεε φέθνεα πεζῶν] *plures identidem ad nos confluebant milites*.

726. ἔνδιοι] *tempore meridiano*. Ad. δ 450 reddit, ubi idem valet quod ἡμὸς ἡέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβέβηκε δ 400. Cf. ἐνδιάσθαι h. XXXI 6.

727. ὑπερμενέ(ι)] § 71.

728. δὲ Ποσειδάωνι] cf. § 3 et idem vitium metricum B 479.

- 730 δόρπον ἔπειθ' ἐλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσι φοῖσι γέκαστος ἀμφὶ βοᾶς ποταμοῖο. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἑπείοι γάστρῳ δὴ ἀμφίσταντο διαρραῖσαι μεμαῶτες. ἀλλὰ σφι προπάροιθε ῥά νηϊ μέγα γέρον Ἀρηος· 730 cf. H 380
- 735 εὔτε γὰρ ἡέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαῖνῃ, συμφερόμεσθα μάχῃ Διὶ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ. ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἑπειῶν ἔπλετο νεῖκος, πρῶτος ἐγὼν ἔλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους, Μούλιον αἰχμητὴν γαμβρὸς δ' ἔεν Ἀνγείας, 732^b = 744 cf. ψ 694
- 740 πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην, ἥ τόσα φάρμακ' ἐξείδε' ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών. τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα ῥά βάλον χαλκῆρεϊ δουρὶ, ἥριπε δ' ἐν κονίεσσιν· ἐγὼ δ' εἰς δίφρον ὀρούσας ἔστην ῥα μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἑπείοι 734 cf. M 416
- 745 ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ῥίθον ἄνδρα πεσόντα ἡγεμόν' ἱππῶν, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι. αὐτὰρ ἐγὼν ἐνόρουσα κελαινῇ λαίλαπι γῆσος, πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο δ' ἀμφὶ γέκαστον 739^b cf. N 428
- φῶτες ὁδὰξ ἔλον οὐδ' αὖ ἐμῶι ὑπὸ δουρὶ δαμέντες. [E 653 749^b = II 848 cf.

730. δόρπον] δειπνον Zen.; cf. vs. 86. || 733. γάστρῳ δὴ ἀμφίσταντο Brandreth] ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ. — διαρραῖσαι A D] διαπραΰνει C T. || 737. Ἑπειῶν] Ἀχαιῶν l. a. ant. (cf. vs. 694). || 739. Μούλιον] Μώλιον Nauck (item II 696 r 472 σ 423). || 747. ἐνόρουσα A² D T] ἐπόρουσα A¹ C; cf. vs. 91, 149, 216 et A 55.

730. ἐν τελέεσσι] cf. H 380.
734. προπάροιθε] cf. K 476.
739. ξεν] § 302.
740. *Uxorem enim duxerat Agameden Augiae filiam natu maximam.* — Filia haec Augiae, quod *Solis* dei nomen fuit primitus (cf. vs. 691), est altera quaedam *Medea*, quae item *Solis* fuit filia vel — ut posteri dixerunt — neptis. Quapropter medicinalis artis utraque dicitur peritissima fuisse et nomina sunt simillima. Tertium nomen vel potius tertiam nominis formam *Perimeden* praebet Theocritus II 16. Congruit etiam nomen masculinum *Megamedes*, quae nominis

Agamedis est forma amplior (quoniam ἀγα- = γα-), avo Lunae tributum h. Merc. 100; nam Luna veneficarum patrona fuit.

741. ἐξείδε'(ε)] § 160.

744—746. Eundem igitur exitum habuit hoc praelium atque postea habuit pugna Plataeensis (cf. Herodot. IX 63).

747. κελαινῇ λαίλαπι] cf. A 308.

748. δύο] cf. E 144.

— ἀμφί] § 316.

749. ὁδὰξ ἔλον οὐδ' αὖ] cf. Verg. Aen. X 489 *terram . . . petit ore cruento*, XI 418 *humum . . . ore momordit*, item nos *in het stof bijten*.

- 750 καὶ νύ κεν Ἀγορῶνε Μολλίονε παῖδ' ἀλάπαξα,
εἰ μὴ σφωε πατήρ, εὐρὺ κρείων ἐνοσίχθων,
ἐκ πολέμοι' ἐσάωσε, καλύψας ἥερι πολλῷ.
ἔνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἡγγανάλιξε·
τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο,
755 κτείνοντές τ' αὐτοὺς ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,
ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου ῥήσασμεν ἵππους
πέτρης τ' Ὀλενίης, καὶ Ἀλκείου ἔνθα κολώνη
κέκληται ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον ῥίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
760 ἄψ ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὠκείας ἵππους,
πάντες δ' ἠύχετάοντο θεῶν Διὶ Νέστορι τ' ἀνδρῶν.
ὥς ἔα, εἴ ποτ' ἔα γε, μετ' ἀνδράσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
οἷος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται ἧ τέ μιν ὅτω
πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται.
765 ὦ πέπον, ἧ μὲν σοὶ γε Μενoitίος ὥδ' ἐπέτελλε

752^b cf. Γ 381753^b = P 613 cf. P 206757^a cf. B 617

758 cf. K 200

760^b cf. Γ 263

765 cf. I 252

754. διὰ σπιδέος] sic aut δὲ ἀσπιδέος grammatici et Ω; an *ὁπασπιδίοι (coll. N 158, 807 Π 609)? Cf. comment. || 757. Ἀλκείου] Ἀλ(ε)υσίου Ar. Ω. Cf. B 617. || 762. ἔα... ἔα § 302] ἔον... ἔην (ἔον L). || 763. τῆς] τῆς Bentley (ut P 25). Cf. comment. — τ' ὅτω § 292*] μιν ὅτω Ω, ἧ μιν ὅτω Nauck.

751. εὐρὺ κρείων] *Agamemnonis* hoc epitheton Neptuno nunc datum id fere valet quod γαίφωχος (I 183 al.).

752. πολέμοι(ο)] § 59.

754. σπιδέος] adi. aliunde ignotum quid significavit? Nisi vitium subest (cf. nota crit.), nominativus videtur fuisse σπιδύς, nam terminum -ῆς nisi *compositis* adiectivis vix tribuit dictio epica (cf. § 73 et Ω 354).

756 sq. „Per totam Elidem usque ad septentrionalem Peloponnesi oram ipsumque mare tetendimus victores”. — *Buprasium* fuit regni Eleorum caput, regis sedes (cf. Ψ 631). *Alesii* collem quem dicat poeta nescimus (cf. B 617), nam parum convenit civitas *Alesiensis*, quae in Elidis parte *meridionali* postea certe sedem habuit.

759. *Ibi ultimum virum ex iis quos necavi in planitie reliqui proiecitur.*

Non cunctorum qui contra ipsum pugnaverant dicit ultimum, sed eorum qui ipsius manu ceciderunt.

761. Sic de Hectore Achilles: *en mortuus iacet ille* ὦι Τρῶεσσι κατὰ φάστῳ θεῶι ὥς ἠύχετάοντο, X 394. Praeterea cf. H 298.

— ἠύχετάοντο] § 191.

762. εἴ ποτ' ἔα γε] cf. Γ 180.

763. *Achillis vero illa virtus eiusmodi est ut ipsi tantum prosit*: οὕτως ἐσθλὸς ἐστὶν ὥστε μηδὲνα ὀνῆσαι. Cf. vs. 665 et Π 31. Magnam *emphasin* habet *demonstrativum* τῆς contemtim nunc dictum.

764. *μετακλαύσεσθαι postmodo platurum esse*, sero sapientem, quoniam βεχθὲν νῆπιος ἔγνω. Cf. P 32 Υ 198 Hes. Op. 218 Soph. Ant. 1353 et I 250. Comp. †.

765—790. Cf. I 252—259 et Σ 325.

- ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνον' ἔπεμπε, 766 = I 253
 νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἑόντε, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 πάντα μάλ' ἐν μεγάροισ' ἠκούομεν ὥς ἐπέτελλε.
 Πηλῆος δ' ἰκόμεσθα δόμους ἐὺ ναιετάοντας, 769^b = Z 370
 770 λαὸν ἀγείρουτες κατ' Ἀχαιίδα πολυβότειραν.
 ἔνθα δ' ἔπειθ' ἦρξα Μενοίτιον ἠΰρομεν ἔνδον
 ἥδ' ἐσέ, παρ δ' Ἀχιλλῆα. γέρων δ' ἐπηπλάτα Πηλεὺς
 πίονα μηρὶ' ἔκαιε βοὸς Διὶ τερπικεραύνωι
 αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον, 774^a cf. Ω 640
 775 σπένδων αἰθοπα φοῖνον ἐπ' αἰθομένοισ' ἱεροῖσι. 774^b cf. γ 50, 53
 775^b = μ 362 [ο 85
 σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοὸς ἔπειτον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
 'στῆμεν ἐνὶ προθύροισι· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς, 777 cf. π 12
 εἰς δ' ἄγε χειρὸς ἐλάν, κατὰ δ' ἐδριάεσθαι ἄνωγε 777^b = I 193
 778 = 646
 ξεινία τ' εὖ παρέθηκεν, ἅ τε ξεινοῖς θέμις ἐστί. 779^b cf. ι 268
 780 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἥδ' ἐποιῆτος, 780 cf. ε 201
 ἥρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὅμ' ἅμ' ἔπεσθαι·
 σφῶϊ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τῷ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον.

767—785. Aristoph. Ar. — || 767. δέ τ' T] δὲ Ω, γάρ Nauck. — ἑόντε] -ντες Ω. ||
 770. πολυβότειραν] καλλιγύναικα T. || 773. μηρὶ' ἔκαιε L] μηρία καίε Ar., μηρὶ' ἔκησ Ω. ||
 779. ξεινοῖς] cf. ξ 60; recte haberet *παρέθηχ' & ξεινοῖσι vel παρέθηχ' ἢ τε ξείνων (ut ι 268). ||
 782. σφῶϊ δὲ μάλ'(α)] *σφῶϊ μάλ' ? Brandreth σφῶϊ μὲν. Cf. § 92. — ἠθέλετον] -την Zen.
 (cf. § 115).

770. πολυβότειραν] § 21.
 771. Patroclus cur apud Peleum
 inde a pueritia degerit narratur Ψ
 85—90; cf. Σ 325. Hunc visit tunc
 Menoetius pater Opuntem ipse habi-
 tans.
 774. αὐλῆς ἐν χόρτῳ] *in aulae suae
 septo* (item pluralis Ω 640), μέσῳ ἑρκεί
 αὐλῆς sive *in ipsa aula*, ubi Iovis
 ἑρκείου ara erat; cf. Π 231 Ω 306
 χ 334—336, 379. Etiam postea ea
 ara in aula esse solebat (cf. Soph.
 Ant. 1301 Plat. Rep. 328 c Herodot.
 VI 68 Pausan. II 24 § 5 VIII 46 § 2
 al.), nec non reperta est in rudibus
 regiarum antiquissimarum, quae Ti-
 rynthe et Athenis sunt effossae.
 Nempē primitus omnis deorum cultus

sub divo fuit (cf. A 39). Cum voce
 χόρτῳ cf. *hortus* vox in leg. XII
 tab. ita adhibita (Cic. Off. III § 58)
 et nostrum *tuin*. Etiam Veneris „ἐν
 κήποις” cultus qui Athenis fiebat huc
 facit, nec non hinc interpretanda est
 locutio ἐν Διὸς αὐλῇ δ 74 (qui locus
 cf.). Praeterea cf. quae de Ulixis tha-
 lamo sunt observata ad ψ 190—195.
 775. ἐπ'(ι)] *simul cum* (non *in*). Dum
 comburitur ea pars victimarum quae
 dis debetur, interim rex more solito
 vinum libavit in humum.
 776. ἔπειτον] § 115.
 777. προθύροισι] cf. O 124.
 778. ἐδριάεσθαι] § 191.
 779. Cf. ι 222 sq.
 781. ὅμ'(ι)] § 92.

- Πηλεὺς μὲν ϋῶι παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ
αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπεύροχον ἔμμεναι ἄλλων 784 = Z 208
- 785 σοὶ δ' αὖθ' ὦδ' ἐπέτελλε Μενότιος, "Ἀκτορος νόος"
, τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς, 786^a cf. I 254
πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι βίηι δ' ὅ γε πολλὸν ἀμείνων.
ἀλλ' ἐὺ φοι φάσθαι πυκινὸν γέπος ἡδ' ὑποθέσθαι
καὶ φοι σημαίνειν· ὃ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθὸν περ. 789^b cf. I 102^a
- 790 ὥς ἐπέτελλ' ὁ γέρων, σὺ δὲ λήθεται. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν 790 = I 259
ταῦτ' εἴποισ Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι, αἶ κε πίθηται·
τίς φοῖδ' εἴ κέν φοι σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνηις 792 cf. O 403
παρφειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου. 793 = O 404
εἰ δέ τινα φρεσὶ ϋῆισι θεοπροπίην ἀλεείνει [sqq.] 794-799 cf. II 36

791. εἴποισ] neglecto ϋ, Bentley ϋείποισ ταῦτ', vHerwerden παρφείποισ Ἀχιλῆα δαΐφρονα (cf. vs. 793). — In pap. Gen. versus finis est σοι, Nicole [εἰπών... δεῦρο κάλει]σον. || 792. τίς Bentley] τίς δ'. — ὀρίνηις Hermann] -ναις; cf. O 403 II 861; optativi sunt μ 113 sq. § 120. || 794 sq. Zen. —

784. Breviter nunc indicantur quae ut pater filio mandaret res tulit; ipsa verba quibus Peleus est usus ab Ulixē relata sunt I 254—258.

. 786 sq. *Gente nobilior est Achilles, tu vero maior natu.* Verba haec simplicia multos inter veteres mire torserunt; quorum alii (in his Archilochus) ὑπέρτερον intellegebant *iuniorē*, rem tenentes quidem, sed ipsa nomina pessime interpretati, alii *maiorē natu* (in his tragici), lingua quidem haud invita (cf. I 58), at ipsa Iliade invita tota, in versu autem sequenti πρεσβύτερον *virum graviores* sive *maioris auctoritatis atque prudentiae* (cf. Γ 215 Δ 59 et Sophoclis dictum apud Plut. Nic. 533 b). Recte vero Plato ore Phaedri recentiores eos poetas, qui Achillem Homericum Patroclo seniore sibi finxerunt, φηλαρεῖν dixit (Conv. 180).

788 sq. Artem bellicam et facundiam Phoenix senex iuvenem imperitum docturus erat (cf. I 442 sq.), consilia autem prudentia etiam ami-

cus senior Patroclus ei erat daturus.

789. εἰς ἀγαθόν] cf. I 102.

792. τίς φοῖδ' εἰ...] Item nos *wie weet of* (sed addita dein negatione) = *forsitan*; cf. II 860 sq.

— σὺν δαίμονι] item O 403, ut σὺν θεῶι I 49, similia. Opp. πρὸς δαίμονα P 98, 104.

794 sq. *Si quod autem Iovis vaticinium vitat a matre secum communicatum.* Structura paratactica. Respicit Nestor verba quae Achilles legatis respondit I 410—415. Nam et illinc et hinc alienum est promissum, quod Thetidi nuper dedit Iuppiter. Id neque Nestori neque Patroclo cognitum esse potuit, et ne ipse quidem Achilles id cognitum habuit. Qui II 50 sq. negat matrem sibi quicquam Iovis verbis mandasse, et iure suo negat, neque enim Thetidem post colloquium cum Iove habitum ad Achillem reversam fecit poeta neque Achillem ab ipso Iove desiderare iussum. Itaque *suspicientis* tantum, non rem veram sibi que cognitam respicientis illic

795	καί τινά σοι παρ Ζηνὸς ἐπέφοραδε πότνια μήτηρ,
ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπέσθω
Μυρμιδόνων, αἵ κέν τι φάος Δαναοῖσι γένηται.
καί τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
αἷ κέ σε τῷ γίσκοντες ἀπόσχονται πολέμοιο	795 cf. II 51
800	Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρῆϊοι νῆες Ἀχαιῶν
τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάνευσις πολέμοιο.
ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
ᾤσαισθε προτὶ φάστρ' νεῶν ἅπο καὶ κλισιάων.“
ὥς ᾤφατο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θυρεε,
βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλλῆα.
ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσεύης θείοιο
ἵξε θέων Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορά τε θέμις τε
ἦεν, τῇ δὴ καὶ σφι θεῶν ἔτετεύχато βωμοί,
ἔνθα σοι Εὐρύπυλος βεβλημένους ἀντεβόλησε,
διογενῆς Ἐϋαιμονίδης, κατὰ μηρὸν οἷστωι,
σκάζων ἐκ πολέμου, κατὰ δὲ νότιος ῥέε φιδρῶς
ᾧμων καὶ κεφαλῆς, ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλείοιο	799 cf. II 41 Σ 199
799 ^b sq. ^a cf. Σ 78
sq.
800 sq. = Σ 200 sq.
800-802 = II 52
sq.
[45, 376
803 cf. Σ 146 II
803 ^a cf. II 655
804 = A 208
805 ^a cf. Σ 354 Σ
501
810		811 ^b = Ψ 715
812 ^b sq. cf. II 528
sq.

795. In pap. Gen. sequuntur duo versus: [ἀγγυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἄλλοι]ο γέροντος, | [αὐτὸς μὲν ἠγῶν μενέτω ἐν ἀγ]ῶνι θοῶν (suppl. Nicole coll. *A* 538, 556 al. et *Π* 239 *A* 421). || 796. ἔλλος λαὸς ἐπέσθω] pap. Gen. [ἔλλον] λαὸν ἀνάσθω (ut vs. 189). || 797. αἶ | κεν] ἥ που l. a. in A. Eadem est l. a. *Π* 39, et sic omnes codices α 94 (= β 360 γ 83). Cf. 0 282 et § 326. || 798. Pap. Gen. [καὶ δόταν ῥιμονι τὰ εἰ τεύχεα θ']ωρηθήναι (suppl. Nicole coll. *Π* 40). || 799. (ῥιλοντες Zen. Ω) εἰσονται Ar., item *Π* 41 δ 279. Cf. § 242. || 801. ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις] ὀλίγην γε ἀνάπνευσιν vHerwerden (item *Π* 43). || 802 sq. Ar. — || 804. In pap. Gen. sequitur versus: [τεῖρε γὰρ αἰὼν ἄχος κραδίην ἀ]μάχῃς δὲ θυμόν (suppl. Nicole coll. *Π* 52). || 805. In pap. Gen. sequitur versus, cuius non nisi paucissimae et parum certae litterae supersunt. || 807. In pap. Gen. sequitur versus: [καὶ κλισίαι προ- | πάροιθε νέων ὀρθ]οκρατῶν (suppl. Nicole, versus 808 initium fuisse ἴσαν arbitratu). || 811. κατὰ] ἀπό pap. Gen.

sunt verba Patrocli et nostro loco
Nestoris: *vel si Iovis aliquod consi-
lium tibi (Achilli) prodidit mater.*

796—800. Cf. П 38—45.

797. φάος] § 71.

801. ὀλίγη — πολέμοιο] *brevis est belli requies*, i. e.: *ad reficiendos milites fessos et anhelos breve tempus sufficit*. Redit locutio locis par.; similis brevitas est E 178; cf. etiam N 237.

806—808. Cum ad mediam castro-
rum partem pervenisset. Illuc conve-

niebatur ad concionandum et ad ius
dicendum; ibi sacra et ceteris dis et
Iovi fiebant. Cf. Θ 221 sq. et 249 sq. —
Cultorum haec sunt hominum: *Cyclo-*
pibus vero οὐτ' ἀγοραὶ βουλευφόροι οὔτε
θέμιστες, οὔτε θεῶν ἀλέγρουσι (cf. ι 112 et
275 sq.).

808. ἦεν] § 302.

809—813. Cf. vs. 583—585. Gra-
viter quidem vulneratus est Eurypy-
lus, non tamen ita ut animi defectum
pateretur.

- αἷμα μέλαν 'κελάρυξε' νόος γε μὴν ἔμπεδος ἦεν.
 τὸν δὲ ριδὼν ὤικτιρε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός, 814^a = Π 5 4534
- 815 καὶ ρ' ὀλοφυρόμενος ρέπεα πτερόεντα προσηύδα
 „ὦ δφειλοί Δαναῶν ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὧς ἄρ' ἐμέλλετε τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης 816^b = λ 526
 ἀσέμεν' ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῶι;
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε ρειπέ, διοτρεφεὺς Εὐρύπυλ' ἦρως, 817^b = Π 539 σ
 145 τ 301 ω 290
- 820 ἦ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἑκτορ' Ἀχαιοί,
 ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες.“
 τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος πεπνυμένος ἀντίον κῦδα 822 cf. Γ 203
- „οὐκέντι, διογενὲς Πατρόκλεες, ἄλκαρ Ἀχαιῶν
 ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέονται. 824 cf. Γ 235
- 825 οἳ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε 825 sq. = Π 23 sq.
 825^b cf. θ 36
 826 = 659
- χερσὶν ὑπο Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰεὶ. 827^a = Σ 11
- ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σώσσον ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 μηροῦ δ' ἔκταμ' οἰστόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν 829^b sq.^a cf. 845 sq.
- 830 νίζ' ὕδατι λιαρῶι, ἐπὶ δ' ἥπια φάρμακα πάσσε
 ἐσθλά, τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδαέσθαι,
 ὃν Χίρων ἐδίδαξε, δικαιοτάτος Κενταύρων.

814. ὤικτιρε] -τερι- Ω, item Π 5 4534, 548 Ω 516 h. Cer. 137. Cf. CIA. 463² (Meisterhans Gr. d. a. Inschr.² p. 142). — ἄλκιμος] ἀγαθός pap. Gen. || 815. Pap. Gen. ἐν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ ἔπος τ' ἄρα τ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν (= Z 253 al.). — ρ' Brandreth] ῥ'. Cf. E 871. || 822. πεπνυμένος pap. Gen. CT] βεβλημένος A D. || 827. τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰεὶ] τοῦ δὲ σθένος ἀνὲν ὄρωρε pap. Gen. additis versibus tribus: "Ἑκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνπλήσει (-ειση pap.) πυρὶ κηλέωι, | δημῶσας Δαναοὺς παρὰ θῖν' ἄλός. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς | ἐσθλὸς ἐὼν Δαναῶν οὐ κήδετα οὐδ' ἐλεαίρει. Cf. nota crit. ad Θ 202. — αἰεὶ] αἰέν (αεν pap. Gen.) Ω (cf. A 520). || 828. νῆα μέλαιναν] νῆας Ἀχαιῶν D. || 830. πάσσε] πάσσων pap. Gen. || 831. δεδαέσθαι] -ασθαι Zen., -άχθαι Ω. Cf. π 316 § 191, 203.

817. ὦς ἄρ' ἐμέλλετε...;] *sicine in fatis erat...*? Cf. οὕτω δὴ B 158 al.

818. ἀσέμεν'(αι)] § 125.

— ἀργέτι] § 18.

821. ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ] *sub ipsius hasta*; cf. Γ 436.

823. Πατρόκλεος] § 73.

824. ἐν — πεσέονται] *sed victi in castra se coniciunt*. Cf. I 234 sq.

832. Cf. I 485–495 et de Chirone medicinae perito Δ 219.

— δικαιοτάτος] *cultissimus*, item N 6;

cf. adv. δικαίως § 90. *Opponitur ferus, ὕβριστήσ. Cf. Herodot. II 160 vel ἵππος ἄδικος Xen. Cyr. II 2 § 27 de Re Eq. 3 § 5 al. vel δικαίον = id quod rerum naturae consentaneum est Ar. Nub. 1292 al. — Ceteri Centauri, ut Cyclopes (I 175, 215), morum sive δίκης erant expertes; cf. φ 295–304. Aptus autem qui cum Chirone conferatur fortasse est Telemus vates inter Cyclopes ferus vivens (cf. I 509 sq.).*

- ἱντροὶ μὲν γὰρ Ποδαλείριος ἡδὲ Μαχάων,
 τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὄτομαι ἔλκος ἔχοντα,
 835 χορτίζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἱντῆρος,
 κεῖσθαι· ὃ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὄξυν Ἀρηα.^α
 τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 „πῶς τ' ἄρ' ἔη τάδε φέρῃ; τί ῥέξομεν, Εὐρύπυλ' ἦρως;
 ἔρχομαι, ὅφρ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,
 840 ὃν Νέστωρ ἐπέτελλε, γερῆνιος οὔρος Ἀχαιῶν. 840 cf. © 80
 ἀλλ' οὐδ' ὧς περ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο.“
 ἦ, καὶ ὑπὸ στέροιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
 εἰς κλισίην· θεράπων δὲ ριδῶν ὑπέχευε βοείας.
 ἔνθα μιν ἐκτανύσας ἐκ μηροῦ τήμνε μαχαίρῃ
 845 ὄξυν βέλος περιπενκές, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινὸν 845^b sq.^a cf. 829
 ὕλ' ὕδατι λιαρῶι, ἐπὶ δὲ ῥίξαν ἔβαλε πικρὴν sq.
 χερσὶ διατρίψας, ὀδυνάφατον, ἥ φοι ἀπάσας
 ἔσχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρπετο, ἑπαύσατο δ' αἶμα. 848^b = 267

τειχομαχία.

- Μ** ὧς ὃ μὲν ἐν κλισίῃσιν Μενoitίου ἄλκιμος υἱός
 ἰάετ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἷ δ' ἐμάχοντο
 Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. οὐδ' ἄρ' ἐμελλε
 τάφρος ἔτι σχῆσειν Δαναῶν καὶ τεῖχος ὑπερθε
 5 εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον 5^b sq. = H 449 sq.

* 835 sq. In pap. Gen. est spatium sex versuum capax, videntur igitur quatuor versus aliunde ignoti accessisse. || 838. ἔη Duentzer] τοι Ω, ἔην Zen. — In pap. Gen. accessisse versum aliunde ignotum testatur spatium. || 841. σεῖο μεθήσω] Zen. (σεῖ') ἀμελήσω (cf. N 419 al.). || 848. ἔσχ'(*)] ἔσχ' pap. Gen.

833—836. De horum verborum structura cf. Γ 211; ita variata est structura ut pro: ὃ μὲν κεῖται, ὡς ὄτομαι diceretur: τὸν μὲν κεῖσθαι ὄτομαι.

834. *Machaon* quoque a Paride vulneratus est vs. 506 sqq.

840. γερῆνιος] cf. B 336.

— οὔρος] cf. Ψ 112.

841. μεθήσω] *missum faciam*, *neglegam*. Insoliti quid est personae genitivus additus: *tui* = *curae tui*.

844. Unci enim cuspidis in Eury-

pyli femur penetraverant, itaque retrahi sagitta non potuit. Cf. vs. 583 et Δ 151, 213.

— μαχαίρῃ] cf. Γ 271.

845. περιπενκές] cf. A 51.

847. ὀδυνάφατον] cf. E 401.

1 sq. Ad Patroclum poeta redibit O 390.

2. ἰάετ'(ο)] § 191.

4—8. Cf. H 337—343. Vs. 4 σχῆσειν significat *perdurare*, *intactum manere*, ut Π 340 al.

ἤλασαν· οὐδὲ θεοῖσι 'δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας,
 ὄφρα σφιν νῆας τε θοὰς καὶ ληῖδα πολλὰν
 ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο, θεῶν δ' ἀρέκκῃ τένεκτο
 ἀθανάτων. τὸ καὶ οὗ τι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν.

- 10 ὄφρα μὲν Ἐκτωρ ζωϊὸς ἔεν καὶ ἐμάνι' Ἀχιλλεὺς
 καὶ Πριάμοιο γάνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλε,
 τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων 'θάνον ὅσοι ἄριστοι,
 14 πολλοὶ δ' Ἀργείων οἳ μὲν 'δάμεν, οἳ δ' ἐλίποντο,
 16 Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλῃν εἰς πατριδ' ἔβισαν,
 δὴ τότε ἔμῃτιόντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων

14 cf. δ 495

15 'πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτωι ἡνιαιτῷ,

11. ἔπλε] sic Zen. Ar., ἔπλεν D G, ἦεν L; videntur permixtae esse lectiones -τος πόλις ἦεν et *-τον 'πλέτο φάστυ. Cf. § 275. || 15. *Seclusimus (cf. B 134 sq.). Imperfectum hinc alienum (cf. δ 458); sine vitio dici potuit e.g.: καὶ πόλις εὐρύγυια διεπράθετο Πριάμοιο. || 17. ἐμῃτιόντο] δηριόωντο Etym. M. s. v. δῆρις (266, 40).

8—35. Rogantibus qui factum esset ut tanti munimenti nulla etiam in Troadis littore comparerent vestigia, ubi tumuli tamen priscorum heroum extarent complures (cf. H 87—91), poeta respondet; „ὁ πλάσας ποιητὴς ἠφάνισεν”, ut optime dixit Aristoteles apud Strab. 598. Invitis numinibus Achivi castra vallo muniverunt, non cunctis profecto invitis, sed iis solis qui Troiae favebant: Apolline, Marte, Iove Idaeo, Neptuno Iliaco vel potius Dardanio (cf. Y 215—241), Minerva Iliaca, Venere. Quapropter opus illud terrenum deus *Idaeus* adiuvante *Apol-line* deleturus est ut primum hostes eorumque numina numinibus Troianis potentiora regionem reliquerint. Cuiusmodi studium ne a *Neptuno* illo, quem Ilias exhibet a parte Achivorum stantem, aut a Iove Olympio aut ab Apolline Achivo alienum videretur, poeta, more suo diversa ita ut poterat inter se concilians et priscam fabulam carmini suo adaptans, irae causam his tribuit laesam ab

Achivis religionem. At Neptunus ille, qui Troiae moenia struxerat (cf. H 452 sq.), ipsius igitur urbis fautor et ab Iove Idaeo vix diversus (cf. Y 215—241), vallo Achivorum non poterat non infestus esse. Cf. γ 132—135 et de urbis excidio passim in Iliade praedicto X 61.

9. τὸ] § 96.

10. ἔεν] § 302.

12. ἔμπεδον] Achivos eas partes operis, quas Troiani infregerunt (cf. M 399 = 15, 55 O 361—366), hostibus pulsus quam primum restaurasse nihil obstat quominus sumamus. Immo ipsa res id tulit, quapropter poeta de ea tacuit. Et vel necesse est ita rem nobis informemus, ne ineptus videatur Iliadis finis; nam Priamus non per latam illam viam, quam Troianis stravit Apollo (O 361 sqq.), castra intravit Ω 446, sed porta reserata aditum ei fecit Mercurius. Ipsum igitur poetam rem ita sibi finxisse apparet.

17. ἐμῃτιόντο] § 191.

τείχος ἀμαλδῦναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
ὅσοι ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων ἔλαδε προρέουσι,

20 Ῥῆσός θ' Ἐπτάπορος τε Κάρησός τε Ῥοδῖος τε
Γράνικός τε καὶ Αἴδηπος δῖός τε Σιάμανδρος
καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλεια
κάππεσον ἐν κονίεσι καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν.

20-22^b cf. Hes.
Theog. 340-345

τῶν πάντων δμῶσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων,
25 ἐνῆμαρ δ' εἰς τεῖχος ἔει ῥόον· ἔει δ' ἄρα Ζεὺς
συννεχέσ, ὄφρα κε θᾶσσον ἄλιπλοα τείχεα θεῖη,
αὐτὸς δ' ἐνοσίγαιος ἔχων χεῖρεςσι τρίαينαν
ἡγέετ', ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμελίια κύμασ' ἔπεμπε
φιτρῶν καὶ λάων, τὰ ἔδεσαν μογέοντες Ἀχαιοί,

25^b = ξ 457

29^a = Φ 314

23. κονίησι] δίνησι Bentley. — ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν] *ἡιθέων γένος ἐσθλόν? Cf. A 474 A 60 (et ω 300?). Bentley ἐφθίμων μένε' ἀνδρῶν. || 25. ἐνῆμαρ] ἐν δ' ἡμαρ Callistratus, ἐν ἡμαρ δ' Crates Mallotes. || 26. συννεχέσ A] συνεχέσ Aristoph. Ar. Ω. Adv. rediv. i 74, vHerwerden γαλεμέσ (ut I 317 Ξ 58 al.). — ὄφρα κε] *ὄφρ' ἔτι? || 28. κύμασ' ἔπεμπε] χεῖρε θύραζε Cornut. 23 (cf. Φ 237).

18. ἀμαλδῦναι] de hoc verbo cf. H 463 et 337—343.

19—26. Cf. Ξ 434 et Υ 7—9. Fluminum, quae hoc loco commemorantur, omnium — excepto Careso — etiam Hes. Theog. 340 sqq. fit mentio, quem locum e nostro fluxisse statuit Ar.; aliunde non sunt cognita.

22 sq. Imitatur Verg. Aen. I 100 sq.: *ubi tot Simois correpta sub undis | scuta virum galeasque et fortia corpora volvit.*

22. Σιμόεις] cf. E 773 sq.

— βοάγρια] *boum cauniae*, scuta (= βοεῖαι). Vox rediv. π 296, cf. Ζωιάγρια Σ 407 θ 462, ἀνδράγρια Ξ 509, μοιχάγρια θ 332 et verbum ἀγρέειν (= αἰρεῖν, *capere*), ἀγρετός (= αἰρετός) A 526, al.

23. ἡμιθέων] vox corrupta (cf. not. crit.) non nisi h. XXXI 19 Hes. Oper. 160 rediv.

24. ὁμός... ἔτραπε] *planitiem coniunctim inundare fecit.*

26. ἄλιπλοα] †. Undis solutum val-

lum dilapsum est in coenum, ut moenia Mantinea anno 385 (cf. Xen. Hell. V 2 § 45 sq.).

27 sq. Cf. Verg. Aen. II 610 sq.: *Neptunus muros magnoque emota tridenti | fundamenta quatit.*

27. ἐνοσίγαιος] § 21.

— ἔχων... τρίαينαν] *tenens*, ut signum dignitatis, quo mox usus est; δ 506 ε 292 vero ἑλόν: *sumto tridente*, ut eo utatur. De *tridente* Neptuni ἐνοσίχθονος telo cf. Ξ 385 sq.

28. ἡγέετ'(ο)] § 191.

— θεμελίια] *lapides fundamentales*, turrium praesertim portas tuentium. Redit vox Ψ 255 h. Ap. 254, 294.

— κύμασ' ἔπεμπε] *cum fluctibus deduxit* = *fluctibus commisit*; cf. vs. 207 πνοιῖσι πέτεσθαι et qui ad B 149 allati sunt dativi.

29. φιτρῶν καὶ λάων] genitivus materiae: dicuntur *stipites* et *lapides* qui *fundamenta* muri efficiebant. Cf. vs. 259.

- 30 λεία δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρροον Ἑλλήσποντον,
 αὐτίς δ' ἡϊόνα μεγάλην ψαμάθοις ἐκάλυψε, 31 cf. H 462
 τείχος ἀμαλδύνας· ποταμούς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
 κὰρ ῥόον, ἥ περ πρόσθεν ἔεν καλλίρροον ὕδωρ.
 ὧς ἄρ' ἔμελλον ὀπίσθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 35 θησέμεναι. τότε δ' ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπή τ' ἐδεδάει
 τείχος ἐϋδημῶν, ἠανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
 βαλλόμεν', Ἀργεῖοι δὲ Διὸς μάλιστα δαμέντες 37 cf. N 812
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυροῖσι φεφελέμενοι ἰσχανάοντο,
 Ἔκτορα δεδριότες, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο· 39^b = Z 97
 40 αὐτὰρ ὃ γ', ὥς τὸ πρόσθεν, ἐμάρνατο εἵσοσ ἀέλλῃ.
 ὥς δ' ὅτ' ἔναντα κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῆσι
 κάπριος ἥ ἐλὼν στρέφεται σθένει βλεμεαίνων, 42^b cf. Θ 337
 οἳ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες 43^b = 86 N 152
 ἀντίοι ἴστανται καὶ ἀκοντίζουσι θαμείας 44^b cf. Ξ 422
 45 αἰχμὰς ἐκ χειρῶν — τοῦ δ' οὐ ποτε κυδάλιμον κῆρ
 ταρβέει οὐδὲ φοβεῖται, ἀγνορίῃ δέ μιν ἔκτα· 46^a = Φ 575
 ταρφέα τε στρέφεται στίχας ἀνδρῶν πειροκίτων,
 ὅππῃ τ' ἰθύσῃ, τῇ φέκουσι στίχας ἀνδρῶν — 47^b = Ο 615
 ὧς Ἔκτωρ ἄν' ὅμιλον ἰὼν ἐφελίσσεθ', ἐταίρους
 50 τάφρον ἐποτρύνων διαβρινέμεν'. οὐδέ τοι ἔπποι

30. ἐποίησεν] sic Ar., -σαν l. a. ant. || 33. ἔεν] ἔη A, ἔε (ut vs. 25) „ἡ κοίτη” teste Herodiano. || 34. ἄρ' ἔμελλον] ἤμελλον Zen. (cf. § 132). || 38. φεφελέμενοι] ἐργαζόμενοι CHG. || 40. πρόσθεν] πρῶτον C (cf. N 502). — ἐμάρνατο] ἐμαίνετο Aristoph. || 41. ἔναντα Monro] ἄν ἔν τε Ω. Cf. § 122 et Y 67. — θηρευτῆσι] -ρητῆσι l. a. ant. (cf. A 325). || 44. ἀντίοι] -ον Ar. T (cf. Z 54). || 46. ἀγνορίῃ] sic Ar., -η l. a. ant. || 48. τῇ Bentley] τῇ τ'. || 49. ἐφελίσσεθ' (εἰλίσσεθ') Aelian. Nat. An. VI 6] ἐλίσσεθ' H, ἐ(λ)ίσσεθ' Ω (cf. E 491) et dubitanter Nicanor. Cf. M 467. — ἐταίρους] -ρων Gerhard, post hoc vocabulum virgulum scribens. || 50. διαβρινέμεν'(αι)] -ρήμεναι T et Aelian. l. l. — *τοι] οἱ Ω, Weil τωι (vel potius τιν', cf. § 99).

30. λεία] mente suppleri potest πάντα vel eiusmodi quid: *plana fecit omnia* (totum locum quem obtinebant castra Achivorum).

32. ἀμαλδύνας] cf. H 463 et 337—343.

33. κὰρ ῥόον] *secundum suos alveos*. Cf. Φ 382.

36. δούρατα πύργων] *trabes turrium* (cf. B 135 al. et I 573, 588). E ligno igitur turres structae fuerunt; cf. H 337—343.

37. Διὸς μάλιστα] cf. B 782.

38. ἰσχανάοντο] § 191.

41—48. Imitatus est Verg. Aen. IX 551—553.

42. σθένει βλεμεαίνων] cf. Θ 337.

43. πυργηδὸν] cf. Δ 334 et de ipsa re infra vs. 105.

46. ταρβέει] § 14 et 191.

— ἀγνορίῃ δέ μιν ἔκτα] cf. Z 407.

50. διαβρινέμεν'(αι)] § 125. De vi verbi cf. K 564.

- τόλμαον ὠκύποδες, μάλα δ' ἐχρεμέτιζον ἐπ' ἄκρωι
 χεῖλε' ἐφρεσταότες· ἀπὸ γὰρ 'δεδρίσσετο τάφρος
 εὖρε', οὐτ' ἄρ' ὑπερθορόμεν σχεδὸν οὔτε περῆσαι
 ῥηϊδίη. κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
 55 ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν, ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσι
 ὀξέσιν ἠρήρει, τοὺς ἵστασαν νῆες Ἀχαιῶν
 πυκνοὺς καὶ μεγάλους, διῆτων ἀνδρῶν ἀλεωρήν. 57^b = O 533
 ἔνθ' οὐ κεν ρεῖ' ἵππος εὐτροχὸν ἄρμα τιταίνων 58^b cf. B 390
 εἰσβαίη, πεζοὶ δὲ 'μενοίναον, εἰ τελέουσι.
 60 δὴ τότε Πολυδάμας θρασὺν Ἑκτορα 'ρεῖπε παραστάς· 60 = 210 cf. N725
 „Ἑκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρώων ἄγροι ἦδ' ἐπικούρων, 61 = P 335
 ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους·
 ἦ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάειν, σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
 ὀξέες ἐστᾶσι, ποτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν.
 65 ἔνθ' οὐ πως ἔστιν καταβήμεναι οὐδὲ μάχεσθαι
 ἱππεῦσι· στεῖνος γάρ, ὅθι τρώσεσθαι ὄλω.
 εἰ μὲν γὰρ τοὺς πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάξει

52. χεῖλε' ἐφρεσταότες] χεῖλε' ἐσταότες L. || 54. περὶ] διὰ Aristoph. || 56. ἵστασαν Knight] ἕστασαν Ar. Ω. Cf. B 525 al. et comment. || 58. κεν ρεῖ'(α) Bentley] κεν ῥεῖα Ω, ῥεῖα κεν Brandreth. || 59. εἰσβαίη] καθβαίη Zen. Aristoph. — 'μενοίναον § 191] -νεον. — τελέουσι] -οιεν Platt. || 62. διὰ] περὶ l. a. in A, ἐπὶ Hartman. — ἐλαύνομεν ὠκέας] -νετε μώνυχας l. a. apud Eust. || 63. ἐν αὐτῇ] ἀν' αὐτὴν C, ἐπ' αὐτῇ vHerwerden. || 64. π(ρ)οτὶ A D] περὶ C. Cf. H 337 et 436. — αὐτοὺς] -τὴν Platt (coll. H 436, 440). || 66. ἱππεῦσι] ἱππῆας Zen. Aristoph. || 67. τοὺς Aristoph.] δὴ Ω.

51. 'τόλμαον] § 191.

53—56. *Neque facilis profecto ad superandum vel ad transsiliendum apparebat fossa cominus intuentibus; saxa enim prominebant per utramque oram extremam collocata, — quae si quis conscenderet, fieri vix poterat quin cum ipsis saxis in fossae fundum praecipitaretur, — et munita erat (ora interior) serie continua vallo- rum praecacutorum supra saxa eminentium.* — Imperfecto ἵστασαν indicatur opus permanens; cf. ἐτίθει ≡ 179, ἐποίει ψ 178 (ubi plura in comment. sunt collata).

57. διῆτων] § 17.

58 sq. οὐ ρεῖα κεν ... εἰσβαίη] *non facile ... in fossam descendat.* Singula-

ris ἵππος ut X 22 al. — Poeta de re praeterita loquitur ut de praesenti; cf. Δ 223. Utitur autem λιτότης figura; non enim *difficilem* tantum curribus fossam fuisse significat, sed aditum nullum iis dedisse. Fieri omnino non potuit ut currus eam superarent, sed via ad portam ducenti necessario erat utendum.

60. Πολυδάμας] § 21.

— Ἑκτορα] cf. E 170.

62. *Stulti sumus, qui per fossam bigas agere velimus (vel: conemur).* De verbo διελαύνειν cf. K 564.

63. περάειν] § 191.

65. καταβήμεναι] *in fossam descendere* (cf. vs. 59).

67—74. In brevius contracta oratio:

- Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ ριέει ἀρήγειν,
 ἧ κεν ἐγὼ γ' ἐθέλωμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι,
 70 νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς· 70 = N 227 Ξ70
 εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλίοῳσι δὲ γένηται
 ἐκ νηῶν καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῆι,
 οὐκίτ' ἔπειτ' οἴῳ οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
 ἄπορρον προτὶ φάστυ φελιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν. 74^a = Π 376
 75 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς κεν ἐγὼ φείπω, πειθώμεθα πάντες. 75 = B 139
 Ἴππους μὲν θεράποντες ὀρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
 αὐτοὶ δὲ προύλες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες 77 = A 49
 Ἔκτορι πάντες ἐπώμεθ' ἀβολλέες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 οὐ μένεουσ', εἰ δὴ σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.“ 79^b = H 402
 80 ὥς φάτο Πολυδάμας, φάδε δ' Ἔκτορι μῦθος ἀμύμων, 80 sq. = N 748 sq.
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε. 81 = Γ 29
 οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρώες ἐφ' Ἴππων ἡγρέθοντο,
 ἀλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ῥίδον Ἔκτορα δῖον.
 ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἔφῳ ἐπέτελλε φέκαστος 84 sq. = A 47 sq.
 85 Ἴππους εὖ κατὰ κόσμον ὀρυκμένῃ αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ· 86^b = 43
 οἷ δὲ διαστάντες, σφείας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
 πένταχα κοσμηθέντες ἅμ' ἡγεμόνεσσι ἔποντο.
 οἷ μὲν ἅμ' Ἔκτορ' ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πολυδάμαντι,
 οἷ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα 89 = 197

68. ριέει(αι) (ῥεει) Ar.] βούλει' Ω. || 75. ἄγεθ' ὥς] ἄγε τῶς Zen. || 79. πείρατ' πείραρ Zen. Aristoph. (cf. s 289). || 80. ἀμύμων Barnes] ἀπήμων Ω (item N 748). Cf. v. 1. § 566 μ 167 v 174 et K 19 al. || 85. αὖθ'(ι) αὖτ'(ε) T H. || 86 sq. ἀρτύναντες... ἔποντο] sic Ar., -ντο... ἔκαστοι L (cf. Γ 1), ἔκαστος l. a. ant.

si Iuppiter Achivos nunc prorsus vult perdere, <optimum sane id erit, nam> vel statim id fieri velim equidem. Sed <minime hoc certum, itaque cautione nobis opus est; nam> si <fossam transgrediamur, dein autem> ab iis repellamur, omnes inter fossam et moenia peribimus.

69 et 75. κεν] § 326.

— τοῦτο] id quod vos conamini assequi.

71. ὑποστρέψωσι] in nos se convertant (ut A 446).

72. ἐνιπλήξωμεν] intrans.: impinga-

mus, irruamus. Item O 344 x 469.

73. ἀπονέεσθαι] § 21.

74. φελιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν] propter Achivorum in eos conversorum impetum.

77. προύλεσι] pedites, praedicative dictum; cf. A 49 et E 743 sq.

79. ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται] cf. N 359.

80. Πολυδάμας] § 21.

83. ἐπεὶ ῥίδον Ἔκτορα] mente suppl. ἀπόρμενον, cum viderent ipsum ducem curru relicto peditem iam procedere.

86. Cf. vs. 105.

87. πένταχα] adv. †, cf. Π 171 sqq.

88. Πολυδάμαντι] § 21.

- 90 τεῖχος ρηξάμενοι κοίλῃσι' ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι,
καὶ σφιν Κεβριόνης τρίτος εἶπετο· παρ δ' ἄρ' ὄχεσφι
ἄλλον Κεβριόναο χερσίονα κάλλιπεν Ἐκτωρ.
τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἦρχε καὶ Ἀλκάθοος καὶ Ἀγνήνωρ,
τῶν δὲ τρίτων Ἑλενος καὶ Διτφόρος Θεοφειδῆς,
- 95 νῆε δ'ὲν Πριάμοιο τρίτος δ' ἔεν Ἄσιος ἦρως, 95^a = A 102
Ἄσιος Τρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν ἔφερον ἵπποι 96 sq. = B 838 sq.
αἴθωνες μεγάλοι, ποταμοῖ' ἀπο Σελλήεντος.
τῶν δὲ τετάρτων ἦρχεν εὖς πάϊς Ἀγχιόας,
Αἰνείας, ἅμα τῷ γε δ'ὲν Ἀντήνορος νῆε, 99^b sq. = B 822 sq
- 100 Ἀρχέλοχος τ' Ἀκάμας τε, μάχης ἐὺ φειδότε πάσης.
Σαρπηδὼν δ' ἠγεῖτο ἀρακλειῶν ἐπικούρων,
πρὸς δ' ἔλετο Γλαῦκον καὶ Ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον·
οἳ γὰρ φοι' εἵσαντο διακριδὸν ἔμμεν' ἄριστοι 103^b cf. O 108
τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν, ὃ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
- 105 οἳ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆισι βόεσι,
'βάν ρ' ἰθὺς Ἀναῶν λελημένοι, οὐδ' ἔτ' ἔφαντο 106 cf. II 552
σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι. 107 = I 235
ἔνθ' ἄλλοι Τρῶες τηλεκλητοὶ τ' ἐπίκουροι
βουλῇ Πολυδάμαντος ἀμωμήτοι' ἐπίθοντο·
- 110 ἀλλ' οὐχ Ἐρτακίδης ἔθελ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν, 110 cf. B 837
αὐθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα,
ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι θοῆισι,
νῆπιος, οὐδ' ἄρ' ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας
ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι ἀγαλλόμενος παρὰ νηῶν
- 115 ἄψ ἀπονοστήσειν προτὶ Φίλιον ἠνεμόεσσαν· 115 = O 499

90. τεῖχος τε ρήξιν καὶ ἐνιπρήσιν πυρὶ νῆας G (ut vs. 198). || 101. ἠγεῖτο L] ἠγήσατο' Ω. |
1 8. τηλεκλητοί] cf. E 491.

93. ἦρχε] cf. A 255.
95. ἔεν] § 302.
96. De epanalepsi cf. B 671—673.
97. ποτάμοι(ο)] § 59.
101 sq. De *Sarpedone* et *Glauco* cf.
B 876 sq., de *Asteropaeo* Φ 144 sq.
103. ἔμμεν(αι)] § 125.
105. Quid sit ἀραρεῖν ἀλλήλους βόεσσι
sive *scuta conserere* pluribus verbis
dicitur N 130 sq., (πυργηδόν) σφέας αὐ-
τοὺς ἀρτῶναι vocatur vs. 43, 86 N 152.

106 sq. Cf. I 234 sq.
109. Πολυδάμαντος] § 21.
— ἀμωμήτοι(ο)] § 59.
112. αὐτοῖσιν] *cum ipsis bigis*,
αὐτοῖσιν ἵπποισιν. Unus Asius spreto
Polydamantis consilio de curru de-
scendere noluit; cf. E 144. Qui tamen
ipsa re cautior factus (cf. vs. 162 sqq.)
postea pedes et ipse pugnavit (cf. N
385—392).
115. ἠνεμόεσσαν] § 21.

- πρόσθεν γὰρ μιν μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψε
 ἔγχει Ἰδομενῆος, ἀγανοῦ Λευκαλίδας.
 Ἰόσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῇ περ Ἀχαιοὶ
 ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι·
 120 τῇ δ' ἵππους τε καὶ ἄρμα διήλασεν, οὐδὲ πύλινσι
 ἡῶν ἐπιεκλιμένους σανίδας καὶ μακρὸν ὄχηα,
 ἀλλ' ἀναπεπταμένους ἔχον ἄνδρες, εἴ τιν' ἐταίρων
 ἐκ πολέμου φεύγοντα σάώσειαν μετὰ νῆας.
 τῇ δ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε, τοὶ δ' αἶμ' ἔποντο
 125 ὀξέα κεκληγῶτες· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς 125^a cf. B 222
 σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι, 126 = I 235
 νῆπιοι, ἐν δὲ πύλινσι δὴ ἄνδρες ἡῶν ἀρίστῳ,
 νιέ' ὑπερθύμῳ Λαπιθάων αἰχμητῶν,
 τὸν μὲν Περιθόοι νῆα, κρατερὸν Πολυποίτην,
 130 τὸν δὲ Λεοντήα, βροτολογιδῷ Ἰῶσον Ἀρηϊ. 130^b = Y 46 cf.
 τὼ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλῶν A 295
 ἕσταςαν ὥς ὅτε τε δρύες οὖρεσιν ὑψικάρῃνοι,
 αἶψ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὕετον ἥματα πάντα,

118. Ἰόσατο § 201] ἴσατο. || 121. μακρὸν ὄχηα] *μακρὸν ὄχηε (item M 291 N 124)?
 Cf. M 455, 460 Φ 537 Ω 446 (φ 47 ω 166). || 125. κεκληγῶτες T] κεκλήγοντες A C D;
 cf. § 159 et II 430 P 756, 759 μ 256 § 30. || 127 sq. ἄνδρες... ἀρίστῳ, | νιέ' ὑπερθύμῳ
 Zen. Aristoph.] ἀνδρας... ἀρίστους, | νίας ὑπερθύμους Ω. De forma νιέ(ε) cf. B 518. ||
 130. In schol. T additur versus: νιδὸν ὑπερθύμοιο Κορώων Κανειδαῖο (= B 746). || 131—140. Ant
 hos aut vs. 141—153 delendos censebat Hephaestio. || 131. πυλάων] θυράων A.

116 sq. Praedicit poeta quae N
 384—401 narraturus est.

118. νηῶν ἐπ' ἀριστερά] in eam castro-
 rum partem quae Scamandro erat
 propior; cf. E 355 et N 326.

120. Per viam in castrorum partem
 sibi obversam ducentem Asiὺs bigas
 agit usque ad portam (cf. K 564),
 ibi vero repellitur a custodibus.

121. Cum verbo ἐπικλίνειν per
 zeugma iungitur etiam ὄχηα vel po-
 tius ὄχηε; cf. nota crit. et Δ 282.

122 sq. Sic Φ 531 sq. Priamus custo-
 des iubet portam Troiae apertam
 tenere donec cives in urbem confu-
 gerint.

124. ἰθὺς φρονέων] cf. Θ 118.

125 sq. Cf. I 234 sq.

129. Περιθόοι[ο] § 21 et 59.

131—153. Polypoetes et Leonteus
 aliquantis per intra vallum sodales suos
 sunt cohortati ad hostes strenue re-
 pellendos; cum vero Asium adspexe-
 runt cum suis propius accedentem,
 ante portam progressi sunt, ubi con-
 stiterunt custodes imperterriti et
 cedere nescii. Quos prius arboribus
 solo firmiter inhaerentibus poeta as-
 simulavit, dein — versibus aliquot
 interiectis — *apris* ante lustrum
 suum venatores expectantibus. Versus
 131—136 imitatus est Verg. Aen. IX
 677—682.

132. ὥς ὅτε] cf. B 394.

- ορίζουσιν μεγάλησι διηνεκέσσι' ἀραρυῖαι·
 135 ὥς ἄρα τὰ χεῖρεςσι πεποιθότες ἤδ' ἐβίηφι 135^b = 153
 'μῖνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον οὐδ' ἐφέβοντο.
 οἷ δ' ἰθὺς πρὸς τείχος ἐϋ δμητόν, βόας αὔας
 ὑπὸς' ἀνασχόμενοι, ἔκινον μεγάλοι ἀλαλητῶι 138^a cf. X 34
 Ἄσιον ἀμφὶ γάνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστιν 139^b = 193
 140 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα Θόωνά τε Φοινόμεον τε.
 οἷ δ' ἦ τοι τῆος μὲν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 ὤρνυον ἔνδον ἐόντες ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν,
 ἀντάρ' ἐπεὶ δὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν 143 cf. O 395
 Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο φριχὴ τε φόβος τε, 144 = O 396
 145 ἐκ δὲ τὼ ἀΐξαντε πυλάων προσθ' ἐμαχέσθην, 144^b = II 366 cf.
 ἀγροτέροισι σύεσσι φεφοικότε, τῷ τ' ἐν ὄρεσσι Δ 456
 ἀνδρῶν ἤδ' ἐκ νηῶν δέχεται κολοσυρτὸν ἰόντα,
 δοχμῷ τ' αἰέσσοντε περὶ σφίσι φάγνυτον ὕλκην,
 πρυμνὴν ἐκτάμνοντε, ὑπαὶ δέ τε κόμπῳ ὀδόντων 149^b = A 417
 150 γίγνεται, εἰς ὃ κέ τις κε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔληται·
 ὥς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαινὺνός
 ἀντην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
 λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες ἤδ' ἐβίηφι. 153^b = 135 [195
 οἷ δ' ἄρα χερμαδίοισιν ἐϋ δμητῶν ἀπὸ πύργων 154^b cf. II 700 X

138. ἐκινον] κίετην Zen. Aristoph. || 141. τῆος (τειος) Brandreth] εἴωσ. Idem error est N 143 O 277 P 727, 730 β 148 γ 126. Cf. ὅφρα pro τόφρα O 547 et § 323 (etiamne δε vel ὅτε pro τότε A 568 II 690 P 178?). || 142. ἐόντες] sic Ar., -τας Ambr. T. || 147. δέχεται] sic Ar., δέχεται Ambr.; expectatur dualis δέχθον (vel μένενον, ut N 472). Cf. § 227. || 149. ἐκτάμνοντε CH] -ντες Ω. || 151. στήθεσσι] -σφι D (cf. B 388). || 153. λαοῖσιν] λάεσσιν (lapidibus) Zen.

137. πρὸς τείχος] *vallum versus*, i. e. in eam vallij partem quæ aditum habebat, quoniam ibi erat porta et via ad portam ducens (vs. 120).

— βόας αὔας | ὑπὸς' ἀνασχόμενοι] tela desuper immissa sublatis clipeis caventes.

138. ἀνασχόμενοι] cf. Γ 362.

— ἀλαλητῶι] cf. B 149.

141. οἷ δ' (ἐ) dicuntur *Polypoetes* et *Leonteus*.

142. ὤρνυον] § 145.

145. δὲ τῷ] cf. A 190.

146—151. Simili comparatione usus poeta N 471—476 apro assimilavit Idomeneum.

149. ἐκτάμνοντε] aliud verbum expectaverit quispiam, quo indicentur apri ἀναιδομάχαι (ut loquitur Bacchyl. V 105) rabido impetu virgulta confringentes et sternentes.

— ὑπαὶ] cf. A 417.

151. κόμπει] § 191.

153. καθύπερθε] i. e. καθύπερθεν ἐοῦσι *militibus in vallo collocatis* et ex edito illo loco tela in hostes immittentibus.

- 155 'βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων
 νηῶν τ' ὠκυπόρων. νιφάδες δ' ὥς 'πίπτον ἔραζε,
 ἄς τ' ἄνεμος ζαῆς, νέφεα σκίοεντα δονήσας,
 ταρφέας κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ·
 ὥς τῶν ἐκ χειρῶν βέλε' ἔρρεον ἡμὲν Ἀχαιῶν
 160 ἥδ' ἐκ Τρώων, κόρυθες δ' ἀμφ' αὖτον αὖτευν
 βαλλόμεναι μυλάκεσσι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
 δὴ ῥα τότ' ὤμιωξεν καὶ ἐξῶ 'πεπλήγετο μηρῶ
 "Ἀσιος Ἰρτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπεος κῦδα·
 „Ζεῦ πάτερ, ἧ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο
 165 πάγχυ μάλ'! οὐ γὰρ ἐγὼ γε φάμην ἥρωας Ἀχαιοὺς
 σχησέμεν' ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 οἷ δ', ὥς τε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἢ ἐμέλισσαι
 φοικία ποιήσονται ὁδῶι ἐπὶ παιπαλοέσσηι,
 οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
 170 ἄνδρας θηροτῆρας ἀμύνονται περὶ τέκνων,

162 = O 397 cf.
 , 198

166^b = H 309

160. αὖτευν] ἄν Fick (cf. N 441 et § 7, 191). || 161. βαλλόμεναι] sic Zen., -μένων Ar. („αἱ πᾶσαι" T). || 162. καὶ ἐ(φ)ῶ Bentley] τε καὶ ὦ.

157. Ζαῆς] cf. E 865.

158. πολυβοτείρῃ] § 21.

159—161. Et aliis telis et saxis utuntur Troes et Achivi (item vs. 287 sq.), ut saepe heroes; cf. praesertim infra vs. 445 sqq. — Utiliores sane lapides nunc sunt muri defensoribus quam oppugnatoribus, quorum mentionem dum facit poeta, eam quam modo delineavit imaginem relinquens frequentiam potissimum missilium utrinque coniectorum cogitat. Item infra vs. 278—289.

160^b sq. *Scuta cavaeque | dant sonitum flictu galeae* Verg. Aen. IX 666 sq. — Locutio αὖτον αὖσαι sive *fragorem aridum dare* (Verg. Georg. I 357) redit N 441; cf. καρφαλέον αὖσαι N 409.

161. μυλάκεσσι] cf. H 270.

163. ἀλαστήσας] *indignatus, furens*.

Verbum redit O 21, ἐπ. α 252; cohaerent ἀλαστός *furiosus* X 261 (a quo discernendum est adi. ἄλαστος Ω 105 α 342 δ 108 ξ 174 ω 423, si a verbi λῆθαι stirpe id est ductum) et Ἀλάστωρ nomen proprium.

164—166. Similes querelae Menelai sunt Γ 365 sq. — Iove Idaeo confisus erat Asius, a quo iam derelictum se queritur et veluti deceptum. Cf. vs. 236.

166. σχησέμεν'(αι)] § 125.

167—172. *Vesparum vita etiam* Π 259 sqq. poetae praebuit comparationem.

167. μέσον αἰόλοι] breviter sic significatur harum bestiarum *abdomen* tenui ligatura pectori iunctum et *crebro motu agitatum*.

— μέλισσαι] de apibus feris poeta loquitur, ut semper; cf. B 87—93.

	ὅς οἱ γ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων καὶ δὴ ἐόντες χάσσεσθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν ἢ ἐφαλῶναι.“	172 cf. O 557
	ὅς ἔφατ', οὐδὲ Διδὸς 'πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·	
174	Εκτορι γάρ φοι θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.	174 = O 596
181	σὺν δ' ἔβαλον Λαίπιδαι πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα. ἐνθ' αὖ Περιθόοι' νῖός, κρατερὸς Πολυποίτης, δοῦρ' ἔβαλεν Δάμασον κυνέης διὰ χαλκοπαροῖον· οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ διὰ πρό αίχμη φρεμένη 'ρῆξ' ὅστέον, ἐγκέφαλος δὲ ἐνδον ἅπας 'πεπάλαντο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα. αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμενον ἐξενάριξε. νῖόν δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεύς, ὅζος Ἄρηος, Ἰππόμαχον 'βάλε δουρί, κατὰ ζωστήρα τυχήσας.	174 ^b = A 79 183 ^b = P 294 r 897 184 cf. r 398 185 sq. = r 399 sq. 185 ^b sq. = A 97 sq.
190	αὐτίς δ' ἐκ κολεοῖο φερυσσάμενος ξίφος ὅξυν Ἀντιφάτην μὲν προῶτον, ἐπαῖξας δὲ δμίλου,	[284 Φ 116 190 ^b = Ξ 496 r 191 ^b sq ^a = P 293 sq.
	175 ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλησι μάχην ἐμάχοντο πύλησι, ἀργαλέον δέ μιν ταῦτα θεὸν ὥς πάντ' ἀγορεύσαι. πάντη γὰρ περὶ τείχος ὀρώρε θεσπιδάες πῦρ δῆϊον Ἀργεῖοι δέ, καὶ ἀγνύμενοί περ, ἀνάγκη νηῶν ἡμύνοντο· θεοὶ δ' ἀναχῆατο θυμὸν 180 πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάροθοι ἦσαν.	175 cf. O 414 178 ^b cf. O 183
	171. οἱ γ' (s)] οἷδ' Ar. D L. — ἐόντες D T] -ντε A C. 175—180 vel 181. Zen. om., Aristoph. Ar. —; cf. comment. 178. δῆϊον Bentley] λάϊνον Ω, quod adi. hinc est alienum; nam a voce τείχος longius est remotum neque voci πῦρ aptum. Natum est e lyrica adiectivi forma δάϊον. 179. θυμὸν] -μῶι T. 185. (φ)ρεμένη T] χαλκείη Ω (cf. vs. 184 et r 399).	

175—180. Veteres iure damnarunt. Nam *unam portam* poeta cogitasse videtur H 339 sq., nec plurium in narratione quae est de vallo a Troianis oppugnato fit mentio; et plures tamen fuisse si sumimus, vel sic molestus hic locus manet propter ignis mentionem. Nam *ad naves* Troiani nondum pervenerunt, nedum ignem iis iniecerint (cf. M 441 O 718); neque aptior fiat locus si *ardentes taedas ad fastigia valli iactatas* cogitemus (cf. Verg. Aen. IX 568), — mira tela! Praeterea non est poe-

tae Iliadis ita interponere suam personam ut fit vs. 176; qui nihil se de suo habere profiteri solet, a Musa vero edoctum scire quaelibet (cf. A 8 sq.).

181. σὺν... ἔβαλον... πόλεμον] cum locutione insolita cf. Γ 7 et συνάγειν Ἄρηα B 381.

— Λαίπιδαι] heroes duo *Polypoetes* et *Leonteus*.

182. Περιθόοι(o)] de prima syllaba cf. § 21, de ultima § 59.

183. δούρ' (δουρί)] § 13.

184. ἔσχεθεν] cf. Π 340.

- 'πλῆξ' αὐτοσχεδίνην· ὃ δ' ἄρ' ὕπτιος οὐδὲ ἐρείσθη. 192^b cf. H 145
 αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην 193^b = 139
 πάντας ἐπασσυντέρους ἔπελασε χθονὶ πολυβοτείρην. 194 = Θ 277
- 195 ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνὰριζον ἅπ' ἔντεα μαρμαίροντα, 195^a = O 343
 τόφρ', οἷ Πολυδάμαντι καὶ Ἑκτορι κοῦροι ἔποντο,
 οἷ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, ἔμεασαν δὲ μάλιστα 197 = 89
 τεῖχος τε ῥῆξαι καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
 οἷ ῥ' ἔτ' ἐμερμήριζον ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ.
- 200 ὄρνις γὰρ σφιν ἐπῆλθε περυσέμεναι μεμαῶσι, 200^b-202 = 218
 αἰετὸς ὕψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων, sqq.
 φοινίκεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον 202^b = o 161
 ζωιόν, ἔτ' ἀσπαίροντα, καὶ οὗ πω ἴκθετο χάρμης,
 ἴκψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ δειρὴν

192. οὐδὲ ἐρείσθη] οὐδὰς ἔρεισε (Ar.) L; cf. A 144. || 198. ῥῆξαι... ἐνιπρῆσαι D T] -ξιν... -σιν Ω. Cf. B 544. || 199. τάφρῳ] -ον D T.

192. αὐτοσχεδίνην] cf. E 830.

— οὐδὲ'(ι) § 71.

195. De Polypoeta et Leonteο exinde tacetur; quorum nisi oblivisci auditores voluit poeta vel oblitus est ipse, — in ludis funebribus narrandis denuo eorum recordaturus, — sumsit eos mox irruente Hectore per portam intra vallum se denuo recepisse.

196—199. *Interim Polydamas et Hector cum suis dubii etiam consistebant prope fossam.* In vs. 196 sq. *relativum* est οἷ, in vs. 199 *demonstrativum*; particula ἔτι spectat quae vs. 59 sunt relata.

196. Πολυδάμαντι] § 21.

200. περυσέμεναι] aoristi mixti hic est infinitivus, item mox vs. 218. Cf. T 401—403.

201—205. Imitatur Verg. Aen. XI 751—756.

201. ὕψιπέτης] olim fuere qui literas traditas parum recte interpre-

tarentur ὕψιπετής (= ὕψιπετήςιος); cf. I 605 et § 69.

— ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων] verbum ἐργεῖν ita nunc adhibetur ut saepius apud Herodotum, ubi Xerxis exercitus montem vel regionem aliquam ἐν ἀριστερῇ vel ἐν δεξιῇ ἀπέργειν dicitur VII 43, 110, 112 VIII 35; praeterea cf. B 617, 845 Ω 544. Aquila, quae ab oriente veniens, ut omina quaelibet (cf. vs. 238—240), aciei Troianorum frontem sinistrorsum praetervolat, milites habet a parte sinistra. — Item vs. 219 et 240. Etiam Θ 213 verbum ἐέργειν ita est usurpatum, neque discrepat ἀπεφέργαθε Φ 599.

203. ἀσπαίροντα, καὶ οὗ πω ἴκθετο] cf. Γ 80.

204. αὐτὸν] *ipsam aquilam.* — Anguis dum ab aquila sublimis abripitur, *ipsum* adversarium mordet vel „ferit”, ut loquitur poeta, sive „dentibus”

- 205 ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὃ δ' ἀπὸ φέθεν ἦγε χαμᾶζε 205^a = s 375
 ἀλήσας ὀδύνῃσι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ,
 αὐτὸς δὲ κλάρξας 'πέτετο πνοιῆς' ἀνέμοιο.
 Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ἐπεὶ 'ρίδον αἰόλον ὄφιν
 καίμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο. 209^b = E 742
- 210 δὴ τότε Πολυδάμας θρασὺν Ἴκτορα 'εἶπε παραστάς· 210 = 60
 „Ἴκτορ, αἰεὶ μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσι
 εἰσθλὰ φραζομένῳ, ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ φέροικε 212^b = φ 319
 δῆμον ἐόντα παρ' ἕξ ἀγορευέμεν, οὐτ' ἐνὶ βουλῇ

208. ἐπεὶ l. a. ant.] ὅπως Ω. Cf. A 459. — ὄφιν] vitiosum (cf. comment.); *ἄγγιν (Att. ἔχιν, cf. ἔγγειλος et anguis)? Brandreth ὄδρον (ut B 723). || 211. Ἴκτορ, αἰεὶ μὲν] **Ἴκτωρ, αἰεὶ? Cf. § 324¹⁰. — ἐπιπλήσσεις] sic Ar., ἐνιπλ. T (cf. A 55). || 213. δῆμον] δήμου Bentley (cf. B 198 A 328 M 447).

mente supplebat, sive „lingua”, quod serpentium telum esse multi crediderunt.

205. ἰδνωθεῖς] cf. B 266.

207. 'πέτετο πνοιῆς' ἀνέμοιο] *vento se committebat ales dolore languidus neque iam strenuo alarum remigio usus, sed aura ferri se sinens*. Cf. B 149 et κύμασι vs. 28. Praeterea cf. β 148.

208. ὄφιν] corruptum (cf. nota crit.). Alia est ratio adiectivi ὀφιοέσσης Antimach. fr. 78, quod cum voce ἄνεμῆσσα et similibus (§ 21) est componendum. Hipponacti (fr. 49) ὄφις tribuitur a Tzetza, sed et κακομήχανε: nihil igitur valet huius testimonium, Hipponactem autem l. l. οὔφις (ὁ ὄφις) dixisse credibile. Veteres grammatici μέιουρον appellabant versum (cf. schol. Eust. Athen. 632 et § 22), et Demetrius de Elocutione (Rhet. Spengel III 317) hanc κακοφωνίαν consulto quaesitam perhibet, poetae enim dicere licuisse ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον (obstabat tamen ϣ). Nunc sunt multi qui putent sonum ὁ- vi adspiratae produci potuisse, conferentes voces

σκύ(π)φους Panyas. apud Athenaeum 498 d, σκύ(π)φον Hesiod. fr. 193, βρό(κ)χον Theogn. 1099.

210. Πολυδάμας] § 21.

— Ἴκτορα] cf. E 170.

211. Polydamas Hectoris (patruelis? cf. Γ 146 et) aequalis (cf. Σ 251), qui duris verbis nunc (vs. 230 sqq.) et Σ 284 sqq. ab eo increpatur, simili exordio utitur N 726. Modo autem (vs. 60 sqq.), ut et N 748, Hector aurem ei praebere non noluit consilium danti prudentissimum.

212—214. *Nempe obloqui tibi cives non decet; sed obtemperare tibi, id demum decet*. Ad ἀέξειν mente supplendum est εἰοικε. Non serio autem sed cum risu amaro Polydamas nunc loquitur.

213. δῆμον] si integrum (cf. nota crit.), id quod δημότην nunc valet (sic Ar.), ἀνδρα δημότην Soph. Ai. 1071; cf. Hor. Ep. I 1, 59 et Γ 175. — Polydamas, cuius patrem Panthoum aut Priami fratrem aut genere certe nobilissimo poeta fecit, δήμῳ tamen accensere se apte potuit, quemadmodum δημογέρων vocatur priscus rex

- οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν.
- 215 νῦν αὖτ' ἐκφερέω ὥς μοι δοκεῖ ἔμμεν' ἄριστα. 215 cf. I 103
μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχεσσόμενοι περὶ νηῶν.
ᾧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὁτομαι, εἰ ἐτέον γε
- 218 Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἦλθε περυσέμεναι μεμαῶσι, 218^b = 200
220 φοινῆεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεςσι πέλωρον 220 = 202
ζωιόν, ἄφαρ δ' ἀφέηκε πάρος φίλα φοικί' ἰκέσθαι,
οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἐφοῖσι·
ὥς ἤμεσ, εἴ πέρ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
ῥηξόμεθα σθένει μεγάλῳ, φείξωσι δ' Ἀχαιοί,
- 225 οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα·
πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείπομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
χαλκῷ δειώσωσιν ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.
ᾧδὲ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόποσ, ὅς σάφα θυμῷ
φειδείη τεράων, καὶ φοι πειθοίατο λαοί.“ 229^b = Ξ 93
- 230 τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα φιδὼν προσέφη κορυθαιόλος Ἐκτωρ· 230 sq. = Σ 284 sq.
„Πολυδάμαν, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις· 231^b-234 = H 357
φοῖσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι. sq.

219 αἰτὰς ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερά λαὸν ἐφ' ἔργων,

219 = 201

214. κράτος] κλέος l. a. in A. || 218. ἦλθε Ar.] ἐπ' ἦλθε Ω. Cf. Ω 219. || 219. Om. A¹ C D¹. ||
230. ἄρ' ὑπόδρα φιδὼν προσέφη] sic (ιδὼν) Ar., ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Zen. (ut O 471 P 715). ||
231. Πολυδάμαν (Πουλ.) Zen. Chamaeleo] Πολυδάμα Ar. Ω. Cf. A 86.

Λ 372. Acerbi tamen aliquid nunc habet ea vox: „omnes uni regi eiusque filio ipsius nomine imperanti tacitos obedire nos oportet”.

215. ἔμμεν'(αι)] § 125.

216. μαχεσσόμενοι] § 291.

217. εἰ ἐτέον γε] *quandoquidem, ut ipse vidisti.*

218. περυσέμεναι] cf. vs. 200.

222. ἐτέλεσσε] verbum absolute est dictum: *ad finem pervenit, perfecit id quod agebat (iter vel consilium),* item η 325.

223 sq. *Etiamsi* — quae minime certa est spes — *perfringamus portam et Achivi nobis cedant.* Efficiunt haec verba ἐν διὰ δυοῖν vel potius

διὰ τριῶν, valent enim: ἐὰν τὰς τοῦ τείχους πύλας ῥηξώμεθα τῶν Ἀχαιῶν εἰζάντων.

223. ἤμεσ] § 92.

225. *Non ordine a navibus eadem via abibimus, i. e. ne puta fore ut sine turbis eadem qua venimus via redeamus.* Valet ναῦφι genitivum h. l., ut ξ 498; etiamne Θ 474 Σ 305? De pron. αὐτά cf. § 98. — Recte auguratur Polydamas; cf. Π 367—369.

228 sq. „Mihi si fidem non habes augurium interpretanti, quin age Helenum roga οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστον” (Z 76).

229. φειδείη τεράων] cf. Λ 657 sq.

231. Πολυδάμαν] § 21.

- εἰ δ' ἔτεδ' ὃν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 ἐξ ἧρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
 235 ὃς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθῆσθαι
 βουλᾶων, ἃς μ' αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσε· 236 cf. B 112
 τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις
 πείθεσθαι, τῶν οὐ τι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω, 238 cf. A 160
 εἴ τ' ἐπὶ δεξιῇ ἴωσι πρὸς ἡῶα τ' ἡέλιόν τε, 239^b = ι 26 v 240
 240 εἴ τ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον ἡερόντα. 240^b = ν 241
 ἡμεσ δὲ μέγαλοιο Διὸς παιδόμεθα βουλῇ,
 ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανάσσει.
 εἶς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. 243^b cf. O 496 Ω 500
 τίπτε σὺ δέδρῳικας πόλεμον καὶ δνιότητα;
 245 εἴ περ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινόμεθα πάντες
 νηυσὶν ἔπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δρῆος ἔστ' ἀπολέσθαι!
 οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος οὐδὲ μαχήμων.
 εἰ δὲ σὺ δνιότητος ἀφέξειαι ἢε τιν' ἄλλον
 παρφάμενος φεπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο, 249^a = β 189
 250 αὐτὴν' ἐμῶι ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.“ 250 cf. A 433

236. *βουλᾶων ἃς μ' (οι)] βουλέων ἃς τέ μοι. Cf. § 56 et 13. || 246. ἔπ'(ι)] sic (ἐπ') Ar., ἐπ' Zen. T. || 249. ἀποτρέψεις T] -στρέψεις Ω. Cf. r 256 et A 758.

236. Cf. vs. 164—166, 252 sq. H 478 Θ 170—176.

237. τύνη] at; de pronomine repetito cf. A 191.

238—240. Aves eae solae, quae ab oriente veniunt, omina sive bona sive mala praebere creduntur. Itaque si quis septentrionem versus spectat, — ut nunc Troiani, — aves, quas a parte sinistra sive ab occidente venire videt, impune potest negligere; hae enim οὐκ ἐναΐσμοι ἔασι, ut Eurymachus loquitur β 182. Quae vero a parte dextra sive ab oriente veniunt, earum ratio ei est habenda. Hoc igitur est quod Hector ait: „aves nihili facio, sive dextrorsum volantes sive etiam — quas deorum voluntatem indicare tu credis — sinistrorsum,

ut modo ista volabat aquila“. Cf. vs. 201 et N 821. Alia est ratio versus υ 242.

239. ἡῶα] § 77.

241. ἡμεσ] § 92.

243. οἰωνὸς] cf. Ω 219.

248 sq. εἰ... ἀφέξειαι ἢε... ἀποτρέψεις] futurum irati atque minantis (cf. A 64). In ultimo rerum discrimine Hector sodalem verbis vehementibus compescit intempestive cautum, ut Agamemnon Menestheum Ulixem Diomedem Δ 336—418, vel ut Minerva Diomedem E 800 sqq., neque aequae sic iudicantes neque ex animi sententia locuti, sed ipsa criminum dura iniquitate eos quos alloquuntur incitantes ad vires etiam magis intendendas.

- ὥς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο, τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 ψυχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 ὤρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν,
 ἥ ῥ' ἰθὺς νηὼν κοῖνῃν ἔφερ'· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
 255 'θἔλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἑκτορι κῦδος ὅπαζε.
 τοῦ περ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἦδὲ βίῃφι
 ῥήγνυσθαι μέγα τείχος Ἀχαιῶν 'πειράτιζον.
 κρόσσας μὲν πύργων 'φέρουν καὶ ἔρειπον ἐπάλξις
 στάλας τε προβλήτας ἐμόχλεον, ὥς ἄρ' Ἀχαιοὶ
 260 πρῶτας ἐν γαίῃ 'θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
 τὰς οἳ γ' ἀφ' ἔρουν, 'φέλποντο δὲ τείχος Ἀχαιῶν
 ῥηξέμεν'. οὐδέ νύ πω Δαναοὶ 'χάζοντο κελεύθου,
 ἀλλ' οἳ γε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξις
 'βάλλον ἀπ' αὐτῶν δηϊόνος ὑπὸ τείχος ἰόντας.
 265 ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιάοντ' ἐπὶ πύργων
 πάντοσ' ἐφοιτῆτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν.
 ἄλλον μελιχίῳσ', ἄλλον στερεοῖσι γέπεσσι
 'νείκεον, ὃν τινα πάγχυ μάχης μεθιέντα λίδοιεν
 „ὦ φίλοι, Ἀργείων ὅς τ' ἔξοχος ὅς τε μεσῆεις
 270 ὅς τε χειριότερος, — ἐπεὶ οὐ πω πάντες ὁμοῖοι

251 eq.^a = N 888
 8q.
 251 = β 413 γ 46,
 104

255^b = O 327 Π
 730

262 cf. A 504

264. ἰόντας] ἰόντας C (cf. A 277). || 269. μεσῆεις] μεσηγὺς Goebel.

254. De pulvere Achivis molestissimo cf. P 243.

257—259. Fossam transgressi Troiani vallum adoriuntur et turrium lapides atque ligna labefactant.

258. κρόσσας] *pinnas* in summis turribus collocatas. Vox redit vs. 444 et apud Herodotum II 125. Cf. adiectivum πρόκροσσοι Ξ 35 *gradatim*; *assurgentes*. *Scalas* intellegebat Ar., genitivum πύργων (coll. Δ 333 N 502) ad verbum trahens, parum probabiliter.

259. στάλας] dicuntur *fundamenta lignea* vel *lapidea*, quae vs. 29 sunt commemorata.

262. ῥηξέμεν(αι)] § 125.

— 'χάζοντο κελεύθου] de hac locutione cf. A 504.

264. δηϊόνος] § 17.

265. κελευτιάοντ'(ε)] § 191.

266. ἐφοιτῆτην] § 195.

267. Cf. Verg. Aen. X 368: *nunc prece, nunc dictis virtutem accendit amaris*.

— οἷσι γέπεσσι] § 60.

268. 'νείκεον] participio ὀτρύνοντες (vs. 266) adiunctum; cf. Γ 80.

269. μεσῆεις] †, *mediocris*. Insolita adiectivi forma, ut in ἀλγινόεις, ὑπιπετήεις, φαιδιμόεις, δευόεις, λειριόεις, al.; nam substantivorum, non adiectivorum stirpibus subiungi solet terminus -εις

- άνερες ἐν πολέμῳ, — νῦν ἐπλετο γέρον ἅπασιν
καὶ δ' αὐτοὶ τόδε πον γινώσκετε. μή τις ὀπίσσω
τετράφθῃ προτὶ νῆας ὁμοκλητῆρος ἀκούων, 273^b cf. ψ 452
ἀλλὰ πρόσσω γίεσθε καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
275 αἴ κε Ζεὺς δώησιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς
νεῖκος ἀπωσαμένους δικίους προτὶ γαστρὶ δέεσθαι.“
ὥς τῷ γε προβιβάντε μάχην ὄτρυνον Ἀχαιῶν.
τῶν δ', ὥς τε νιφάδες χιόνας πίπτωσι θαμεῖαι
ἡματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὥρετο μητιέτα Ζεὺς
280 νιφέμεν', ἀνθρώποισι πιφασκόμενος ἐξὰ κῆλα' — 280^b = h. Ap. 444
κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρῶιονας ἄκρους 282^b cf. θ 557
καὶ πεδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πῖονα φέρρα,
καὶ τ' ἐφ' ἀλὸς πολιῆς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκτῆν.
285 κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται, ἄλλα δὲ πάντα
φεγλύεται καθ' ὑπερθ', ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος — 286^b = E 91
ὥς τῶν ἀμφοτέρωσιν λίθοι ποτᾶντο θαμεῖαι,
αἳ μὲν ἄρ' εἰς Τρώας, αἳ δ' ἐκ Τρώων εἰς Ἀχαιοῦς,
βαλλομένων τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πᾶν δοῦπος ὀρώρει.
290 οὐδέ κέ πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἴκτωρ

277. προβιβάντε Nauck] προβιβάντε Ω, sic et προβιβάντε Ar.; cf. βιβάντε pro βιβάντε traditum Γ 22 al. et v. l. O 307. || 280. ἐξὰ] cf. θ 430. || 281. ἔμπεδον] sic Ar., ἄσπετον Mass. || 283. λωτεῦντα] sic Mass., -τοῦντα Ar. (= λωτόεντα). Cf. § 69. || 284. ἀκτῆι vChrist] ἀκταῖς. Cf. § 57. || 285. ἐρύκεται] *ἐρύκακε? Med. pro act. † (ψ 443 q 17 = cunctari). || 286. φεγλύεται (ειλ.) C T] εἰλύεται A D. || 289. βαλλομένων] βαλλόντων Brandreth.

276. δηῖους] § 17.
278—289. Eadem comparatio quae vs. 156—161.

280. πιφασκόμενος ἐξὰ κῆλα] *tela sua ostendens*, quam ingens penes se sit copia missilium mortalibus monstrans.

283. λωτεῦντα] metro cogente sic nunc dicitur pro λωτόεντα. Cf. I 605 et § 69.

— ἀνδρῶν πῖονα φέρρα] *agros fertiles*; cf. T 131.

285. προσπλάζον] *litus feriens*.

— ἐρύκεται] *a se arcet* (liquefacit) nivem unda maris.

287 sq. Cf. vs. 159—161.

287. ποτᾶντο] § 191 et 216.

289. βαλλομένων] *inter se telis missilibus petentium*, cum gen. τῶν iungen- dum. Non est gen. abs. (cf. A 458).

290—293. Cf. Π 558. — Sarpedon fortiter pugnando effecit ut mox Hector usque ad ipsam portam accedere et ingentis saxi iactu eam perfringere posset.

290. οὐδέ κε] § 326.

- τείχεος ἐρρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα, 291 cf. N 124
 εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν ἔφρον Σαρπηδόνα μητιέτα Ζεὺς
 ὤρσεν ἐπ' Ἀργεῖοις, λέονθ' ὥς βουσί γέλιξι.
 αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' ἐρίσιν, 294^b = Φ 581
 295 καλὴν χαλκείην ἐξήλατον, ἦν ἄρα χαλκεὺς
 ἤλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαμείας
 ῥάβδοις χρυσέησι διηνεκέσιν περὶ κύκλον.
 τὴν ἄρ' ὃ γε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων,
 ῥβῆ ρ' ἔμεν ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, ὅς τ' ἐπιδευῆς 299 cf. K 297 P 61
 300 δμηρὸν ἔηι κρεάων, κέλεται δὲ γε θυμὸς ἀγνῶρ 299^a = ζ 130
 μῆλων περικέσοντα καὶ εἰς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν 300^b cf. ζ 133
 εἴ περ γάρ χ' εὖρησι παρ' αὐτόθι βώτορας ἄνδρας
 σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
 οὗ ῥά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δίδεσθαι,
 305 ἀλλ' ὃ γ' ἄρ' ἢ ἥρπαξε μετάλμενος ἡὲ καὶ αὐτόσ
 ἐβλητ' ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι. 306 cf. A 675

291. μακρὸν ὀχῆα] cf. vs. 121. || 295. ἐξήλατον] sic Zen. Nicanor, ἐξήλατον Ar., ἐϋήλατον Nauck. || 296. ἤλασεν] ἐξέλασ Zen. || 297. *ῥάβδοις χρυσέησι] χρυσεῖος (-οις D T) ῥάβδοις. Cf. § 57, 18, 61. || 302. αὐτόθι Par.] αὐτόφι Ω. Cf. N 42 T 255 r 140 ψ 147, 640. Similes controversiae sunt § 352 (θύρηφι-θι) ρ 221 (φλίμεται-θλίψ).

295. ἐξήλατον] †, *caelatum* (nos: *gedreven*).

296 sq. Aeream clipei laminam artifex corio subiecto per totam oram iunxit *clavis aureis* (rivets, nos: *klinknagels*). Qui clavi *virgae* nunc vocantur. In artis vetustae operibus cernuntur clipeorum imagines complures circa oram serie punctorum ornatae (cf. Heberdey ad Reichel Hom. Waff. 2); quibus punctis indicari videntur capita clavorum quos diximus. Paullo aliter Brandreth Benndorf Reichel ῥάβδους interpretati sunt *fila aurea* per oram clipei ducta ad laminam aeream corio *assuendam* (cf. A 32 sq.), multangulam igitur figuram in superficie clipei efficientia. Cui explicationi favet sane verbum ῥάπτειν, versus vero χ 186, ubi ῥαφαὶ ἱμάν-

των clipei Laërtae solutae esse dicuntur, hanc interpretandi rationem commendare creditur quidem, non tamen revera commendat. Illic enim de *clipei* — vel potius *baltei* — *loris* inter se iunctis fit sermo, nostro vero loco de *aerea lamina* corio affixa. Quam ei *assuere*, artificis periti esse qui potuit? Neque veri simile est voci ῥάβδωι eiusmodi vim tribui potuisse; certe tributam esse demonstrari nequit. Quod autem *aurei* dicuntur hi ῥάβδοι, clavorum aereorum sola *capita* aurea (vel aurata) cogitanda sunt.

299—301. Imitatus est Vergilius Aen. IX 339 sq.

300. κρεάων] § 72.

304. δίδεσθαι] *ruere*, non *persequi* vel *fugare* (ut alibi); cf. Ψ 475.

ὥς ὅα τότ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε
τεῖχος ἐπαῖξαι διὰ τε ῥήξασθαι ἐπάλξις.
αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἰππολόχοιο·

- 310 „Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμῆμεσθα μάλιστα
ἔδρῳ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοσι δέπασσι 311 = Θ 162
ἐν Λυκίῃ, πάντες δὲ θεοὺς ὧς εἰσοράουσι; 312^b cf. ϑ 173 ο 520
καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο. 314 = Z 195
- 315 τῷ νῦν χρή Λυκίοισι μετὰ πρώτοισιν ἔοντας 315^b sq. = Δ 341 sq.
ἑστάμεν ἥδ' ἐμᾶχος καυστήρης ἀντιβολῆσαι,
ὄφρα τις ὧς φείπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτάων· 317^b = O 689,739
,οὐ μὰν ἀκλέεες Λυκίην κάτα κοιρανέουσι
ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πύονα μῆλα
- 320 φοινὼν τ' ἔξαιτον μελιγυῖα· ἀλλ' ἄρα καὶ εἰς
ἑσθλή, ἐπεὶ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισι μάχονται.⁴
ὦ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες [B 447
αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρᾶς ἀθανάτω τε 323^b = P 444 cf.
ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην 324 cf. I 709
- 325 οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην εἰς κυδιάνειραν· 325^b = Δ 225
νῦν δ' — ἔμπης γὰρ κῆρεος ἐφρεσῶσιν θανάτιο
μυρία, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι, —
ἴομεν, ἥε τιν' εὖχος ὀρέξομεν ἥε τις ἡμῖν.“ 328 cf. N 327
- ὧς ἔφατ', οὐδὲ Γλαῦκος ἀπειράπετ' οὐδ' ἀπίθῃσε.
330 τὰ δ' ἰδὼς ῥέειν Λυκίων μέγα γέθνος ἄγοντε. 330^a = P 492
τοὺς δὲ εἰδὼν ῥίγησεν υἱὸς Πεττοῖο Μενεσθεύς·
τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἦσαν κακότητα φέροντες.
'πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον, Ἀχαιῶν εἴ τιν' ἴδοιτο

311. πλείοσι δέπασσι § 60] -οισι δεπάσσει. || 317. ὧς (ὥς) Bentley] ὧδ'. || 318. ἀκλέεες Ambr. I 181 Par. 1805 Vat. 26] ἀκλῆες (vel -ειῖς) Ω, Ar. „ἀκλεος” (leg. ἀκλέεος?). Cf. § 73. || 323. ἀγῆρᾶς § 62] ἀγῆρᾶς τ'. Cf. B 447. || 325. εἰς ἀνὰ C (ut IV 270 Σ 155). || 328. Olim addebant quidam: ὥσει ἀποκτάμενος κλυτὰ τεύχεα καὶ δόρυ μακρόν. || 331. (')ρίγησεν C'] ῥίγησ' Ω. Cf. § 17. — Πεττοῖο] cf. B 552. || 333. πύργον] vox e versu proximo repetita videtur; *μέσσην? Bekker τείχος (ut vs. 352). — ἴδοιτο] neglecto ϑ.

310 sq. Cf. Δ 262 sq.

311. -οισι δέπασσι] § 60.

312. εἰσοράουσι] § 191.

320. ἔξαιτον] simile γερούσιος vini

principibus dati est epitheton Δ 259.

323. ἀγῆρᾶς] § 62.

328. ἴομεν] § 22.

— τιν'(ι)] § 99.

- ἡγεμόνων, ὅς τις φοι ἄρῃν ἐτάροισιν ἀμύναι· 334^b cf. II 512
- 335 εἰς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω, πολέμοι' ἀκορήτω,
ἑσταότας, Τεῦκρόν τε, νέον κλισίῃθεν ἰόντα,
ἐγγύθεν. ἀλλ' οὐ πάσ φοι ἔεν βώσαντι γεγωνεῖν,
τόσσοι γὰρ κτύπος ἦεν, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἴκε 338^b = B 153
- βαλλομένων σακέων τε καὶ ἱπποκόμων τρυφαλειῶν
340 καὶ πυλέων· πάσας γὰρ ἐπώιχετο, τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς
ἰστάμενοι πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν.
αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντε προῖει κήρυκα Θωῶτην·
„ἔρχεο, δῖε Θωῶτα, θεῶν Αἴαντε κάλεσσον,
ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γὰρ κ' ὅχ' ἄριστον ἀπάντων 344 = 357
- 345 εἴη, ἐπεὶ τάχα τῷδε τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος· 345 cf. 358
ᾧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγροί, οἳ τὸ πάρος περ 346 sq. = 359 sq.
ζαχραῖες τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας.
εἰ δέ σφιν καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρε, 348 cf. 361
ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας, 349 sq. = 362 sq.
- 350 καὶ φοι Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω τόξων ἐν φειδώ.“ 350^b = B 718
ὥς ἔφατ', οὐδ' ἄρα φοι κήρυξ ἀπίθῃσεν ἀκούσας,
351 = A 198
ᾧ δὲ θέειν παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
'στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κίων, εἴθαρ δὲ προσκνύδα· 353 cf. P 707
„Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων, 354 = A 285

334. ἀμύναι] ἀλάλκοι Nauck (coll. Φ 539), item O 736. Cf. § 113. || 337. βώσαντι] βοῶντι Knight. Cf. ε 400 et § 192. — γεγωνεῖν] sic Ar., γεγῶναι Ptolemaeus Asc.; cf. § 260. || 339. τρυφαλειῶν] *κυνεῶν? Cf. Γ 336 II 793—795 al. et § 56. || 340. πάσας γὰρ ἐπώιχετο] sic Zen., πᾶσαι γὰρ ἐπώιχατο A Ar. (interpretatus ἐπέκειντο: tota porta clausa erat, cf. B 809). Apoll. lex. ἐπώχατο (cf. συνοκωχότε B 218, συνωχάδον Hes. Theog. 690). Verba corrupta aut spuria; Duentzer del. vs. 340 sq. || 342 sq. Αἴαντε Zen. Syr.] -ντα Ω (cf. K 53). || 347 et 360. ζαχραῖες § 73] ζαχρηῖς. || 348. καὶ κεῖθι] sic Ar., κακείσε Zen. (δδ vs. 346 interpretatus δεῦρο, cf. § 49). || 350. Aristoph. Ar. —, item vs. 363 Ar. || 350 et 363. ἄμ' ἐσπέσθω] ἄμα σπέσθω Syr. A²H. || 352. παρὰ A] κατὰ Ω.

335. πολέμοι'(ο)] § 59.

336. Lapide percussus erat Teucer; cf. Θ 328.

337 sq. Nempe Menestheus non erat βοῶν tam ἀγαθός quam Menelaus vel Ulixes.

337. ἔεν] § 302.

339 sq. Gravem sonum dederunt saxis variisque telis missilibus per-

cussa scuta et galeae nec non valvae portae (si quidem sanum est portae nomen).

340. πυλέων] § 56.

— πάσας γὰρ ἐπώιχετο] verba obscura (cf. nota crit.). Quae δ 451 optime habent.

342. ἐπ'(ι)] cf. B 808.

344 et 357. δ γάρ] § 101.

- 355 ἦνωγεν Πετειοῖο διοτρεφέος φίλος νῖδς
 κεῖσ' ἱμεν', ὅφρα πόνοιο μίνυνθά περ ἀντιάσῃτον,
 ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον, ὃ γάρ κ' ὅχ' ἄριστον ἀπάντων 357 = 344
 εἴη, ἐπεὶ τάχα κειῖθι τετεύχεται αἰπὺς ὀλεθρος· 358 cf. 345
 ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγροί, οἳ τὸ πάρος περ 359 sq. = 346 sq.
- 360 ζαχαρές τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας.
 εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρε, 361 cf. 348
 ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας, 362 sq. = 349 sq.
 καὶ σοι Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω τόξων ἐὺ φειδώσ·
 ὧς ἔφατ', οὐδ' ἀπῆλθε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
- 365 αὐτίκ' Ὀϊλῆϊδην γέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Αἴαν, σφῶϊ μὲν αὖθι, σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης,
 ἐσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετε γῆφι μάχεσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἴμι καὶ ἀντιάω πολέμοιο. 368 = N 752
 αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπεὶ κ' ἐὺ τοῖς' ἐπαμύνω.“ 369 cf. N 753
- 370 ὧς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
 καὶ σοι Τεῦκρος ἄμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος· 371^b cf. A 257
 τοῖς δ' ἄμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.
 εὔτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἴκοντο

355. ἦνωγεν § 225] ἦνωγει. — Πετειοῖο] cf. B 552. || 359. ὧδε] sic Ar., κεῖσε Zen. (cf. vs. 348). || 365. Ὀϊλῆϊδην Knight] Ὀϊλιάδην Ω, ἄρ' Ἰλιάδην Zen., item N 203, 712 Ψ 759; cf. B 527. Error redit N 203, 712 Ξ 446 Π 330 Ψ 759. || 366. σφῶϊ] σφῶς Zen. (cf. § 92). || 367. ὀτρύνετε Bentley] -τον. || 368. κεῖσ'] κεῖσ' (ι) Zen.; cf. A 528. || 372. τοῖς δ' ἄμα] τοῖσι δὲ Nauck, an *τοῖς' ἄμα? Cf. § 60. Ar. versum —

368. ἀντιάω] § 191.

369. ἐπεὶ κ'(ε)] § 326.

371. κασίγνητος καὶ ὄπατρος] eadem locutio est A 257. Adiectivum ὄπατρος sive eodem patre natus (cf. ὀτρῖχος B 765) non nisi his duobus locis legitur. Prius autem nomen eadem matre natum significat (cf. Γ 238); non fecit igitur poeta Teucrum Telamonis filium nothum, ut recentiores, sed eandem quam Aiaci matrem ei tribuit; cf. Θ 330 O 436—439. Itaque non congruit Θ 284. Nothum autem filium Homerus non Telamoni sed alterius Aiakis patri Oileo tribuit

Medontem (cf. B 727 N 694 sq. = O 333 sq.), virum proprio igitur nomine carentem (cf. Υ 215—241). Ipse vero Teucer primitus neque germanus Aiakis Telamonii frater neque nothus sed revera Ajax quidam alter fuit (cf. N 198—202).

— ἦε] § 308.

372. Pandion heros Atticus, qui h.l. Teucro sociatur (cf. O 431 sq.), arcum Teuceri ideo fert, quod ipse Teucer nunc tenet *hastam* (cf. N 177). Mox tamen Pandion arcum Teucro tradidit, hic enim eo usus est (cf. vs. 387 sq., 400).

- τείχεος ἐντὸς ἰόντες, — ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο, —
 375 οἷ δ' ἐπ' ἐπάλξις βαῖνον ἐρεμνῆι λαίλαπι γῆσοι, 375^b cf. γ 51
 ἴφθιμοι Λυκίων ἡγήτορες ἥδ' ἐμέδοντες
 σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὥρτο δ' αὐτή.
 Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Σαρπηδόντος ἐταῖρον, Ἐπικλέα μεγάθυμον,
 380 μαρμάρῳι οἰκρίοντι βαλὼν, ὃ ῥα τείχεος ἐντὸς 380^a = ι 499 cf.
 'κεῖτο μέγας παρ' ἑπαλξιν ὑπέρτατος· οὐ κέ γε ρεῖα Π 735
 χεῖρες· ἀμφοτέρησι' ἔχοι ἀνὴρ, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν, 382^a cf. Σ123δ116
 οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας, 382^b = Ω 565 ψ
 'θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὅστέ' ἄραξε 383^a = Ε 304 [187
 385 πάντ' ἄμυνδισ κεφαλῆς. ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι γεφροικῶς [sq.
 κάμπες· ἀψ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὅστέα θυμός. 384^b sq. = μ 412
 Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερὸν παῖδ' Ἰππολόχοιο, 384^b cf. Ψ 673 ε
 ἰδὼ ἐπεσσυμένον· βάλε τείχεος ὑψηλοῖο, 385^b = 742 [426
 ἦι γ' ἰδὲ γυνυωθέντα βραχίονα, παῦσε δὲ χάρμης. 386 cf. Π 743 μ 14
 390 ἄψ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθὼν, ἵνα μή τις Αἰαῖων 386^b = γ 455 cf.
 βλήμενον ἀθρήσειε καὶ εὐχετάοιτο γέπεσσι. γ 406 λ 221
 Σαρπηδόντι δ' ἄχος γένετο Γλαῦκοι' ἀπιόντος, 388 cf. Π 511 sq.*
 αὐτὶκ' ἐπεὶ τ' ἐνόησεν· ὄμωσ δ' οὐ λήθετο χάρμης,
 ἀλλ' ὃ γε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχῆσας

374. ἐπειγομένοισι] ἐελδομένοισι T (ut H 7). || 379. Ἐπικλέα] Ὀϊκλῆα Apoll. iex. ||
 381. οὐ κέ γε ρεῖα Menrad] οὐδὲ κέ μιν ρεῖα (H ρεῖα, D om. κε). Cf. γ 101 et § 8,
 81¹. Brandreth οὐδὲ κε ρεῖα | χειρὶ γε τῇ ἐτέρῃ φέροι ἀνὴρ (Nauck χειρὶ μιν ἀμφοτέρῃσιν
 ἀνὴρ ἔχοι). || 382. χεῖρες· ἀμφοτέρησι' ἔχοι] sic Ar., χειρὶ γε τῇ ἐτέρῃ φέροι A. ||
 383. ὃ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας] ὃ δὲ μιν ρεῖα πάλλε καὶ οἷος l. a. in A (ut
 vs. 449). — δ' ἄρ'(α)] δὲ γ' Brandreth. || 385. δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι] ἄρ' om. TL, ἀραρνευτῆρι
 Syr., δὲ φαρνευτῆρι Knight. || 386. ἀψ' ὑψηλοῦ] ἀπ' εὐεργέος l. a. in A (ut Π 743). || 389. ἦι
 Bentley] ἦι ρ'. || 393. ὄμωσ] *ἔμωσ? quae particula sententiam aperit E 191 τ 302.
 Lehrs ὃ δ' οὐδ' ὄωσ, Duentzer ἄλλ' οὐδ' ὄωσ (propter ὃ γε quod sequitur probabilius). Cf.
 § 319 et λ 565.

375. ἐρεμνῆι λαίλαπι] cf. A 306.

381. παρ' ἑπαλξιν] de his vallis cf.
 vs. 398 sq.

382 sq. *Saxum, quale nostrorum
 aequalium aliquis ambabus manibus
 tenere vix possit, Ajax id (altera manu)
 torsit in hostes. Simile roboris ingen-
 tis documentum mox edidit Hector*
 vs. 447—449.

384. τετράφαλον] de hoc epitheto
 cf. E 743 sq.

388. ἐπεσσυμένον... τείχεος] verbum
 non nisi h. l. et parallelo adsciscit
 genitivum.

391. εὐχετάοιτο γέπεσσι] εὐχετώμιτ'
 ἐπέεσσι Ω. De verbi autem termino
 cf. § 191.

392. Γλαῦκοι'(ο)] § 59.

- 395 ἡνύξ, ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος, ὃ δ' ἑσπόμενος ἔπεσε δουρὶ 395^a = N 178
 πρηνήσ, ἀμφὶ δέ τοι βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῶι. 395^b cf. N 570
 Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἔπαλξιν ἐλὼν χερσὶ στιβαροῖσιν 396^b = N 181 ⁴²⁰Ξ
 εἶλχ' ἢ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές, αὐτὰρ ὕπερθε 397^b = δ 506.984
 τεῖχος ἐγμυνώθη, πολέεσσι δὲ ἔθηκε κέλευθον.
- 400 τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ' ὃ μὲν ἰδὼι
 βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσφι φαεινὸν 401 cf. B 388
 ἀσπίδος ἀμφιβρότη, — ἀλλὰ Ζεὺς κῆρας ἄμυνε 402^a = B 389
 παιδὸς ἐροῦ, μὴ νηυσὶν ἔπι πρυμνήσιν δαμείη, —
 Αἴας δ' ἀσπίδ' ἐνυξεν ἐπάλμενος, οὐδὲ διὰ πρὸ 404 cf. H 260
 405 ἦλυθεν ἐγγεῖν, ἔστουφείλεε δέ μιν μεμαῶτα. 405 = H 261
 ἠώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος, οὐδ' ὃ γε πάμπαν
 ἠάξετ', ἐπεὶ τοι θυμὸς ἐφέλδετο κῦδος ἀρέσθαι.
 κέκλετο δ' ἀντιθέοισι φελιξάμενος Λυκίοισι 408 cf. Π 421
 „ὦ Λύκιοι. τί τ' ἄρ' ὧδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς; 409^b = Δ 234
- 410 ἀργαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἔόντι, 410 = γ 356
 μούνῳ ῥήξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον. 410^a = ρ 252
 ἀλλ' ἐφομαρτέετε· πλεόνων τοι φέρον ἄμεινον.“ 411 cf. 418
 ὧς ἔφαθ', οἳ δὲ γάναντος ὑποδφεισαντες ὁμοκλήν 412^a cf. Θ 191
 μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ γάναντα, 413 = ψ 417, 446
 415 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας 415 = Δ 215
 τεῖχος ἐντοσθεν. μέγα δέ σφισι φαίνεται φέρον 416 cf. Δ 734
 οὔτε γὰρ ἰφθιμοὶ Λύκιοι Λαναῶν ἐδύναντο 416^b cf. χ 149

401. στήθεσφι A D T] -σαι C (cf. B 388). || 404. ἐνυξεν ἐπάλμενος] cf. H 260. — οὐδὲ Ar. D] ἢ δὲ A C T. || 406. ἠώρησεν] -σαν A C¹ D. || 407. ἐ(φ)έλδετο Syr.] ἐέλπετο Ar. A D; ἐρούλετο T. Cf. δ 162. || 412. ἐφομαρτέετε] -τεῖτε vel -τεῖτον (ut Θ 191; cf. § 52) Ω, ἐφαμαρτεῖτε Ar. (cf. § 319). — τοι Hoffmann] δέ τοι (τι, ε') Ω, δέ τε Bentley.

398 sq. Sunt igitur ἐπάλξεις sive *valli* summo aggeri haud ita celso infixi; cf. vs. 380 sq. al. — Verbi ἔθηκε subiectum aut ἔπαλξιν est (si verba αὐτὰρ — ἐγμυνώθη in parenthesis sunt collocata) aut *Sarpedon*. Hoc verum videtur collato vs. 411. Vallus evulsus Troianis aditum prae-buit; quo aditu nondum tamen sunt usi.

400. Cf. Γ 211.

402. ἀσπίδος ἀμφιβρότη] cf. Λ 32 sq.

403. παιδὸς] cf. Δ 11.

406. ὃ γε] cf. A 190.

411 et 418. παρὰ νηυσὶ] *apud naves*, insolite dictum pro: *qua ad naves perveniatur*.

416. μέγα σφισι φαίνεται φέρον] *magna contentio pugnanti-bus* (Troianis et Achivis) *movebatur*. Verbum φαίνεσθαι etiam Π 207 al. sic adhibitum.

- τείχεος ῥηζάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον, 418 cf. 411
οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
420 τείχεος ἄψ ὥσασθαι, ἐπεὶ τὰ πρῶτ' ἐπέλασθεν. 420 cf. O 418
ἀλλ' ὥς τ' ἀμφ' οὔροισι δὴ' ἀνέρε δηριάεσθον,
μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντε, ἐπιξύνωι ἐν ἀρούρηι,
ὥ τ' ὀλίγωι ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ρίσῃς,
ὥς ἄρα τοὺς διέφεργον ἐπάλξιες· οἳ δ' ὑπὲρ αὐτέων 424^b=Hes. Scut. 237
425 ὁκίουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσφι βοείας, 425sq.=E 452 sq.
ἀσπίδας εὐκύκλους λαισήϊά τε περὶόνετα.
πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροά νηλεῖ χαλκῷ,
ἡμὲν ὅτῳ στρεφθέντι μετὰφρενα γυμνωθεῖη
μαρναμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς.
430 πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν
ἐρράδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
ἀλλ' οὐδ' ὥς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν,
ἀλλ' ἔχον ὥς τε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀλκῆς,
ἥ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἰριὸν ἀμφὶς ἀνέλκει
435 ρισάζουσ', ἵνα παισὶν ἀφεικέα μισθὸν ἄρῃται.

422. ἔχοντε] -ντες Ω. || 423. ὀλίγωι... χώρῳ] -γη...-ρη Zen. (ut P 394). — ρίσῃς] νίκησ Apoll. lex. || 424. αὐτέων] αὐτῶν D L (cf. § 56). — In G L subiungitur versus: βάλλον ἀμυνόμενοι χαλκήρεσιν ἐγχείησιν (ex Σ 534; cf. ι 55). || 425. στήθεσφι T] -σσι Ω. Cf. vs. 401. || 428. ὅτῳ] ὅτῳ Zen.; *ὅτε? Cf. § 102. || 433. ἀλκῆς] ἀλκῆς (mendica) Apoll. lex. || 435. ἀφεικέα] sic (ἀνικία et ἀνικία = ἄνευ νείκουσ) et ἀμειψία Ar.

420. τείχεος ἄψ] cf. Σ 138.

421 sq. Disputant duo viri ἀμφ' οὔροισι sive de terminis in agro communi collocatis (cf. K 351—353), quibus indicantur partes agri singulis arandae. Cf. Φ 405 et de forma δηριάεσθον § 191.

425. ὁκίουν] cf. § 191.

426. λαισήϊα] cf. E 453.

433—436. Imitatus est Vergilius Aen. VIII 408—413, apud nostrum autem poetam et alia imagine eadem res illustratur O 410—413.

433. ἔχον] verbum intransitivum est ut passim (cf. K 263 sq.); post γυνὴ vero mente supplendum est

ἔχει transitivum (ut ἔχουσα vs. 434).

— χερνῆτις] †, muliercula quae nendo (χεῖρ, νέειν) vitam sustentat. Cf. vs. 435.

— ἀλκῆς] diligens, i. q. postea ἀκριβής. Ceteris locis adi. vere dicta significat.

434. σταθμὸν] pondus h. l. valet vox, quae ceteris locis postem vel stabulum significat. Mulier bilancem vel unilancem ἀνέλκει (cf. Θ 72), ab altera parte pondus habentem, ab altera pensum.

435. Accurate et auxilia fore cura mulier lanifica opus iusto ponderi aequat, neque inique agens — est

- ὥς μὲν τῶν ἐπὶ γῖσα μάχῃ 'τέτατο πτόλεμός τε, 436 = cf
πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἑκτορῷ ἔδωκε A 336
- Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσέλατο τείχος Ἀχαιῶν. 438 cf. II 558
- ἦϋσεν δὲ διαπρῦσιον Τρώεσσι γεγωνῶς 439 = N 149 cf.
440 „ὄρνυσθ', ἐμποδάμοι Τρῶες, ῥήγνυσθε δὲ τεῖχος © 227
Ἀργεῖων καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδάες πῦρ.“ 440^a = A 509
- ὥς 'φάτ' ἐποτρύνων, οἳ δ' οὔασι πάντες ἄκουον, 442^a = r 364, 373
- ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀφολλέες. οἳ μὲν ἔπειτα 444^b = P 412
- κροσσάων ἐπύβαινον ἀκαχμένα δοῦρατ' ἔχοντες, 447^b = A 328
- 445 Ἑκτορ δ' ἀρπάξας λαὸν ἔφρεν, ὃς ῥα πυλάων
εἰστάνκει πρόσθε πρυμνός, παχύς, αὐτὰρ ὑπερθε 448^b = i 242
- ὄξυς ἔεν· τὸν δ' οὐ κε δύ' ἀνέρες δῆμιον ἀρίστω 449 = E 304
- 449 ῥηϊδίως ἐφ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσειαν,
451 οἶοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δὲ μιν ῥέα 'πάλλε καὶ οἶος.
ὥς δ' ὅτε ποιμὴν ρεῖα φέροι πόκον ἄρσενος οἷδς
χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον τέ μιν ἄχθος ἐπείγει,

450 τὸν φοι ἰλαφρὸν ἦ9ηκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλόμητις.

450 cf. B 319

437. ὑπέρτερον] -τατον Ambr. || 442. 'φάτ'(ο) | φρατ' A T; | φρατ' ἐποτρύνων? Quod alibi non invenitur, sed cf. O 270 al. || 444. ἀκαχμένα δοῦρατ' ἔχοντες] ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυον αὐδὴν (ut O 270) Zen., ἦϋσεν igitur vs. 439 de Iove dictum ratus (item Ar.). || 448. ὀχλίσειαν] ὀχλήσειαν D; eadem varietas est Ω 567 i 242 ψ 188. Cf. Φ 261 et § 144. || 449. μιν ῥέα] ῥεῖα f? Cf. M 381 et § 88¹. || 450. Zen. om., Aristoph. Ar. — Versus proximo parum apte subiunctus. — ἀγκυλόμητις § 55 et 83¹⁰ -μήτω. || 451. φέροι] sic Ar., φέροι T (cf. vs. 465).

enim proba et novit herae diligentiam — neque vero larga manu lancem cumulans, cupit enim tenuem mercedem quam primum auferre, ut liberis cibum praeberere possit. Non de ancilla fit sermo, sed de muliere libera, mercede conducta, quales mulieres vocabantur ἑριθοὶ (cf. Σ 550). Verbum φισάζειν †, sed cf. φισάσκεισθαι Ω 607 et φισώσασθαι η 212. Adi. ἀφεικέα non male reddiderit quis: ὀλίγον τε φίλον τε, *tenuem quidem* (cf. Ω 594), *ipsi tamen gratum*.

436. Cf. A 72.

437. κῦδος ὑπέρτερον] de hac locutione cf. A 290.

438. Cf. II 558.

439. ἦϋσεν] *Hector*. Zen. intellegebat *Iovem* (cf. vs. 444); etiamne Ar.? Sic dicitur sane in scholio, sed nonne id corruptum?

— γεγωνῶς] § 260.

442. οὔασι... ἄκουον] cf. A 587.

444. κροσσάων] cf. vs. 258.

446. πρυμνός] *aggeris fundamento appositus*.

447—449. Cf. vs. 382 sq. et Verg. Aen. XII 899—901.

447. ἔεν] § 302.

— δῆμου] cf. B 198.

451—453. Cf. similis hyperbola Ψ 845—847.

- ὥς Ἐκτωρ ἰθὺς σανίδων ᾿φῆρε λαῶν ἀείρας,
αἱ ῥα πύλας εἵρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
- 455 δικλίδας ὑψηλάς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει.
᾿στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ῥευσάμενος ᾿βάλε μέσσας, 457a = Δ 496
εὔ διαβάς, ἵνα μὴ τοι ἀφανυρότερον βέλος εἴῃ·
ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς, ᾿πέσε δὲ λίθος εἴσω
460 βριθοσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι ᾿μύκον, οὐδ' ἄρ' ὀχῆς
ἔσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
λαῶς ὑπὸ ῥιπῆς. ὃ δ' ἄρ' εἴδορε φαίδιμος Ἐκτωρ 462a = θ 192
νυκτὶ θοῆι ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῶι
σμερδαλέωι, τὸν ἔφεστο περὶ χροῖ, δοιὰ δὲ χερσὶ
465 δοῦρ' ἔχεν. οὐ κέν τίς μιν ἐρύκακεν ἀντιβολήσας
νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας, πυρὶ δ' ὄσος ἔδεδῆει.
᾿κέκλετο δὲ Τρώεσσι φελιξάμενος καθ' ὅμιλον
τεῖχος ὑπερβαίνειν, τοὶ δ' ὀτρύνοντ' ἐπίθοντο·
ἀντίκα δ' οἷ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἷ δὲ κατ' αὐτὰς
470 ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
νῆας ἀνὰ γλαφυράς, ὕμαδος δ' ἀλίστοος ἐτύχθη. 471 = Π 296

454. εἴρυντο] ἐρύοντο Knight (cf. § 164). || 457. δὲ μάλ' ἐγγύς] δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὲν l. a. in A. || 459. ἀπ' (δ) A] ἐπ' Syr. C, om. D. || 460. ὀχῆς] -ες Ω. || 465. ἐρύκακεν Ar.] -κάκοι Ω, quod praesentis historici est (cf. comment. ad Δ 223), hic igitur propter ἐσᾶλτο quod sequitur ferri nequit. || 468. ὀτρύνοντ' (ι)] sic Ar., olim alii -ναντι (cf. β 422).

456. ἐπημοιβοί] vox redit ξ 513, cf. θ 249 et ἀμείβοντες Ψ 712. Vectes eo loco, ubi se excipiunt, coniungit κληῖς sive sera transfixa. Hanc *eximere* est ἀνιέναι sive *relaxare* πύλας, tunc enim ὀχῆες possunt ἀπωθέεσθαι, φ 587.

458. ἀφανυρότερον] *minus validum* (quam si bene cruribus innisus id torqueret). Ceteris locis ἀφανρος *hominum* est epitheton, nunc vero ad ipsius iactus impetum transfertur. Cf. A 574.

459. θαιρούς] †, *cardines* liminibus superiori et inferiori insertos. Qui *cardines* cum unam virgam (aeneam vel

ferream) per totam ianuam transeuntem efficiebant, στροφήξ ea postea certe vocabatur (cf. Dittenb. Syll.² 587¹⁴⁶ al.).

461. ἔσχεθέτην] cf. Π 340.

463. νυκτὶ θοῆι] cf. K 394.

— ὑπώπια] †, *vultum*; cf. A 47 δ δ' ἦε νυκτὶ φοικίως. Proprie: *quae sunt sub oculis* sive faciei pars inferior. Alia apud posteros est vocis vis (cf. Ar. Vesp. 1386 al.).

465. οὐ κεν] § 326.

466. ὄσος(ε) ἔδεδῆει] cum verbi numero singulari dualis subiecti etiam (P 681?) Ψ 477 ζ 132 (N 617 τ 17) sic coniungitur; cf. § 52.

DATE DUE			
OCT 8 SEP 9 1985	1975		
JUN 01 2009			
GAYLORD			PRINTED IN U.S.A.

GAYLORD

PRINTED IN U.S.A.

WITHDRAWN

3 5132 00170 5359

UNIVERSITY OF THE PACIFIC LIBRARY

Homerus.
Ilias.

PA
4019
A2
1912
v.1

114172

